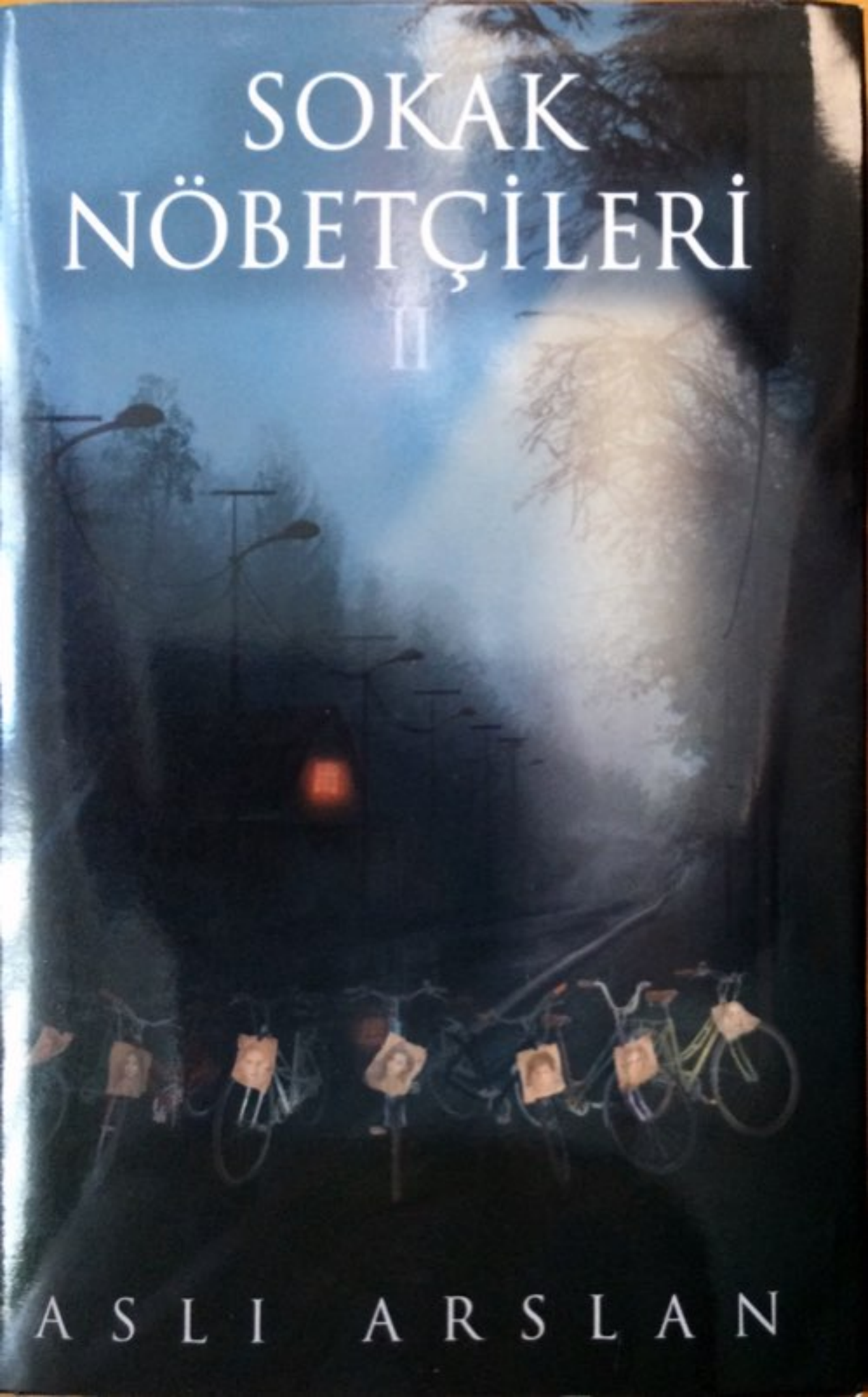
SOKAK NÖBETÇİLERİ

ASLI ARSLAN

Sokak Nöbetçileri'nin arasına ajan olarak gönderilen Helin Aktan, karşısında bir aile bulmuştur ve o ailenin de bir ferdi olmak üzeredir fakat kendisini bir köprünün ortasında hissetmeye başlamıştır. Köprünün bir tarafında merhameti, sevgisi ve kurtuluşu vardır; diğer tarafında ise geçmişi, korkuları ve gerçek ailesi. O köprünün ortasında durmaya devam ederken sırlar yavaş yavaş açığa çıkmaya başlamış, hiç kimsenin göründüğü gibi olmadığını da fark etmiştir. Koza ve Sokak Nöbetçileri'nin arasındaki soğuk savaş sadece Helin'in mağlup olduğu bir savaşa dönüşecektir çünkü bağlılığın yıkıcı hissini de tadacaktır.

"Ama hep aynı noktaya dönüyorsun. Çocukluğuna. Senin affetmediğin değil, seni hiç affetmeyen çocukluğuna."

Kapak İllüstrasyon: Ebru Esmer

www.indigo.com.tr
indigokitap
indigokitap
indigokitap

Sokak Nöbetçileri-II

Aslı Arslan

Baskı: Kasım 2021
ISBN: 978-625-7671-59-0
Yayınevi Sertifika No: 31594

Copyright © Aslı Arslan, 2021
Bu kitabın yayın hakları İndigo Yay. Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Editörler: Yeliz Eke, Zehra Onat
Son Okuma: Seda Durdu
Sayfa Tasarımı: B&S Ajans
Kapak İllüstrasyonu: Elara Esmer

Baskı
Egem Basım Yayın Sanayi ve Ticaret LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi
Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43624

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Tozkoparan Mah. General Ali Rıza Gürcan Cad. Metropol Center A
No: 31 İç Kapı No: 54 Güngören / İstanbul
Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com

İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

SOKAK NÖBETÇİLERİ II

ASLI ARSLAN

İNDİGO KİTAP

GİRİŞ

Çocuklar karanlıktan korkar, cümlesini yıkanlar genelde sokak çocukları olurdu çünkü onlar karanlıkta büyürlerdi ve çocuk olmaktan aslında büyüdüklerinde değil, o sokaklara düştüklerinde vazgeçerlerdi.

Sokak Nöbetçileri için ise her şey tam tersi istikamette ilerlerdi, bu onların bir kaidesiydi.

Onlar artık yetişkindi.

Onlar artık büyümüşlerdi.

Onlar artık beş kişi değil, yedi kişilerdi.

Onlar büyüdükçe çocukluklarına geri dönmüşlerdi çünkü sevgi, çocukluğun merhemiydi ve onlar artık yedi kişi olduklarında sevgileri merhemleri olmuştu.

Bir vücut artık tamamlanmıştı.

Onları Önder'in aldığı sokakta olduklarını bilmeden büyük bir neşe içindelerdi. Hepsinin yeni adının verildiği o sokakta şimdi gerçek benlikleriyle ve seneler öncesiyle yüz yüzelerdi.

"Nasıl da mutlular," dedi Önder, sigarasının son dumanını içine çekerken. Yüzünde hem kederli hem de zafer kazanmış bir ifade vardı. "Ve nasıl da kaybetmişler."

Solundaki eski dostu bakışlarını ona çevirdi. "Biz de böyle değil miydik?"

Sağındaki diğer dostu başını olumlu anlamda aşağı yukarı salladı. "Böyleydik."

"Hayır," dedi Önder ikisine de karşı gelerek. "Biz eski Sokak Nöbetçileri, bu kadar masum değildik."

Sessizlik oldu.

Ailenin lideri Yankı, gücü Bartu, elleri Işık ve Mutlu, bacakları Lâl.

Önder'in bakışları kısıldı. "Biz hiçbir zaman bir bütün değildik."

Ailenin iskeleti Koza'ydı.

"Biz hiçbir zaman bir kalbe sahip değildik."

Ailenin kalbi Helin'di.

"Bir gün onlar da mahvolacaklar," dedi solundaki eski dostu.

"Bir gün onlar da birbirlerine düşman olacaklar," diye katıldı sağındaki dostu.

Önder'in gözleri sokak lambalarına doğru kaydı. Tek bir sokak lambası yanıyor, gün doğuyordu.

"Bir gün," dedi hepsinden daha zıt bir şekilde. "Onlar da bizim gibi olacaklar."

"Ya da ölecekler." Eski dostunun bu cümlesi Önder'i ürpertti. "Aramızdan ölenler olduğu gibi."

Önder'in gözleri yeniden Sokak Nöbetçileri'ne döndüğünde yirmili yaşlarındaki çocuklarının halini hiç bu şekilde hayal etmediğini fark etti. "Belki de," dedi sakin bir şekilde. "Onlar bizim sonumuz olacak."

Eski dostu gülümsedi ve çenesiyle o yedi genci gösterdi. "Bu söylediğin imkânsız."

Son sokak lambası da söndü.

Önder gözlerini kıstı. O yedi kişiden birinin bakışlarının ona döndüğünü gördü; sessiz, kısa ve net bir bakışma.

Düşmanlıklar ve dostluklar.

Galipler ve mağluplar.

Doğrular ve yalanlar.

Sevgiler ve nefretler.

"İmkânsız," dedi Önder başını sallayarak. "Gündüz vakti, sokak lambalarının yanması kadar imkânsız." Gözleri kendi yansımasına döndü. "Ya bu imkânsızı başaracaklar, gündüz vaktinde bile sokak lambalarını yakacaklar ya da hiçbir zaman başaramayacaklar ve dünyaları karanlığa gömülecek."

1.

GÜVENİN İKİ YÜZÜ

Helin Aktan'ın güncesinden... ***02.11.2019***

Bugün bir sokak lambası yandı.

Bugün bir çocuk gülümsedi, başka bir çocuk ona eşlik etti.

Bugün bir çocuk, başka bir çocuğun yaralarını ilk defa sardı.

Bugün Yankı Sarca beni öptü.

İlk defa.

~~***"Altıncı Sokak Nöbetçisi, Helin"***~~

"Sadece Helin"

Yankı Sarca'nın güncesinden... ***02.11.2019***

Bir yuva vardı. O yuva çaresizdi. Bunu benden ve bir sokak lambasından başka hiç kimse bilmezdi.

Sonra o öğrendi.

Bütün çaresizlikler silindi.

Bir ev çaresiz hissettirirken, bir yuva çaresiz hissettirmedi.

Helin, seni öptüm.

İlk defa.

Bu hiçbir zaman son olmayacak ve seni öpen sonuncu kişi de ben olacağım.

"Beşinci Sokak Nöbetçisi, Yankı"

"Sonuncu Sokak Nöbetçisi, Yankı"

Çok yalnızdım.

Öylesine yalnızdım ki kalbimdeki bütün sokaklarım tahrip edilmişti, bütün caddelerim terk edilmişti, şehirlerim fethedilmişti, yıkıntıları geride kalmıştı. Kırık dökük kalbimde yapayalnızdım.

Sonra onu tanımıştım, *bir yalnız başka bir yalnızla tanışmıştı.*

Onu tanıdığımda kalbimdeki bütün şehirleri ve caddeleri küle dönüştüreceğini ama tek bir sokağı da benim dünyam yapabileceğini bilemezdim.

Ama olmuştu.

Tek bir sokak vardı, o sokakta bir lamba yanıyordu; karanlığımda ışık vardı.

Başka bir yalnız, o sokak lambasını yakmıştı.

Benim şehrim, benim ülkem, benim dünyam Yankı Sarca'nın beni öptüğü sokak oldu.

Bir yalnız, başka bir yalnızla tanışmıştı.

Bir yalnız, başka bir yalnızı öpmüştü.

İşte bu benim yeni dünyamın ilk güzelliğiydi ve son olmayacaktı, öyle söylemişti.

Birkaç saniye dudaklarımdan ayrılmış, gözlerimin içine bakıyordu. Nefesi yüzüme çarparken yağmur da esen rüzgâr da hatta sırılsıklam olmamız da umurumda değildi. Yağmur azalmıştı fakat bana canlı hissettirsin diye daha fazla yağsın istedim.

Kaldırımda yan uzanırken vücudumu bile hissedemeyecek kadar çok titriyordum ve kalbim öylesine hızlı atıyordu ki sanki çiseleyen yağmurun sesini bile bastırıyordu.

Turkuaz gözleri, gözlerimin içine bakarken tepemizden vuran sokak lambasının sarı ışığı onun yüzünü aydınlatıyordu.

Diğer bütün sokak lambalarının ışığı beyazdı, bizim altında öpüştüğümüz sokak lambasının ışığı ise sarıydı.

Bunu bile şu an fark edebiliyordum.

Gözleri öylesine büyük bir istekle bakıyordu ki nasıl baktığımı merak ediyordum. Tepemizden yağan gerçekten yağmur muydu yoksa tenimin böylesine yanmasının nedeni ateşin vücuduma değmesi miydi?

Çenemdeki parmakları oradan uzaklaşıp boynuma doğru ilerlediğinde parmakları sıcacıktı. Gözlerim onun gözlerinden ayrılmazken bakışları kısıldı ve parmakları boynumda gezindi. Tenimde parmaklarını hissetmek, ateşin gerçekten üzerimize yağdığına beni inandırıyordu.

Yutkunduğunda gözleri dudaklarımdan ayrılmadı, kaşları hafifçe çatıldı. Parmakları yavaş yavaş aşağıya inmeye başladığında diğer eli saçlarıma dokundu ve ensemdeki saçları hafifçe kavradı. Nefesimi

tuttuğumu anladığımda dudaklarımı aralayıp nefesimi onun yüzüne doğru verdim.

Eli göğüs kafesimin üzerinde durduğunda dudaklarında alaylı bir gülümseme oluştu, gözleri gözlerime tırmandı, bakışları daha fazla yoğunlaştı. Elini göğsümün sol tarafına hafifçe bastırdı.

"Kalbin çok hızlı atıyor," dedi kısık bir sesle ama sesi bile öylesine etkileyici geliyordu ki cevap verebilecek durumda olmadığımı hissediyordum. Elini biraz daha bastırdı, avuç içi sol göğsüme baskı yaptı. "Sanki tek bir kalp değil, binlerce kalp atıyormuş gibi."

Yutkundum. Elim üzerindeki kazağı hafifçe kavradığında ben de onun kalbinin atışlarını hissedebiliyordum. "Çünkü beni öptün," dedim titreyen bir sesle.

Kurduğum cümle hoşuna gitmiş olacak ki hafifçe gülümsedi. "Seni öptüm," dedi tekrar ederek. "Ve kalbin çırpınıyor." Ensemden baskı yaptığında yüzümü yüzüne yaklaştırdı. "Elimin altında. Burada. Hissedebiliyorum."

Kazağını biraz daha avuçladım, gözlerim dudaklarına kaydı. "İlk defa kalbim," dediğimde artık söyleyeceklerime dikkat etmek bile istemiyordum. "Böyle istekli atıyor."

"İstekli atıyor," dedi hızlı bir şekilde. "Benim için."

"Senin için," diye karşılık verdiğimde ensemdeki saçlarımı daha sıkı kavradı, eli daha fazla baskı yaptı.

"Şimdi," dedi gözleri yine dudaklarıma kaydığında. "Seni bir kez daha öpsem." Bunu söylemesiyle beraber sanki kalbim tekledi, nefesimi tuttum. "Kalbin çok daha hızlı atar mı?"

"Bilmiyorum," dediğimde kendimi suyun altında nefessiz kalmış gibi hissediyordum.

"Yoksa heyecandan durur mu?" dedi ve dudakları dudaklarımın biraz uzağındayken nefesini verdi. "Deneyelim mi?"

Hiçbir şey söyleyemediğimde göğüs kafesim kalkıp iniyordu. Sol göğsümün üzerinde duran parmakları hafifçe kıvrıldı, kalbimi avuçlarının içinde tutuyor sandım.

Dudakları, dudaklarıma yaklaşmaya başladığında gözlerimi sıkıca kapatıp onu tekrar hissetmek istedim. Ateşler yanıyordu, yangınlar çıkıyordu, dünyamda sadece o ve ben vardık.

Eli göğüs kafesimden ayrıldı ve bir anda belimi kavrayıp beni kendine yasladığında vücutlarımız birleşti. Tek bir vücut olduğumuzda onu

her zerresiyle hissedebiliyordum. Pantolonuna rağmen iki bacağının arasındaki sertliği bana çarpıyordu. Göğüs kafesimin üstünde, onun kalp atışları vardı. Dudaklarıma nefesi değiyordu.

Saçımdan hafifçe çektiğinde başım geriye doğru yattı. Belimdeki parmakları kürekkemiğime doğru çıktığında heyecan bütün vücudumdaydı.

"Daha hızlı atabiliyormuş," dediğinde gülümsediğini hissettim. "Sınırları yok gibi."

"Benimle oynuyorsun," diyerek onun gülümsemesine karşılık verdim. "Bunu neden yapıyorsun?" Bir anda gülümsemem dondu, gözlerim açıldı ve ona baktım. "Lütfen *'liderin olarak'* deme."

Nefesini verip geniş bir şekilde sırıttığında sıcak gülümsemelerinden biriydi. "Elbette *liderin olarak* seni öptüm," dedi. "Sen ne düşünmüştün?"

"Ne?" Gözlerim donuklaştı, kaşlarım çatıldı sonra sertçe kazağının yakasını hesap sorar gibi kavradım. "Sen ciddi misin?"

"Evet." Keyif alıyor gibi gülmeye başladığında bembeyaz dişleri gözlerimin önündeydi. "Liderler altlarındaki kişileri öpmek zorundadır. Hiç duymadın mı? Bu her yerde yazar."

"Ha?" Ona aval aval bakarken kahkaha attı; Yankı Sarca keyifli bir kahkaha attı, bu nadir anlardan biriydi ve başını iki yana salladı. "Liderim olarak beni öptün, öyle mi? Bu bir zorunda olma durumu yani."

"E yani." Eli belimden uzaklaştı ve yine kalbimin üzerine yasladı. "Bak, hâlâ istekli atıyor."

Dizimle bacağına vurduğumda ve kazağını daha fazla kavradığımda dişlerimi sıkarak, "Öyle mi?" dedim şeytani bir gülümsemeyle. "Benim hissettiğim," gözümle iki bacağının arasını gösterdim, "liderim olduğun için mi böyle?" Cümleyi kurduğum an yanaklarımın kızarmaya başladığını hissetsem de ondan gözlerimi ayıramadım.

Yankı'nın gülüşü dondu, gözleri açıldı ve beni incelerken kurduğum cümleyi düşündü. Kısa bir süre sonra, "Çok cesursun," dedi, yine gülümsemesi yerli yerine geldi. Vücutlarımızı daha fazla birleştirdiğinde gözleri ikimizin arasında kalan elime kaydı, kazağını kavrayışıma kafasını salladı. "Ve çok heyecanlı. Hep böyle avuçlayacak mısın?" Sırıttı. "Kazağımı yani."

"Ne?" diyerek ona anlamsız anlamsız baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istiyorum?" diyerek masum bir şekilde başını yan yatırdı. "Kazağımı diyorum, hep avuçlayacak mısın?"

"Sen gerçekten benimle dalga geçiyorsun," diyerek kazağını serbest bıraktığımda geriye çekilmek istedim ama izin vermedi.

"Merak etme," diyerek bana takıldı. "Liderin böyle durumlarda cesur olmana ve başkaldırmana izin verir."

Liderim. Liderim olarak. Liderim olarak beni öptü.

Onu onun silahıyla vurmayı akıl ettiğimde çenemi havaya kaldırdım daha sonra elimi havaya kaldırıp hafifçe alnına düşen saçlarına dokundurdum. Yumuşacıktı ve yağmurdan fazlasıyla ıslanmıştı. Parmaklarımı alnında gezdirdikten sonra sakallı yüzüne indirdiğimde dudaklarımı büktüm. "Neyse," dedim omzumu indirip kaldırarak. "Ben de zaten sen benim liderim olduğun için karşılık verdim. Alttaki kişiler, üstteki kişilerin öpücüklerine karşılık vermek zorundadır. Bu her yerde yazar."

Dudaklarına baktığım için gözlerini göremiyordum ama gülümsemesinin yavaş yavaş silinmesi o gülümsemenin bana bulaşmasına neden oldu. Parmakları çenemi kavradığında sıkıca tuttu ve gözlerimin gözlerine çevrilmesine neden oldu. "Sen beni, benim silahımla mı vuruyorsun?" diye sorduğunda kaşları çatıldı. "Fazla akıllısın."

"Eee," diyerek başımı iki yana salladım. "Liderimden öğrendim bu aklı."

Gözleri bir gözlerime bir dudaklarıma kayarken çenesi kasılmıştı. "Seni öptüm," dedi hızlı bir şekilde. "Liderin olarak ya da değil. Ne önemi var?"

Kahkaha attığımda parmakları çenemden uzaklaştı. "Yankı Sarca, şimdi böyle mi oldu?" dedim kahkahamın arasında. "Olabilir ama ben sana liderim olduğun için karşılık verdim. Sadece liderim olduğun için."

"Hayır, öyle değil," dediğinde çocuk gibi kaşlarını çatmıştı. "Canımı sıkıyorsun."

"Evet." Ellerimle yüzümü kapattım. "Senin bir sebebin varsa benim de olabilir, öyle değil mi? Dur neydi..." Onun gibi sesimi hafifçe yükselttim. "*Liderim olduğun için lan, liderim olduğun için.*"

Liderin olarak lan, liderin olarak!

"Gerçekten canımı sıkıyorsun," dediğinde saçımı her zaman olduğu gibi çekti.

Ellerimi yüzümden çekip ona dilimi uzattım. "Üzgünüm, Lider Yankı. Beni eğer sırf liderim olduğun için öptüğünü söylersen ben de..."

Bir anda dudakları dudaklarımın üzerine kapandığında sert bir baskı yaptı ve dudaklarımı aralamama fırsat bile vermeden geri çekildi. Kocaman gözlerle ona bakarken, "Seni öptüm," dedi hızlıca. "Çünkü seni öpmek istedim ve bunun ne kadar büyük bir istek olduğunu asla anlayamazsın. Kızgınken, üzgünken, gülüyorken ya da ağzımın ortasına bir yumruk indirmek istediğin zamanlarda. Ben hepsinde nasıl oluyordu da seni öpmeyi düşünüyordum bilmiyordum ama bu hep böyleydi. Bana bunun nasıl hissettireceğini tahmin bile edemiyordum ama istiyordum ve öptüm. Duydun mu? Bunu istedim."

Gözlerim daha fazla irileşti. Cümleleri bana dokunurken yanaklarımın renginin değiştiğini hissedebiliyordum. "Ne hissettin?" diye sordum sessizce. "Yani sen de kalbin duracakmış gibi hissettin mi?"

Burnundan nefesini verdi, diliyle dudaklarını ıslattı. "Nasıl hissettiğimi boş ver," dedi. "*Seni öptüm ve son olmayacak ama seni son öpen kişi ben olacağım.*" Cevap vermediğimde bakışları kısıldı, ona söz vermemi mi bekledi yoksa onaylamamı mı bilmiyorum ama yanıt bulmak istedi.

"Zaten," dediğimde sesim yine titremeye başlamıştı. "Başka birine izin vermem."

"Verme," dedi hızlıca. "Kilitli hayallerden birisi daha açıldı, anahtarları yine sadece bende."

Başımı aşağı yukarı salladığımda arka cebimdeki telefon çalmaya başladı. Bu sesle beraber Yankı, uzandığı yerden doğruldu ve kaldırıma oturdu. Ben de arka cebimden telefonu çıkarıp onun gibi oturduğumda, "Bartu arıyor," diye mırıldandım. "Beni merak etmiş olmalı."

"Neden?" Sorusu karşısında cevap vermeyip telefonu açtım.

"Alo, Bartu?" Telefonun uzağından gülme ve bağırma sesleri geliyordu, yanıt gelmedi. "Bartu," dedim daha yüksek bir sesle. "Beni duyuyor musun?"

"Helin," dediğinde gülüyordu. "Yankı'yı bulabildin mi?"

Bakışlarım Yankı'ya döndü, onun merakla beni izlediğini fark ettim. "Evet," dediğimde Bartu'nun şaşırmasını bekledim ama o şaşırmamıştı. Farkındalardı, isteselerdi Yankı'yı bulabilirlerdi ama hiçbirisi bu yolu seçmemişti.

"Telefonu ona verebilir misin?" dediğinde arka taraftan gelen Mutlu'nun kahkahaları ve küfürleri fazlasıyla tuhaf bir ortamda olduklarını bana âdeta haykırıyordu.

Hiçbir şey söylemeden telefonu Yankı'ya uzattığımda elimden aldı ve oturduğu kaldırımdan kalkıp tepemde dikildi. "Bartu," dedi, sonra kaşlarını çattı. "Gülmeyi bırak, neler oluyor?" Bartu'nun hışırtılı sesi ona bir şeyler anlattı; Yankı'nın kaşları ilk önce çatıldı, sonra gülümsedi, sonra yine çatıldı, ardından bakışları bana döndü. "Tamam," dediğinde gözlerine ürkütücü bir ifade yerleşti. "Bizi bekleyin, sakın hiçbir şey yapmayın. Geliyoruz."

Ona soracağım, onunla konuşacağım bu kadar çok konu varken gidecek olmamız beni üzmüştü. Bartu birkaç şey daha söyledikten sonra Yankı telefonu kapatıp bana uzattı. "Gidiyoruz," dediğinde anlamlandıramadığım bir keyifle bakıyordu. "Bu akşam güzelleşmeye devam ediyor."

"Neler oluyor?" deyip oturduğum kaldırımdan kalktığımda telefonu alıp tekrar arka cebime yerleştirdim. "Çok keyifli görünüyorsun."

"Keyifliyim çünkü." Cebinden sigara paketini çıkardı, sonra baş hareketi yaparak geldiğim yöne doğru yürümeye başladı. Peşinden ilerlerken gözlerim ıslak kıyafetlerinde, saçlarında geziniyordu. "Hem de epey keyifliyim."

"Bana anlatmayacaksın galiba," dediğimde adımlarım ona yetişmişti. Sigarasını dudaklarının arasına yerleştirip ucunu alevlendirdi ve keskin bir nefes çektiğinde dumanı gökyüzüne üfledi, sonra bunu birkaç kez daha tekrarladı.

"Gidince göreceksin zaten." Bakışları bana dönmüyordu ama yüzündeki gülümseme bir an olsun silinmemişti. "Uzun zamandır beklediğim bir şey gerçekleşecek."

Kollarımı önümde bağlayıp sessizliğimi korudum ve kaşlarımı çattım. Caddeye çıkan yol boyunca tek bir kelime dahi etmedim ama o da dönüp hiçbir şey söylemedi. Taksinin beni bıraktığı yere geldiğimizde Yankı elektrik direğindeki düğmeye bastı, sonra bir duman daha çekip sigarasını söndürdü.

Bakışlarım bir ona, bir boş yola kayarken merakım gitgide artıyordu. Yağmur tamamen durmuştu fakat bu, havanın daha soğumasına neden olmuştu ya da zaten soğuktu ama ben bunu Yankı'nın kollarındayım diye hissedemiyordum.

"Üşüyor musun?" diye sorduğunda bana bakmayı akıl edebilmişti.

"Hayır," dedim ama çenem titriyordu.

"Titriyorsun," dedi, sonra omzuyla beni hafifçe itekledi. "Hem de seni şu an öpmediğim halde. Korkacak da hiçbir şey yok." Kaşları havaya kalktı. "Hey, yoksa korkuyor musun?"

"Neyden korkacağım ki şu an?" diyerek masum masum ona baktım.

"İsteklerimi düşünüyorsundur belki," deyip gülümsedi. "Yani evet, seni öpmeyi istedim, bunu düşündüm ama..." Sustu, sonra alt dudağını dişlerinin arasına alıp emdi. Gerçekten gitgide keyifleniyordu, bunu da bana yansıtıyordu.

"Ama?" Cümlesine devam etmesini beklerken sıkıca bağladığım kollarım gevşedi.

Dudaklarını serbest bıraktı, vücudunu bana döndürdü. "İsteklerim bununla sınırlı kalmayabilir." Nasıl baktım bilmiyorum ama bu onu eğlendirdi. "Ama yani bak, ben çok masum bir adamım, aşırı masum, kafamın içinden asla tahmin edemeyeceğin istekler geçmez." Masum kelimesine yaptığı vurgu, alaylı yüzünde gülümsemeye neden oldu.

Önümde bağladığım kollarımı açtım. Bir ona, bir boş caddeye bakarken gözlerimi de ondan kaçırıyordum. "Neymiş bu istekler?" dediğimde sesimin korkusuz çıkmasını bekliyordum ama başarısız oldum.

"Bilmem," dediğinde yüzüne bakamıyordum. "Yani ben masum bir adam olmasaydım kafamın içinden geçenler, değil senin kalbini durdurmak, yerinden çıkmasına neden olurdu." Ellerini teslim oluyormuş gibi kaldırdı. "Ama masumum." Gözlerim ona kaydı, alayla gülüyordu.

"Diyelim ki masum değilsin," diyerek ona meydan okumaya çalıştım. "Ne düşünürdün?"

"Hımm," eliyle çenesini sıvazladı. "İçinde siyah olan her şeyi hayal edebilirdim ve her yerde hayal ederdim. Siyah. Dantel. İnce." Gözleri yoğunlaştı, parmakları çenesinde duraksadı. "Dur, şurası mutfak tezgâhı mı?"

"Ne?" dediğimde gözlerim irice açıldı. "Siyah mı?"

"Siyah," dedi başını sallayarak. "Simsiyah."

"Dantel mi?"

"Yani," diyerek ellerini cebine yerleştirdi. "Nasıl istersen. Fark etmez."

"İnce bir de?" Kaşlarım çatıldı.

"Şeffaf." Sırıttı.

"Mutfak tezgâhı derken?"

Onun gibi sırıtmaya çalıştığımda bu hoşuna gitti.

"Buzdolabının üstü bile olabilir."

Başını iki yana salladı. "Sınırlar yok, utangaç Leydi. Sınırlar yok."

Birbirimize sırıtırken utançtan neredeyse oracıkta parçalanıp yok olacaktım ve Yankı'nın bunu fark ettiğine adım kadar emindim ama çaktırmamaya çalışıyordu. "İyi ki masum bir adamsın o zaman." Sırıtmayı kestim, ciddiyetle kaşlarımı çattım, sonra omzuna yumruk attım. "Masum olmasaydın aklını çok farklı olaylara yorarmışsın."

Omzunu tuttu. Acımadığını biliyordum ama eliyle ovuşturdu. "Masum olmasaydım kıvrak zekâyı işte o zaman görürdün."

"Yankı," dediğimde diğer omzuna da yumruk attım. "Böyle konularda neden zekâ küpü, toplayıcı, plancı, kuralcı Yankı Sarca olmaktan çıkıyorsun acaba? Masum bir adam olmadığını ikimiz de biliyoruz!"

Taksinin far ışıklarının sadece Yankı'nın yüzüne çarpmasından memnundum çünkü kıpkırmızı yüzümle karşılaştığı anda nasıl dalga geçeceğini tahmin bile edemiyordum.

"Senin yüzünden," dediğinde taksi önümüzde durdu ve Yankı arka kapıyı açıp geçmem için başıyla işaret verdi. "Aklımı durduruyorsun, onunla oynuyorsun. Sonra beni bambaşka birine çeviriyorsun." İçeriye geçmek için adım attığımda koluyla durdurdu. "En önemlisi," dedi hafifçe yüzüme doğru eğilip. "Artık sadece aklımla da oynamıyorsun." Yumuşak bir şekilde dudakları dudaklarıma dokundu.

Her ne söylemek istediyse anlayamadım ve ona bakmaya devam ettim ama o kolunu çekip taksiye binmem için bekledi. Söylediklerini düşünürken taksiye bindim ve o da arkamdan geldi. Şoföre evin adresini değil Yuva'nın adresini verdiğinde merakla başımı ona çevirdim fakat açıklama yapmadı.

Yol sessiz geçmişti. Taksideki radyo açıktı ve gece haberlerini veriyordu. Ne kadar süredir o sokak lambasının altında olduğumuzu bilmiyordum fakat zaman Yankı'nın yanındayken toz bulutu olup dağılıyordu, geriye sadece o ve ben kalıyorduk.

Yüzündeki keyifli ifade bir an olsun silinmemişti. Onu ilk bulduğum zamanki gibi değildi. Ben ona iyi gelmiştim, artık bunu hissedebiliyordum.

Hayatım boyunca ilk defa birisine iyi gelmiştim, ilk defa gülümsemesine neden olmuştum, ilk defa düştüğü uçurumdan çekip çıkarmıştım ve bunu yaparken sadece kalbimin sesini dinlemiştim.

Çaresiz bakan turkuaz gözleri aklıma geldikçe sızlıyordum, tenim acıyordu. Neler yaşamıştı, nasıl bir geçmişi vardı, acılarını sırtlanırken katlanabilir miydim? Katlanamazmışım gibi geliyordu çünkü çok ağır olduğuna emindim ama artık korkmayacaktım; onun acıları geçsin diye yere düşer, sürünürdüm. Çünkü biliyordum, yere düşersem beni kaldırmazdı belki ama o da benimle beraber yere düşerdi; asıl önemli olan da buydu.

Taksi Yuva'nın önünde durduğunda Yankı, parayı birazdan vereceğini söyleyip taksi şoförünü orada bekletti. Cebindeki paraların sırılsıklam olduğuna adım kadar emindim, ikimizi de sıksalar bir kova su çıkardı.

Taksiden ilk inen o oldu, arkasından ben de diğer kapıdan indim. Bakışları bana döndüğünde Yuva'nın arka tarafındaki İBAK'ı gösterdi. "Bizimkiler oradaymış," dedi, sonra sigara paketinden bir dal çıkardı. Bir karar vermeye çalışıyor gibiydi ya da düşündüğü her ne ise bunu yapıp yapmamak arasında kararsızdı.

"E," dedim bir adım atarak. "Neyi bekliyoruz?"

Sigarasından büyük bir nefes çekti, ucundaki kül yere düştü, sonra dudaklarından ayırdığında dumanı yüzüme üfledi. "Beni yaptığım hiçbir şeye pişman etme," dedi ciddiyet dolu kısık bir sesle. "Bunun sözünü veremezsin, biliyorum ama en azından pişman etmemek için çaba göster."

Her neyden bahsediyorsa gerçekten de bir kararın eşiğinde gibiydi. Gözlerim onu incelerken anlamaya çalışıyordum. "Evet," dediğimde ona doğru döndüm. "Sana söz veremem ama bir şeyin garantisini verebilirim." Bir adım attım, tam karşısında dikildim. "Senin aksine, bilerek ve isteyerek kalbini kırmam."

Son cümleden sonra sigarayı içmek için kaldırdığı eli dondu ve bakışları yoldan ayrılıp bana döndü. Onu bu kadar bozguna uğratan neydi bilmiyordum ama kaşları çatıldığında, "Beni o turuncu kafanın önünde küçük düşürdüğünde," dediğinde bakışlarına kırgınlık bulaştı. "O zaman bilerek yapmadın mı?"

"O zaman kalbinin kırılmadığını söylemiştin."

"Bu sorumun cevabı değil," deyip başını iki yana salladı. "O zaman söylediklerinde samimi miydin yoksa?"

Hızlıca, "Değildim," diye yanıt verdim. "Bana inanır mısın bilmiyorum ama o gün, o cümleleri sırf sen benim elimi bırak diye söyledim

çünkü Caner'le gitmem gerekiyordu." Tek kaşı havaya kalktı, sorguladı. "Yani eğer gitmeseydim sizden birine zarar verecekti, elinde silahı vardı. Sen bırakmayacak gibi elimi sıkıca tutuyordun, ben de o cümleleri söyledim. Kırması için değil, beni bırakman için."

Sigarasından içti, bunu yaparken gözlerini gözlerimden ayırmadı, sonra sigarayı dudaklarından uzaklaştırdı. "Diyelim ki," dedi İBAK'ın olduğu tarafa bakarak. "Yine aynı durumdayız. Bu sefer ne yaparsın? Elini bırakayım diye aynı sikik cümleleri bana kurar mısın?"

İstediği yanıtı biliyordum ama ona dürüst olmak istedim, artık yalanın izi bile bana bulaşmamalıydı. "Bilmiyorum," dediğimde bu yanıtı beklemiyordu. "Sana ve size zarar gelmeyecek hangi yol varsa o yolu denerim Yankı; bunu senin için yaparım, sizin için yaparım." Gözlerim ellerine kaydı. "Ama sen o gün aslında her şeyi anladın ki. Biliyordun o cümleleri neden kurduğumu. Fakat yine bir yalana inanmayı seçtin."

"O yalana zorla beni inandırdın ve ben bir yalana inanırsam bundan asla vazgeçmem," dediğinde gözleri tam gözlerimin içine bakıyordu. "Bu yalan bir insan olsa bile."

Ne söyleyeceğimi bilemediğimde kendimi yine bir köprünün ortasında hissetmeye başlamıştım ama artık iki tarafımda da Yankı vardı. Bir taraftaki Yankı, ne olursa olsun beni kabul edecekmiş gibi davranıyordu fakat diğer taraftaki Yankı, gerçeğimi gördükten sonra beni o köprüden aşağıya bile atabilirdi.

Cevap beklemedi, elindeki sigarayı yere attı ve botuyla söndürüp yanıma geçti. Derin bir nefes aldıktan sonra gözlerini kapatıp açtı; her neyin kararını verdiyse sonunda o sonuca ulaştı. Bakışları bana döndüğünde elini uzattı. "Tut elimi," dedi keskin bir nefesle. "Ama bir daha sebep ne olursa olsun elimi bırakmayacaksan tut, bırakacaksan sakın tutma."

Gözlerim şaşkınlıkla bana uzattığı eline kaydığında o köprüde yine başka bir tercih hakkıyla dikiliyordum fakat Yankı farkında değildi, aslında bu tercih hakkı onun içindi. Ben onun elini tutardım, ben belki de onun elini hiç bırakmazdım ama o gerçeğimi gördükten sonra elimi bırakır mıydı, bilmiyordum.

"Ne olursa olsun mu?" diye sordum korkulu bir sesle.

"Ne olursa olsun," diye tekrar etti. "Ucunda ölüm bile, ölümüm bile olsa bırakmayacaksın," gözlerim gözlerine kaydı. "Ya da elimi hiç tutmayacaksın."

Başımı iki yana salladım. Bu sözümü çiğnerdim, biliyordum; onun canı söz konusuysa elini bırakmak bir yana dursun, arkamı bile dönüp gidebilirdim, bunu da biliyordum ama o, sonuçlarını bilmediği tercihleri bana sunuyordu.

"Ya pişman olursan elimi tuttuğuna?" diye sorduğumda sesim kırılgan ve titrekti. "O zaman ne olacak?"

Yankı, hiçbir cevap vermedi, sorumu yanıtsız bıraktı. *Daima elini tutacağım* demedi ama *bırakırım* da demedi. Yalan söylememek için sessizliğini korudu. Düşündüğümde o benden daha zor bir haldeydi çünkü benim inandığım gerçekler vardı, onun benim hakkımda inandığı gerçekleri bile yoktu.

"Önemli olan bunlar değil," dediğinde beni beklemedi, eli elimi tuttu ve parmakları parmaklarımın arasından geçti. "Önemli olan güvenmediğin birisinin elini ne olursa olsun tutmak." Bakışları bana döndü. "Bu birine güvenmekten çok daha önemli."

Elimi sıkıca tutarken onun söylediklerini aklımın süzgecinden bile geçiremiyordum. Beni ne olursa olsun kabullendiğini mi söylemeye çalışıyordu yoksa ne olursa olsun elimi tutarken beni istediği zaman bırakabileceğini mi?

Güvenin iki yüzü vardı, Yankı hangi taraftaydı bilmiyordum ama benim inancımın *iki yüzünden* çok daha ağırdı.

Elini tutmamı beklemesinin nedeni ise reddedilmekten ürktüğü içindi.

Soru sormamı bile beklemeden yürümeye başladığında elimi tuttuğu için onu takip etmek zorunda kaldım. Adımları sağlamdı, kendinden emindi ve dimdikti. Elini tutarken ben de kendimi onun gibi hissetmeye başlamıştım. Helin değildim, sanki daha farklı biriydim. Özgür, canlı ve iyi.

Gerçekten iyi bir insan.

İBAK'ın önüne geldiğimizde nefesini verdi, demir sürgülü ağır kapıya baktı, sonra daha fazla düşünmeden kapıyı üst tarafa doğru itekledığinde içeriye bir adım attı, peşinden ben de girdim.

Gözüme çarpan ilk kişi Önder Sarca oldu. Duvara yaslanmıştı, kollarını önünde bağlamıştı ve gözleri uykusuzluktan kapanıyordu ama kapıdan içeri girdiğimizi gördüğünde ve uykulu gözleri ellerimize kaydığında bakışları kocaman oldu, duvarın kenarından doğruldu.

Sonra Bartu'yu ve Işık'ı gördüm. İkisi de masanın önünde durdukları yerden bize döndüklerinde umursamaz bakışları ve yüzlerindeki gülümseme genişledi ama ellerimizi gördüklerinde Işık'ın dudakları aralandı, Bartu direkt Yankı'nın gözlerinin içine baktı.

Lâl'in gözlerine, ona bakmadan şahit oldum çünkü bakışları çığlık atıyordu. İBAK'ta bir arabanın üzerine oturmuştu. Gözleri direkt ellerimizdeydi. Şaşkınlık yoktu, gözleri büyümemişti, nefesi kesilmemişti ama gözlerindeki kırgınlık öylesine büyüktü ki direkt baktığı kişi Yankı oldu; ona bakarken başını sağa yatırıp hafifçe iki yana salladı.

Gözleri, *yapma*, dedi; *bunu kendine yapma*. Ben onun gözlerindeki sesi duydum ama Yankı, Lâl'in yüzüne bakmadı. Parmakları daha sıkı kavradı, başparmağı elimin tersinde gezindi.

Lâl'in gözleri bana uğramadı; bir ellerimize, bir Yankı'ya bakarken korku doluydu, çaresizlik doluydu, nefret doluydu, öfke doluydu.

Birisi bize doğru yürüdüğünde gözlerim tam karşıma döndü ve Mutlu'yu gördüm. Ağır adımlarla bize yaklaşırken üzerinde Pembe Panterli pijama takımı vardı, başında da uyku bandı. Uyku bandı bile Pembe Panterliydi.

Gözleri asla yüzümüze kaymadı, dikkatlice ellerimize bakarken tam karşımızda durdu. Kaşları havaya kalktı, eğildi, sonra ellerimizi inceledi. İlk önce Yankı'nın eline, sonra benim elime dokundu. Korkuyla geriye çekildi, başını iki yana salladı. Eliyle hafifçe yanağına vurdu, sonra bir daha eğildi ve birleşmiş ellerimizi sıkıca tutup havaya kaldırdı. "Tanrım," dedi kısık bir sesle. "Gözlerimin önünde birbirlerinin ellerini mi tutuyorlar yoksa ben halüsinasyon mu görüyorum?"

Elimi çimdiklediğinde acıyla inleyip, "Ah!" dedim. "Ne yapıyorsun Mutlu? Canımı yaktın."

"Rüya mı diye test etmek istedim," dedi yüzüme bakmadan. "Değilmiş."

"Mutlu," diyen Işık, geriden başını sallayarak bize doğru geliyordu. "Rüya mı değil mi diye kendini çimdiklemen gerekiyor..."

"Ben hep rüya âlemindeyim zaten," dediğinde yutkundu. "Helin'in rüyasına dahil olmuş olabiliriz diye onu çimdikledim ama değilmiş."

"Rüya mı?" Mutlu'nun bu cümlesinden sonra ben de sorgulamaya başladım çünkü güzel giden bir yol vardı, genelde hayatımda böyle yollar olmazdı. "Yani rüya değil." Yüzümü buruşturdum. "Sanırım."

"Bunlar el ele tutuşuyorlar; hem de öyle böyle değil, epey böyle yapıştırılmış gibi. Doğru söyle, adamın elini kendi eline mi yapıştırdın Helinski?"

"Mutlu..." Başımı iki yana salladım. "Ben öyle bir şey..."

"İkiniz de sırılsıklamsınız, donunuza kadar ıslanmışsınız." Ellerini yüzüne vurdu. "İki arada bir derede yağmur fantezisi mi yaptınız?"

"Ya Mutlu," dediğimde kaşlarım çatıldı. "Ne saçmalıyorsun?"

"Saçmalamak mı?" Ellerimizi işaret etti. "Adamın elini asla bırakmayacak gibi tutuyorsun. Evden çıktığınızda değil eller, gözleriniz bile sevişmiyordu." Yankı'ya ellerini salladı. "Eğer bir tehdit altındaysan lütfen belli et Yankıtu."

"Sakin ol Mutlu, ben tuttum Helin'in elini," dedi Yankı ama gözleri karşıdaydı, Bartu'ya bakıyordu. "Yapıştırmaya da hiç ama hiç gerek yok."

Mutlu elleriyle yüzünü kapatıp çığlık attı, sonra şaşkınlık dolu bakışları bana döndü. "Büyücü Helinski," dedi. "Yankı Sarca'nın bu cümleleri kurması, benim Bartukıç'a ulaşmamdan daha imkânsızdı." Sevinçle güldü. "Artık bir umudum var, büyücünün adresini ver."

"Mutlu." Yankı, Mutlu'yu işaret parmağını dudaklarına yaslayıp susturduğunda gözüyle masanın olduğu yeri işaret etti, sonra Bartu'ya başını salladı. "Misafirimiz nerede?"

Bartu şaşkınlığını hâlâ üzerinden atamamıştı. Gözleri birkaç defa Lâl'e kaymıştı ama tekrar o tarafa bakacak cesaretim olmadığı için Bartu'ya bakmaya devam etmiştim.

"Burada," dedi Bartu birkaç saniye sonra, ardından masanın önünden çekilip işaret parmağıyla sandalyede oturan kişiyi gösterdi. "Heyecanla sizi bekliyordu."

Gözlerim Bartu'dan ayrılıp sandalyede oturan kişiye yöneldiğinde dudaklarım aralandı, Yankı'nın eli daha sıkı tuttu beni. Caner, masanın yanındaki sandalyede oturuyordu ve öne eğilmiş şekilde elleri ile ayak bilekleri aynı iple bağlanmıştı. Ağzında bir bant vardı, üzeri çıplaktı, sadece siyah baksırı vardı.

"Önünüzde saygıyla eğiliyor," dedi Bartu heyecanla, sonra Caner'in saçını tutup geriye yatırdı. "Öyle değil mi lan, yürüyen havuç tarlası?"

Onu o şekilde görmek kendi var olduğum yere ihanet ediyormuş gibi hissettirse de bu, Sokak Nöbetçileri'ne ihanet etme düşüncesinden

daha hafifti. Onun önünde beni dövmüşlerdi, acı çektirmişlerdi, cezalandırmışlardı fakat o öylece izlemeye devam etmişti.

Neden bazen tahammül edilemeyecek şekilde merhametli olabiliyordum?

Ekip'te kadın olan tek bendim, diğerleri erkekti ve hepsi beni dışlamayı seçerdi. Caner'den başka hiç kimseyle konuşamazdım, eğitimlerde genelde yardımcı olan sadece Caner'di, gittiğimiz işlerde Caner'le birbirimizin arkasını toplardık. Şu an ise karşımdaydı ve ben onun düşmanı gibi görünüyordum.

Yankı o tarafa yürümeye başladığında adımlarım artık eskisi gibi sağlam değildi. Caner'in gözleri direkt ellerimizdeydi, öyle öfkeliydi ki ağzındaki bandı açarlarsa söyleyebileceklerinden ölesiye korktum.

"Siz mi buldunuz?" diye sordu Yankı.

"Sen, 'Peşine düşmeyin,' dediğin için ben bu kılkuyruğu hiç aramadım," diye açıklamaya başladı Bartu. "Ama bu sikimsonik hiçbir şey yokmuş gibi Önder'in yanına gelip Helin'i sormuş." Güldü ve Caner'in saçlarını bırakıp öne itti. "Bu cesareti nereden buluyor dersin?" Bartu bana baktı. "Senden buluyor. Bu şerefsize çok fazla yüz vermişsin Helin."

Yankı'nın gözleri bir an olsun bana dönmüyordu ama iyi ki de dönmüyordu çünkü bakarsa gözlerimden geçen duyguları direkt okurdu, Caner'e üzüldüğümü anlardı, onun içimi sızlattığını anlardı.

"Sana ne söyledi Önder?" Duvarın kenarından ayrılan Önder'in kaşları çatıktı. Aralarında en öfkeli görünen oydu; ellerimizden mi, Yankı'dan mı, benden mi yoksa Caner'den dolayı mı bilmiyordum ama çenesi kasılıyordu.

"Helin'e ulaşamıyormuş," dedi keskin bir nefes vererek. "Sizin yanınıza gelmiş ama evde değilmişsiniz. Beni buldu."

"E yuh artık," diyen Bartu sertçe Caner'in ensesine vurdu. "Cesarete bak, bir de bizim evimize bir daha gelmiş."

Yankı ciddiyetle Önder'e bakarken neye öfkelendiğini anladı ama bunu umursamadan bakışlarını Caner'e çevirdi, tam o anda gülümsedi ve çenesini havaya kaldırdı. "Küçük enişte, hoş geldin," dedi gülümsemeye devam ederek. "Gözümüz yollarda kaldı, ben de heyecanla seni bekliyordum."

Caner hâlâ ellerimize bakmaya devam ediyordu. Başını iki yana sallamaya başladığında tuhaf sesler çıkarmaya başladı.

"Lan," dedi Mutlu gözlerini açarak. "Evrim geçiriyor, havuca dönüşecek birazdan bu."

Işık kahkaha attığında yerinde zıpladı. "Düşünsene, bir anda havuç oluyor. Elleri, ayakları olan kocaman bir havuç. "

"Of," diyen Mutlu Caner'e doğru yürüdü. "Havuç bile bundan daha güzel, daha zekidir. Bundan olsa olsa turp olur."

Caner başka sesler de çıkarmaya başladığında gözlerinden öfke akıyor, nefret kusuyordu. Mutlu eğilip yüzüne baktı. "Sakin ol çüküm tipli," dedi elini sallayarak. "Gitgide moranıyorsun, evrimini turp olarak mı tamamlayacaksın yoksa?"

Bartu da gülmeye başladığında Yankı'nın yüzünde küçümseyici bir ifade vardı, Mutlu her ona laf söylediğinde daha fazla küçümseyerek bakıyordu. "Mutlu," dedi Yankı. "Sen gidip şu zamanında bahsettiğin boyayı hazırlasana." Mutlu ilk başta ne demek istediğini anlamadı ama gözleriyle anlaştıklarında hevesle ellerini birbirine çarptı. "Havucun rengi solmuş, biraz canlandıralım. Ha bir de dışarıdaki taksinin ücretini öde, paralarım ıslandı."

"Nasıl ıslandı?"

"Islandı işte."

"Ama nasıl?"

Yankı gözlerini devirdi ve Mutlu'ya baktı. "İki misliyle ödeyeceğim, sus da git." Mutlu sırıttı.

Caner bütün bu olanları duymuyormuş gibiydi. Algıları tamamen kapalıydı. Gözleri ellerimizden yüzüme kaydığında o bakışlarındaki öfke ve nefret, Yankı'nın elini bırakmama değil, daha sıkı tutmama neden oldu. Korkuyordum ama korkumun nedeni Caner'in iki dudağının arasından çıkacaklardı.

Yankı en sonunda başını çevirip bana baktığında gözlerim Caner'in üzerindeydi. Kulağıma eğilip "Korkma," diye fısıldadı. "Korktuğun hiçbir şeyin gerçekleşmesine izin vermeyeceğim." Neyden korktuğumu biliyor muydu, anlıyor muydu yoksa daha farklı bir tahmini mi vardı?

Elimi bıraktığında hızlıca ona dönüp baktım ama o, hiçbir şey yokmuş gibi başını sallayıp Caner'in olduğu tarafa yürüdü. Geride kalırken elimde hâlâ Yankı'nın sıcak elinin varlığını hissedebiliyordum.

Caner'in önünde eğilmeden birkaç saniye önce cebinden bıçağını çıkardı. O bıçakla Caner'in bağlandığı ipi tek seferde kesti,

doğrulmasını sağladı, ardından ağzındaki bandı sertçe çektiğinde Caner hırlayarak nefesini verdi. Öfkeyle bana bakmaya devam ederken, Yankı diğer taraftaki sandalyeyi alıp ters oturdu, sonra dirseğini sandalyeye yaslayıp elini çenesine koydu.

"Buradayım," dedi Caner'e doğru. "Bana bak, korkuyor musun?"

Caner nefesini verirken öfkeyle, "Helin," dedi bana. "Senin için endişelendim, telefonla ulaşamadım ve buraya geldim. Ama sen..." Yere tükürdü, sonra ayağa kalkmak istedi ama Bartu, onu omuzlarından tutup sertçe geri oturttu. "Bırak lan," dedi Bartu'ya. "Dokunma bana."

"Küçük enişte öfkeli," diyen Yankı alayla güldü. "Bir zamanlar *Ayşegül* serisi vardı, bilir misin? Çocuklar okurdu. *Ayşegül Kamp Yapıyor, Ayşegül Ormanda, Ayşegül Bebek Bakıyor...*" Omzunu indirip kaldırdı. "Bunun Küçük Enişte versiyonunu yapalım diyorum. Bugün Küçük Enişte nerede olsun?"

"Küçük Enişte Ölümün Pençesinde nasıl olur?" diyen Bartu kollarını bağlamıştı ve keyifle gülümsüyordu. "Ya da Küçük Enişte Bartu'nun Yumruğunda."

Yankı dilini damağına vurdu, başını iki yana salladı. "Çok korkutucu, Küçük enişte korkar böyle cümlelerden. Daha masum olsun." Caner, bir daha kalkmak istedi ama Bartu onu öyle sert oturttu ki Caner acıyla inledi.

"Buldum," dedi Yankı parmağını şaklatarak. "Küçük Enişte Kaportacıda."

"Kaportacı mı?" Bartu hiçbir şey anlamamış gibi yüzünü buruşturdu. "O niye?"

"Anlamadın mı kardeşim?" dediğinde Yankı yapay bir şekilde şaşkınlıkla nefesini verdi. "Küçük eniştenin ağzıyla burnunun yerini değiştirmemiz gerekiyor, olması gerektiği yerde değil gibi." Yankı'nın bakışları kısıldı. "Kollarıyla bacaklarının yeri de değişse iyi olacak. Bakarken bir şeyler yanlışmış gibi hissediyorum, mesela burnunun olduğu yerde ağzı, ağzının olduğu yerde de gözleri olsa... Güzel olmaz mıydı?"

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsunuz?" Caner bir daha yere tükürdü, gözlerini hiçbir şekilde Yankı'ya çevirmiyordu ve bana bakmaya devam ediyordu. "Sizin gibi sokak piçlerinden korkacağıma ölürüm daha iyi."

Bakışlarım Önder'e döndü ama hiçbir tepki vermeden olanları izlediğini gördüm.

"Sokak çocukları her zaman piç olmaz," dedi Yankı sakin bir sesle. "Bazılarının anneleri ve babaları bellidir. Senin annen ve baban belli mi?" Çenesindeki parmaklarıyla şakağına vurdu, düşünüyormuş gibi yaptı, sonra gözlerini açtı. "Belli. Baban İzmit'te edebiyat öğretmeni, annen Ankara'da başka bir evlilik yapmış. Bir erkek kardeşin var, o da annenle yaşıyor." Yankı'nın kaşları çatıldı. "Sen ise konunun ailenle alakası olmadığı halde bir piç gibi davranıyorsun çünkü ruhunda var, bu daha kötü."

Caner'in dakikalardır benden ayrılmayan bakışları Yankı'ya döndü ve öfkeyle bağırarak, "Bunları nereden biliyorsun?" dedi, ağzından tükürükler saçılıyordu. "Onlardan uzak dur! Aileyi karıştırma!" Gözleri tekrar bana değdi. "Sen mi anlattın? Sen mi söyledin?"

Yanıt vermek için dudaklarımı araladığımda Yankı, "Bazen annesi babası belli olmayan bir piç olmak daha iyi, değil mi?" dedi. "Senin bizi tehdit edebileceğin hiçbir şeyin yok mesela." Öne eğildi. "Ama merak etme, bizim de ruhumuz seni ailenle tehdit edecek kadar piç değil."

Nefretle soluklanırken olduğu yerden kalkmak için âdeta çırpınıyordu ama Bartu'nun omzundaki elleri onu olduğu yerde sabit tutuyordu. "Sokak köpeklerini üzerimden çek," dedi Caner bana doğru. "Seninle konuşacağız."

"Ah küçük enişte," dedi Yankı ve saçlarını karıştırdı. "Ona bakma, bana bak. Senin buradan iki bacağınla ya da iki kolunla çıkmanı sağlayacak tek kişi benim."

"Sana ne lan?" diyen Caner bana bakmaya devam etti. "Ona bakmam canını mı sıkıyor? O halde izle, daha fazla canın sıkılacak."

Yankı'nın Caner'in bu söylediğinden sonra bir tepki vermesini bekledim ama o bunu yapmayarak güldü ve kollarını önünde bağladı. "Aksine," dedi keyifle. "Ona bakmak sadece senin canını sıkar."

"O niyeymiş?" Caner gülümsedi.

"Çünkü ona baktığında bundan sonra sadece beni göreceksin." Yankı'nın gözleri bana döndü, baştan aşağı süzdükten sonra oturduğu sandalyeden kalktı, bana doğru yaklaştı. Bacaklarımı bile hissedemeyecek kadar uyuştuğumda beni neyin beklediğini bile bilmiyordum.

Derin bir nefes almamla birlikte Yankı tekrar bana elini uzattı dışarıda olduğu gibi ama bu sefer yüzünde şeytani bir gülümseme vardı. "Helin," dedi keskin bir nefes vererek. "Gelsene yanıma."

Caner başını art arda iki yana sallarken gözümün içine tehdit ediyormuş gibi bakıyordu. Olacakların sorumluluğunu benim üstlenmem gerekecekti, âdeta bana bunu haykırıyordu, korkmamı istiyordu.

Ondan korktuğum için Yankı'nın elini tutmamamı istiyordu.

Güvenin iki yüzü vardı. Yankı iki yüzüne de arkamı dönmemi istemiyormuş gibi beni izledi.

O sırada bana bakarken zihnimin içinde bir şimşek çaktı, o şimşek gitgide yayıldı ve ateş alevlerle beraber beynimin içinde dalgalandığında asıl olanı gördüm.

Koza bile beni tanıdığını Yankı'ya söylemezken, Caner'in bunu söylemeye hakkı olamazdı. Bu zamana kadar tehdit ederek beni boşu boşuna korkutmuşlardı çünkü bunu hiçbir zaman yapamayacaklardı; Ekip'in hakkımda çok daha büyük planları vardı.

Koza bana bunu göstermişti.

Cezaysa Koza'dan gelecekti, ödülse yine o bana verecekti.

Ekip'in nefesi Koza'ydı.

Çenemi havaya kaldırdım, Caner'e üstten bir bakış attım, sonra Yankı'nın bana uzattığı elini tuttum. Parmaklarımın arasına parmakları geçtiğinde gülümsemesi şeytani bir boyuttan daha fazlasına katlandı. Kirpiklerinin arasından beni izlerken Caner'in inleyen sesi aramıza girdi.

Güvenin iki yüzü vardı, ben Yankı bana güvenmezken bile onun ellerine kendimi bıraktım; o iki yüzü de benim için feda etti.

Caner, "Aptallık ediyorsun!" diye bağırdığında ateş püskürüyordu. "Bu sokak köpeklerinin arasında yok olup gideceksin, seni kullanacaklar, seni mahvedecekler!" Ayağa kalkmak için tekrar hamle yaptı ama yine Bartu onu durdurdu. Bu sırada Yankı, başıyla Bartu'ya işaret verip geriye çekilmesini işaret etti.

Bartu'nun kaşları havaya kalktı ama sorgulamadan Caner'i serbest bıraktığında geriye temkinli bir adım attı, sonra yanımıza geldi. Caner de oturduğu sandalyeden kalktığında o sandalye geriye düştü.

Üzerime yürüyeceği sırada Yankı beni hafifçe arkasına aldı, sonra karşısında bir duvar gibi dikildi. Caner'in adımları duraksadığında çenesi öfkeden titriyordu. Bartu ve Yankı önüme geçti, senelerimi paylaştığım Ekip'in üyesinden beni korumak istediler.

"Senin bize gelmeni neden merakla beklediğimi biliyor musun?" diye sordu Yankı, sonra başını yana yatırdı. "Bunu anlayacak kadar aklın vardır herhalde."

Öfkesinin çare olamayacağını anlayan Caner, bir Bartu'ya bir Yankı'ya bakarken ellerini havaya kaldırıp onları durdurdu. Mutlu gelmiş, diğer tarafta bir kovanın içinde boya karıştırıyordu. Işık onun yanındaydı. Lâl ise ortalıklarda görünmüyordu. Önder hâlâ o duvarın kenarındaydı ve bütün bu olanlar umurunda değilmiş gibi sadece ellerimize odaklanmıştı.

"Bakın," dedi Caner nefesini vererek. Bağırmaktan sesi kısılmıştı. "Sizinle bir derdim yok, Helin'le konuşmam gerekiyor." Başını yana eğip bana baktı. "Çok önemli. Çok çok önemli Helin."

"Onun için önemli olan, benim için de önemlidir," diyerek Yankı sözü devraldı. "Her ne konuşacaksan şimdi konuş."

"Yalnız konuşmam gerekiyor." Caner'in gözleri yine beni korkutmak istiyormuş gibi baktı ama etki etmedi. "Bu ikimizin arasında."

"Aranızda hiçbir şey olamaz, sizin ikinizin arasında bir şey varsa bu beni de ilgilendirir," dedi bu sefer Yankı kesin bir dille. Omzunun üzerinden bana baktı. "Öyle değil mi?"

Yankı'nın sorusunu duymazlıktan gelerek, "Caner," dedim ona doğru. "Git." Bu tek kelime, ona ne kadar etki etti bilmiyordum ama benim dudaklarımdan çıkarken neredeyse yalvarıyor gibiydim. "Lütfen git." Yankı elimi sıktı, bunu yapmamı istemedi. "Hayatımdan uzak dur. Dön arkanı git, zarar göreceksin."

"Hayatından uzak mı durayım?" Caner anlamıyormuş gibi gözlerini irice açtı. "Senin hayatın bizden ibaret."

"Siz kim?" Yankı soruyu sorarken öne bir adım attı.

"Caner, git," dediğimde işler berbat bir hal alacaktı.

"Siz kim küçük enişte?" diye sordu üzerine basarak.

Caner başını önüne eğdi, karar vermesi gerekiyormuş gibi kısa bir süre düşündü, sonra başını kaldırdı. "Helin'i bu hale getiren bizleriz," dedi kaşlarını çatarak. "Gücünü, hırsını, kuvvetini veren sadece biziz. Ona bir erkeğin arkasına saklanmaması gerektiğini öğreten biziz ve siz onun kimyasını bozuyorsunuz." İşaret parmağını bana doğru salladı. "Şu haline bak, bir erkeğin arkasından beni izliyorsun. Sen kendine ne yaptın?"

Ekip'le beraber geçirdiğim günler gözlerimin önünden geçmeye başlamıştı. Her görevde en önde ben dururdum; kimseden korkum olmazdı fakat şimdi, en geride duran yine bendim. Nedeni ise Caner'in

düşündüğü gibi bir erkeğin arkasına saklanmak istediğimden dolayı değildi, değiştiğimden dolayıydı.

Artık korkularım vardı. Bu korkular canımın yanmasından çok daha fazlaydı, bu korkuların özünde kaybetmek vardı. Bu korkuların özünde, kendi canımı artık umursamak vardı.

Yankı alayla gülerek başını iki yana salladı. "Siz," dedi kaşlarını kaldırarak. "Ona gücü öğrettiniz, hırsı öğrettiniz, kuvvetini verdiniz, öyle mi?" Bir adım daha attığında Caner'le aralarında çok kısa bir mesafe kalmıştı. "Eline bir silah verdiniz, bir insanı nasıl vuracağını gösterdiniz. İnsanları tekmelemeyi ona öğrettiniz. Ama sonra ne yaptınız? Tekmelerinizi ona indirdiniz, başına bir silah dayadınız."

Yankı elimi bırakıp sertçe Caner'in boğazını tuttu ve kendine çekti. Parmakları Caner'in boynuna saplanırken Caner ellerini kaldırıp Yankı'yı tutmak istedi ama Yankı kendini korudu. "O şu an varsa bu bizim sayemizde," dedi Caner zorlukla. "O hayatla bizim sayemizde baş etti. Eğer biz olmasaydık o yok olup gidecekti, bizim sayemizde nefes alıyor."

Yankı gülümsedi. Sakinliğini asla kaybetmiyordu ama fazlasıyla ürkütücü görünüyordu. "Öğrettiklerinizi yok etmek için buradayım," dediğinde sesi baskındı. "Hepsini silip yeni baştan yaratmak için onun yanındayım. Helin'e gerçek gücü göstereceğim, Helin'i bir kalıba koymayacağım, o kim olmak istiyorsa o olacak ve ben bu sırada Helin'i asıl doğrularla tanıştıracağım. Nefesi için de bana minnet duymasını istemeyeceğim çünkü o kimse olmasa da kendi gücüyle yaşayabilecek bir kadın." Boynunu daha fazla sıktı Caner'in. "Bana karşı çıkabilecek misin? Karşımda durabilecek misin?"

"Bırak beni," deyip çırpınmaya başladı Caner. Elleri Yankı'nın omuzlarını tuttuğunda istese çok daha fazlasını yapabilirdi ama Caner karşılık vermemeye çalışıyordu çünkü biliyordu ki karşılık verdiği an canı daha çok yanacaktı. "Onu tanımıyorsun, kim olduğunu bilmiyorsun. Helin'in bir erkeğin arkasına saklanıp ürkek bir kız gibi davranmayacağını bilecek kadar bile onu tanımıyorsun. Onun gerçekleri yoktur."

Yankı Caner'in boynunu bıraktığında Caner, nefesini vererek birkaç defa öksürdü, sonra ellerini dizlerine koyup öne eğildi. "Sen aptalsın," dedi Yankı ve o kadar küçümseyici söyledi ki kelimesinin altında ben ezildim. "Ama yine anla diye tane tane anlatacağım. Helin benim arkama saklanmıyor, ben onun önünde duruyorum." Yana çekilip önümü

açtı. "Şu an senin yüzüne bir yumruk geçirmesi için her şeyi verebilirdim." Gözleri bana döndü, bakışlarımı kaçırdım. "Ama bunu yapmayacağını bilecek kadar onu iyi tanıdım. Neden yapmaz, sen biliyor musun?"

Caner anlamsız gözlerle bakarken eğildiği yerden kalkıp çenesini sıktı. "Yapmaz çünkü zarar görmekten korkar," dedi düz bir sesle. Beni fiziksel şiddetin korkutamayacağını bilecek kadar bile tanımıyordu.

Yankı diliyle damağına vurdu. "Yapmaz çünkü bahsettiğin nefesin minneti Helin'de fazlasıyla var. Merhameti çok fazla." Caner'i yakasından tutarak kendine çekti. "Hatta şu an senin zarar görmeni dahi istemiyordur çünkü ona bir kez bile olsun iyilik yaptıysan bunu unutmaz." Yankı'yı durdurmak için adım attığımda elini kaldırıp hareket etmemi engelledi. "Ama ben de onu getirdiğin ya da getirdiğiniz hali asla unutmam, unutmayacağım ve unutturmayacağım da."

Caner gülmeye başladığında, gözleri yakasını sıkıca tutan Yankı'nın ellerine kaydı. "Sokak çocuğu," dedi küçümsemeye çalışarak ama Yankı kadar başarılı olamadı. "Yoksa beni dövecek misin? Ne oldu senin o kıvrak zekâna? Artık problemlerini şiddetle mi çözüyorsun? Senin silahın zekân değil miydi?"

Bartu arka taraftan lafa atladı. "Çok kitap okuyan birisi değilimdir," dedi. Ama çok sevdiğim bir söz vardır. Der ki: '*Beyinlerimiz savaşsın isterdim ama görüyorum ki siz silahsızsınız.*'"

"Doğru, savaş iki taraflı olur," dedi Yankı ve Caner'i kendine çekti. "Ve ben tek başıma silah kullanırsam bu haksızlık olur."

Caner'in yakasını bıraktı, derin bir nefes aldı, sonra birkaç adım atıp sert bir yumruğu yüzüne indirdiğinde Caner geriye yalpalayıp az önce düşen sandalyenin üzerine devrildi. "Anladığın dil bu," dedi Yankı, sonra onu düştüğü yerden tekrar yakasını tutup kaldırdı. "Ben de herkese anladığı dilden konuşurum."

Caner karşılık vermek değil kendini korumak için elini kaldırdığında Yankı, onun elini tuttu, ardından Caner'in çenesine bir yumruk daha indirdi. Kırılma sesi geldiğinde öne bir adım atıp Yankı'yı durdurmak istedim ama bunu başaramazdım, biliyordum; yanımda duran Bartu, keyifle Caner'i izliyordu.

Yankı geriye çekilip kollarını iki yana açtı. "Gel bana küçük enişte," dedi alayla. "Helin'e ne yaptıysan aynısını bana yap."

"Yankı," dediğimde Bartu kolumu tuttu ve beni susturdu. "Havuç tarlası bunu hak etti," dedi başını sallayarak. "Bırakalım da Yankı günlerin stresini bundan çıkarsın."

Mutlu ile Işık diğer taraftan ellerinde kovayla bize doğru yürümeye başladılar. "Aman Tanrım!" diye haykırdı Mutlu. "*Fight Club* filmini tekrar mı çekiyoruz?" Yanımızda durduklarında keyifle ellerini birbirlerine vurdular. "Hadi ama çüküm tipli. Grubumuzun ilk kuralı, hakkımızda konuşmamak değil, hakkımızda konuşurken sende bıraktığımız hasarları düşünmektir."

"İkinci kural, birinci kuralı durmadan hatırlamaktır," dedi Işık gülerek.

"Üçüncü kural, hasarlar geçtikçe tekrar ayağımıza gelmenizdir." Bartu parmaklarını kaldırdı. "Bana gelebilirsin."

Caner düştüğü yerde dururken elinin tersiyle ağzındaki kanı siliyor ve öfkeyle Yankı'ya bakıyordu.

"Dördüncü kuralı şimdi yazdım," dedi Yankı üstten üstten. "Ne kadar hasar alırsan al pes etmek yoktur. Yoksa pes mi ediyorsun?"

"Pes etmek mi?" Caner, Yankı'nın damarını bulmuş gibi güldü. "Helin'i döverken o pes etmiyordu, ben niye pes edeyim?"

"Yankı," dedim daha yüksek bir sesle ama Mutlu, Işık ve Bartu bana öyle bir baktılar ki olduğum yerde susmak zorunda kaldım.

Yankı yere çöküp Caner'i yakasından tuttu. "Ne yaptın ona?" dedi, sonra yüzüne sert bir yumruk daha indirdi. "Böyle yumruk mu attın?" Başını aldı, sertçe yere çarptı, sonra saçlarını tutup kaldırdı. "Yoksa bunu mu yaptın?"

Caner keyifle gülerken kaşı da patlamıştı ve burnundan kan geliyordu. Kasıtlı bir şekilde Yankı'ya karşılık vermemesinin başka bir nedeni vardı fakat bunu anlayamıyordum. "Yerde tekmeledim," dedi ve bakışları bana döndü. "Onu çıplak görmediğini söyleme, sırtındaki morluklar benim eserim."

Yankı ne kadar sakinlikle karşılasa da yumrukları tam zıddını gösteriyordu. "Öyle mi?" dedi, sonra çöktüğü yerden doğruldu ve Caner'in karnına sert bir tekme attı. "Ama ben onun karnında da morluklar gördüm." Bunu beklemediği için Caner'in gözleri kocaman açıldı, bana baktı fakat Yankı bir tekme daha karnına indirdi. "Karşı gelemiyor musun küçük enişte?" diye sordu. "Yoksa gücünün yetmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Onunla yattın mı?" Caner'in sesi bana ulaştığında ellerimi saçlarıma geçirip Bartu'nun beni tutan elini silkeledim ve onlara doğru yürüdüm.

Yankı bir tekme daha attığında yumrukları sıkı sıkıydı. "Dur," deyip kolunu kavradım. Yankı durmadı ve bir tekme daha indirdi. Caner büyük bir nefretle bana bakarken gözlerini bir an olsun ayırmıyordu. "Yankı!" diye bağırdım. "Lütfen dur!" Bakışları bana döndü, ardından Caner'i yakasından sertçe tutup ayağa kaldırdı.

"Bu kadar minnet besleme," dedi kaşlarını çatarak. "Şu herife bu kadar merhamet duyma. İstemiyorum."

Sadece Caner'e hırsı yoktu, son zamanlarda canını sıkan her ne varsa hepsinin acısını ondan çıkarıyor gibiydi. "Biliyor musun?" dedi Caner'e. "Bizim gerçekte tek kuralımız vardır, o da sevdiklerimize zarar verilmemesi gerektiğidir."

Bir yumruk daha indirmek için elini kaldırdığında, "O yapmadı," diye bağırdım bir anda. Gözlerin hepsi bana döndüğünde Caner yere tükürdü ve beraberinde bir dişi düştü. "Caner beni dövmedi, bana tek bir kere bile vurmadı. O değildi."

Yankı zaten bunu biliyormuş gibi bana baktığında kaşlarını çattı, sonra Caner'in yakasını sertçe bırakıp itekledi. Bana kim olduğunu sormadı ama Bartu diğer taraftan, "Bu değilse kimdi?" diyerek lafa girdi. "Seni kim o hale getirdi?"

Bartu'nun sorusunu duymazlıktan geldiğimde gözlerimi Caner'den ayıramıyordum. Bana hem öfkeyle hem de büyük bir hayal kırıklığıyla bakarken başımı yana yatırıp özür dileyen bakışlarımı ona gönderdim. Ne olursa olsun, onun bir suçu yoktu, bu hale gelmesi için hiçbir nedeni yoktu. Beni o an kurtaramazdı, bunu yapamazdı.

Caner hiçbir zaman korkusuz birisi olmamıştı, o sadece emirlere uyardı.

Önder diğer taraftan bize yaklaşıp, "Şuna artık bir son verin," dedi ve Yankı'nın gözlerinin içine baktı. "Bu olanlar, bizim için sadece zaman kaybı." Zaman kaybı derken yaptığı vurgu, gözlerinin bana çevrilmesine neden oldu.

"Ama Öndercik," diyen Mutlu yerdeki boya kovasını gösterdi. "Son bir şovumuz vardı. Onu yaptıktan sonra tarlasına göndersek olmaz mı?"

Yankı cebinden sigarasını çıkarıp diğer tarafa yürüdü ve Caner'in olduğu yerden uzaklaştı. Elinin tersi Caner'in kanıyla bulanmıştı. Beyaz

sigaraya da kan bulaştığında dudaklarının arasına yerleştirdi, sonra ucunu yaktı. Kaşları çatık bir şekilde direkt bana baktığında yanlışa giden her yolun sonunda kendimi görebiliyordum.

Önder, "Tamam," deyip Yankı'nın peşinden gitti. "Her ne yapacaksan yap."

Mutlu keyifle gülerek Caner'e orta parmağını gösterdi. "Ne oldu lan çüküm tipli?" diye sordu alayla. "Bozulmuş havuca dönmüşsün."

"Ben de bir tur dövseydim ya," diyen Bartu parmaklarını çıtlattı. "Şöyle döne döne cehenneme doğru ilerleseydi."

"Bartu." Yankı'nın sesi bize ulaştı. "Lâl ortalarda yok, sen onu bul."

Bartu bir an etrafına baktı, Lâl'in olmadığını fark ettiğinde şaşkınlıkla hızlı adımlarla İBAK'tan dışarıya çıktı.

"Helin," dedi dakikalar sonra Caner bana. "Çok pişman olacaksın, bunu biliyorsun, değil mi?" Başını aşağı yukarı salladı. "Biliyorsun, farkındasın ama bile bile yapıyorsun. Bir gün bunlar seni sokağa attığı zaman gidebileceğin hiçbir yerin kalmayacak çünkü biz de sırtımızı dönmüş olacağız."

Gidecek yerimin olmaması da beni korkutmuyordu ama bunu Caner'e söyleyemedim, öylece onu dinledim, sonra gözlerimi kapatıp birkaç saniyeyi kendime verdim.

"Merak etme," dedi Yankı diğer taraftan. "Ona sokakların evlerden daha güvenli olduğunu da öğreteceğim. Ona sokakların sizin gibilerden daha sıcak olduğunu da göstereceğim. Onu sokaklara da alıştıracağım."

"Onu da kendin gibi sokak çocuğu yapacaksın yani," diyen Caner güldü.

"Gerekirse evet." Yankı sigarasını içtikten sonra nefesini üfledi. "Git, seni buraya gönderenlere söyle. De ki, Yankı Sarca Helin'i sokak çocuğu yapacakmış, onu sokaklarda tekrar büyütecekmiş. Sonra da ekle, ruhu piçlerin ona yaklaşmasına izin vermeyecekmiş. Üzerine basa basa da belirt, Helin Aktan tekrar size dönmeyecek."

Caner öksürünce ağzının kenarından kan aktı. Eliyle kanı silerken öfkeyle nefesini verip, "Dönecek," dedi. "Onun ait olduğu yer burası değil."

Caner'in defalarca kurduğu cümlesi kulaklarımda çınlamıştı. Benim ait olduğum bir yer var mıydı ki bunu dile getirip duruyordu. Ekip'e de ait değildim, ruhum oraya tamamen tersti.

Yankı Caner'in üzerine yürümek istediğinde Önder onun önüne geçti ama Yankı bunu umursamadan Önder'i hafifçe omzundan itekleyip bizim olduğumuz tarafa tekrar yürüdü.

Yanımda durduğunda, "Helin'in ait olduğu yer *benim sokaklarım*," dedi ve eli bir kez daha elimi tuttu. "*Yankı Sarca, Helin'i asla bırakmayacak*. Bunu herkes duysun." Söylediği kişi Caner'di ama Önder'e de gönderme yaptığını anladım.

Arkasını döndüğünde İBAK'ın çıkışına doğru yürüdüğü için peşinden ilerlemek zorunda kaldım. "Yankı Sarca," dedi Caner arkasından. "Sen onu bırakmasan da o seni bırakacak!" Yankı hiçbir cevap vermeyince yürümeye devam etti. Başımı çevirdiğimde Caner sadece hayal kırıklığıyla bana bakıyordu, göz göze geldik. "Bizi bıraktığı gibi sizi de bırakacak."

O birkaç saniyede seçtiğim tarafa doğru ilerliyordum. Yin ile yang. Bembeyazların içinde siyah bir nokta ve simsiyahların içinde beyaz bir nokta. Ben Ekip'in bir üyesiyken beyaz noktaydım ama şimdi Sokak Nöbetçileri'yle beraberken siyah noktaya dönüşmüştüm.

Hangisinin daha kötü hissettirdiği ise ortadaydı.

Siyahların içindeki beyazlık bir umut olabilirdi ama beyazların içindeki siyahlık sadece kıyameti getirirdi.

Kendimi ilk defa Sokak Nöbetçileri'nin kıyameti gibi hissetmiştim.

"Çok konuşma lan olgunlaşmamış havuç," diyen Mutlu bir anda Caner'in kafasından aşağıya boya kovasını döktüğünde Caner tamamen turuncuya boyandı ve kan izleri bile yok oldu. Şaşkınlıkla nefesini verdi, gözlerini zorlukla açtı, sonra öne bir adım attı. "Heh," dedi Mutlu kovayı diğer tarafa atarken. "İşte şimdi koşarak tarlana dönebilirsin."

Yankı başını çevirdi, Caner'in o halini süzdü, sonra alayla güldü. Caner'in gözleri Yankı'nın alaylı yüzünde gezindi, ardından İBAK'ın dışına doğru yürümeye başladı. Tam o esnada Bartu ile Lâl geldiğinde Bartu öfkeyle nefesini verdi. "Lan Mutlu!" dedi içeriye doğru. "Eğlence için beni bekleyemedin mi?"

Caner kapıdan çıktı, zorlukla adım atarken bir daha yüzüme bakmadan sokağın soluna döndü. Caner'in sırtına bakarken Lâl'in olan hiçbir şey umurunda değilmiş gibiydi.

"Bana bak," dedi Bartu onun arkasından. "Bir daha gelmeye cesaret edersen söyle de bu sefer meyve sıkacağını getireyim, suyunu içerim."

"Yok yok, tavşanları toplayalım," diyen Mutlu Bartu'nun omzuna vurdu. "Kovalayıp dursunlar bunu!"

Caner'in arkasından dalga geçerlerken o dönüp bakmadı ve sarsak adımlarla sokağın diğer tarafına saparak gözden kayboldu. Gözlerim onun döndüğü sokakta takılı kaldığında derin bir sessizlik çöktü. Herkesin bir şeyler söylememi beklediğini biliyordum ama kurabilecek hiçbir cümlem yoktu.

Önder İBAK'tan çıktığında ilk göz göze geldiği kişi ben oldum. Sorgulayan bir ifadeyle kaşları yukarı kalkmıştı, karşımızda durdu. Sigarasını çıkarıp yaktıktan sonra dumanı havaya üfledi. Gözleri uykusuzluktan şişmiş gibiydi ve kırlaşmış saçları hiç olmadığı kadar dağınık görünüyordu.

Elinde tuttuğu mavi dosyayı Yankı'ya uzattığında bakışlarını en sonunda benden ayırdı. "Yarın göreve gidiyorsunuz," dedi düz bir sesle. "Belgeleri hallettim."

Yankı şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı, sonra elimi bıraktı ve dosyayı alıp açtı. "Göreve mi?" Sayfalarda gözlerini şöyle bir gezdirdikten sonra başını kaldırdı. "Neden bundan şimdi haberim oluyor?"

Önder sigarasının külünü yere silkeledikten sonra alayla kaşlarını kaldırıp, "Zamanın mı vardı?" diye sordu iğneleyerek. Gözleri tekrar bana kaydı ama bu sefer direkt beni gösterdi. "Önemsiz birçok konu üzerinde o kadar çok duruyorsun ki asıl önemli olanları unutmaya başladın."

Benden gitgide daha fazla nefret etmeye başladığını hissedebiliyordum. Bana bir kanser hücresiymişim bakıyordu, Sokak Nöbetçileri'ni sanki kanserden ben öldürecektim ve onların hepsinin yok olmasına neden olacaktım.

Bu derece nefret etmesi, kafamın içinde onu sorgulamama neden oldu; başında böyle değilken neden şimdi böyleydi?

Yankı, Önder'in iğnelemesini görmezlikten gelip dosyayı tekrar incelemeye başladı fakat bu sefer dikkatliydi. En sonunda kaşlarını çattığında, "Resim sergisine mi gideceğiz?" diye sordu. "Neden?"

"Resim sergisinden çalınması gereken bir tablo var," diye açıklamaya başladığında elini saçlarına geçirdi. "*Hayalet Gözler*. Tablonun adı bu."

"Sanata mı merak saldın Önder?" Bartu gülüp Önder'in yanına geçti. "Senin en sevdiğin resim, benim insanların yüzünde bıraktığım resim değil miydi?"

Önder göz ucuyla Bartu'ya baktıktan sonra başını iki yana salladı. "Resmi aldıktan sonra evimin duvarına asıp karşısında viskimi yudumlamayacağım, Bartu." Dosyayı Yankı'nın elinden aldı, bir sayfasını açtı ve resmin olduğu tabloyu havaya kaldırdı. "İçinde bir şifre barındırıyor." Bakışları Yankı'ya kilitlendi. "Tabii bu şifre bizi ilgilendirmiyor, siz sadece resmi oradan çıkarmaya bakın."

"Bu şifre hangi milletvekilinin gizli belgeleriyle ilgili?" Yankı'nın sorusu, Önder'in kaşlarını çatmasına ve direkt gözlerinin bana dönmesine neden oldu, uyarıcı ifadesinde benim yanımda konuşmak istemediğini anlıyordum. "Bu işi bana bırakmalıydın," dedi Yankı ters bir sesle. "Bu sergiyi biliyorum; davetiyeli gidilen, oldukça meşhur bir sergi."

"Söylediğim gibi," derken dosyayı yine Yankı'ya uzattı. "Kendini gönül işlerine fazla kaptırdığın için seni pembe dizinden çıkarmak istemedim."

"Gönül işleri mi?" Yankı nefesini verdi. "Fazla uykusuz ve yorgun görünüyorsun Önder. Bence gidip uyumalısın."

"Bence Öndercik antropoza girmeye başladı," diye lafa atlayan Mutlu, elini Önder'in omzuna attı ve gözlerinin içine baktı. "Metin ol amcacığım, elbet bir gün uçağın tekrar kalkar."

Önder'in ciddi ifadesi silindi, sonra Mutlu'ya gülümseyerek bakıp, "Zevzeklik yapmayı bırak," deyip omuz silkti. "Akşam en büyük iş sende olacak."

"Eee." Işık sabırsız bir ifadeyle Önder'i görmezlikten geliyordu. "İşi anlatsanıza. Ne yapacağız?"

Yankı dosyayı okurken Önder sözü devraldı. "Akşam yedi sularında sergi başlıyor. Sergide beş oda var. Dört odada resimler açıkta sergileniyor, siz o odalardan birinde olacaksınız. Diğer odada kilitli camların arkasında resimler var ki bu odaya sadece yetkililer ve önemli kişiler girebiliyor. *Hayalet Gözler* bu odada." Dosyayı işaret etti. "Siz de o kadar önemli insanlar değilsiniz."

"Kalbimi kırıyorsun antropoz amca," diyerek dudaklarını büktü Mutlu. "Bana nasıl bir rol biçtin? Umarım Mutluga Prens olmama yakışıyordur."

"Sen bir üniversitenin Fransızca öğretmenisin," dedi Önder. "Adın Colbert." Mutlu keyifle güldü ama Önder'in söylediği, gülümsemesinin silinmesine neden oldu: "Diğer adın da Hasan."

"Hasan mı?" Mutlu alnına vurdu. "Neden inanılmaz seksi bir şekilde yola başlayıp en sonunda aile babasına dönüştüm? Benim kaderim neden böyle?"

"Yapabileceğim bir şey yok," diyerek göz kırptı Önder. "Listeden bulabileceğim sana en uygun kişi bu adamdı. Yarı Türk yarı Fransızsın. Birkaç Fransızca kelime öğren, cümle aralarına sıkıştır, yeter."

"Hımm." Mutlu ellerini birbirine sürttü. "İşte şimdi aklıma güzel fikirler gelmeye başladı. Fransız pornolarını severim."

"Sakın işi eğlenceye de çevirme," deyip uyarısını yaptı. "Bu iş önemli." Sonra Işık'a döndü, ona bakar bakmaz gözlerindeki duygu silindi. "Sen Boğaziçi Üniversitesinin bir öğrencisisin, röportaj yapmak için oradasın. Adın Tuğçe'ydi sanırım, hatırlamıyorum. Dosyada mevcut. Olabildiğince Mutlu'yla uzak durmaya çalışın, benzerliğiniz göze çarpabilir." Küçümseyici bir şekilde güldü. "Ne kadar birbirinize karakter olarak benzemeseniz de."

Işık kinle bakıp, "Kimlik bilgilerimizi boş verip görevimizi anlatacak mısın?" diye sordu.

Önder Işık'tan gözlerini ayırdı. "Bu kadarını da durmadan gönül işleriyle uğraşan Yankı düşünsün, öyle değil mi?" Bilerek yapıyordu, Yankı'nın sinirine dokunmaya çalışıyordu ama bu Yankı'nın umurunda bile değildi, elindeki dosyayı incelemekle meşguldü.

"Lâl," dedi Önder, sonra ona doğru birkaç adım atıp yavaşça saçlarını okşadı. Bu hareketi baba şefkatiyle yapılmış gibi görünse de Lâl rahatsızlıkla başını diğer tarafa çevirmek zorunda kalmıştı. "Sen ve Bartu evlisiniz."

"Ne?" Bartu'nun gözleri irice açıldı, şaşkınlıkla Önder'e baktı. "Evli miyiz? Ne zaman evlendik? Benim bundan niye haberim yok?"

"Bartukıç." Mutlu başını iki yana salladı. "Tanrı seni yaratırken fazladan kas koyayım, fazladan boy bos koyayım deyip beynini unuttu mu acaba?" Bartu Mutlu'ya tekme salladı ama Mutlu kaçtı. "Rol icabı evlisiniz, beynini akıtma kulağından hemen."

Lâl ciddiyetle Önder'i dinliyordu. Bartu ise kaşlarını çatmış, Mutlu'ya bakmaya devam ediyordu. "Beş yıldır evlisiniz, Ufuk ve Didem çifti. Çok zenginsin Ufuk, birkaç tablo satın almaya geldin ama bir yandan da gösteriş meraklısısın. Ona göre giyinin. İBAK'tan da ona göre bir araba al."

"Al işte." Mutlu elini saçlarında gezdirdi. "Yine en güzel rol Bartu'ya gitti, götü tavana değecek havadan." Lâl'e döndü. "Sen de kadınsın diye kaptın taş gibi adamı, elle dur şimdi Bartu'yu."

Lâl öfkeyle Mutlu'ya bakıp koluna vurduğunda orta parmağını Lâl'e gösterdi.

"Yok," diyen Önder gözlerini bana ve Yankı'ya çevirdi. "En güzel rol, Helin ve Yankı'da."

"Ah!" Mutlu elini kalbine koydu. "Kadir İnanır ve Türkan Şoray olarak mı sergiye katılacaklar acaba?"

"Onlardan daha güzel." Yankı dosyayı karıştırdı ama bizim bilgilerimizin yazılı olduğu hiçbir sayfaya denk gelmeyince başını kaldırıp Önder'e bakmak zorunda kaldı. "Poyraz ve Pelin," dedi bize doğru. "İki kardeşsiniz, hatta sen Yankı, Helin'den dört yaş büyük ağabeyisin."

Sessizlik oldu, herkes bize dönüp baktı, Yankı'yla birbirimize baktık, sonra kaşlarımız çatıldı. Aynı anda, "Kardeş mi?" dediğimizde geriye adım attık.

"Kardeş." Önder sırıttı, keyfi yerine gelmişti. "Ne oldu? Sıkıntı mı var? Sonuçta bu gruptaki herkes gerçekte de kardeş gibi değil mi Poyraz?"

Yankı'nın dudakları aralandı, nefesini verdi, elini saçlarında gezdirdi, sonra etrafa bakıp tekrar nefes aldı. Ben de başka yöne çevirdim başımı. İkimiz de bu fikirden fazlasıyla rahatsızdık fakat Yankı dudaklarının arasından, "Poyraz," diye mırıldandı.

"Siz de ne emmeye ne gömmeye," diyen Mutlu'nun gözleri bizi inceliyordu. "Adam zamanında sizi evlendirdi, o zaman da aynı tepkiyi verdiniz. Şimdi kardeş yaptı, yine aynı tepki." Öne bir adım attı, zorlukla benimle göz göze geldi. "Helinski, neden gözlerinde Cersei Lannister'ı görüyorum..." Yankı'ya döndü. "Sen de Jaime Lannister gibi hareketler yapmaya başladın."

"Saçmalama," deyip kollarımı önümde bağladım. "Sadece tuhafıma gitti."

"Niye?" Bakışları gözlerimde ve yüzümde gezindi, sonra dudaklarıma baktı, sonra yine gözlerime baktığında eliyle ağzını kapattı. "Aklımdan geçen mi?" Başı hızlıca Yankı'ya döndü, omuzlarını tutup sarstı. "Bana aklımdan geçenin olmadığını söyle!"

"Aklından geçen..." Yankı duraksadı, burnunun kemerini sıktı, sonra ensesindeki saçları karıştırırken gülümsedi, aklı hâlâ Önder'in biçtiği rollerdeydi. "Aklından geçen de neymiş? Ne olmuş?"

"Siz ikiniz," dedi parmaklarıyla bizi göstererek. "Yoksa..."

"Yoksa?" Yutkunduğumda fazlasıyla tedirgin göründüğümün farkındaydım. "Ne demeye çalışıyorsun Mutlu?"

"Yapmazsınız," dedi Mutlu. "Bana bunu yapmazsınız, böyle bir kötülük yapmazsınız, sanmıyorum yani."

"Yapmayız tabii." Yapmacık bir şekilde gülümsedim. "Sana neden kötülük yapalım ki? Asla yapmayız."

Mutlu dikkatle bizi incelerken âdeta bir dedektif gibiydi. Yankı benden daha güzel rol yapıyordu ama ben her göz göze geldiğimizde bakışlarımı kaçırıyor, sonra da bir aptal gibi sırıtıyordum.

Bizi kurtaran Bartu oldu. "Yeter bu kadar," deyip eliyle karnına vurdu. "Hadi gidelim artık, ben çok acıktım." Lâl'i kolundan tutup kendine çekti, sonra elini omzuna atıp saçlarını karıştırdı. "Bana menemen yapacak mısın karıcığım?"

"Bartu, içindeki o hödük her fırsatta ortaya çıkmak için bekliyor, değil mi?" Işık başını iki yana salladığında Lâl, Bartu'nun kolunu silkeleyip diğer tarafa yürümeye başladı.

"Hey," dedi Bartu, onun arkasından yürürken. "Sen benim karımsın, öyle arkanı dönüp gidemezsin."

Önder'in gözleri üzerimizde gezinirken Işık bizi inceleyen Mutlu'yu kolundan çekiştirdi. "Hadi," dediğinde gözlerini bizden ayırmıyordu. "Yürüsene, rahat bırak onları."

"Burnuma çok pis kokular geliyor," diyen Mutlu yüzünü buruşturdu. "Eğer aklımdan geçen pis kokular konusunda haklı çıkarsam..." İşaret parmağını kaldırıp bana salladı. "Bittin sen."

"Ben neden bitiyorum?" Yankı'yı gösterdim. "Onu da bitirsene, gücün bana mı yetiyor?"

"Her ne olduysa adamı sen zorlamışsındır," dedi Mutlu. "Buradan çıkarken hiç de normal bir ruh halinde değildi." O an zihnimde beni öpmesi, sonra kaldırıma yatırması ve hırlaması canlandığında karnımın içinde bir sıcaklık peyda oldu, Yankı'yla bakışınca yanaklarım kızardı ve hızlıca arkamı döndüm.

"Of Mutlu," dedim yürümeye başladığımda. "Rahat bırak bizi."

"Sizi mi?" Peşimden yürüdü ama bana yetişmesin diye adımlarımı daha fazla hızlandırdım, o da Yankı'ya yöneldi. "Siz mi?" diye sordu Yankı'ya. "Ne zamandan beri siz oldunuz?"

Onlardan adımlarca uzaklaşmıştım ama son duyduğum Yankı'nın, "Onu tekil mi düşünüyordun?" diye Mutlu'ya sorması oldu. "Eğer düşünüyorsan vazgeç, o artık tekil değil."

Bir gün sonra hepimiz tekrar İBAK'a gelmiştik. Gece eve döndüğümüzde ben Mutlu'dan kaçtığım için direkt Lâl'in odasına girmiş, kendimi yorganın altına saklamıştım. Mutlu ise kapıya korku filmlerinde olduğu gibi tıklamış, korkunç sesler çıkarmıştı. Onu kapının önünden uzaklaştıran yine Yankı olmuştu.

Demişti ki, *onu rahat bırak, uykuya ihtiyacı vardır.*

O an Mutlu'nun gazabından korkmam gerektiğini anlamıştım, bu aşamayı hiçbir zaman düşünmemiştim.

Lâl yanıma gelip benimle uyumamıştı, birkaç saat yatağın içinde onu beklemiştim ama uğramamıştı bile. Uyandığımda onu oturma odasındaki koltukta uyuyakalmış bir vaziyette bulmuştum, sesimi duyduğunda ise kalkıp yüzüme bakmadan odasına gitmiş ve orada uyumaya devam etmişti.

Bu beni rahatsız etmişti, onu odasından ettiğimi hatta rahatsızlık verdiğimi düşünmeye başlamıştım çünkü eskisinden daha öfkeli görünüyordu; daha kırık ve daha tepkili. Yankı'yla aramızda geçenleri anlamış olmalıydı ki sürekli kim olduğumu hatırlatmak istiyormuş gibi bakışlarını bana çeviriyordu.

İBAK'ta dururken zamanın yaklaşmasını bekliyorduk. Hepimiz hazırlanmıştık. Mutlu'nun üzerinde kareli bir gömlek vardı, altında keten bordo bir pantolon. Nefret ede ede giydiği pantolonun rengine bok rengi deyip durmuştu. Saçlarını arkadan sıkıca toplamıştı, kıvırcık saçlarının bazıları dağılmıştı, gözünde ise gözlük vardı.

"Şu tipime bak," diye söylenip duruyordu. "Pantolonunun kumaşı boktan yapılmış bir inek gibi görünüyorum."

Yanındaki Işık siyah, tatlı bir mini etek giymişti, üzerinde boğazlı kazağı vardı. Saçlarını sıkı atkuyruğu yapmıştı, elinde defterleri ve kalemleri vardı. Tam bir çalışkan öğrenci imajı çizmişti ama bakışları oldukça haylaz görünüyordu.

Bana bakıp göz kırptığında başparmağımı kaldırıp ona muhteşemsin hareketi yaptım.

Lâl ve Bartu aramızda en şık olanlardı. Bartu jilet gibi siyah bir takım elbise giymişti, takımın cebinden kırmızı mendili sarkıyordu. Saçlarını özenle taramıştı. Kol düğmelerini düzeltiyordu. Aksi iddia edilemez bir şekilde fazlasıyla yakışıklı görünüyordu ve bunu dile getirmekten bir an bile çekinmiyordu.

Lâl derin göğüs dekolteli, lacivert pullu, abartılı bir elbise giymişti. Bir sergiye değil de bir kokteyle gidiyormuş gibiydi. Işık bunları özellikle giydirmişti, zengin adamın yanındaki zengin eşi her zaman havalı görünmeliymiş, ona bunu söylemişti. Lâl ise nefret saçarak bu elbiseyi giymişti. Ayaklarında çok yüksek topuklu ayakkabıları vardı, incecik bacaklarını ortaya çıkarmıştı ve sıkı topuzuyla, yüzündeki makyajıyla o da nefes kesici görünüyordu.

O an ikisini izlerken, birbirlerine ne kadar yakıştıklarını kendime hatırlatmadan duramadım; karakter olarak birbirlerinden ne kadar farklılarsa da birbirlerini tamamlıyor gibi görünüyorlardı.

Bartu dönüp Lâl'e belki birinci kez baktı, sonra söylene söylene başını çevirdi. "Didem Didem Didem," dedi başını iki yana sallayarak. "Kocana düşmekten dizlerin parçalandı değil mi?" Gülümseyerek gömleğinin yakalarını düzeltti. "Düştün değil mi bana? *Düştün düştün.*"

Lâl gözlerini devirdiğinde uzun zaman sonra ilk defa gülümsedi, sonra ellerini kaldırıp hırsla Bartu'ya bir şeyler söyledi. Bu söylediğinden sonra bütün Sokak Nöbetçileri gülmeye başladığında anlamaz gözlerle onlara baktım, Işık açıkladı.

Lâl diyor ki, "*Bartu çok konuşma.*" Kahkaha attı. "*Asıl sen bana düştün, değil mi? Düştün düştün...*"

Güldüğümde bakışlarım yanımdaki Yankı'ya döndü.

Altında koyu renk kot pantolonu vardı, üzerinde ise boğazlı siyah kazağı. Saçlarını gelişigüzel taramıştı ama yine dağınık görünüyordu, bu hoşuma gitmişti. Onu incelediğimi fark ettiğinde bakışlarını bana çevirip ellerini cebine yerleştirdi. "Pelin," dedi gülümseyerek. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Bakışları üzerimdeki kıyafetlerde gezindi. Işık dize kadar olan dar bir siyah elbise giydirmişti. İnce ipleri vardı, arkasında da hafif bir yırtmacı. Çok yüksek olmayan siyah topuklu ayakkabılarım Yankı'ya biraz daha yaklaşmama neden olmuştu. Saçlarımı yarım toplamıştım, yüzümde ise hafif makyaj vardı.

Burnumu kırıştırıp, "Poyraz," dedim. "Üzgünüm abiciğim, dalmışım."

Bakışlarından tuhaf bir ifade geçti, sonra bunu aklından silmeye çalışıyormuş gibi başını iki yana salladı.

"Abiciğim mi?" Yankı'nın yüzündeki gülümseme silindi. "Şunu söyleme." Başını çevirdi. "Abi mi?" Yine bana baktı. "İğrenç."

Mutlu ileriden her hareketimizi incelerken, "Bundan sonra böyle," deyip kulağına yaklaştım. "Mutlu her hareketimizi inceliyor, mümkün olduğu kadar abi kardeş olmaya çalışmalıyız yoksa ondan kurtulamayız."

"Siz ne konuşuyorsunuz?" Mutlu diğer taraftan lafa atladı. "Komik bir şey varsa söyleyin de hep beraber gülelim."

Yankı Mutlu'ya cevap vermedi ve adımlarını İBAK'ın içindeki büyük dolaba yönlendirdi. Şu an içeride dört araba vardı ve Bartu bu çalma işini gitgide abartıyordu. "Planı anlatıyorum," dedi Yankı dolabı açarak. "Mutlu ve Işık, siz resmi kilitli yerden çıkarmakla görevlisiniz." Dolabın içinden bir çanta çıkardı. "Bartu, sen o odanın önündeki adamları halletmekle görevlisin." Çantanın fermuarını açtı ve silahları gördüm. "Lâl, sen kilit açıldıktan sonra resmi alıp direkt koşacaksın, arkana bile bakmayacaksın. Bartu seni kollayacak." Silahları ortaya çıkardı. "Helin, sen ve ben, o odadaki insanları resimden uzaklaştıracağız. Ayrıca olası bir durum için," deyip silahın birini bana uzattı. "Bunu kullanacağız."

"Silah mı?" Ona doğru hızlı adımlarla yürüdüm. "Resim sergisinde silah kullanacak kadar önemli bir şey olacağını düşünmüyorum."

Yankı alayla güldü. "Size bizimle beraber üç grubun daha o resmin peşinde olduğunu söylesem ne dersiniz?" Uzattığı silahı aldım; daha önce bana verdiği silahın aynısıydı. "Dün araştırdım, bu mesele o kadar da basit değilmiş." Kendisi de bir silah alıp beline sıkıştırdı ve kazağını üzerine kapattı. Ben de bana verdiği silahı kolumdaki siyah çantaya attığımda ağırlaşmıştı. "Her şeyi öğrendim: Kaç adam var, kaç kişiler, nerede duruyorlar..." Sonra birbirimizi duyabilmemiz için plastik cihazları çantadan çıkarıp hepimize uzattı. "Buradan haberleşeceğiz."

"Eee," dedi Bartu kaşlarını çatarak. Hepsi cihazları kulaklarına yerleştirirken en sona ben kaldım. "Bize silah yok mu?"

"Kafayı yemiş şekilde silahlarla etrafı taramayacağımız için sana silah yok," dedi Yankı Bartu'ya. "Bu da sadece bir tedbir zaten."

Bartu bu söylenilenlerden hoşlanmasa da hiçbir şey demeden başını çevirdi ve Lâl'e bin birinci kez baktı. Lâl ellerini kaldırıp Yankı'ya

bir şey söylediğinde Yankı kaşlarını kaldırdı, sonra gözleri bana döndü. "Helin mi?" diye sordu, her ne söylediyse bu onu şaşırtmıştı. "Neden sordun?" Lâl başka şeyler daha söylediğinde Yankı duruşunu dikleştirdi. "Aramızda benden sonra en iyi silah kullanan kişi Helin," dedi düz bir sesle. "Neden sordun?"

Benim hakkımda ne sormuş olabileceğini deli gibi merak etsem de bunu sesli dile getirmedim. Lâl yanıt vermedi ve Yankı'nın üzerinden bakışlarını ayırıp bana dönmüş olan Bartu'ya baktı. "Silahlar konusunda iyi," dedi alayla. "Ama dövüş konusunda pek de iyi olduğunu düşünmüyorum."

Tek kaşımı havaya kaldırarak, "Bu da nereden çıktı?" diye sordum.

"Havuç tarlası ya da onun gibiler seni dövebiliyorlar," deyip bana doğru birkaç adım attı. "Ve sen kendini koruyamıyorsun. Dövüşmeyi mi bilmiyorsun yoksa yenilmekten mi korkuyorsun?"

"Sadece karşılık vermedim," deyip parmaklarımı çıtlattım. "Ve senin gibi, insanları kum torbası olarak görmüyorum Bartu ama dövüşmek konusunda çok iyiyimdir."

Bartu alayla başını salladı ve ellerini ceplerine yerleştirdi. "Attığın yumruk insanı sarsmaz bile." Canı sıkılmıştı ve benimle uğraşıyordu, aklı sıra zaman öldürmeye çalışıyordu.

"Öyle mi?" deyip ben de ona doğru bir adım attım. "Sana bir kez yumruk attım, hem yüzünde iz bıraktım hem de sarsılmana neden oldum. Yanlış mı hatırlıyorum?"

"Ooo." Mutlu keyifle ikimizin ortasına geçti. "Çok pis koydu, yumruk atsa daha az koyardı!"

Bartu öfkelenmedi, eskiden olsa bana öfkelenirdi ama bu sefer öfkelenmedi. Gülerek, "O zaman ben buna izin vermiştim," dedi ve ellerini cebinden çıkardı. "İzin vermemiş halimle baş edemezsin küçük kardeş Pelin."

"Öyle mi?" dedikten sonra öne eğildim ve ellerimi yumruk yapıp bir dövüşçü gibi durdum. "Deneyelim mi?"

"Hey!" Işık gülmeye başladı. "Siz ne yapıyorsunuz?"

Yankı diğer taraftan Işık'ı durdurdu. "Karışma," dediğinde sesi keyifli geliyordu. "Bakalım hangisi gerçekten haklı?"

"Çok heyecanlı, tuvaletim geldi," diyen Mutlu geriye bir adım attı. "Hakem benim. Üçüncü hamleyi yapan kazanır!" Ben ellerimi yumruk

yapmış dururken Bartu öylece durmaya devam etti. "Üç!" dedi Mutlu elini kaldırıp. "İki!" Sonra ellerini birbirine vurdu. "Bir! Başla!"

"Gel bakalım üzerime Helin," dedi Bartu ve öyle durmaya devam etti.

Üzerimdeki elbiseyi hafifçe yukarıya çektiğimde, "Ama senin karakterinde birinin üzerine gelmesini beklemek yok," dedim Bartu'ya. "Direkt dalıyorsun. Şimdi de onu yapsana."

Bartu güldü, sonra başını sallayıp bana doğru birkaç adım attı ve ben de onunla beraber geriye gittim. Mutlu telefonundan *Pembe Panter*'in şarkısını açtığında ıslığıyla da eşlik ediyordu, Işık bizi videoya çekiyordu.

Bartu yavaşça öne elini salladığında çevik bir hareketle başımı geriye çektim, sonra onun arkasına geçip sırtına vurmak istedim fakat o da eğildi ve canımı yakmayacak şekilde bacağıma hafif bir tekme vurdu. "Bir-sıfır," dedi Bartu alayla. "Canın yandı mı?"

Hiç beklemediği anda karnına ondan daha sert bir yumruk atmak istediğimde o yumruğu tuttu ve diğer elimi havaya kaldırdığımda onu da kavradı, ardından beni itekleyerek koluma yumruğunu geçirdi. "İki-sıfır." Nefesini verdi. "Yankı," dedi Bartu. "Gerçekten bu kıza bir şeyleri bizim öğretmemiz lazım." Gülümsedi. "Derslere ne zaman başlıyoruz?"

Yankı başını aşağı yukarı salladı ve göz göze geldiğimizde çenesini havaya kaldırdı. "Ona her şeyi tekrar öğreteceğiz zaten," diye mırıldandı. "O zaman çok daha iyi olacak."

"Çok erken konuşuyorsunuz," dediğimde Bartu'nun dengesini dağıtmak için sağa yürüdüm ve o da sola ilerledi. Beni incelerken yalandan sol elimi ona yumruk atmak için kaldırıyormuş gibi davrandım, sonra o elimi tutacağı sırada eğilip bacağına ondan daha sert bir tekme geçirdim. Bu tekmeden sonra Bartu nefesini verdiğinde havadaki yumruğumu tuttu ama ben diğer elimle karnına vurup arkasına geçtim. "İki-iki," diye fısıldadım. "Ne diyorduk?"

"Vay," dedi Bartu ve eliyle karnını sıvazlayıp yüzünü buruşturdu. "İşte bunu beklemiyordum."

Bunu, o an uzaktan izleyen Yankı'yla da yapmayı istedim ve başımı çevirip elimle onu çağırdım. "Her zaman tek bir kişiyle dövüşemem, değil mi?" diye sordum. "Bazen iki kişi olurlar."

"Gözlerimin önünde birbirleriyle seks dövüşü yapacaklar," dedi Mutlu. "Gözlerim bunları görecek. Gün bugündür dostlar..."

Bartu geriye çekildiğinde Yankı kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Bunu," dedi kelimenin üzerine basarak. "Şu an mı yapmak istiyorsun?" Bana doğru yürümeye başladığında tüm gözler ikimizin üzerindeydi ve onun cümleleri beni isabet alırken yanaklarımın böyle bir durumda kızarması hiç normal değildi.

"Sadece," dediğimde tam karşıma geçmişti. "Zaman öldürmek. Öyle değil mi Bartu?" Baktığımda Bartu yanımdan uzaklaşmış, diğer tarafa gitmişti.

Gözleri etrafa kaydı, bize en yakın duran kişi Mutlu'ydu ve ne söylesek duyacakmış gibi dikkatlice bizi inceliyordu. Yankı bunu fark etti, bana biraz daha yaklaştı, sonra kısık bir sesle, "Bu dövüşü," dedi gülümseyerek. "Başka yerde, başka zaman, baş başa mı yapsak?" Turkuaz gözleri gözlerimde gezindiğinde derin bir nefes verdi. "Emin ol o an tek bir kişi kadar da güçlü olmam. Üç Yankı Sarca, hatırladın mı? O kadar güçlü olurum."

Yumruklarım havada ona öylece bakakaldığımda dengem tamamen şaşmıştı ve afallamıştım. Bir anda Yankı belindeki silahı çıkardı, beni ters çevirerek sırtımı kendine yasladı, silahın soğuk namlusunu şakağıma dayadı. Dehşetle nefesimi verdiğimde elim çantama bile gitmeden öylece havada asılı kalmıştı.

"Üç-iki." Gururlu sesi baskındı. "Bazen," dedi Yankı kulağıma doğru. "Düşman senin dikkatini dağıtır ve elinde bir silah olur. O zaman ne yapacaksın?" Dört kardeşinin de gözleri üzerimizde gezinirken Mutlu'nun dudakları aralanmıştı. Rahatsızlıkla kıpırdandığımda omuzlarımdan sıkıca tutan kolları beni kendisine kilitlemişti. "Ben söyleyeyim. Yanında her zaman bir bıçak daha taşıyacaksın, eğer düşman direkt seni vurmazsa o bıçakla onu etkisiz hale getireceksin." Aşağıda duran bileğimi tuttu, sonra elimi bacağına götürdü, kasığının altına bastırdı fakat o kısım vücudunda daha sıcaktı. "Tam bu noktadan bıçaklarsan adamın ayakta durmasını sağlayan sinirini parçalarsın. Dengesini kaybeder ve o silahı elinden alırsın."

Şakağımdaki soğuk namlu beni korkutmuyordu çünkü silahı elinde tutan kişiye fazlasıyla güveniyordum fakat bulunduğumuz durum, kendimi rahatsız hissetmeme, yanaklarımın daha fazla kızarmasına neden olmuştu.

Birkaç saniye geçti, gözler bizi izlerken bana bir şey öğretiyormuş gibi görünen Yankı'ya bakıyorlar, sonra kıpkırmızı yüzüme şahit oluyorlardı.

En sonunda Mutlu dayanamayıp, "Lan," diye lafa atladı. "Eğitim ayağına kıza dayıyorsun şu anda lider bozuntusu."

Yankı alayla güldü, şakağımdaki silahı uzaklaştırdı, sonra namluyu Mutlu'ya çevirdi ve bir elimi yakalayıp silahı tutmamı sağladı. "Bir diğer düşman da bu," dedi Yankı gülerek. "Çok konuşur, çok soru sorar. Çantanın içinden bir bıçak ver Helin'e. Sadece silahla durmasını istemiyorum."

Mutlu kendisine doğrultulan silaha bakarken, "Siz gerçekten bizden ayrıldığınız o birkaç saatte ne haltlar yediyseniz bambaşka insanlara dönüşmüşsünüz," dedi. "Her an birbirinizi yatağa atacakmış gibi davranıyorsunuz. Yankıtu sen değil miydin bu kızı görmezlikten gelen?" Burnunu kırıştırdı. "Bakın size sonsuz güveniyorum, benim izlemediğim noktalarda yakınlaşmadığınızı umuyorum."

Yine Yankı'nın dudaklarını dudaklarımda hissettim ve sırtımı ona daha fazla yapıştırdım, bununla birlikte kalçam hareket ettiğinde silahı tutan Yankı'nın parmakları benim elimin üzerine baskı yaptı.

"Size diyorum lan," dedi Mutlu, sonra saçlarını karıştırıp kardeşlerine baktı ama onlar bizi görmezlikten gelmeye çalışıyorlardı. "Burada aranızdakini gören tek kişi ben miyim?"

"Aramızda ne var ki?" diye sorduğumda gülümsemeye çalıştım. "Bana bir şeyler öğretiyor."

"Evet. Lideri olarak," dedi Yankı ve kaşlarını kaldırdı, ardından benden uzaklaştı. "Poyraz abisi olarak."

Mutlu benden gözlerini ayırdı, Yankı'nın gözlerinin içine bakarak birkaç saniye öylece bekledi, sonra öfkeyle nefesini verip, "Yankıtu," dedi. "Sana tek bir şey soracağım, tek bir cevap istiyorum." Parmağıyla beni işaret etti. "Helinski seni zorla öptü mü? Eğer öyleyse ve zor durumdaysan göz kırp."

"Ne?" dediğimde kaşlarım çatıldı, sesim yükselmişti. Yankı beni susturmak için kolunu daha sıkı sarsa da susmadım, kendimi tutamayıp, "Hiçbir şeyi zorla yapmadım ben," diye inledim. "Hiçbir şey zorla olmadı."

Tam bir dakika geçti. Bir dakika boyunca Mutlu bize donmuş bir ifadeyle baktı. Tek bir parçası bile hareket etmedi ama gözleri gitgide büyüdü. Dudakları aralandığında burun delikleri açıldı, sonra çığlık atıp, "Siz öpüştünüz!" diye bağırdı ve dizlerinin üzerine çöktü. "Siz birbirinizi öptünüz, hem de ben yokken, ben izlemezken bunu yaptınız! Dondurma gibi birbirinizi yaladınız ve ben bunların hiçbirini

görmedim!" Ellerini dizlerine vurmaya başladı. "Komşular! Halkım! Yetişin! İçim yanıyor!"

Silah havada öylece donakaldığımızda Bartu ve Işık şaşkınlıkla bizi izlemeye başladılar, Lâl ise arabalara doğru yürüdü. Bu ana şahit olmak istemediği için aralarından en lüks olan arabaya bindi ve kapıyı örttü. Bartu ise birkaç saniye sonra onun peşinden gitti.

Ağıt yakmaya başladığında, "Mutlu," dedim elimle ağzımı kapatıp. "Öyle bir şey olmadı, bak," yalan söylemek de istemediğim için kekeledim. "Yani dondurma yalamak değildi. Mutlu..."

"Yankıtu'yu öptün!" diye bağırdı. "Dondurma değil, beyin yalamak gibidir zaten bu!"

Yankı güldüğünde benim aksime o bu durumdan keyif alıyor gibiydi. "Yankı," dedim sessizce. "Bir şeyler yap."

"Sen kaşındın," deyip aynı şekilde durmaya devam etti.

Işık arkadan geldi, Mutlu'nun kollarından tutup kaldırmaya çalıştı ve bize bakarak, "Gerçekten bunu pat diye söylediniz mi?" diye sordu. "Mutlu bunun etkisinden günlerce çıkamaz şimdi."

"Biz bir şey söylemedik," diye kendi kendime mırıldandım. "Mutlu..."

Ağlıyormuş gibi davranırken Işık onu ayağa kaldırdı. Mutlu olmayan gözyaşlarını elinin tersiyle sildi, sonra dudaklarını büküp bize baktı. Çocuk gibi, "Sizinle konuşmuyorum," dedi ve işaret parmağını salladı. "Ellerimde büyüdünüz ama arkamdan iş çevirdiniz, öyle mi? Sizi sildim," telefonunu çıkarıp birkaç tuşa bastı. "Telefon rehberinden de sildim. Bittiniz benim için."

Yankı gülmeye devam ederken ben şaşkınlıkla, "Mutlu..." dedim. "Lütfen böyle yapma, teklif ettiğimi ilk sana söylemiştim, hatırlasana..."

Mutlu Işık'ın iteklemesiyle arabalara yürürken silaha baktı. "Yankıtu," dedi ona doğru. "Sırtımı dönüyorum, yüzüm sana ağır gelmesin. Sen beni sırtımdan vurmayı seversin."

"Mutlu," dedi Yankı gülerek. "Kardeşim..."

"Sus, bana kardeşim deme," dediğinde sesi İBAK'ın içinde inledi. "Yemedim birbirinizi yemenizi istedim, içmedim birbirinizi içmenizi istedim. Bu bana yapılır mı? Vicdansızlar!"

Işık onu daha orta segment bir arabaya zorlukla bindirip kapıyı kapattı ve sürücü koltuğuna ilerledi. Ama Mutlu pencereyi indirip başını kaldırdı ve bize art arda orta parmağını gösterdi.

Işık arabayı çalıştırdı ve eliyle Bartu'ya işaret verdi; Bartu diğer taraftan, "Bizi takip edin," diye bağırdığında garajdan ilk çıkan Bartu ve Lâl'in arabası oldu. Tam çıkarken Bartu pencereden kafasını çıkardı. "İki-ikide kaldık Helin! Bunu unutmam! Devam edeceğiz sonra!" Işık da geri geri giderek arabayı çıkarmaya başladığında şaşkınlıkla onları izliyordum.

Mutlu orta parmağını göstermeyi bırakıp bize doğru tükürmeye başladığında, "Bittiniz benim için!" diye bağırdı ve araba diğer tarafa döndü. "Bunu bana unutturamayacaksınız!"

"Unutturacağım," dedi Yankı da yüksek sesle ama araba gözden kaybolduğunda biz öylece durmaya devam ettik.

"Unutturacak mısın?" diye sorarken yutkundum. "Nasıl yani?"

Yankı biz kez daha arkamdan sarıldığında başımı çevirip ona baktım, sakalları çıplak omzuma sürtünüyordu. Bana kendini biraz daha yasladığında nefesi yüzüme çarparak, "Sana söylemiştim," dedi ve ekledi. "Son değildi ve son olmayacak."

"Sanırım," dediğimde silahı tutan elim terlemeye başlamıştı. "Artık gitmemiz gerekiyor."

"Evet," dedi ama duruşunu bozmadı. "Gitmemiz gerekiyor." Hareket etmedi, derin bir nefes aldı, sonra burnunu hafifçe yanağıma sürterek aşağıya indirdi. Verdiği nefes tenime çarptığında kalbim yine hızlı atmaya başlamıştı ve sıcaklık bedenimi sarmıştı.

Sakalları omzuma daha fazla sürtündü, yüzü boynuma yaklaştı. "Yankı," dediğimde titremeye başlamıştım. "Gitmemiz gerekiyor." Nefesimi verdim. "İş. Çalışma. Resim."

"Evet," dedi ama yanıtı bana değilmiş gibiydi. Boynumdan kokumu içine çektiğinde silahı tutan eli elime dokundu, sonra parmakları kolumda gezindi. Silah sadece benim elimde öylece havada kaldı. Bir kolu bana dolanmışken, diğer parmakları kolumu okşuyordu. "Biliyor musun," dediğinde dudakları boynumda hareket etti. "Kokun bir insana gerçekten yaşadığını hissettirir." Nemli dudakları boynuma dokundu, bir süre öyle kaldı, öptü, sonra geri çektiğinde omzuma ilerledi. "Kokun sadece bana yaşadığımı hissettirsin."

Omzuma dudaklarını bastırdığında nefesini daha sert verdi. Elimdeki silah ben farkında olmadan yere düştüğünde bunu bile çıkan sesten anladım, elimin boşluğunu hissedemedim. Başım yavaşça yere döndü, silaha bakarken elim de aşağıya indi.

Yankı dudaklarını omzumdan çekti, sonra arkamdan ayrılırken kolları beni serbest bıraktı. Önüme geçip silahı yerden aldığında ve yine pantolonunun kemerine sıkıştırdığında etkileyici bir ifadeyle gülümsedi. "İş," dedi tek kaşını kaldırarak. "Çalışma. Resim." Orta segment başka bir arabayı gösterdi. "Gidelim."

Yürümeye başladığında birkaç saniye öylece kaldım, sonra kaşlarımı çatarak, "Bunu neden yaptın?" diye sordum. "Liderim olarak mı?"

Arabanın yolcu kapısını açıp sürücü koltuğuna ilerledi. Ben yolcu koltuğuna oturduğumda o da sürücü koltuğuna yerleşerek arabayı çalıştırdı. Geri geri gidip garajdan çıktığında arabanın içindeki bir kumandayla da garajın kapısını kapattı. Ona bakmaya devam ederken, onun yüzünde hâlâ gülümsemesi duruyordu.

Sokağı döndüğünde cevap vermeyeceğini düşünüyordum ama o radyoyu çalıştırmadan önce, "Emin ol," diye mırıldandı. "Bunların hepsini liderin olarak yapıyorum."

"Lider olarak bunu herkese yapıyor musun peki?" Boynumda hâlâ dudaklarının hissi ve nefesi vardı. Öylesine tuhaf bir histi ki asla geçmeyecekmiş gibiydi. O bana yaklaştığı her an, ben kendimi sürekli böyle mi hissedecektim?

"Lider olarak bunu sadece sana yapıyorum," derken gülümsedi. "Ve sadece sana yaparım." Omzunu indirip kaldırdı, arabanın hızını artırdı.

"Liderim olarak her şeyi yapıyorsun," dediğimde başımı pencereye çevirdim. "Canının istediği her şeyi hem de."

"Evet," dediğinde sesi kısıktı, camdaki yansımadan yüzünü görebiliyordum. Gülümsüyordu ama gülümseyişi alaylı değildi. "Belki de," dedi mırıldanarak. "Liderin senin her şeyindir." Çenemi tutup yüzümü yüzüne çevirdi. "Ve benden başka hiçbir lider de senin her şeyin olamaz. Bunu unutma." Ekip'e gönderme yaptı bu kez de.

Söylemek istediklerinde derinlik vardı, her derin cümlenin sonunda farklı anlamlar çıkıyordu ama ben başımı sallamaktan başka hiçbir şey yapamadım. Yankı ise gözleriyle emniyet kemerini gösterdi. "Kemerini tak," deyip başını yola çevirdi. "Arabayı hızlı kullanacağım, liderin ölmeni istemez."

O kemerini takmamıştı fakat bunu dile getirmedim, emniyet kemerini kilide taktım ve gözlerim onun üzerinden caddedeki sokak lambalarına kaydı.

Her sokak lambası, bana sadece Yankı'yı ve dün akşamı hatırlatacaktı.

Resim sergisinin olduğu yere geldiğimizde Sokak Nöbetçileri'ne yetişebilmiştik. İçeriye birbirini tanımayan üç farklı grup olarak girecektik. Benim ve Yankı'nın silahı olduğu için biz arka kapıya yönelmiştik. "Buradan giren insanların hepsinde silah var," dedi Yankı önümüzdeki birkaç kişiyi göstererek. "Yani pek iyi insanlar değiller ve her şey olabilir. Hazır mısın?"

"Hazırım," deyip omuzlarımı dikleştirdim. "Yani sanırım hazırım." Takım elbiseli adamlar, elit kadınlar... Önümüzde duruyorlardı.

Yankı gözlerini bana çevirdikten sonra başını sallayıp sol elimi tuttu. Bu hareketiyle beraber gözlerini tekrar kapıya çevirdiğinde başını yana eğdi. "Artık hazırsın. *Ben elini tutarken seni ne korkutabilir ki?*"

Cümlesi bana hapishaneyi ve Koza'yı hatırlatmıştı ama bu düşünceleri hızlıca zihnimden kovup ben de kalabalığa baktım. Kulağımızdaki cihazlardan Bartu içeriye girdiğini söyledi, ardından Işık da öyle ama Mutlu çıt çıkarmıyordu. En sonunda "Bartu," dedi Mutlu öfkeyle. "Ben içeriye girdim, sapık Yankıtu'ya ve satıcı Helinski'ye iletirsin."

Birbirimize bakarak gülüp başımızı iki yana salladık.

Beş dakika sonra kapıya geldiğimizde adamlar bizi inceleyip isimlerimizi sordu. "Poyraz Kale, Pelin Kale," dedi Yankı ciddi bir sesle. Ve bunu söylediği an tuttuğu elimi bıraktı; kardeş olduğumuzu unutacak kadar dikkati dağılmıştı...

Adam elindeki listeden isimlere baktıktan sonra başını sallayıp üzerimizi aramadan arka kapıyı gösterdi. "Girince sola dönün Poyraz Bey," dedi ciddiyetle. "Sergiye ulaşacaksınız."

Yankı hiçbir şey söylemeden yürümeye başladığında ben de onu takip ettim. "Kafamı bulandırıyorsun," dedi Yankı kaşlarını çatarak. "*Kardeşim...*"

"Pardon," deyip hemen yanına geçtim. "*Abiciğim...*"

"Bartukış!" Mutlu'nun sesi hırıltılı geldi. "Sapık adama ve yanındaki dondurma yalayıcısına de ki, onların fantezilerini dinlemek zorunda değiliz."

Bartu, "Mutlu, sus," dediğinde alana girmiştik. Arka tarafta montların bırakıldığı yer vardı ve karanlığa bakıyordu. Hızlıca orayı geçtikten

sonra kapıdaki adamın dediği gibi sola dönünce ışıkları gördük. "Siz neredesiniz?" diye sordu Yankı etrafı incelerken.

"Ben rengârenk, saçma sapan bir tablonun önündeyim, karım da ellerimi tutuyor." Nefesini verdikten sonra başka sesler geldi. "Pardon, karım şu anda beni dövüyor da..."

"Ben resimleri çizen adamı arıyorum, ikinci odadayım," diyen Işık güldü. "Burada çok yakışıklı beyefendiler var."

"Işık! Seni mahvederim!" Mutlu durunca hırıltılar geldi. "*Bonjour madame*." Büyük ihtimalle biriyle karşılaştı. "Ben Fransız olmak, resimler çok bokaciks."

"Tamam, her şey yolunda," dedi Yankı. "Biz de yarım dakikaya oradayız."

Yankı'nın da söylediği gibi yarım dakika sonra resimlerin olduğu alana çıktığımızda ilk gördüğüm Bartu ve Lâl olmuştu. Bir tablonun önünde duruyorlardı, Bartu sıkıca Lâl'in elini tutmuştu ama Lâl, onu kimsenin fark edemeyeceği şekilde itekleyip duruyordu. Mutlu önündeki kısa boylu bir kadınla konuşuyordu, sesi kulaklarımıza ulaşsa da saçmaladığı için önemsemiyordum. Işık ise ellerinde sıkı sıkı tuttuğu kitaplarla insanları inceliyordu.

"Herkes iyi görünüyor," deyip Yankı'ya baktığımda gözlerini tek bir noktaya odaklandığına ve bir an bile kırpmadığına şahit oldum. Baktığı yöne döndüm ama tanıdık kimseyle karşılaşmayınca kaşlarım çatıldı. Tam o esnada bir adam da Yankı'yla göz göze geldiğinde ikisinin bakışları birbirlerinde takılı kaldı.

"Yankı," dedim ona dönüp. "Neler oluyor?"

Gözünü kırpmadı, hareket etmedi ve sessizce sadece benim duyabileceğim bir şekilde dudaklarını oynatarak, "Babam," dedi. "Burada ve kendisi de büyük ihtimalle *Hayalet Gözler* resminin peşinde."

2.

ÇIKMAZ SOKAKLAR

Koza'nın güncesinden... ***15.09.2008***

İnsan içinde iki kişiyi taşır, derdi beni büyüten kişi. Hangi tarafı seçeceğine ise sen karar verirsin.

Tanrı, bu iki kişiyi benim içime hapsettiğinde renklerini de verdi: kahverengi ve mavi.

Bir tarafta toprak var; mezarlıklar ile ölümler, solmuş çiçekler, ağlayan yüzler ve duygular. Korkular var, korkular. Endişeler, öfkeler ve bir o kadar nefretler.

Kahverengimde acılar var.

Bir tarafımda gökyüzü var; denizler ile okyanuslar, şimşekler, yağmurlar ve karlar. Korkusuzluk var, korkusuzluk. Başkaldırı, güç ve bir o kadar inanç.

Mavimde acımasızlık var.

İnsan içinde iki kişiyi taşır, derdi beni büyüten kişi ama sonra başka bir cümle daha söyledi: "Artık tarafını seçme vakti."

Buradayım, tarafımı seçiyorum ve düşmanımın gözlerinin içine acılarımla değil, acımasızlığımla bakıyorum.

Buradayım, duruyorum ve sadece gülümsüyorum.

Buradayım ve kahverengiyi görmezlikten geliyorum, ben sadece canım yanmasın istiyorum.

Buradayım ve başlıyorum; sokaklarımı yok eden herkesin sokaklarını talan etmeye geliyorum.

"Sadece Koza"

Bir insanın gözlerinden okuyabileceğiniz duygular vardır: korku, endişe, öfke, nefret; mutluluk, sevinç, heyecan, sevgi. Bunlar okunması en basit duygulardır çünkü gizlemesi fazlasıyla zordur.

Ama ne olursa olsun okuyamayacağınız duygular da vardır; ne olduğunu bilemeseniz de sizi kemiklerinize kadar titretip yutkunmanıza neden olacak duygular. İsim koyamazsınız ama nefesini daima hissedersiniz.

Yankı Sarca'nın gözlerinde ilk defa hayatım boyunca çözemeyeceğimi düşündüğüm bir ifade vardı ve bu ifade, babasına bakarken canlanmıştı.

Öfke? Değildi. Kin? Değildi. Nefret? Hiç değildi.

Baktığı yönde dört adam vardı ve ellerindeki şampanya bardaklarından içkilerini yudumluyorlardı. Aralarında geçen konuşma oldukça derinmiş gibi görünüyordu ki hiçbiri onlara bu derece dikkatli bakan adamı fark edemiyordu.

Yankı'ya hangisinin babası olduğunu sormama bile gerek kalmadı çünkü direkt anladım.

Kumral saçlarının arasına kır saçlar serpiştirilmiş, uzun boylu bir adam. Zayıftı ama duruşu öylesine sağlamdı ki hiçbir şey onu zayıflığına rağmen deviremez gibiydi. Gözleri masmaviydi ama Yankı'nın gözleri kadar açık değildi, daha koyuydu. Çekik gözlerini tamamlayan küçük bir burnu ama kalın dudakları vardı. Çenesi Yankı'yla aynıydı.

Yankı Sarca babasının tıpatıp kopyasıydı ama benim onun babası olduğunu anlamamın nedeni fiziksel benzerlikleri değil, etrafa yaydıkları enerjiydi. Rahat durmaya çalışmaları, sıkılgan gülümsemeleri ve umursamaz bakışları aynıydı. Konuşulan hiçbir şey umurunda değildi ama umurundaymış gibi başını art arda sallıyordu babası.

Bardağını dudaklarına yaklaştırıp içmesi bile babasının kopyasıydı. Yankı gibi yenmiş tırnakları vardı ve parmaklarının etrafını kan toplamıştı.

Adam bardağı dudaklarına yaslayıp içeceği sırada bakışlarını yanındaki adamlardan ayırıp bizimle göz göze geldi; şampanya bardağı öylece dudaklarında kalmış, direkt Yankı'ya bakıyordu.

"Bizi gördü," dedim kısık sesle. "Onunla konuşuyor musunuz?" Yankı hiçbir cevap vermedi ama babası, şampanya bardağından birkaç yudum alıp aşağıya indirdiğinde kaşları havaya kalktı.

Gözlerim etrafa kaydı, köşede bir tablonun önünde duran Bartu ile Lâl'e baktım; onların gözleri de Yankı'daydı. Bartu yumruklarını sıkmıştı; bir kavga çıkacağından değildi, onu öfkelendiren bir şeyler olmuştu. Lâl'in kaşları çatıktı.

"Yankı." Bu Bartu'nun kulaklarımızdaki sesiydi. "İstersen hemen buradan çıkabiliriz."

"Çıkabiliriz mi?" Işık'ın sesi daha öfkeliydi ama görünürlerde yoktu. "Hemen çıkalım. Burada daha fazla durmak istemiyorum."

Gözlerim Yankı'ya döndü. Babasını izlemeye devam ediyordu, kardeşlerinin sesini duysa bile cevap verme gereği görmüyordu.

"Yankı," diye mırıldanıp elimle kolunu tuttum. "Bir şey söyler misin?"

Yankı çenesini daha havaya kaldırdı; bu babasına bir meydan okuma değildi, bu kendi duygularına bir meydan okumaydı. Onu bulunduğu durumdan çıkarmak istedim fakat şu an yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu.

Yankı itaatkâr bir şekilde başını hafifçe indirip kaldırdıktan sonra babasına âdeta büyük bir saygıyla selam verdi ve elini belime koyup yürümeye başladı.

"Yankı, bunu yapma." Bartu yürümek için adım attı ama Lâl onun kolunu tuttu.

Neler oluyordu? Işık zaten ailesiyle görüştüğünü söylemişti, şimdi neden böyle davranıyorlardı? Tedirginlikle uzakta duran Işık'a baktığımda o bana sanki onu engelle dermiş gibi bakıyordu.

"Yankı," dedim fısıldayarak. "Buradan çıkalım mı?"

Eli belime daha fazla baskı yaptı ama bu baskı yürütmek için değildi de sanki benden destek almak istiyormuş gibiydi. Adamların ve babasının yanına yürürken adımlarını yavaşlattı, sonra gözleri bana döndü. Asla anlayamayacağım bir ifadeyle sanki bütün hayatımı kapsayacak bir cümle kurdu: "Bugün hep yanımda kal, olur mu? Bugün yanımdan bir adım bile uzaklaşma."

"Kötü bir şeyler olacak," dedim soluk bir sesle. "Öyle değil mi?" Turkuaz gözlerindeki bakışları yumuşatmak istedim ama olmadı.

"Kötü şeyler sadece benim için olacak," dediğinde tam gözlerimin içine baktı. "Ama ben bunlara meydan okumayı öğrendim." Gülümsedi, sıcak bir gülümsemeydi ama içinde acı da vardı. "Şimdi sen yanımdasın. Bir kere de seninle beraber meydan okuyalım mı?" Soruyu sorarken öylesine kalbine dönüktü ki zamanı ve yeri bile umursamadan ona sarılmak istedim.

Anladım. Kötü şeyler olacaktı, hem de çok kötü şeyler olacaktı ama bu fiziksel değildi, ruhsaldı. Yankı Sarca'nın canı yanacaktı; ben

belki de fiziksel olarak canı yansın isteyecektim çünkü ilk defa benden ona destek olmamı istiyordu.

"Söz vermeyecek misin yanımda kalmaya?" dediğinde gözlerindeki o ifadeye hayal kırıklığı uğradı. "Yine söz vermeyeceksin." Elini tutmamı istemişti, tutmamıştım; o ise reddedilmeyi beklemeden ellerimi tutmuştu. Şimdi yine aynısı olacak sanıyordu.

Kolunu tutup yüzüne yaklaştım. "Kötü şeyler sadece senin için olmayacak," dediğimde parmaklarım kolunu kavradı. "Kötü şeyler ikimiz için de olacak çünkü ben bu gece yanından hiç ayrılmayacağım. Söz vermeyeceğim Yankı. Elini tutacağım. Senin yaptığın gibi."

Yankı cümlelerim bitince elini kaldırdı ve yüzüme dokunmak istedi ama o an, iki kardeşi oynadığımızı hatırlayıp dudaklarını birbirine bastırdı, elini indirdi. "Bu borcun olsun," dedi kısık sesle. "Bir kere yüzünü ellerimin arasına alma borcum var."

Gülümserken kulaklarımda Işık'ın, "Yankı," dediğini işittim. "Seni böyle gören gözlerim gerçekler mi?"

"Gerçekler," diyen Bartu gülümsüyordu. "Yankı, Helin'e düşüyorsun, değil mi? Düşüyorsun, düşüyorsun."

"Bartukıç, lanet olasıca sapık herife ve yanındaki dil atıcı kadına söyler misin, onlarla hayatım boyunca konuşmayacağım ama ağzımın suyunu akıtıyorlar, bunu bilsinler." Mutlu'nun sesi öfkeli gelse de bizi izlerken gülümsediğine neredeyse emindim.

"Teşekkürler Mutlu," dediğimde gözlerim serginin içinde onu aradı ama ortalıklarda yoktu. "Teşekkürler yakışıklı Fransızca öğretmeni..."

"Yankı." Bartu'nun sesi temkinliydi. "Biz buradayız kardeşim, yanındayız."

"Biz buradayız," dedi Işık aynısını tekrar ederek.

"Bartukıç," dedi Mutlu. "Söyle o sapığa, ben de buradayım. Ne olursa olsun, küs olsam bile arkasındayım."

Yankı'nın gözleri kardeşlerinin olduğu tarafa döndüğünde göz göze geldiği kişi Lâl oldu. Onun yüzüne bakarken, sanki desteğini bekliyormuş gibiydi. İlk defa ona da ihtiyacı olabileceğini düşündüm.

"Lâl," dedi Yankı. "Yoksa sen burada değil misin?" Lâl omzunu indirip kaldırdı, sonra başını sallayıp ellerini kaldırdı, bir şeyler söyledi. O birkaç saniyede Yankı'nın gözlerindeki ifadesizlik silindi, yerini şefkat aldı. "İşte şimdi tamamlandım," dedi sıcak bir tebessümle. "Lâl burada."

Bütün Sokak Nöbetçileri'nin gözlerinde Yankı'yı koruyup kollamak isteyen bir bakış vardı ama Lâl'in gözlerinde onu sıkıca kanatları altına almak isteyen bir kadın yaşıyordu. Her an tetikte gibiydi, bir şey olursa ilk onun koşacağından adım gibi emindim ama korumak için değil, Yankı'yı kollarının arasına çekmek için.

Yankı ve Lâl'in arasındaki ilişki, uzanıp dokunabileceğim kadar bile yakınımda değildi.

Daima birbirlerine sırtlarını dayayan iki insanın arasına girmiş gibiydim. Yankı düşerse Lâl kollarımı parçalardı, daha sonra kendi sırtını yakardı kurtaramadığı için.

Bense onların arasına, sırtlarına bıçak saplamak için gönderilmiştim; Lâl'in sırtına bıçağı saplamak istemiştim ama Yankı farkında olmadan o bıçağı elimden almıştı. Lâl'in yüzü artık bana dönüktü, Yankı ise elimde bir bıçak olduğunu biliyormuş gibi davransa da sırtını bana dönmeye devam ediyordu.

O an bunları düşünürken, günler sonra ilk defa onların arasında kendimi fazlalık gibi hissetmiştim ama sonra Yankı'ya bakmıştım ve o bana bakıyordu. Destek bekliyormuş gibi, kardeşlerinden önce benim desteğime ihtiyacı varmış gibi. Belki de ben böyle olmasını istemiştim.

Yankı babasına doğru yürümeye başladığında eli yine belimi tuttu ve beraber öylece yürüdük.

Tam yanlarına gittiğimizde derin konuşma halinde olan adamlar başlarını çevirip bize baktı; Yankı'nın babası ise ilk önce kaşlarını kaldırdı, sonra sımsıcak gülümsedi. Bir anda Yankı'ya bir adım attı, ardından omzundan tutup çekerek sıkıca sarıldığında gözleri Yankı'nın omzunun üzerinden benimle buluştu.

Kaşlarım çatıldığında babasından kesinlikle böyle şefkatli bir hareket beklemiyordum ama öylesine sıcak davranıyordu ki gülümsemeden edemedim. Her şey onun için nasıl kötü olacaktı ki? İstediği babasının sevgisi değil miydi?

Yankı da babasına sarıldığında yüzünü göremiyordum ama gülümsediğine adım gibi emindim.

"Nasılsın?" diye sordu babası geriye doğru çekilerek. Ellerini oğlunun omzuna koyup sıktı. "Seni burada görmeyi hiç beklemiyordum."

Yankı'nın profilden gördüğümde gülümsüyordu ama sıcak bir gülümseme değildi; babasının aksine o fazlasıyla yapmacıktı ve bunu sadece onu gerçekten tanıyanlar anlayabilirdi.

"Sergiyi gezmek istedik," dedi Yankı. "Büyük ihtimalle sen de bu yüzden buradasın. Hiç haberleşemedik, haberleşseydik beraber gelebilirdik."

"Tüh." Babası ellerini Yankı'nın omzundan çekip dudaklarını büktü. "Akşamı seninle geçirmek isterdim ama Suna'yla beraberim." Başıyla ilerideki kızıl saçlı bir kadını gösterdiğinde yüzünü buruşturdu. "Resimlerden anlamasa bile dolaşmak istedi, ben de karşı koyamadım."

Yankı'nın annesi miydi? Kadına dikkatlice baktığımda Yankı'nın annesi olabilmek için fazlasıyla genç olduğunu fark ettim. Yirmi dokuz-otuz yaşlarında bir kadındı; incecik fiziği, upuzun boyu vardı. Simsiyah elbisesi yere kadar uzanıyordu. Kızıl saçları dalgalıydı. Yanındaki onun gibi birkaç kadınla sohbet ediyor, tablolara bakıyordu.

"Ah, Suna," dedi Yankı, o kadına bir kere bile bakmadan, tiksiniyormuş gibi nefesini verdi. "Onunla da selamlaşmak isterdim ama maalesef resimler daha çok dikkatimi çekiyor."

"Mahir." Yankı'nın babasının yanındaki kısa boylu adam başını öne eğdi. "Bizi bu beyefendiyle tanıştırmayacak mısın?" Nasıl görünüyorduk bilmiyordum ama adam fazlasıyla saygılı davranıyordu. Vücut dilleri direkt Yankı'nın babasına dönmüştü. Hepsi ceketinin önünü iliklemişti, Yankı'nın babası hariç. O an, bu kadar saygının bize olmadığını anladım. Söylenildiği gibi fazlasıyla önemli bir adamdı, herkesin önünü ilikleyeceği kadar önemli hem de.

"Elbette," dedi ve Yankı'nın yanına geçip elini omzuna attı. Öylesine göğsünü gere gere konuşuyordu ki Yankı'yla gurur duyuyormuş gibiydi. Onu bu şekilde göstermesi yüzümdeki gülümsemenin genişlemesine neden oldu. "Kendisi benim yetimhanede büyüttüğüm kimsesiz çocuklardan bir tanesidir." Cümle dudaklarından çıkarken gururlu ifadesi devam ediyordu. "Senelerce ona baktım. Annesi ve babası onu terk etmiş, inanabiliyor musunuz? Düşündükçe kanım çekiliyor."

Yüzümdeki gülümseme yavaş yavaş silindiğinde kalbimin ortasına kor gibi bir ateş düştü, bu ateş düştüğü yere delik açtı, o delikten acı aktı; acı bakışlarımdan, Yankı'dan utanan ve onu oğlu olarak kabul etmeyen babasına ilerledi. Onu kabullenmiyordu; ondan yardıma muhtaç bir çocuk gibi bahsediyor, ondan utanıyordu.

Elimi boynuma götürdüğümde kulağımda Bartu'nun küfür savurduğunu işittim. Cümleler canımı öylesine yakmıştı ki bir an desteğe ihtiyacı olan Yankı değil de sanki bendim.

"Evet." Yankı'nın sesini işittim, gözlerim ona döndü ve aynı ifadeyle babasına baktığını gördüm. "Mahir amca muhteşem bir adamdır. Benim gibi çocukları hiç yalnız bırakmaz." Elini öne uzattı. "Poyraz." Babasının yüzünde değişme olmadı. Yankı başını çevirip beni gösterdi. "Kardeşim, Pelin."

"Ah." Kısa boylu adam öne uzanıp Yankı'nın elini sıktığında gözlerine acıma duygusu ulaştı. Diğer üç adam da aynı şekilde ona bakarken saç köklerime kadar canımın yandığını hissediyordum. Adamlar bu sefer de ellerini bana uzattılar. "Senin bu iyi kalbin ne olacak Mahir Bey? Kimsesiz çocuklara zaafın var, bu tanıştırdığın kaçıncı çocuk?"

Adamların ellerine çok kısa bir süre baktıktan sonra tek tek sıktım. Yankı'nın babası karşımıza geçip bizi şöyle bir süzdü. "Poyraz çok küçüktü," diye anlatmaya başladı. "Onu tanıdığımda hiçbir şeyi bilmezdi, terk edilmiş diğer çocuklar gibi öfke doluydu." Yankı'ya imalı bir bakış attı. "Onun öfkesini yok etmek epey zor oldu ama bunu başardık. Şimdi o çok sakin bir erkek çocuğu." Gözlerini Yankı'dan ayırdı, sıkılgan bir nefes verdi. "Yine de ne olursa olsun, ona yeterli gelmediğimi düşünüyorum."

"Hayır Mahir amca," diye lafa atladı Yankı. "Sen her zaman en iyisiydin, bana yaptıklarını asla unutamam." Son cümleyi kurarken babasının tam gözlerinin içine bakıyordu. "Ben unutsam yaşadıklarım unutturmaz. Yaşadıklarım unuttursa çocukluğum unutturmaz. Seni hep hatırlayacağım, başkaldırmayı ben senden öğrendim."

Kısa boylu adamın gözleri bana döndü. "Peki bu kızı?" diye sordu. "Ona da baktın mı?"

Yankı'nın babası lafa girmeden Yankı sözü devraldı. "Kardeşime ben baktım," diye mırıldandı konuyu tamamen benden uzaklaştırarak. "Onu ben büyüttüm."

"Yani Mahir amcan büyüttü," diyen kısa adam küçümseyerek Yankı'ya baktı. "Onun hakkını yiyorsun. Sen kız kardeşini nasıl büyütebilirsin ki? Söylesene, okula gittin mi?"

İçimdeki acı öfkeye dönüşmeye başladığında kaşlarım çatıldı fakat sessizliğimi korumaya devam ettim. "Gittim," dedi Yankı. "Sandığınız gibi yetiştirme yurdunda büyümüş çocuklar cahil değillerdir." Gözlerini açtı. "Onlardan korkmanıza gerek yok, ihtiyaçları olan tek şey küçümsenmemektir."

Bu söylenilenler soruyu soran adamın bir kulağından giriyor, diğerinden çıkıyor gibiydi. "Yetimhanede büyümüş çocuklar elbette cahil değillerdir," diyen diğer adam gerçek bir kibir içindeydi. "Ama onların da normal olmasını bekleyemeyiz, bir kere başında annesi ve babası olmayan bir çocuk ne kadar sağlıklı büyüyebilir ki?" Yüzünde alaylı bir ifade oluştuğunda küçümsemeye çalıştığı ortadaydı. "Sen ve kardeşin sağlıklı büyüdüğünüzü iddia edebilir misiniz?"

"Hayır." Yankı'nın hızlı cevabı ellerimi yumruk yapmama neden oldu. Gözleri babasına döndü ve gülümsedi. "Annesi ve babası olmayan çocuklar daima eksik büyürler," diye mırıldandı. "Ve bu çocuklar ikiye ayrılır: Ya annelerini ve babalarını örnek alırlar, kendi çocuklarını yapayalnız bırakırlar ya da asla anneleri ve babaları gibi olmazlar, çocukları için nefes alırlar." Başını salladı. "Benim bir çocuğum yok ama binlerce kimsesiz çocuğum var. Mahir amca, babama benzememem için bana çok şey öğrettin, öyle değil mi?"

Ağzımı açsam öfke kusacaktım, nefes bile almıyordum bu yüzden. Gözleri bana dönse gözlerimden yanarlardı; öylesine büyük bir nefret duyuyordum şu an bulunduğum yerdeki herkese. Yankı'nın babası, cümlelerin bitiminde kaşlarını çattı ama öfkeli bir ifadesi yoktu, daha çok verebilecek bir cevap arıyor gibiydi.

"Söyle bakalım." Kısa boylu adam öne çıktı. "Resimlerden anlıyor musun?" Gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi. "Yoksa buraya birkaç kadeh bedavaya şampanya içmeye mi geldiniz çocuklar? Ah, bazen ne kadar büyürseniz büyüyün, oyuncağa ihtiyacınız varmış gibi hissediyorsunuz, değil mi?"

"Yok yahu." Kibirli adam kısa boylu adamın omzuna dokundu. "Yetimhanede büyümüş bir çocuk nereden bilsin resimleri?" Gözleri Yankı'nın babasına döndü. "Kesin bu çocuğun buraya girmesinde yine senin payın vardır." Acıma duygusuyla nefesini verdi. "Eğer açsanız ve o yüzden buraya geldiyseniz size yemek ısmarlayabilirim, hatta..." Elini cebine attı ve elli lira uzattı. "Bunu alın, bir şeyler yiyin."

"Amına koyduğumun sikik tipli şeref yoksunları," diyerek Bartu hiddetle nefes aldı. "Yankı, iste hepsinin kafasını tablolara geçirip önümde eşek gibi yürüteyim kardeşim."

Yankı paraya bakarken gülümsedi. Çenesi daima dikti, omuzları daima dikti, duruşu daima dimdikti; onun gücünü kıskanmamak elde

değildi. Kim bilir içinde ne fırtınalar kopuyordu ama o, bunu yansıtmamak için elinden geleni yapıyordu. "Teşekkür ederim," dedi sakin bir sesle. "Kimsesiz çocuklar, dilenci değildir." Bana ihtiyacı mı vardı? Desteğimi mi istiyordu? Bunlara gerçekten hiç ihtiyacı yokmuş gibi davranıyordu, artık kardeşlerini anlayabiliyordum. "Aç da değiliz, eğer siz açsanız masadaki çerezlerden birkaç tane ağzınıza atabilirsiniz."

Böylesine sakin, böylesine dikkatli olmayı nasıl öğrenmişti? Onun gibi olabilmek için her şeyimi verebilirdim çünkü ben sıktığım yumruğumu adama vurmamak için ekstra çaba sarf ediyordum.

"Fazla gururlu," dedi adam, parayı tekrar cebine koyup Yankı'nın babasına döndü. "Güzel yetiştirmişsin sahiden."

Haykırmak istiyordum, ayaklarımı yere vura vura onu yetiştirenin sadece kendisi olduğunu söylemek istiyordum; kötü kalplerinden kilometrelerce uzakta olduklarını onlara haykırmak istiyordum.

"Ve söylemeden geçemeyeceğim, resimlerden anlarım," dedi Yankı sakin bir sesle. Sonra önünde durduğumuz tabloyu işaret etti. "Bu tabloya bakınca ne görüyorsunuz?"

Tablonun adı *Duvarlar*'dı. Yağlı boyayla yapılmıştı, pürüzlü bir tabloydu. Resmin içinde her yerde duvarlar vardı, duvarlar sanki buluttandı. İki tarafa ayrılıyordu, ortadaki yol gökkuşağındandı. O gökkuşağının üzerinde siyah bir gölge vardı, tam karşısındaki duvarda ise bir ışık yanıyordu. O gölge, ışığa yürüyor gibiydi.

Adamlar tabloya döndüklerinde düşünmeye başladılar. İlk konuşan kısa boylu adam oldu. "Gökyüzünü resmetmiş," dedi adam zekâsını bir an bile kullanmadan. "Bulutları, gökkuşağını." Yüzünü buruşturdu. "Ve bir gölge. Bu cennete giden yol olabilir."

"Hayır," diyerek kibirli adam sözü devraldı. "Bu cehenneme giden yol." İşaret parmağını tablonun üzerinde gezdirdi. "Baksana, her yer karanlık."

"Araf." Yankı'yı küçümseyen adam kaşlarını kaldırdı. "Arafın ortasında kalmış birisi resmedilmiş. Her iki tarafta da hem cennet hem cehennem var." Hepsi Yankı'nın babasına dönüp konuşmasını bekledi ama onun gözleri Yankı'daydı.

"Poyraz," dedi babası ve geriye bir adım atıp tablonun önünü açtı. "Sen ne görüyorsun?"

"Yapma Mahir Bey," diyen adam güldü. "Sen bizim aklımızla dalga mı geçiyorsun? Bu çocuğun gerçekten bir fikri olacak mı?"

Dişlerimi sıktığımda bir yandan da yanaklarımı ısırıyordum çünkü kendimi durduramamaktan ölesiye korkuyordum. İlk defa gözlerimin önünde küçümseniyordu, gerçekten küçümseniyordu ve ben onu koruyamıyordum bile.

Yankı söylenilenleri umursamadı, bir adım yaklaşarak tabloyu dikkatlice incelemeye başladı. Elini uzatıp parmaklarını birkaç dakika hafifçe tablonun üzerinde gezdirdi. Kaşları havaya kalktığında, "Bu resmi çizen kişinin Tanrı'ya inancı yok," dedi net bir sesle. "Burada çizdiği, yaşadığımız dünya. Cennetin de cehennemin de bu dünya üzerinde olduğunu söylüyor."

"Nasıl yani?" Yankı'nın babası merakla gözlerini açtı. "Ne demek istiyorsun?"

Yankı parmaklarını bulutlarda gezdirdi. "Bu bulutlar aslında insanlar. Her gün yanından geçtiğimiz, tanıştığımız, sohbet ettiğimiz ve belki de tanımadığımız insanlar. Buluttan olmalarının nedeni, duvar bile olsalar onların içini görebildiğimizden. Yani ressam, insanların içlerini görebildiğini anlatmak istemiş." Derin bir nefes verdi. "Hepsi karanlığa gömülmek istemiş çünkü kendilerini göstermek istemiyorlar, gölgeden saklanıyorlar; gölge onları görürse kötülükler ve iyilikler gün yüzüne çıkar."

Söylediklerini dinlerken tablo bana daha anlamlı gelmeye başlamıştı ve onun keskin zekâsına defalarca hayran olabilirdim.

"Peki ya gökkuşağı?" dedi kibirli adam. "Onun için ne diyeceksin?"

"O gökkuşağı, hayat." Yankı'nın kaşları çatıldı. "Hayatımızın aslında rengârenk olduğunu ama bizim o hayatta bir gölge gibi silik olduğumuzu anlatıyor. Bakın bu gölge," deyip parmağıyla gölgeye dokundu, sonra tam karşısındaki ışıklı duvardan bulutu gösterdi. "Yaşadığı hayatın renklerini fark etmeden karşısındaki duvara doğru yürüyor çünkü o duvarda bir ışık var. Tek bir renk bile olsa, o ışık onu cezbediyor. Neden mi?" Başını adamlara çevirdi. "Çünkü gölgesi daha fazla belirginleşecek, o duvar ona biraz daha gerçek hissettirecek."

Adamlar şaşkınlıkla Yankı'ya bakarken tek şaşırmayan ben ve babasıydık. Hayranlıkla onu izliyordum, babası ise gururlu ifadesini bir an olsun silmiyordu.

Kısa boylu adam direnerek, "Peki ya gölge?" diye sordu. "O ne?"

"Bu resmi anlamayan herkes," dedi Yankı bir anda. "O insanlar daima silik olacak çünkü dar düşünceleriyle diğer insanların arasında

sıkışacaklar." Başını resme çevirdi. "Silik bir gölge olmadığım için mutluyum, tabloyu anlayabiliyorum, sizin aksinize." Bu sefer kibirli bakma sırası Yankı'daydı. "Bakın ben o ışığım, siz de bana doğru yürüyorsunuz. Ezerek, ayağınızın altına alarak, küçük görerek." Kendisini gösterdi. "Ve ben sizi gölge olmaktan kurtarmayacağım."

Sessizlik oldu; adamlar birbirlerine baktılar, Yankı ise resme ve ben de ona. O sessizlikte şampanya sesleri, insanların yapmacık kahkahaları umurumda bile değildi.

Yankı Sarca'ya hayrandım, hem de her zerresine. Aklına, duruşuna, daima güçlü oluşuna. Gün geçtikçe artıyordu, ben ona gün geçtikçe daha fazla hayran kalıyordum çünkü aksi imkânsızdı. O hayatımda tanıdığım en mükemmel adamdı.

"Kardeş," dedi Bartu gülerek. "Ben hayatımda çok gol gördüm ama fileleri parçalayan gol çok nadirdir. Ne yaptın, top seyircileri bile geçti."

"Senelerdir Yankı'nın bütün laf sokmalarına denk geldim," dedi Işık keyifle. "Ama bu bambaşkaydı. İzlediğim filmin sonunda evlenmesini istediğim çift beşiz çocuk yapmış kadar mutluyum."

"Bartukıç." Mutlu hâlâ bizimle konuşmuyordu ama gülüyordu. "Sapık herife ilet. Soktu ama geri çıkarmayı unuttu, adamlar hayatları boyunca içlerinde bir pipiyle yaşayacaklar."

Gülmemek için elimle ağzımı kapattığımda adamlar üzerlerine alındılar ama umursamadım bile. Dudaklarını birbirine bastırıp direkt Yankı'nın babasına baktım ve onun da bana baktığını gördüm. Yüzümü dikkatlice incelerken beni tanıyormuş gibiydi. "Anladınız mı?" dedi Yankı gözlerini devirirken. "Sanırım anlamadınız, şaşırmadım zaten. Birkaç gün üzerinde düşünün, not edin, belki anlarsınız."

"Ah," Yankı'nın babası gülümseyerek ortamı yumuşatmak istedi. "O her zaman böyle dik başlıdır, öyle değil mi?"

Kısa boylu adam dudaklarını araladı, bir şeyler söylemek istedi ama sonra susup kaşlarını çattı. O sırada Yankı, "Müsaadenle Mahir amca," dedi. "Biraz serginin tadına varmak istiyorum." Kaşlarını kaldırdı, babasının gözlerinin içine baktı. "Özellikle *Hayalet Gözler* tablosu. Bu resmi görmek için fazlasıyla sabırsızım."

Babası da oğlunun tam gözlerinin içine bakarken başını yana eğdi. "*Hayalet Gözler*," dedi nefesini vererek. "O tabloyu görmek için çok sabırsızım, belki o odada tekrar karşılaşırız. Belki de *Hayalet Gözler*

tablosu sadece bir figürandır. Dikkatli ol." *O tabloyu ben de istiyorum, eğer orada karşılaşırsak savaşacağız.* Anladığım cümle tam olarak buydu.

"Ah," dedi Yankı. "Emin olun ben sizden önce o resme ulaşmış ve çoktan sergiyi terk etmiş olurum." Birbirlerine yaptıkları imalar gerilmeme neden olurken Yankı geriye bir adım atıp diğer adamlara döndü. "Kendinize iyi bakın. Düşünmeyi ihmal etmeyin, bazen beynimizi kullanmak çok işimize yarar."

"Kendinize iyi bakın," dediğimde yüzümde keyifli bir ifade vardı. Direkt kibirli adama elimi uzattım ve sıkmasını beklerken samimi bir şekilde gülümsedim. Adam elimi sıktığında, "Lütfen insanları küçümserken iki kere düşünün, olur mu?" diye mırıldandım. "Söylediğiniz gibi kimsesiz çocukların bazen büyüdüklerinde de oyuncağa ihtiyaçları vardır, siz bir erkek çocuğunun elinde oyuncak oldunuz beyefendi, tebrikler."

Adam elini elektrik çarpmış gibi çektiğinde Bartu kulağımda, "Top seyirciden de geçti, uzaya uçtu," diye hırladı. Işık kahkaha attı.

"Bartukıç," dedi Mutlu. "Söyle patates fantezicisi Helinski'ye, eğer bir pipisi varsa bize söylesin, ona göre davranalım çünkü o da saplamaya başladı."

Gülerek son kez Yankı'nın babasının yüzüne baktım, sonra arkamızı dönüp serginin diğer tarafına ilerlemeye başladık. İkimizin de yüzündeki gülümseme silinmezken, canım onun için yanıyordu, kendim için değil.

"Nasılsın?" diye sordum başımı ona çevirmeden. "Berbat mı yoksa daha mı kötüsü?"

"Sen nasılsın?" diyerek soruyu bana yönlendirdi. "Babamı sevdin mi?" Soruyu sorarken alaya aldığı tınısından bile belliydi ama ben onun gibi yaklaşamadım, direkt yüzümdeki gülümseme silindi. İlk önce ne diyeceğimi düşündüm ama bunu düşünürken gözlerinin yüzümde gezindiğini biliyordum.

"Baban," diye konuşmaya başladığımda olabildiğince söyleyeceklerime dikkat etmeye çalışıyordum. "Bunu beklemiyordum." Gözlerimi ona çevirdim ve rasgele bir tablonun önünde durduk. "Ailenle görüşmeye devam ettiğini söylediğinde ben sanmıştım ki..."

"Sen sanmıştın ki beni kabulleniyorlar." Başını aşağı yukarı salladı ve bakışlarını babasının olduğu tarafa yönlendirdi. "Biliyor musun, onları aslında ben bu şekilde kabulleniyorum."

"Neden?" Soruyu sorarken, yüzünü tutup kendime çevirmemek için ekstra çaba sarf ediyordum. "Bunu neden kendine yapıyorsun? O baban olduğu için mi? Ve annen? O nerede? Annen de mi seni görmezlikten geliyor?"

Bakışlarını babasının olduğu taraftan ayırdı ama bana da bakmadı. Birkaç tablo ilerimizde duran Bartu ve Lâl'e odaklandığında başını bana çevirdi. "Bartu," dedi yüzüme bakarak. "*Hayalet Gözler*'in olduğu odada kapıda kaç adam vardı, baktın mı?"

Soruma cevap vermeyecekti, kendi özeli olduğu için ısrar edemiyordum ama onu anlamak istiyordum. İstediklerim geçmişi değildi, hisleriydi. Başka türlü yardımcı olamayacakmışım gibi geliyordu.

Yankı diğer planlarda olduğu gibi değildi, bu sefer buraya gelirken gelişigüzel bir plan oluşturmuştu ve zamana yaymıştı. Normalde fazlasıyla dikkatliyken şimdi sorumluluklarından ilk defa vazgeçiyor gibiydi.

"Dört adam değişmeli," diyen Bartu'nun sesi keyifli geliyordu. Başımı onlara çevirdiğimde Lâl'in elini tutmak için çaba sarf ediyordu. "Başka bir kapısı daha var, o kapı tamamen kilitli ve önünde kimse yok."

"O kapı birçok başka kapıya açılıyor." Yankı'nın sesi netti, yüzüme bakmaya devam ediyordu. "Bizim gibi tabloyu almaya gelen birkaç grup orada kilitli kalacaktır çünkü bu sergi, düşündüğümüzün aksine labirent gibi." Derin bir nefes verdi. "Babam şu an burada en çok korkmamız gereken kişi. Bunun üzerine günlerdir çalıştığına eminim."

"Bu sefer fazla plancı değilsin ha?" Bartu alayla güldü. "Normalde her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünürsün."

"Bir kez de zamana bırakalım," dedi Yankı ve o da güldü. "Ve plansız hareket edelim. Daha eğlenceli olacaktır."

Ben de gülüp başımı salladım. "Normalde böyle yapmazsınız, ne değişti?"

Yankı başını omzuna doğru yatırdı ve kaşlarını kaldırdı. "Sadece bir kez olsun olaylar benim dışımda gelişsin istiyorum, bir kez olsun sırtımda büyük bir yük olmasın ve öylesine davranalım." Kimsenin görmediği sırada burnuma fiske vurdu. "Korktun mu yoksa?"

Cevap vereceğim sırada başka bir ses lafı ağzıma tıktı. "Şu an *Hayalet Gözler* resminin ressamı tam karşımda," diyen Işık heyecanlıydı. "Yanındakilerle bir şeyler konuşuyorlar ve düşündüğümden daha yakışıklı."

Bartu, "Düşündüğünden daha ölü olmasını istemiyorsan ondan uzak dur," diye mırıldandı. Hâlâ Lâl'in elini tutmak için çaba sarf ediyordu, Lâl ise elini ondan kaçırıyordu.

"Onunla konuşup kapıdaki adamlarla uğraşmaya gerek kalmadan tabloya ulaşabilirim Yankı." Işık fazlasıyla istekliydi, nedeni ressam olabilirdi ama bu tehlikeli görünüyordu. "Tek yapmamız gereken, ressamı etkisiz hale getirmek olur."

"Bunu aklından bile geçirme, beynini annemin karnında bırakmış çirkin olan diğer yüzüm." Mutlu'nun sesi öfkeliydi. "Seni görüyorum şu anda, adama cilveli bakayım derken kakasını yapan bebek gibi görünüyorsun."

Bartu bir şeyler söyleyeceği sırada yanlarına başka bir çift geldi ve cümleler ağzının içinde yuvarlandı. Bizden metrelerce uzaktaki Işık'ı görebiliyordum; duvarın kenarına sinmiş, elindeki defterleri sıkı sıkı tutarken alt dudağını dişlerinin arasına alıyor ve ressamın dikkatini çekmeye çalışıyordu, ressamın yüzünü ise göremiyordum.

"Merhaba," dedi Bartu karşısındaki genç adama elini uzatıp. "Beni tanıyor musunuz?"

"Ufuk Bey!" Genç adam heyecanla ellerini birbirine sürttü, sonra büyük bir hürmetle Bartu'nun elini sıktı. "Sizi kim tanımaz! Gece kulüpleriniz, dernekleriniz, eğlence mekânlarınız! Yetmedi, oyun odalarınız!"

"Oyun odaları mı?" Mutlu gözlerimin önüne geldi, şaşkınlıkla Bartu'ya bakıyordu. "Umarım bu oyun odası kırmızı oda değildir çünkü bu beni azdırır Ufuk Beyciğim."

"Hımm." Bartu rahatsız bir şekilde kıpırdandı, Lâl'e dönüp baktı. "Evet." Boğazını temizledi, o an Ufuk hakkında hiçbir bilgisi olmadığını anladım. "Sizinle daha önce tanıştığımızı anımsayamadım sadece."

Genç adam daha fazla heyecanlandı, sonra Lâl'i görmezlikten gelip Bartu'ya yaklaştı. "Beş numaralı pavyonunuz," derken gülümsüyordu. "Dört gün önce oradaydım ve siz de oradaydınız. Bildiğim kadarıyla oradaki 'yetmiş' kadınla birlikte olmanız konusunda nam salmışsınız ama sizi bu şekilde anlatmamışlardı..." Adamın gülümsemesi meraklı bir ifadeye döndü. "Yani bir altmış boylarında, zayıf, sarışın birisi olduğunuzu söylüyordu kadınlar."

Lâl'in yüzünün rengi değişirken elimle ağzımı kapatıp gülmemek için kendimi tuttum ve Yankı'nın da aynı ifadeyle bana baktığını

gördüm; burnunun kemerini sıkarken, "Bartu," dedi. "Sana söylemeyi unuttum, Ufuk denilen adam bir numaraları, pavyoncu."

Mutlu kahkaha attı; âdeta kulaklıkla değil, serginin içinde kahkahasını duydum. Birkaç baş ona döndüğünde Mutlu duruşunu düzeltip, "Ah biz Fransızlar," dedi yanından geçen birkaç orta yaşlı kadına. "Durup dururken orgazm oluyoruz böyle, sonra bizi alıyor bir kahkaha."

"Orgazm?" Orta yaşlı kadınlardan birisi durdu. "Siz Fransız mısınız?"

"Ben Fransız," diyen Mutlu çenesini havaya kaldırdı. "Durmadan, sürekli orgazm olurum ve biz Fransızlar gülerek orgazm oluruz." Mutlu bir kahkaha daha atıp yerinde zıpladı. "Bak yine oldu... *Belle femme. Tu me fait mal.*" Mutlu nefesini verdi. "Evet, evet, işte orası bebeğim!"

Yankı gülmeye başlayıp, "İzlediğin pornolardan cümleler söylemeyi bırak," dedi. "Onları korkutuyorsun."

"Sapık herif." Orta yaşlı kadınlardan bir tanesi Mutlu'yu omzundan itekledi. "Ne dediğini anlıyorum!"

"Ah, *madame*." Mutlu başını iki yana salladı. "Evet, o porno filminde ben oynuyorum, siz de mi izlediniz?"

Kadının sert bir tepki vermesini bekledim ama bu sefer utangaç bir şekilde nefes alıp Mutlu'ya yaklaşarak, "Siz gerçekten o musunuz?" diye sordu. "İnciten Fransız. O sizsiniz, değil mi?"

"Ne?" Yankı'ya baktım. "Neler oluyor?"

"Bir porno yıldızı var," diye açıklamaya başladı Yankı. "Kadınların kalçalarını tokatlamakla meşhur, kadınlar da durmadan, *'Tu me fait mal,'* der. Yani, 'Beni incittin.' Adamı bu cümle tahrik ediyor. Mutlu da şimdi onun taklidini yapıyor."

"Lütfen," dedi Mutlu ve beklediği tepkiyi alamadığından geriye kaçtı. "Colbert tarafım size yükselmiyor, Hasan'ım ben. Dümdüz Hasan." Arkasını kadınlara döndü, gözlerini tavana çevirdi. "Neden hep bana bunu yapıyorsun?" diyerek Tanrı'yla konuşmaya başladı. "Neden hep Osman amca ve türevlerini bana gönderiyorsun? Canım yanıyor, anlıyor musun? Canımı yakıyorsun."

"*Tu me fait mal,*" dedi kadın, Mutlu'ya yaklaşıp. "Siz muhteşemsiniz, filmlerinizi seviyorum."

"Ablacığım," dedi Mutlu dönüp. "Hasan'ım diyorum ya, Hasan. *Tu me fait mal*, değilim. Dümdüz malım ben, git başımdan." Gülmeye başladığımda Mutlu kadınlardan kaçarak diğer tarafa yürüdü.

"Beş numaralı pavyon," diyen Bartu eğleniyordu. "Yetmiş kadın." Bakışları Lâl'e döndü. "Yani bilirsin, benim lakabım da vardır..."

"Delici Terminatör Ufuk derler size," dedi genç adam. "Sizinle de aslında bu delici özelliğiniz hakkında konuşmak istiyorum."

"Biz nereye düştük?" Gözlerim Yankı'ya döndü. "Pavyoncu Ufuk, Fransız Hasan, ikimiz kardeş, pavyoncunun karısı Didem ve ressama yürüyen üniversiteli kızımız..." Düşündüğümde bile aklımı kaçıracak gibi oldum. "Elimize yüzümüze bulaştıracakmışız gibi geliyor."

"Delici Terminatör Ufuk mu?" Mutlu kahkaha attığında eliyle yüzüne birkaç defa vurdu. "Kırbaççı Bartukıç'tan daha fazla tuttum bunu."

"Konuşmak istediğin konu nedir genç adam?" Bartu'nun omuzları kabarmıştı ve Lâl'i arkasına alıp âdeta pavyoncu Ufuk çizgisine girmişti. "Eğer yapabileceğim bir şeyse hemen yapmaya hazırım."

"Bartu, insanlarla oynama..." Yankı ağzının içinde konuştu. "Dikkat çekmeyelim."

"Aslında..." Genç adam eliyle uzakta duran birisini yanına çağırdığında otuzlarının başında, güzel bir kadın onlara doğru yürüdü. Kadının heyecanlı olduğu her halinden belliydi ve adımları oldukça sağlamdı. "Bu sevgilim, Ceren," diyerek tanıttı. "Son zamanlarda aramızda problemlerimiz var." Genç adam rahatsızca hareketlendi. "Bilirsiniz ya," dedi Bartu'nun kulağına eğilerek. "Yatak sıkıntıları."

"Umarım gecenin sonu toplu seksle bitmez," diyen Mutlu heyecanla olanları izliyordu. "Bu gidişle öyle bitecek gibi ama bana yine Osman amca denk gelecek, öyle bir şans."

"Hımm." Bartu ne yapacağını bilemedi, omzunun üzerinden Lâl'e baktı ama Lâl, kızgınlıkla genç adama ve yanındaki sevgilisine bakmaktan başka hiçbir şey yapmıyordu. "Benden istediğin yatak taktikleri mi?" diye sordu. "Yani bunları istiyorsan..."

"Sen ne bilirsin taktik maktik," diyerek homurdandı Mutlu. "Rezil edecek bu bizi, görevi devralmak istiyorum."

Aslında taktik değil, yani..." Bartu öfkeyle Mutlu'nun olduğu tarafa baktı, sonra dişlerini sıkıp genç adamın konuşmasını bekledi. "Sanırım sizi öfkelendirdim," dedi. "Eğer rahatsız oluyorsanız gidebiliriz..."

"Hayır hayır," diyen Bartu ellerini cebine soktu. "Sadece klasik pavyon isteğim tuttu, o kadar. Yetmiş kadın filan. Of, insan özlüyor."

"Ne?" deyip gülmeye başladığımda tabloları inceliyormuş gibi davranmaya çalışıyordum ama bu cümleden sonra adımlarım duraksadı.

"O halde." Genç adam heyecanla nefesini verdi. "Biliyorum; düzensiz, isteksiz giden ilişkilere siz de dahil olup heyecanlı bir hale getiriyorsunuz. Bizim de isteğimiz aslında benim yetersiz olduğum yerde sizin de bize katılmanız."

Hepimizin nefesi kesildi ve donakaldık. Dakikalardır ressamı ayartmak için ona yaklaşmaya çalışan Işık bile uzaktan şaşkınlıkla Bartu'nun olduğu tarafa baktı. Nefesimi tutarken bakışlarım Yankı'ya döndü, gözlerim kocaman açıldı, sonra öyle büyük bir kahkaha attım ki sanki Işık ile Mutlu da bunu bekliyormuş gibi gülmeye başladılar. Yankı ise aynı şaşkın ifadeyle Bartu'ya bakmaya devam ediyordu.

"Bartu," dedi Yankı. "Bu bir fantezi türüdür. Bazı insanlar bunlardan hoşlanır, eşlerini paylaşırlar."

"Ananı avradını, gelmişini geçmişini, seksini pavyonunu, karısını kocasını, işini, maçını, topunu, kalesini," diyen Mutlu uzakta yerinde zıplıyordu. "Fantezisini, ihtiyacını, her zerresini döne döne, resim çize çize..." Derin bir nefes verdi. "Bartukıç'ın iç sesini dinlediniz, iyi akşamlar."

"Nasıl yani?" Bartu direkt bize baktı, sonra anlamıyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. "Sen bana toplu seks mi öneriyorsun?"

Adam çok normal bir şeymiş gibi başını salladı. "Evet." Sevgilisinin elini tuttu, yanına çekip Bartu'ya gösterdi. "Tabii, bu sıralar canınız toplu seks istemiyorsa tek başınıza da..."

"Bartukıç, sana ne dediğini anlatayım mı?" diyen Mutlu Işık'ın olduğu tarafa yürüdü. "Diyor ki, ben sevgilime yetersiz geliyorum, sen bu konuda çok iyisin, benim sevgilimle yat, onu mutlu et. O yetmezse gel bir de benimle yat, olmadı üçümüz yatalım diyor."

Bartu yüzünü buruşturdu, kusacakmış gibi oldu.

"Bartu," Yankı rahatsızca hareket etti. "Bir şeyler söylemen gerekiyor. Eğer kim olduğunu belli edersen yanarız. Bu yüzden kabul etmen gerekirse de..." Yankı alayla güldü. "Edeceksin be kardeşim."

"Bekâr adamsın," diyen Mutlu direkt Lâl'e odaklandı. "Kabul et, hayatına heyecan katarsın. Sonuçta seni tutan kimse yok, öyle değil mi?"

"Ne?" Bartu'nun sesi yüksek çıkarken aslında tepkisi Mutlu'ya ve Yankı'ya yönelikti. "Siz kafayı mı yediniz lan?"

"Evet, sizin öğrettiğiniz gibi," dedi genç adam. "Ne düşünüyorsunuz Ufuk Bey? Bizi, beni ya da sevgilimi ister misiniz? Bildiğim kadarıyla bu tarz olayları üç numaralı pavyonunuzda yapıyormuşsunuz."

"Pavyoncu Delici Terminatör Ufuk, üç numaralı pavyonunda çiftin karnından üzümleri yiyor, full HD izle." Mutlu'nun sözlerinin üzerine gülmeye başladım. "Reklamı geç, reklamı geç, reklamı geç."

Bartu yardım bekliyormuşçasına bize bakarak kaşlarını havaya kaldırdı ama genç adam da bize baktığında hızlıca sırtımızı dönüp tablolara odaklandık.

"Ben," dedi Bartu. "Yani ben..." Omzumun üzerinden yine onlara baktığımda Lâl'in öne bir adım attığını gördüm. "Biliyorsunuz, ben sadece erkeklerden..."

Lâl, sertçe Bartu'nun cebinden elini çıkardı, sımsıkı tuttuktan sonra ellerini havaya kaldırdı, ardından orta parmağını gösterdi ve yüzüğünün de görünmesini sağladı, sonra Bartu'nun da göstermesini istedi. Şaşkınlıkla Bartu gözlerini açtığında Lâl, direkt kızın gözlerinin içine bakıp ona doğru büyük bir adım attığında kız geriye kaçmak zorunda kaldı. Rol icabıyla taktıkları evlilik yüzükleri şimdi işe yarayacak gibi görünüyordu.

Genç adam olanları anlayamayıp, "Nasıl yani," dedi ve ellerine odaklandı. "Siz de mi toplu istiyorsunuz? Dört kişi mi yapacağız?"

"Çüş ulan ayı," diyen Bartu özüne dönüp adamı omzundan itekledi. "Ben evliyim, karımı seviyorum ve gayet de güzel giden bir ilişkim var." Lâl'i kendine çekti, sonra başının tepesinden öpüp kaşlarını çattı. "O benim, ben de onunum. Sen de birkaç saniyede toz olmazsan artık bu hayatta olamayacaksın."

Genç adam ve sevgilisi şaşkınlık içinde geriye dönüp hızlı adımlarla oradan uzaklaştıklarında gözlerim Bartu ve Lâl'in birbirlerini tutan ellerindeydi; Lâl öfkeli görünüyordu ama birkaç saniye sonra ne yaptığının farkına vardığında eski haline döneceğine adım kadar emindim.

Bartu Lâl'e dönüp kaşlarını kaldırarak, "Nasıldım ama karıcığım?" diye sordu. Lâl'in önüne gelen saçı arkaya doğru ittirip gülümsedi. "Diğer kadınlar bir yana, sen bir yana. Bu sefer düştün değil mi?" Başını aşağı yukarı salladı. "Düştün, düştün."

"Ben hepinizin özel hayatını bu şekilde dinlemek zorunda mıyım?" Mutlu homurdandı. "Biri birinin yüzünü ellerinin arasına almak ister, diğeri diğerini düşürür. Ben de burada Fransız." Duraksadı. "Gerçekten Fransız..."

"Ben de ressama yaklaşıyorum artık." Işık, diğerlerinin cevap vermesini bile beklemeden ileride tek başına duran, sırtı bize dönük, siyah

kapüşonlu ceket giymiş ressama doğru yürümeye başladı. Mutlu onu durdurmak için hızlansa da Işık çoktan onun yanından geçmişti. Bartu ise Lâl'le aralarında olan durumdan dolayı sesleri bile duymuyordu.

Ressamın yanına gittikten sonra gözden kaybolan Işık ve onu engellemeye çalışan Yankı bir süreden sonra sessizliğe gömüldü. Işık'a Yankı'nın son söylediği, "Onu resmin olduğu yerden uzaklaştırırsan en iyisini yaparsın," oldu. Işık cevap vermedi ama onayladığına emindim. Kulağımızda ise sesi yoktu.

"Eee," deyip tabloların arasında birkaç adım attım, Yankı da beni takip etti. "Şimdi ne yapacağız?"

"Işık'tan haber bekleyeceğiz." Yanımızdan geçen bir garsonun tepsisinden iki tane şampanya bardağı alıp birisini bana uzattı. "Ve babamı izleyeceğiz. Şu an nerede olduğunu görebiliyor musun?"

Sorusunu duymazlıktan gelip, "Işık'ın sesi uzaklaştı," dedim.

Yankı babasına odaklıydı. "Araya mesafe girildiğinde arada hat kesilebiliyor. Babam nerede?"

Gözlerimi kısmış etrafı incelerken, "Şu an görüyorum," diye mırıldandım. "Çaprazımızda, Suna diye bahsettiği kadınla beraber duruyor. Sırtı bize dönük."

"Güzel." Çenesini kaldırdı, sonra tam karşısındaki tabloya bakarken omuzlarını dikleştirdi. "Şu an burada bize karşı koyabilecek tek kişi, babam. Eğer savaşacaksak da onunla savaşacağız."

Gözlerimi ondan ayırdım ve babasının bize dönük olan sırtını izlerken, "Anlamadığım bir şey var," diye söze başladım. "Babanın o tablonun peşinde olduğunu nereden biliyorsun?" Yankı tam da beklediğim gibi cevap vermedi ama sorum onu rahatsız etmişti. "Ya da şöyle sorayım, baban tablonun peşindeyse onu nasıl alt edeceksin?"

Omzunun üzerinden bana bakıp kaşlarını kaldırdı. "Hangi yüzüme soruyorsun? Sokaklarda büyümüş Yankı Sarca'ya mı? Yetiştirme yurdunda Mahir amcasının yardımıyla büyümüş Poyraz'a mı, yoksa gerçekten onun oğlu olan bana mı?"

"Hiçbir zaman Poyraz olmadın," dediğimde kaşlarım çatıldı. "Hiçbir zaman o sana yardım etmedi, biliyorum."

"Etti." Şampanyasından birkaç yudum aldı. "Evet, cümleleri tamamen yalan olabilir ama ben büyürken bana yardım etti."

"Nasıl yardım etti?"

"Beni sokaklara bırakarak," dedi. "Beni o sokaklarda yaşamaya alıştırarak. Beni, bana unutturmaya çalışarak." Bana dönüp kendisini gösterdi. "En önemlisi, beni bir babanın sevgisinden mahrum bırakarak birçok şey öğretti."

"Hiçbir çocuk annesinin ve babasının sevgisi olmadan doğruları öğrenemez," dediğimde babasına karşı duyduğum öfkeyi gizleyemiyordum. "Ben senin gibi bakamıyorum bu olaylara. Her kötülüğün içinde iyi bir sonuç vardır ama o sonuç yüzünden başkalarını affetmem."

Yankı yüzümü incelerken, "Affetmekten korkma," dedi sakin bir sesle. "Affettiğin insanları unutmaktan kork." Birkaç adım attı ve ortadaki yüksek masaya gittiğinde dirseklerini masaya yasladı, ben de yanına ilerledim. "Böyle bir cümle kuruyorsun ama anneni hiçbir şekilde suçlayamıyorsun, değil mi? Ya da babanı. Çünkü kendi içinde onların hep bir nedenleri olduğuna inanıyorsun."

Eskiden böyleydi, biliyordum ama o kötü insanların olduğu odadan çıktığımda ve kapıya sırtımı yasladığımda artık daha fazla intikam duygusunu hissedebiliyordum, artık daha fazla öfke duyuyordum.

"Eskiden böyleydi," diye açıklamaya başladığımda başımı masaya çevirdim ve çerezlerle oynamaya başladı. "Eskiden, kendini öldüren anneme de beni hiçbir şekilde kabullenemeyen babama da öfke duyamıyordum ama şimdi öyle değil. Öfkeliyim, kindarım hatta nefret besliyorum çünkü benim böyle bir insan olmamın suçlusu, beni hiçbir şekilde istemeyen ailem. Onlar olsaydı ben böyle bir kadın olmazdım."

"Onlar olmasaydı," dediğinde masanın üzerinden bana doğru eğildi. "Sen burada, tam karşımda, öfkeden kızarmış burun ucunla ve parlak dudaklarınla duramazdın. Düşün şu an ikimizi de ailemizin bırakmadığını. Nasıl insanlar olurduk?"

Başımı masadan kaldırıp gözlerinin içine baktım, sonra dudaklarımı ıslatıp, "Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Ailemin üyelerinin nasıl insanlar olduklarını bile bilmiyorum ama benim babam da senin baban gibi varlıklı bir adammış sanırım."

Yankı şampanya bardağından birkaç yudum içip bardağı masaya bıraktı. "Düşünelim," deyip gözlerini serginin içinde gezdirdi. "Eğer ben Yankı olsaydım ama sen bu kadın olmasaydın birbirimizi hiç tanımayacaktık. Şu an belki de ikimiz de bu sergide olacaktık. Ben yine *Hayalet Gözler* tablosunun peşinde olacaktım, sense öylesine bu sergiye gezmek

için gelmiş olacaktın. Yanımdan geçecektin, ikimiz de birbirimizi fark bile edemeyecektik. İnanabiliyor musun? Birbirini tanımayan Yankı ve Helin. Kulağa çok tuhaf geliyor."

"Belki yanımda arkadaşlarım olacaktı," dediğimde ben de onun gibi hayal kurmaya başlamıştım. "Onlarla beraber resimlere bakarken belki de yanlışlıkla sana çarpacaktım."

"Belki göz göze gelecektik," dedi. "Belki de birbirimizin yüzüne bile bakmayacaktık."

Bu düşünceler canımı sıkmıştı. "Belki de yanımda başka bir adam olacaktı."

Yankı şampanya bardağını eline alırken duraksadı ve kaşlarını çatıp, "Hayallerinin içinde başka bir adamın olması canımı sıktı," dedi düz bir sesle. "Bunu yapma. Sen başka bir kadın olsan da daima yalnızsın. Yanında üç tane kız arkadaşın var. Kırk yaşındasın. Evlenmemişsin, evlenmeyi düşünmüyorsun. Hiç kimse de girmemiş hayatına. Öylece yaşıyorsun."

"Hadi ya?" deyip gülmeye başladım. "Sen de bu sırada turkuaz külot partilerinde eğleniyor olmalısın." Gülümsemem yavaş yavaş silindi. "Bu düşünce canımı sıktı, birbirini hiç tanımayan Yankı ve Helin imkânsızmış gibi."

"İmkânsızmış gibi değil," deyip masanın üzerinden bana biraz daha yaklaştı ve ilk önce kendi kulaklığını, sonra benim kulaklığımı çıkardı. "Yarım gibi. Birbirini tamamlayan iki yolun asla kesişememesi gibi. Bu yollar kesişmezse *çıkmaz sokaklar* bitmezmiş gibi."

Kalbim teklediğinde turkuaz gözleri beni canlı tutan tek dayanağımdı. O an, bulunduğumuz yer bile umurumda değildi, iki kardeşi oynamamız da. Tek istediğim ona dokunmaktı. "Sanırım ne demek istediğini anlıyorum," diye fısıldadığımda parmaklarımı yavaşça onun parmaklarına dokundurdum. "Berbat hayatlar yaşamış olabiliriz, ailelerimiz bizi terk etmiş olabilir ama bunların içinde bile güzellikler var. Benim tek güzelliğim Sokak Nöbetçileri'yle tanışmak oldu. Siz benim çıkmaz sokaklarıma çiçekler ektiniz, bana çiçeklerin nasıl sulanması gerektiğini öğrettiniz."

Gözleri parmağına dokunan parmaklarıma kaydı, sonra hafifçe gülümseyip gözlerini gözlerime çevirip, "Birbirinden apayrı iki yol," dedi. "Bu iki yolun sonu çıkmaz sokaklar." Parmaklarının ucunu elimin tersindeki damarlarda gezdirdi, o yolları sanki tekrar çizdi. "Kesişmesi imkânsızken kesişti ve tek bir yol oluştu."

"O yolu biz oluşturduk," deyip derin bir nefes verdim. "Çünkü her zaman başka bir yol vardır."

"Her zaman başka bir yol vardır," diyerek bana katıldı. "Buna inanıyordum ama seninle tanışana kadar da sonunda hep çıkmaz sokağa ulaştığımı bilmiyordum, durmadan eski yollardan yürüyormuşum."

Yüzümü yüzüne biraz daha yaklaştırdım, aramızda bir karıştan daha az mesafe kaldı. "Sen yoksan *çıkmaz sokaklar* var," dedim. "Lütfen hep yanımda kal. Ben o çıkmaz sokaklardan çok korkuyorum."

Gülümsedi, gözleri dudaklarıma kaydı, yutkunduktan sonra tekrar gözlerime baktı. "Dinle Helin," derken parmakları elimin tersine baskı yaptı. "Sen varsan yepyeni yollarım var, ben varsam yepyeni yolların var. Biz yoksak sadece çıkmaz sokaklar. Duydun mu? *Biz yoksak sadece çıkmaz sokaklar.*"

"O halde iyi ki sen Yankı Sarca'sın," dediğimde ben de onun dudaklarına baktım. "Ve buna şükredeceğimi düşünmezdim ama ben de iyi ki bu lanet kadın Helin Aktan'ım."

Bir gün Sokak Nöbetçileri'nin arasına ihanet için gönderildiğime şükredeceğimi düşünemezdim ama şimdi öyle değildi, eğer Ekip yani Koza beni onların arasına bir ajan olarak göndermeseydi, ben bu dünya üzerinde Yankı Sarca gibi birinin varlığından bihaber olacaktım, güzelliklerle tanışmayacaktım, hayatım hep çıkmaz sokaklardan ibaret kalacaktı.

"O halde iyi ki sen Helin Aktan'sın," dediğinde başını omzuna düşürdü. "Ben de iyi ki senin liderinim..."

"Yine mi?" deyip elimi çektim. "Sürekli araya şu kelimeyi katmasan olmaz mı?"

Dilini damağına vurdu. "Liderin olarak," dedi gözlerimin tam içine bakarak. "Bunların hepsi sadece liderin olarak." Gözleri dudaklarıma kaydı.

"Tamam abiciğim," diyerek kaşlarımı çattığımda zamanın varlığını tekrar hissetmeye başladım.

"Abiciğim mi?" diye sorup dudaklarıma bakmaya devam etti. "Önceden öpmek istiyordum ama kilit kırılmamıştı, öpemiyordum. Şimdi kilit kırıldı ama bu saçma oyunun içerisindeyiz diye öpemiyorum. Ne bu? Mutlu'nun bedduası mı?"

"Beni şu an öpmek mi istiyorsun?" diye sorduğumda kaşlarımı yapay bir şaşkınlıkla kaldırdım. "Nasıl yani Poyraz abi?"

"Poyraz demekten vazgeç, kanıma dokunuyor," dedi kaşlarını çatarak. "Ve bugün dudakların daha parlak sanki. Neden?"

"Dudaklarım aynı," deyip gülümsedim. "Abi..." Gözlerimi kocaman açtım. "Soruma cevap vermedin." Dilimle dudaklarımı ıslatıp ellerimi yüzüme yerleştirdim, dirseklerim masadaydı. "Beni öpmek mi istiyorsun? Şu an?"

"Şu an," diye tekrar etti, etrafa baktıp sessizce devam etti. "Şimdi, tam şu anda." Parmağıyla yan tarafımızdaki manzara tablosunu gösterdi. "Şu anlamsız tabloya sırtını dayasam..." Gözleri gözlerime döndü. "Ellerini tek elimle tutsam, diğer elimle çeneni kavrasam, sonra ilk önce dudağının köşesinden öpsem." Yutkundu, kalbim hızlanmaya başladı. "Bana her zaman olduğu gibi yarı şaşkın, yarı utangaç ama bir o kadar istekli baksan." Dişlerini sıktı, çenesi kasıldı. "Gözlerini kapatsan, dudaklarını öpmeye başlasam. Nefesini hissetsem, seni hissetsem..." Gözlerini kapattı. "*Aklımı durduruyorsun, aklımı.*"

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp bütün gücümle bastırdım. Kanım alevlenmeye başlamıştı ve onu tekrar delicesine öpmek istiyordum. "Sanırım," dediğimde sesim beklediğimden daha talepkâr çıkmıştı. "Şu anlamsız tablonun önünde beni dakikalarca öpmeni isterdim." Yankı gözlerini açtı, turkuaz gözleri sanki ateşin rengini almıştı. Bir an bile düşünmeden daha fazla dayanamadı ve başparmağını çeneme yaslayıp alt dudağımda gezdirdi. "Tablo yere düşene kadar öpmeye devam etmeliydin."

"Ellerini bir an bile olsun bırakmazdım," dedi parmağı dudağımda gezinmeye devam ederken. "Nefes almayı bile unuttururdum." Sertçe parmağını bastırdı. "Tablo yere düşene kadar seni öperdim."

"Sonra?" diye sorduğumda yutkundum. "Sonra ne olurdu?"

Derin bir nefes aldı ama geri vermedi, bakışları kısıldı. Sadece dudaklarını hareket ettirerek, "Şu an bunun ve devamının olmaması için bana mantıklı tek bir neden sun," dedi. "Çünkü benim aklım artık çalışmıyor."

Hiçbir şey umurumda değildi, beni öpsün istedim. Bir an sadece bunu düşündüm ama daha sonra birimizin aklının yerinde olması gerektiğini hatırladım. Sergideydik, çalmamız gereken bir tablo vardı, Yankı'nın babası bu serginin içindeydi, Sokak Nöbetçileri'nin bize ihtiyacı vardı.

"Sen Poyraz Kale'sin," deyip duruşumu dikleştirdim ve parmağından uzaklaştım. "Ve ben de Pelin Kale. İki kardeşiz. Bunun aksini gösterirsek hem her şeyi mahvederiz hem de taşlanırız."

Tam o esnada Bartu'nun öfkeli sesini duyduk. "Siz aklınızı mı kaçırdınız?" diye sordu. "Dakikalardır size sesleniyoruz." Yanımıza gelmişlerdi. Yankı'nın elindeki kulaklıklara bakıp kaşlarını çattı. "Siz gerçekten kafayı yemişsiniz."

Yankı da duruşunu dikleştirdiğinde gözlerindeki o şehvet uzaklaşmamıştı ama en azından zamanın varlığının o da farkına varmaya başlamıştı. Bana bakmaya devam ederek, "Özel bir konu konuşmamız gerekiyordu," dedi. "Işık halletti mi?"

Bartu gerçekten öfkeli gibiydi. "Sen iyice kafayı yedin Yankı."

"Kafayı yedim." Yankı sonunda gözlerini benden ayırdı ve tabloya doğru bakarken ellerini cebine yerleştirdi. "Öyle böyle değil hem de." Tabloya ilerledi. "Dümdüz delirdim. Buradan bir tabloyu istiyorum. Satın alacağız, unutturma."

Gerçekten fazlasıyla anlamsız bir tabloydu. Bir manzaraydı, manzarada sadece göl ve kuğular vardı. İleride bir ev, bulutlar. Klasik, huzurlu bir manzara resmiydi ama tabloyu ya da buradaki herhangi bir tabloyu istiyordu, nedeni ise beni fazlasıyla heyecanlandırıyordu. Yankı Sarca gerçekten delirmiş gibi davranıyordu, bu ilkti ama son olmayacağını hissediyordum.

Bartu ve yanındaki Lâl tabloyu incelerken yüzlerini buruşturdular. "Ne?" dedi Bartu. "Ne yapacaksın bu tabloyu? Karşısına geçip viskini mi yudumlayacaksın? Ne bu sanat aşkı?"

Yankı gülümsedi ve bu gülümsemesi ateşi kasıklarıma topladı. "Duvara asacağım, sonra da onu düşüreceğim."

Bartu anlamsız anlamsız Yankı'nın gözlerine bakarken, "Sen gerçekten aklını kaybettin," deyip güldü. "Yine de bu halini daha çok seviyorum kardeşim, bana benziyorsun gitgide."

Yankı bana tamamen sırtını döndü, birkaç kere omzunu indirip kaldırdıktan sonra boynunu çıtlattı. "O kadar da değil kardeşim," dedi gülümseyerek. "O kadar da aklımı kaybetmemişimdir umarım."

"O kadar kardeşim," dedi Bartu imalı bir bakışla. "O kadar."

Aralarında sözsüz bir bakışma geçti, bu bakışmanın sonunda ikisi de gözlerini kaçırdı, sonra Yankı, "Şimdi aklımızı dinleyelim," dedi. "Işık neler yaptı, anlatın."

Bartu ve Lâl bakıştı. Arkada kalan Mutlu ise tedirgin nefeslerle bizi izliyordu. Ne zaman gelmişti ya da bizi izliyordu anlayamadım ama Işık ortalarda yoktu. Yankı Bartu'nun gözlerinden her şeyi çözdüğünde parmaklarını şakaklarına bastırıp etrafına baktı, o sırada gözlerinin babasını aradığını anladım ve ben de onunla beraber bakmaya başladım ama o ortalarda yoktu. Şakaklarını ovuşturmaya başladı, gözlerini bir noktaya dikip kendi kendine bir şeyler söylendi.

"Daha önce plan yapmalıydım," dedi kısık sesle. "Geç kaldık."

O an hepimiz birbirimize baktık, sonra Yankı, "Sikeyim," diye inledi. "Sikeyim, sikeyim!" Bakışları kısıldığında parmağını kulaklığa bastırıp, "Işık," dedi. "Neredesin kardeşim? Neden ses vermiyorsun?"

Sessizlik oldu. Mutlu tedirginlikle, "Işık," dediğinde korkusu sanki tam yanımdaydı. "Konuş. Neredesin?"

"Sikeyim." Bartu sesli bir küfür savurduğunda yan tarafımızdan bazıları gözlerini bize çevirdi ve neler olduğunu anlamaya çalıştılar. "Işık," dedi hiddetle. "Ses ver! İyi misin?"

Lâl elini saçlarına geçirip endişeyle nefesini verdi ve büyük bir korkuyla direkt Yankı'nın yüzüne baktı, onun bir şeyler yapmasını bekledi.

Tam o sırada Işık'ın sesini duyduk. "Hey," dedi düz bir sesle. "Buradayım, sakin olun."

"Korkudan mahvolduk!" dedi Bartu öfkeyle. "Neden ses vermiyorsun?"

Yine sessizlik oldu, Yankı parmağını kulaklığa daha fazla bastırdı. Işık boğazını temizleyip, "Ben bir şey yaptım," diye mırıldandı. "Kızmayacaksanız söyleyeceğim."

"Ne yaptın?" Yankı olduğu yerden hareket edip sergideki başka bir odaya doğru yürüdü ve biz de onu takip ettik. "Işık, neredesin?"

"Sakin olun." Işık'ın sesi kırgın mı geliyordu yoksa ben mi yanlış anlıyordum? "Ben ressamı oyalamak bir yana dursun, gizli odaya girmeyi başardım."

Bartu öfkeyle küfür savurduğunda Mutlu, "Işık!" diye bağırdı. "Ben o odanın oralardaydım ve sen yoktun!"

Sessizlik oldu. Işık büyük bir sessizliğe gömüldü ve sanki kulaklığındaki ses tamamen uzaklaştı.

Bir şeyler oluyordu, bir şeyler oluyordu ve Işık belki de şu an yalan söylüyordu.

Işık derin bir nefes verip, "Yankı," dedi direkt. "Bana sadece sen yardımcı olabilirsin."

Yankı durdu; girdiğimiz odada daha az insan ve daha az resim vardı. Tablolar gitgide büyüyordu, resimler daha fazla koyulaşıyordu. Zaman akarken, kalbim de o resimler gibi kararmaya başlamıştı çünkü çok kötü bir his, tam kalbimin üzerinde dans ediyordu.

"Neredesin?" dedi Yankı gözlerini kısarak. "Seni almaya geleceğiz."

"Bilmiyorum." Işık'ın sesi titredi, sonra yutkundu, duydum. "Birilerinin beni takip ettiğini hissettim ve bir yere saklandım, burası çok karanlık."

"Aklımı kaçıracağım." Bartu elini saçlarına geçirdi, sonra önden önden yürümeye başladığında direkt o arka kapıya doğru gidiyordu ama Yankı onun kolunu tutup kendine çekerek kaşlarını çattı. "Bırak," dedi. "Her an ona bir şey olabilir."

"Acele hareket etme." Yankı'nın sesi yine sakindi ama tedirgin olduğunu gözlerinden anlayabiliyordum.

"Ne demek acele hareket etme!" Mutlu'yu ilk defa bu kadar öfkeli duyuyordum. "Işık, ben şu an oraya giriyorum, o odaya giriyorum!"

Yankı kafasına sertçe vurup, "Hepiniz olduğunuz yerde kalın!" diye inledi. "Hepiniz!" Elini saçlarına geçirdi, etrafına baktı. "Işık, bana nereden girdiğini söyle."

Işık ilk önce cevap vermedi, sonra korkuyla nefesini verdi. "Yankı," dedi. "Birileri geliyor, birileri beni bulmaya çalışıyor."

"Işık!" Mutlu nefesini verdiğinde hareketlendiğini hissettim, onu kurtarmak istedi ve Yankı'nın yerinizde kalın emrine uymadı. Direkt o odaya doğru gitti ya da başka bir yere, bilmiyorduk ama gözden kayboldu.

"Neredesin?" Bartu artık yerinde duramıyordu. "Bize nereden girdiğini söyle."

Işık kısık ve titrek bir sesle, "Arka kapının oradan girdim," dedi. "O kapı resmin olduğu odayla beraber üç odaya daha açılıyordu. İçlerinden bir tanesindeyim. Çok karanlık, çok korkuyorum."

Hepimizin gözleri Yankı'ya döndüğünde planları düşündüğü açıktı ama zamanımız da yoktu. "Bir şeyler ters gidiyor," diye mırıldandı Yankı. "Kötü şeyler olacak."

"Umurumda değil!" Bartu bütün gücüyle bağırdığında Yankı'nın onu tutan elini silkeledi ve arka kapıyı bulmak için yürümeye başladı.

"Bartu!" İnsanlar artık bize bakıyorlardı ama bu hiçbirimizin umurunda değildi. Bartu'nun arkasından giderken insanlara çarpıyordum ama bu da umurumda değildi; Işık için duyduğum endişe gitgide artıyordu.

"Işık," dedim korkuyla. "İyi misin? Lütfen bizimle konuşmaya devam et."

"Bartu, bekle." Yankı ne kadar seslenirse seslensin Bartu bir an bile durmadan yürümeye devam etti. Lâl'in elini ise sıkıca tutuyor, onu bırakmıyordu. "Dur!"

Odalar o kadar karmaşıktı ki Yankı'nın dediği gibi sanki labirentin içindeydik ve serginin içinde aynı noktada dönüp duruyorduk; Bartu'nun peşinde ilerlerken iki defa aynı yöne dönmüştük fakat o bir an bile olsun durmuyordu.

"Çok korkuyorum," dedi Işık. "Mutlu, orada mısın? Lütfen ses ver." Sesi gidip geliyordu. Birinden emir aldığını bile düşünebilirdim ama Işık bunu yapmazdı, eğer emir alıyorsa bile zor durumda olmalıydı.

Mutlu'nun bir şeyler söylemesini bekledim ama ondan değil ses, nefes bile çıkmıyor gibiydi. Bartu'nun adımları bıçak gibi kesildi, biz de onunla beraber durduk. "Mutlu," dedi Yankı. "Bir şeyler söyle."

Yine ses yoktu, yine hiçbir ses yoktu; ona ulaşamıyorduk. Bartu, "Allah kahretsin," deyip korkuyla Yankı'ya baktı. "Bir şeyler oluyor."

Yankı'nın eli refleksle hızlıca arkasındaki silahın olduğu yeri bulunca, "Tuzağın içindeyiz," dedi. "Büyük bir tuzak."

"Mutlu!" Işık ağlamaya başladığında hıçkırıkları kulaklarımızdaydı. "İyi misin? Ne olur iyi olduğunu söyle! Ona zarar..." Ses bir anda kesildi.

Ölüm sessizliği aramıza balyoz gibi indiğinde aklım durmuş gibiydi. Tuzaktı ama kimin tuzağıydı? O esnada Yankı'yla göz göze geldik ve başımı iki yana sallayıp, "Baban mı?" diye sordum. "Bu tuzağı baban mı kurdu?"

"Mutlu!" Işık'ın hıçkırıkları haykırışa dönüşmüştü, yeniden sesi kulaklarımızdaydı. "Bırak beni! Ona hiçbir şey olmayacağını söylemiştin!" Işık birilerinin ellerindeydi, söylediğinin aksine saklanmıyordu ve çırpınıyordu. "Ne istersen yaptım! O benim kardeşim!"

Bartu daha fazla dayanamadı ve Yankı'nın omuzlarını tutup, "Bir şeyler yap!" diye bağırdı. "Onlar tehlikede!" Lâl, Bartu'nun kollarını tuttu ama o geriye çekilmedi. "Böyle duramayız!"

Yankı düşünmeye çalışıyordu, sakin olmaya çalışıyordu ama gözlerindeki ifadede korkuyu görebiliyordum; bu kaybetme korkusuydu.

"Babanın tuzağı mı?" diye sorup Yankı'nın karşısına geçtim. "Bir şeyler söyle."

Işık daha fazla bağırmaya başladığında ve Bartu Yankı'yı sarstığında artık tamamen çıkmazın içinde gibiydik. Hepimizin aklı durmuştu ama en çok da Yankı'nın aklı durmuş gibiydi.

"Sikerim böyle işi," dedi Bartu, sonra Yankı'yı orada bırakıp Lâl'le sola döndü. "Her şeyi mahvettin Yankı! Her şeyi bok gibi bir hale getirdin!" İkimiz öylece kaldığımızda kulaklarımdaki Işık'ın haykırışları canımı yakıyordu. Bir kez olsun Yankı plan yapmamıştı ve her şey berbat bir hal almıştı. Herkesçe suçlanan kişi yine oydu çünkü gerektiği şekilde bir robot gibi davranmamıştı.

"Benim yüzümden," dedi Yankı Bartu'nun bu suçlamasından sonra. "Tedbirsiz davrandım, düşünmeden hareket ettim."

"Yankı," dedim gözlerinin içine bakarak ama o bana bakmıyordu, gözleri bir noktaya odaklanmıştı. "Bir şeyler yapmalıyız, Mutlu ve Işık tehlikede."

"Tuzak," dedi tekrar. "Ve bu sadece onlara kurulmuş bir tuzak değil." Gözleri odaklandığı yerde ilk başta korkuyla baktı, sonra dondu ve bakışlarını bana çevirdi. "Bu hepimize kurulmuş bir tuzak." Bartu'yla Lâl'in gittiği yöne doğru hızlı adımlarla yürümeye başladığında ben de onu arkasından takip ettim.

Kulaklığa bastırarak, "Bartu, dur," dedi Yankı. "Bartu, lütfen dur!" Artık onları göremiyorduk ama Yankı direkt o gizli odanın arka kapısına doğru yürüyordu. "Bu bir tuzak, bizi de tuzağa düşürmeye çalışıyorlar."

"Mutlu!" Işık öyle gür bir sesle bağırdı ki adımlarım titredi, kalbim kasıldı. "Ona dokunmayacaktın! İstediğini verirsem ona zarar vermeyeceğini söylemiştin!"

"Geliyorum Işık." Bartu'nun korku dolu sesiyle beraber Yankı'nın adımları hızlandı. "Bir şey olmayacak."

Yankı ne derse desin Bartu onu dinlemiyordu. "Yankı, neler oluyor?" diye sorduğumda ben de silahımın yerini yokladım ve insanların bakışlarını umursamadan onu takip etmeye devam ettim.

En sonunda daha önce geçmediğimiz bir köşeyi döndüğümüzde serginin başka bir yüzüyle karşılaştım. *"Özel misafirler hariç girilmez"*

tabelası tam karşımızdaydı ama yere devrilmişti; bunu büyük ihtimalle Bartu hırsla yapmıştı. Yankı tabelaya bakarken geriye adım atıp diğer tarafa yöneldi.

"Bartu, bir şeyler söyle," dedi Yankı. "En azından nerede olduğunuzu söyle."

"Merdivenler var," dedi Bartu gür sesle. "Işık'ın haykırış seslerini duyabiliyorum."

Yankı başını çevirip bana baktı, sonra beni kolumdan sertçe çekip önüne aldı. Soğuk parmakları bileğimi tuttuğunda neredeyse buza dönüşeceğimi hissetmiştim. Korkuyordu, delicesine korkuyordu ve bu sefer, onun da kendisine yapabileceği hiçbir şeyi yoktu.

Korkuyordum, delicesine korkuyordum ve bu sefer, o da benim korkularımı geçirebilecek durumda değildi.

Bahsedilen arka kapının önüne geldiğimizde etrafta hiç insan yoktu, Bartu'nun bahsettiği merdivenleri de göremiyordum. Yankı beyaz kapıya bakarken başını iki yana salladı. "Hiçbir şey olması gerektiği gibi değil," diye mırıldandı. "Bartu, geri dönün. Tuzağa koşarak gidiyoruz, ayrılmamamız gerekiyor."

"Artık çok geç." Bartu'nun bu cümlesinden sonra kargaşa sesleri duyuldu ve bu sadece kulaklığımıza gelmedi, direkt duyduk. Bu son damlaydı, Yankı arka kapıyı açtığında aklıyla değil, direkt korkularıyla hareket etmiş ve sonrasını düşünmemişti. Parmakları bileğimi sıkıca kavrarken bir an olsun bırakmıyordu.

Oda fazlasıyla küçüktü ve etrafta boş tablolar vardı, sapsarı parlak ışık gözlerimi alıyordu. Atık deposu gibiydi, etrafta boya kokusu vardı. "Bartu," dedi Yankı. "Ses ver." Bu emri verirken bile ses gelmeyeceğinden emin gibiydi. Birkaç saniye bekledi, derin bir nefes verdi. "Tuzağa düştünüz, değil mi?" dedi. "Biliyordum Bartu. Biliyordum."

"Yankı." Korkuyla gözlerimi ona çevirdim. "Eğer bu bir tuzaksa birimizin kurtulması lazım, diğerlerini kurtarması için." Bakışlarımı odanın içinde gezdirdim. "Sen buradan çık, beni bırak. Bizi kurtarabilecek tek kişi sensin."

Yankı tam karşıya bakarken söylediklerimi düşündü mü bilmiyorum ama kaşları çatıldı. Kulağımızdan hırıltı sesleri geldi. "Yankı," dedi Bartu'nun sesi; boğuluyor gibiydi ve az önceki gibi öfkeli değildi, aksine, korku doluydu. "Bulunduğun yerde üç kapı varmış. Ortadaki kapıdan içeriye girecekmişsin. Bunu yap."

"Yankı," deyip bileğimi tutan elinin üzerine elimi koydum, sonra çenesini tutup yüzünü yüzüme çevirdim. "Buradan çık, ben giderim."

"Yankı!" Bartu'nun sesi artık korkudan titriyordu. "Zamanımız yok, Lâl'in başına bir silah dayandı ve ben onu kurtaramıyorum, çok kalabalıklar! Odaya girmen gerekiyor, öyle söylüyorlar!" Biliyordum, onun da başına bir silah dayamışlardı ama düşündüğü Lâl'di.

Ellerimi saçlarıma geçirdiğimde korkudan dizlerim ve ellerim titremeye başlamıştı. "Yankı!" diye bağırdığımda sesim odanın içinde çınladı. "Buradan çık! Mantıklı düşün! Bu kişi her kimse senin de tuzağa düşmeni istiyor!"

"Yankı." Mutlu'nun sesini işittiğimde acı içindeydi, bunu anlayabiliyordum. "Burada bir adamın üzerinde bombalar var. O odaya girmezsen patlatacağını söylüyor."

Tırnaklarımı yüzüme geçirdiğimde aklımı kaybedecek gibiydim.

"Yankı," dedi Işık ağlayarak. "O odaya gir ne olursun, boynuma bir bıçak dayanmış durumda. Yanımdaki kişi o odaya girmeni istiyor."

Öyle bir tuzaktı ki hangi tarafa dönsek elimize kan bulaşacaktı, hangi tarafa ilerlesek birisini kaybedecektik. O tuzakta adım atsak bile bir mayına basacak gibiydik ama bu tamamen Yankı'ya oynanan bir oyundu.

Bartu, Işık ve Mutlu bir ağızdan kulaklarımızda konuşmaya başladıklarında Yankı yutkundu ve gözlerini kapattı.

"Yanındaki kız," dedi bir ses ama bu sesi tanısam bile çıkaramadım, hırıltılıydı. Yankı'nın babası olmalıydı. "Fazlasıyla haklı. Bu tuzak tamamen sana kuruldu." Mutlu ve Bartu'nun sesi gelmeye devam ediyordu ama Işık'ın sesi yoktu. O adam Işık'ın yanındaydı.

Yankı'nın bakışları ve duruşu değişti, çenesi kasıldı ve gözleri direkt ortadaki kapıya döndü. Hiçbir şey söylemedi ama öyle bir hale geldi ki ben onun duruşundan korktum.

"Devam et," dedi Yankı sakin bir sesle.

"Kız aklıma hiç gelmeyecek bir fikir verdi bana." O sesin gülümsediğini hissettim. "Onu ortadaki odaya tek başına gönderirsen sizi serbest bırakırım. Hepinizi." Korkudan ellerim daha fazla titredi ama bunu ona yansıtmadım. "Kurduğum bütün tuzaklar boşa gider ama seni gerçekten tanıyıp tanımadığımı da görmüş olurum."

Yankı'nın teni sanki buz kesti, parmaklarıma o buzlar çarptı. Gözlerim ona döndüğünde, "Beni bırak," dedim. "Onları kurtarman gerekiyor."

Yankı kilitlendiği yerden bakışlarını ayıramazken, "Ya onu bırakmazsam?" diye sordu sese.

"O zaman tuzağına yürürsün," dedi hırıltılı ses. "Senin için hazırladığım sürprizi görürsün."

Yankı'nın turkuaz gözlerindeki ifadeye bakarken artık ilk tanıştığım Yankı'yı göremiyordum. Sadece aklıyla hareket eden, onunla beraber adım atan adam yoktu. Onun turkuaz gözlerinde duygular vardı, bu duyguları ise artık yok edemezmiş gibiydi.

Daha fazla dayanamadım ve hızlıca Yankı'nın kulağındaki kulaklığı çıkardım, sonra kendi kulağımdakini de. Sertçe çenesini kavrayıp, "Dinle," dedim. "Farkındayım, şu an aklınla düşünemiyorsun ama sana çok mantıklı bir şey söyleyeceğim." Yankı'nın kilitlenmiş gözleri en sonunda bana döndüğünde âdeta kirpikleri titredi. "Burada beşinize ayrılmış tuzak var," diye açıklamaya başladım. "Bana karşı yok çünkü bu tuzağı kuran kişi adı gibi beni bırakmayacağını ve yanında tutacağını biliyordu. Düşünemediği kısım buydu, beni bırakırsan ne yapacağını bilemiyor çünkü bu ihtimal onun için yoktu." Çenesini bırakıp yalvarırcasına baktım. "Beni bırak, o odadan içeriye gireyim. Her kimse en fazla ne yapabilir?"

Dinlerken bakışları değişti, girdiği durumdan çekip çıkaran son sorduğumdu. Kulaklıklardan kardeşlerinin bağırma sesleri geliyordu, ne kadar uzak tutsak da onları duyabiliyorduk. "En fazla ne yapar, biliyor musun?" dedi Yankı. "Seni benden tamamen alır. Seni benden tamamen koparır."

"Alsın! Koparsın!" diye bağırdım. "Kardeşlerinin canı tehlikede!" Sesim odanın içinde yankı yaptı ama Yankı'ya ulaştığında etki etmedi. "Sen buradan çıkarsan bir yolunu bulabilirsin ama ikimiz beraber ateşin içine girersek kurtuluşumuz olmaz."

Kulaklıklardaki haykırışlar yükseldiğinde Yankı'nın kaşları çatıldı ve o birkaç saniyede belki de hayatının kararını vermek üzereydi.

Beni bıraksın istiyordu; Işık, Lâl, Bartu ve Mutlu bu denli tehlikedeyken benim canımın bir önemi bile olmamalıydı, onları kurtaracak kişi benken hem de. Tek bir adımıyla hepsini kurtarabilirdi, ben belki ateşler içinde kalırdım ama onların canı kurtulurdu.

O ana kadar ben de düşünmeden verdiğim kararı anlayamamıştım ama şimdi baktığımda onlara tek başıma siper olmak istediğimi görebiliyordum.

Sokak Nöbetçileri.

Beni kimsesizliğimden çekip çıkaran beş güzel çocuk.

Onlar için gireceğim hiçbir tuzak canımı yakmazdı çünkü hayatımın tek güzelliği onlardı.

"Lütfen," dedim. "Bunu sizin için değil, benim için yap. Unuttun mu? Siz beş kişisiniz ve ben tekim. Siz birbirinize aitsiniz, bense sizin grubunuza bile ait değilim. Beni ilk tanıdığın zamanları düşün, gözden çıkaracağın ilk kişi bendim. Şimdi de bunu yap, aklını kullan Yankı, aklını."

Cümlelerim benim canımı yakmalıydı ama onun canını yakıyordu; bunu gözlerinden anlayabiliyordum. Yine sırtında çok büyük bir kambur vardı, o kambura acılar da eklenmişti ve öylesine çaresizdi ki ne yapacağını bilemiyordu. Aslında her şey birkaç dakika içerisinde oluyordu ama o birkaç dakikada vereceği büyük karar, birbirimizle kesişen yollarımızı ayıracak, çıkmaz sokakları tekrar önümüze getirecekti.

Gözlerini kapattı, derin bir nefes alıp, "*Senin ait olduğun yer benim sokaklarım,*" dedi daha önce söylediğini tekrar ederek. "*Ve sen yoksan çıkmaz sokaklar.*" Gözlerini açtı, bileğimi tuttu ve kapıya doğru yürüdü. "Senden vazgeçmeyeceğim."

Cevap vermemi bile beklemeden elimdeki kulaklığı kulağına takıp kapının önünde durdu. Bartu'nun öfkeli sesi, Mutlu'nun korkusu, belki de Lâl'in ürkek nefesleri, Işık'ın ise sessizliği... Hepsi oradaydı. Hem çok çaresiz hem de fazla acılıydı.

Yankı kapıyı açıp beni de peşinden sürüklediğinde karanlığın içine düşmüştük, arkamızdaki kapı ise sertçe kapatılmıştı. Boya kokusu hâlâ vardı ama az önceki gibi değildi, yoğunluğu gitmişti. Zifiri karanlıkta hiçbir şey görünmüyordu, tek hissettiğim Yankı'nın soğuk parmaklarıydı.

"Buradasın," dedi Yankı sakin bir sesle. "Işıkları açabilirsin."

Gülme sesi geldi. "Bilirsin," dedi o tanıdık ses ve artık kulaklığımızdan gelmiyordu. "Karanlıkta fazla bırakılmış çocuklar ya karanlıktan çok korkarlar ya da o karanlığa gizlenirler. Biz ikimiz karanlığa gizlenenleriz."

Yankı nefes bile almıyor gibiydi, sessizce olacakları bekliyordu. "Fakat şimdi ışıklara ihtiyacımız var," dediğinde parmakları bileğimden uzaklaştı. "O çocuklar, karanlığa korktukları için gizlenirler. Sen korkak mısın?"

Saniyeler geçti, tek duyabildiğim üçüncü nefesti. Adım sesleri işittim, sonra bir anda ışıklar açıldı ve parlak beyaz ışıklar yüzünden gözlerimi kısmak zorunda kaldım. İlk başta buğulu gördüm ama daha sonra birkaç defa gözlerimi açıp kapatınca karşımdaki adamla göz göze geldik.

Dehşetle dudaklarım aralandığında geriye bir adım atmak zorunda kaldım. Daha önce gördüğüm birbirinden farklı iki göz tam karşımızdaydı. Yüzündeki alaylı gülümseme, durmadan bir şeyler çiğnemesi ve rahat görüntüsü. Koza. O Sokak Nöbetçileri'nin hapishanesinden kurtulmuştu.

Elinde tuttuğu *1984* kitabıyla odanın ortasındaki sandalyeye yürürken kaşları havaya kalktı. Orta boyutlardaki odanın duvarlarında beş tane tablo vardı, tabloların içinde de anlamsız resimler.

Koza sandalyeye oturdu, kitabın sayfalarını şöyle bir karıştırdı, sonra gözleri Yankı'ya döndü. Üzerinde eski kıyafetler yoktu, aksine, tamamen temizlenmişti. Açık kumral parlak saçları taranmıştı, sakalları tıraşlanmış, kirli sakal halini almıştı. Üzerinde bembeyaz bir gömlek vardı, altında da siyah pantolon. Yüzündeki kirlerden arındıktan sonra kahverengi gözünün altındaki çarpı dövmesi daha belirginleşmişti.

"Nasılsın?" diye sordu Yankı'ya alayla. "Beni özledin mi Sonuncu?" Yankı hiç cevap vermeden yüzüne bakmaya devam etti; Koza yine ben yokmuşum gibi davranıyordu. "Sanırım cevap vermeyeceksin," dedi dudağını bükerek. "Çünkü şu an buradan nasıl kurtulacağını düşünüyorsun, değil mi?"

"Ne zamandan beri kardeşlerimle beni tehdit eder oldun?" Yankı'nın sorusu netti, sesi kısıktı ama ilk defa Koza'ya karşı duyduğu nefreti hissetmiştim. "Bu ikimizin savaşıydı."

Koza'nın o lanet gülümsemesi bir an olsun silinmiyordu. "Sen ne zamandan beri beni alt etmek için acı çektiriyorsan o zamandan beri," dedi. "Şifreyi bulduğuma şaşırdın mı Sonuncu? Seni tanıyormuşum, öyle değil mi?"

Yankı'nın bunlar umurunda bile değildi. "Uzatma," deyip Koza'ya doğru bir adım attı. "Oyununu başlat."

"Hey." Koza oturduğu sandalyeden kalktı ve Yankı'ya doğru yürüdü. "İlk önce biraz sohbet edelim." Sırıttı, bize doğru yaklaştıkça yüzündeki silik izlerini görebiliyordum. "Hatırlıyor musun? Hapishaneye geldiğinde sana demiştim, 'Başka bir anahtar bana gelecek,' diye." Gözleri direkt

bana döndü. "Aslında o gün kastettiğim tam olarak şu andı ve anahtar yanındaki kızdı. Eğer onu tek başına buraya gönderseydin çıkış anahtarlarınız elinizde olacaktı. Fakat sen o gün söylediğimi anlayamadın." Başını aşağı yukarı salladı, bakışlarını benden ayırmadı. "Senin bir de bu yüzünle tanışıyorum Sonuncu. Aptal olan yüzünle."

Yankı rahatsızca kıpırdandı ve hafifçe öne geçtiğimde Koza kaşlarını kaldırdı. "Benim tek bir yüzüm var," dedi. "Ve istersem binlerce sahte yüzüm. Sen hangisinden bahsediyorsun?"

Koza bu cümleye kahkaha attığında sesi odanın içinde yankılandı. Kulaklığımızdaki Sokak Nöbetçileri'nin sesi kesilmişti, büyük ihtimalle biz odaya girer girmez kulaklıkları onlardan almışlardı.

"Sen benim düşmanımsın," dedi gülerek. "Çünkü zekisin, akıllısın. Ama..." Beni işaret etti. "Şu zamana kadar. Bir de senin bu yüzünle tanışıyorum. Aklının varlığını unutan, vücudunda saniyede birkaç defa atan başka bir organını dinlemeye başlamışsın. Bugün sergide senin yanından geçtim, biliyor musun? Sense yanındaki kadının gözlerinden başka hiçbir noktaya bakamayacak kadar kendini kaybetmiştin. Buraya geldin, sana muhteşem bir fırsat sundum ama sen duygularını dinledin ve bu odaya onunla girdin." Koza bir anda alkışlamaya başladı, yerimden sıçradım. "Sonuncu, kendini mahvediyorsun, sen ölüyorsun çünkü aptallaşıyorsun."

Yankı gözlerini kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra gözlerini açtı. "Oyununu sergile," dedi tekrar. "Ve benimle oyna."

Koza, Yankı'nın yanından ayrıldı ve bana doğru ilerlediğinde Yankı biraz daha önüme geçti; Koza ise karşı gelmedi ama gözlerimin içine bakmaya devam etti. Yankı'nın korumacı tavrı onu eğlendirdi. "Biliyor musun," dedi bana bakarken Yankı'ya mırıldanarak. "İnsanların en büyük zaafları duygularından gelir." Bu sefer sanki direkt bana konuştu. "Planlarım tam da istediğim gibi ilerliyor. Acılı, geçmişi kötü ve yardıma muhtaç. Bu kadın sana bunlar yüzünden dokundu, öyle değil mi?" Son cümlesi daha fazla titrememe neden olduğunda korkuyla nefesimi verdim.

Anlamakta zorlansam da yine zihnimin içinde şimşekler çakmaya başlamıştı; o şimşekler ise bana tek bir cümleyi haykırdı: *Koza, benim bu aileye girmeme neden olan kişiydi, ben aileye Koza'yı kurtarmak için gönderilmemiştim, Yankı'yı Koza'nın karşısında alt etmek için gönderilmiştim.*

Yankı tamamen önüme geçtiğinde, "Onu tanıyormuş gibi konuşuyorsun," dedi. "Neden? Yoksa onu tanıyor musun?"

Koza'nın ne yaptığını göremiyordum ama adım seslerini işittim. Geriye doğru gittiğinde yine görüş alanıma girdi. "Ben mi?" dedi gülümseyerek. "Acılı, geçmişi kötü ve yardıma muhtaç kadınlarla sevişmiyorum, tarzım değil." Başını eğip bana baktı, dudağını büktü ve öyle bir rol yaptı ki ben bile neredeyse beni tanımadığına inanacaktım. "Evet evet, onunla daha önce sevişmediğime eminim."

Yankı dudaklarını birbirine bastırdı, ellerini arkasına gizleyip yumruk yaptı; bu kendini sakinleştirdiğini gösteriyordu. "Oyununu oyna," dedi üçüncü defa. "Seni dinliyorum."

Koza yapay bir hayal kırıklığıyla başını salladığında kendisini yine sandalyeye bıraktı. "Bartu ve Lâl," dedi gözlerini açarak. "En fevriniz ve en masumunuz. Bartu yüzünden buralara düşeceğinizi biliyordum ama senin aptallığın, onun aptallığından daha büyük etki etti." Parmağıyla yukarıyı gösterdi. "Şu an üst kattalar ve başlarına bir silah dayanmış durumda. Bartu'yu durdurmak için üç adam bekliyor, Lâl ise hiçbir tepki vermiyor. Konuşamıyor ama gözleriyle her şeyi anlatıyor. Senin adın geçtiği anda gözleriyle âdeta bağırıyor. Lâl Sarca'nın gözbebeği olduğunu söylerdin ama sanıyorum ki onun gözbebeği de sensin."

Yankı, "Koza," deyip yumruklarını daha fazla sıktı. "Onlara zarar vermek istemezsin, bunu biliyorum. Senin tek derdin benimle."

"Artık değil." Gözlerini devirdi. "Sen beni günlerce aç bıraktın, su vermedin, yetmedi beni en büyük zaafımdan vurdun." İlk defa gülümsemesi birkaç saniye silindi ama sonra tekrar yerine geldi. "Bunun acısını çıkaracağımı biliyordun. Birbirimizi hiçbir zaman zaaflarımızdan vurmazken ilk kılıcı sen çektin, Sonuncu."

Yankı öylece Koza'nın yüzüne bakarken ellerim titremeye devam ediyordu ama ben ellerimi gizliyordum, Koza ise benim titreyen bacaklarıma odaklanmıştı fakat hiçbir şey söylemedi.

"Mutlu," dedi gözlerini kocaman açarak. "En neşeliniz ama bir o kadar da can damarınız. Durmadan kardeşini soruyor, birbirlerine çok bağlılar. Maalesef onun yanında da şu an bir canlı bomba var." Elini cebine atıp bir kumanda çıkardı. "Tek bir tuşla ikisini de patlatabilirim."

Korkuyla elim boğazıma gittiğinde onların yaşadığı korkuyu sanki içimde hissediyordum; endişeyle, "Onlara dokunma," dedim ama Yankı

direkt dönüp bana baktı ve kelimelerin ağzıma tıkılmasına neden oldu.

Koza beni duymazlıktan gelip, "Işık," dedi. "Önder'in en nefret ettiği çocuğu çünkü Mutlu'ya ayak bağı olduğunu düşünüyor." Eliyle arka tarafını işaret etti. "Hemen arkamdaki odada duruyor ve boynuna bir bıçak dayalı." Başını önüne eğdi. "Biliyor musun Sonuncu, o güzelim kızı kurban gibi ellerime ittiniz, hiç düşünmediniz. Neden ona böylesiniz? Nerede sizin o kardeşlik bağınız?"

Yankı, "Biliyor musun," deyip ona doğru bir adım attı. "Her şeyi bilebilirsin ama tek bir şeyi bilemezsin, o da bizim aramızdaki bağı çünkü sen bahsettiğin o saniyedeki birkaç atışı hiç dinlemeyen bir adamsın."

"Ve sen de dinleyensin," deyip kendini gösterdi. "Ve ben karşında seninle oynarken, sen öylece beni bekliyorsun. Söylesene, kendini kaybetmiş hissediyor musun?"

Yankı gülümseyerek, "Kaybetmiş gibi görünebilirim," dedi. "Ama sen de kazanmış sayılmazsın, öyle değil mi?" Birkaç adım daha attı ve Koza'ya üstten üstten baktı. "Hadi ama oyununu oyna Koza. Benim aklımın çalışıp çalışmadığını gör, korkuyor musun?"

Koza oturduğu sandalyeden kalktı ve burnunu çekip ağzındaki sakızı çiğnemeye devam etti. "Babanın bu hikâyenin neresinde olduğunu merak etmiyor musun?"

"Etmiyorum," dedi Yankı hızlıca. "Bana onun hakkında hiçbir söyleme."

"Yine kaçıyorsun." Koza elini Yankı'nın omzuna koydu. "Ama ben söyleyeyim, baban..."

"Oyununu oyna!" Yankı öyle gür sesle bağırdı ki Koza bir an duraksayıp kaşlarını kaldırdı. "Burada benim için önemli olan beş kişinin hayatını nasıl kurtaracağımı artık bana söyle!"

Koza elini Yankı'nın omzundan çekti ve yavaş yavaş arkasına geçti. O sırada göz göze geldik ama benimle fazla göz teması kurmadan Yankı'nın sırtına döndü. "Aslında oyun çok basit," deyip derin bir nefes verdi. "Ve merak etme, beşinin canını da yakmayacağım. Eğer planım istediğim gibi giderse ölen tek bir kişi olacak."

Yankı hızlıca başını çevirdi ve Koza'nın yanına gidip yüzüne yaklaştı. "Ne demek istiyorsun?"

Koza ellerini kaldırdı, odanın içindeki tabloları gösterdi. "Burada beş tane resim var," dedi. "Ve bir resmin arkasında benim imzam var."

Gülümsedi. "Beni gerçekten tanıyan birisi hangi resmin benim ruhumu yansıttığını bilir." Başını aşağı yukarı salladı. "Sen elime bir kitap verdin Sonuncu. Seni tanıyorsam kurtulacaktım. Şimdi de sen beni tanıyorsan kurtulacaksın, söyle bakalım, hangi resim beni yansıtıyor?"

Yankı gözlerini bir an bile resimlere çevirmedi. "Ya bulamazsam? Ya yanlış tabloyu seçersem?" diye sordu hızlıca. "O zaman ne olacak?"

Koza hep korktuğum o sesi çıkardı; ellerini üç kez hızlı, bir kez yavaşça birbirine vurdu ve *ceza alkışını* gösterdi. "O zaman cezalandırılacaksın," dedi. "Senin dışında beş kişinin hayatı tehlikede olacak ve sen aralarından sadece birisinin ölmesi konusunda tercih hakkını kullanacaksın, eğer kullanmazsan o beş kişi de aynı anda ölecek." Elini cebine attı, bir kronometre çıkardı, sonra tuşuna bastığında ellerini iki yana açtı. "Senin gibi uzun bir süre veremeyeceğim Sonuncu. Ölümler konusunda bonkör olabilirim ama zaman konusunda cimriyim. Süren on dakika ve geriye kaldı dokuz dakika, elli dört saniye." Bakışları bana döndü. "Zaman hızlı ilerliyor, hepimiz için. Bunu unutma..."

3.

ÖLÜM NÖBETÇİSİ

Işık Sarca'nın güncesinden... ***24.08.2008***

Daha önce hiç toprağın tadını almamıştım. Bugün ise o toprak zeminde son nefesimi vereceğimi düşünürken ve soluğum kesilirken tadını aldım.

Acıydı, yaralayıcıydı ama en çok ölüm tadı vardı çünkü bir mezarlığın ortasındaydım.

Ellerimi kollarımı bağladılar, Önder'in vücudumda bıraktığı silahın acısı geçmezken bir de şiddet gördüm. İlk önce tekmelediler, sonra tokat attılar, ardından saçlarımdan sürüklediler ve beni bir mezarlığa getirdiler.

Ölülerden korkar mısın, diye sordular.

Hayır, dedim.

Babandan korkar mısın, diye sordular.

Evet, dedim.

Başımı toprağa bastırdılar, babamın mezarındaki toprağı bana yedirdiler, sonra kahkahalarla güldüler.

Acı çektim, dakikalarca; hatta hiç ummadığım yerde, o mezarın başında öleceğimi düşündüm. Geçecekti, geçmeliydi; Mutlu neredeydi?

Gözlerimi açtığımda aydınlıktı ve tekrar açtığımda karanlıktı. Son hatırladığım, beni kucağında taşıyan bir vücuttu. Kolları kuvvetli, nefesi keskin.

Mezarlıktan çıkardı, aydınlığa çıktığımızda gözlerini gördüm.

Bir gözü mavi, bir gözü kahverengiydi.

Sonrası yine karanlıktı.

Bir daha onu göremedim çünkü o tanıdığım bir melekti.

"İstenmeyen Sokak Nöbetçisi, Işık Sarca"

Ölüm, bir nefes değil, beş nefes kadar uzağımdaydı.

Canım, tek bir kalbin üzerinde atmıyordu, beş kişi için tek tek atıyordu. Ellerim tek bir kişi için titremiyordu, beş kişi için titriyordu.

Korkuyordum; yeni yeni tanıştığım kaybetme korkusu kalbimdeydi, ensemde dolaşan parmaklar ise Tanrı'nın üvey evladına dokunan parmaklarıydı.

Tanrı diyordu ki sanki kulaklarıma, *Sen benim üvey evladımsın, onları sana verdiğimde kendini öz evladım gibi mi hissetmiştin?*

İnanmak istiyordum. Kurtulacaklarına, canlarının tehlikeye girmeyeceğine ama içimdeki korkuyu bir türlü aşamıyordum.

Sürekli kendini düşünen, bencil kadın Helin'e ne olmuştu?

Sokak Nöbetçileri için kendi canımdan bir an bile gözümü kırpmadan vazgeçebilirdim.

Bakışlarım birkaç saniye sonunda Koza'nın elinde tuttuğu kronometreden ayrılıp Yankı'ya döndüğünde onun profilinde bana güveni aşılayan duyguları aradım. O Yankı Sarca'ydı. Her zaman başka bir yolu vardı, bunu hep söylerdi; eğer yolu yoksa yeni yollar yaratırdı. Bunu da başaramazsa yıkılan yolları tekrar onarırdı.

Fakat şimdi ona baktığımda gördüğüm Yankı Sarca, her zaman başka yolları olan Yankı Sarca değil gibiydi. Çehresindeki tedirginlik, açıkça okunuyordu ve bakışları kronometredeki dakikaların üzerinde gezinirken çenesi kasılmıştı.

Odanın içinde yükselen ses, kronometreden çıkan sesti.

Dıt-dıt-dıt.

Başımı iki yana salladığımda elim boynuma gitti ve titreyen parmaklarım tenime çarptığında, ensemde gezinen Tanrı'nın elleri, saçlarımı şefkatle son bir kez okşamak istedi.

Sen, dedi bir kez daha Tanrı, *hayatın üvey evladısın, kızım. Hiçbir zaman öz evladım olmayacaksın.*

Yankı alt dudağını ıslattı, daha sonra çenesini havaya kaldırdı ve kronometreden bakışlarını ayırıp direkt Koza'nın gözlerine baktığında o tedirginliği eminim ki Koza da gördü. "Anlamadığım bir şey var," diye mırıldandığında sesindeki korku muydu yoksa benim kulaklarım yanlış mı duyuyordu? "Mutlu, Bartu, Lâl ve Işık. Onlara tuzağını hazırladın." Öne bir adım attı. "Benim tuzağım nerede Koza?"

Koza'nın bakışları kısıldı ve tekrar sandalyesine oturduğunda derin bir nefes verdi. "Senin tuzağın," dedi. "Duyguların, Sonuncu. Aylar önce sana ne dediğimi hatırlıyor musun? *İnsanları sevmekten vazgeç*, demiştim sana çünkü sevgi en sonunda bir silaha dönüşür." Omzunu

indirip kaldırdı. "Onların canının tehlikesi, sana doğrultulan bir silah. En büyük tuzak aslında sana kurulmuş durumda."

Yankı Koza'nın söylediklerini dinlerken benim için de hazırlanmış bir tuzak olmadığını anlayabiliyordum ve Yankı'nın da bunu düşündüğünü biliyordum. "Bahsettiğin silah, kaybetme korkusu," dedi Yankı sakin bir sesle. "Sen bu korkuyu bana yaşatmak istiyorsun çünkü ben sana yaşattım, öyle değil mi?"

"Aynı renk olan gözlerinden anladığım kadarıyla Sonuncu, fazlasıyla korkuyorsun." Alayla kaşlarını çattı. "Sol gözün de korkuyor mu?" Başını eğip dikkatlice baktı ve sonra başını salladı. "Ah, evet, çok korkuyor."

Yankı gözlerini kapattı, ardından başını önüne eğip çok kısa bir süre öyle kaldı. Vücudundan yaydığı enerji tenimi delip geçerken daha fazla korkmama neden oluyordu ve artık tek hissettiğim kendi kaybetme korkum da değildi, Yankı'nın da yükü omuzlarımda gibiydi.

Sessiz kalamadım, Yankı'nın öfkeleneceğini bile bile, "Peki ya ben?" diye sordum Koza'ya. "Bana hazırlanmış bir tuzak neden yok?"

Yankı gözlerini açtı ve çenesi daha fazla kasıldı ama başını eğdiği yerden kaldırmadı. Normalde fazlasıyla yavaş ilerlediğini düşündüğüm zaman, şimdi kronometrede daha da hızlanmış gibiydi. Sessiz kalamazdım, geri plana düşemezdim, kendimi feda etmeye sonuna kadar istekliydim.

Yaşlı kadın canlandı içimde, omuzlarını dikleştirdi ve bencilliğiyle, kibriyle tam gözlerimin içine baktı; o yaşlı kadını öldüremeyecek olmanın verdiği hırsla titreyen ellerimi yumruk yaptım.

Koza bakışlarını bana çevirip oturduğu sandalyeden kalktı ve bir eli cebinde üzerime doğru yürümeye başladı. Yankı'nın bir adım gerisinde olsam da önümdeki onun varlığını görmezlikten geliyor gibiydi.

"Sen bir Sokak Nöbetçisi misin?" diye sordu gülümseyerek. Birkaç adım uzağımda durdu. "Ben bu tuzakları Nöbetçilere kurdum." Başıyla beni işaret etti. "Senin yerin ne?"

Koza'nın sorduğu sorular, daha çok kendisinin Yankı'dan cevabını istediği sorular gibiydi çünkü merak ediyordu, kabullenilip kabullenilmediğimi. Yankı tarafından nasıl göründüğümü, onlar için değerimi.

"Kim olduğumun bir önemi yok." Sesim net çıktığında Koza daha alayla güldü. "Benim bu odaya tek başıma girmemi istedin, eğer öyle olsaydı şu an bu beş kişi kurtulmuş mu olacaktı?"

Koza elini cebinden çıkardı ve tütün kutusunun içindeki sarma sigaralarından bir tanesini bana uzattı. Bu samimiyet belirtisi kaşlarımı çatmama neden olurken Yankı bakışlarını direkt Koza'ya çevirdi. "Onları kurtarmak istiyorsun," dediğinde kahverengi gözünün altındaki dövme fazlasıyla eski görünüyordu ve ben oraya odaklanmıştım. "Ama bunun kararını verecek kişi sen değildin, Sonuncu'ydu. O ise seni yanında tutmak istedi. Çok duygusal, ağlayacağım şimdi." Tekrar sigarayı uzattı. "Sigara kullanmıyor musun?"

Yankı diğer taraftan uzandı ve Koza'nın elinden tütün kutusunu yavaşça alıp öteki tarafa fırlattı. Bu tepkisi Koza'nın kahkaha atmasına neden olunca başını iki yana salladı. "Onun için hiç tuzak düşünmedin," dedi Yankı. "Çünkü bırakmayacağımdan emindin."

Koza sigarasını dudaklarının arasına yerleştirdi, gözlerini kıstı, daha sonra çakmakla ucunu ateşledi. Saçlarının birkaç tutamı alnına düştüğünde başını arkaya attı, sonra sigara olan eliyle saçlarını düzeltti. Bana bakmaya devam ederken, "Bu kız," dedi benim için. "Bir tarafı kahverengi, bir tarafı mavi gibi. Masum bakıyor ama bu masumluk ölümcül bile olabilir. Tuhaf. Korkusuz bakışlarına zıt bir şekilde titreyen elleri ve dizleri var."

Yankı öne bir adım atıp Koza'nın direkt karşısına geçti ve dikkati kendi üzerine topladı. "Ya onu bıraksaydım? O zaman ne yapacaktın?"

"Bırakmadın." Koza çektiği dumanı havaya üfledi.

"Ya bıraksaydım?" diye tekrar etti Yankı.

"Ama bırakmadın," dedi bu sefer Koza daha eğlenen bir sesle.

Yankı'nın bakışları kısıldı, başını omzuna doğru düşürdü. "Peki ya bu saatten sonra onu bırakmayı seçersem?"

Bunu beklemediğim için tedirgin bir nefes verdim ama istediğim aslında bu değil miydi? Feda edilmesi gereken kişi aslında bendim; her zaman fazlalıktım ve kurtarılması gereken beş can varken benim altıncı canım oradaki en önemsiziydi.

"Hımm," dedi Koza dudaklarını büzerek. "O zaman kendi tuzağını kendin oluşturursun Sonuncu. Burada üç ölüm şekli var. Silahla, bıçakla ya da bombayla. Hangisini seçersen o şekilde öldürürsün. Ama unutma, silahın namlusunu dayayacak kişi sen olursun, bıçağı da öyle. Ve o bombayı patlatacak kişi de sadece sensin."

"Onu kendi ellerimle öldürmemi isteyeceksin," dedi Yankı sakin bir sesle. "Çünkü sınırlarımı görmek hoşuna gidiyor."

"Sınırlarını biliyorum Sonuncu," deyip sigarasından son bir duman daha çekti ve yere atıp botuyla söndürdü. "Fakat ilk defa sana doğrulttuğum silahlar duygularından geçiyor. Bu beni heyecanlandırdı."

Ellerim ve dizlerim daha fazla titredi. Saklamak isteyerek ellerimi arkama gizlediğimde Koza bir yandan da beni izliyordu ve bakışları arada sırada dizlerime kayıyordu.

Kronometrede zaman yedi dakika kaldığını gösteriyordu ve silinen üç dakikada diğerlerinin hissettiği korkular sanki benim bütün vücudumda dolaşıyordu.

Yankı'nın bir şeyler düşündüğü ortadaydı, bakışları Koza'dan ayrılmıyordu ama tedirgin ifadesi yerli yerindeydi.

"Yankı," dedim soluk bir sesle. "Zaman ilerliyor." Bir an bile olsun resimlere bakışlarını çevirmeyen Yankı ne yapmaya çalışıyordu, anlayamıyordum.

"Bu kadar mı aptallaştın?" diye sordu Koza gülümseyerek. "Neden ölümü düşünüyorsun, neden tercihlerle uğraşıyorsun Sonuncu? Resimlere odaklansana." Ellerini iki yana açıp tabloları gösterdi. "Bak, burada beş tane resim var. Seç, hangisi benim ruhumu yansıtıyor?"

Yankı bir süre daha Koza'nın gözlerinin içine baktıktan sonra başını aşağı yukarı salladı ve vücudunu en sonunda tablolara döndürdü. İlk önce bakışlarıyla tek tek tabloları inceledi, sonra birinci tabloya doğru yürümeye başladı.

"Beş önem verdiğim kişinin canı tehlikede," dedi Yankı birinci tablonun önünde durduğunda. "Ve ben onları sadece seni tanırsam kurtarabilirim, öyle mi?"

"Beş önem verdiğin kişinin canı tehlikede," diye tekrar etti Koza. "Zayıf noktanız Bartu'nun başına bir silah dayandı. Gözbebeğiniz Lâl, şakağındaki silahtan dolayı bir an bile kıpırdayamıyor. Mutlu ve güzel Işık..." Başını iki yana salladı. "Birisi parçalara ayrılacakken bir tanesinin güzel başı, bedeninden ayrılacak. Beşinci kişinin canı ise sadece senin ellerinde."

Yankı birinci tablonun önünde durduğunda resmi dikkatlice incelemeye başladı, gergin omuzları dikti. Baktığı tablo karmaşıktı ve koyu renkleriyle bir şimşeği anımsatıyor gibiydi.

"Senin aksine onların gerçekliğini ben anlatayım," dedi Yankı. "Birinci Sokak Nöbetçisi, Bartu Sarca. Evet, grubumuzun zayıf halkası

çünkü öfke problemi var fakat öfkesi, yüzlerce insanı korkutacak kadar da büyük. Onun ortası yoktur. İki duygu hisseder: ya sevgi ya nefret. Sevgi hissederken düşünmeden hareket eder çünkü değer verdikleri en önemlisidir ama nefret hissederse..." Başını salladı. "O zaman asıl korkulması gereken zamandır çünkü gücü yüzlerce kişiyi değil, bütün evreni yok eder. O nefret nasıl oluşur, biliyor musun? En değer verdiği zarar görürse."

Bartu'yu, Yankı'nın gözünden dinlerken bakışlarım tabloda geziniyordu. En kısa ve en yalın şekilde anlatmıştı. Onu başına bir silah dayalıyken hayal edebiliyordum, öfkeden köpürüyor olmalıydı ama Lâl'in canı tehlikede olduğu için bir adım bile atamadığına emindim. Eğer Lâl bir zarar görürse... O zaman Bartu'nun gücü bütün insanlığı mahvederdi.

"Yani bana sizden biri zarar görürse beni mahvedeceğini mi söylemeye çalışıyorsun?" Bu Koza'yı korkutmamıştı. "Dur bir düşüneyim, en önem verdiği kişi yanındaki Lâl değil mi? Ona âşık."

Yankı diğer tabloya doğru yürümeye başladığında Koza'nın söylediğini duymazlıktan gelmişti. Az öncekine göre fazlasıyla açık renkli bir tablonun önünde durduğunda mavi renklerin hâkimiyeti gözlerimi alıyordu. Huzurlu bir tabloydu ama beni nedense huzursuz eden, masmavi gökyüzünün altındaki kanlı denizdi.

"İkinci Sokak Nöbetçisi, Mutlu Sarca," dedi bu sefer ona geçerek. "Yine söylediğin gibi en eğlencelimiz, bizim neşemiz fakat düşündüğün gibi Mutlu sadece bunlarla sınırlı değildir. O fazlasıyla zekidir, çeviktir. Anlayamazsın, sana gülümser ama seni alt eder ya da o tehlikedeymiş gibi davranır ama sen tehlikede olursun. Hızlı duygu geçişleri seni yanıltmasın, benden sonra grubun beyni aslında Mutlu'dur. Derinlerinde ne sakladığını hiçbir zaman anlayamazsın."

Koza başını aşağı yukarı salladığında derin bir nefes verdi. "Ne kadar zeki olursa olsun," dedi. "Onun damarı, başka bir damara bağlı. Güzel kardeşi için yapamayacağı hiçbir şey yok."

Yankı hızlı bir adımla diğer tabloya geçti ve o tabloyu incelerken gülümsediğini hissettim. "Üçüncü Sokak Nöbetçisi, Işık Sarca," dedi net bir sesle. Karşısında bulunduğu tablo az önceki tablonun aksine daha koyu tonlardaydı fakat bu sefer gökyüzünde kan vardı, yeryüzünde ise mezarlıklar. "Sana göre grubun en önemsizi, öyle değil mi?"

"Fazlasıyla önemsiz," diye karşılık verdi. "Önder onu hiçbir zaman ailesinde istemedi ve o istemediği için siz de onu en başından beri aslında kendi ailenizin dışında tuttunuz. Zamanı geriye alsak üçüncüyü ben büyütürdüm, benimle beraber."

Yankı büyük bir nefes verdi. "Sana Işık'ın benim en büyük sırdaşım olduğunu söylesem ne diyebilirsin?" Sorusu şaşırmama neden oldu ama Koza'nın tarafında herhangi bir tepki yoktu. "Benim çocukluğumun bütün sırları Işık'ın hafızasında. Ben en çok onunla büyüdüm. Ve onun da bütün sırları, bendedir."

Düşünceli sesinde çözemediğim bir gizem vardı. Koza'nın aksine Işık'ı hiçbir zaman Sokak Nöbetçileri'nin önemsizi gibi görmemiştim; aksine, önemli bir yapı taşıydı ama önemsiz görünmesinin nedeni, Lâl gibi gözbebeği olmaktansa her zaman geri planda durup Mutlu'yu ön plana çıkarmasıydı.

"Işık ve Mutlu'yu tek bir insanmış gibi düşündün, öyle değil mi? Çünkü onların birbirleri için yaşadığını düşünüyorsun." Çok ağır adımlarla diğer tabloya doğru yürüdü. "Onları tekil düşünme Koza. Işık, Mutlu'ya ayak bağı olabilir çünkü Mutlu bu konuda çok hassas. Zekidir ama konu Işık ise beyni durur fakat Işık?.." Tehditkâr bir şekilde gülümsedi. "Onun için aynı durum söz konusu değil. Işık duygulardan ibaret mi sanıyorsun? Onu incelerken yüzüne değil, tam gözlerinin içine baksaydın görebilirdin. İnsan tanıma konusunda çok iyidir."

Koza yine gülmeye başladığında sanki iki dostun muhabbetine dahil oluyormuş gibiydim ama kronometredeki zaman ilerliyordu. "Bu konuda haklısın," dedi. "Her şeyi susturabilirim ama erkekliğin verdiği dürtüyü susturamam. Işık'ın güzelliği başımı döndürdü. Olur da tabloyu bilemezsen ve onun ölmesini seçersen bıçağın o güzel başı kesmesini görmek istemem."

Işık'tan bahsederken yüzünün daha fazla gülmesinin ve ses tonunun değişmesinin tek nedeni erkekliğin verdiği dürtü müydü? Koza'yı anlayabilmek neredeyse imkânsızdı. Onu çözdüğünü söyleyen kişi kesinlikle yanılıyordu çünkü bir insanın yüzüne gülümserken, diğer eliyle karnından sakince bıçaklayacak kadar ürpertici bakışları vardı.

"Dördüncü Sokak Nöbetçisi, Lâl Sarca," dedi Yankı ve tabloyu incelerken başını omzuna düşürdü. Resim dalgalı bir denizin derinliklerini gösteriyordu; yüzeyinde ölmüş siluetler vardı ama derine batmayan

insanlar, bacaklarıyla küçük ağaçlara dönüşüyordu. Yüzeyi ne kadar dalgalıysa ağacın kökünün olduğu yer o kadar durağandı.

"Söylediğin gibi grubun gözbebeğidir, hepimiz için. Nedenini merak ediyor musun? Ettiğini biliyorum." Tabloya yavaşça dokundu. "Kimsesiz sokak çocuklarının anne eksikliği vardır Koza. Lâl o eksikliği kapatmıyor, bize o eksikliği unutturuyor. Şefkatli elleri var, şefkatli gözleri ve şefkatli cümleleri." Parmakları resmin üzerinde gezindi. "Evet, cümleleri. Bu cümleleri ise sadece dört kişi duyabiliyor."

Beni kapının dışına iteklemişti, bunu yaparken ise bir an bile düşünmemişti. Oysaki ben de bazen Lâl'i duyabiliyor, onun gözlerinden bütün cümleleri okuyabiliyordum.

Koza bakışlarını bana çevirdi. "O halde," dedi tam gözlerimin içine bakarak. "Dördüncünün senin için farklı olduğunu söyleyebilir miyiz?"

Yankı'nın reddetmesini bekledim; bunu neden düşündüm bilmiyordum ama bencilce bir istekle reddetmesini umdum.

"Öyle," diye itiraf etti Yankı. "Hepsine karşı sevgim eşit ama Lâl benim sırtımı bir an bile düşünmeden yaslayacağım tek kişi. Öyle bir duygu ki arkamdan boynuma bir ip bağlayıp beni boğmaya çalışsa, beni öldürdüğünü değil, nefesimin bana zarar verdiği için böyle bir yol denediğini düşünürüm. Ona karşı güvenimin düzeyi bu."

Ellerimi yumruk yaptığımda yavaş yavaş bakışlarımı yerden kaldırıp Koza'nın gözlerine baktım. Kahverengi ve mavi; ikisi de kasırgaları anımsatırcasına beni izliyordu ve Yankı'nın cümlelerinden sonra benim ona birkaç saniyelik bakışımda ne düşündüğümü anlamıştı.

"Hayatta güvendiğin yegâne kişi," diye mırıldanırken tek kaşı havaya kalktı. "Onu kaybetmek istemeyeceksindir."

Yankı en sonunda beşinci tabloya doğru ilerlediğinde yine Koza'nın dediğine cevap vermedi. "Onun için bütün duygular vardır," dedi başka bir konuya geçerek. "Tek bir duygu hariç. Hepimiz ölmekten korkarız, değil mi? Onu her şeyle korkutabilirsin ama kendisini öldürmekle korkutamazsın. Nefes bile almadan kendi ölümüne koşabilir, kendi sonunu yazarken ise bir an bile düşünmez. Hiçbir zaman anne olmak istemeyecek belki de ama bir annenin şefkatini her zaman kalbinde taşıyacak."

Bu Koza'nın dikkatini çekmişti, gözlerinden az çok anlayabilmiştim ama bunu bana yansıtmamak için yüzüme dikkatlice bakmaya devam ediyordu. "Üzüldüm," dedi iğneleyici bir sesle. "Kardeşin Bartu'nun

ona âşık olmasından dolayı Lâl'i kaybetmene. Belki de onunla daha farklı bir hayatınız olabilirdi ama sen Bartu için kendi duygularından vazgeçtin. Öyle değil mi?"

Yankı beşinci tabloyu fazlasıyla inceledikten sonra sırtını tabloya çevirdi ve bakışları ikimize döndü. "Zeki bir adamsın Koza," dediğinde yüzü fazlasıyla ciddiydi. "Ama bir eksiğin var, o da duygulardan anlayamamak. Bu da zekânı aşağı çekiyor. En yakın zamanda bunun üzerine çalış."

"Dürüst olalım mı?" Koza eliyle çenesini sıvazladı. "Bartu Sarca, Lâl Sarca'ya âşık. Hem de öyle âşık ki canını bile verebilir. Ama Lâl Sarca? O Bartu yerine sana âşık ve bütün..."

"Bu kadar yeter." Yankı'nın kaşları çatıldı; dakikalardır onu tek öfkelendiren konuşma bu oldu. "Şu an ikisinin de başına bir silah dayalı ve benim için önemli olan da tam olarak bu." Gözleri sandalyenin üzerine bırakılan kronometreye kaydı, kaşlarını kaldırdı. "Süre tükeniyor."

Acıyla nefesimi verdim ve Koza'nın söyledikleri, Yankı'nın anlattıkları hep beraber zihnimin filtresinden geçerken kendime itiraf bile etmediğim o gerçekle yüzleştim. Evet, Bartu Lâl'e âşıktı ama Lâl'in duyguları hangi yöndeydi? Yankı'ya karşı hisleri... Başımı hızlıca iki yana salladım; buna ihtimal bile vermek istemiyordum çünkü Yankı'yı benden alacak ve kaybetmeme sebep olacak tek kadın belki de Lâl'di.

Bir gün Yankı, ben ve Lâl arasında bir tercih yapmak zorunda kalırsa gözünü kırpmadan beni boşluğa iterdi. Hiçbir şeyden değil ama bundan emindim.

Ona güveniyordu, güveni sonsuzdu. Öyle bir güvendi ki öldürse, öldürmesinin bile bir nedeni olduğunu düşünecek kadar güveniyordu ve bana öylesine çok güvenmiyordu ki bazen onun hayatında yerimin bile olmadığını düşündüğüm oluyordu.

"Ve beşinci kişi," dediğinde Yankı bize doğru yürümeye başladı.

Koza geriye bir adım atıp beni ön plana çıkardı. "Onu dinlemek için sabırsızlanıyorum."

Yankı yapay bir şaşkınlıkla gözlerini açtı. "Sabırsızlanıyor musun?" dedikten sonra bakışları aynı ifadeyle bana döndü. "Onu zaten tanıyorsun."

Başıma sanki keskin bir bıçak saplandı, o bıçak zihnimin içinde dolandı ve Sokak Nöbetçileri'yle geçirdiğim bütün zamanları zedeledi. Eminim ki korkularım direkt gözlerimden okunuyordu ama Koza,

benimle aynı durumda değildi. "Tanıyor muyum?" diye sordu. "Bu da nereden çıktı?"

"Tanıyorsun," dediğinde bakışlarını benden ayırmıyordu. "Hem de çok iyi tanıyorsun. Onu sadece piyonun yapmak istiyorsun, bunun için çabalıyorsun. Bir oyun oynuyorsun, bir tiyatro çeviriyorsun. Onu önemsiz göstermeye çalışıyorsun ama aslında en önemlisi o, bunu sen de biliyorsun." Korkutucu bir ifadeyle gülümsedi. "Bunu ben de biliyorum."

Tırnaklarımı avuçlarıma daha fazla geçiriyor, nefes almakta zorlanıyordum. Yankı bütün gerçekleri biliyormuş gibi davranıyordu; Ekip'i, Koza'nın oyununu, benim kim olduğumu. Gözlerinde yine o tedirginlik vardı fakat bu sefer oluşan tedirginlik kaybetme korkusu değildi, gerçeklerin tedirginliğiydi.

"Beşinci kişi," dedi Koza kelimenin üzerine basarak. "Önem verdiğin beşinci kişi kim?"

"Anlamadın mı?" diye sordu Yankı alayla. "İki kişi var bu odada Koza ve sen tek bir kişiyi gerçekten tanıyorsun, öyle değil mi? Neden beynin durdu?" Omuzlarını dikleştirdi, Koza'nın karşısında daha kendinden emin durdu. "Beşinci ve Sonuncu Sokak Nöbetçisi, Yankı Sarca. Önem verdiğim beşinci kişi, kendimim."

Koza bunu beklemiyordu. İlk önce sessizliğini korudu, sonra heyecanla ellerini birbirine çarpıp kahkaha atmaya başladı ve âdeta Yankı'yı alkışladı. "Sana inanamıyorum Sonuncu," dedi keyifle. "Bana bu kızın hayatında hiçbir yerinin olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Yankı sakin gözlerle Koza'yı izlerken o kadar da neşeli görünmüyordu, yine tedirgindi fakat bu sefer gerçeklere daha da yaklaşmış gibiydi.

"Sana onun hayatımda hiçbir yeri olmadığını söylemiyorum," dedi keskin bir sesle. "Sana onun Sokak Nöbetçileri'nin arasında bir yeri olmadığını göstermeye çalışıyorum. O bizim grubumuza eğitilmek için gönderildi ve bir Sokak Nöbetçisi değil. O Helin. *Sadece Helin.*"

Neden üzülüyordum? Her zaman sürekli bir Sokak Nöbetçisi olmadığını tekrar eden kendimken neden onun sesinden duymak beni üzüyor, yaralıyordu? Haklıydı. Ben bir Sokak Nöbetçisi değildim, ben öylesine biriydim. Ben sadece Helin'dim. Bu kadarla sınırlıydım. Onların grubuna gönderilmiştim, onlar istemediği sürece de o gruptan atılırdım.

"O sizin aranızda bir fazlalık," diyen Koza, Yankı'nın cümlelerinin beni yıktığını anlamıştı. "Sadeceden ibaret olmak ne demektir iyi

bilirim." Gözleri bana döndü ve ben de o an, aslında onun tarafında durduğumu fark ettim; tuhaftı. Yankı karşımızdaydı ve ben nasıl olduysa Koza'nın arkasına geçmiştim.

"Biz beş kişiyiz," diyen Yankı Koza'nın her hareketini inceliyordu ama Koza tam karşımda durmuş, gözlerimin içine bakıyordu. "Ve ben her zaman Sonuncu olarak kalacağım."

"O ise her zaman Sadece," dedi Koza ve eli havaya kalktı, önüme gelen bir tutam saçı parmaklarının arasına aldıktan sonra yavaşça dokundu. "Onu en iyi ben anlarım çünkü ben de her zaman sadeceden ibarettim." İlk defa bakışlarına anlayamadığım bir duygu oturduğunda çekinmeden direkt bana bakarken, tanıdığını gösterdi; sanki gözleriyle beni o an girdiğim durumdan çıkarmak istedi veya halime acıdı, bilmiyordum ama saçı kulağımın arkasına iterken parmakları yüzüme dokundu.

Ürperdim, korktum ama en çok içimdeki kötülüğü daha fazla hissettim. Yankı'nın gözü önünde bunu yapması, belki de onun vereceği tepkiyi öğrenmek içindi ama ben bunu beklemeden başımı sağa çevirip elinin düşmesine neden oldum. Gözleriyle beni öylesine rahatsız edici şekilde izliyordu ki bir kez daha ellerimi saklamak zorunda kalmıştım.

"Sonuncu," dedi. "Onun ellerinin titremesini geçirmeye çalışıyorsun, öyle değil mi?" Gülümsedi. "Ben olsaydım ellerinin titremesini gizlememesini ve o titremelerle yaşamasını öğretirdim çünkü korku, bazen insanı daha güçlü kılar." Geriye bir adım attı, son kez o rahatsız edici bakışları üzerimde gezindi. "Saklama ellerini," dedi. "Onunla yaşa."

İlk defa Koza'yı bir düşman gibi görmedim, ilk defa onun bir maşası gibi hissetmedim, ilk defa ona bakarken yaşanmışlıkları olan o adamı gördüm. Kötü bir adam olmadığını ilk defa o an hissettim çünkü cümlelerinde onu bu hale getiren çaresizliği hissetmiştim; bakışlarında değil, cümlelerinde. Yüzü hâlâ alaylıydı, gözleri hâlâ küçümserdi ama cümlelerinden acılar akıyordu.

Yankı bizim olduğumuz tarafa doğru yürüdü ve aramızdaki sözsüz bakışma onun adımlarıyla kesildi. Tanrı'nın ellerini artık hissetmedim, nefesi vardı ve belki de bu son öz evlat gibi hissettiğim dakikalardı.

"Kardeşlerimle konuşmak istiyorum." Yankı boğazını temizledi. Kronometre son üç dakikanın kaldığını gösteriyordu. "Bu kadarını yaparsın umarım?"

Koza sırtını bize dönüp ıslık çalmaya başladı ve neşeli melodisi, ağlamama bile neden olacak kadar korkutucu geldi. "Hımm," dedi en

sonunda. Sandalyenin üzerindeki kronometreyi alıp havaya kaldırdı. "Sadece iki kişi. Bonkörlüğüm de bir yere kadar Sonuncu. Seç, hangisiyle konuşmak istersin?"

Yankı düşünmedi, bunu bekliyormuş gibi direkt "Mutlu," dedi. "Onunla konuşacağım."

Koza başını aşağı yukarı salladı, sonra parmağıyla kulaklığına dokunup Mutlu'ya kulaklık verilmesini söyledi. Dakikalardır bizi duymamaları daha iyi hissetmeme neden olmuştu, özellikle Bartu o konuşmalardan sonra sakinliğini koruyamazdı.

Hışırtı sesleri geldi, beş-altı saniye geçtikten sonra Mutlu, "Yankı," dedi sakin bir sesle. "Prensin konuşuyor." Gülümsediğini hissettim ama acılıydı ve sesine korku olmasa da endişe hâkimdi.

"Mutlu." Yankı parmağını kulaklığına yasladı. "Korkuyor musun?"

"Ne?" Mutlu gülmeye başladı. "Bugün duyduğum en mantıksız soru buydu sanırım. Korkmak mı? Saçmalıyorsun Yankı, ne korkması? Altı üstü patlayacağım, o kadar."

Yankı güldü ama onun da gülümsemesi acılıydı. "Biliyorum, sen böyle heyecanları seversin..."

"Elbette!" Mutlu şakıdı. "Şu an yanımda ciğerlerine kadar bomba taşıyan bir adam var," dedi. "Gözleri üzerimde ve kendisi her an patlayabilir, benim de o patlarsa kollarım ve bacaklarım başka yerlerde dans edebilir. Bunlar beni korkutur mu hiç? Altı üstü uzaktan kumandalı bir canlı bomba, hem de *basit* bir uzaktan kumanda."

Yankı başını iki yana sallayıp gülmeye devam etti. "Adam yakışıklıysa ve seni izliyorsa bu hoşuna gidebilir."

"Ah," dedi Mutlu. "Bomba fantezisi. Daha önce hiçbir pornoda izlememiştim, eğer buradan tek parça çıkarsam videosunu çekeyim mi?" Kendini rahatlatmaya çalıştığı sesinden belliydi ama daha başka bir şeyler var gibiydi. "Burada *Hayalet Gözler* tablosuyla beraber iki tablo daha var ve ikisinin kilidini açmak çok kolayken *Hayalet Gözler* tablosunun kilidini ben bile açamam. Bana neyi hatırlatıyor, biliyor musun? *Teknedeki kilitli odayı...*"

Mutlu'nun heyecanlı heyecanlı konuşması, hiçbir şey yokmuş gibi davranması aslında altında daha farklı şeylerin olduğunun sinyalini mi veriyordu yoksa ben kafayı mı yemeye başlamıştım?

Kısa bir sessizlik oldu, bu sessizlikte her ne olduysa Mutlu ve Yankı'nın bir şeyler paylaştığını hissettim. "Açmak istiyor musun o kilidi?" diye sordu Yankı.

Mutlu derin bir nefes verdi. "Hayır." Boğazını temizleyip öksürdü. "Ben *bombalarla* ölmek istemiyorum ve burası kutu gibi. Labirent gibi. *Küp* gibi."

Yankı'nın kaşları çatıldı ama Koza direkt aralarına girip, "Yeter bu kadar," diye mırıldandı. "Diğer kişinin kim olmasını istiyorsun?"

Yankı yine düşünmedi. "Lâl," dedi. "Onunla konuşacağım."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Lâl mi? Onunla tek taraflı konuşmak mı istiyorsun?" Koza dudaklarını araladı, bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama daha sonra vazgeçti ve tekrar kulaklığına parmağını yasladı. "Lâl'e kulaklığı verin."

Birkaç saniye geçti, kulaklığımızda aynı sessizlik devam etti ama sanki ben Lâl'in ruhunu hissettim. Yankı derin bir nefes vererek sadece, "Korkma," dedi. Bunu öyle içten söyledi ki sıcaklığı beni yaktı. "Bir Rus ruleti oyununda değilsin Lâl. Korkma ve düşünme. *Her zaman yaptığını yap*. Her zaman yaptığını. Duydun mu?" Nefesini duydum, ağladığını düşündüm ama hayır, başka bir nefes gibiydi. Lâl Yankı'nın sesini duyunca rahatlamış mıydı?

Kendimi yine fazlalıkmış gibi hissetmemin nedeni de neydi? Yankı'nın Lâl'le konuşurken gerçekten hissettiği korku muydu yoksa bakışları bana döndüğü zaman oluşan ifadesizliği miydi? En başından benden vazgeçmediyse sonrasında da vazgeçmezdi, değil mi?

"Son iki dakika," dedi Koza. "Hangi resim olduğunu buldun mu?"

Yankı ağzından bir nefes verdi ve bir sigara çıkarıp yaktı. Bunu yaparken gözlerini benden ayırmıyordu. On dakika içerisinde düşündüklerini, aklından geçenleri anlayabilmek neredeyse imkânsızdı. "Biliyor musun," dedi sigarasından duman çekerek. "Hem duygularımla hem de aklımla hareket ettiğim için hiçbir zaman pişman olmayacağım Koza ama sen duygulardan anlayamadığın için her zaman benden bir-sıfır geride olacaksın."

Koza yutkundu ama yüzündeki alaylı gülümseme silinmedi. "Bahsettiğin duygu sevgi mi?" diye sordu. "Benim bünyeme uğramayalı çok uzun zaman oldu ve uğramasını da istemem."

"Hayır, sevgi değil," dediğinde sakin bir sohbetin içinde gibiydi. "Güven duygusundan söz ediyorum. Bu hayatta neredeyse kimseye güvenmiyorsun, değil mi?" Cevap vermesini bile beklemedi. "Güvenmiyorsun. Kimseye arkanı dönmezsin çünkü korkarsın. Asıl önemli olan da ne biliyor musun? Birine güvenmeden arkanı dönebilmek. Ben bunu başarıyorum ve daha güçleniyorum."

Beni kastediyordu, o an anlamıştım. Yankı yüzündeki tedirginlikle bile dakikalardır bir rol içerisindeydi, bütün konuşmalarıyla hem de.

"Karşındaki kişiye bu gücü vermiş oluyorsun aslında," dedi Koza. "Bile bile ateşe yürüme klişesi. Neden yapıyorsun?"

"Çünkü insanların sınırlarını görmek hoşuma gidiyor," diye mırıldandı. "Çünkü insanları bu şekilde tanıyorum. Ama bir şeyi daha fark ettim, o da ne, biliyor musun? Sen bu hayatta aslında sadece bana güveniyorsun."

Kronometre bir buçuk dakikayı gösteriyordu. Bir buçuk dakika kalmıştı ve o sadece sohbet ediyor, resimlere bile dönüp bakmıyordu. "Bunu da nereden çıkardın?"

"Resmi bulacağımdan yüzde yüz eminsin, değil mi?" deyip ellerini iki yana açtı ve küçük adımlarla Koza'nın karşısına geçti. "Bunun güveni sende öyle bir var ki kardeşlerimi boşu boşuna tehlikenin kollarına atıyorsun."

Anlayamıyordum, Yankı ne demek istiyorsa kavrayamıyordum ama bu sefer Koza da anlayamıyor gibiydi. "Sadece küçük bir oyundu," dedi Koza. "Resmi bulacağına yüzde yüz eminim. Sadece seninle küçük savaşlarla başlamak istedim."

"Küçük savaşlar?" Yankı güldü, gülüşü fazlasıyla ürkütücüydü. "Küçük oyunlar dediğin, kardeşlerimi kullanmak mı? Bunu daha önce hiç yapmamıştın. Beni şaşırtıyorsun ve gitgide kötüleşiyorsun Koza."

"Sen de gitgide aptallaşıyorsun Sonuncu," diye karşılık verdi. "Son otuz saniyen. Eğer otuz saniye içerisinde resmi söylemezsen bir kardeşine veda etmek zorunda kalacaksın."

Yankı başını aşağı yukarı salladı, çenesi kasıldı. "İnsanlar hayatında birçok şeyden vazgeçer," dedi. "Ama vazgeçilen olmak her zaman daha zordur. Sen hep vazgeçilen oldun Koza."

Son söylediği Koza için çok ağır bir cümle olacak ki yüzündeki gülümseme birkaç saniyede silindi fakat daha sonra tekrar yerine geldiğinde baskın bir sesle, "Yirmi saniye," dedi. "Hâlâ sohbet mi etmek istiyorsun?"

"Ve vazgeçilenler aslında güvenilmeyenlerdir," diye devam etti Yankı. "Arkanı döndüğün kişidir, sırtını bıçaklamasını beklersin ve o bıçaklar. Söyle, vazgeçilmek mi daha acıydı, güvenilmemek mi?"

"On saniye," diye yanıt verdi, başka da hiçbir şey demedi.

"Dokuz saniye," diye devam etti Yankı. Tedirginliği tamamen yok olmuşa benziyordu. "Ve sekiz saniye. Ve yedi saniye." Yankı'nın sigarası bitmek üzereydi, bu rahatlığının nedeni neydi anlayamıyordum ama saniyeleri geriye sayarken bile sanki kardeşlerinin canı tehlikede değilmiş gibi nefesini veriyordu. "Üç saniye," dediğinde gülümsedi. "İki saniye."

"Bir," dedi Koza. Sonra kronometre ses çıkararak ötmeye başladı ve bu ses, hayatımın sonuna kadar zihnimin içinde çınlayacak sandım. "Resmi söyle ya da bir kardeşini seç Sonuncu."

Yankı tekrar resimlere baktı; her resmin üzerinde bakışlarını uzun bir süre gezdirdi ve en sonunda nefesini verdi. "Resmi bulamadım." Dehşetle gözlerim açıldı, ona inanmak istemedim ama gözleri öyle samimi bakıyordu ki emin olmadığı bir şeyler var gibiydi, düz bir şekilde ilerleyemiyordu. Korku kolları arasına beni daha fazla çekti, bütün kardeşlerin tek tek canının üzerinde kendi canımı hissettim.

"Birini feda mı edeceksin o zaman?" diye sordu Koza. Fazlasıyla dikkatlice Yankı'ya bakıyordu ve planları hiç de istediği şekilde ilerlememiş gibiydi. "İşte bunu beklemiyordum."

Yankı durdu, çok kısa bir an düşündü, ellerini birbirine sürtüp gözlerini kapattı. "Evet," dedi. "Maalesef birini feda etmek zorunda kalacağım."

Boğazıma sarılan parmaklar Tanrı'nın parmakları mıydı? Saçlarımı okşayan Tanrı, ölmemi mi istiyordu? Üvey evladının artık bu dünya üzerinde yeri bile yok muydu?

"Yankı," diye mırıldandım. "Neler oluyor?"

"O halde bana kimi feda edeceğini söyle Sonuncu. Söyle de o kişiyi bu dünya üzerinden sileyim." Koza'nın sesi ürperticiydi, korkutucuydu, kâbuslarımdaki kötülüğün sesine benziyordu.

Elleriyle oynamaya başladı, parmaklarına dokundu, alt dudağını dişlerinin arasına aldı; her ne düşünüyorsa bu düşünce dudaklarını kanatacak kadar çok ısırmasına neden oldu. "Sadece tek bir kişiyi seçmiyorum," dedi Yankı kendinden emin bir sesle. "Geriye kalan beş kişi ölecek."

"Nasıl yani?" Koza ne söylediğini anlayamamıştı, başını yana yatırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Yankı çenesini havaya kaldırdı, boynunu birkaç kez çıtlattı, ardından beni arkasında bıraktı ve Koza'ya doğru yürüyüp, "Vazgeçilen aslında tek bir kişi olacak," dedi. "Ve bu ölümüyle olmayacak." Profilinden

ne demek istediğini anlayamıyordum ama gözlerindeki durağan ifade korkmama neden olmuştu. "Biz beş kişiyiz Koza. Sokak Nöbetçileri beş kişiden ibaret. Ve ben o beş kişiyi aynı anda patlatmanı istiyorum. Hepimizi bombanın olduğu odaya koy, bir an bile düşünme. Ben artık Sonuncu Sokak Nöbetçisi değil, *Ölüm Nöbetçisi* olayım. İstediğin bu, Sokak Nöbetçileri'ni yok etmek, değil mi?"

Nefesim kesildi, karnıma şiddetli bir sancı girdi ve ensemdeki o nefes de sanki benden uzaklaştı, Tanrı beni tamamen yalnız bıraktı. Canımı istemedi, canlarımı benden çekip almak istedi.

"Senin ölmeyeceğini söylemiştim," dedi Koza. "Kendini bu gruptan çıkar."

Yankı gülerek başını iki yana salladı. "Koza, şu an belimde bir silah var, bunu biliyorsun ve ben aralarından kimseyi seçmeyeceğim. Ben seçmediğimde sen de hepsini öldürmek zorunda kalmayacak mısın? İşte o zaman birkaç saniyemi almaz." Parmağını kaldırdı, şakağına dayadı. "Bum! Kendimi öldürürüm. Bu oyuna başlarken en başından beri benim kendimi de feda edeceğimi biliyordun. Silahlarımızı almamanın nedeni de buydu."

Arkadaydım, görünmezdim, gölgeydim, ruhsuzdum, yok olmuştum. Beni fark eden kimse yok muydu? Onlar beş kişiydi, ölürken bile beraber öleceklerdi ama geride bırakılan ben mi olacaktım?

"Yankı," dedim titreyen bir sesle. Sesim ona ulaşmadı, ben bile zor duydum.

Koza, Yankı'nın gözlerinin içine bakarken bir şeyleri çözmek istiyor gibiydi, onu anlamaya çalışıyordu fakat bir sonuca ulaşamayınca, "Peki ya Helin?" diye sordu. "Onu o odaya almayacak mısın?"

"Sana beş kişiyi sunuyorum," dedi Yankı ciddiyetle. "Ve sen hâlâ Helin'i sorguluyorsun. Neden?"

"Sadece merak ediyorum." Koza başını iki yana salladı. "Onu neden bu kadar dışarıda tutuyorsun?"

"Dışarıda tutmak?" Yankı yüzünü buruşturdu. "Söylediğin gibi Koza, onu önemsiyorum ve ölmesini istemiyorum. Yoksa böyle bir karşılık beklemiyor muydun?"

"Yankı," dedim daha yüksek bir sesle. Bu sefer beni duydu ama dönüp de bana bakmadı. Vazgeçilen bendim ama yaşayacak olan da bendim? Bu nasıl bir sondu? Tek başıma ölüme yürümek kendimi daha

iyi hissetmeme neden olurdu. Bu şekilde gözlerimin önünde yaşanacakların acısını nasıl kaldıracaktım?

"İstediğin bu değil miydi?" diye sordu Yankı. "Neden öyle bakıyorsun Koza?"

Koza anlayamıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Resmi bulmaya çalışmadın bile, neden?"

"Anlayamayacaklarını sana anlatmayacağım," dedi Yankı sabit bir sesle. "Seni korkutan ne Koza? Yoksa benden mi korkuyorsun?"

Başımı önüme eğdim ve kendimi yine hiç olmadığı kadar yalnız hissettim; bu yalnızlığımda ise ölüm bile yanımda değildi. O bile terk edip gitmişti. Beni bu hale getirenin ne olduğunu biliyordum, kabullenilememek.

Onlarla ölmemi bile kabullenmiyordu.

"Şu an bir kumar oynuyorsun," dedi Koza kendinden emin bir sesle. "Bir planın var, biliyorum Sonuncu ama ben senin bütün kumarlarını daha önceden tahmin ettim. İstediğin gerçekten bu mu?" Ellerini iki yana açtı. "O halde öyle olsun."

Bütün herkesin, bütün insanların, bütün nefeslerin bana karşı olduğunu düşünmeye başlamıştım. Sanki kıyamet kopacaktı dakikalar sonra ve o kıyametten sadece ben sağ çıkacaktım ama sevdiğim herkes yok olmuş olacaktı.

Yankı Koza'ya cevap vermedi ve Koza, kulaklığa bastırıp herkesin canlı bombanın olduğu odaya götürülmesini söyledi. Başımı yerden kaldıramıyordum ama Yankı'nın yüzüne bakarsam hissedeceklerimden korkuyordum. Dengem sarsılıyordu, kendimi nasıl hissetmem gerektiğini bile bilmiyordum ama nefes almakta zorlanmaya başlamıştım.

Gözümün önünde kıyamete doğru yürüyorlardı, bense o kıyameti izleyecektim; ait olduğum yerde, Koza'nın yanında çünkü hak ettiğim buydu.

Onlarla ölüm bile bana yakışmıyordu.

"Yankı," derken sesim acıyla titredi. Bana dönük olan sırtı hafifçe yan döndü ve omzunun üzerinden bana baktı. "Ben de sizinle gelebilir miyim?" diye sordum, sanki küçük bir çocuğun oyun arkadaşına sorması gibi. "Size bir şey olursa ben ne yapacağım?" Soruyu sorarken sesim daha fazla titredi, gözlerim doldu. "Ben neden hep geride kalıyorum ki? Sizinle ölmeyi bile hak etmiyor muyum?"

Yankı, dudaklarını araladı, ardından geri kapattı ve gözlerime baktı; bunu yaparken acılarımı gördü, yüzümdeki kederi gördü, onunla ölmek istediğimi anladı, onlarla ölmek istediğimi anladı.

"Üzgünüm," dedi Yankı bana. "Bir kez kendini öldürmene izin verdim, o anın pişmanlığını biliyorum, bir kez daha bu pişmanlığı yaşayamam."

Kalbimin üzerindeki iz acıdı, o izden acı aktı sanki karnıma doğru, ardından elim kalbime gitti. "Ama ben o zaman kendimi öldürmek istemiştim," dedim. "Şimdi de sen istiyorsun ve ben bunu izleyecek miyim?" Kalbime doğru baktım. "Gözlerimin önünde intihar mı edeceksiniz? Biliyorum, ben o beş kişiden biri olmayacağım, ben bir Nöbetçi de hiçbir zaman olamayacağım ama bu kadarını da hak ettiğimi düşünmüyorum."

Gözümden bir damla yaş düşerek yanağımdan süzüldü, ardından çeneme kaydı. Silmek istemedim çünkü o silecekti, bana böyle öğretmişti.

Yankı gözlerini kapattı, kendine birkaç saniye verdi, yüzümü görmek istemedi ya da bakmak istemedi. Seçtiği neydi? Bir kumar oynuyordu. Kazanırlarsa hep beraber kazanacaklardı, kaybederlerse hep beraber kaybedeceklerdi, bense sadece bekleyecektim.

Bulunduğumuz odanın kapısı açıldı, içeriye iriyarı bir adam girdi ve yanımdan geçerken Yankı'ya doğru ilerledi. Onu almaya gelmişti, o odaya götürecekti, belki de bu onu son görüşüm olacaktı.

Yankı kapattığı gözlerini açtı, bir daha bana bakmadı ama nefesini verdiğinde ya yaklaşan bir son olacaktı ya da kazanacağı bir savaş, bunu görebiliyordum. Adam Yankı'nın yanında durdu ama Yankı, adamın onu tutmasını bile beklemeden kapıya yürümeye başladı. Gözleri bana dokunmadı, ileriye doğru baktı.

Yanımdan geçerken Yankı'ya, "*Her zaman başka bir yol vardır*," dedim. "Öyle değil mi?" Sustu, cevap vermedi, o an sessizliğini korudu, konuşsa başka şeyler söyleyecekti sanki. Beni Koza'yla bırakıyordu, beni aslında onlara geldiğim yerde bırakıyordu.

Belki de Koza'yı bana karşı tavrı konusunda deniyordu? Neden?

Onaylamadı, içimi rahatlatmadı, yanımdan geçip gitti, sonra kapının kapanma sesini işittim ve adımlarını... Dondum, nefes bile almadım ve gözlerimi tek bir noktaya diktim. Koza'nın gözlerinin üzerimde

olduğunu biliyordum ama o noktaya bakmaya devam ettim; yalnız bırakılmış bir kız çocuğuydum, ölmesin diye bırakılmış kız çocuğunun umut arkadaşları ölecekti belki de. Ve o kız çocuğunun yanında, ona umutlarını veren adam vardı.

Elim kulağıma gitti ve kulaklığı çıkarıp yere attım. Boş vermiş bir ifadeyle gülümsediğimde, "Senin kim olduğunu biliyorum," dedim Koza'ya. "Ve sen de benim kim olduğumu biliyorsun."

Koza da hareketlendi, o da büyük ihtimalle kulaklığını çıkardı, bana doğru ilerlediğini hissettim. Bir yaş daha yanağımdan süzüldü. Sadece duygularımı hissediyordum ve yaşlı kadın yine ortalarda yoktu; halbuki yaşlı kadının en çok hak ettiği yerde olması gerekiyordu.

"Sonunda baş başa kaldık," dedi Koza. "Ve ikimiz de aslında olmamız gereken yerdeyiz, öyle değil mi?"

Yankı bunu mu yapmaya çalışmıştı? Benim tarafımı bildiğini göstermek mi istemişti?

"Benim olmam gereken yer burası değil." Titreyen ellerime baktım, titremesinler diye içimden binlerce dua sıraladım. "Ama benim olmam gereken yer, onların yanı da değil, değil mi? Sadece Helin. Bundan ibaretim. Hayatım boyunca hep olmamam gereken yerlerdeydim, bir yere kendimi ait hissettim; fakat o kadar berbat ki. Sen beni, onların arasına gönderdin Koza, biliyorum ve bir ajan olarak değil, Yankı'ya kullanacağın bir koz olarak."

Koza beni sessizce dinlerken yüzünü göremiyordum. Güçsüzdüm, konu onların canı olduğunda, onlar olduğunda fazlasıyla güçsüzdüm. Sonra kendimle yüzleşiyordum, bir ayna çevriliyordu, daha fazla güçsüzleşiyordum.

"Çok duygusalsın." Koza'nın sesi netti. "Ben seni gücün için seçmiştim ama şimdi baktığımda güçsüzlükten ayakta bile zor duran bir kadın görüyorum."

"Yankı'nın korkusu olabileceğimi, Yankı'ya karşı kullanabileceğin bir koz olacağımı düşündün," dedim. "Bunda başarılı oldun mu, emin değilim ama ben, tamamen korkuya batmış durumdayım, ben tamamen kaybetmekten korkan bir kadınım." En sonunda cesaret gösterdim ve başımı kaldırıp ona baktığımda beni dikkatlice incelediğini gördüm. "Beni nasıl bir çukurun içine attın? Burada fiziksel acı yok, burada ruhum acıyor ve parçalara ayrılıyor."

"O çukura daha önce ben de düştüm," dedi Koza. "Ve bizim gibiler, *sadeceden* ibaret olarak kalacaktır. Bunu unutma."

Gözünün altındaki dövmeye bakışlarım kaydığında, "İstediğim an arkamı sana dönüp gidebilecek durumda değilim, değil mi?" diye sordum. "Yani şu an, seni, sizi tamamen reddedecek durumda değilim çünkü öyle akıllısın ki bu ihtimali de düşündün, değil mi? Aslında ben sana bağlıyım, ben bilmesem bile."

Koza dudaklarını birbirine bastırdı. Bana merhamet göstermesini bekledim, beni kullanmayı bırakmasını bekledim, bana her ne yapıyorlarsa ondan vazgeçmesini bekledim ama o onaylar gibi başını aşağı yukarı salladı. "Söylediğin gibi," dedi. "Sen sadece bir maşasın ve avcumun içindesin. Elimde seninle alakalı öyle kozlar var ki." Derin bir nefes alıp gülümsedi. "Şu an istesem bir silahla Sonuncu'yu vurmanı bile sağlayabilirim. Sana en doğru ve en yalın şekilde anlatayım mı? Sen benim kuklamsın ve benim seni yönetmemi istemiyorsan kendine çekidüzen ver, sen kendini yönetmeye başla."

Acıyla nefesimi verip, "Sokak Nöbetçileri'yle tanışana kadar kötülük ne bilmezdim, kötülüğe bulandığımın farkında bile değildim çünkü," dedim. "Ama onlarla tanıştım ve görüyorum ki siz çok kötü insanlarsınız. Çok kötü." İşaret parmağımı ona kaldırdım. "Sen," dedim üzerine basarak. "Acımasız bir adamsın."

Koza güldü, alt dudağını dişlerinin arasına aldı, ardından işaret parmağımı tutup aşağıya indirdi. "Onlarla tanıştıktan sonra bizim kötülüğümüzü gördün," dedi. "Ama asıl merhametsizliği onlardan göreceksin." Parmağımı bıraktı. "Sen ve ben," dedi gözlerimin içine bakarak. "Unutma, aynı taraftayız. Sen bana bağlısın, nasıl olduğunu bilmesen bile."

Çaresizlik.

Gerçekler.

Olması gerekenler ve olacaklar.

Yine hepsi üzerime gelmeye başlamıştı. Vazgeçebileceğimi düşünüyordum, her şeyi yok edebileceğimi düşünüyordum, yeniden doğabileceğimi düşünüyordum ama şimdi bakıldığında imkânsızı hayal etmenin hazzına ulaştığımı görüyordum.

Ben içimdeki yaşlı kadını öldürsem bile omuzlarımdaki iplerle insanlar beni yönlendirmeye devam edecekti çünkü kötülüğe bulanmış bir insan, bir daha o kirden arınamazdı. Ben kötülüğün kuklasıydım.

"Hadi," dedi Koza. "Bakalım ne yapmışlar?" Kulaklığı tekrar kulağına yerleştirdi ve ben de yerden kulaklığı aldım. Geriye dönüp odanın kapısına ilerlediğinde ben de onun peşinden ilerledim. Kulaklığı yeniden taktığımda ses hiç yoktu, sanki kulaklıklar kapatılmış gibiydi.

Koza kapıyı açtı ve içeriye girdiğinde kamera odası gibi bir yer olduğunu anladım. Serginin her noktasını çeken kameralara bakarken ilk gözüme çarpan elbette ki canlı bombanın olduğu odaydı. Adımlarım hızlandı. Koza önümdeki sandalyeye oturdu ve ben de hemen arkasında durdum.

İlk gözüme çarpan Bartu oldu. Odanın içindeydi, ellerini saçlarına geçiriyor, bağırıyor, bir şeyler söylüyor, daha sonra bunu defalarca tekrar ediyordu. Işık ve Mutlu yan yanaydı, yüzlerini göremiyordum ama ikisinin de gözü karşılarındaki canlı bombadaydı.

Gözlerim Yankı ve Lâl'i aradı, birkaç saniye sonra kadraja Yankı da girdi; öylece durmuş, canlı bombaya bakmak yerine resimlere bakıyordu.

Lâl? Biraz daha eğilip Lâl'i aramaya başladım fakat o ortalarda yoktu. Göz ucuyla Koza'ya baktım ama o rahat bir şekilde oturmuş, gülümseyerek Sokak Nöbetçileri'ni izliyordu. Fark etmemiş olma ihtimali var mıydı?

"Sonuncu," dedi Koza sakince. "Lâl'e fazlasıyla değer veriyor olmalı. Seni düşmanıyla yalnız bırakıyor ama onun kaçmasını istedi."

Neden bu kadar rahattı? Bu tuhaftı. Onları izlerken keyiflenmesi, savaştan mı yoksa onların bu halinden mi zevk aldığını bana düşündürmüştü.

"Onları kurtarmaya elbette ki birileri gelecek," deyip ellerimi masaya yasladım. "Koskocaman sergi ve bu odaya kimse girmek istemeyecek mi?"

Koza yüzünü buruşturup bakışlarını bana döndürdüğünde, "Bu sergiyi sadece ben kurguladım ortak," dedi. "Size o çakma isimlerin verilmesini sağlayan bile benim. Buradaki herkes benim davetlim; bu resimler, duvarlardakiler, çoğu benim en sevdiğim resimler. Belki de ben çizmişimdir?" Kollarını önünde bağladı. "Kafamın içine hoş geldin küçük. Burası da benim dünyam."

"Yani," dediğimde gözlerim gözlerine kaydı. "Buraya aslında tablo çalmaya gelmedik, öyle mi? Ama Önder demişti ki..." Durdum, gözlerim açıldı. "Önder seninle işbirliği içinde mi?"

"Ah!" Koza alnına vurdu. "Ben herkesi oynatırım. Bazen maske takar, oynatırım. Bazen maskemi çıkarır, oynatırım. Ama en sonunda herkes istediğim tiyatro oyununu sergiler." Gözlerini kıstı.

Kulaklığımızdan ses yükseldi, hışırtıların ardından Yankı'nın sesini duyduk. "Koza," dedi sakince. "Oyunun nasıl gidiyor?"

Koza gülmeye başladı, ardından dikkatlice ekrana baktı. "Şu an tam da istediğim gibi, sen neler yapıyorsun Sonuncu?"

Kısa bir sessizlik oldu, o sessizliğin ardından Yankı'nın da gülme sesini işittim, sonra bakışları direkt kameraya döndü. "Ben bir kumar oynadım," dedi. "Ve yine şans benim tarafıma döndü. Dinle Koza. Oyun oynama sırası artık bende."

Yankı kameraya yaklaştı; ben geriye bir adım attım, yüzümde belli belirsiz bir gülümseme oluşurken gözlerim Koza'nın profiline kaydı. Hiçbir duygu değişimi yoktu, yine gülümsüyordu, istekle ve heyecanla.

"İşte şimdi anladığım dilden konuşmaya başladın," dedi. "Oyunun nedir?"

Yankı canlı bombanın yanında durdu. "İlk önce, canlı bomba hikâyen fazla klişeydi," dedi Yankı alayla. "Ve Mutlu gibi biriyle canlı bombayı aynı odaya koymak dünyanın en saçma fikriydi. Ama doğru ya, senin istediğin aslında Mutlu değildi, Bartu'ydu ama şansına Mutlu düştü." Adamın ceketini yırtar gibi açtı ve çıplak karnındaki bombaları gösterdi. "Basit bir düzenekle hazırlanmış bomba. Mutlu'nun bu konulardaki yeteneğini unutmuş olamazsın, onun için birkaç saniye bile sürmemiştir."

Mutlu'nun sesini duyduk. "Kelebek Kozası, dinle beni. Bu odaya girdiğim an aslında o bombayı etkisiz hale getirdim." Mutlu ve ellerinin hızlılığı. Nasıl o canlı bombaya yaklaşabilmiş ve bunu başarmıştı?

Her şey çözülmüş müydü, bu kadar mıydı? O halde Koza'nın yüzündeki gülümsemenin nedeni de neydi? "Gerçekten bunu düşünmediğimi mi sandınız?" diye sordu Koza. "Ah Sonuncu, ben bir odanın içine sadece tek bir tuzak koymam, bunu bilmiyor musun? O canlı bomba sadece zaman kaybı olsun diyeydi."

Gülümsemem yine silindi, yutkundum ama Yankı'nın yüzündeki gülümseme devam ediyordu. "Elbette," dedi Yankı. "Asıl kumarı burada oynadım."

"Nerede?" dedi Koza.

"Resmi bulamama konusunda." İşte o an, Koza'nın yüzündeki gülümseme silinmese de gözlerindeki neşe az da olsa uzaklaştı. "Koza," dedi Yankı. "Sesim geliyor mu yoksa kelebek olup uçtun mu?"

Koza derin bir nefes aldı. "Resmi bulacağını biliyordum," dedi. "Ama madem resmi buldun, neden kumar oynadın?"

Yankı, "Hımm," dedikten sonra kameraya odaklandı. "Helin, beni duyuyor musun?"

İlk önce duraksadım, ardından kısık sesle, "Evet," dedim. "Seni duyuyorum."

"Güzel, şimdi dediklerimi yapar mısın?" Cevap vermedim ama zaten söylediklerini yapacaktım. "Resimlerin olduğu odaya döner misin?"

Koza dönüp bana baktı, istese buna izin vermeyebilirdi ama rahat bir ifadeyle başını aşağı yukarı salladı. Yankı'nın söylediğini yaparak beş tane tablonun olduğu odaya geri döndüm ve Koza içeride kaldı.

"Beş tablo," dedi sakince. "Koza'nın ruhunun aksine Beş Sokak Nöbetçisi'ni tanımlıyor."

Şaşkınlıkla öylece ortada kaldığımda içeriden Koza'nın kahkaha sesi yükseldi. "İşte bunu özlemişim," diye mırıldandığını duydum. "Sandığım kadar aptallaşmamışsın."

"İlk tablo," dedi. "Birinci Sokak Nöbetçisi, Bartu Sarca'yı tanımlıyor. Şimşek onun gücü ve öfkesi. O tabloyu kaldırıp arkasına bakar mısın? Büyük ihtimalle tablonun arkasına yerleştirilmiş bir bomba var." Yutkundum ve sanki Yankı bunu anladı. "Korkma," dedi. "Hiçbir şey olmayacak, bak hadi." Yavaşça tabloyu kaldırdığımda duvarın içine yerleştirilmiş bombaları gördüm. Gözlerim açıldı. "Burada bomba var."

"Beklediğim gibi." Diğer tabloya doğru yürüdüm, Yankı devam etti. "İkinci tablo, İkinci Sokak Nöbetçisi, Mutlu Sarca. Masmavi gökyüzü onun neşesi ama denizin kanla kaplı olması, geçmişi ve ikilemleri. Arkasına bak, orada da bomba olacaktır."

Başımı salladım ve baktığımda bombaları gördüm. Kablolar o kadar fazlaydı ki neredeyse başımı döndürüyordu.

"Üçüncü tablo, üçüncü Sokak Nöbetçisi, Işık Sarca." Hızlıca o tabloya ilerledim. "Mutlu'nun tablosuna benzer bir tablo ama sevgili Koza, Işık'ın daha fazla kötülüğe battığını düşündüğü için onun gökyüzünü daha koyu yapmış ve mezarlık..." Duraksadı. "Mutlu'dan daha ölü olduğunu mu anlatmaya çalışıyor, bilmiyorum."

"Hayır," dedi Koza diğer taraftan. "Bir ölünün tadına bakacak kadar cesur olduğunu anlatmaya çalışıyor tablo. Ve bir mezarlığı bile güzel kılabileceğini gökyüzüyle." Yüzümü buruşturdum ve Koza'yı anlamanın bir kez daha imkânsız olduğunu fark ettim.

Yankı söylemeden tablonun arkasına baktım ve bombaları gördüm. "Burada da bombalar var," dediğimde sonunun nereye varacağını bilmiyordum.

"Elbette." Yankı'nın sesi gitgide keyifleniyordu. "Dördüncü tablo, dördüncü Sokak Nöbetçisi, Lâl Sarca." Diğer tarafa yürüdüm, tabloyla göz göze geldiğimde aslında nasıl da Lâl'i yansıttığına şahit oldum. "Dalgalar geçmişi, önceden oluşan sesi ama derinler şu anı. Sevgili Koza burada da Lâl'in derinlere gömülmesinin nedeninin geçmişinde bıraktığı insanlar olduğunu düşünmüş. Ne büyük yanılgı." Dalga geçiyordu, keyfi fazlasıyla yerindeydi. Yine tablonun arkasına baktım ve hepsinden daha fazla bomba olduğunu gördüm.

"Ve en önemlisi," dedi Yankı. "Beşinci tablo, Beşinci Sokak Nöbetçisi, Yankı Sarca. Sonuncu Sokak Nöbetçisi, Yankı Sarca." Daha önce tabloya dikkat etmemiştim ama şimdi bakıldığında tamamen Koza'yı ama daha derinlerde Yankı'yı yansıttığını fark ettim. Hapishane çizimiydi, silik gri lekeler vardı, hapishanenin içinde ise iki siluet. Bu iki siluetten bir tanesinin eli havadaydı ki büyük ihtimalle bu kişi Yankı'ydı çünkü elinde keskin bir cisim vardı, diğer siluet ise kaderine razı geliyor gibiydi. "Burada sevgili Koza, benim zekâmı epey küçük görerek hem beni hem kendisini yansıtmış."

Yankı'nın söylemesini beklemeden yine tabloyu kaldırıp arkasına baktım ama bombalar yoktu, aksine, iki dakikada takılı kalmış dijital bir düzenek vardı. "Yankı," dedim. "Burada..."

"Dur, ben tahmin edeyim," dedi. "Orada bir cihaz var, şifre girmek için, öyle değil mi?" Gözlerim açıldı ve yanıt vermeme kalmadan Yankı devam etti. "Koza'nın planı şuydu: Ben beşinci tablonun onu yansıttığını düşünecektim, resmi seçecektim, hatta altında bu cihazla karşılaşacaktım. İmzası bu olacaktı. Neden mi? Çünkü o cihazın şifresi, Koza'nın hapishaneden çıkma şifresinin aynısı olacaktı, öyle değil mi? Benim silahımla beni vurmaya çalışacaktın Koza."

Koza'nın sesi gelmiyordu ama ben bu olanlar karşısında donakalmış bir şekilde karşımdaki tabloya bakıyordum. "Ama," dedim soluk bir sesle.

"Sen bu imzayı atarsan Koza'nın da içinde bulunduğu oda patlardı. Bu çok anlamsız."

"İşte, kumara burada başladım Helin." Sesi ciddileşti. "Mutlu bana, o resmi açan şifrenin, teknedeki gibi bir şifre olduğunu söylemeseydi asla bu sonuca ulaşamazdım. Bu aramızda bir şifreydi, basit bir şifre. Koza'nın hapishanedeki kilidine koyduğum şifreyi bilen tek kişi Mutlu'ydu. Parçaları birleştirdim. Umduğum gibi çıkmazsa biz ölecektik." Bunu söylerken nefesini verdi. "Ama umduğum çıktı."

"Anlayamıyorum," dediğimde geriye bir adım attım. "Yani Koza kendi bile isteye intihar mı edecekti?"

"Hayır," diyen Koza'nın sesini duydum. "İntihar edilmesini sağlayacaktım."

Yine anlayamamıştım, kendimi kocaman bir aptal gibi hissediyordum. Aptal.

"O odadaki tablo, sadece beni yansıtıyor Helin. Eğer Koza'yı yansıttığını düşünseydim ve imzası olan şifreyi girseydim, patlayan bizim bulunduğumuz oda olmayacaktı, yanlış tabloyu seçtiğim için şu an bizim bulunduğumuz oda olacaktı ve şu var, sadece Mutlu değil, Işık, Lâl ve Bartu da ölecekti. Mutlu ne dedi? Burası labirent gibi, dedi. Aslında tek bir odanın içinde aralarda ince duvarlar var. Koza'nın planı, o şifreyle dördünü birden öldürmekti."

Elimle ağzımı kapattığımda gözlerim irice açıldı. Eğer Yankı bir anlık bu resmi seçseydi şu an dört kişi yanımızda olmayacak mıydı? Bunu düşünmek bile korkudan nefesimin kesilmesine neden oldu.

Resimlerin olduğu odadan kamera odasına tekrar döndüm ve Yankı'yı yine resimlere bakarken buldum. "Hazır mısın Koza? Şimdi benim oyunuma geliyoruz."

Gözlerim dakikalar sonra Koza'ya kaydığında ciddiyetle Yankı'yı izlediğini gördüm. Yine çok rahattı, yine kendinden emindi ama artık gülümsemiyordu. "Bu odaya bir şekilde girmem gerekiyordu, yapabileceğim tek şey ise kendi ayaklarımla intihara gitmek oldu. Belki sadece zor bir canlı bomba olacaktı ve biz çoktan ölecektik ama Koza'yı biliyorum, onu tanıyorum, yalandan o da hoşlanmaz."

"Aslında bulunduğun yerdeki oyunu, ben senin için yarattım Sonuncu."

"Hayır, Koza," dedi Yankı. "Ben istediğim için oynuyorum." Kameraya resimleri gösterdi. "Burada kilitli üç resim var, en önemlisi ise

Hayalet Gözler tablosu. Neden mi? Çünkü onu bizim çalmamız gerekiyordu." Kameradan bile gördüm, başını iki yana salladı. "Seni asıl yansıtan tablo, *Hayalet Gözler* tablosuydu Koza, öyle değil mi?"

Sessizlik oldu. Koza ciddiyetle kameraya bakarken gelecek sonucu kucaklamak üzereydi. "Evet," dedi sadece. Başka hiçbir şey söylemedi.

"Ve burada da bombalar var. Mutlu demişti ki, *bu şifreyi ben çözemem*. Çünkü şifre, gerçekten Koza'yı yansıtan bir şifre olacak." Yankı gülmeye başladı. "Asıl komik olan da ne, biliyor musun Koza? Kendin için kurduğun bir düzenekte şimdi sen tuzaksın. Buradaki şifreyi doğru girersem oradaki bombalar patlayacak."

Bartu'nun arkadan uzunca bir küfür savurduğunu işittim, Mutlu ise kameraya doğru dönüp başını kaldırdı, sonra orta parmağını gösterip göz kırptı.

"Yanımda Helin var," dedi Koza. "Bunu yapar mısın?"

"Ah, Koza," dedi Yankı. "Amacım seni öldürmek değil ki, sadece kendi kurduğun tuzağa kendinin düştüğünü göstermek." Boğazını temizledi. "Benim seni öldürmem için elime çok fırsat geçti ama ben de senin gibiyim, savaşmaktan ve seni yenmekten zevk alıyorum."

Geriye bir adım attım ve Yankı'nın odanın içinde ben varken bombalardan bu kadar rahat bahsetmesinin tedirginliğini yaşadım.

"Şifreyi bulabilecek misin?" dedi Koza. "Yoksa hapishanede koyduğun şifreyle aynı diye mi düşünüyorsun?"

"Hayır." Yankı rahat bir tavırla resme ilerledi ve son gördüğüm bu oldu. "Şifre aynı değil ama sen bana şifreyi söyledin zaten. Dur, neydi? *'İnsan, kendi iktidarını bir başkasının üstünde nasıl gösterir Winston?' (...) 'Acı çektirerek.'*"* Yankı'nın gülümsediğini hissettim. "Defalarca okuduğum kitap. Sayfa 356. Şifre 356. Deneyelim mi?"

"Sen denersen ben de denerim," dedi Koza, sesine keyfin tekrar bulaştığını hissettim. "Unutma, sen de hâlâ bomba dolu bir odadasın."

Yankı cevap vermedi, bir cihaza basma sesi geldi, ardından tam resimlerle dolu odadan çıkacakken saatin yüksek sesi kulaklarıma doldu. İlk başta dondum kaldım, ardından düzenekten çıkan seslerin resimlerin arkasındaki bombalardan geldiğini anladım.

"İki dakikan var Koza," dedi Yankı. "Elini çabuk tut."

---

* George Orwell, *1984*, çev., K. M. Dalgıç (İstanbul: İndigo Kitap, 2021), 356.

İki dakika.

İki dakikam mı vardı?

"Yankı," derken adımlarımı atmakta zorlanıyordum. "Bombalar..."

Arkamdan Koza'nın geldiğini işittim ve başımı çevirip baktığımda sakince onun da tablolara doğru yürüdüğünü gördüm. İstese kolumdan tutup beni çekebilirdi, o bombaların içinde bırakabilirdi ama umursadığı şu an bunlar değildi, Yankı'yı yansıtan tabloya doğru yürüyüp o tabloyu kaldırdı.

"Helin," dedi Yankı. "Oradan çık." Sesi sakindi, iki dakikada buradan çıkacağım konusunda bana güveniyordu ama yine de sesindeki endişeyi hissedebilmiştim.

Arkama bile bakmadım, kapıyı açtım ve hızlıca karanlığa dalıp önüme gelen ilk sola döndüm, ardından ilk sağa. Öyle hızlı koşuyordum ki aydınlığı görene kadar defalarca duvarlara çarptım.

Kulaklığımızdan son kez Yankı'nın sesini duyduk. "Koza," dedi baskın bir sesle. "Ben belki de duygularım yüzünden aptallaşıyorum ama sen, ben aptalken bile bana karşı kaybediyorsun. Sen gün geçtikçe daha fazla yok oluyorsun."

Ve sonra son kez Koza'nın sesi. "Sonuncu," dedi daha baskın bir sesle. "Ben belki de kumarı sevmiyorum diye bu savaşı kaybettim ama kuklalardan ve tiyatrolardan hoşlandığımı hiçbir zaman unutma. Asıl sen, bir tiyatro oyunun içinde mahvoluyorsun."

Sonra sesler kesildi.

Demire değme sesi yükseldi, aydınlığı gördüm ve oraya doğru koşmaya başladım. Serginin içinde hiç kimse kalmamıştı, her yer bomboştu ama Sokak Nöbetçileri de görünürlerde yoktu. Onları bekleyemezdim, çıkış kapısını gördüğümde bir daha arkama bakmadan o kapıya daha hızlı ilerledim. İçimden saniyeleri sayarken iki dakikanın tükenmek üzere olduğunun farkındaydım.

Kapıyı itekleyip kendimi dışarı attığımda birkaç saniye soluklanıp karanlık sokakta koşmaya devam ettim. İlk sağa döndüğümde başka bir sokağa denk gelmiştim, ardından başka bir tarafa yöneldim ve arkamdan başkalarının koştuğunu işittim. Başımı çevirip baktığımda Sokak Nöbetçileri'ni gördüm.

En önde Bartu vardı, öyle hızlı koşuyordu ki anlam veremedim ama sonra, "Lâl!" diye bağırdığında nedenini anladım. Arkasında Işık ile

Mutlu vardı ve hemen onların arkasında Yankı. Sergi salonundan tamamen uzaklaştığımızda Bartu bir kez daha, "Lâl!" diye haykırdı. "Sesimi duyuyorsan koş!"

Bana çarpıp yanımdan geçtikten sonra diğer tarafa yöneldi; Yankı en geride kalırken gözleri Bartu'nun üzerindeydi.

"Lâl!" diye bağırdı Işık da. "Tehlike yok! Ortaya çık!"

Tam o esnada büyük bir patlama sesi sokağın içinde çınladı, sergi alanı patladı. Ellerimle kulaklarımı kapattığımda çıkmaz sokağa girdiğimizi fark etmiştim ve yan tarafımdaki eski arabanın yanına kulaklarımı kapatarak çöktüm fakat tam o anda, bir kedi yavrusu gibi arabanın altına saklanan Lâl'i gördüm.

"Lâl," dedim büyük bir acıyla. Yanağı betona değiyordu, göğsünün üstüne yatmıştı ve sadece adımlarımızı izliyordu. "Tehlike geçti, çıkabilirsin." Bana bakmadı, gözlerini diktiği noktadan ayırmadı.

Bir patlama sesi daha geldiğinde bu sefer diğeri kadar büyük değildi ama dumanların ve ateşin yükseldiğini görebiliyordum. Lâl patlamayla beraber öyle bir titredi ki elimi tutup ona uzanmak istedim ama geriye kaçtı.

Bartu küfürler savurarak Lâl'i ararken daha fazla dayanamadım. "Burada!" diye bağırdım. "Arabanın altında." Hepsinin gözleri bana döndü, Bartu dehşetle bulunduğum yere koştu.

"Bartu, dur," diye bağırdı Yankı onun arkasından ama o umursamadı bile. Arabanın önüne geldiğinde beni resmen omzumdan itekledi ve önünü açarak çöküp Lâl'e baktı.

"Şükürler olsun," dedi nefesini vererek. "Buradasın. Buradasın." Uzanıp Lâl'i çekmek istedi ama Lâl bende olduğu gibi geriye doğru kaçtı, hiçbirimizin yüzüne bakmadı. "Lâl," dedi korkuyla. "Gel buraya, neden orada duruyorsun?"

Mutlu ve Işık, sonradan da Yankı geldiğinde hepsi büyük bir tedirginlikle Bartu'ya bakıyorlardı.

"Lâl," dedi Bartu. "Gelsene." Geri çekilmesine rağmen Lâl'i sertçe kolundan tutup çekmeye çalıştığında Lâl, yumruklarını sıktı ve titremesi şiddetlenmeye başladı. Onu zorluyordu ama Lâl hazır değildi.

"Bartu, yapma," dedi Yankı arkadan sakin bir sesle. "Şu an kendinde değil."

"Ne demek kendinde değil?" Onu daha fazla zorladı, Lâl konuşamadığı halde acıyla hırıldadı.

"Bartu," dedim ben de korkuyla. "Korkuyor, zorlama."

Bartu Lâl gibi yere uzandı ve ona bakarak, "Bir şey olmadı," dedi. "Buradayım. Bir sorun yok."

Lâl iç çekerken gözlerini diktiği noktadan ayıramıyordu. Işık'ın gözleri doldu ve arkasını dönerek eliyle ağzını kapattı. O esnada boynundaki bıçak izini gördüm, fazla derin olmasa da boynu kesilmişti.

"Lâl!" diye bağırdı Bartu. "Yüzüme bak!" Yine uzandı, yine onu sertçe kolundan tuttu ama bu sefer Lâl acıyla dişlerini gösterdi, tekmelerini savurdu. "Lanet olsun!" Siniri gözle görülüyordu, bu Lâl'i daha fazla ürkütüyordu.

Yankı derin bir nefes aldıktan sonra yere çöktü ve başını eğip Lâl'e baktı. Bizim gibi uzanmadı, dokunmaya çalışmadan bir süre izledi, sonra, "Sakin ol," dedi çok kısık bir sesle. "Ben Yankı. Şu an yirmili yaşlarındasın, geçmişinden kimse burada değil. Bak ellerime..." deyip ellerini uzattı. "Bomboş, hiçbir şey yok." Lâl gözlerini kırpmaya başladı. "Yirmili yaşlarındasın," dedi bir kez daha. "Baban yok. Annen yok. Kimse burada değil. İyisin. Kimse gelmeyecek."

Hafifçe elini arabanın altına doğru uzattı ama onu dokunmadı. "Bak," dedi. "Tut elimi, boş olduğunu göreceksin. Yirmili yaşlarındasın. Annen ve baban burada değil. Saklanmak zorunda değilsin." Elini biraz daha uzattı. "Sana bir şey olmasına izin vermeyiz. Sana zarar vermeyiz."

Lâl'in ifadesiz bakan gözleri yavaş yavaş Yankı'ya döndü ve onun gözlerini gördüğü anda acıyla nefesini verdi. Elini korkarak uzattı, Yankı'nın elini tuttu ve onu çekip çıkarmasına izin verdi.

Lâl Bartu'dan korktu, Yankı onu korkularından kurtardı.

Canım parçalandı, kendimden önce Bartu'ya parçalandı çünkü Lâl'in Yankı'nın elini tuttuğu anda nefesini verişi ve yüzündeki acılı ifade, çöktüğüm yerden doğrulmama neden oldu. Bartu da uzandığı yerden kalkarken arabadan destek alıyordu.

Elleri korkudan titriyordu benim gibi ama Lâl onun korkularını bile görmüyordu.

Yankı'nın sıkıca tuttuğu eliyle arabanın altından sürünerek çıktı ve dizlerinin üzerinde dururken birkaç saniye Yankı'nın gözlerine baktıktan sonra bir anda hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı ve başını onun göğsüne yasladı, koluna sımsıkı tutundu.

Canım parçalandı, kendimden önce Bartu'ya parçalandı çünkü Lâl'in Yankı'ya sarıldığı anda gözlerinin dolması ve ellerini saçlarına

geçirip arkasını dönmesi bir oldu. Yürüdü, daha hızlı yürüdü, sonra sert bir yumruğu duvara geçirdiğinde haykırdı. Bu haykırmayla beraber Lâl daha fazla titredi fakat Bartu'nun artık gözü görmüyor gibiydi. Bir yumruk ve sonra başka bir yumruk daha geçirdiğinde elinin tersi kanamaya başlamıştı.

Mutlu onun yanına koştu. Işık Bartu'ya, "Lâl'i korkutuyorsun," diye hırladı. "Kendine gel." Bartu duymadı bile, Mutlu duvara attığı yumrukları tutmaya çalışırken bütün gücünü veriyordu ama engelleyemiyordu.

"Her şey senin yüzünden oldu!" diye bağırdı Bartu, sonra duvara bir yumruk daha vurdu. "Her şeyin sorumlusu sensin!" Lâl korku içinde elleriyle kulaklarını kapattığında daha sesli ağlamaya başladı, Yankı ise sadece Bartu'yu izliyordu.

Işık, Lâl'in yanına çöktüğünde dolu gözlerle, "Bir şey yok," dedi nefes nefese. "Bir şey yok, bir şey yok, hiçbir şey yok," diye tekrar etti. "Canım kardeşim, hiçbir şey yok."

"Işık." Yankı'nın sesi ölümcül bir sakinlikteydi. "Lâl'i eve götürün."

Lâl Yankı'dan ayrılmak istemedi, başını iki yana salladı ama Işık elleriyle onun yüzünü kavradığında, "Ben Işık," dedi ağlayarak. "Seni buradan götüreceğiz. Mutlu!" Arkaya seslendi. "Mutlu, buraya gel!"

Bartu bakışlarını Lâl'in olduğu tarafa çevirdiğinde ağladığına şahit oldu, öfkesi alevlendi. Büyük adımlarla Lâl'in üzerine yürürken önüne geçip ellerimi kaldırdım. "Bartu, şu an değil," dedim sakince. "O iyi değil. Belli ki her şeyden korkuyor, öfken onu ürkütüyor."

"O ağlıyor!" diye bağırdı fakat Lâl, Bartu her bağırdığında daha çok korktu. "Neden benim elimi tutmadın?" diye sordu. "Niye ağlıyorsun? Benden korkuyor musun?" Işık Lâl'i ayağa kaldırdı, Bartu ona iyice yaklaşmak istedi, elini kaldırıp onu tutmaya çalıştı ama Lâl korkuyla yüzünü kapattığında tir tir titriyordu. "Lâl," dedi eli havada dururken. "Sana vurmam, sana asla zarar vermem. Benden korkma."

Yine önüne geçtim. "Yapma," dedim daha yüksek sesle. "O şu an iyi değil, üzerine gitme!"

Bartu'nun gözü hiçbir şey görmüyor gibiydi, beni bir anda öyle sertçe önünden itekledi ki geriye tökezleyip yere düştüm. Acıyla inlediğimde elim belime gitti, bu sefer Mutlu Bartu'nun önüne geçti fakat Yankı için son damla beni iteklemesi olmuştu.

Yankı sertçe Bartu'yu geriye itekledi, Bartu sendeledi, sonra bir kez daha itekledi, ardından bir kez daha. "Farkında değil misin?" diye sordu dişlerini sıkarak. "O senden korkuyor. Onu korkutuyorsun."

Işık Lâl'i hızlıca oradan uzaklaştırırken Bartu'nun bakışları Yankı'ya kaydı ve sertçe kendi göğsüne vurdu. "Benden mi korkuyor? Benden korkuyor, öyle mi? Neden?" Lâl'in peşinden gitmek istedi ama Yankı bu sefer kolundan tutup onu itekledi.

"Sinir hastası gibi davranmaktan vazgeç Bartu," dedi derin nefesler alarak. "Lâl'in şu an ihtiyacı olan son kişi sensin."

Bartu ilk önce gözlerini açtı, daha sonra kahkaha atmaya başlayarak, "Değil mi?" dedi. "Lâl'in ihtiyacı olan kişi yine sensin, sadece sensin. Yankı Sarca! Vay be Yankı Sarca! Kurtarıcı. Tek seferde onu kurtardın, muhteşem cümlelerinle, sakinliğinle onu kurtardın!" Alkışlamaya başladı. "Yine diğer günlerde olduğu gibi tercih ettiği kişi sen oldun, değil mi? Bir şey söyleyeyim mi? Bu senin hoşuna gidiyor. Onun tarafından tercih edilmek."

Yankı gözlerini kapattı, derin bir nefes aldıktan sonra, "Bartu, git," dedi. "Saçma sapan bir olaydan çıktık, tahammül sınırlarımı zorluyorsun."

"Değil mi, ben gideyim en iyisi." Başını alayla salladı. "Sonuçta sen Lâl'in hemen yanındasın hatta şu kızın da yanındasın." Yere düşen beni gösterdi. "Herkesin ilgi odağısın. En çok sen seviliyorsun, herkesin sana ihtiyacı var. Vay canına." Yüzü ciddileşti, işaret parmağını Yankı'ya doğru kaldırdı. "Ayrıca saçma sapan olay mı? Senin yüzünden bugün Lâl'in başına dakikalarca silah dayandı, Işık'ın boynuna bıçak... Mutlu bir bombayla aynı odadaydı. Yanımda Lâl titriyordu, anladın mı? Titriyordu! Bunların olacağını düşünmedin, bizi ateşe attın. Her şeyin suçlusu sensin! Beyinsiz gibi davrandın."

En sonunda Yankı'nın suçlanacak taraf olacağını biliyordum ama bu kadar erken beklemiyordum. Çünkü o Yankı Sarca'ydı. Robottu, tek düşünebildiği kardeşlerini korumak olmalıydı, buna programlanmıştı. Başka hiçbir şey düşünemezdi.

Yankı, "Haklısın," dedi. "Her şey benim yüzümden oldu, bunu biliyorum. İlk defa her şeyi boş vermek istedim ve sonuçları gördüm. Her şeyin sorumlusu benim, tamam mı?"

"Tamam değil!" Yumruklarını sıktı ve başına vurmaya başladı. "Senin sikik zekâ savaşlarının sorumlusu da bizler değiliz, duydun mu? Git

ne bok yersen ye, istediğini yap ama bizi bulaştırma." Yankı'nın yakasını kavrayıp kendine çekti. "Lâl'i sikik savaşlarına bulaştırma."

Çöktüğüm yerden doğruldum ve ikisinin arasına girmek isteyerek kollarımı uzattım fakat Yankı, Bartu'ya bakmaya devam ediyordu. "Madem onu bu kadar çok düşünüyorsun," dedi Yankı. "Lâl'in bugün neden kötü olduğunu anlat bana."

Yakasını daha sıkı kavradı, dişlerini sıktı. "Çünkü korktu," dedi. "O korkuyor böyle şeylerden."

"Nasıl şeylerden?" diye sordu rahat bir sesle. "Söylesene, Lâl'i korkutan ne Bartu?"

Bartu dudaklarını araladı fakat sonra geri kapattı ve Yankı'nın yakasını bırakıp itekledi. "Bilmiyorum!" diye haykırdığında sesi, sokağın içinde çınladı. "Bana anlatmıyor, söylemiyor, benimle bu tarz konuları konuşmuyor. Ama seninle?" Acıyla güldü. "Onun her şeyini biliyorsun."

Yankı da karşılık olarak güldü ve yakasını düzeltti. "Dinle beni aptal herif," dedi kelimelerin üzerine basarak. "Lâl bana da hiçbir zaman hiçbir şeyi anlatmadı ama ben onu anladım, gördüm, baktım. Sen ona bakıyorsun ama kör bir âşık gibi bakıyorsun. Onu hor görüyorsun, onu itip kakıyorsun. Senelerdir lan, senelerdir aşkından ölüyorsun kızın ama silahlardan korktuğunun farkında bile değilsin!" Bartu'nun üzerine doğru yürüdü. "Babasının nasıl öldüğünü biliyor musun?" Başını iki yana salladı. "Bilmiyorsun. Babasının nasıl bir adam olduğunu biliyor musun? Biliyorsun ama duyduğunda öfke nöbetine girdiğin için yine Lâl sana hiçbir şeyi gösteremedi. Sen gerçekten kör bir adamsın ve onu hak etmiyorsun."

Son cümleye kadar dikkatle dinleyen Bartu son cümleden sonra afalladı. "Ne dedin sen?" dedi. "Ben onu ne?"

"Hak etmiyorsun," dedi Yankı tekrar. "Lâl, senin öfke nöbetlerinle yaşayacak bir kadın değil, senin gibi birisiyle yapamaz. Değişmek zorundasın, Bartu. Duydun mu? Değişmek zorundasın."

Bartu bir süre sustu, Yankı'nın gözlerinin içine baktı sonra ona doğru yaklaştı. "Ben hak etmiyorum, sen mi hak ediyorsun?" diye sordu büyük bir kinle. "Değişeyim ve sana mı dönüşeyim istiyorsun? Hadi ama Yankı, Koza'yla olan konuşmalarını dinlettiler bana, Lâl'den nasıl bahsettiğini duydum, bu beni bambaşka şüphelere itekledi. Belki aptal bir adamım, belki hiçbir şeyi anlamıyorum ama ben böyle bir adamım,

gözümü bile kırpmadan onun için canımı veririm. Bunu biliyorsun ama bildiğin halde bana hak etmiyorsun diyorsun öyle mi?"

"Koza'yla olan konuşmalarımdan ne çıkardın?" diye sordu Yankı dikkatle. "Ben ne demişim? Ne sanıyorsun? Lâl sadece senin için mi değerli? Onun benim için yerinin ne kadar ayrı olduğunu..."

"Sana tek bir şey soracağım," dedi Bartu. "Koza'nın söylediğini tekrar edeceğim. Eğer ben olmasaydım, Lâl'in aşkına karşılık verir miydin?"

Ben yokmuşum gibi konuşması, benim de öfkelenmeme neden olduğunda "Bartu," dedim sert bir sesle. "Ne saçmalıyorsun?"

Gülümsedi. "İkimizin de bunu duymaya ihtiyacı var bence Helin." Gözleri bana döndü. "Seni rahatsız etmiyor mu aralarındaki bağ? Düşünsene, sürekli tercih ettiği Lâl oluyor. Sürekli ama. Sarılmak istiyorsun sarılmıyor, gidiyor Lâl'e sarılıyor. Ölüyorsun endişeden, gidiyor ilk önce Lâl'in elini tutuyor. Her şeyde ilk ona koşuyor. Ve sonra sana diyorlar ki, hak etmiyorsun onu. Çünkü aptalsın, çünkü öfkelisin. Çünkü anlamıyorsun."

Yankı bütün bunları duymazlıktan gelerek "Bana bu soruyu sormamış ol," dedi düz bir sesle. "Ve Lâl'in bana karşı bir aşkı yok, bunu nereden çıkarıyorsun?"

"Bugün konuşmalarınızı dinledim, Yankı," dedi. "Eğer ben olmasaydım, belki de her şey sizin için çok farklı olabilirdi. Lâl'in beni sevmeme nedeni de bu."

Yankı'nın çenesi kasıldı. "Lâl eğer seni sevmiyorsa ki bunu bilmiyoruz, nedeni ben değilim," dedi. "Nedeni sadece sensin. Her şeyde beni suçlu görmekten vazgeç artık, küçük bir çocuk gibisin. Aynaya bak, şu öfkene bak. Bu şekilde onun gözünde sadece..." Sustu, alt dudağını dişlerinin arasına aldı.

"Söyle," dedi Bartu ve yumruklarını sıktı. "Devamını getir o cümlenin. Onun gözünde ben sadece?"

Bartu sinirden titremeye başladı, gözleri daha fazla doldu ama bu sefer önü alınamaz şekilde kendine hâkim olamıyordu. "Gerçekleri mi duymak istiyorsun?" dedi Yankı. "Duy o zaman. Sen onun babası gibi davranıyorsun ve onu sadece korkutuyorsun. Bu şekilde ona sadece babasını hatırlatırsın."

Ağırdı, yaralayıcıydı ama gerçeklerdi. Bartu'nun kucaklaması gereken gerçekler bunlardı; kendisini düzeltmesi gereken gerçekler

bunlardı. Belki de defalarca zihninde bunu düşünmüştü ama açıkça dile getirilmesi, özellikle Yankı'nın dile getirmesi, Bartu'nun acıyla nefesini vermesine neden oldu.

Dişlerini sıktı, acıyla haykırdı ardından sert bir yumruğu Yankı'nın yüzüne geçirdiğinde bağırıp onun önüne geçtim ve ellerimi kaldırdım. Bartu'nun gözünden bir damla yaş düştü. Hızlıca sildiğinde işaret parmağını salladı. "Bugün hepimiz senin savaşının kurbanlarıydık," dedi. "Hepimiz senin için canımızı bile verebilirdik ama bundan sonra hiçbir savaşında ben yokum."

"Bartu, git," dedim dişlerimi sıkarak. "Git buradan." Yankı, Bartu'ya karşılık vermedi ama arkamda dimdik durduğunu ve daha fazlasını beklediğini biliyordum.

"İki oldu Bartu," dedi Yankı. "Eğer üçüncüsü olursa asıl o zaman ben senin hiçbir savaşında olmayacağım ve senin aksine, sözümün arkasında ölene kadar dururum."

Bartu hiçbir şey söylemeden yanımızdan geçip gittiğinde adım sesleri ve nefes sesleri ne kadar uzaklaşmış olursa olsun en yakınımızda gibiydi. Bir süre sırtım ona dönük durdum, gözlerim karşıya odaklandı ama Bartu'nun tamamen uzaklaştığını fark ettiğimde yavaşça vücudumu Yankı'ya doğru çevirdim ve alt dudağının köşesinin patladığını gördüm. Gözleri direkt olarak bana döndüğünde endişeyle nefesimi verdim ve parmaklarımı dudağına yaklaştırdım. "Patlamış," dedim. "Acıyor mu?"

Yankı gözlerini bile kırpmadan bana bakarken ne düşündüğünü kestiremiyordum. Hızlı bir şekilde çantamı açtım ve içinden peçete çıkarıp dudağının kenarına bastırdım. Kan, peçeteye rengini verirken yüzümü buruşturup "Bir şeyler söylesene," dedim. "Çok acıyor mu?"

Başını iki yana salladı ama gözlerime bakmaya devam etti. Her ne düşünüyorsa kaşlarını havaya kaldırdı; peçetenin yaptığı baskıyı hissetmiyor gibiydi.

"Bartu fevri bir adam," dedim içini rahatlatmak istermiş gibi. "Birkaç saate eminim pişman olacaktır ve sana hak verecektir. O her şeyi şiddetle çözmeye çalışan birisi. Yani onu affetmelisin."

Yine hiçbir şey söylemedi, beni izlemeye devam etti. Dakikalardır üzerine yapışan ruhsuzluğu, adım adım uzaklaşmaya başlamış gibiydi. Sakindi ama gereğinden çok daha fazla sakindi; öfkelenmeliydi belki de

kendini suçlamalıydı ya da küfürler savurmalıydı ama bu şekilde olmamalıydı. Ona karşı şu anda ne hissettiğimi bilmiyordum, kırgın ya da kızgın olabilirdim fakat gözlerine baktığım zaman kendi duygularımı hiç edebiliyordum.

"Yankı," dedim peçeteyi aşağı indirerek. "Nasılsın?" Omzunu indirip kaldırdı, gözlerimin içine bakmaya devam etti; sanki bana bakıyordu ama bakmasının nedeni sığınmaktı. "Yorgun görünüyorsun," diye mırıldandım. "Hemen eve gitmek ister misin?"

"Çok yorgunum," çıktı dudaklarından. Bu sanki her anlamda bir yorgunluktu. "Her şey dağılmış gibi hissediyorum, parçaları toplayamıyorum. Bugün olanların tek sorumlusu bendim, kendi savaşıma kardeşlerimin canı da dahil oldu. Kurtulmak istiyorum ama kurtulamıyorum, nefes almak istiyorum ama alamıyorum. Şu an kendimi o odanın içinde, o bombayla patlamış gibi hissediyorum." Son cümleden sonra gözlerini kapattı. "Ya da o bombayla beraber patlamış olmayı diliyorum."

"Ne?" dediğimde kaynar bir suyu içmişim gibi boğazım yandı. "Ne saçmalıyorsun?"

"Sadece yoruldum." Hiç ummadığım anda geriye doğru bir adım attı ve yere oturdu sonra başını iki yana salladı. "Dağılanları nasıl toplayacağımı bilmiyorum, sırtım Helin, sırtım. Kamburum artık canımı acıtıyor."

Ben de yanına dizimin üzerine çöktüm ve yutkundum. "Bütün yükler omuzlarında," diye mırıldandım. "Ama bak ben buradayım. Senin yüklerinden bazılarını benim sırtıma koyabilirsin, bunu yapabilirsin."

"Senden bunu istemiyorum," dediğinde gerçekten bitkindi. "Senden başka bir şey isteyeceğim ve daha önce kimseden istemedim. Belki çok bencilce, belki çok saçma ama ilk defa nasıl hissettireceğini merak ediyorum."

"Sana iyi gelecek bir şeyse," dediğimde elimden gelen her şeyi yapmak istiyordum. "Hemen yaparım."

"Çok büyük bir şey," dediğinde gülümsedi. "Benim için. Belki de çok farklı. Sadece..."

"Yankı," dedim solgun bir sesle. "Söyle, gitsin. Ne istersen, anladın mı? Ne istersen."

Gözlerini bana çevirdi, tamamen o ruhsuzluğu silindi, gardını tamamen indiriyormuş gibi "Helin," dedi. "Benim bir yuvanın sıcaklığına

ihtiyacım var şu an." Küçük bir erkek çocuğu konuştu sanki. "Sarılsana bana."

Donakaldım, öylece baktım. Derin bir nefes aldım sonra verdim ve onu kendime çekip sarıldığımda başını göğüs kafesime yasladım, parmaklarım saçlarına tutundu. Kollarım geniş omuzlarını sararken olabildiğince sıkı sarıldım ona, olabildiğince kendime hapsetmek istedim.

"Ben bir yuva olamayacak kadar soğuğum Yankı," dedim titreyen bir sesle. "Sana istediğini veremem." Bunu söyler söylemez o da kollarını belime doladı ve derin bir nefes çekti sonra öyle sıkı sarıldı ki nefes bile alamayacağımı hissettim; güçlü kolları beni kendisine hapsetti.

Çenesini omzuma koydu sonra omzuma öpücük kondurdu. "Başkalarına soğuk, bana sıcaksın," dedi. "Sen benim Yuva'msın."

4.

YUVA

Kırılsa bile kanamayacak bir kalbe sahiptim.

Parçalanacaktı, boğazım düğümlenecekti, beni de parçalayacaktı ama kanamayacaktı; kalbim kanamadığı için benim de canım yanmıyor sanacaklardı.

Öyle değildi. Canım yanıyordu, kalbim kırılıyordu; artık benim kalbim hissetmeye başladığımdan beri kırılıyor ama onarılmıyordu. Çünkü avcumun içine kalbimi almıştım, insanlar kırık olduğunu görüyorlardı ama sanıyorlardı ki o kalbi bile kendim kırmıştım.

İnsan hiç kendi kalbini kırabilir miydi?

Ben bile kendimin sorumlusu kendim sanıyorken başkası nasıl olurdu da beni suçlamazdı?

İnsanlar bazen farkında olmadan bazen de farkında olarak kırılmış kalbimi elimden alıyorlardı, eziyorlardı, ayaklarının altına atıyorlardı, fırlatıyorlardı; ben öylece izliyordum. Sonra parçaları bana geri veriyorlardı.

Şimdi ise ellerim bomboştu.

Kalbim Yankı'nın avcunun içinde parçalanmış şekilde duruyordu. Kırıldığımı kalbim kanamıyor diye anlamıyor muydu?

O Yankı Sarca'ydı, her şeyimi görebiliyorken ona nasıl kırıldığımı göremiyor muydu?

Belki de görüyordu ama zaten kırık bir kalbi kırdığı için önemsemiyordu.

Belki de kalbimi, benim düşündüğüm kadar önemsemiyordu.

Çünkü ben beş kişinin içinde değildim, ben o altıncı kişi bile değildim; ben sadeceden ibarettim.

Öyle demişti, *sadece Helin*, demişti. Bundan ibaret olduğumu göstermişti.

Aşamadıklarımı aşmamam gerektiğini o öğretmeye başlamıştı.

Sanki demişti ki *evet, buradasın, benimlesin ama dinle, sen hiçbir zaman o dört kişi kadar değerli olmayacaksın.*

Sen hiçbir zaman bir Lâl Sarca olamayacaksın.

Hayır, bu kıskançlık değildi; Lâl'i kıskanamayacak kadar çok seviyor, ona çok değer veriyordum. Bu bambaşka bir duyguydu. Hayır, bu bir kıyaslama da değildi. Yerimi onunla kıyaslanmayacak konumda olduğumu biliyordum.

Hiçbir zaman düşman olmayacağım tek kişi Lâl'di. Dünya değişecekti ama bu değişmeyecekti.

Anlayamıyordum, bir arabanın altına saklansam beni de kurtarır mıydı?

Ama beni düşmanıyla baş başa bırakmıştı, bu bir arabanın altında bırakılmaktan çok daha kötüydü.

Herkese soğuk, bana sıcaksın.

Sen benim Yuva'msın.

Ben onun Yuva'sıydım, böyle söylemişti ama şu vardı: Yankı Sarca sadece sokaklara aitti.

Beni kabullenememesinin nedeni belki de buydu.

Ona kırıldım.

Ona çok kırıldım.

Ama ona daha sıkı sarıldım.

Canımı o acıttı, kalbimi o kırdı ama belki yine o geçirir diye ben ona sarıldım.

Ona öyle güveniyor, öyle inanıyordum ki kalbimi kırmasının bile bir nedeni olduğunu düşünüyordum.

Bu güven bana başka bir güveni hatırlattı: Yankı'nın Lâl'e duyduğu.

Kollarım onu omuzlarından daha sıkı sararken gözlerimi kapattım ve parmaklarım ensesine, ensesinden saçlarına kaydı. Derin bir nefes çektiğimde bildiğim o misk kokusunu içime çektim. Saçlarını okşadım, ona iyi hissettirmek için elimden gelen her şeyi yapmak istedim.

Kolları belimi sarmaya devam ederken yavaşça alnını omzuma yasladı. Başımı eğip baktığımda gözlerini kapatmıştı. Nefes alıp verdi, bunu yaparken yüzündeki ifade değişti. Saçlarını sevmeye devam ederken onun da parmakları sırtımda dolaştı. Yolun ortasında, yerde otururken Yankı Sarca gerçekten bana ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

O benim kalbimin kırıklığından daha önemliydi.

Ben ne zaman böylesine değişmiştim?

"Biliyor musun?" dedi kısık sesle. "Küçüklüğümden beri hep bir yuvanın sıcaklığını merak etmiştim." Saçlarını seven parmaklarım duraksadı. "Sadece huzurlu diye düşünürdüm." Gözlerini açtı ama alnını omzumdan çekmedi. "Sadece huzurlu değilmiş." Yutkundu. "Bunun adı şefkatmiş."

Donakaldım. Elim havada öylece asılı kaldı, gözlerim yüzüne döndü ama o bana bakmadı. "Ben," dedim zorlukla. "Şefkatli miyim? Yani bir anne gibi?"

Kaşları çatıldı. Alnını omzumdan çekti, yavaşça başını çevirdi ve gözleriyle gözlerim aynı hizaya geldi. "Hayır," dedi. "Bir anne gibi değil, bir yuva gibi şefkatlisin. Bazen dağınıksın, bazen pencerelerin çatlamış, bazen duvarların kırılmış. Ama ne olursa olsun şefkatini hissediyorum. Dağınıklık umurumda değil, pencereler ve duvarlar. Ben sadece şefkatini hissetmek istiyorum."

Turkuaz gözlerine bakarken kırgınlığımı belli etmemeye çalışıyordum ama başarısız olduğuma emindim, bunu da biliyordum. "Bir yuvayı anne sıcak yapar," dedim soluk bir sesle. "Ne olursa olsun hissetmek isteyeceğin anne şefkati bende olmayacak, değil mi?"

Anladı mı bilmiyordum ama gözlerindeki ifade değişti. Bakışları daha dikkatli bir hal aldı, eli sırtımdan omzuma tırmandıktan sonra çenemi tuttu. "Benim istediğim bir anne şefkati değil Helin," dediğinde başparmağı çenemde gezindi. "Bir yuvanın şefkatine ihtiyacım var."

Kalbim tekledi. Elim çenemi tutan eline kaydı, parmaklarını tuttuğumda rahatladığımı hissettim. "Ya bir gün sana bunu hissettiremezsem?"

"Hissettirirsin," dedi emin bir sesle.

"Nasıl?" diye sordum.

Gülümsedi, gözleri kısıldı. "Ben ne zaman istersem bana sarılacak mısın?" diye sordu. Başımı olumlu anlamda aşağı yukarı salladım. "O halde her zaman hissedeceğim. Bak, bu ilkti ama hiçbir zaman *son olmayacak.*"

Gülümseyerek başımı önüme eğdim. Yediği tırnaklarını ve parmaklarının köşelerindeki yaraları izlerken birinin yuvası olmanın verdiği hissi anlamaya çalışıyordum.

"Ben bir *Yuva'yım,*" dedim gülümseyerek. "Ama sen sokaklara aitsin Yankı. Öyle değil mi?"

"Ve sen de benim sokaklarıma aitsin," dediğinde parmaklarım elinin tersinde geziniyordu. "Baksana. Titreyen ellerin, dizlerin ve sesin var ayrıca dağınıklığın, çatlamış pencerelerin ve kırılmış duvarların. Bu Yuva, sadece benim sokağıma ait olabilir çünkü sokağım da sana benziyor."

Gülümsedim ama acılı bir gülümsemeydi. Böyle olmazdı, benim o sokaklara ait olmadığımı cümleleriyle haykırıp sonra beni o sokaklarda yaşatamazdı. "Ben kendimi hiçbir yere ait hissetmiyorum," dediğimde bunu beklemediğini biliyordum. "Ait hissetsem bile sonra bir şekilde ait olmadığımı öğreniyorum. Ben artık nerede durmam gerektiğini bile bilmiyorum. Her insan bir yere ait olmak zorunda değildir belki de. Benim de ait olduğum bir dünya yok."

Elini elimden kurtarıp geriye çekildi. Yüzümü daha net görmek istiyormuş gibi eğildiğinde onu zorlamadan başımı yerden kaldırdım. "Neden böyle düşünüyorsun?" Omzumu indirip kaldırdım. Sanki bilmiyormuş gibi sorması canımı daha fazla acıtmıştı. "Helin," dedi. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Nedeni yok." Bir yanım ona her şeyi söylemek istiyordu ama diğer yanım onu düşünmem için çırpınıyordu. Bakışlarım yüzünde gezinirken sokağın çıkışını gösterdim. "Yorgunsun, gidelim mi?"

Kaşları çatıldı. Gözlerindeki yorgunluk yerli yerine gelmişti ama artık daha farklı bir duygu daha vardı, bana rahatsızlık veren bir duyguydu. Şüphe. Benim verdiğim yanıt onu şüphelendirmişti. Bu tuhaftı, gerçekten kırgınlığımı göremiyor muydu?

"Kendini başka bir yere mi ait hissediyorsun?" diye sorduğunda alacağı cevabı duymak istediğinden emin değildim. "Ya da ait olmak istediğin yer benim sokaklarım değil mi?"

"Ne?" dedim yüzümü buruşturarak. "Bu da nereden çıktı?"

"Sadece soruyorum." Çenesini sıvazladı. "Cevap vermeyecek misin?"

Başımı iki yana salladım ve nefesimi verip, "Beni sorguluyorsun," dedim. "Acaba kendimi başka bir yere ait hissediyor muyum, diye. Bir şekilde ait olduğum ya da ait olduğumu düşündüğüm yerlerden kovulduğumu hissediyorum." Bu sefer sorgulama sırası bendeydi. "Sen kovulduğun yerde durmaya devam eder misin?"

En sonunda gözlerindeki şüphe yavaş yavaş çekildiğinde kaşlarını havaya kaldırdı ve gözlerime bu sefer gerçekten baktı. Dudakları

aralandı, birkaç saniye öyle durdu, sonra kapattı ve başını salladı. "Seni kovduğumu düşünüyorsun."

"Düşünmüyorum," dedim hızlıca. "Beni kovdun. Beni kovuyorsun. Her seferinde nasıl yapıyorsun bilmiyorum ama beni kovarken bir yandan da sarılıyorsun. Konu gurur değil, bazen fazlasıyla gurursuz davrandığımın da farkındayım ama artık kendimi de kandırmak istemiyorum."

"Kandırmak mı?" Bakışlarına koruma içgüdüsüyle bir ifade oturdu. "Ben seni hiçbir zaman kandırmadım. Ben sana hiçbir zaman yalan söylemedim." Ellerini iki yana açtı. "Bazen senin bile beni anlamak istemediğini düşünüyorum."

Gülümserken, "Benim mi?" diye sordum. "Seni anlayabilmek için beynimi patlatıyorum. Hatta bazen sana öyle bir güveniyorum ki, öldürmek istesen en doğrusunun bu olduğuna emin olacak kadar. Bu sana bir şey hatırlattı mı?" Başımı omzuma yatırdım. "Beni en iyi sen anlarsın Yankı."

Gözlerini kıstığında konunun nasıl oldu da Lâl'e geldiğini bilmiyordum ama o konuyu Lâl'den tamamen uzaklaştırdı. "Ait olmak istediğin yer benim yanım mı?" diye sordu sabit bir sesle. "Sadece bu sorunun yanıtını ver."

Çok kısa bir süre düşündüm ve düşünürken, geride bırakılışım, arkada duruşum, her zaman vazgeçilmem içimde bir çığlığa dönüştü. "Ait olmak istediğim bir yer yok," dediğimde tam gözlerinin içine baktım. "Ne senin sokakların ne de başka bir yer. Böylesi daha iyi."

Başını aşağı yukarı salladığında o da benim gözlerimin içine bakıyordu. "O halde," dedi kızgınlıktan uzak, kederli bir gülümsemeyle. "Benim de ait olduğum bir *yuva* yok."

Duvara çarpmadım ama gökyüzünden yüzüme doğru sanki taşlar yağmaya başladı. Bahsettiği yuva bensem, kendisini bana ait hissetmeye mi başlamıştı?

Beklediğim neydi? Beni kendi sokaklarına ait olduğuma inandırması mıydı? Aslında buna onun tek bir cümlesiyle bile inanırdım ve o da bunu biliyordu ama çabalamamıştı. Neden bunu yapıyordu? Onu anlamıyormuşum gibi davranıyordu ama anlamam için de hiçbir çaba sarf etmiyordu. İstiyordu ki ben ona bakayım, ben onu anlayayım, ben onu göreyim. Ama bunu yapamıyordum çünkü bir yerden sonra kırgınlığım daha ağır basıyordu.

Birbirimize bakmaya devam ettik. Ben başka bir şeyler daha söylemesini bekledim ama söylemedi. Cebinden sigara paketini çıkardı ve dudaklarının arasına sigarasını koyduktan sonra ucunu alevlendirdi. Büyük bir nefes çektikten sonra o dumanı gökyüzüne üfledi. Sokağın diğer tarafından itfaiyenin sesleri geldi, patlayan bombalardan dolayı ateş büyümesin diye itfaiyeyi arayan belki Koza, belki de Yankı'ydı, birazdan da polislerin geleceğine emindim.

"Bu kadar mı?" diye sordum. "Yani ben o sokaklara ait hissetmiyorum diye sen de aynı karşılığı mı vereceksin?" Tek istediğim en azından tek bir sokağına bile ait olmaktı. "Beni inandırmaya çalışmayacak mısın Yankı? Bana hiçbir açıklama yapmayacak mısın?"

"Konu inanç değil," diye karşılık verdi. Ellerini yere yasladı, bacaklarını öne uzattı ve gökyüzüne baktı. "Konu hissetmek. Eğer kendini benim sokaklarıma ait hissetmiyorsan..."

"Sence neden ait hissetmiyorum?" diye hızlıca sözünü kestim. "Ya da kendimi ait hissediyorken şu an neden hissetmiyorum? Bunu hiç düşündün mü?"

Sigarasından bir nefes daha çekti. Dumanı üfledi, ardından bir nefes daha çekti. "Düşündüm," dedi yanıt olarak. "Bana kırgınsın."

"Neden kırgınım Yankı?" diye sordum.

İlk başta cevap vermedi, gökyüzüne bakmaya devam etti ama daha sonra gözlerini gökyüzünden ayırıp başını bana çevirdiğinde, "Çünkü seni geride bıraktım," dedi. "Seçtiğim sen olmadın diye düşünüyorsun, mantıklı düşünsen ne yapmaya çalıştığımı anlayacaksın üstelik."

O an bunları söylerken kırılmamın bile ne denli mantıksız olduğunu fark ettim. Elbette ki beni seçmeyecekti, buna neden kırılıyordum ki? Hem istediğim bu değil miydi? Kimi seçecekti, Mutlu'yu mu? Işık'ı? Ah, Bartu'yu? İmkânsız olan Lâl'i? Seçeceği kişi o an sadece bendim, neden şimdi Yankı'nın sırtındaki kambura bir de ben ağırlık yüklüyordum?

Başka bir şey mi söylemeye çalışıyordu?

"Hayır," diyerek yalana başvurdum. Kafamda bahaneler türettim, bütün bahaneler arasından en mantıklısını seçtim. "Sadece Lâl'le aranızdaki ilişki kalbimi kırdı."

Yankı beni dinledi ama söylediklerime inanmadığını hissettim. "Lâl mi?" diye sordu. "Ne?"

Bu daha kötü olmuştu. Her şeyi batırmış gibi hissediyordum. "Yani," dedim çevirerek. "Aranızdaki ilişki çok özel. Bu çok tuhaf, kendimi fazlalıkmış gibi hissetmeme neden oluyor ve..."

"Bana Bartu gibi düşündüğünü söyleme sakın," dediğinde sesinin rengi değişmişti. "Ne demeye çalışıyorsun?"

"Hayır." Ellerimi havaya kaldırdım. "Aranızda bir aşk olmadığına eminim."

Yankı şakaklarına parmaklarını bastırdı ve gözlerini sıkıca yumdu. "O Lâl," dedi kelimelerin üzerine basarak. "Bunu nasıl düşünebiliyorsunuz?" Bartu'nun cümlelerinin acısı benden çıkmasın diye içimden dualar sıralıyordum. "Aklımın ucundan geçmeyecek düşünceler..." Ne diyeceğini bilemiyor gibi başını iki yana salladı. "Bunları konuşmak bile beni geriyor."

Sessizliğimi korurken onu inceledim. İkisinin bu şekilde düşünülmesi onu gerçekten rahatsız ediyor gibi görünüyordu ama peki ya Lâl? "O?" diye sordum dayanamayarak. "Sana çok bağlı. Çok fazla bağlı. Ya o sana karşı..."

"Helin." Gözlerini açtı ve sert bakışları bana döndü. "Bir daha bana böyle sorular sorma, hatta aklının içinde bile bana böyle sorular yöneltme." Oturduğu yerden kalktı, elindeki bitmiş sigarayı yere attı ve botuyla üzerine bastı. "Hatta o aklından böyle düşünceler geçirme. Konu kapandı."

Ben de oturduğum yerden kalktığımda hiçbir yanıt vermeden yüzüne baktım. Yankı ise benim kalkmamla beraber sokağın diğer tarafına yürümeye başladı, peşinden ilerledim. Fazlasıyla sakin olan Yankı Sarca'yı öfkelendirecek nadir konulardan biri de Lâl'le aralarında olan ilişkiydi.

O zekiydi, biliyordum ki Lâl ona karşı bir şey hissederse anlardı ama şu da vardı, Yankı bunu anlamamak için kendini zorlarmış gibi görünüyordu. Anlarsa da yanıldığını düşünecek kadar kendini kandırırdı.

Lâl'e verdiği değer gerçekleri görmesini bile engellerdi.

Peki gerçekler neydi? Bunun cevabını sadece Lâl verebilirdi.

Kollarımı önümde bağladığımda arabaya ilerlediğimizin farkındaydım. İtfaiye sesleri kesilmişti ama gürültüleri kulağımdaydı. İleride, serginin olduğu yerde kalabalık vardı, duman havaya süzülüyordu, yangın söndürülmüştü ama caddedeki koku mide bulandırıcı cinstendi.

Bir an aklıma Koza düştü, o ne yapmıştı? Ürpertiyle beraber etrafıma bakmak zorunda kaldım, nedense onun bizi bir yerlerden izleyebileceği düşüncesi içime işlemişti.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu Yankı sakince. Arabaya varmak üzereydik.

Dürüstçe, "Koza'ya," diye yanıt verdim. "Bizi izliyor olabilir mi?"

Yankı arabayı uzaktan kumandayla açtı ve yolcu koltuğunun kapısını benim için açıp sürücü koltuğuna ilerledi. Bu hareketinden sonra büyük adımlar atıp koltuğa oturdum ve kapıyı kapattım, Yankı da hemen arkamdan arabaya bindi ve anahtarı kontağa takıp aracı çalıştırdı.

Geri geri giderken elini koltuğumun başlığına yasladı. "İzlemez," dedi cevap vermeyeceğini düşünürken. "Özele saygısı vardır Koza'nın. Belden aşağı vurmaktan hoşlanmaz."

Bakışlarımı onun üzerinden ayırıp yola doğru bakarken Yankı arabayı park ettiği yerden çıkarıp serginin olduğu tarafa değil, diğer yola sürmeye başladı. "Ondan bir dostunmuş gibi bahsediyorsun bazen," dediğimde fazla detaya girmemeye çalışıyordum. "Yani az önce belki de bütün kardeşlerini öldürecekti ama ondan bahsederken öfkelenmiyorsun. Neden?"

Koza hakkındaki soruları ona yönlendireceğimden emin bir ifadeyle başını aşağı yukarı salladı. "Koza hakkında konuşmak istiyorsun," dedi. "Çünkü aramızdaki ilişki seni meraklandırıyor. Değil mi?"

"Evet." Kaşlarım çatıldı. "Tek bir şey soracağım: Ondan nefret ediyor musun?"

Yankı da benim sorumdan sonra kaşlarını çattı ve uzun bir süre düşündü. Cevabını vermek için kafasının içinde neler geçirdi bilmiyordum ama kaşları çatıldıkça yüzü daha fazla gerginleşiyordu. "Ben kimseye karşı nefret hissi duymam," dediğinde kendisiyle büyük bir tartışmanın içinde gibiydi. "Ama eğer duysaydım da Koza'dan nefret etmezdim."

Elim enseme gitti, ondan bahsetmek tekrar ürpermeme neden olmuştu. "Neden?" diye sordum.

"Küçükken hiç oyun arkadaşların olmamış," deyip açıklamaya başladı. "Bu onun gibi bir şey. O benim senelerdir oyun arkadaşım ama bu, sonunda birinin canının yanacağı bir oyunmuş gibi düşün. Her zaman birimiz kazanıyoruz ama diğeri, asla vazgeçmiyor. Belki kulağa çok tuhaf gelecek ama onunla savaşmaktan zevk alırdım önceden."

Sapkın bir düşünce olduğunun o da büyük ihtimalle farkındaydı ki bu söylediği onu gülümsetmişti. "Geçmiş zaman kullandın," dedim. "Neden?"

"Çünkü artık ikimiz de kötü insanlara dönüştük," diye yanıt verdi. "Birbirimizi zaaflarımızdan vurmaya başladık. O hiçbir zaman benim kardeşlerimi bu savaşa bulaştırmamıştı, beni ise hiçbir zaman..." Sustu, başını yanındaki pencereye çevirdi. "Ama ne var, biliyor musun? Bazen o benden daha iyi bir insan oluyor."

"Koza mı?" dedim şaşkınlıkla. "Bugün eğer tabloyu bilmezsen dört kardeşini birden öldürecek adam? Senden daha iyi?" Başımı iki yana salladım. "O gerçekten psikopat bir seri katil gibi. Duyguları var mıdır, emin değilim."

Yankı da şaşkınlıkla gözlerini bana çevirdi. "Koza öyle birisi değil," dedi savunmaya geçerek. "Yani o sosyopat ya da psikopat değil. Duyguları vardır. Bak, bu düşüncemden emin değilim ama nedense tabloyu bilmesem bile dört kardeşimi öldüremeyeceğini düşünüyorum. Belki onları benden alırdı ama öldürmezdi."

Bu cümleleri beni başka bir soruya yönlendirmişti. "Peki ya sen öldürür müydün?"

Beklemediği bir soruydu. Bakışları kısıldı, vereceği cevaptan ben bile emin değildim. Hayır demesini ya da vicdanını dinlemesini bekledim ama o, "Evet," diye yanıt verirken yutkundu, sokak lambaları yüzünü aydınlatıp tekrar ışığını çekiyordu. "Ben bir yola çıktıysam o yoldan asla geri dönmem. Eğer ölüm istediysem o ölümü gerçekleştiririm Helin." Sustum, şaşırsam bile ona belli etmemeye çalıştım. Bakışları bana döndü. "Ne oldu?" diye sordu. "Bu seni şaşırttı mı?"

Gözlerimi ondan kaçırırken caddeden geçen arabaların ışıkları yüzüme çarpıyordu. "Sadece senin o kadar kötü bir adam olduğunu düşünmek," diye mırıldandım. "Gözünü kırpmadan insanlara kötülük yapabileceğine inanmak. Özellikle masum insanlara. Buna inanamıyorum, gözlerimle görmeden de inanamayacağım." Tekrar bakışlarımı ona çevirdim. "Sen kötü bir adam değilsin hatta sen benim bu hayatta tanıdığım en iyi insansın."

Bu söylediğim onu gülümsetti ama gülümsemesi daha çok beni tiye alıyormuş gibiydi. "Ben ne iyi ne de kötü bir insanım," dediğinde yüzünü buruşturdu. "Ben sadece bazen vereceği vicdan azabını bile bile

kötülüğü seçen kişiyim. Beni anlıyor musun? O vicdan azabı çok kötüdür. Her katilin, öldürdükleri yere tekrar gittiğini söylerler. Ben öldürsem bile sanırım orada durmaya devam ederim."

"Pişmanlık mı duyarsın?" diye sorduğumda karşımda gördüğüm Yankı bambaşka bir insana dönüşmüştü.

"Kötülük yaptığım kimseyi o kötülükle baş başa bırakmadım," dedi kısık sesle. "Onlarla beraber acı çektim. Hem onlar için hem kendim için acı çektim. Bu yüzden farkındayım, kötülük yapan her zaman daha ağır cezayı öder."

"Böyle bir insan değilsin," diye fısıldadığımda gözlerim profilini dikkatlice inceliyordu. "Beni buna kimse inandıramaz ve Yankı Sarca bir kötülük mü yapıyor? Bunun bile mantıklı bir nedeni vardır. Birinin canını mı yakıyor? Elbet haklıdır. Sen Yankı Sarca'sın, her zaman doğru bi nedenin vardır."

Bakışları tekrar bana döndü ama bu sefer dikkatli inceleme sırası ondaydı. "Günü geldiğinde," dedi o da fısıldayarak. "Ya böyle düşünmezsen?"

"Düşüneceğim," diye hızlıca yanıt verdiğimde o buna inanmadı ama konuşmayı devam ettirmedi.

Yüzümü dikkatlice incelemeye devam ederken bana uzandı, tedirginlikle ona baktım ama o, elinin tersini alnıma yasladı, sonra yanağıma dokundu. Ne yapmaya çalıştığını anlayamadığımda, "Yaklaşsana," dedi başıyla.

"Ne?" dediğimde sokak lambalarının bile olmadığı bir sokağa girmiştik.

"Yaklaş," dedi emir vererek. "Bir şeye bakacağım."

"Neden?" diye sordum.

Yankı gözlerini devirdi. "Liderin olarak emrediyorum," dedi uzun zamandır duymadığım kelimeyi dile getirerek. "Yaklaş."

"Ha o zaman hiç yaklaşmayayım," deyip omzumu silktim. "Lider Yankı, aramıza hoş geldin. Nasılsın? Uzun zamandır yoktun."

Yankı diğer şeride girdiğinde arabayı yavaşlattı ve bir anda ensemi tutup beni kendine çekti. Hızlıca dudaklarını alnıma yaslayıp birkaç saniye öyle durdu. Şaşkınlıkla aşağıdan ona bakarken o bana bakmıyordu. "Ben iyiyim," dedi dudaklarını alnımdan çektiğinde ama ben öyle

durmaya devam ettim. "Sen iyi değil gibisin, hasta oluyorsun. Az önce fark ettim, yüzün yanıyor ve ellerin buz gibi."

Başım önde öylece kaldığımda o çoktan başını çevirmiş yola bakıyordu. Hızlıca arabanın ısıtıcısını çalıştırdığında derecesini neredeyse sonuna kadar getirdi. "O son yaptığın hareket de neydi öyle?" diye sordum. "Alnıma ne yaptın?"

Yankı gülümsedi. "Ateş ölçtüm," dedi. "Babaanne işidir, hiç bilmez misin? Ateşin en çok bu şekilde ölçüldüğünü söylerler."

En sonunda tekrar koltuğa yerleştim ve elimi alnımda gezdirdim. "Dudakla hissetmek mi yani?" Tenim bana normal ısıda gibi geliyordu. "Ayrıca hasta değilim." O an sesimin bile yavaş yavaş değişmeye başladığını hissetmiştim, kalınlaşmıştı.

Bakışları bana döndü, haylaz bir ifadeyle güldü. "Evet, dudakla hissetmek ve ateşin var," dedi. "Sen de benim ateşimi ölçmek ister misin?"

"Ateşin mi var senin de?" diye saf saf sordum. Elimi uzatıp alnına dokundurdum fakat onun teni normal ısıda gibiydi.

"Benim ateşim alnımdan ölçülmüyor," diye karşılık verdiğinde saf bakan gözlerim onu daha fazla gülümsetmişti. "Belki de daha aşağılardan. Her lider kitabında yazar bu da."

Bakışlarım değişti, gözlerim irileşti, yavaşça aşağıya bakarken dudaklarına odaklandım. Gülümsemesi genişledi ama dudaklarından da aşağıya indiğimde, "Sen ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Hop hop hop," dedi Yankı ve gözlerim karnının üzerindeyken çenemi tutup başımı kaldırdı. "Kastettiğim dudaklarımdı, senin kafan nasıl çalışıyor?" Rahatsızca hareketlendi, çenemi bıraktı ve oturuşunu dikleştirdi. "Yani öyleydi." Gözlerini yola çevirdi. "Baktın." Başını tekrar bana çevirdi. "Nasıl öyle baktın?"

"Ne?" diye sorduğumda kaşlarım çatıldı. Kafasının içinde ne düşünüyorsa hem rahatsızca kıpırdanıyordu hem de beni anlamaya çalışıyor gibiydi. "Sen daha aşağılar deyince ben de..."

Lafımı kesti. "Biz bittik Helin," dedi hızlı bir itirafla. "Tek bakışınla böyle oluyorsa biz bittik, biz yandık, haberin olsun."

Elimi saçlarıma geçirip karıştırırken, "Sen hayatımda gördüğüm en sapık lidersin," diye homurdandım. Başımı direkt yanımdaki pencereye çevirdim ama onun yansımasını da görüyordum. "Gerçekten böyle konularda olduğun Yankı'dan uzaklaşıyorsun."

"Ben senin hayatında gördüğün tek liderim," dedi. "Ve son liderim. Ayrıca sapık mı? Hep derim, hayatın boyunca görüp görebileceğin en *masum* adam benim..."

"Hımm," diye lafa atladım. "Söylesene o zaman, neden biz bittik? Biz yandık?"

Yansımadan bana baktığını gördüm ama gözlerimi ona çevirmedim. "Çünkü bazen," dedi gülümseyerek ama sustu. Devamını getirmedi, birkaç saniye bekledim ama yine devamı yoktu. Dakika geçti, yine söylemedi.

"Çünkü bazen?" dedim söylediğini tekrar ederek ve gözlerimi ona çevirdim.

Direksiyonu daha sıkı kavradı, bir yola bir bana bakarken, "Bazen," dedi hayatımda gördüğüm en tutkulu bakışla. "Aklımı başından alıyorsun, yok ediyorsun. Ben seni izliyorum, aklım yok oluyor. Bunu sen yapıyorsun." Tekrar dar bir sokağa girmiştik ve sokak lambaları yine yüzümüzü aydınlatıyordu. "Bunu neden yapıyorsun?"

İşte, tam sırası, dedi içimdeki o şeytan. Gülümsedim, ona verebileceğim en etkili gülümsemeyi gönderdiğimde bir yola, bir bana bakan gözleri direkt bana odaklandı. Şehvet de bakışlarına yerleştiğinde ona yaklaştım, elimi oturduğu koltuğun başına yasladım. Nefesimi yüzüne verirken, "Sadece," diye fısıldadım ve ona biraz daha yaklaştım. Dudaklarımız arasında birkaç santim kalmıştı. "*Liderim olduğun için lan liderim olduğun için.*"

Bakışları donuklaştı, çift şeritli yolda korna sesi duyduk ve Yankı hızlıca direksiyonu kırdığında arabada sarsıldık, sonra sokağın köşesine çekip arabayı durdurdu. Kendimi koltuğa attığımda Yankı'nın yüzünün girdiği hale daha fazla dayanamayıp kahkaha attım, sesim arabanın içinde çınladı. Yüzü ciddileşti, daha fazla kahkaha attım, kaşları çatıldı, işaret parmağımla onu gösterip dalga geçerek güldüm.

"Ne oldu?" dedim gülümsememin arasından. "Rengin soldu lider bozuntusu. Nasılmış, anladın mı şimdi?"

İki eli direksiyonu sıkıca tutarken bana bakmaya devam ediyordu. Hemen tepemizdeki sokak lambası direkt onun yüzüne vuruyordu ve bu sefer vuran ışık bembeyazdı. Gözleri kısıldı. "Liderin olduğum için," dedi söylediğimi tekrar ederek. "Öyle mi?" Başımı hızlıca aşağı yukarı salladım ve gülmeye devam ettim. "Anladım," deyip direksiyonu bıraktı. "Liderin olduğum için aklımı başımdan alıyorsun."

"Ah," dedim kahkahamın arasından. "Bu çok zevkliymiş, sürekli aklını başından alacağım."

Başını yola çevirdi, alt dudağını dişlerinin arasına aldı, gözleri daha fazla kısıldı. "O halde," deyip yine bana baktı. "Aklını başından alma sırası bende o zaman." Bir anda hızlıca ensemi tuttuğunda ve anlamadığım anda dudakları dudaklarımın üzerine örtüldüğünde irileşmiş gözlerimle öylece durdum ve ellerim havada asılı kaldı. Nefesim kesildi, yine dünya durdu ve Yankı Sarca beni yine öptü.

Gülüşüm büyük bir heyecana döndüğünde kalbim göğüs kafesimi kıracak kadar şiddetli atmaya başlamıştı. Dudakları bir süre öyle kaldı, sonra geriye çekilip gözlerimin içine baktı. Yüzümdeki heyecanı ve şaşkınlığı gördüğünde, "Öyle olmaz," dedi. "Böyle olur aklı başından almak."

Bu sefer daha sakince dudakları dudaklarımın üzerine kapandığında anlık şok etkisi bünyemden uzaklaştı ve havada asılı olan ellerim omuzlarına kaydı. Eğildiği yerde başımı ensemden tutup kendine yaklaştırdığında ıslak sıcak dili, kapalı dudaklarımın üzerinde gezindi ve aralamam için âdeta izin istedi.

Onun iznine karşılık verdiğimde üst dudağı iki dudağımın arasına yerleşti. Sakin ve acelesi yokmuş gibi alt dudağımı emmeye başladığında parmakları ensemdeki saçlarımın arasında gezindi. Diğer eli yüzüme dokunduğunda çeneme doğru ilerledi. Ben de onun öpüşüne karşılık vermeye başladığımda ve onun dudaklarını tamamen hissettiğimde parmakları çenemi kavradı, sıkı tutmadı ama baskısı hoşuma gitti.

Ellerim omuzlarından sırtına indi, bunu yaparken tırnaklarımı sürttüm, sonra bir elimle ensesini tuttum, ardından saçlarını kavradığımda onu kendime biraz daha çektim. Bunu yaptığım anda dişlerini alt dudağıma geçirdi ve kıvranmama neden olacak kadar yavaşça çekiştirdi, bunu birkaç kez tekrarladı. Isırdığı yer yanmaya başladığında dilini gezdirdi, öpüşündeki sakinlik ise uzaklaşmaya başladı.

Hafifçe nefesimi verdiğimde elim ensesinden boynuna, oradan yakasına indi. Üzerine giydiği gömleğinin gerginliği daha fazla hoşuma giderken parmaklarım nefes borusunun üzerinde gezindi, oradan aşağıya indi. İki düğmesi açık olan gömleğinden içeriye ilerlediğimde sıcacık teni parmaklarımın ucunu yaktı. Kasıldı, kasıldığı anda nefesi düzensizleşti, oturduğu yerde birkaç kez hareket etti.

Saçlarımı daha sıkı kavradığında eli de çeneme baskısını artırdı. Hırıltılı bir nefes verdi, sonra dudaklarımı tamamen keşfetmek istiyormuş gibi her noktasını öptü, her noktasına izini bıraktı. Kalbim her an patlayacakmış gibi atarken nefes almakta zorlanıyor ve terlemeye başladığımı hissediyordum. Benim de vücudum onun gibi kasıldığında hafifçe kendimi öne itekledim, vücudum onun istediği şekilde yön değiştirmeye çalıştı. Çıplak teninde duran parmaklarımı sertçe sürttüm, ben bunu yapınca gömleğinin bir düğmesi daha açıldı.

Beceriksizce onun gibi dilimi dudaklarının üzerinde gezdirirken bir nefes daha verdiğimde Yankı hırladı, eli çenemden uzaklaşıp boynuma indi. Terden ıslanmış boynuma dokunduğunda çenesinin kasıldığını hissettim, öpüşü duraksadı, sonra hırlamayla beraber, "Kucağıma gelmeni istiyorum," dedi nefesini benden uzaklaştırmadan. "Seni daha fazla hissetmek istiyorum."

Gözlerimi saniyeler sonra tekrar açtığımda turkuaz gözlerinin içindeki ateşle tanıştım; dudakları dudaklarımın üzerine değmeye devam ederken nefesi de yüzüme çarpıyordu ve büyük bir istekle bana bakıyordu. Şehvet miydi? Tutku muydu? Hepsi miydi? Onun gözlerinde gördüğüm ifade kasıklarıma büyük bir ateşin oturmasına neden oldu.

Dudaklarını alt dudağıma sürttü gözlerimin içine bakarak, sonra çeneme doğru indi. Oraya ıslak dudaklarının izini bıraktığında kalbim ve karnım kasıldı, kasıklarım daha fazla yandı. Dişlerini çeneme geçirdi, ben de bunu yaptığı anda başımı geriye yatırıp kıvrandım ve o çenemden aşağıya inerken nefesini vermeye devam etti.

"Aklımı durduruyorsun, aklımı," dedi sert bir sesle. "Bu yüzden seni mahvedeceğim."

Elim gömleğinin yakasına doğru kaydı, onu tutup kendime çektiğimde dudaklarım yine dudaklarına değdi. "Bani mahvedemezsin," dedim kısık sesle. "Ama ben seni mahvederim."

Şeytani bir şekilde gülümsedi, kaşları havaya kalktı. "Durma," dedi, sonra elini sertçe yanımdaki cama dayadı. "Devam et. Zamanı geldiğinde biten de yanan da mahvolan da sen olacaksın sonuçta."

Gülümsedim, gözlerim dudaklarına kaydı. Alnına ter birikmişti, vuran sokak lambasının ışığında nemi görebiliyordum. "Zamanı geldiğinde mi?" diye sordum. "Neymiş o zaman?"

Saçlarımı daha sıkı kavradığında eli de çeneme baskısını artırdı. Hırıltılı bir nefes verdi, sonra dudaklarımı tamamen keşfetmek istiyormuş gibi her noktasını öptü, her noktasına izini bıraktı. Kalbim her an patlayacakmış gibi atarken nefes almakta zorlanıyor ve terlemeye başladığımı hissediyordum. Benim de vücudum onun gibi kasıldığında hafifçe kendimi öne itekledim, vücudum onun istediği şekilde yön değiştirmeye çalıştı. Çıplak teninde duran parmaklarımı sertçe sürttüm, ben bunu yapınca gömleğinin bir düğmesi daha açıldı.

Beceriksizce onun gibi dilimi dudaklarının üzerinde gezdirirken bir nefes daha verdiğimde Yankı hırladı, eli çenemden uzaklaşıp boynuma indi. Terden ıslanmış boynuma dokunduğunda çenesinin kasıldığını hissettim, öpüşü duraksadı, sonra hırlamayla beraber, "Kucağıma gelmeni istiyorum," dedi nefesini benden uzaklaştırmadan. "Seni daha fazla hissetmek istiyorum."

Gözlerimi saniyeler sonra tekrar açtığımda turkuaz gözlerinin içindeki ateşle tanıştım; dudakları dudaklarımın üzerine değmeye devam ederken nefesi de yüzüme çarpıyordu ve büyük bir istekle bana bakıyordu. Şehvet miydi? Tutku muydu? Hepsi miydi? Onun gözlerinde gördüğüm ifade kasıklarıma büyük bir ateşin oturmasına neden oldu.

Dudaklarını alt dudağıma sürttü gözlerimin içine bakarak, sonra çeneme doğru indi. Oraya ıslak dudaklarının izini bıraktığında kalbim ve karnım kasıldı, kasıklarım daha fazla yandı. Dişlerini çeneme geçirdi, ben de bunu yaptığı anda başımı geriye yatırıp kıvrandım ve o çenemden aşağıya inerken nefesini vermeye devam etti.

"Aklımı durduruyorsun, aklımı," dedi sert bir sesle. "Bu yüzden seni mahvedeceğim."

Elim gömleğinin yakasına doğru kaydı, onu tutup kendime çektiğimde dudaklarım yine dudaklarına değdi. "Bani mahvedemezsin," dedim kısık sesle. "Ama ben seni mahvederim."

Şeytani bir şekilde gülümsedi, kaşları havaya kalktı. "Durma," dedi, sonra elini sertçe yanımdaki cama dayadı. "Devam et. Zamanı geldiğinde biten de yanan da mahvolan da sen olacaksın sonuçta."

Gülümsedim, gözlerim dudaklarına kaydı. Alnına ter birikmişti, vuran sokak lambasının ışığında nemi görebiliyordum. "Zamanı geldiğinde mi?" diye sordum. "Neymiş o zaman?"

Yüzündeki şehvetli ifade daha da alevlendi, kaşları çatıldı bu sefer. "Hımm," dedi, sonra eli çenemi sıkıca tuttu. "O tabloyu sadece seni öperek yere düşüreceğimi sanmıyorsundur herhalde?"

Gülümsemem dudaklarımda takılı kaldı, yavaş yavaş ağzım kapandı. "Tablo mu?" diye sordum. "Ama o tablo yanmıştır, bitmiştir, kül olmuştur."

"Sen yanmadan, bitmeden, kül olmadan mı?" diye sorduğunda artık eğlenme sırası ondaydı. "Yankı Sarca'nın olacak dediği her şey olur. O tabloyu sabırsızlıkla bekle Helin çünkü ben fazlasıyla sabırsızım."

Çenemden geriye doğru ittiklediğinde başım arkamdaki cama çarptı ve tekrar dudaklarını dudaklarımın üzerine örttü fakat bu sefer sakin değildi. Dişlerini geçirdiğinde hırsını alıyor gibiydi ama bunu yapması kısık sesle inlememe ve torpido gözüne tutunmama neden oldu.

İnleyişimi duyan Yankı nefesini ağzımın içine verdi. Cama dayadığı eli torpido gözünü tutan elime uzandı ve avcumu kendisine yaklaştırdı. Elimi göğüs kafesine bastırdığında hızlı atan kalbi avcumun içinde çarptı, bileğimi tutarak elimi yavaşça aşağıya indirdi, sonra çenemdeki eli de yine boynuma doğru hareket etti fakat o kadarla sınırlı kalmadı.

Boynumdan aşağıya inmeye başladığında oturduğu yerde hareketlendiğini hatta kıvrandığını hissettim. Elim karnının üzerinde kaldı, onun eli gerdanıma indi, sonra göğüs kafesimde duraksadı. Zamanın varlığı, yerin varlığı, kim olduğumuz... Hepsi nereye gitmişti bilmiyordum ama zihnimde sürekli dönüp duran bir çark vardı.

Eli iki göğsümün arasından karnıma inmeye başladığında ben de hareketlendim ve başım bir kez daha cama çarptı ama bu sefer bunu kendim yaptım.

Beni öpmesi kesildiğinde bir süre öyle durdu, bekledi. Karnında duran elimi sıkıca tutan eli yavaşça bileğimden uzaklaştı ve kendini sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi alnını alnıma yasladı. Eli daha aşağıya inmedi. Ben gözlerimi aralamadım ama onun gözlerini araladığını hissettim.

"Sana dayanamıyorum, seni hissetmek istiyorum," dediğinde sesi hayatım boyunca duyduğum en etkileyici sesti. "Senin her parçanı hissetmek istiyorum."

Kendimi o kadar da güçlü hissetmediğim bir zamanda bunu söylemişti. Gözlerimi araladığımda bakışlarımız kesişti. Dilimi alt dudağımda

gezdirdim, güçsüz bir nefes verdim. O an, turkuaz gözlerine baktığımda kim olduğumla yüzleşmek zorunda kaldım.

Onu engelleyecek ya da durduracak kuvvetim yoktu. Bunu hiçbir zaman yapamazmışım gibi geliyordu çünkü bütün ruhumla ve bütün bedenimle onu istediğimi hissediyordum.

Hiçbir şey söylemeden yutkundu, nefesini verip alnını alnımdan uzaklaştırdıktan sonra eli de vücudumdan çekildi. Yeniden koltuğuna yerleştiğinde gözlerim dağılmış saçlarına, kızarmış dudaklarına kaydı. Teni parlıyordu, sokak lambasının ışığı tenini sanki olduğundan daha güzel gösteriyordu.

Direksiyonu tuttu, gözlerini kapattı, ağzından birkaç nefes verdi. Beni bıraktığı şekilde durmaya devam ederken tekrar gözlerini açtı, sonra bakışları yüzüme değil, bacaklarıma kaydı. Dizime kadar olan elbise baldırlarıma tırmanmıştı. Hızlıca eteğe uzanıp aşağı çektiğinde, "Birkaç dakika benimle konuşma," dedi. "Birkaç dakika bana bakma, birkaç dakika sadece."

Duruşumu yavaşça düzeltirken başımı aşağı yukarı salladım ve elbisenin eteğini aşağıya indirdim, koltukta dik oturdum. Bakışlarım yanımdaki cama kaydığında nefesimizdeki nemden dolayı buğulandığını gördüm, Yankı'nın elinin izi gitgide silikleşiyordu.

Titanik filmi. Yüzümde gülümseme oluştu.

Birkaç dakika geçti; beraber nefesimizi kontrol altına almaya çalıştık ve sanki az önce yaşanılanları biz yaşamamışız gibi karşımızdaki yola odaklandı. En sonunda Yankı arabayı tekrar çalıştırdığında gözlerim tepemizdeki sokak lambasına kaydı.

O da benimle aynı yere bakmış olacak ki, "Başka bir sokak lambası daha şahit oldu seni öptüğüme," dedi etkileyici bir tınıyla. "Bu şehirdeki, diğer şehirlerdeki hatta diğer ülkelerdeki, dünyadaki bütün sokak lambaları şahit olana kadar *son olmayacak Helin.*"

Araba olduğu yerden hareket edip yola koyulduğu esnada aklımı tekrar hissetmeye başlamıştım, bu ise benim için kötü olmuştu. Bir anda ona kırgın olabiliyordum ama bir yandan da onu kollarımın arasına almak istiyordum. Bir yandan onu alt etmeye çalışıyordum ama bir yandan da onun tarafından alt edilmek hoşuma gidiyordu.

Şimdi ise kendimi anlayamadığım bir şekilde suçlu hissediyordum. Yanlış bir şey mi yapmıştım? Neden kendimi suçlu hissediyordum?

Neden zihnimde büyüttüğüm bütün yaşlarım beni suçluyormuş gibi konuşuyordu?

Sadece hissetmiştim. Suçlu olmam için bir neden var mıydı?

Aramızda bir çekim vardı, işte bu çekim kimsenin ölçemeyeceği kadar büyük bir çekimdi.

Yankı beş dakika sonra yol üstündeki bir eczanenin önünde durdu ve bana hiçbir şey söylemeden arabadan indi. Elimle buğulanmış camı silip ona baktım. Onu izlemekten fazlasıyla keyif aldığımın farkındaydım. Karşıma geçse bir gün boyunca onu izler, her dakikada onun hakkında farklı bir şey keşfedebilirdim.

Eczaneye gitmesinin nedeni hasta olduğumu düşünmesindendi. Kötülük yapabileceğini söyleyen bir adamın bu kadar detaylı düşünmesi beni dehşete düşürüyordu. Düşünceliydi, hayatımda belki de gördüğüm en düşünceli adamdı. Kötülük yapabileceğine nasıl inanabilirdim ki?

Başka bir duygu yakamdan beni tuttu. Dedi ki, *tek düşmanıyla seni baş başa bırakacak kadar umursamıyor ama grip olduğunda gözlerindeki endişeyi okuyorsun. Bu adam nasıl bir adam?*

Sahiden, Yankı Sarca nasıl bir adamdı?

Eczaneden döndüğünde elinde poşetle arabaya binip poşeti kucağıma bıraktı. "İki tanesi sabah akşam, üzerinde yazıyor," dedi. "Bir tanesi de şurup, öksürüğün olursa diye. Boğazın ağrıyor mu? Onun için de bir ilaç aldım."

"Şurup mu?" Yüzümü buruşturdum. "Ama onların tadı bazen çok kötü olabiliyor."

Çocukmuşum gibi bana baktı arabayı çalıştırmadan önce. "Senin için acı olandan değil, tatlı olandan istedim," dedi. "Dedim ki, küçük bir çocuk içecek, tadı kötüyse içemez. O da ona göre bir şeyler verdi."

Beni daha önce hiç kimse böyle düşünmemişti; bundan artık eminim ama artık fark ettiğim başka bir nokta daha vardı.

"Beni benden daha çok düşünüyorsun," dedim yutkunarak. "Bazen ihtiyacım olanı benden önce biliyorsun. Bazen hasta olduğumu bile benden önce fark ediyorsun. Yankı bunları bana neden yapıyorsun?"

Bana baktı. Bir baba gibi değil, bir anne gibi değil, bir kardeş gibi de değil bir aile gibi baktı. Ben bir Yuva'ysam o Yuva'daki aileydi sanki. Bana öyle baktı. Şefkatle yüzüme yaklaştı, gözlerini kıstı. "Sadece," dedi kısık sesle. *"Liderin olarak lan, liderin olarak."*

"Ah," dediğimde yüzünü benden uzaklaştırdı ve bu sefer afallamış bir suratla o beni yalnız bıraktı. Gülümseyerek arabayı çalıştırdığında ne olursa olsun yine alt eden o olmuştu ama artık liderim olarak yaptığı her şeye minnettar hissediyordum.

Eve girdiğimizde ilk oturma odasına ilerledik ve orada Işık'ı yalnız başına, pencerenin kenarında otururken bulduk. Gözleri bize yöneldiğinde normalde gülümserdi ama bu sefer dalgın bir ifadeyle tekrar pencereden dışarıya baktı.

"Işık," dedi Yankı ona yaklaşarak. "Herkes nerede?"

Ezberden söylüyormuş gibi, "Mutlu uyuyor, duygusal çöküntü içerisinde," dedi. "Lâl odada yalnız kalmak istediğini söyledi. Bartu'yu bilmiyorum, çıktı gitti. Ben de buradayım işte." Pencereden dışarıya bakmaya devam etti. "Siz nasılsınız, iyi misiniz?"

Yankı'yla birbirimize baktığımızda ikimiz de başımızı iki yana salladık. İlk defa Işık'ı bu kadar dağılmış görüyordum ve fazlasıyla düşünceliydi. "Işık," dedim yanına otururak. "Sen iyi misin?"

Yankı da Işık'ın önünde dizlerinin üzerine çöktüğünde ellerini onun dizlerine koydu. "Bana kızgınsın," derken sırtındaki kambur belirginleşmişti. "Üzgünüm."

Bakışlarını pencereden ayırıp Yankı'ya döndü ve içten bir gülümsemeyle Yankı'nın dizlerindeki ellerinin üzerine ellerini koydu. "Hayır, sana kızgın değilim," dedi, o anda sol tarafındaki sargıyı gördüm. Bıçağın kestiği yere sargı bezi yerleştirmişlerdi. "Sadece kafam allak bullak; yalnız kalmaya, düşünmeye ihtiyacım var."

"Konuşmak ister misin?" diye sorduğumda hızlıca olumsuz anlamda başını iki yana salladı.

"Orada son durum neydi?" diye sordu Yankı'ya. "Yani onu bir daha gördünüz mü?" Kimden bahsettiğini anlayamadım. "Koza yani," dedi ikimize bakarak. "Onu gördünüz mü?"

"Görmedik." Yankı dikkatlice Işık'ı inceledi. "Seni çok mu korkuttu?"

"Hayır," dedi Işık. "Hiç korkmadım." Dudaklarını birbirine bastırdı, bakışlarını kaçırdı. "Yanımda bile birkaç dakika kaldı."

"Senin yanına mı geldi?" diye sordu Yankı. Bu onu şaşırtmıştı.

"Benim kulaklığımla sizinle konuştu," diye açıklamada bulundu. "Bir anda *karanlıkta* onu gördüm." Gözleri tekrar pencereye döndü. "Sonra *aydınlığa* çıktık."

"Sana bir şey söyledi mi?" diye sordu Yankı ve Işık'ın çenesini tutup yüzünü kendisine çevirdi. "Kötüsün Işık. Sana ne söyledi?"

Işık yüzünü Yankı'nın elinden kurtardıktan sonra alt dudağını dişlerinin arasına aldı, derin bir nefes verdi. Bakışları bana döndüğünde sanki bir şeyler anlatmaya çalıştı ama anlayamadım. "O patlamadan kurtulmuş mudur?" diye sordu en sonunda. "Yoksa öldü mü?"

Yankı başını geriye yatırdı ve gözlerini kısarak Işık'ın her hareketini dikkatlice incelemeye başladı. Bunu neden merak ediyordu anlayamamıştım ama gözlerini kaçırmasının bir nedeni vardı. "Işık," dedi Yankı çöktüğü yerden kalkarak. "Bunu neden merak ediyorsun?"

"Sadece cevap versen olmaz mı?" derken o da oturduğu koltuktan kalktı.

Yankı Işık'ı anlamaya çalışıyordu ama sözü ben devraldım. "Hayır," dedim emin bir sesle, bundan nasıl bu kadar emin olabiliyordum bilmiyordum ama Koza'nın orada bir zarar görmeyeceğini düşünüyordum. "Emin ol, o da oradan çıkmıştır. Hem bu bir oyundu, bir intihar değil."

"Işık," dedi Yankı benim hemen arkamdan. "Sana ne söyledi?"

"Hiçbir şey," dedi Işık sonra bakışları odanın içinde gezindi.

"Neden sadece senin yanına geldi?" diye sordu bu sefer Yankı.

"Bilmiyorum Yankı," diyen Işık, öfkelenmeye başlamıştı ve bu öfkesi, yalanlarından ya da gizlemek istediklerinden kaynaklanıyor olmalıydı. "Gidip düşmanına sorsana, ben nereden bilebilirim?"

Kısa bir sessizlik oldu. Ben Yankı'nın yüzüne, daha fazla sorgulamaması için bakarken o Işık'tan gözlerini ayırmıyordu. "Pekâlâ," dedi en sonunda ve elini Işık'ın yüzüne koyup bir kardeş gibi sevdi. "Ama şunu unutma Işık. Koza muhteşem bir oyuncudur. Sana her ne söylediyse hepsi oyununun bir parçasıdır kardeşim. Bunu unutma."

Işık duymak istemediklerini duymuş gibi geriye adım attığında yüzünü Yankı'nın elinden kurtardı. "Biliyorum Yankı," derken geriye bir adım daha attı. "Senin tek sırdaşın benim. Bu durumda Koza'yı en iyi tanıyan da yine benim."

Sırtını dönüp kapıya doğru yürümeye başladı. "Nereye?" diye bağırdım arkasından.

"Uyuyacağım," dediğinde sesi titrek geliyordu. "Size iyi geceler."

Bir şeyler söylemek istedim ama o çoktan odadan çıktı ve benimle Yankı'yı odada yalnız bıraktı.

Herkes bir tarafa dağılmıştı, herkes kötüydü; Mutlu bile kendini iyi hissetmiyordu ve kendini iyi hissetmeyen bir Mutlu varken Sokak Nöbetçileri hiçbir zaman kendini toparlayamazdı.

Peki ya Bartu ne yapmıştı? Onu düşünmek canımın sıkılmasına neden oldu ve kollarımı önümde bağlayıp Yankı'ya döndüm. "Bartu'nun nerede olduğunu tahmin edebilir misin?"

Yankı kendisini koltuğa bıraktı, cebinden sigarasını çıkarıp ucunu ateşledikten sonra içmeye başladı. "Tahmin etmeme gerek yok, nerede olduğunu biliyorum."

İşte bu hiç beklemediğim bir yanıttı. "O halde onun yanına gidelim hadi."

Yankı kaşlarını havaya kaldırıp derin bir nefes verdi. "Bu sefer bunu yapmayacağım Helin," derken gerçekten Bartu'ya kırılmış görünüyordu. "Bu sefer onu toparlayan ben olmayacağım."

Ellerimle oynamaya başladığımda karşısında dikiliyordum. Yankı'yı anlayabiliyordum. Her seferinde Bartu ne yaparsa yapsın onu toplamaya çalışmış, kendisine bir kılıç çekse bile onun üzerine gidip iyileştirmişti ama bugün daha farklıydı. Yankı'ya yumruk atmıştı, dudağının köşesindeki kurumuş kan bunun en büyük göstergesiydi.

"O halde ben onun yanına gitmek istiyorum," dediğimde tepki vermesini bekledim ama sakince bana bakmaya başladı. "Bana nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

"O senin kalbini kırabilir," dedi dikkatli bir sesle. "Bunu yapmaman senin için daha iyi olur."

"Aslında Bartu'ya kırılmamam gerektiğini öğrendim," dedim gülümseyerek. "Şu an onu birinin toplaması gerek. Sen bunu yapamazsın, diğerleri yapamayacak durumda. En iyi benim. Onu toparlamak, en azından bunun için uğraşmak istiyorum." Dudaklarım büküldü. "Bana nerede olduğunu söyler misin?"

Çok kısa bir süre söylediklerimi düşündü, sonra oturduğu koltuktan kalktı, masanın yanındaki dolaba ilerleyip kapağını açtı ve geri döndüğünde bana bir anahtar uzattı. "Nadir'in yanındadır," dedi. "İBAK'tan içeriye gir, hastanemizin olduğu yerdedir. Bu İBAK'ın anahtarı. Nadir

üçüncü odada yatıyor." Kaşları çatıldı. "Eğer orada değilse Yuva'daki çocuklarla beraberdir. Bartu kendini ne zaman kötü hissetse çocuklara koşar."

Başımı aşağı yukarı sallayıp elinden anahtarı aldım. "Teşekkür ederim," dedim içten bir sesle. "Bugün Yankı Sarca olacağım ve onu toparlayacağım."

Bu söylediğim Yankı'nın hoşuna gitmişti. "Aferin," dedi burnumun ucuna fiske vurarak. "Benim olmadığım yerde sen varsın küçük asker."

Gülümsedim ve elimle asker selamı verdim. "Emredersin komutanım."

"Marş marş," deyip kendisini tekrar koltuğa bıraktı. "Çıkarken ceketimi al, hastalığın şiddetlenmesin."

Lâl'in odasına giremeyeceğimi anlamıştı. "Peki," deyip daha fazla zaman kaybetmeden odadan çıktım. Askılıktaki Yankı'nın siyah kot ceketini üzerime geçirip dış kapıyı açtım ve kapatırken Yankı'nın beni pencereden izleyeceğine yüzde yüz emindim.

Yankı'nın bahsettiği kapıdan girdiğimde adımlarım geri geri gidiyordu ama Bartu'nun acısını sanki en iyi ben anlayabilirmişim gibi geliyordu. Bahsettiği üçüncü odaya ilerlemeye başladım.

Bartu Sarca aramızda kalbine en az kötülük uğramış tek çocukmuş gibi geliyordu. Bunu bana düşündüren neydi bilmiyordum ama ona her baktığımda, her öfkesinde, her nefes alışında içindeki büyütemediği o çocuğu görüyordum.

Şu an bile canı böyle yanarken kapısını çaldığı kişi yardıma muhtaç bir erkek çocuğuydu. Biliyordum, buraya gelmesinin nedeni belki de bir kez daha kendi çocukluğuyla yüzleşmek istemesiydi.

Adımlarımı daha sağlam bastım, neden bilmiyordum ama kendimi onun yanında kalmaya zorunlu hissediyordum. Biliyordum, herkes ona öfkeliydi, aslında o da kendine öfkeliydi ve bütün bunlarda haklılardı ama söyleyeceklerinin pek de önemi yoktu.

Kapının önüne geldiğimde aralıklı kapıdan sedyede yatan Nadir'i gördüm. Üzerinde beyaz bir çarşaf vardı, burnunda da solunum cihazı. Kalp sesi odanın içini dolduruyordu. Birçok hortum vücuduna bağlıydı. Dudakları aralıktı, gözleri kapalıydı ama nefes bile almıyor gibiydi, teni bembeyazdı.

Bir ölünün vücudu kadar bembeyazdı.

Küçük çocuklar ölmemeliydi çünkü onlar zaten bir melekti, meleklerin ölmesi imkânsızdı.

Kapıyı yavaşça itekledim ve Bartu'yu gördüm. Nadir'in yanındaki sandalyeye oturmuş, dirseği dizinde, eli çenesinde Nadir'i izliyordu. Öyle bir odaklanmıştı ki içeriye girdiğimi bile fark etmemişti. Nefes almakta bile zorlanan Nadir'i izlerken sanki kendisi de nefes almıyormuş gibiydi. Yankı'nın söylediği gibi, kapısını çaldığı yer çocuklar olmuştu.

Odadan biraz daha içeriye girdim ve sağındaki masada duran kitabını gördüm. Kalbimdeki acı katlanıp boğazımı yaktı, yakarken elim boynuma gitti.

İkisini izlerken sanki tek bir ruh vardı. Nadir'in ruhu ve Bartu'nun ruhu, aynılardı. Ben ikisine bakarken tek bir kişiyi görüyor gibiydim.

"Bartu," dedim kısık sesle fakat beni duymadı, gözlerini bile çevirmedi. Daldığı yerde Nadir'i izlemeye devam etti. Küçük adımlarla Nadir'in ayak ucuna gittim ve beni fark etmesi için bekledim fakat fark etmedi. Her zaman kısa kestiği saçlarını bile nasıl dağıtabilmişti aklım almıyordu ama bunu yapmıştı. Onun da teni Nadir'in teni gibi bembeyazdı. "Bartu," dedim bir kez daha, sonra hafifçe omzuna dokundum fakat bu hamleyle beraber hızlıca elimi tutup çevirdi. Acıyla inlediğimde göz göze geldik.

Benim kim olduğumu fark ettiğinde bileğimi bırakıp, "Helin," dedi derin bir uykudan uyanmış gibi. "Senin burada ne işin var? Burada olduğumu nasıl bildin?"

Elimle bileğimi ovalarken, "Seni merak ettim," diye mırıldandım. Gözlerim Nadir'e kaydı. "Ve burada olduğunu nasıl bildiğimi boş ver. Nasılsın?"

Bartu dikkatlice yüzüme baktıktan sonra başını çevirdi ve acıyla gülümseyip başını aşağı yukarı salladı. "Yankı söyledi, değil mi?" Elinin tersinde hâlâ duvara yumruk attığı için izler vardı, kanları silmemişti. Üzerine giydiği takım elbisesinin gömleğinin yakası yırtılmıştı. Bir savaştan çıkmış gibiydi.

Dürüstçe, "Evet," diye yanıt verdim. "O söyledi. Canın ne zaman sıkkın olsa bir çocuğun yanına koşarmışsın." Öne eğildim ve Nadir'i rahatsız etmeden yatağının köşesine oturdum. "Bu doğru mu?"

İlk başta cevap vermeyeceğini düşündüm ama o olumlu anlamda başını aşağı yukarı sallayıp masanın üzerindeki kitabı gösterdi. "Bu kitabı

Yankı buraya getirdi, arada sırada gelip Nadir'e kitap okuyordu. Sanki bugün olacakları anlamış gibi kitabı burada unutmuş." Omzunu indirip kaldırdı. "Bildiğimiz Yankı. Geleceği bile görüyormuş gibi, değil mi?"

Sesinde Yankı'ya karşı öfke yoktu ama kırgınlığını hissedebiliyordum fakat onunla konuşmak istediğim konu Yankı değildi. Bakışlarım Nadir'e döndü. Huzurlu bir uykunun içinde gibi değildi, aksine canı çok yanıyormuş gibi arada sırada yüzünü buruşturuyordu. "O nasıl?" diye sorduğumda aslında çok yersiz bir soru olduğunun farkındaydım.

"Kötüleşiyor." Bartu acıyla nefesini verdi. "Daha da kötüleşiyor. Böbrekleri iflas etmek üzereymiş. Önder en iyi doktorları getirmiş ama hepsi yapılabilecek hiçbir şey olmadığını söylemiş. İki gündür uyuyormuş. Uyandığı zamanlarda bazen kim olduğunu unutuyormuş." Gözleri bana döndü. "Bir insan kim olduğunu unutabilirken, onu bu hale getirenleri unutamıyor," dedi. "Tankut'u hep hatırlıyormuş."

Bu sefer daha büyük bir kalp ağrısıyla döndürdüm bakışlarımı Nadir'e. Onu ayakta gördüğümüz zamanlarda bile aslında ayakta değil gibiydi, hiçbir zaman dik duramıyordu. Ama Yankı demişti, o iyileşecek demişti. Ona inanmak istiyordum.

"Nadir iyileşecek," derken gülümsemeye çalıştım. "O çok güçlü bir çocuk."

"İyileşmeyecek." Kendinden emin sesi baskındı. "Kendimizi kandırmaya gerek yok. Mucizeler vardır ama mucizeler çocuklar için hiçbir zaman işlemiyor Helin. Bunu bizzat yaşadım."

Oturduğu sandalyeden kalkıp Nadir'e doğru eğildi, başının tepesine öpücük kondurduktan sonra kapıya yürüyüp çıktı. Öylece Nadir'le odada kaldığımda ilk başta ne yapacağımı bilemedim ama sonra buraya gelme nedenimi hatırlayıp Bartu'nun arkasından ben de odadan çıktım.

Benden adımlarca uzakta yürürken neredeyse peşinde koşuyordum. "Bartu," dedim yüksek sesle. Küçük hastaneden çıktı ve İBAK'a girdi, ardından İBAK'tan da çıkıp kendisini sokağa attı. "Bartu!" Bu sefer gerçekten koşuyordum ama onun büyük adımlarına yetişemiyordum. "Lütfen bekler misin?"

"Helin," dedi omzunun üzerinden bana bakarak. "Gerçekten burada ne işin var? Benden ne istiyorsun?"

"Sadece konuşmak istiyorum," dedim nefes nefese. "Eğer biraz daha hızlanırsan nefessizlikten bayılacağım, bunu istemezsin, değil mi?"

Bartu aniden durdu, vücudunu bana döndürdüğünde yanına yaklaştım . "Benim kimseyle konuşmaya ihtiyacım yok," dedi beklediğimden daha sakin bir sesle. "Sadece bana tahammül edebilen tek kişiyle kalmak istiyorum. Yani kendimle. Beni rahat mı bıraksan?"

Tam karşısına geçtiğimde ellerimi dizlerime koyup nefesimi düzene koymaya çalıştım, daha sonra kalbime dokunup, "Sana tahammül edebilen tek kişiyle tanışabilir miyim acaba?" diye sordum yarı alaylı yarı ciddi bir sesle. "Bu kadar sabırlısı zor bulunur bence." Ya çok büyük bir tepki verecekti ya da gülüp geçecekti. Eğildiğim yerden doğrulduğumda ikinci seçeneği uygulayıp güldü.

"Erkek erkeğe kafaları mı çekelim yani?" dedi bana gülerek. "Bunu mu istiyorsun?"

Alayla söylemişti ama ben buna fazlasıyla ciddi yaklaşıp omzuna hafifçe yumruk attım. "Eyvallah kardo, bunu yapalım hadi." Bartu bu söylediğimden sonra yüzünü buruşturdu ve başını tiksiniyormuş gibi iki yana salladı. "Ne oldu bro?" diye sordum. "Benim gibi erkek zor bulunur, var mısın indirelim bir yüzlük rakı? Korktun mu yoksa?"

Bartu elini alnına koyup sıvazladıktan sonra, "Çattık," dedi. "Sen ne çeşit bir tipsin ya?"

"Bu çeşit be bro," dedim sesimi kalınlaştırarak. "En fiyakalısından bir mekân varsa bildiğin, gidip içelim hadi. Hem bakarsın dökülürüz karşılıklı, rakı değil, biz ağlarız be."

Dayanamayarak güldü. "Sen çok çirkinleştin," dedi. "Epey çirkinleştin. İçinde nasıl bir kıro yatıyor senin?"

"Her çeşidim var." Saçımı arkaya attım. "Bu gece sana gönderilmiş biriyim eğer başından beni atarsan yan masana oturur, İbrahim Tatlıses'in dediği gibi 'Ben oğluma bir flüt alamayacak mıyım?' diye ağlarım. Duydun mu? İbrahim Tatlıses olmamı kaldırabilir misin?"

Yüzünü tekrar buruşturdu. "O kurşuna kafa attı, sen kurşuna göğüs attın," dedi. "Bu özelliğiniz benziyor aslında." Yüzünü ekşitti. "Patavatsız bir şakaydı."

Gülmeye başladığımda tekrar omzuna yumruk attım. "Hadi gidelim o zaman," dedim göz kırparak. "Sıra kurşuna tekme atmakta brocuğum."

"Brocuğum mu?" Bartu başıyla bana işaret verdi ve yürümeye başladık. "O zaman ben de içimdeki kıroyu salıyorum artık."

"Sal," deyip kollarımı önümde bağladım. "Bu gece kafaları çekerken adamlar gibi içelim be, erkekler gibi değil."

"Sen gerçekten çok çirkinleştin ya," dedi Bartu, sonra içten gülümsemesini görünce bunu başarmış olduğum için kendimi fazlasıyla iyi hissettim. Mutsuzluğu belki de hâlâ yerli yerindeydi ama adım kadar emindim, o kötü olduğu zamanlar yalnızlıktan hoşlanmıyordu.

Nasıl mı emindim?

Çünkü Sokak Nöbetçileri'nden gözlerinin içine baktığım zaman kendimi gördüğüm ilk kişi Bartu olmuştu.

Yalnızlığıyla, öfkesiyle, insanları anlayamamasıyla, anlasa bile yanlarında olamamasıyla. Birçok konuda Bartu'yla benzer yönlerimiz vardı.

Sokaktaki bir meyhaneye oturmuştuk. Saat gece yarısını çoktan geçmişti ve geldiğimiz yerde bizden başka kimse yoktu ama meyhanenin sahibini ilk gördüğüm anda tanımıştım. Yankı'yla atış yapmaya gittiğimizde bizi karşılayan adamdı. Meyhanenin içindeki tahta masalar ve sandalyeler fazlasıyla eskiydi, duvarların boyası akmıştı ve akan duvar boyalarının önüne posterler asılmıştı.

Bütün Yeşilçam filmleri duvarlardaydı, ayrıca bütün arabesk şarkıcıları da öyle.

Adama tekrar baktığımda cümleleri kulaklarımda çınlamıştı. Bartu'nun bir gönül ağrısı olduğunu söylemişti, sürekli buraya gelip içmesinin nedeni bu muydu?

Bartu bazen başka bir zamandan gelmiş gibi davranabiliyordu.

Bartu'yla aralarında geçen sohbetin ardından masaya büyük bir rakı şişesi getirdi ve mezeleri de masaya yerleştirdi. "Abi," dedi Bartu tabakları yerleştirirken. "Sen uyu istersen, ben kapatırım dükkânı." Fazlasıyla samimi oldukları buradan belliydi.

"Yok," dedi adam saate bakarak. "Saat dört sularında benim kadın gelecek, onu bekliyorum ben de." Gözleri bana kaydı. "Ee," dedi inceleyerek. "Sen hiçbir kadınla gelmemiştin buraya. Yengemizi getirdin mi sonunda?" Adam başını iki yana salladı. "Senin yüzünden kaç şişe içti şu adam be."

Şaşkınlıkla dudaklarımı araladığımda Bartu benden önce lafa atlayıp, "Yok artık," dedi. "Öyle değil abi. Kendisi Helin." Yüzüme döndü. "Dördüncü kardeşim."

Işık, Mutlu, Yankı ve ben. Dördüncü kardeşim. *Kardeşi*. Şaşkınlıkla ona baktım ama o neden baktığımı anlayamadı. Bartu beni bu denli kabullenmiş miydi? "Merhaba," dedim boğazımı temizleyerek ve adama baktım. "Aslında sizinle tanıştık ama hatırlamıyorsunuz. Yankı'yla bir keresinde poligona gelmiştik."

Adam kaşlarını çattı, düşünmeye başladı ve en sonunda, "Hatırladım," dedi. "Yankı'yla gelmiştiniz. Hatta ben bizimkilerin yanında altıncı kişi var diye çok şaşırmıştım." Adama bunun aksini söylemek istedim ama Bartu benden önce davrandı.

"Altıncı oldu," dedi gülümseyerek. "*Altıncımız oldu.*"

"Vay." Adam bana daha sevgi dolu bakmaya başlamıştı. "Sokak Nöbetçileri'nin arasına bir kişi daha ha?" Rakının kapağını açıp bardaklarımıza doldurdu. "Şaşırdım."

Bartu bana altıncımız demişti. Belki öylesineydi, belki bir anlamı yoktu ama Sokak Nöbetçileri'nden olan birinin ağzından bile duymak kendimi bir anlık onlara ait hissetmeme neden olmuştu. Sonra hızlıca bunu aklımdan sildim çünkü Yankı beni kabullenmiyordu, o istemediği sürece ben hiçbir zaman altıncı olmayacaktım, o şekilde görülmeyecektim.

"Yani," dedi Bartu. "Aslında ona yenge demen pek de yanlış olmaz bence." Adama göz kırptı. "Anlarsın ya. Yakında bu kapıya Yankı da düşmeye başlar."

Utançla başımı önümdeki tabağa eğdiğimde dudaklarımı birbirine bastırıp gülümsedim. "Yankı nerede?" diye sordu adam yumuşak bir sesle. "Sizin ikinizi yan yana görmeyeli epey oldu."

Sessizlik oldu sonra Bartu rakıyı sek bir şekilde su katmadan havaya kaldırdı. "Uzun zaman da göremezsin artık." Bardaktan büyük yudumlar içip masaya bıraktı.

Adam kısa bir süre Bartu'nun yüzüne baktıktan sonra sessiz kalması gerektiğini düşünüp yanımızdan uzaklaştı. Ben de onun arkasından su katılmış rakıdan birkaç yudum aldım ve yüzümü buruşturup masaya bıraktım.

"Ne oldu bro?" dedi Bartu alayla. "Alışık değil misin yoksa?"

Yüzümü buruşturarak, "Yok be brocuğum," dedim ve bardağı havaya kaldırdım. "Sadece yaşadıklarımız canımızı yakıyor, rakı onun üzerine su serpiyor, anlarsın ya. Ateşin üzerine su serpersen daha fazla harlanır. İçim harlanıyor kardo."

Bardağımı bardağına vurup birkaç yudum daha içtim. "Helin," dedi masanın üzerinden bana eğilip. "Hayatın kamyon arkası yazıları okuyarak mı geçti kardeşim senin?"

"Kamyon arkası yazıları okuyan çok insanla tanıştım," dedim yine yüzümü buruşturarak. "Öğrendiklerimi gösteriyorum işte. Hatta bak, şunu da biliyorum." Bardağı masaya vurup havaya kaldırdım. "Burada olmayanlara demek bu, değil mi?"

Bartu gülümsedi, cevap vermedi, sonra bardağı masaya sertçe vurdu ve kafasına dikip sonuna kadar içti. O sırada sessizliği bölen, arkada çalan Zeki Müren şarkısı oldu. Bartu başını adama doğru sallayıp bardağına yeni içkisini doldurdu.

Aramızda bir süre sessizlik devam etti. Ne diyeceğimi bilemediğim için bardağımdan küçük yudumlar almaya devam ettim ama Bartu'nun bir karın ağrısı varmış gibi benimle göz göze geliyor, sonra başını çeviriyordu. Ona zaman tanıdım. Hızlı hızlı içtiği rakısının ona az da olsa etki etmesini bekledim.

Dakikalar sonra sanki umursamazmış gibi, "Eve gittiniz, değil mi?" diye sordu. Çatalını bir mezeye batırdı. "Lâl'i gördün mü? Nasıldı?"

Başımı omzuma doğru yatırdım. "Bartu," dedim. "Bana neden rol yapıyorsun?"

Gözlerini açtı, çatalı bıraktı. "Rol mü?" diye sordu. "Ne rolü?"

Omzumu indirip kaldırdım. "Şu an onu deli gibi merak ettiğini biliyorum hatta onu görmek istediğini de biliyorum. Hatta onun yanında durmak istediğini de biliyorum. Neden bunu bana göstermemeye çalışıyorsun?"

Rakısından yudumlar alıp masaya bırakırken elini çenesine yasladı. "Artık yeni kararlar aldım," derken bakışları uzaklara daldı. "Bundan sonra Lâl'e zarar veren her şeyi gizleyeceğim." Bakışları kısıldı. "Bu benim duygularım olsa bile."

Ben de rakımdan büyük bir yudum alırken gitgide alışmaya başladığımı fark ettim. Onun gibi elimi çeneme yasladığımda, "Senin duyguların ona zarar vermiyor," diye açıklama yapmaya çalıştım. "Yani senin ona karşı hissettiklerin benim bu yaşıma kadar gördüğüm en yüce duygular. Ben daha önce bir adamın bir kadını bu kadar büyük sevdiğini hiç görmemiştim, biliyor musun? Sonra seninle tanıştım. Sen söylemeden bakışlarından anladım. Ona bazen öyle bir bakıyorsun ki sanki senin dünyan sadece Lâl'den ibaretmiş gibi."

Gülümsedi. "Önemli olan da bu ya," dediğinde başını salladı. "Ben bakıyorum, ben görüyorum, ben dünyamı ona sığdırıyorum ama o, bunların hiçbirini görmüyor. Bak, sen görüyorsun ama o görmüyor. Çok tuhaf, değil mi?" Duraksadı, nefesini verdi. "Belki de görüyor ama görmezlikten geliyor. Ne var, biliyor musun? Bakan benim, o değil. Artık bunları gizleyeceğim."

Söyledikleri kalbimin üzerine bir ağırlığın çökmesine neden olduğunda, "Onu artık sevmek istemiyor musun?" diye sordum ve ben soruyu sorar sormaz bakışlarının rengi değişti. "Ya da onu unutmak mı istiyorsun?"

Bardağını havaya kaldırıp sonuna kadar içti, sonra bir daha doldurdu ve onu da içti. "Ben," dedi elinin tersiyle ağzını silerek. "Bartu Sarca, Lâl Sarca'yı unutacak, öyle mi?" Güldü ama ağlasa canımı daha az yakardı. "Ben onu isteyerek sevmedim ki Helin, istediğim zaman unutayım. Hem..." Yutkundu. "Onu sevmeyen bir Bartu'ya ben bile tahammül edemem. Düşünsene. Aklıma geldiği zaman kendimi iyi hissetmeme, hayata bağlanmama neden olacak bir Lâl olmayacak. Böyle bir hayat benim için cehenneme dönüşür."

Kollarımı masaya yaslayıp ona doğru eğildim. "Ama onu sevmek sana zarar veriyor."

"Ama onu sevmem ona zarar veriyor," dedi söylediğimi daha farklı tekrar ederek. "Yani öyleymiş. Bugün Yankı öyle söyledi. Belki klişe ama eğer bu ona zarar veriyorsa ben de bunu gizleyebilirim, değil mi?"

"Hayır." Saçlarımı kulağımın arkasına itekledim. "Yankı'nın anlatmaya çalıştığı bunlar değildi, sen onu tamamen yanlış anladın."

Bartu başını çevirdi ve yan taraftaki sokağa bakarak, "Yankı," dedi. "Lâl'i hak etmediğimi söyledi. Yankı söyledi bunu. Hayatına yalan bulaşmamış adam söyledi. Onun her zaman haklı çıkmasından nefret ediyorum ama yine haklıydı. Ben Lâl'i hak etmiyorum."

"Onu senden daha fazla hak edecek tek bir adam yok, olmayacak da." Kaşlarım çatıldı. "Belki ben Yankı gibi dürüst değilim ama sana bu konuda yalan söylemem için de bir nedenim yok. Evet, onu hak etmiyorsun çünkü öfkeni kontrol edemiyorsun, endişeni kontrol edemiyorsun, sen sevgini bile kontrol edemiyorsun Bartu. Düşünmüyorsun, sadece onu korumak istiyorsun ve her şey mahvoluyor." Bakışları bana döndü. "Onu anlamaya çalışmıyorsun."

Parmaklarını şakağına vurdu. "Aptalım çünkü," dedi net bir sesle. "Anlayamıyorum." Derin bir nefes çektikten sonra içkisinden daha büyük yudumlar aldı. "Ama o anlıyor. Yankı anlıyor. Küçüklüğümüzden beri bu böyle. Senelerdir bir an bile şaşmadı. Lâl küçükken ağladığında hep Yankı'ya giderdi; gece korkardı, onun yanında yatardı. Sokaktaki çocuklar ona karıştığı zaman, onunla dalga geçtiği zaman bile gider Yankı'ya söylerdi. İyileştiği zaman da gelir bana sarılırdı, benimle oyun oynardı. Ben onun için hiçbir zaman kötü gününde sarılacağı o adam olmadım."

Geriye çekildim, sırtımı sandalyeye yasladım. "Yankı Lâl'i anlıyor," dedim. "Sadece bundan ibaret. Küçüklüğünden beri buna alışmış Lâl. Yankı'ya bağlılığının ve en önemlisi Yankı'nın sakinliğinin nedeni bu."

"Hayır." Bu sefer eğilme sırası ondaydı. "Biliyor musun, bazen her şeyin suçlusu benmişim gibi bakıyor Lâl. Nedeni de ne, biliyor musun? Önder bizi ilk aldığı zaman, onu sıkıca kollarından tutup kaçmasını engelleyen bendim. Eğer o an bıraksaydım kaçardı." Parmaklarını içe kıvırdı. "Bir keresinde çok ağladı, küçüktük. Dayanamadım, oturdum onunla ağladım, yalvardım bana bir yol göstersin, yardım edeyim diye ama anlatmadı. Sabırla Yankı'yı bekledi." Bardağı parmaklarının arasına aldı. "Sonra ne mi oldu? Yankı geldi, onu yine iyileştirdi."

"Lâl," diye mırıldanırken gözlerimi ondan kaçırdım. "Yankı'ya karşı bir şey..." Devamını getiremedim, gözlerimi masaya diktim.

"Bu ihtimal bile umurumda değildi," diye karşılık verdi. "Ama sonra korktuğum oldu, onun canı yanmaya başladı." Başımı kaldırdığımda beni işaret etti. "Sen geldikten sonra onun canı yanmaya başladı çünkü Yankı ve sen..." Gözlerini kapattı.

Evet, bu bir ihtimaldi ama bir yandan da biliyordum ki benim Sokak Nöbetçileri'ne olan ihanetim Lâl'in canını yakmıştı ve aslında o andan sonra ikimize karşı duvarlarını örmüştü.

"Sence o senin hislerini biliyor mu?" diye sorduğumda kapalı gözlerini ağır ağır açtı. "Bunları görmezlikten mi geliyor?"

"Herkese suskun olan Lâl, bana bir de kör oldu Helin." Cümlesi acıdan dolayı nefesimi tutmama neden oldu. "Tamamen kör oldu. Ve ben, gerçekten kimsesi olmayan adam, onu her şeyim yaptım. Annem yaptım, babam yaptım, ailem yaptım."

Ona ne diyeceğimi bilemedim ama onu anladım, öyle bir anladım ki sanki her yaşım, onun yanında durdu ve onu anladı. Uzanıp kolunu

sıkarak, "Bir gün gözleri sana açılacak," dedim. "O zaman sadece sana konuşacak, eminim."

"Söylediğim gibi," dedi. "Mucizeler, küçük çocuklar için işlemiyor Helin. Senin bahsettiğin bir mucize."

Elimi kolundan çektiğimde, "Seni anlıyorum Bartu," dedim. "Seni belki de en iyi ben anlıyorum ama bak, biz büyüdük. Artık çocuk değiliz."

Şişeden bardağa rakıyı doldurup kafasına dikti, sonra bir bardak daha doldurup onu da içti. Benim rakım öylece kalırken o benim karşımda kaçıncı yudumunu içti, sayamadım.

"Sana kimseye söyleyemediğim bir şey itiraf edeyim mi?" dedi simsiyah gözlerini daha fazla karartarak. "Ben hâlâ büyümedim. Herkes haklı. Ben büyüyemiyorum. Büyüyemediğim için yapıyorum bütün bu yanlışları, büyüyemediğim için bu öfkeler. Olmuyor. Acılar insanı büyütür derler, yalan. Ben büyüyemiyorum. Kapanmış kalmışım çocukluğuma, ilerlemiyor yaşım."

Ruhum Bartu'nun ruhunun yanındaydı ve onunla oturuyordu. Anlıyordum çünkü cümleleri, kelimeleri, benim kendime itiraf edemediklerimden ibaretti. "Büyümeye çalıştın mı hiç?" diye sorduğumda daha çok kendime yöneltiyormuş gibiydim. "Kaç yaşında kaldın?"

Ben beş yaşımda takılı kalmıştım. Ben altı yaşımda takılı kalmıştım. Ben yedi yaşımda takılı kalmıştım. O yaşlarımdan çıkamıyordum, kilitlenmiştim; kilitlendiğim odada kırmızı ışıklar vardı.

"Tek bir yaşım değil," dediğinde anlayamadığım bir şekilde utançla başını önüne eğdi. "Bütün çocukluğum. Ben acının büyütemediği o çocuğum. Diğerlerini acılar büyüttü ama beni büyütmedi çünkü kabullenemiyorum, onlar kabulleniyorlar."

Günlerdir gizlediğim her acım, onun söyledikleriyle ortaya çıkmaya başlamış gibiydi. Beş yaşım bir odanın içinde bağırıyordu, altıncı yaşım pencereden kaçmaya çalışıyordu, yedinci yaşım kendini öldürmek istiyordu. Geriye kalan yaşlarım, hatırlayamadığım, zihnimde yaşatılan hayatında kurtulmak istiyordu.

İki yaşımdaki halimi bile hissediyordum sanki, bir annenin tenine ihtiyacı var gibiydi.

"Kabullenemediğin ne?" diye sorduğumda hem korkuyor hem kendi gerçeklerimle yüzleşmek istiyordum.

Yine içkisinden içti. Biraz daha içti, sonra biraz daha içti. Dakikalar geçti, sabırla ona baktım ve onun yüzüne acı biraz daha bulaştı. Kısık bir sesle, "Doğduğumda sokağa bırakılmışım," derken yüzüme bakmadı, masayı izlemeye devam etti. "Annemi babamı asla kimse bilmiyor ama bununla da sınırlı değil. Beni sokaklardaki insanlar büyüttü. Tek bir sütle beslenmedim mesela. Bir yaşıma kadar bir kadın büyütmüş, o beslemiş. Sonra iki yaşımda başka birisi beslemiş. Üç yaşımda başka birisi. Hayal meyal belirli bir yaşımdan sonralarını hatırlıyorum. Derme çatma bir evde yaşıyordum ama başımızda bir anne ya da baba yoktu, birkaç çocuktuk. Filmlerdeki dilendirmeler sadece güzel hayaller, bize daha kötülerini yapıyorlardı. Keşke dilendirselerdi."

Sesinin titrediğini hissettiğimde başını eğdiği yerden kaldırmıyordu. Elleri masanın üzerinde yumruk halindeydi; düşündükleri, geçmişi onun yumruklarını sıkmasına, sesinin titremesine neden oluyordu. "Çok mu kötülük yaptılar?" diye sorduğumda benim de sesim titriyordu.

"Yaptılar," dedi kuru bir sesle. "Beni kötülükle büyüttüler, beni bir çocuk gibi büyütmediler. Biz onların sadece bir eşyasıydık." Başını eğdiği yerden kaldırıp yüzüme baktığında gözlerinin dolduğunu gördüm. "Sonra yaşım ilerledi, ilerlerken daha çok kötülük gördüm. Bu en kötüsüydü dedim, daha kötüsü oldu. En kötüsü oldu." Başını iki yana salladı. "Keşke o sokakta terk edilmiş olan bebek ölseydi de en kötüsü olmasaydı."

Elim ağzıma doğru gitti, kendimi durdurmaya çalıştım ama gözümden bir damla yaş yuvarlanarak yanağıma süzüldü, oradan elime dokundu. "Ama şu an iyisin," dediğimde sesim titriyordu. "Yani o kötülükler yok. İyisin, güzel bir hayatın var. Kardeşlerin var. Arındın."

"Arındım mı?" Başını yana çevirdi ve gözlerini sıkıca yumduğunda çenesinin kasıldığını gördüm. "Arınsaydım böyle bir adam olmazdım. Öfkeli, her şeyi mahveden, kırıp dökmekten çekinmeyen, aptal. Sonra benden değişmemi istiyorsunuz? Kötülükle büyüdüm ben. Öfkeyle büyüdüm, kendimi koruyarak büyüdüm. Çözümlerim hep dayak yemek ya da dövmek oldu. Ben nasıl değişebilirim?" Yumruğunu hafifçe masaya vurdu. "Kendime tahammül ettiğimi söylemiştim, değil mi? Artık bugünden sonra kendime de tahammül edemiyorum."

Oturduğum sandalyeden kalktım ve onun yanındaki boş sandalyeyi çekip oturduğumda kapalı gözlerini araladı, direkt göz göze geldik.

"Bartu," dedim acıyla. "Beni dinle. Arınabilirsin." Beni ciddiye almadı. "Arınacaksın," dedim bu sefer. Yine umursamadı. "Arınmak zorundayız," dediğimde umursamaz yüzü değişti. "Anladın mı? Değişmek zorundayız. Arınmak zorundayız. Bunu yapmak zorundayız. Anılarını silemezsin ama anılarından kendini silebilir, yeni bir sen yaratabilirsin. Tertemiz." Sıkıca kolunu tuttum ve onu kendime çevirdim. "Bunu sen yapamazsan, ben de yapamam."

İlk defa Bartu da bana baktığında beni anladı, ruhlarımızın yan yana oturduğunu o da fark etti. Onun beşinci yaşıyla, benim beşinci yaşım birbirlerini izlediler; birbirlerine yardımcı olmak istediler. "Nasıl olacak?" diye sordu.

"En zoruyla," dediğimde parmaklarım daha sıkı tuttu kolunu. "Yüzleşeceğiz. Diyelim ki depremden çıktın ve evinin bir kısmı yıkıldı. Bu senin için en kötüsüydü. Geriye döneceksin, o yıkılmış eve gideceksin hatta içeriye gireceksin. Tekrar yaşayacaksın belki ama bu sefer orada yaşadıklarıyla yüzleşen çocukluğun olmayacak. Acıyacak belki ama yavaş yavaş arınacaksın. Bunu yapacağız."

"Ya olmazsa?" Gözlerinin içi kıpkırmızıydı, konuşurken çenesi kasılıyordu ama ağlamayacaktı, bunu yapmayacaktı biliyordum çünkü geçmiş konu olduğunda, ağlamamak için direnirdi, bunu kendimden de biliyordum.

"Olana kadar acıtacağız o halde," dedim. "Ben seni anlıyorum, Bartu. Eğer istediğin anlaşılmaksa ben seni anlıyorum. Bunu hiçbir zaman unutma. Beraber seni değiştireceğiz ve beni iyi dinle. Lâl seni sevecek demeyeceğim, Lâl seni sevdiğini görecek, anlayacak."

Bunu duymaya ihtiyacı vardı. Umutları tekrar yeşerdiği anda yüzüne belli belirsiz bir gülümseme oturdu. Bir anda beni kendisine çekip sarıldığında "Hayatımda sevdiğim dört kişi vardı," dedi. "Sen de beşinci oldun, bir de başıma senin gibi bir kız kardeş çıktı. Daha fazla bela istemiyorum ama bir kere kardeş dedim, canını acıtanı kum torbası yaparım."

Yankı dışında başka bir erkek, gerçekten bana içten bir şekilde sarıldı ve bu sarılma, daha önceden tatmadığım bir duyguydu.

Lâl'in kollarında anne sıcaklığı vardı.

Işık'ın kollarında kız kardeş sıcaklığı vardı.

Bartu'nun kollarında abi sıcaklığı vardı, beni kollarının arasında tutarken o abi sıcaklığı, kendimi güvende hissetmeme neden oldu.

Bir kez daha anladım, Sokak Nöbetçileri benim bütün eksikliklerimi tamamlıyordu ve onlar benim ailem olmuştu.

Taksiden inerken Bartu ayakta duramayacak kadar kötü durumdaydı ve ben de onun koluna girmiştim. Neredeyse bütün şişeyi o bitirmişti, oturdukça daha fazla içmeye devam etmişti en sonunda ise masada uyuklamaya başlamıştı. Arada sırada Lâl'i sayıklamıştı, bunu her gece yapıyor mudur diye merak etmeden duramamıştım çünkü Yankı'yla aynı odayı paylaşıyordu ve Yankı sürekli bunu duyuyor olmalıydı.

Evin kapısına geldiğimizde "Bartu," dedim. "Lütfen bütün ağırlığını verme, yürüyemiyorum." Bir elim, beline sarılıydı, o da elini omzuma atmıştı ama zor yürüyordu ve gözleri kapalıydı.

"Lâl," dedi ağız ucuyla. "Uyuyor mu? Yoksa hâlâ ağlıyor mu?"

Ondan aldığım anahtarla kapıyı açtığımda ve düşündüğümden daha fazla ses çıkardığımızda "Şşş," diye inledim. "Herkes uyuyor."

"Lâl uyuyor," dedi sonra beni beklemeden oturma odasına doğru yürümeye başladı, ben de onun peşinden ilerledim ve sırtını tuttum. Dış kapı sert bir şekilde çarpıldığında kendi kendime kısık bir sesle söylendim.

Bartu, odanın ortasında durdu, etrafa baktı sonra kendini üçlü koltuğa yüzüstü bıraktığında ayakları yere değiyordu ama yüzü koltuktaydı.

Zorlukla bacaklarını koltuğa taşıdığımda ve botlarını çıkardığımda kendi kendine söylenmeye devam etti ama çoktan uykuya dalmaya hazır gibiydi. Bir süre daha tepesinde dikildim ama gözlerini açmadı, nefesi düzenli bir hal aldı. "Bartu," dedim ama çoktan sızmıştı ve bana yanıt bile vermedi.

Diğer koltuğun üzerinde duran ince pikeyi onun üzerine attığımda geceden beri ilk defa yüzü böylesine huzurlu görünüyordu. Odadan sessizce çıktım ve merdivenlere yöneldiğimde nereye gittiğimi sorguladım, basamaklarda adımlarım duraksadı.

Lâl'in yanına gidemezdim, o odada artık beni istemediğini anlamıştım; şimdi orada uyurken gidip onu rahatsız etmek istemiyordum, özellikle bugün çünkü biliyordum ki yalnız olmaya ihtiyacı vardı. Oturma odasına dönemezdim, Bartu orada uyuyordu.

Zaten uyumak istemiyordum ki.

Basamakları yavaş yavaş çıkmaya başladığımda ben de zihnimin Bartu gibi uyuşmasını ve uyuyakalmayı istediğimi fark ettim, doğru düzgün alkol almamıştım ama keşke alsaydım. O zaman uyku benim için daha imkânlı bir hale gelecekti, bunu biliyordum.

Üst kata çıktığımda uzun koridora, kapalı kapılara baktım. Lâl'in odası, Işık ve Mutlu'nun odası.

Yankı ve Bartu'nun odası. Büyük ihtimalle Yankı o odada tek başınaydı. Seslere uyanmış olduğuna adım kadar emindim, uykusu hafifti ama kapıyı açıp bakmamıştı.

Adımlarımı o odaya doğru yönlendirdim, sırtımda sanki büyük bir ağırlık vardı; bu sırtımdaki ağırlık, canımı neden yakıyordu bilmiyordum ama birazdan sanki büyük bir yangının içinde kalacakmışım gibi parmaklarım uyuşuyordu.

Yankı'nın uyuduğu odanın önünde durdum. Sırtımdaki ağırlık arttı. Elim kapının koluna doğru uzandı, ağırlık sanki sırtıma tırnaklarını geçirdi ama o kapıya doğru itmek için değil, geri çekmek içindi.

Elim kapının kolunda asılı kaldığında neden onun yanına gitmek istediğimi anlamıştım. Yine kötüydüm, yine onun beni iyi etmesine ihtiyacım vardı, yine ona gidip belki de sözlerimle olmasa da gözlerimle beni iyileştirmesi için dilenecektim.

Sırtımdaki tırnaklar bunu engelledi. İlk defa Yankı'ya koşulsuz şartsız giden ayaklarım direndi ve kırgınlığım mı yoksa kendi kendime güçlü durma hissim mi bilmiyorum beni o kapıdan uzaklaştırdı.

Arınacaktım, güçlenecektim, silecektim; bunları neden kendim yapmıyordum, neden Bartu'ya söylediklerimin yükünü, Yankı'nın omuzlarına yüklüyordum? Neden kendi gücümü görmezlikten gelirken, ondan ibaret olduğumu düşünmeye başlamıştım?

Sadeceden ibarettim, sadeceden ibaret Helin, tek başına da üstesinden gelebilirdi acılarının.

Bana bunu söylemek istemişti, söylediklerini gerçekleştirecektim.

Adımlarım geri geri gitti ve iki ilerideki kapıya doğru yürüdüğümde bu sefer sırtımdaki tırnaklar, beni o odaya iteklemek için canımı yaktı. Öyle bir bastırıyordu ki sivri tırnaklarını, ben o odaya giremezsem bu gece, bir daha hiçbir oda beni kabul etmez gibi geliyordu.

Kapalı kapının önünde durdum, başımı kaldırdım ve yine elim kapının koluna gitti.

"Güçlüsün," dedim kendime kısık bir sesle. "Arınacaksın. Bunu yapacaksın. Tek başına yapacaksın."

Elim kapının koluna baskı yaptı ve beklediğim gibi olmadı, kapı kilitli değil, açıktı. Bu kadar cesur olmamın nedeni, kilitli olabileceğini düşündüğümden ötürüydü ama kilitli değildi, o lanet kapı açıktı.

Yutkunduğumda gözlerimi sıkıca yumdum sonra kapıyı itekledim ve içeriye doğru adım attığımda kapalı gözlerime rağmen ışıklar gözkapaklarıma çarptı, kendimi ateşin içine düşmüş gibi hissettim; kırmızı sadece ateşin rengi değil miydi? Cehennem kıpkırmızıydı, burası benim cehennemimdi.

Gözlerimi araladım. Cehennem beni daha da fazla kucakladı, kapıyı yavaşça elimle kapattım. Parmaklarım kilidin üzerindeki anahtara dokunduğunda onu çevirdim ve kendimi, cehennemime kilitledim.

Kırmızı ışıklı oda.

Günler sonra tekrar yüzleştiğim gerçeğim.

Benim cehennemim, ateşin rengi.

Kucak açtığım çocukluğum.

Kalbimin hızlı atmasını bekliyordum ama öyle olmadı. Durdu. Evet, durdu atmadı sanki. Nefesimin kesilmesinin tek nedeni bu olmalıydı.

Vücudumdaki bütün his uzaklaştı, bir adım attım ayak tabanlarımı hissetmek için sanki havada süzüldüm ama yürüyebilmiştim. Başka bir adım daha attım, elim kalbime doğru gitti, atıp atmadığını kontrol ettim ve orada, avcuma çarpan kalbimi hissettim.

Acıyla değil, nefretle değil, öfkeyle değil; korkuyla atan kalbimi hissettim.

Yine duvarlarda fotoğraflar vardı, her fotoğrafta Sokak Nöbetçileri vardı ama bu sefer daha farklıydı. O fotoğrafların bazılarında kendimi de görmüştüm.

Teknede çekilmiş olan fotoğrafımız. Mutlu'nun ben ve Yankı'yı çektiği fotoğraflar. Gizli gizli çekildiğimiz anlar. Gülümserken, kahkaha atarken, ben Yankı'yı izlerken. Hepsi ipe asılmıştı ve ben kendimi nasıl ölü hissediyorsam, o fotoğraftaki kız kendini bir o kadar canlı hissediyordu.

Gözlerim masanın üzerine kaydı. Beyaz kâğıtlar vardı, birbirinden ayrılması için kesilen fotoğraflar ve makas.

Tenimden bir ürperti geçtiğinde bakışlarım odanın içindeki koltuğa doğru döndü ve kendimi gördüm ya da görmek istedim. Günler önceki

bendi, cenin pozisyonunda yatıyordu ve korkudan ölecek gibiydi; kendi kendini uyutmak için kendine ninniler söylüyordu.

Sonra o yatan kadın değişti, küçüldü, çocuklaştı; ağlamaya başladı. Daha fazla ayakta duramadım ve yere, dizlerimin üzerine çöktüm. Kendi idamını bekleyen bir suçlu gibi değil de kendi idamını bekleyen bir cellat gibi kapının açılmasını bekledim. Bugün suçlu değil cellattım çünkü kendi ayaklarımla gelmiştim korkularıma. Cellatlar ölüm demekti, ben kendimi bir ölü gibi hissediyordum.

Koltuğun üzerinde uyuyan kız ağlamayı bıraktı.

Kapı sanki zorlanıyor gibi oldu.

Gözlerim masanın üzerindeki makasa doğru kaydı.

Kendi bileğimi değil, o çocuğun bileğini kessem iyileşir mi, diye düşündüm.

Kapı daha fazla zorlandı, küçük kız çocuğu korkuyla koltuğun üzerinde geriye doğru kaçtı, ben onun korkularına gözlerimi kapattım.

Ben geldim, dedi o nefret ettiğim ses. *Beni özledin mi?*

Beş yaşım ağlayarak duvarları yumrukladı, küçücük bedenine bakmadan karşı koymak için ellerini sallamaya başladı.

"Seni özlemedim," diye mırıldandım yüksek bir sesle. "Senden korkmuyorum."

Kapı zorlanmayı bıraktı. Sessizlik oldu sonra kırılma sesi geldi; benim cehennemimin kapısı kırıldı ama içeriye daha fazla kırmızılar yağdı.

Benden korkmuyor musun, dedi o ürkütücü ses. *Ama küçük kız öyle söylemiyor.*

Beş yaşım korkuyla kaçıyordu, saklanacak bir yer arıyordu ama cehennemde saklanacak tek yer ateş olurdu, bunu bilmiyordu.

"Artık o küçük kız değilim." Sesim beklediğimden daha yüksek çıktı, ona karşı koymak istedim.

Titriyorsun, dedi o şefkatten yoksun ses. *Sen sadece korkarken titrersin, bunu sana ben öğrettim.*

Dizlerimi karnıma doğru çektim, gözlerimi açamadım. Titriyor muydum gerçekten? Ellerimi hissetmek istedim, parmaklarımı ellerimde gezdirdim ama hissedemedim. Birbirine çarpan dişlerim miydi? Soğuk muydu? Neden cehennem sıcacıkken ben böyle titriyordum?

"Lütfen bize dokunma." Bunu ben söyledim, bunu beş yaşım söyledi.

Bunu altıncı yaşım söyledi.

Bunu yedinci yaşım söyledi.

"Lütfen seni unutmama izin ver." Başımı iki yana salladım. "Lütfen yaşamama izin ver. Ben arınmak istiyorum."

Zihnimde çığlıklar yükseldi, ağlamaları duydum; bir tokat sesi geldi, bir tekme sesi sonra yine çığlıklar vardı. Bu sefer parmaklarımda ıslaklık oluştu, o ıslaklık kendi kanıma aitti biliyordum. Dayanamadım, gözlerimi açtım, ilk olarak parmaklarıma baktım ama kan yoktu sonra tam karşımda benim gibi dizlerinin üzerine çökmüş olan yedinci yaşımı gördüm. Parmaklarında kan vardı, kendi kanıydı.

Elini bana doğru uzattı, temizlemem için değil, beni suçlamak için gösterdi. Kaşlarını çattı, her şey yüzünden bir kez daha kendini suçladı, bir kez daha beni suçladı. Başımı iki yana salladığımda gözlerim yine masanın üzerindeki makasa kaydı.

O makasla boynunu kessem, acıları diner miydi yedinci yaşımın, arınır mıydım?

Ben hep burada olacağım, dedi o şeytani ses. *Ben hep sizin saçlarınızı okşayacağım, ben hep sizin korkularınızım.*

Gözlerimi yedinci yaşımın gözlerinin içine diktim, o bana baktı, ben ona baktım sonra saçlarımda kirli parmaklarını hissettim yine. Kırmızı ışıklar karardı sanki tenimde yangınlar çıktı, yaralı olan her yerim iz kalan bütün acılarım yanmaya başladı fakat buz kestim.

Bana artık dokunma, demek istedim ama dokunduğu ben değildim ki, küçük bir kız çocuğuydu. O küçük kız çocuğunun saçlarında o kirli parmaklar gezindi, ben büyüdüm ama o kirli parmak izlerini temizleyemedim, engelleyemedim.

Omuzlarımda eller hissettim. Parmakları saçlarımdan omuzlarıma kaydı, dikenler battı bedenime. Çocukluğum çırpındı, ben onu izledim. Eli sırtımda gezindi, eli karnımda gezindi, eli bacaklarımda gezindi.

Tenim parçalandı ama ben hareket dahi edemedim.

Saniyeler geçti, dakikalar geçti. Uzanıp da makası tutamadım, o makasla kendi bileğimi kesemedim.

Ağlayamadım, direndim; ben direnirken çocukluğum gözlerimin önünde kendini yok etti yine. Onu kurtarmak için girdiğim odada, yine onun yok oluşunu izledim; o an aslında kendi çocukluğumun celladı oldum.

"Helin." Kapının kolunun çevrildiğini duydum. Gözlerimin önünde çocukluğum çırpınışlarının arasından korkuyla kapıya baktı; saçlarımı

okşayan eller bile duraksadı. "Helin, aç kapıyı." Başımı iki yana salladım. Sanki ruhum yok olmuştu, sanki atan kalbim bile hissetmiyordu hiçbir şeyi. Neden bu kadar tepkisizdim?

Çocukluğum gözlerimin önünde yok oluyordu.

Onlarca kez yok olduğu gibi.

Ses uzaklaştı. Saniyeler geçti. Sonra başka bir ses daha geldi, kapının kilidinin açıldığını hissettim; korkuyla titredim ama başımı çevirip de kapıya doğru bakmadım.

"Helin." Adım sesleri işittim. Hiçbir tepki veremedim, avcumun içindeki acıyı bile o ana kadar hissedememiştim. Omzuma dokunduğunda irkilip daha fazla titredim ve omzumu o elden kurtardım. Vücudumdaki titreme arttı, nefes almak artık tamamen imkânsızlaşmaya başladı ama gözlerimi karşımdaki yedi yaşımdan ayıramadım, bir yandan da gelen kişiden ürkerek kollarımla yüzümü gizledim.

O izlediğim çocukluğumun önüne güçlü bir gölge düştü sonra bir yüz ve turkuaz gözler. Karşımda benim gibi diz çöktüğünde onun arkasında kalan çocukluğumu göremiyordum ama tiz çığlıkları, kulaklarımdaydı.

"İyi değilsin," diye mırıldandı. Ona baktım ama aslında onu göremedim. Vücudundan delip geçen geçmişimi izlemeye devam ediyor gibiydim. Ellerini havaya kaldırdı, bana dokunmak istedi fakat bir kez daha titreyip geriye doğru çekildim. "Tamam," dedi. "Dokunmayacağım." Çaresizlikle elini aşağıya indirdi. "Bak ben Yankı," dedi. "Buradayım. Hiçbir şey olmayacak."

Evet, hiçbir şey olmayacaktı ama zaten olan olmuştu, önemli olan da bu değil miydi?

Gözlerim tekrar ellerime kaydı, parmaklarımın ucundan yere damlayan kan yoksa ben neden kan kokusu alıyordum? Elimi kokladım, benden gelmiyordu. Başımı eğip Yankı'nın arkasındaki çocukluğuma baktım. Sonunda o kirli eller, ondan uzaklaşmıştı ama sıska bedeni, yere düşmüştü ve cenin pozisyonunda korkuyla titriyordu. Kan, ağzından geliyordu.

"Helin," dediğinde Yankı'nın sesinde korkuyu duydum. "Bir şeyler söyle, konuş benimle."

Arınacaktım, unutacaktım, şu an, bu halimle o geçmişimdeki kızı kurtaracaktım; kanı temizlemeyecektim ama kirlerini silebilecektim.

Onun izini silecektim, yok edecektim; gerekirse çocukluğumu da öldürecektim.

"Yankı," dediğimde gözlerimi ona çevirmedim, donuk bakışlarla karşıya bakmaya devam ettim. "Masanın üzerindeki makası eline alır mısın?"

Gözleri masanın üzerindeki makasa doğru döndü ve sonra "Neden?" diye sordu. Hiçbir cevap vermedim, o makası almasını bekledim; günlerce de olsa o makası almasını beklerdim. Bir süre sonra makası eline aldığında yüzünü tekrar bana çevirdi.

Arınacaktım, unutacaktım, kurtaracaktım.

Yok edecektim, tekrar var edecektim; ben zamanın içinden kendimi kurtaracaktım sonra da o zamanın içinde kendimi öldürecektim.

"Yankı," dedim titreyen bir sesle, ilk defa kendimi duydum. "Şimdi o makasla saçlarımı keser misin?"

"Ne?" Başını hızlı bir şekilde iki yana salladı. "Bunu yapmam, bunu sana yapmam. Benden bunu isteme."

"Yap," dediğimde tekrar ellerime baktım. "Benim gücüm yok, ellerimi hissetmiyorum hem görmüyor musun? Ellerimde kan var."

Gözleri ellerime kaydı, uzun bir süre baktı sonra yine "Yapamam," dedi çaresiz bir sesle. "İzin ver sana yardım edeyim."

"Bana yardım edebilirsin," dediğimde sesim daha fazla titredi. "Beni arındırabilirsin, unutturabilirsin, kurtarabilirsin. Saçlarımı kes, Yankı. Onları kes." Gözlerim ilk defa onun gözlerine gerçekten baktı ve yalvarırcasına "Ne olur," dedim. "Saçlarımı kes. Bunu istiyorum yoksa geçmeyecek bu acı. Hep saçlarımda onun parmaklarını hissedeceğim."

"Ben," dedi sustu, gözlerini kapattı sonra nefesini verdi. "Buna kıyamam, saçlarına kıyamam."

Yüzümü izlerken art arda başını iki yana sallıyordu ama öylesine çaresiz görünüyordu ki başka bir yolunun olmadığını o da fark etmişti. "Sen kesmezsen ben o makası zor da olsa elime alacağım," dedim tam gözlerinin içine bakarak. "Ama kestiğim saçlarım olmayacakmış gibi hissediyorum. Sen bunu yapmazsan, ben daha kötüsünü yapacağım."

Yüzüne daha fazla acının bulaştığına şahit oldum. Çaresizce dudaklarını araladı ama hiçbir şey söyleyemedi ve bakmaya devam etti. İlk defa Yankı Sarca'nın da başka bir yolu yokmuş gibiydi eğer varsa da ben o yolları silip atmıştım; kendi yolumu ona göstermiştim.

Helin Aktan'ın yollarındaki tek ışık, kırmızı ışıklardı.

Saniyeler, dakikaya dönüştüğünde makası daha sıkı tuttu ve gözlerini kapattı. "Bu yüzden," dediğinde bana doğru yaklaştı. "Seni affetsem bile kendimi asla affetmeyeceğim."

Parmakları yavaşça saçlarıma uzandı, o an ilk defa Yankı Sarca'nın ellerinin titrediğini hissettim; ilk defa onun da elleri titredi ama korkudan değil gibiydi.

Saçımın önünden bir tutamı aldı, parmaklarının arasında okşadı sonra makası yaklaştırdı ve yüzüme bakarak o bir tutam saçı kestiğinde sanki saçımı değil, bileğimi kesmiş gibi acıyla yutkundu. Bir an bile beklemedi, diğer taraftaki saçımı da tuttu ve orayı da kesti. Ardından arkama geçti ve makasın sesini işittim, oradaki saçlarımı da kesti.

Belime kadar gelen saçlarım, omuzlarıma ulaştığında kanlı parmaklarıma, saçlarım düştü. O kirli saçlar, parmaklarımdaki kanları temizlesin diye avcumun içinde sıktım. O an, tırnaklarımı avcumun içine batırdığım için kan topladığını gördüm; şiddetli acının nedenini o an anladım.

Makasın yere düşme sesini duyduğumda gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve elim saçlarıma tutundu. Tamamen kısalmıştı, o uzun saçlarım artık yoktu ama artık kirler de yoktu. Tamamen olmasa da arınmıştım. Gözlerimi tekrar açtım. Karşımda çocukluğumu göremedim, çığlıkları bir daha duymadım ama yeniden geleceklerdi, biliyordum.

"Yankı," dedim. Arkamda durduğunu biliyordum. "Şimdi de saçlarımı okşar mısın? Sadece sen okşar mısın?" Acıyla yutkunduğumda artık hissedemediğim bütün duygularım gün yüzüne çıkmaya başlamıştı. "Sadece sen sever misin saçlarımı?" Derin bir nefes aldı sonra beni kendisine doğru çektiğinde sarıldı. Başım göğüs kafesine denk gelirken çenesi alnıma dokundu ve parmakları saçlarımda gezinmeye başladı.

Yankı Sarca kestiği saçlarımı sevdi, sadece o sevdi; arındığım yerde tertemiz parmakları benim saçlarımda gezindi.

"Yankı," dediğimde artık hissettiklerim katlanılmaz dereceye gelmişti. Vücudum titriyordu, ellerim titriyordu, dizlerim titriyordu, sesim titriyordu; ben titriyordum ama Yankı da titriyor gibiydi. "Yankı," dedim tekrar. Gözümden bir damla yaş düştü. "Beni bu odadan çıkarır mısın?"

Saçlarımı okşayan parmakları duraksadı. "Ben çok korkuyorum, çok fazla korkuyorum. Ben hâlâ korkuyorum."

"Korkma," dediğinde beni daha sıkı sardı. "Ben varsam, senin korkacak hiçbir şeyin yok. Ben varım, buradayım." Bu son olmuştu.

Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığımda gözlerim yerlerdeki saçlarıma kaydı ve başımı iki yana sallayarak gözlerimi kapattım.

Çok korkuyordum, seneler geçse bile çok korkuyordum; olacaklardan değil, olmuşlardan. Artık korkularımın nedeni çocukluğumdu çünkü beni bir gün ölümün kıyısına getirecek diye ödüm kopuyordu, eğer ölürsem Sokak Nöbetçileri'ni bir daha göremezdim.

Yankı, bir elini bacaklarımın altından geçirdi diğer eli belimden sıkıca tuttu ve kucakladığında ayağa kalktı. Kollarım onun boynunu sıkıca tutarken ağlamaya devam ediyordum.

O kırmızı ışıklı odadan çıktı, geride kirli saçlarım, Yankı'nın parmaklarının dokunduğu makas ve korkak çocukluğum kaldı. Yürürken onun dengesini sarsacak kadar çok titrediğimi yeni fark ediyordum ya da o titriyordu, bilmiyordum.

"Ölmek istemiyorum," çıktı dudaklarımdan. "O beni öldürecek. Çocukluğum bir gün beni öldürecek."

Odasına girdik. Işığı açmadan beni yatağına yatırdığında ayakkabılarımı çıkardı sonra üzerimdeki ceketi. Hiçbir cevap vermedi, yüzüne bakmak istedim ama karanlıktan dolayı hiçbir şey göremedim.

Yanıma uzandı. Birkaç saniye sonra arkadan bana sarıldığında kolu, belimi sıkıca kavradı ve beni, güven veren göğüs kafesine yasladı. Cenin pozisyonunda ağlamaya devam ederken diğer eli saçlarımda gezinmeye devam etti, parmakları saçlarımı sevdi.

"Çok korkuyorum," dediğimde gözlerimi sıkıca yumsam da kendimi o odada hissediyordum. "Ve bunun çaresi yok."

"Var," dediğinde nefesi kulağımdaydı. "Sen küçükken tek başına korktuğunda kendi kendine ninniler söylerdin değil mi?" Başımı olumlu anlamda aşağı yukarı salladım. "Birbirimize benziyoruz, ben de ıslık çalardım. Dinlemek ister misin?" Tekrar başımı aşağı yukarı salladığımda saniyeler içinde ıslık sesini işittim ve fazlasıyla huzurlu bir melodi kulaklarıma doldu.

Bir yandan saçlarımı sevdi, bir yandan güzel bir melodiyi kulaklarıma doldurdu. Ağladım, ağlamaya devam ettim ama o bıkmadı.

Melodisi o kadar dinlendiriciydi ki benim ninnilerimden daha huzurluydu. Dakikalar içinde ağlamalarım yavaşladığında ve iç çekişlere dönüştüğünde yavaş yavaş melodiyi sonlandırdı.

Sonra ben uykuya dalmadan önce dudaklarını saçlarıma bastırdı, o gece sabaha kadar Yankı Sarca kestiği saçlarımı tek tek öptü; her uyandığımda onun nefesi, onun dudakları saçlarımdaydı ve bu, kendimi arınmış gibi değil, arınmadan da cenneti tadabilirmişim gibi hissettirdi.

5.

İNTİKAMIN İLK LEKESİ

Yankı Sarca'nın güncesinden... ***07.11.2019***

İntikam, güçsüz insanların kurtuluş kapısıydı.

İntikam, başka bir yolu kalmayan insanların seçtiği bir tuzaktı.

İntikam, benim yarattığım bir yol olamazdı.

Fakat artık her şey değişmişti.

Ben kendimi yalnız hissedemeyecek kadar çoğul olmuştum.

Güçsüz insanları da yolları kalmayanları da çok iyi anladığım bir çift göz bana acıyla bakmıştı.

Bu gözlerde geçmişin acısı vardı, bir çocuğun ağlamaları ve kurtuluş çağrısını bekleyen elleri. Onu bu azabından, geçmişinden intikam alarak kurtarabilirdim.

Beklemedim, durmadım.

İlk defa sözümü çiğnedim, günler önce onun bana güvendiği için verdiği mektubu okudum; o mektup geçmişinden gelmişti.

Sonra tekrar onun uyuyan yüzüne baktım, kâbuslarına ve korkularına rağmen nasıl da hâlâ bir yuvayı anımsattığını izledim. Gece boyunca onu izledim.

Ben bir kadını ilk defa bu kadar uzun izledim, ilk defa bir kadını izlerken huzuru hissettim.

Sonra o mektupta yuvamı yıkacaklarını öğrendim.

Ve ona başka bir söz verdim, bu sefer verdiğim söz ne olursa olsun gerçekleştireceğim bir sözdü; çiğnediğim sözün yerine geçecekti.

Ben o Yuva dağılmasın diye kendi sokaklarımı bile yok edecektim.

"Beşinci Sokak Nöbetçisi, Yankı Sarca"

"Sonuncu Sokak Nöbetçisi, Yankı Sarca"

Hayaller kurmazdım.

Yaşamak istemezdim.

Kendimi öz hissetmezdim, bütün hücrelerime kadar üveyken.

Nefes almazdım.

Geleceği beklemezdim.

Geçmişi yok etmeye çalışmazdım.

Mucizelere inanmazdım.

Yankı Sarca'yla tanışmasaydım eğer.

Onun adı Yankı'ydı. Adının anlamını taşıdığını şimdi daha iyi anlıyordum çünkü kalbimde büyük bir gürültü vardı; duvarlara çarpıyordu, yankı yapıyordu, kalbim yankı içindeydi.

Kalbim Yankı'lanıyordu.

Bütün inançları körelmiş, bütün gerçekleri yok olmuş bir kadınken, iyileşmeye çalışan ama iyileşirken de yaralarını saramayan o kadına dönüşmüştüm. Bu zamana kadar yaralarım nasıl sarılır bilemediğim için şimdi ellerim kan içinde yerde oturuyordum.

Kapı açılıyordu.

Yankı geliyordu, kalbimdeki gürültü artıyordu. Ellerimi saklamak istesem de saklayamıyordum. Bir şekilde o yaralarımı görüyordu, ilk günden beri hem de. Sonra parmaklarımı tutuyordu, parmaklarımdaki kanlar onun parmaklarına bulaşıyordu.

Temizlenmeyeceğimi biliyordum ama Yankı da benimle beraber kirlenerek beni yalnız bırakmıyordu.

Onu ilk tanıdığım günü, o gece rüyamda gördüm. Karşımda dikiliyordu, arkasında kardeşleri vardı ve elinde bir rubik küp. Yüzüme bakıyordu, yüzüme bakarken daha ilk günden benim her zerremi gördüğünü hissediyordum.

Ama rüyamdaki Helin geri geri adımlar atıyordu, Yankı'dan kaçıyordu. Kendi gözlerimden kendimi izliyordum, oradaki bir ruhtum. "İstemiyorum," diyordum kaçarken. Yankı durmaya devam ediyordu, beni izlemeye devam ediyordu. "Bunu hak etmiyorum," diyerek ağlamaya başlıyordum.

Bu bir rüya değildi, bu bir kâbustu. Yankı Sarca'yla tanışmamış, hayatının kıyısına bile uğramamış bir Helin, bütün hücrelerine kadar kötülüğe batmış bir kadın olurdu.

"Şşş," diye bir ses duydum kulağımın dibinde. Rüya olduğunun farkında olsam bile korkuyla gözlerimi açtım ve elim hızlıca bir eli tuttu.

irkildiğim yerde zamanın ve yerin varlığına erişmeye çalıştım. "Kâbustu," dedi kulağımın dibindeki o ses. İşittiğim anda rahatladığımı hissettim. "Buradayım."

Gözlerim eline kaydı ve parmaklarım elini daha sıkı tuttu. Sırtım ona dönüktü, yatağındaydık. Saçlarımda ve ensemde nefesini hissedebiliyordum, diğer eli yüzüme uzandı. Önüme düşen saçlarımı geriye iteklerken yutkunmakta zorlandım.

Defalarca uyuyup uyanmıştım, kâbuslar beni bir türlü rahat bırakmamıştı ama tek hatırladığım, bu son gördüğümdü. Her uyandığımda ise Yankı'nın beni sakinleştiren sesini işitmiştim.

"Yankı," dedim kuru bir sesle ve boğazımı temizledim. Yankı'nın söylediği gibi hasta oluyordum, ayrıca gece boyunca ağladığımdan sesim kısılmıştı. Gözlerim yanıyordu. Uykum yoktu ama sonsuzluğa kadar uyumak isteyeceğimi biliyordum. "Ne zamandan beri uyuyorum?"

Beni öylesine sıkı sarmıştı ki hareket bile edemiyordum. Eli sıcacıktı, vücudu sıcacıktı, kokusu hemen yanıbaşımdaydı.

Sonsuza kadar uyumayı şimdi daha fazla istiyordum.

"Altı-yedi saat oldu," dedi Yankı. Onun sesi benim sesimin aksine daha netti.

Kaşlarım hafifçe çatıldı. "Sen hiç uyumadın mı?"

İlk önce sessiz kaldı. Kendimi suçlu hissetmemi istemedi belki de çünkü biliyordum ki uyumadıysa da tek nedeni bendim. Rahat bir sesle, "Ben vampirim," dedi, sesine muzırlık yerleşti. "Bunu bilmiyor muydun yoksa? Asla uyumam."

Kaşlarım daha fazla çatıldı. Benim yüzümden bütün gece uyuyamamıştı, uyusa bile benim sesimle uyanmış olmalıydı. "Vampir mi?" diye sordum. "Benim yüzümden uyuyamadın, değil mi?"

Tuttuğum elini çekti ve parmaklarını koluma ilerletti. Çıplak tenime dokunup hafifçe gezdirdiğinde bu beni içsel olarak rahatlattı. "Doğru, senin yüzünden uyuyamadım," diye mırıldandı. "Kanını emmemek için çok çabaladım, kendimle savaştım. O kadar zor bir geceydi ki."

Kaşlarım çatık olsa da gülümsedim. "Bugün güne Edward Cullen olarak mı başladın Yankı?" Kendimi ona daha fazla yasladım. "Unutma ki hiç kimse Edward Cullen olamaz."

"Ne?" Parmakları duraksadı. "O adama sen de mi âşıktın?"

"Sen de mi derken?" Zorlukla da olsa ona dönmek istedim ve izin verdiğinde sırtım yatağı buldu, yüzünü gördüm. Yan yatıyordu, benim üzerim örtülüydü ama o üzerini örtmemişti. Saçları dağılmıştı, gözleri kıpkırmızıydı.

Gözleri uykusuzluktan kıpkırmızı olmalıydı. Umarım ki öyleydi.

Sarıldığı kolu üzerimde dururken diğer elini ensesine yerleştirip hafifçe doğruldu. "Yani," dedi gülümseyerek. "Her küçük kızın bir aşkı olur, senin de Edward Cullen."

Gözlerim gülümsemesine takıldı. Ne kadar içten olmasa da beni gülümsetmek için gösterdiği çaba çatılan kaşlarımın düzelmesine ve derin bir nefes vermeme neden oldu. "Hımm," dedim dudaklarımı bükerek. "Kabul ediyorum, Edward'a âşıktım ama sen de bir kitap karakteri olsaydın onun kadar olmasa da sevilirdin bence Yankı Sarca."

Kaşları çatıldı. "Onun kadar olmasa da mı?" diye sordu homurdanarak. "Ben bir kitap karakteri olsaydım beni yazan kişi bile bana âşık olurdu bence."

"Ne?" derken içten bir şekilde güldüm. "Bu özgüven nereden geliyor? Hem de kendini Edward Cullen'la kıyaslayacak kadar."

"Edward Cullen'la kıyaslayacak kadar mı?" Gerçekten sesinin tonu değişmeye başlamıştı. "Sen ciddi ciddi bu adama âşık mıydın?"

"Geçmiş zaman mı kullandın sen az önce?" Başımı iki yana salladım. "Ona hâlâ âşığım. Pencerem açık uyurdum, belki içeriye girer diye." Gözlerim pencereye döndü. "Ah, pencere kapalı, tüh."

Gözlerini devirip derin bir nefes verdi, sonra ağız ucuyla, "Kitap karakteri o," dedi ama daha çok kendisine konuşuyor gibiydi. "Sadece kitap karakteri."

"Efendim?" diye sordum.

"Beyaz peynir suratlı Edward Cullen," dedi küçük bir erkek çocuğu gibi. "Onu tek yumruğumla yere yığarım."

Elimle ağzımı kapatıp gülmeye başladığımda bakışları bana döndü. "Yalnız," dedim gülmemin arasından. "O vampir, çok hızlı ve çok güçlü. Seni soru işaretine çevirmesin de dikkat et."

"Bana bak," deyip bir anda beni kendisine çekti. Göğüs kafesim göğüs kafesine çarptığında ellerim ikimizin arasında kaldı. Burnuma fiske vurdu, kaşlarını çattı. "Bir kitap karakteri değiliz diye bizi fazla hafife alıyorsun sen."

Gözlerimi kocaman açtım, kafeslendiğim yerde ellerimi hareket ettirip, "Sen niye bu kadar tepki verdin ki?" diye sordum. "Söylediğin gibi altı üstü kitap karakteri."

Dudakları aralandı, hızlı bir cevap verecekti ama sonra sustu. Gözlerini kaçırıp duvara baktı. "Sadece kıyaslanmaktan hoşlanmam," dedi umursamaz bir sesle. "Yani bilirsin, liderler kıyaslanmaz, onlar her zaman tektir."

"Ah, tabii ya," dedim ben de başımı sallayıp. "Şu lanet olasıca liderliğin." Gözleri gözlerime çevrildi. "Dünya üzerindeki tek lider sen misin yoksa?"

"Senin dünyandaki tek lider benim," dedi hızlıca.

"Sen sadece benim liderim misin peki?" diye sordum bu kez.

Sıra ona geçmiş gibi muzip bir ifadeyle güldü. "Bilmem ki," dedi gözlerini kısarak. "Senin şikâyet ettiğin liderliğimi isteyecek binlerce kadın bulabilirim gibi geliyor bana."

Başka kadınlar mı? Bu düşünce beni sinirlendirmişti. "Nah bulursun," dediğimde gözlerini kocaman açtı. "Ne?" dedim kaşlarımı çatarak. "Nah bulursun işte."

"Sen niye sinirlendin ya?" diye sorduğunda gözleri hâlâ iriydi. "Nah mı?" Bunu söylediği anda orta parmağımı kaldırıp ona gösterdim, gülümsedi. "Yani kimse benim liderliğimi istemez mi?"

"İstemez," diye homurdandım. Bu hissettiğim neydi bilmiyordum ama ilk defa Yankı'nın bana konuştuğu gibi başkasına konuşacağını düşünmek, öfkelenmeme hatta öfkeden yanaklarımı ısırmama neden olmuştu. "Hem liderleri olsan ne yapacakmışsın ki? Kimse benim gibi kaldıramaz böyle lideri. Ayrıca ben de bunu istemiyorum. Liderler kıyaslanmaz, liderler şunu ister, liderler bunu ister. Yok liderin olarak şunu yaptım, bunu yaptım. Sözlükteki liderliğin tanımı dile gelse seni parçalara ayırırdı."

"İstemiyor musun?" diye sorup kaşlarını kaldırdı. "Ayrıca onlara ne mi yapacağım?" Beni bırakıp yan durmaya devam ederken sırtüstü uzandı, bir elini başının altına koydu, diğer eli karnına yerleşti. "Sana yaptığım birçok şeyi." Dudaklarını büktü, bu hareketi onu fazlasıyla sevimli gösterdi. "Mesela bisikletime bindiririm." Göz ucuyla bana baktı. "Önüme bindirmekten bahsediyorum yani. Tam önüme."

Yanaklarımın içini daha fazla dişledim ama ona belli etmemeye çalışarak, "Ee," dedim umursamaz bir sesle. "Bu mu yani? 'Bin bakalım

önüme,' diyeceksin. O kişi de, 'Aman Tanrım, ne muhteşem bir lider,' mi diyecek?"

"Hayır tabii ki," diyerek gözlerini tavana dikti. "Eğer bisiklet sürmeyi bilmiyorsa ona bisiklet sürmeyi öğretirim, mesela ona güzel bir bisiklet alırım." Gülümsedi. "Sonra ona dövüşmeyi de öğretirim ki ben yanında yokken de kendini koruyabilsin ama şu da var, lideri olarak onu asla yalnız bırakmam." Kanım alevlenmeye başladı. "Ona insanları öğretirim, ona gerçekten insanları tanıtırım ki karşısına çıkacak herkesin amacını anlasın. Kötü insanlar çok, o kötü insanların ona zarar vermesini istemem."

"Hımm," dedim lafını keserek sert bir sesle. "Sonra ne yaparsın? Onu ayağında sallayıp uyut istersen bir de?"

"Yok, onu yapmam," dedi ciddi bir sesle. "Yani uyuturum ama bu ayağımda sallayarak olmaz. Bilmem ki," diyerek gözlerini kıstı. "Belki ıslık çalarım, ıslığımla uyur."

"Ne?" diye lafa atladım. "Dün bana çaldığın gibi mi?"

"Evet ama sen memnun değilsin bu liderlikten, değil mi?" Gözleri bana döndü.

İlk başta cevap vermedim, yüzüne bakmaya devam ettim ama öfkeleniyordum. "Onu lideri olarak öper misin?" diye sordum.

"Bilmem," deyip bakışlarını yine üzerimden çekti. "Onu öperim ama bunu ne olarak yaptığımı sadece ben bilirim. Dur." Kaşları çatıldı. "Ona öpmekten çok daha fazlasını da yapabilirim." Sustu, sessizlik oldu, nefesini verdi. "Tabii bu kısım seni ilgilendirmez, bu lideriyle arasında özel bir konu."

Elim boynuma gitti ve parmaklarım ateş gibi tenime dokundu. "Ona hediyeler de alır mısın?"

"Elbette," diye keyifli bir sesle karşılık verdi. "Hediyem bile aklımda."

"Neymiş o?" Bamtelime doğru ilerliyordu.

Gülümsedi, arada sırada yüzüne uğrayan o çapkın gülümsemelerinden biriydi. "Siyah iç çamaşırı," diye karşılık verdiğinde gözlerim açıldı. "Ona yakışır. Hem de çok."

"Çüş," diye inleyip sertçe karnına vurdum. "Her kadını siyah iç çamaşırıyla mı hayal ediyorsun sapık herif?"

Hızlıca bana baktı. "Yok," dedi aynı gülümsemeyle. "Sadece lideri olmamı isteyen kadınları."

Gülümserken öfkeden güldüğüm o kadar belliydi ki Yankı'nın yüzü daha fazla aydınlanmıştı. Ben kızardıkça, tepki verdikçe bu onun çok daha fazla hoşuna gidecekti, biliyordum. "Başka?" diye sorduktan sonra doğrulduğum yerde ben de kendimi sırtüstü yatağa bıraktım. "Başka ne yapacaksın?"

Ona bakmıyordum ama hâlâ gülümsediğini hissedebiliyordum. "Hasta olduğunda ona bakardım," diye içten bir sesle soludu. "Onun başında beklerdim. Ona ilaç alırdım."

"Şurup da alır mıydın?" diye sordum kırgın bir sesle.

"Evet," dedi. "Hem de acı olanından değil, tatlı olanından."

"Bana yaptığın gibi mi yani?" Gözlerimi ona çevirdim, gözleri tavandaydı, gülümsüyordu ama şefkatli bir gülümsemeydi.

"Sana da liderin olarak yapıyordum ama mutlu değildin bu durumdan," dedi. "Ben de ne yapayım, gidip başkasına yaparım sana yaptıklarımı. Bakarsın şikâyetçi olmaz."

"Bana yaptıklarının aynılarını başkasına mı yapacaksın?" diye sorduğumda istemeden de olsa alt dudağım bükülmüştü. "Bu lanet liderlik kitabında, 'Sadece tek bir kişiye yapılır' kuralı yok mu?"

O da bakışlarını bana çevirdi, kaşlarını kaldırdı. "Sadece sana yapmamı mı isterdin bunları?"

Gardımı düşürdüğümü anladığımda turkuaz gözlerine odaklanmadan, "Yok," diye yanıt verdim. "Söylediğim gibi liderliğini istemiyorum."

"İyi o zaman, sorun yok," diye mırıldandı. "Bunlarla beni kimse lideri olarak istemez mi diyorsun hâlâ?"

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. "Maalesef istemez."

Yine yan döndü ve bana yaklaştı, alnıma düşen saçı geriye iteklerken, "Böyle dokunsam," dedi, sonra parmağı yanağımda gezinip çeneme indi. Kolu belimi kavrayıp sıkıca sardı, beni kendine çekti. "Böyle sarılsam," diye fısıldadı kulağıma eğilip. Nefesi yüzümde gezindi. Ona hâlâ bakamıyordum, gözlerim tavandaydı ama göğüs kafesim inip kalkıyordu. Nemli dudaklarını yanağımda hissettim, parmakları çenemden tutup beni çevirdi ve gözlerimiz kesişti. "Böyle baksam," dedi etkileyici bir tınıyla. "Yine mi istemez beni?"

Turkuaz gözleri öylesine büyük bir şefkatle bakıyordu ki rol mü yapıyordu yoksa gerçek miydi, anlayamadım. "Bilmem," diye kekeledim.

"Bilmiyorum." Başka hiçbir şey söylemedim, gözlerinin içine bakmaya devam ettim.

Bakışları gözlerimden saçlarıma kaydı, sonra çenemdeki eli saçlarıma ilerledi. Bakışlarının rengi değiştiğinde acıyı onun bakışlarında gördüm, kederi de ve pişmanlığı da. Kendini affetmeyen Yankı vardı.

Tamam ama kendini neden affetmiyordu?

Saçlarıma dokundu, yine hiç elleri titremeyen Yankı Sarca'nın elleri titredi bir kez daha.

Parmakları saçlarımın arasında gezindi, kaşları çatıldı, yutkundu. "Böyle okşasam saçlarını," dedi ama daha çok bana konuşuyor gibiydi. "Böyle sabaha kadar sevsem," diye devam etti. Çenesini havaya kaldırdı, dudaklarını alnıma bastırdı, gözlerimi sıkıca yumdum. Nefesi saçlarıma ulaşınca saçlarımdan öptü yine. "Böyle öpsem saçlarından," dedi. "Her telinden öpsem." Yine yutkundu, acı benim de kalbimin ortasına oturdu. "Yok," dedi bir anda keskin bir sesle. "Sadece senin saçlarını okşar, sadece senin saçlarını sever, sadece senin saçlarını öperim."

Gülümsediğimde sanki daha fazla yaş üretebilirmişim gibi gözlerim dolsa da onları kapalı tutmaya devam ettim. "Lütfen," dedim fısıldayarak. "Sadece benim saçlarımı okşa, sev, öp."

"Peki, geçer mi?" diye sorduğunda onda bıraktığım yara izini yeni görebiliyordum. O güçlüydü, Yankı Sarca bu zamana kadar tanıştığım en güçlü insandı ama şimdi, ben onda öyle büyük bir yara bırakmıştım ki içten içe ize dönüşmemesi için dualar ediyordum. "Ben bunları yapınca kendini iyi hisseder misin?"

Sorduğu soruya cevap vermedim. "Özür dilerim," diye mırıldandığımda sesim titriyordu. "Bunun seni bu kadar etkileyeceğini düşünmezdim." Saçlarımda gezinen parmakları hâlâ titriyordu. "İlk defa ellerin titriyor Yankı." Uzanıp saçlarımda gezinen elini tuttum ve gözlerimi açtığımda direkt göz göze geldik. "Benim yüzümden."

"Senin yüzünden değil," dediğinde o an tuhaftı, öylesine tuhaftı ki benim de ellerim titremeye başlamıştı. "Benim yüzümden." Başını iki yana salladı. "Başka bir yol bulabilirdim ama o an bulamadım, kendimi hiçbir zaman affetmeyeceğim."

İlk defa ikimizin de elleri titriyordu. "Hayır," derken bakışlarımı ona çevirdim yine. "Saçlarım umurumda bile değil. Sen olmasaydın çok daha kötüsü olabilirdi ama olmadı. Sen vardın çünkü. Buradaydın."

"Ama iyi gelmedi sana," derken turkuaz gözleri öfkeyle doldu ama öfkesi bana değildi. "Gece boyunca ağladın, gece boyunca kâbuslar gördün, gece boyunca sayıkladın. Gece boyunca kaçtın. Kurtulmak istedin, ben seni kurtaramadım. Geçmişin senin kâbusun, ben seni kâbusundan kurtaramadım." Çenesi kasıldı, kasıldığı yerde elimin içindeki eli yumruk oldu. "Çaresizliği sevmiyorum Helin ve sen bana ilk defa bu kadar çaresiz hissettirdin."

Parmaklarım yumruğunun üzerine kapandı. "Kendini suçluyorsun Yankı," dedim acıyla. "Geçmişimin sorumlusu sadece benim, sen yoktun. Kendini suçlama. Seneler geçti, seneler geçerken beni de yaktı ama geçti. Geçmişte kaldı, yapabilecek bir şey yok."

Hiçbir zaman geçmişte kalanların iyileşebileceğine inanmamıştım, çabalamıştım ama olmamıştı çünkü geçmişte kalmıştı. İntikam duygusunu hissetmeye başlasam bile yollarımın olmadığını da görebiliyordum, hem intikam beni daha fazla tüketmeyecek miydi? Hızlı tükenmektense yavaşça tükenmek bana daha iyi gelecekti.

Yankı'nın yumruğu daha fazla sıkıldı. İlk defa gözlerinde bambaşka bir adam gördüm, bu adam gerçekten kötü bir adamdı ve gözlerinde ilk defa intikamın ateşi yandı. Hiçbir zaman yollarının arasında intikam olmayan adam, bana büyük bir intikam ateşiyle baktı.

İşte o gün, *intikamın ilk lekesi*, onun gözlerine düştü.

"Dün ben kendime bir söz verdim," dedi. "Senin için." Gözlerimin içine sanki o an, dünya üzerinde benden başka kimse yokmuş gibi baktı. "Hiçbir zaman kendim için seçmediğim ve seçmeyeceğim bir yol var: intikam. Senin için yollarım çok daha fazla Helin ve o yollarda intikam da var." Elleri bir anda yüzümü kavradı, yaklaştı. "Kesilen her saç telin kadar intikam alacağım. Kesilen her saç telin kadar canlarını yakacağım." Öfkesi, nefreti, kini; daha önce hiç görmediğim duyguları gözlerine yerleşti, bu sadece benim için oldu.

"Yankı," döküldü dudaklarımdan ve gözümden bir damla yaş düştü. "Bu," sustum, gözlerimi kapatıp ellerimi ellerinin üzerine koydum, avcunun içini öptüm ve öyle kaldım.

Yaşanmıştı, yaşadıklarım hâlâ diriydi, geçmiş her anımdaydı ve bu zamana kadar cesaret edemediğim o yol, Yankı'nın benim için kendine çizdiği yol olmuştu.

Birisi gelecek ve senin çocukluğunun intikamını alacak deselerdi inanmazdım ama alacaktı.

Birisi gelecek, senin çocukluğun için savaşacak deselerdi inanmazdım ama savaşacaktı.

Birisi gelecek, senin saç tellerini bile önemseyecek deselerdi inanmazdım ama önemsemişti.

Beni benden daha çok önemsemişti.

"Dün son damlaydı," deyip kapalı gözlerimi açtım. "Ben seni gördüm. Ben sizi gördüm." Başını iki yana salladı. "Senin intikamını kendi intikamım yapacağım ve biliyorsun, Yankı Sarca yapacağım derse yapar."

Ben de yüzünü ellerimin arasına alarak, "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum. "İlk defa gözlerinde hiç görmediğim duyguları görüyorum. Özellikle öfke. Daha önce hiç böyle öfkeli baktığını görmemiştim ve şu an nedeni benim. Geçmişimi bile neden bu kadar önemsiyorsun? Saçlarımı önemsiyorsun Yankı, saçlarımı. Neden?"

Soruma hazırlıksız yakalanmıştı, kendisine bile yöneltmediği bir soru olduğu açıktı. Kaşları çatıldı, bir süre yüzümü inceledi. Bunu yaparken kendi iç hesaplaşmasında olduğunu görebiliyordum.

"Liderin olarak mı diyeceksin yoksa?" dedim ve burnumu çekip gülümsedim. "Liderim değilsin artık, unutma."

Kaşları daha fazla çatıldı. Dilini alt dudağında gezdirip ıslattı sonra başparmağı hafifçe yanağıma dokundu. Yüzü yavaş yavaş değiştiğinde kendisine verdiği cevap yutkunmasına neden oldu ama o cevabı bana vermeyecekti, bunu anladım. "Sadece," dedi bana dikkatli bakarken. Başparmağına gözümden düşen bir yaş daha bulaştı. "Sevdiğimden saçlarını Helin. *Sevdiğimden saçlarını.*"

Aklından geçen bu muydu bilmiyordum ama gözlerine bu sefer de adını koyamadığım bir ifade yerleşmişti. Sorgulamadım, üzerine düşmedim. Başımı göğüs kafesine yaklaştırdığımda kollarını belime doladı ve ben de ona sırtından sıkıca sarıldım. "Vazgeç desem de vazgeçmezsin, değil mi?" diye sordum boğuk bir sesle.

"Vazgeçmem," diye karşılık verdi.

"Ama intikam bazen ölüme bile götürür," deyip göğüs kafesinden derin bir nefes çektim. "Sana hiçbir şey olmasın." Ona bir şey olacağı düşüncesi bile kalbimi sıkıştırdı, daha fazla sarıldım. "Lütfen olmasın."

Bu söylediğime cevap vermedi, söz vermedi, bana bir şey olmaz demedi ve sarılmaya devam etti. Sıcacık göğüs kafesinde yaslandığım yerde, ölene kadar o şekilde durabilirdim.

Artık yeni bir yol daha vardı ve farkındaydım, hiçbir şey ama hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı çünkü geçmişimle defalarca yüzleşeceğim o yola adım atacaktım.

Artık hiç kimse olması gerektiği gibi davranmayacaktı; çünkü intikam, zaman geçtikçe soğuması gerekirken daha fazla yanan bir vicdan azabıydı.

Sırtında duran ellerim titremeye devam ederken, "Ne olacak senin bu durmadan titreyen ellerin?" diye sordu bana, sonra gülümsediğini hissettim. "Ve lanet olsun, ne olacak bu benim titreyen ellerim? Bir de başıma bu çıktı, senin yüzünden."

Güldüğümde onun ellerini titreten sadece kestiği saçlarımdı, bunun düşüncesi bile inanamayacağım bir masalmış gibi geliyordu.

O sırada kapı eşiğinden sesler gelmeye başladı. "Ama Bartukıç ne var yani pantolonunun arkasına, 'Bu kıç bana ait!' yazdıysam," diye bağıran Mutlu'nun sesini işittiğimde gözlerim kapandığı yerden irice açıldı ve donakaldım. "Senin kıçın bana ait değil mi Kasass'ım?"

Yankı'yla birbirimizden ayrılmamıza fırsat bile kalmadan odanın kapısı sertçe açıldığında, "Siktir," diye inleyen Yankı ve benim korkulu nefesim boğazıma takıldı. "Lan sen benim kıçımdan ne istiyorsun, hem bana..." Bir anda Bartu'nun sesi bıçak gibi kesildi ve sokulduğum yerde utançla dişlerimi sıkıp öylece kaldım. "Ananı," dedi Bartu. "Avradını," diye devam etti. "Ha ha ha siktir," diyerek Yankı beni kollarından uzaklaştırdı ve bakışlarım direkt kapıya döndü.

Bartu ile Mutlu kapının önünde durmuş, ağızları beş karış açık bize bakıyorlardı. Mutlu'nun başında Pembe Panterli göz bandı vardı, üzerinde rengârenk pijama takımı. Kıvırcık saçları fazlasıyla dağınık, özensizdi. Yeni uyandığı çok belliydi. Bartu ise dünkü kıyafetleriyleydi, yüzünde alkolün verdiği yorgunluk vardı.

Bartu'yla birbirlerine baktıktan sonra yine bize döndüler, sonra yine birbirlerine baktılar. Bir anda refleksle o filmlerdeki aptal sahneyi canlandırarak çarşafı boğazıma kadar çektiğimde Yankı dönüp bana baktı ve dudakları aralandı.

Şaşkınlıkla nefesimi verdiğimde ne yapacağımı şaşırmış bir vaziyette olduğum yerde kıvranıyordum. Nasıl görünüyorduk bilmiyordum ama Bartu'nun gözleri gitgide büyürken Mutlu geri geri adımlar atıyordu.

Yankı, "Mutlu," deyip burnunun kemerini sıktı. "Kapı çalma âdetin yok mu senin?"

Mutlu biraz geri adım atıp dışarı çıktı ve kapıyı kapattı. Ne olduğunu anlamayıp hepimiz birbirimize baktık ama bir anda tekrar kapı açıldığında Mutlu başını eğip bize baktı. Yine kapıyı kapattı, sonra yine açtı ve yine bize baktı. En sonunda ellerini başına vurup tekrar içeriye girdi. Gözlerine inanamıyormuş gibiydi.

"Mutlu," dedim çekingen bir tınıyla. "Neden öyle bakıyorsun?" Bize sanki çok büyük bir suç işlemişiz gibi bakarken Yankı yataktan kalktı ve üzerindeki siyah bol tişörtünü düzeltti; ben yatakta boğazıma kadar çektiğim çarşafımla kaldım.

"Mutlu," dedi Bartu gözlerini bizden kaçırarak. "Hadi çıkalım biz kardeşim." Mutlu öyle durmaya devam etti ama Bartu onun kolunu tutup çekiştirince tiz bir çığlık attı, çığlığı evin içinde inledi, duvarlara çarptı; bu o kadar uzun bir çığlıktı ki ellerimle kulaklarıma bastırmak zorunda kaldım.

Bir dakika sonra, "Siz!" dedi bize doğru, yine kafasına vurup gözlerini kapattı. "Siz öpüşmeyi geçtiniz artık çocuk yapmaya mı başladınız?" Ellerini gözünden çekti, Bartu'ya baktı. "Görüyor musunuz, çocuk yapmışlar." Kör gibi etrafa baktı. "Görüyorum, doğmamış çocuklar koşturuyor bu odada."

Yankı gözlerini devirdiğinde ben, "Çocuk mu?" diye inledim. "Biz çocuk filan yapmadık."

Mutlu başını iki yana salladı, Bartu'nun elini tutup yüzüne tokat attırdı. Bartu elini ondan kurtardığında, "Ne yapıyorsun aptal?" diye geriledi. "Kendine gelsene."

"Ben hayatımda daha önce böyle bir ihanete uğramadım," dedi kekeleyerek. "Şu an yatakta bir tane yürüyen beyin ve yanında da patates fantezicisi olmadığını söyle. Çöllere düştük de halüsinasyon mu görüyoruz Tanrım!"

Yankı Mutlu'ya doğru yürümeye başladığında Mutlu elini kaldırıp onu durdurdu ve ağlıyormuş gibi sesler çıkardı. "Mutlu," dedi Yankı;

sesinden gülmemek için kendini zor tuttuğunu anladım. "Sadece Helin uyuyamadı, ben de ona yardımcı..."

"Yardımcı mı?" Yanaklarına hafifçe vurdu. "Bir kadına yardımcı olurken çocuk yapmak, ha?" Alkışlamaya başladı. "Hayatımda duyduğum en kral hareket be, devam et böyle, helal. Daha önce hiç böyle teknik duymamıştım."

Yatağın içinde kendimi daha fazla gizledim ve bu onların gözünden de kaçmadı. Bartu tek kaşını kaldırıp bana baktığında, "Biz," dedim zorlukla. "Çocuk filan yapmadık."

"Şu hareketlerine bak Helinski," dedi Mutlu hayal kırıklığıyla. "Türk dizisindeki kızlar gibi çenene kadar çarşafı çekmiş, gece boyunca Yankı'yla pişti oynamışsın gibi masum masum bize bakıyorsun." Gözleri irice açıldı, Yankı'ya bakarken işaret parmağını ona salladı. "Siz ikiniz ne zamandan beri benim arkamdan işler çeviriyorsunuz?"

"Arkandan mı?" Yankı başını omzuna yatırdı, ellerini cebine yerleştirdi. "Sen ne zamandan beri bizim her anımızdasın ya?"

Mutlu gür bir çığlık attıktan sonra dizlerinin üzerine çöküp, "Bizim mi?" diye haykırdı. "Lanet olasıca beyin herif! Siz ikiniz benim ellerimde büyüdünüz!" Dizlerine vurmaya başladı, âdeta ağıt yakıyordu. "Öpüşün diye, elleşin diye, çocuk yapın diye kendimden vazgeçtim, size adadım kendimi! Bunu mu hak ediyordum?"

Evin aşağısından sesler gelmeye başladığında Mutlu'nun çığlığına Işık ve Lâl'in de koştuğunu anladım. Birkaç saniye sonra Işık dehşetle odaya koştu. "Ne oluyor?" diye içeri girdiğinde beni yatakta gördü, başını çevirdi, sonra bir kez daha baktı. Ağzı beş karış açıldığında arkasından Lâl de çıktı ve ilk olarak gözlerimiz kesişti, o şaşırmak yerine kaşlarını çattı.

"Burada," dedi Işık nefes nefese. "Birisi bana ne olduğunu söyleyebilir mi?"

Yutkundum, ne diyeceğimi bilemedim ve bakışlarımı Yankı'ya çevirdim ama o da başını tavana kaldırıp ellerini gri eşofmanının ceplerine yerleştirdi ve sabır diliyormuş gibi durdu.

"Hayatımın en büyük pornosu çekiliyor şu anda," diyen Mutlu yıkıldığı yerde başını iki yana sallıyordu. "Kazık yedim. Kazık yemenin pornosu olur mu? Oluyormuş." Yüzü Yankı'ya döndü. "Yürüyen beyin, muhteşem kusursuz prensini nasıl satıyor konusu da."

"Bence hepimiz buradan çıkmalıyız," diyen Bartu Yankı'yla aralarında olanlardan dolayı pek büyük tepki veremiyordu ama yüzünden söyleyeceklerini yuttuğunu anlayabiliyordum.

"Biz çıkalım da," dedi Işık ve dudaklarını birbirine bastırdı gülmemek için. "Helin o çarşafın içinden nasıl çıkacak, onu bilmiyorum. Sakin ol, ne yapıyorsun?"

"Işık," dedim kaşlarımı çatarak. "Sandığınız gibi değil."

"Sandığımız gibi," dedi Mutlu ve Işık'ın aşağıdan ellerini tuttu. "Işık'ım," dedi heyecanla. "Güzel kardeşim, onlar çocuk yapıyorlardı." Yankı ağzını açtı ama Mutlu hızlıca devam etti. "Biz kapının önüne geldik Bartu'yla, tamam mı, baktık içeriden sesler geliyor." Gözlerini irice açtı ve yalanlar sıralamaya başladı. "Yok efendim neymiş, Yankı çek şu beynini ağzımdan, boğulacağım diyor Helin. Yankı da diyor ki yatağa kadar patatesleri getirmek zorunda mıydın? Biz anlamadık. Bir boğulma sesleri geliyor." Yutkundu, heyecanla devam etti. "Korktuk, içeriye girdik, bir de ne görelim? Fantezici Helinski patatesleri Yankı'nın ağzına tıkamış, kafasını yalıyor beyin gelsin diye."

Bartu dayanamayıp güldüğünde Yankı'nın bakışları hızlıca ona döndü ve o gülüşünü hemen düzeltip ciddiyetini takınmak için boğazını temizledi.

"Ya," dedi Işık sanki dünyanın en ciddi sohbetini dinliyormuş gibi. O da dizlerinin üzerine çöktü ve Mutlu'yla aynı hizaya geldi. "Sonra ne oldu kardeşim? Biliyorum, en dürüstçe sen anlatırsın olanları."

"Sonra işte," diyen Mutlu heyecanlı bir çocuk gibiydi. "Yankı boğuluyor diye biz koştuk, Bartukıç hemen ağzındaki patatesleri çıkardı, Helinski'nin ellerinden onu kurtardı ama gör." Abarta abarta mimikler yaptı. "Ortalık patatesten geçilmiyor, Yankı kusuyor, her yer her yerde. Bir anda çarşafın altından çıkan çocuklar, anında doğan bebekler. Ağlamalar, zırlamalar. Böyle bir şey olamaz." Elleriyle yüzünü kapattı. "Çok kötüydü, çok çok kötüydü. Bu sahneyi aklımdan çıkaramayacağım."

Işık Mutlu'nun boynuna sarılıp sırtını sıvazladı. "Geçecek kardeşim, unutacaksın," dedi ucuz bir dram filminden fırlamış gibi. "Sileceksin aklından bütün bunları. Unutacaksın. Hep beraber atlatacağız."

"İyi eğlendiniz," diyen Yankı gözlerini kısmış, kardeşlerini izliyordu. "Bu evin içinde bizim özelimiz olmayacak mı kardeşim? Şu kapıyı çalıp girin."

"Bak yine dedi." Mutlu ağlamaya başladığında tek bir gözyaşı yoktu ama öyle güzel rol yapıyordu ki şaşkınlıkla ona baktım. "Özel diyor, biz diyor. Düne kadar kıza kaçamak bakışlar atan Yankıtu, şimdi özelimiz diyor. Gel de çıldırma." Elini kalbine koydu. "Düşüp öleceğim şimdi şurada."

"Ne?" Hızlıca üzerimden çarşafı attığımda Bartu bir anda arkasını döndü, Mutlu gözlerini sıkıca yumdu. Beni çıplak sandılar. "Yankı bana kaçamak bakışlar mı atıyordu?"

"Ay bir de elbiseyle mi çocuk yapmış bu kıro," diyen Mutlu gözleri yarı açık beni dikizliyordu. "İşte şimdi yerin dibine girdim. İşte şimdi her şey daha kötüleşti."

Yankı, "Ne kaçamak bakışından bahsediyorsun sen?" dedi hiddetle.

"Evet." Mutlu bir anda ağlama numarasını kesti, ciddiyetle Yankı'ya döndü. "Sen değil misin çekilen fotoğraflarda en çok Helinski'ye bakan?"

"Lan." Yankı kendi kendine söylendi. "Lan sussana."

"Susmuyorum." Mutlu tükürüyormuş gibi hareket yaptı. "Bittin sen oğlum, bittin. Hiç edeceğim seni, kafatasına pipet yerleştirip beynini içeceğim, görürsün sen."

O sırada Işık'ın dikkatlice bana baktığını fark ettim. Nereye baktığını anladım ve elim hemen saçlarıma gitti. Eskiden omuzlarımdan aşağıya dökülen saçlarım, şimdi omuzlarımın üzerindeydi ve bu fark edilmeyecek gibi değildi. Bakışlarımı direkt Işık'tan ayırdığımda bunun üzerine konuşmak istemediğimi belli ettim.

Lâl Işık'ın arkasından çıktı, onun da gözleri saçlarıma kaydı fakat ben gözlerimi kaçırsam da o benim üzerime doğru yürüdü. Yankı'nın yanından geçip yanıma gelmek istediğinde bir anda Yankı onu kolundan tuttu. "Lâl," dedi kısık bir sesle. "Şu an değil."

Lâl bakışlarını Yankı'ya çevirdi, kısa bir süre bakıştılar, sonra Lâl bir daha bana baktığında gözlerinde günlerdir bana karşı oluşan öfkesi silinmeye başladı; yerine, yine o tadına vardığım anne şefkati oturdu. Neler olduğunu anlayamadım ama bana güç veriyormuş gibi gülümsediğinde parmaklarım tekrar saçlarıma gitti. Başını aşağı yukarı salladı, bu sanki beni bu şekilde daha fazla kabul ettiğini gösteren bir hareketti.

Bartu arkasını dönüp, "Bence çıkalım," dedi ve o an hâlâ beni çıplak sandığını anladım. "Çıkalım, değil mi? Çıkalım çıkalım."

"Evet," dedi Işık da ve çöktüğü yerden doğrulup Mutlu'yu yerden kaldırmaya çalıştı. "Hadi Mutlu, bu odadan çıkalım. Sonra konuşuruz."

Mutlu cevap vermedi, gözlerini yere dikip başını art arda iki yana salladı. "Mutlu," dedi Yankı. "Kardeşim, seninle sonra konuşacağız, olur mu?" Mutlu yine başını iki yana salladı. "Şimdi çıkalım da Helin üzerini filan değiştirsin." Mutlu asla hareket etmedi.

"Of," dedi Işık ellerini beline koyarak. "Yine inme indi, saatlerce inadından böyle durur." Bakışları Bartu'ya kaydı. "Şunu taşıyalım hadi." Sonra Yankı'ya odaklandı. "Yani siz ikiniz taşıyın."

O an Yankı ve Bartu bakıştı, ilk gözlerini kaçıran Bartu oldu. Ya tavrını devam ettiriyordu ya da Yankı'nın yüzüne bakamıyordu, bilemiyordum ama aralarındaki o mesafe asla aşılamayacak gibi görünüyordu.

Bartu Mutlu'nun ayak ucuna geçti, bana sırtını tamamen döndü. Yankı kollarının olduğu yerde durdu. Mutlu art arda başını sallamaya devam ediyordu, odadan çıkmamak için bütün gücünü verebileceğini biliyordum.

Yankı Mutlu'yu kollarından tutarken o çırpınmadı bile. Bartu da bacaklarından kavradığında o şekilde havaya kaldırdılar ve odadan çıkarmak için kapıya yürüdüler. İkisi de birbirinin yüzüne bakmazken Mutlu, "Siz bittiniz," dedi dişlerini sıkarak tepesindeki Yankı'ya bakıp. Sonra tam kapıdan çıkmadan önce gözlerimiz kesişti. "Sen," dedi ve şeytani bir şekilde güldü. "Bittin. Seni mahvedeceğim Helinski. Bunun cezasını ödeyeceksin."

"Mutlu," diyen Bartu'nun sesini işittim. "Yine çok konuştun."

Odadan çıktılar, ardından Lâl ve Işık da daha fazla durmadan odadan ayrıldığında tek başıma Yankı'nın yatağında öylece kaldım. Dünden sonra ilk yalnız kaldığım an olurken ne yapacağımı bilemeyerek etrafıma baktım, daha sonra parmaklarım yine saçlarıma uzandı. Bunu düşünmek istemediğim için zihnimdeki bütün kötü görüntüleri silip hızlıca odadan çıktım ve banyoya ilerledim.

Banyodan içeriye girdiğim anda üzerimdeki elbiseden ve iç çamaşırımdan kurtulup aynaya bakmadan direkt duşa girdim. Buz gibi suyla kendime gelmeye çalışırken zihnimin içindeki iyi ya da kötü bütün düşünceleri atmaya çalışıyordum. Soğuk su bu konuda iyi gelirdi, biliyordum. En sonunda üşümeye başladığımda sıcağa getirdim ve beklediğimden daha uzun bir duşun ardından kendime ait havluya sarılıp dişlerimi fırçaladım ve banyodan çıktım.

Adımlarım istemeden de olsa Lâl'in odasına ilerledi, aşağıdan ise sesler geliyordu ama bu sesler Işık ve Mutlu'ya aitti. Bartu zaten

konuşmazdı, biliyordum, Yankı ise sabırla Mutlu'yu dinliyordu, emindim.

Altıma bol bir kot pantolonumu, üzerime de boğazlı beyaz kazağımı giydikten sonra saçlarımı bile taramadan odadan dışarıya çıktım ve merdivenlere ilerledim. Su damlaları omuzlarıma çarparken parkenin üzerinde lekelerini, çıplak ayaklarım ise arkamdan izimi bırakıyordu.

Bir süre kendimle baş başa kalmak istemeyeceğimi bildiğimden olabildiğince kendimden ve yalnızlığımdan kaçıyordum.

Oturma odasından içeriye girdiğimde ilk Yankı'yla göz göze geldik. Sandalyeye oturmuştu, elleri ceplerindeydi, bacaklarını ise öne uzatmıştı. Gözlerimiz kesiştiğinde direkt ıslak saçlarıma baktı, sonra bakmak bile ona yetti, gözlerini kaçırdı.

Canının yandığını hissettim.

Saçlarıma her baktığında canı mı yanacaktı? Kendimi suçlamama neden olmuştu, ona büyük bir yük verdiğimi yeni fark ediyordum.

Birkaç adım daha attığımda koltukta oturan Bartu'yu gördüm, hemen yanında Lâl vardı ama aralarındaki mesafe hem ruhsal hem fiziksel di. Evet, Lâl'in Bartu'dan uzak durmasına alışmıştım ama şimdi Bartu da Lâl'den uzak durmaya çalışıyor gibiydi.

Işık diğer koltuktaydı, yüzünde gülümseyen ifadesi vardı, beni gördüğü anda alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "Siz ikiniz," dedi Yankı'yla beni göstererek. "Bittiniz. Mutlu'nun gazabından korkun."

O an pencerenin önünde duran Mutlu'yu gördüm. Sırtı bize dönüktü, üzerinde pembe bir sabahlık vardı. Biraz daha yürüdüğümde profilini gördüm. Gözleri kısık bir şekilde pencereden dışarıyı izliyordu, Yeşilçam filminden çıkmış gibi dururken çenesi dikti. Parmaklarının arasında tuttuğu bardağından birkaç yudum içtiğinde sanki viskisini içiyormuş gibi görünüyordu fakat renginden de anladığım kadarıyla çilekli süttü.

"Mutlu," dedim boğazımı temizleyerek. "Neden öyle duruyorsun?"

Bardak tutmayan elini kaldırdı, işaret parmağını gösterip beni susturdu. "Tek bir kelime daha etme, halkımın yüz karası," dediğinde sesini kalın tutuyordu. "Senin cezanı sonradan keseceğim, önceliğim arkandaki senelerdir kardeşim bildiğim herif."

Işık gülerek, "Şu an Mutluga Prens oldu," diye bana açıklama yaptı. "Sizin cezanızı belirleyecekmiş."

Mutlu, "Bir zamanlar," deyip bardağından birkaç yudum içti, sonra yüzünü buruşturdu. "Fakir ama İBAK'ı olan Bartukıç'la sevişen bir Mutlu Sarca vardı, bilir misiniz?"

"Lan." Bartu söze atladı. "Biz seninle ne zaman seviştik?"

"Sus," diyen Mutlu yine işaret parmağını kaldırdı. "Seninle geçirdiğimiz ateşli gecelerimizi sonra konuşacağız. Şimdi senin sıran değil."

"Mutlu." Yankı kollarını önünde bağladı. "Sence de fazla abartmadın mı şu küslüğü? Biz sana ne yaptık?"

"Sus!" diye bağırdı Mutlu. "Fakir ama Bartukıç'la sevişen adam artık aptal değil. Size süre tanıdım. Prensliğimin asaletiyle sizin ayaklarınızla bana gelmenizi bekledim. Ama siz!" Bir anda döndüğünde göz göze geldik. "Birbirinizin ağzını yediniz!" Üzerime yürümeye başladığında gözleri fazlasıyla korkutucu bakıyordu. "Sadece tek bir gün kendimi iyi hissetmedim ve siz aynı yatağa girdiniz. Hem de ben yokken!"

"Ee," diyen Bartu eğleniyor gibiydi. "Seninle mi yatağa gireceklerdi kardeşim?"

"Sus!" Bartu'ya ters bir bakış attı. "Sen beni anlayamazsın. Neden, biliyor musun? Çünkü onlar benim ellerimde büyüdüler. Öpüşsünler diye ne büyüler yaptırdım, kendimi ne büyücülere sattırdım. Sen Helinski!" Sertçe bana döndü. "Yüzüme nasıl bakabiliyorsun? Seninle kardeş olduk, yetmedi sırdaş olduk. O da yetmedi, aynı büyücüye gittik. Şimdi bunu bana nasıl yaparsın?"

Yankı oturduğu yerden kalkıp bana doğru yürüdüğünde Mutlu'nun hemen yan tarafında duran Işık kahkaha atmamak için kendini zor tutuyor gibiydi. "Mutlu..." Yankı'nın onun suyuna gitmeye çalışan bir hali vardı. "Bak, çok zor bir gün geçirdik dün. Sen bana yardım ettin, şimdi neden böyle yapıyorsun?"

"Sen!" Sesi daha gür çıktı, Yankı'ya yöneldi. "Liderliğin arkasına sığınan sapık herif!" Işık daha fazla dayanamayıp kıkırdamaya başladı. "Bu patates fantezicisini öperken hiç mi aklına gelmedim ha?"

Yankı dudaklarını birbirine bastırdı. "Kardeşim," dedi burnunu çekerek. "Sence o an aklıma gelsen çok daha tuhaf olmaz mıydı?"

"Öptün yani?" Mutlu beklediği itirafı almış gibi elinin tersini alnına koydu. "Onu öptün yani."

"Mutlu..." Utançla bakışlarımı Yankı'ya çevirdim. "Seninle küs olmak istemiyorum, barışalım mı?"

"Kölem Bartukıç," diyen Mutlu gözlerini bizden ayırmıyordu.

"Derhal yanıma gel."

Bartu güldü. "Kölen mi?"

"Kölem." Başıyla yanını işaret etti. "Yanıma gel dedim."

Bartu söylene söylene oturduğu yerden kalkıp elinde tuttuğu elmasından büyük bir ısırık aldı ve Mutlu'nun yanında durdu. Gözleri direkt bana odaklanırken Yankı'ya dönüp bakmıyordu, o an saçlarıma dikkatlice bakarak ağzındaki elmayı daha yavaş çiğnedi ve neler olduğunu kendi kafasında sorguladı.

Mutlu dışında herkes saçlarımı fark etmiş, zihninde sorguluyordu ama Mutlu sanki her şey normalmiş gibi davranıyordu.

"Yankıtu'yu tut," dedi bir anda Mutlu Bartu'ya. Yankı kaşlarını çattığında ben de ikisine odaklandım. "Onun cezasını keseceğim."

Kısa bir sessizlik oldu. İkisinin arasındaki soğuk rüzgârlar bizi de üşütmeye başladığında Mutlu aslında olan biten her şeyin farkındaydı ama hem aradaki buzları eritmek hem de hayatımızı normale çevirmek için böyle bir yol deniyordu.

"Tutmam." Bartu en sonunda sert bir sesle nefesini verip bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Beni bu işe karıştırma."

Mutlu'nun bu cevaptan sonra yüzü değişti ama belli etmeden yine o ciddi ifadesine geri döndü. "Eğer onu tutmazsan Mutluga Prens çok daha ağır ceza verir."

Bartu omzunu silkti. "Verirsen ver, bana ne?"

"Bartu," dedim gözlerimi açarak. "Yangına körükle gitme. Ne yapıyorsun?"

"Yangın sizsiniz." Mutlu bardağından son yudumlarını içti, ardından bardağı gerisindeki Işık'a verip ellerini arkada birleştirdi. "Sizi mahvedeceğim. Bensiz mercimeği fırına vermek ne demekmiş, cezasını ödeyeceksiniz."

"Mutlu," deyip ona uzandığımda geriye kaçtı ve elini kaldırıp beni durdurdu.

"Akşama," dedi kelimenin üzerine basarak. "Parti var. Teknede. Kendinizi hazırlayın." İkimizin gözlerinin içine baktı. "Sizin cezanız bu olacak. Özellikle senin Helinski."

"Ne?" Kaşlarımı kaldırdığımda neler olduğunu anlayamamıştım ama Yankı anlamış gibi başını iki yana salladı. "Parti mi?"

"Evet, parti." Gözleri Bartu'ya kaydı. "Herkes çift çift gelecek partiye," dedi. "Sen Lâl'le gelirsin. Ben Işık'la. Bu iki sapık da beraber gelsin." Yüzünü buruşturdu. "Gerçi evden aynı anda çıkacağız ama yine de belki kaçar, kıyıda köşede sevişmek istersiniz diye söylüyorum."

"Bunu yapma." Yankı Mutlu'nun omzuna elini koyup sıktı. "Bak, her şeyi yap, bunu yapma. Olur mu?" Sevecen bir ifadeyle gülümsedi. "Ne istersen yaparım ama bunu yapma. Hak etmiyorum bu kadarını. Senin canın kaos mu istiyor?"

Mutlu kötü adam kahkahası atıp başını havaya kaldırdı. "Geç kaldın, beyin," dedi. "Seni mahvedeceğim, yalvaracaksın. Ayaklarıma kapanacaksın."

Bartu Mutlu'nun yanında rahatsızca kıpırdanarak, "Çift olarak gelmek zorunda mıyız?" diye sordu ve göz ucuyla Lâl'e baktı. "Ben tek geleceğim." Bu cümlesinden sonra ben de dahil hepimiz ona şaşkınlıkla bakarken Lâl bile gözlerini açmıştı. Elmasından bir ısırık aldı. "Partide güzel kızlar olur mu? Kısmetim kapanmasın."

Mutlu şaşkınlıkla Bartu'ya bakarken, "Senin bu dünya üzerindeki kadınlardan haberin var mıydı ya?" diye sordu. "Ben sanıyordum ki gözlerin sadece tek bir kadını görüyor."

Bartu yapay bir şekilde yüzünü buruşturdu. "O da nereden çıktı?" deyip kaşlarını kaldırdı. "Sadece yumruk atmayı, kadınlarla flört etmekten daha çok seviyordum ama bugün aynaya baktım kardeşim." Omzunu dikleştirdi. "Bana düşmeyecek kız yok."

"Bartu Sarca mı bu yoksa içine başka birisi mi girdi?" Işık da ayağa kalkıp Bartu'ya yaklaştı. "Yani o gibi görünüyor ama..." Bakışları Lâl'e kaydı. "Ne diyor bu Lâl?"

Lâl şaşkınlıkla Bartu'ya bakarken ellerini kaldırıp bir şeyler söyledi ve bu soruyu sorarken gözlerindeki ifade gitgide değişti. "Evet, güzel kızlar," diye yanıt verdi Bartu Lâl'e. "Seninle gidersek kısmetim kapanır, kızlar seni benim hayatımdaki kadın sanabilir, riske atmamak lazım." Bakışları bana döndü. "Öyle değil mi?"

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldığımda elmasını kocaman ısırdı ve rahat bir ifadeyle gülümsedi. "Yani," deyip Lâl'e baktığımda ürkütücü bakışlarıyla yüzleştim. "Ben çok karışmayayım en iyisi ama bu parti tam olarak ne partisi anlayamadım."

"Gidince görürsün patates fantezicisi," diyen Mutlu gözlerini devirdi. "Ama emin ol, çok eğleneceğiz."

Yankı bakışlarını bana çevirdi. "Gitmeye gerek yok bence," diye mırıldanırken gözlerindeki o ifade beni şaşırtmıştı. Utanç değildi ama daha çok çekimser bir ifadeydi. "Yani gereksiz. Parti filan. Ne bileyim, hem parti havanda değilsindir sen."

Tek kaşımı havaya kaldırdığımda Yankı'nın benim o partiye gitmemi istemediğini anlamıştım. "Yok yok," dedim gözlerinin içine bakarak. "Gidelim. Kesinlikle gidelim."

Yankı dudaklarını ıslattı, sonra bakışlarını benden ayırıp Mutlu'ya döndü. "Yapma." Gözlerini kaçırdı, geriye yürüyüp koltuğa oturdu. "Acımasız olma. Bak, gerçekten büyük kaos olur. Bu kadarı fazla."

"Yalvar!" diye bağırdı Mutlu. "Yalvarman hoşuma gitti, biraz daha yalvar!"

"Yankı..." Işık omzunu indirip kaldırdı. "Bunun planını birkaç gündür yapıyor desem ne derdin?"

"Ama..." Yankı gözlerini kapattı ve dirseklerini dizine koyup öne eğildi. "Mutlu, sen elime düşeceksin."

Mutlu kaşlarını kaldırdı. "Üzgünüm Yankıtu, Helinski'yi öpmeden önce düşünecektin bunları."

"O halde." Işık hevesle ellerini çırptı. "Akşama parti var ha?" Keyfi dün hiç yerinde değilken yerine gelmişti, hepsi kendini toparlamış gibi görünse de aslında fazlasıyla zor bir gün geçirdiklerini adım gibi biliyordum. "Partileri severim, sürprizli partileri daha çok severim. Nasıl giyinmemiz gerekiyor Mutlu?"

"İç çamaşırlarınızı giymeseniz de olur aslında." Mutlu'nun imalı sesi fazlasıyla tehditkârdı. "Sonuçta ihtiyacınız olmayacak."

"Lan." Bartu şaşkınlık içinde Mutlu'ya döndü. "Çıplak mı olacağız partide?"

Mutlu Bartu'ya dönüp alayla, "Evet," dedi. "Çırılçıplak olacağız hepimiz. Çıplaklar partisi. Mis gibi, değil mi?"

"Nasıl yani?" Gözleri Lâl'e kaydı. "Hepimiz mi çıplak olacağız? Lâl falan? Bildiğimiz çırılçıplak ha? Sen bu sabah ölmek isteyerek mi uyandın aslanım?"

"Çırılçıplak." Mutlu daha fazla eğlenmeye başlamıştı. "Ne oldu ki?" Gülümsediğinde Bartu'nun kısa süreli saflığı gardını indirmesine neden olmuştu ama Mutlu güldüğü anda aslında saflığını fark etti.

"Bartu..." Işık elini Bartu'nun omzuna koydu. "Yine devre dışı bıraktın beynini, kontrol et kendini. Kontrol et. Evet, orada, hissediyorum."

"Yani, anlamadım." Bartu ellerini iki yana açtı. "Bu parti harbiden nasıl bir parti?"

Mutlu daha fazla uzatmak istemiyormuş gibi ilerleyip koltuğa oturdu ve başını omzuna düşürdü. "Akşam görürsün Grey'im. Mahvolan bir beyinle yüzleşeceğiz."

Bartu bir an Yankı'ya baktı, Yankı dönüp Bartu'yla göz göze geldi ve o kısa sürede birbirlerinden aynı anda gözlerini kaçırdılar. Bartu'nun öfkesi hâlâ yerli yerinde miydi bilmiyordum ama onun Yankı'yla küs kalabileceğine imkân bile veremiyordum. Bir kere bu bir insanın ailesiyle küsmesiyle aynı şeydi, fazla uzun süremezdi ki. Çocukluğu yapan yine Bartu'ydu ama bu sefer Yankı da onun üzerine düşmeme kararı almış gibiydi.

"Güzel bir akşam olacak," diyen Işık da kendini koltuğa bıraktı. "Değil mi Lâl?" Lâl Bartu'ya odaklanmış, onun da bakmasını bekliyordu ama Bartu umursamaz bir tavırla elindeki elmasını yemeye devam ediyordu. "Lâl," dedi yüksek bir sesle. Yine dönüp bakmadı. "Ay bu da gitti, geçmiş olsun."

Hepsinin yüzüne tek tek baktım. Yaşadıklarımızdan sonra hiçbir şey olmamış gibi davranmalarına rağmen Işık'ın boynundaki bandaj, Mutlu'nun üzerindeki yükü atma çabası, Bartu ve Yankı'nın uzaklığı, Lâl'in ürkek ifadesi... Hepsiyle aslında iz bırakacak bir gün yaşamıştık ve sanki hepsi, o günü tekrar konuşmamak için yeminler etmişlerdi.

"Artık konuşacak başka bir şey yoksa," diyen Mutlu ayağa kalkmak için hamle yaptı. "Dağılalım, bu ortamda daha fazla durmak istemiyorum."

Gözlerim Işık'ın boynundaki bandaja odaklandığında o da nereye baktığımı anladı ve elini bandajın üzerine götürdü. Sorgulamayı düşündüm ama bunu yapmak için ilk önce kendimi onlara açmam gerektiğinin de farkındaydım. Eğer onların yanında olmak istiyorsam Yankı'ya gösterdiğim kadar olmasa bile yaşadıklarımı benim de onlara ifade etmem gerekiyordu.

"Benim var." Sesimle beraber Mutlu'nun gözleri bana çevrildi, sırtını yine koltuğa yaslayıp dikkatlice beni inceledi.

Hepsinin aklında aynı soru vardı, biliyordum.

Saçlarıma ne olmuştu?

Sormak istiyorlardı ama soramıyorlardı. Ben bir şey söylemediğim sürece de sormayacaklarından emindim.

Bu zamana kadar onları bir şekilde içten içe kabul etmişken, şimdi kendi içimde onları kapı dışarı itemezdim, onları yok sayamazdım. Eğer bir acı çektiysem onlar da bilmeliydi, eğer bir acı çekiyorlarsa ben de bilmeliydim.

Hafifçe tebessüm ettim, Yankı dışında hepsine döndüm. "Saçlarımı," diye mırıldandım. "Fark etmişsinizdir ama sormak istemiyorsunuzdur." Elimi saçlarıma götürdüm ve nemli saçlarım yine alışık olmadığım şekilde kısa geldi. "Kısaldı." Cümleyi nasıl kuracağımı bilemediğimden başımı önüme eğip bir süre düşündüm. "Yani öyle olması gerekti." Parmaklarıma baktım, dün kan olduğunu düşündüğüm parmaklarım bugün tertemizdi. "Yankı'dan saçlarımı kesmesini istedim, o da kesti." Başımı kaldırdığımda Yankı dışında hepsinin yüzünde aynı ifade vardı.

Merhamet.

Sessizlik devam etti. Hepsi yüzüme bakarken ilk hangisinin konuşması gerektiğinden bile emin değillerdi. Yankı'nın nasıl baktığını bilmiyordum ama ona bakmayı es geçiyordum çünkü biliyordum ki göz göze gelirsem kendimi güçlü tutmaya çalıştığım omuzlarım bile devrilecekti.

Sessizlik neredeyse bir dakika sürdü. En sonunda Işık, "Hımm," deyip zorlukla gülümsedi, bakışları Yankı'ya kaydı. "Böyle hünerlerin olduğunu bilmezdik Yankı."

"Sanki," diyen Bartu gözlerimin içine bakıyordu. "Yamuk mu olmuş biraz?"

"Öpmeyi beceren Yankıtu, kesmeyi becerememiş," diyen Mutlu bile rol icabı girdiği öfkesinden kurtulmuş, bana büyük bir merhametle bakmaya başlamıştı. "Allah beyin vermiş, gerisini boş vermiş."

"Ben," derken elim enseme gitti. "Hiç aynaya bakmadım. Çok mu kötü görünüyor?" Bu sorunun ardından Lâl oturduğu yerden hızlıca kalkıp bir anda odadan çıktı. Şaşkınlıkla onun arkasından bakarken hepsi yine sessiz durmaya devam etti. Berbat mı görünüyordum? Çok mu kötüydü? Neden susuyorlardı? "O kadar mı kötü?" diye sorduğumda ilk defa gözlerim Yankı'ya döndü, o ise bana bakmak yerine yere bakıyordu.

"Kötü mü?" dedi Işık, sonra oturduğu yerden kalktı ve karşıma geçti. "Sen bu zamana kadar saçlarını kestirmeyerek hayatının en büyük hatasını yapmışsın. Neydi o saçların öyle?" Yüzünü buruşturdu. "Daha da güzelleştin."

"Utanmasam affedeceğim saçların için," diyen Mutlu'nun kaşları çatıktı. "Sana puanım sıfır ama saçlarına yüz."

Bartu da ayağa kalktı, yanıma gelip, "Bro," diye mırıldandı. Bir anda elini omzuma atıp elmasından son ısırığını aldı. "Ben bu işlerden anlamam ama şimdi bir de saçların için rakı içesim geldi."

Bu söylediğine gülerek, "Eyvallah brocuğum," diye karşılık verdim. "Bizim de hayallerimiz vardı ama saçlarımız gibi kesildi gitti. Bu da böyle işte."

Bartu da bana karşılık verip gülümsediğinde ve ellerimizi birbirimize çarptığımızda üzerimdeki o kötü enerji tamamen yok olmuştu. Ne için olursa olsun, varlıkları bana kendimi daha iyi hissettirmişti.

O sırada Yankı oturduğu sandalyeden kalktı ve hiçbir şey söylemeden odadan çıkıp gittiğinde peşinden baktım fakat hemen onun arkasından Lâl içeriye girdi. Onu bu derece yıprattığım yerde daha fazla duramadığında canımın acıdığını hissettim; kendi kirimi ona bulaştırırken aslında o kirlerin dikene dönüşeceğini fark edememiştim.

Mutlu bir an bile düşünmeden Yankı'nın arkasından odadan çıkarken Bartu ortada durup bana odaklandı ve ne yapacağından emin olmadan geriye bir adım attı. "İyiyim kardo," dedim Bartu'ya. "Sıkıntı yok."

Dış kapının çarpma sesi geldi, ardından o kapı bir daha açılıp tekrar kapandı. Mutlu ve Yankı dışarı çıkmıştı, gözlerim pencereye çevrildiğinde ikisini de göremedim.

Bartu da odadan çıktı ama beklediğim dış kapı sesini duyamadım, merdivenlerde adımlarını duydum.

Her zorlukta ne olursa olsun Yankı Bartu'nun yanında oluyordu ama Bartu öfkesini yenip Yankı'nın yanında duramıyordu. Bu can yakıcıydı ama yine de Bartu'ya kızamadım.

Birisi kolumdan tuttuğunda Lâl'in beni çekiştirdiğini fark ettim. O an elinde tuttuğu tarağı ve fön makinesini gördüm. Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdığımda beni koltuğa çekti, sonra koltuğa oturdu ve eliyle yeri gösterip oturmamı işaret etti.

Donuk gözlerle ona bakarken ellerini kaldırıp bana bir şey söyledi; onun dilini artık öğrenmem gerekiyordu, bunu fark ediyordum. "Işık," dedim gözlerimi ondan ayırmadan. "Ne diyor?"

Işık büyük bir şefkatle Lâl'e bakarken başını omzuna düşürdü. "Saçlarını taramak istiyormuş," dedi. "Diyor ki, *saçlarını taradığımızda daha*

güzel olacak. "O an, bir aileye sahip olmamanın verdiği acıyı hissettiğimi yeni anlıyordum.

Bir baba saçlarını okşamak isterdi kızının ve benim saçlarımı gece boyunca Yankı okşamıştı. Bir anne saçlarını taramak isterdi çocuğunun ve Lâl benim saçlarımı taramak istiyordu.

"Gerçekten mi?" diye sordum Lâl'in yüzüne dikkatlice bakarak. "Yani sen bana kızgın değil misin?" Lâl hiç düşünmeden elime uzandı ve beni tutup aşağıya çekti. Karşı gelmeyerek dizlerinin dibine oturduğumda Işık da tam karşıma oturup gülümsedi.

"Lâl saçlarını tarasın," deyip yerdeki fön makinesini eline aldı. "Ben kurutayım. Olur mu?"

Eksikliğini hissettiklerim canımı yakmayı bıraktı; aile bulmanın verdiği duygu, acıyla tebessüm etmeme neden oldu. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım titreyen bir sesle. "Gerçekten teşekkür ederim."

Lâl'in parmaklarını saçlarımda hissettim, ikiye ayırdıktan sonra yavaş yavaş canımı yakmadan nemli saçlarımı taramaya başladı. Gözlerimi sıkıca yumduğumda daha önce kimseye dokundurmadığım saçlarımdaki kirleri tertemiz parmakların temizleyeceğini hissedebiliyordum. Dokundurmamıştım çünkü korkmuştum, herkes korkardı ama onlar korkmuyordu.

Onlar beni kirimle kabul edecek kadar güzel bir aileydi.

Çünkü onlar Sokak Nöbetçileri'ydi. Hiç kimseye benzemiyorlardı.

Işık, "Biliyor musun," deyince gözlerimi aralayıp ona baktım. "Yamuk kesilen bir saç, en çok sana yakışırdı. Gerçekten güzel bir kızsın."

"Komik mi görünüyor?" diye sordum ama aslında bu umurumda değildi.

Lâl'in saçlarımı tarayan eli duraksadı, Işık Lâl'le göz göze gelip derin bir nefes verdi. "Çok güzel görünüyorsun Helin." Uzanıp elimi tuttuğunda sımsıkı parmakları bana güç verdi. "Bırak saçların yamuk kalsın, bu da bizim *Altıncı Sokak Nöbetçisi'nin* imzası olsun, olmaz mı?"

"Işık," dediğim anda sesim titredi; Bartu'dan sonra beni altıncı olarak kabul eden ikinci kişi Işık oldu. Hiçbir şey diyemediğimde gözlerim doldu ve Lâl saçlarımı taramayı bırakıp saçlarıma dokundu. "Bırakalım, yamuk kalsın," dedim söylediğini tekrar ederek. "Bu da *'Sadece Helin'*in imzası olsun."

Işık ve Lâl tekrar bakıştı. Bu bakışmada aralarında ne geçti bilmiyordum ama içimdeki acı daha fazla katlandı, katlanırken beni hak

ettiklerime ve hak etmediklerime götürdü. Bartu ve Işık için altıncı olabilirdim ama Yankı Sarca beni kabullenene kadar kendimi hiçbir zaman öyle görmeyecektim.

Işık yandaki prize fön makinesinin fişini taktı. "Yeter bu kadar aylaklık!" diye bağırdıktan sonra fön makinesini yüzüme tuttu; sıcacık hava çarptığında kendimi tutamayarak çığlık atıp ellerimle yüzümü kapattım. "Çek ellerini seni lanet olasıca patates fantezicisi," dedi Işık. "Kaldır ellerini."

Lâl arkadan ellerimi tutarken Işık fön makinesini silah gibi tutuyordu ve saçlarımı o şekilde kurutmaya başladı. "Tamam," diye bağırıp gülmeye başladım. "Teslim oluyorum, çek şunu yüzümden."

"Anlat!" dedi. "Yankı Sarca'yla nasıl öpüştün?"

"Anlatamam!" diye bağırdım, bunun üzerine Işık fönü daha fazla tuttu ve Lâl ellerimi daha sıkı kavradı. Akacak gözyaşlarım bile kurudu. "Ya!" diyerek kahkaha attım. "Utanıyorum, anlatamam!"

"O zaman yanacaksın!" diyen Işık son heceyi uzattı. "Cehenneme hoş geldin bebek! Burada güzel saçlı kızları fönle yakıyoruz!"

O andan sonra Lâl ellerimi tutmaya ve Işık fönle beni tehdit etmeye devam etti. Bir süre sonra hepimizin kahkahaları birbirine karıştığında kendimi hiç olmadığım kadar huzurlu ve hiç olmadığım kadar evimde hissettim; o evde ise bir kız kardeş ve bir anne vardı.

Kendim için değil, Sokak Nöbetçileri için kısa saçlarımı sevdim; onlar için gülümsedim, onların sayesinde gülümsedim.

Mutlu'yu tanıdım tanıyalı onu her tiplemesiyle gördüğümü düşünüyordum ama bugün... Bu akşam... O bambaşka birisi gibiydi. Bugün gerçekten şeytan kostümü giymiş bir melekti.

Günü Lâl, Işık ve ben beraber geçirmiştik. Yankı Mutlu'yla saatler sonra gelmişti, Bartu odasından çıkmamıştı. Limana ise şu an iki araba gelmiştik. Bir arabayı Bartu kullanmıştı, o Mutlu'yla baş başa gelmişti. Diğer arabayı Yankı kullanmıştı ve biz kızlar olarak onun arabasıyla gelmiştik. Lâl hiçbir şekilde Bartu'yla gitmek istemediğini söylemişti, Işık ise ön koltuğa oturmak için çocuk gibi çırpınmış, oturduğu zaman ise saçma sapan şarkılar açıp bizim bütün dengemizi bozmuştu.

"Gençliğimiz bak talan mı oldu Helin?" Işık arabada çaldığı bir şarkının sözlerini indiğimiz anda bana söylediğinde gözlerimi devirip kapıyı kapattım.

"Lütfen," dedim elimi kaldırarak. "Bir süre o şarkıyı dinlemek istemiyorum."

"Ah." Işık kırmızı ruj sürdüğü dudaklarını büzdü. "Üzgünüm tatlım. Bugün keyfim çok yerinde."

Ona ne olmuştu bilmiyordum ama dün akşama zıt bir şekilde bugün fazlasıyla keyfi yerindeydi, bu da yetmezmiş gibi hepimizin keyfini yerine getirmeye çalışıyordu.

Lâl'le arabadan indiğimizde bakıştık ve o hayal kırıklığıyla Işık'a başını iki yana salladı. Yankı ise gözlerini ilerideki tekneye dikmişti. O an limanı dolduran bu yüksek müzik sesinin bizim teknemizden geldiğine inanmak istemedim.

Önde duran Bartu ve Mutlu sırtları dönük bizi bekliyorlardı. Bartu simsiyah bir gömlek giymişti, altında da siyah pantolonu vardı. Kendisine pek de bakmayan Bartu, bugün fazlasıyla kendine bakmıştı; bu ise Lâl'in dikkatinden kaçmamış, Bartu'dan gözlerini ayıramamıştı.

Gözlerim yine Lâl'e döndü ve yürümeye başladık. Onun üzerinde dize kadar bir beyaz elbise vardı. Boğazlı elbisenin yine daha önce olduğu gibi sırtı açıktı. Saçlarını sıkı bir atkuyruğu yapmıştı... Daha doğrusu Işık yapmıştı, zorla elbiseyi giydiren de oydu. Lâl'e kalsa hiçbir şekilde partiye gelmek bile istemiyordu.

Işık sanki daha fazla göz kamaştırıcı olabilmek için çaba sarf etmişti. Yüzüne yaptığı muhteşem makyajına eş simsiyah, dar bir mini elbise giymişti. Göğüs dekoltesi olan elbise, kırmızı rujuyla inanılmaz görünüyordu. Gözlerimi ondan alamadığımı fark ettiğinde, "Ne oldu?" diye sordu gülümseyerek.

Önümüzde yürüyen Yankı duymasın diye onun kulağına doğru eğildim. "Yanlış anlama ama partide Murat Can mı var?"

Işık'ın gözleri büyüdü ilk başta, sonra dudağını büküp tekrar bana baktı. "Murat Can mı?" diye sordu. "O kimdi?"

Lâl'le beraber ikimiz donup kalırken yürümeyi kestik. "Murat Can," dedim şaşkınlıkla. "Yemeğe gittiğin, Mutlu'yla uğruna iddiaya girdiğin, edebiyat okuyan..." Işık yine ifadesiz bakmaya devam etti. "Hani şu sırf inadından herkese yalan söylediğin Murat Can." Yine aynı bakmaya

devam etti. "Bartu'nun tur attırdığı," diye inlediğimde sanki hatırlamış gibi kaşlarını kaldırdı ve arkasını dönüp yürümeye devam etti.

"Ah," dedi saçlarını arkaya atarak. "Hatırladım." Lâl kolumu tutup beni yürütmeye başladığında Işık'ın tavırlarına anlam vermeye çalışıyordum.

"İşte o," diyerek açıklama yaptım. "Onu da çağırdın değil mi partiye? Ondan bu kadar süslendin?"

"Saçmalama Helin." Işık yüzünü ekşitti. "Murat Can sadece Mutlu'yla inatlaştığım birisiydi." Gözlerini kaçırdı. "Onun modası geçti. Sürekli mesaj atıp duruyor zaten. Gerçekten hakiki bir yumruğu bu sefer benden yiyecek, şerefsizin tekiymiş."

"Modası mı geçti?" Başımı iki yana salladım.

Işık kahkahayı bastığında Yankı'nın gözleri bize döndü. "Hep erkekler mi sözde çapkın olacak?" diye sorup yanına ulaşmamızı bekledi ve biz gelince koluma girip yürümeye devam etti. "Bence ben gerçekten dünyaya yalnız olmak için gelmişim, hayatıma kimse girmemeli. Özellikle Murat Can gibileri. Ne bileyim, benim hayatıma girecek kişi biraz daha farklı olmalıymış gibi geliyor..."

Bakışlarım boynuna indiğinde bandajını çıkardığını gördüm. Derin bıçak izi kıpkırmızı görünüyordu, birkaç gün içinde kabuk bağlardı. "Bunun," dedim bıçak izine bakarak. "Koza'nın bize yaşattıklarıyla ilgisi var mı?" Yüzündeki gülümseme yavaş yavaş silindi ama bana dönüp bakmadı. "Bunu sana o mu yaptı? Yani o sana zarar mı verdi?"

Eli direkt bıçak izinin üzerine gittiğinde, "Yalnızlığı seçmemin o adamla nasıl bir ilgisi olabilir?" dedi ama o an sesinden bile bizden bir şeyler sakladığını anladım. "Hem boynumu o yapmadı, böyle bir şey yapmaz."

"Yapmaz?" Emin konuşması gözümden kaçmamıştı. "Onu tanıyormuş gibi konuşuyorsun."

Duraksayıp alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "Of," diye inledi. "Yani yapmaz derken o daha çok akıl oyunlarıyla uğraşacak birisi gibi. Bir kadına zarar vermek istemez, bununla uğraşmaz."

"Işık," dedim üzerine basarak. "Bak o sadece senin yanına uğramış, hiçbir kardeşinin değil, sadece senin yanına uğramış. Neden? Sana ne söyledi?"

"Helin, beni neden sorguluyorsun?" Işık'ın adımları bıçak gibi kesildi. "O yanıma uğradı, neden uğradı bilmiyorum. Geldi, baktı, izledi, gitti. Tamam mı?"

Gözlerimi kıstığımda bu konuda hissettiği rahatsızlık beni ürkütmüştü. "Biliyorsun değil mi, birkaç güne Yankı da sorgulamaya başlayacak. Senden bahsederken sürekli senin için güzel diyor . O seni güzel buluyor."

Işık bu söylediğimden sonra başını çevirip yürümeye devam etti ama dudaklarında silik bir tebessüm oluştuğunda şaşkınlıkla gözlerimi açtım; onun cümlelerini ciddiye mi alıyordu? "Boynuma Koza hiçbir şey yapmadı," dedi sadece.

"Kim yaptı o zaman?" Lâl de ikimizin arasındaki sohbete odaklanmıştı, dikkatlice Işık'ı izliyordu.

Bakışları bana döndü, dudakları aralandı, kaşları çatıldı, sonra susup bütün okları bana yönlendirdi. "Bana laf söylemeden önce kendine bak," dedi. "Gelinin kız kardeşi gibi olmuşsun." Konuyu sertçe kapatması dikkatimden kaçmazken, benim anlayamadıklarımı Yankı'nın anlayacağından da adım gibi emindim.

Işık bordo bir elbise giydirmişti, mini elbise iki parçaydı. İp askılı elbisenin karnı açıktı, altı ise dapdar iniyordu ve dizime kadardı. Işık, belinin inceliğini göstermelisin derken bu derece özen göstereceğini düşünememiştim ama kendimi birisi beni belimden sıkıca tutuyormuş gibi hissediyordum. Ayağımdaki ikisinin giydiği ayakkabıdan daha yüksek olan siyah topuklularla zaten yeterince rahatsız hissediyordum. Yetmezmiş gibi yüzüme makyaj yapmış, saçlarımı yeni maşalamış, bir de parlak ruj sürmüştü. Aynaya bile hâlâ bakmamıştım.

Yankı beni ilk gördüğü anda dudağıma bakmış, sonra bir daha bakmış, sonra bir daha bakmıştı. Kaşlarını çatıp ciddiyetle, "Dudağında ne var?" diye sormuştu. Hoşuna mı gitmemişti bilmiyordum ama defalarca dikiz aynasından bile dönüp bakmasının nedeni ne anlayamamıştım.

"Sen giydirdin," dedim Işık'a. "Şu ruj saçlarıma yapışıyor!"

Tekneye gitgide yaklaştığımızda bakışlarını o tarafa çevirdi. "Biliyorum şu an rahatsız hissediyorsun," dedi. "Ama oraya girdiğimizde seni böyle güzelleştirdiğim için bana teşekkür edeceksin."

Anlayamamıştım ama daha fazla da üzerinde durmak istememiştim. Önümüzde yürüyen Yankı durup bakışlarını bize çevirdi. Üzerine

giydiği mavi gömleği tekrar gülümsememe neden oldu çünkü o rengi ona yakıştırdığımı biliyordu. Turkuaz gözlerini ortaya çıkaran bu renk yüzünü inceleme isteğimi artırıyordu.

"Lâl! Işık!" Yankı ve bana baktı Mutlu. "Ve diğerleri," dedi sanki umurunda değilmişiz gibi. "Kapıdan girerken parola isteyecekler. Parolayı söylüyorum." Gülümsedi, ellerini cebine koydu. Beyaz bir gömlek giymişti, üzerinde siyah ceketi ve yakasında turkuaz parlak papyonu vardı. Kıvırcık saçları özenliydi, duruşu sanki gerçekten teknenin asıl sahibi oymuş gibiydi. Takım elbisesinin altında Pembe Panterli terlikleri olmasaydı eğer...

"Ee," dedi Işık. "Parola ne?"

Gözleri Yankı'ya kaydı, önünde durduğumuz tekneye bakarak başıyla işaret etti. "Çok basit," dedi kalabalığı işaret ederek. "Parola: turkuaz külot."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandığında arkasını dönüp ellerini kaldırdı ve teknenin içinde çalan şarkıya ayak uydurarak dans ede ede yürümeye devam etti. "Turkuaz... Ne?" dedim ve direkt Yankı'nın yüzüne baktım, o ise sanki hayatında daha önce bunu duymamış gibi aynı şaşkınlıkla bana baktı. "Yankı neler oluyor?"

Bir yandan da yürümeye devam ediyorduk. Mutlu ve Bartu, ilk başta tekneye ulaşanlar oldu. Kapıdaki takım elbiseli iki adam onlara doğru yürüdüğünde teknenin içindeki kalabalığı daha yakından gördüm ve bu daha fazla şaşırmama neden oldu. Daha önce içinde savaş verdiğimiz tekne, inanılmaz derecede kalabalıktı, içeride güzel bir parti var gibiydi.

Teknenin önüne asılan tabela ise, "Yok artık!" diye inlememe neden oldu.

"Mutluga Prens'in turkuaz külot partisine hoş geldiniz!"

Demire çıkan Bartu ve Mutlu oradan bize dönüp baktılar ve Mutlu benim yüzümü gördüğünde kahkahayı bastı. "Ne oldu arkadaşlar?" diye sordu. "Renginiz soldu, hayırdır?"

"Lütfen bana yanlış gördüğümü söyleyin," diye fısıldadığımda Işık bütün olanları biliyormuş gibi yanımızdan ayrıldı ve Mutlu'yla Bartu'nun yanına ilerledi. Lâl ise benim gibi tabelaya bakmaya devam etti. "Lâl," dedim. "Bana bir kâbusun içinde olduğumu söyler misin?"

Bakışlarım ona döndüğünde başını iki yana salladı ve koluma girerek sıkıca tuttu. Mutlu'nun içinde olduğu plan bu gece fena derecede

bizi patlatacaktı ama en çok tepki veren Lâl ve ben olacakmışız gibi geliyordu.

Yankı bizi beklemeden ve dönüp bakmadan tekneye girdiğinde biz de onların arkasından ilerledik ama teknenin içindeki o kalabalığı gördükçe tansiyon hastası olmasam bile tansiyonumun bir düşüp bir çıktığını hissedebiliyordum, kim bilir bu gece bizi neler bekliyordu?

Hareketli şarkıyla beraber herkes dans ederken teknenin iki katı da doluydu. Küçük masalar belirli aralıklarla doluydu, ortam partiye göre hazırlanmıştı. Kocaman bir masanın yanında ise barmen durmuş, içkileri hazırlıyordu.

Şarkılar fazlasıyla hareketli ve... Seksiydi.

Bir anda o iki güvenlik görevlisi önümüzde durduğunda adımlarımız bıçak gibi kesildi ve anlamayan gözlerle adamın yüzüne baktım. Dördü içeriye girmişken bizim önümüzde neden duruluyordu?

"Hanımlar," dedi orta yaşlı adam. "Parola nedir?"

Mutlu diğer taraftan bana şeytani bir ifadeyle gülmeye devam ederken, "Görmedin mi?" diye homurdandım. "Onlarla beraber geldik."

"Üzgünüm." Adam Mutlu'yu gösterdi. "Prensimizin emri. Parolayı söylemek zorundasınız."

Yankı Mutlu'nun yanına gitmiş ona bir şeyler söylerken benimle göz göze gelmemek için çaba sarf ediyordu. Mutlu ise Yankı yokmuş gibi olduğu yerde dans etmeye çalışıyordu.

"Ben Helin," dedim adama öfkeli bir gülümseme göndererek. "O da Lâl. Sokak Nöbetçileri'yle beraberiz. Bizi tanıyorlar. Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

İri adam başını sallayıp arkasında kalan Mutlu'ya bizi gösterdi. "Prensim," dedi. "Sizi tanıdıklarını söylüyorlar, doğru mu? İçeriye alalım mı?" Büyük ihtimalle aynı mahallede tanıştıkları arkadaşlarından biriydi.

Yankı parmaklarını şakaklarına bastırırken sol taraftan yanına bir kadın geldi ve bir anda Yankı'nın boynuna atladığında aynı anda çığlık attım.

"Evet!" dedi Mutlu bağırarak. "Beyaz elbiseliyi tanıyorum, adı Lâl, kendisini içeriye alın lütfen." Sonra bana döndü. "Diğerini çıkaramadım..." Duraksadı. "Patatesçiye benziyor gibi ama eğer parolayı biliyorsa onu da içeriye alın."

Yankı elleri havada kaldığında gözlerimiz kesişti ve bana bakarken kadın geriye çekilip Yankı'ya heyecanlı heyecanlı bir şeyler söylemeye başladı. Başka bir kadın daha diğer taraftan geldiğinde öfkeyle iri adama baktım. "Turkuaz külot," dedim dişlerimi sıkarak. "Ya şimdi beni içeriye alırsın ya da tekmeyi iki bacağının arasına yersin!"

Adam asil bir duruşla başını sallayıp önümüzden çekildi ve bize tekneye geçmemiz için yer açtı. Lâl'in kolundan çıkıp koşar adımlarla o ince demirden geçtim ve kendimi teknenin içine attığımda Yankı'nın yanındaki kadınların üçe çıktığını gördüm. Mutlu başını sallayıp dans ederek benim yanıma geldi, yüzüme yaklaştı, göz kırptı, sonra arkasını dönüp kalçasını sallayarak dans etmeye devam etti. Işık ise Mutlu'nun kalçasına vurup o da dans etti.

"Bro," diyen Bartu'nun sesi diğer taraftan bana ulaştı. "Hepsi eski arkadaşlarımız."

"Brocuğum," dedim dişlerimi sıkarak. "Bana burada neler döndüğünü söyler misin?"

Bartu yanına geçen Lâl'e şöyle bir baktıktan sonra ona sırtını döndü ve arkasında bırakıp, "Mutlu intikam alıyor," dedi. "Buradaki kadınlardan bazıları... Yani belki... Bazılarıyla Yankı önceden flört etmiş olabilir..." Şaşkınlıkla gözlerim ona döndüğünde ilerideki iki kadını gösterdi. "Hatta şu ikisini görüyor musun? Onlar turkuaz külodu Yankı'nın başına geçirenler diye hatırlıyorum."

"Şu an," dedim kelimenin üzerine basarak. "Nasıl bir kıyametin içindeyiz acaba biz?" Kadınları işaret ettim. "Bunlardan bazıları Yankı'yla flört mü etti diyorsun yani sen?"

"Bazıları mı?" Mutlu abartılı dansıyla yine yanımıza geldiğinde elinde bir içki şişesi vardı. "Belki de hepsi tatlım." Abartıyordu, farkındaydım ama ona eğlence çıkmıştı. Başını gökyüzüne kaldırıp sallamaya devam etti. "Mutluga Sarcaios'un intikamına hoş geldin. Benden gizli öpüşmek nasıl bir duyguymuş?"

"Mutlu." Öfkeyle ona baktığımda saçlarını tek tek yolacağım enerjiyi hissedebiliyordum. "Senden bunun acısını çok fena çıkaracağım."

Mutlu kahkaha attı. "Benden çıkarma patatesçi, bence Yankıtu'yu yalnız bırakmamaya bak çünkü elden gidiyor gibi görünüyor."

Tekrar onun olduğu tarafa döndüğümde bu sefer yanında az öncekinden farklı iki kadının durduğunu gördüm. Tam o sırada, cırtlak bir

ses, "Bartu!" diye bağırdı ve bir anda sarışın bir kadın Bartu'nun boynuna atladı. "Ah, benim koca adamım! Seni çok özledim!"

Bartu da Yankı gibi şaşkınlıkla kaldığında direkt Lâl'e baktım ve kadını gözleri yuvasından çıkacakmış gibi izlediğini gördüm. "Tanışıyor muyuz?" diye sordu Bartu şaşkınlıkla. "Ben sizi..."

Kadın bir anda Bartu'yu yanağından öptüğünde koyu rujunu onun yanağına bulaştırdı. "Sen beni tanımıyorsun ama ben seni tanıyorum." Kadın gerçekten de Bartu'ya hayran gibiydi. "En son katıldığımız ev partisini hatırlıyor musun? Orada sohbet etmiştik ama senin canın sıkkın gibiydi ya da keyfin yoktu, bilmiyorum. Beni hatırlamazsın."

Bartu kadının onu öpmesinden rahatsız olmuştu, bunu bakışlarından anlayabilmiştim ama göz ucuyla Lâl'e baktığında onun öfkeli bakışlarına şahit olmuş, sanki bu durumdan fazlasıyla keyif alıyormuş gibi gülümsemişti. "Hatırladım," dedi yapay bir heyecanla. "Sen şu sarışın kızsın! Seninle konuşmuştuk!"

Kadının yüzü değişti. "Yani," dedi. "O zamanlar sarışın değildim, saçlarım koyuydu ama..." Omzunu silkip Bartu'nun koluna girdi. "Olsun, önemli değil. Gelsene seni arkadaşlarımla tanıştırayım."

Bir anda Bartu'yu yanımızdan çekip aldı, Lâl ise ilk defa böyle bir şeyle yüz yüze geliyormuş gibi şok içindeydi.

Biz cehennemin içindeysek, Işık o cehennemin içinde cenneti bulmuş gibi eğleniyordu. "Işık," dedim şaşkınlıkla ama o dans etmeye devam etti.

Aklım almıyordu ama çıldıracak gibi hissediyordum. Buradaki kadınlardan bazılarının Yankı'yla flört etmiş olması, belki öpmesi hatta dokunması düşüncesi bile kanın beynime sıçraması için yeterli bir nedendi. Hayatımda ilk defa belki de kıskançlıkla bu kadar net bir şekilde tanışıyordum.

Lâl beni kolumdan çekip dürterek gözüyle ileriyi gösterdi ve o an, Yankı'nın yanında yine üç farklı kadın olduğunu ama bu sefer aralarına bir de Bartu'nun katıldığını gördüm. Onun da yanında iki kadın vardı. Daha fazla dayanamayarak sertçe Işık'ın elinden içki bardağını aldım ve kafama diktikten sonra onların olduğu yere doğru yürüdüm. Lâl de arkamdan aynı hareketi yaptı ve benimle beraber yürüdü.

"Yankı." Yanlarına gittiğimizde direkt Yankı'nın yanında durup kadınlara gülümsedim. "Merhaba," dedim dikkatlice. "Nasılsınız?"

Kadınlar beni inceledi, büyük ihtimalle diğerlerini tanıyorlardı ama beni ilk defa görmüşlerdi. "Helin ben," dedim elimi uzatarak. "Tanışalım lütfen."

"Merhaba..." Simsiyah saçları olan kadın tek kaşını havaya kaldırıp beni inceledi. "Seni tanıyor muyuz? Kıvırcığımızı, turkuazımızı ve koca adamımızı tanıyoruz ama siz..."

Gülmeye başlayıp bakışlarımı Yankı'ya çevirdim. Turkuazımızı. "Yani," dedim bıkkın bir nefes vererek. "Tanışmıyorsak da tanışmak istediğim için geldim. Bana da takacağınız bir lakap var mı?"

Kadın bir an afalladı. Yankı gülümseyerek, "Helin," dedi yeniden, bir kolunun belime dolandığını hissettim. "Kendisi bizimle yaşıyor ve yanımızda görmeye devam edeceksiniz büyük ihtimalle."

Kısa bir duraksamanın ardından kadın yanındaki arkadaşına dönüp baktı ve bu ailedeki yerimi sorguladı, bunu gözlerinde gördüm ama aldırış etmedim. "Tanıştığıma memnun oldum," dedi havada kalan elimi sıkarak. "Ben de Gökçe. Bizimkilerin lise arkadaşıyım."

"Ah," dedim uzakta bizi izleyen Mutlu'ya bakarak. Onun istediğini eline vermeyecektim, sevecenlikle tebessüm ettim.

Bartu biraz daha uzakta, az önce boynuna atlayan kadınla bir sohbet içerisindeydi. Yanımda durmaya devam eden Lâl, benim kadar sakin karşılamıyordu çünkü o kimseyi paylaşamazdı fakat benim bu duruşum onu da rahatlatıyor olmalıydı.

Mutlu dişlerinin arasında tuttuğu bir puroyla masamıza geldiğinde en fazla onun eğlendiğini görebiliyordum. "Hepimiz kardeşiz," dedi özellikle benim yüzüme bakarak. "Yankı'nın en sevdiği kardeşi Helin'dir mesela." Kızlara beni işaret etti. "Değil mi Helin?"

"Yankı," dedim Mutlu'yu duymazlıktan gelip ona doğru eğilerek. "Buradaki kızların hangileriyle daha önce flört ettiğini öğrenebilir miyim?"

Gülerek bana doğru eğildiğinde çenesi alnıma dokundu. "Bunun ne önemi var?" diye sordu.

"Ha yani aralarında flört ettiğin var, öyle mi?"

Yankı bakışlarını benden kaçırdı, teknedeki kızların yüzüne baktı. "Yani," dedi. "Belki iki-üç tanesiyle." Ona dikkatlice baktım, bunu fark etti. "Beş-altı?" Daha dikkatli baktım, sırıttı.

"Beni kıskanıyor musun sen?"

"Hayır." Net bir yanıtın ardından bir adam ile bir kadın da gelip selam verdi. Aslında eğlenceli bir ortamdı fakat Mutlu işi yokuşa sürmek istemişti, bu bariz belliydi.

Gökçe yanıma geldi. "Onların yanında sürekli duran başka birisini görmemiştim," dedi sorgulayan gözlerle. Pipetini dudaklarının arasına aldı ve birkaç yudum içti. "Yeni mi tanıştınız?"

"Sayılır." Etrafıma baktım, yanımda olmadığı için gözlerim Lâl'i arasa da onu göremedim.

"Üniversitede mi tanıştınız?"

Boş gözlerle ona baktım. "Neden sorguladığını anlayamadım."

Sert hamlemin ardından kaşlarını kaldırdı ve yanındaki arkadaşına şöyle bir bakıp gerekli göndermeyi almış gibi kirpiklerini kırpıştırdı.

"Yankı," dedi diğer kız bu bakışın ardından. "Artık masaja gelmiyorsun, neden?"

"Masaj mı?" Yüzümü buruşturmak zorunda kaldım. "Sen masaja mı gidiyordun?"

Yankı bir an kaşlarını kaldırdı, ardından o kıza hafifçe tebessüm ederek masanın yanından uzaklaştı ve beni de yanında götürdü. "Yankı," dedim bir kez daha. "Masaj ve sen?"

"Ya," dedi eliyle saçlarını karıştırarak. "Biraz bel fıtığı olabilir bende... Belki romatizma..." Gözlerini kaçırıp derin bir nefes verdi. "Mutlu, seni mahvedeceğim."

Onun ağzını taklit ederek, "Liderin olarak masaj yaptırıyorum," dedim ve yanımdan geçen garsonun tuttuğu tepsiden bir bardak alkol aldım. Şaşkınlıkla bana bakarken birkaç yudum içtim. "İyi ki liderim değilsin artık."

Yankı kaşlarını kaldırdı. "Doğru ya," dedi. "Ben artık senin liderin değildim."

Bakışlarım yüzünde gezinirken, arkasında kalan Lâl bütün dikkatimi altüst etti. Teknenin en ucundaki kimsenin göremeyeceği bir köşesine oturmuş, uzaktan Bartu'yu izliyordu. Yankı omzunun üzerinden geriye baktığında Lâl'i o da gördü ve burnundan nefesini verip bana döndü. "Onu bazen anlayamıyorum," diye mırıldandım. Bartu hâlâ bir sohbetin içerisindeydi ama Lâl'in bakışlarının farkında olduğunu da biliyordum.

"Neden böyle söyledin?"

"Bartu'yu kıskanıyor," dedim net bir sesle. Bardaktan birkaç yudum aldıktan sonra masaya koydum ve insanlardan bazılarının da bizi izlediğini gördüm. "Bu kıskançlığı tanıyorum."

Yankı'nın dudaklarında bir tebessüm oluştu. "Nereden tanıyorsun güzelim?"

Gözlerimi devirdim, sonra etrafıma bakıp, "Mutlu'ya istediğini vermeyeceğim," dedim sakin bir sesle. "Ama beni delirtmek istiyor."

"Ama neden deliresin ki?" diye sordu bu kez de.

Konuyu başka bir boyuta taşıyıp, "Eğer bu teknede benim de flört ettiğim erkekler olsaydı ne hissederdin?" diye sordum.

Yüzündeki gülümseme silindi, iki kaşının ortasında bir çizgi oluştu. "Tanrı'ya şükürler olsun ki öyle bir şey yaşanmadı."

"Belki bir gün yaşanır," dedim hiddetle. "Belki bir gün flört ettiğim biriyle..." Kaşları çatılırken ellerimi yavaşça gömleğinin yakasına yerleştirip derin bir nefes verdim. "İşte şu an ne hissediyorsan ben de öyle hissediyorum Yankı Sarca."

Buradaki kimse umurunda değilmiş gibiydi. Elleri yakasını tutan ellerime uzandığında bizi izleyen gözlerin biraz daha çoğaldığını hissettim, Mutlu'nun bıkkın bakışları ise Yankı'nın hemen omzunun üzerindeydi.

"İtiraf etmek gerekirse küçük hanım, benim bu teknede," dedi sakin bir şekilde. "Tek dikkatimi çeken kadın sensin ve bence herkes bunun farkındadır."

Bencil bir istekti belki ama o insanlara bunu daha fazla göstermesini isteyen tarafımı susturamıyordum.

"Yani bu itirafla," dedim yakasından omuzlarına doğru inerken. "Sen sadece benim liderim olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Sırıttı, işaret parmağıyla çeneme dokunup yüzümü ona çevirdi. "Bana bunu mu itiraf ettirmeye çalışıyorsun?"

Lâl bulunduğu yerden ayrıldı ve benim aksime öfkeyle Bartu'nun olduğu tarafa doğru yürümeye başladı fakat ikisinin yanından geçerken tek yapabildiği Bartu'nun omzuna çarpmak oldu. Bunun ardından Bartu'ya iki yol açılmıştı. Yine Lâl'i anlamak ve yanında durmak, Lâl'i görmezlikten gelmek ve keyfine bakmak.

Bartu yine kalbine söz geçiremedi ve birincisini uyguladı. Lâl'in arkasından giderken onun kalbinin sesini duyuyor gibiydim.

"Belki de," diye mırıldandığımda Mutlu'nun öfkeli sesi bize ulaştı ama müzik sesinden ne dediğini anlayamadım.

Yankı bir anda belimden tutup beni kendisine çekti ve vücutlarımızı birleştirdiğinde, "Ya itiraf etmek bir yana dursun," dedi yüzüme doğru. "Gösterirsem herkese sadece senin liderin olduğumu?"

Kaşlarımı havaya kaldırdığımda gözleri dudaklarıma kaydı. "Nasıl yani?" dedim ne söylemek istediğini anlasam da.

"Dudaklarının o ıslak görüntüsü geçmiş," dedi yutkunup. "Ama ben o görüntüyü sevmiştim." Kasıklarımdaki sıcaklığı hissettiğimde beni kendisine daha fazla bastırdı.

"Yankı," dedim yutkunarak. "Ne yapıyorsun? Burası çok kalabalık, herkes bize bakıyor ve..."

"Mutlu!" dedi Yankı yüksek sesle ama bana bakmaya devam etti. "İsteğin gerçekleşiyor, hazır ol." Kalabalıktı, insanlar bizi izliyordu, herkesin gözü bizim üzerimizdeydi ama bu, Yankı'nın umurunda değil gibiydi. Parmakları çenemi daha sıkı tuttu, dudaklarıma doğru yaklaştı.

Nefesimi yüzüne verdiğimde dudaklarımız arasında azıcık bir mesafe kala bekledi, yutkunup gözlerini kapattığında dudakları dudaklarımın arasına yerleşti ve diğer eli belimde gezindi. Bir süre öyle kaldı; dudaklarının hissini tamamen dudaklarıma verdi, sonra araladığı dudaklarının arasından nefesini bıraktığında beni zamana bile hükmedecek kadar fazla büyük bir tutkuyla birkaç saniye öptü. Bu birkaç saniye, hayatımın en güzel birkaç saniyesiydi çünkü içinde birçok anlam taşıyordu.

Tektim. Helin'dim. Ve Yankı için de Helin tekti. Bunu hissetmiştim.

Ellerim boynuna sarıldığında ben de onun öpmesine karşılık verdim ve onu kıskanmanın verdiği hırsla dişlerimi dudaklarına geçirdim. Yankı'nın gülümsediğini hissettiğimde yüzünü yüzümden ayırdı, gözlerimi açtım. "Bu hoşuma gitti," diye mırıldandı. "Durma, devam et." Yeniden dudaklarımın üzerine kapandığında belimdeki eli sakince dolanıyor, diğer eli çenemden boynuma iniyordu. Boynuna dolanan elimi ensesindeki saçlara doğru ilerletip yavaşça okşadığımda üzerime eğildi ve saçlarımın geriye sarkmasına neden oldu.

Teknenin içindekiler alkışlamaya başladığında Mutlu'nun çığlığıyla irkildim ve dudaklarım Yankı'nın dudaklarından ayrıldı.

"Lan! Öptü lan! Sonunda gözümün önünde öptü lan!" diye bağırdıktan sonra bir anda Bartu'ya doğru koştu, ardından onun yanında

duran Lâl'i bir an bile düşünmeden yavaşça itekleyip Bartu'nun kucağına atladı. Bacaklarını Bartu'nun beline doladıktan sonra onun yüzünü elleri arasına aldı. "Öptü lan!" dedi. "Sıra bizim lan!"

Bartu'nun dudaklarına yaklaştığında Bartu yüzünü hızlıca çevirip onun yanağını öptü, sonra alnını, sonra diğer yanağını. "Mutlu!" diye bağırdı Bartu gür bir sesle. "Bittin sen oğlum, bittin! İn kucağımdan! Her anımı mahvetmek zorunda mısın?"

Yankı gülerek tekrar bana döndüğünde ben de gülümseyerek ona baktım. "Yankı Sarca," diye mırıldandığımda kalbim hızlı atıyordu. "*Sen sadece benim liderimsin.*"

Dudaklarımı tekrar öpmek için yaklaşmadan önce önüme gelen saçımı arkaya itti. "Ben sadece senin liderinim," diye mırıldandı. "Herkes buna şahit."

Gözlerimi kapattım, beni tekrar öpmesini bekledim ve onun da gözlerini kapattığını hissettim. Elleri belimde hareket edip sıkıca tuttu, nefesi dudaklarıma dokundu.

Sonra bir şey oldu. Zamanı bile durduracak, kulaklarımı bile sağır edecek bir ses duydum.

Silah sesi.

Bu silah sesinden sonra Yankı'nın belimi sıkıca kavrayan elleri dondu, gücü uzaklaştı, ardından başka bir silah sesi daha geldiğinde gözlerimi açıp ona baktım ama Yankı Sarca sanki bana bakmıyor gibiydi.

6.

GEÇ KALINMIŞ İTİRAF

Mutlu Sarca'nın güncesinden... ***15.01.2010***

Dünyaya iki kişi geldik ama biz aslında tek kişiyiz; ikizimle ortak bir kalbimiz olduğuna inanıyorum. Ortak ellerimiz, ortak bacaklarımız hatta ortak duygularımız.

Acılarımız ortak, hislerimiz ortak, nefretlerimiz ortak.

Damarlarımızın bile ortak olduğuna inanıyordum.

Ta ki onu annemle babamın yaşadığı evde, yerde kanlar içinde yatarken bulana kadar.

Beton zemin kardeşimin kanıyla bulanmıştı. Sol elindeki parmaklarının arasında bir cam parçası tutuyordu, sağ bileğinden ise oluk oluk kan akıyordu.

Onu o şekilde gördüğüm an, parmaklarım sağ bileğimi tuttu. Kanayıp kanamadığına baktım. Tek bir damla kan parmaklarıma bulaşmadı ama kardeşim karşımda kanlar içindeydi.

Teni soluktu, gözleri kapalıydı, dudakları aralıktı. Kanlar saçlarına kadar ulaşmıştı.

Aptal değilim ama o an bunun bir intihar olduğunu anlamak benim için çok uzun sürdü çünkü benimle geldiği bu dünyadan tek başına ayrılamayacağını bilmesi gerekiyordu.

O an uzanıp o cam parçasıyla kendi bileğimi kesmemden beni alıkoyan tek bir şey oldu.

Toplu çekilmiş olan son aile fotoğrafımız.

Babamı fotoğraftan yırtmıştı. Annem, o ve ben.

Fotoğrafın arkasını çevirdim.

Tek bir cümle yazmıştı:

"Sen yaşa, bunu hak ediyorsun."

Okuduktan sonra parmaklarım tekrar bileğime gitti, o an acıyı hissettim.

Biz onunla sadece tek kişiydik, nefesimiz bile tekti.

"İkinci Sokak Nöbetçisi, Mutlu Sarca"

Kendi ölümümü defalarca düşünmüştüm ama sevdiğim birisinin nasıl öleceğini hiçbir zaman düşünmemiştim çünkü bunu düşünmek, kendini kendi ölümünden daha kötüsüne hazırlamakla aynı şey demekti, bunu biliyordum.

Nasıl bir histi? İnsanı boğmaya çalışan, bir hastanenin kapısından insanları izleyen ya da bir mezarın başında durup o ölü yüzü göremeyen küçük bir çocuğun hisleri miydi?

Nefes aldırmakta zorlayan? Saçlarından asılıp onu izlediği mezarın içine çekiştiren korku muydu?

Ölüme inanmadığımı korku hissetmediğimde fark ettim çünkü sevdiğim insanlar hiçbir zaman ölmezdi, sevmem gereken insanlar ise çoktan yok olup gitmişti. Annem, onu sevmeme fırsat bile vermeden ölmüştü. Bunun hissini yine tadıyordum, ağzımın içinde zehir varmış gibi hissettirmişti ama o zehir aslında ağzımın içinde değil, kalbimdeydi.

Hayır, ölümlere inanmıyordum.

Hayır, bu imkânsızdı.

Hayır, Tanrı'yla sevdiğim insanları almaması konusunda yedi yaşımdayken bir anlaşma imzalamıştım, o anlaşmada kendi çocukluğumu ona vermiştim.

Hayır, Tanrı sevdiğim insanları yok edemezdi.

Ama Tanrı zamanı durdurabilirdi.

O an zaman durdu. Öyle bir durdu ki dünya dönmeyi bıraktı, ay önüne gelen bulutu engelleyemeden ışığını kesti.

Yemin ederim zaman öyle bir durdu ki elimi kaldırıp da onun yüzüne dokunamadım ama gözlerim onun gözlerinden bir an olsun ayrılmadı.

Ve sonra fark ettim.

Zaman aslında altı kişi için durmuştu.

Sokak Nöbetçileri için ve benim için.

Geriye kalan bütün insanlar ağır çekimde koşuyor gibiydi, bana çarpıp geçiyorlardı, yerlere düşüyorlardı, denize atlayanlar bile vardı; zamanın bizim için durduğunun farkında bile değillerdi.

Benim gözlerim Yankı Sarca'nın gözlerinden ayrılmıyordu.

Kulaklarımda kalan o silah sesi silinmeden başka bir silah sesi daha duyuldu; bu sefer ses sanki daha fazla yakından geldi ama aslında her şey aynıydı.

Yankı Sarca'dan başka hiçbir noktaya bakamadım.

Vücudumda acı yoktu. Kurşun bana denk gelmemişti ki gelmesi imkânsızdı çünkü Yankı tam önümde yüzü bana dönük dururken, arkamdaki sonsuz denizden hiç kimse beni isabet alıp da vuramazdı.

Yankı'nın elleri vücudumdan ayrıldı.

"Yankı," dedim dudaklarımı oynatarak ama onun gözleri ne kadar bana bakarsa baksın, beni görmüyor gibiydi. Ellerim omuzlarına tutundu.

Parmaklarım omzundan sırtına, sırtından beline indi. O an sadece onu düşündüm, başka kimseyi değil.

Sadece Yankı'yı.

"Yankı," dedim tekrar ama o, en sonunda başını çevirip kardeşlerine baktığında ve başka bir silah sesi daha yükseldiğinde birkaç saniye içerisinde gerçekleşen savaş, hepimiz için yıkım olacaktı, bunu bilmiyorduk.

"Eğilin!" diye bağırdı Yankı. Dudaklarından çıkan tek kelime bu oldu, sesini duymadım ama dudaklarını okudum sanki. "Eğilin!" diye bir kez daha bağırdı ama o eğilmedi, bizim eğilmemizi bekledi. Bakışlarım ondan ayrıldı, Sokak Nöbetçileri'ne baktım.

İlk gördüğüm kişi Bartu oldu, Lâl'i arkasına saklarken gözleri limandaydı ve çırpınan Lâl'i bir an bile olsun serbest bırakmıyordu. Öyle kuvvetli bir babaymış gibi koruyordu ki Lâl'in kötü kalpli babası onları görse kendi kötülüğünden vazgeçerdi.

İyiydi, Bartu'nun hiçbir şeyi yoktu. Simsiyah gömleğinde tek bir ıslaklık yoktu, kurşun ona isabet etmemişti ama yüzündeki öfkesi, bir kurşunu bile eritecek kadar sağlamdı.

Arkasında duran Lâl'le göz göze geldik; o anda Yankı başımdan bastırıp âdeta beni yere itekleyerek çökmemi sağladı. Ayaklarım birbirine dolandığında dizlerimin üzerine çöktüm; Lâl acıyla dudaklarını ısırıp başını iki yana salladı.

O da iyiydi. Bembeyaz elbisesinde tek bir leke bile yoktu ama öylesine korkuyor, öylesine titriyordu ki çığlık atabilseydi dalgaları bile kendi emri altına alabilirdi; bunu fark edebiliyordum.

Bir silah sesi daha geldiğinde ellerimi saçlarıma geçirip korkuyla haykırdım ve Bartu ile Lâl'in de dizlerinin üzerine çöktüğünü gördüm.

Elim Yankı'nın eline uzandı, parmaklarını sıkıca tutarken, "Eğil!" diye haykırdım ama konuşmakta zorlanıyordum. "Yalvarıyorum eğil!" Aşağıya çekiştirdim, dimdik bir duvarmış gibi duran vücudundan ilk defa o an nefret ettim. "Sana bir şey olacak, eğil! Olmasın!"

Tam o anda, yan tarafımdan bir haykırma sesi geldi; bu haykırma sesi korkudan çok daha fazlasıydı. Bu haykırışın adı acıydı, bu haykırışın adı kardeşlikti. Bu haykırışın adı muhtaçlıktı.

Gözlerim Mutlu'nun olduğu tarafa döndüğünde, "Işık!" diye bağırdı, dizlerinin üzerine çöktü, o an yerde kanlar içinde yatan Işık'ı görüp benim de acıyla haykırmam bir oldu. "Hayır, hayır! Işık! Hayır!"

Zaman bu sefer durmadı, yok oldu. Her şey silindi, kirpiklerimin birbirine çarpma sesini duydum sanki; nefesim ve rüzgârın ağır, şiddetli uğultusu kulaklarımdaydı. Hepsi vardı ama en çok Mutlu'nun haykırışı. Işık'ın gözleri açıktı, gökyüzüne bakıyordu ama onun nefesini duyamıyordum.

Onun nefes sesini duyamıyordum. Duyamıyordum, hayır, yoktu. Zaman bitmeliydi, tam o anda bitmeliydi ve her şey son bulmalıydı.

Yankı'nın sıkıca tuttuğum parmakları benden uzaklaştı, birkaç adımla hemen yanımdaki Işık'ın önünde dizlerinin üzerine çöktü. Bartu da o tarafa doğru gitti ama Lâl, sırtını teknenin duvarına yasladı ve ellerini saçlarına geçirip donuk gözlerle Işık'ı izlemeye başladı.

Silah sesleri kesilmişti, istenilen alınmış mıydı?

Kalbim atmakta zorlanıyor gibiydi. Bu bir kâbusun etkisi olmalıydı. Hep böyle olmaz mıydı? Korku dolu, acılı ve ölümlü. En sonunda korkunun doruk noktasına eriştiği yerde kâbus bizim ellerimizi bırakırdı ve gerçek dünyaya döndüğümüzde yeniden nefes alırdık.

Gerçek dünyaya dönemiyordum, nefes alamıyordum.

Bakışlarım Lâl'e kaydı; titremeye başladığında saçlarını kökünden çekiştiriyordu.

Böyle olmamalıydım, bu şekilde durmamalıydım, sakinleşmeliydim. Tanrı, sevdiğim insanları benden almazdı çünkü Tanrı beni benden almıştı, buna inanmalıydım.

Hiçbir şey olmayacaktı.

Hiçbir şey olmamalıydı.

Tam o anda, gözlerim Lâl'in arkasından limanın olduğu tarafa kaydı ve karanlığın içine bakarken silahların tekrar patlayacağı noktayı

bulmaya çalıştım fakat karanlıktan onlar ortaya çıkıp karşımda dikildiler. Dudaklarım aralandı, karanlığa gizlenmeyen o yüzlere baktım.

Ekip oradaydı. Beni Sokak Nöbetçileri'nin grubuna girmem konusunda en fazla ikna eden kişi: Cem. Gözleri teknedeydi, elinde bir silah tutuyordu.

Cem'in yanında her zaman merhamet duyduğum ve kılına zarar gelmesini istemediğim bir kişi vardı: Caner. Daha geri plandaydı ama o kadar mesafeye, geceye rağmen gözlerindeki öfkeyi görebiliyordum.

En önde Sedat duruyordu. Ekip'in en başında duran, beni bir kez olmamakla beraber dakikalarca döven kişi. Onun silahı yukarıdaydı ve direkt tekneyi göz hapsine almıştı. Keskin nişancılığı konusunda Sedat'ın iyi olduğunu biliyordum. Tam o anda, benim ona baktığımı görmüş gibi gülümsedi. Bu gülümsemede beni korkutan en büyük his, şu an beş kişiyi birden gözünü kırpmadan öldürebileceğiydi.

Arkalarında beş-altı adam daha vardı. Şimdi, şu an teknenin içine girip hepimizi başından tek bir kurşunla vurabilir, hepimizin yok olmasını sağlayabilirdi ama silahını yavaşça aşağıya indirdiğinde başını bir kez aşağı yukarı salladı.

Gözlerim o kalabalığın içinde Koza'yı aradı çünkü o Ekip'in kurucusuydu, benim bu gruba gönderilme nedenimdi, Koza'nın ini Ekip'ti ve emindim ki bu emri veren yine oydu. Onun emri olmadan tek bir adım dahi atamazlardı.

Fakat Koza yanlarında değildi.

"Helin!" Adımı işittiğimde bakışlarım o karanlıktan ayrıldı ve bana seslenen Bartu'ya baktım. Alnındaki teri elinin tersiyle sildiğinde kan alnına bulaştı ve diğer elinin Işık'ın kanayan yerine baskı yaptığını gördüm. "Helin!" dedi bir kez daha. "Beni duyuyor musun?"

Bakışlarım yine Işık'a kaydığında kanların teknenin tahtalarından sızacak kadar çok aktığını gördüm. Bartu karnına baskı yaparken, Yankı kasığına doğru baskı yapıyordu; iki kurşun direkt ona isabet etmişti.

Mutlu Işık'ın başının dibindeydi ve elleriyle Işık'ın yüzünü tutarken onunla konuşuyordu. "Işık!" Mutlu'nun titreyen sesi beni kendime gelmeye itti. "Beni duyuyorsun, değil mi?" Işık'ın gözleri hâlâ açıktı ama hiçbir tepki vermiyordu. "Beni duyuyorsun, biliyorum. Şoktasın, sadece şoktasın, hiçbir şey olmadı. Benimle konuş, ne olursun konuş!"

"Helin!" Bartu bu sefer adımı öfkeyle bağırdı. "Kendine gel!" Yankı'nın başı bana doğru döndüğünde yutkundu, dişlerini sıkarak tekrar Işık'a baktı. "Lâl'in yanına git," dedi Bartu ve bakışları Lâl'e kaydı. "O iyi değil, kendine bir şey yapmasına izin verme."

Gözlerim Lâl'e döndüğünde parmaklarına saçlarının dolduğunu ama hâlâ saçlarını yolmaya devam ettiğini gördüm. Bir yandan da dişlerini sıkarak başını arkasındaki tahtaya çarpıyordu. Kriz geçirdiğini anladığımda olduğum yerde daha fazla kalamadım, dizlerimin üzerinde ona ilerledim.

"Lâl," dedim yanına gittiğimde, ardından ellerim kollarını tuttu ve saçlarından ayırmaya çalıştım fakat başarılı olamadım. Hepimiz büyük bir şok içindeydik ama Lâl yine bizim yanımızda değil gibiydi. Gözleri Işık'ın üzerindeydi. Onu silahlardan bu denli korkutan sadece çocukluğuydu. "Lâl," dedim ve kollarını bırakarak elimi başını çarptığı yere koydum. "Bana bak, oraya bakma lütfen!"

"Işık." Mutlu'nun sesi kısıktı ama Işık'a öyle bir konuşuyordu ki tek varlığının ondan ibaret olduğunu anladım. "Bana bak. Neden konuşmuyorsun? Sana hiçbir şey olmaz ki, şu anda bunu bilerek yapıyorsun, değil mi? Şu an bir rol yapıyorsun, güleceksin. Gülmelisin." Lâl'in tamamen önüne geçip görmesini engelledim ama Mutlu'nun sesi bize ulaşmaya devam etti. "Bak, ağlarım," dedi acıyla. "Ağladığımda kıyamadığını bildiğim için ağlarım."

"Çok kan kaybediyor." Yankı'nın sesi yine sakindi ama korkusunu hissedebiliyordum. "Onu arabaya kadar taşımamız gerekiyor."

Lâl gözlerini diktiği yerden ayırmadı, baktığı sadece benim vücudumdu ama görüntüler her neyse daha fazla korkmasına, saçlarına daha fazla asılmasına neden oldu.

"Işık," dedi Mutlu bir kez daha, bu sefer sakin değildi artık. "Bak ağlarım, ne olur konuş." Başımı çevirip o tarafa baktığımda Işık'ın gözlerinin hâlâ sabit durduğunu gördüm. Vücudu ise yavaş yavaş titremeye başlamıştı, bedeni buz kesmiş gibiydi. Elleri göğsünün üzerindeydi ve parmakları hafifçe hareket etse de kaldıramıyordu. "Bu sefer gözlerin kapalı değil ama yine kanın akıyor." Anlayamadım. "Ne olur gözlerini kapatma yine."

Bartu ile Yankı çok kısa bir an bakıştı, ikisi de bir anının içine dalmış gibilerdi. Yankı, "Mutlu," deyip sustu. Çok nadir zamanlarda söyleyecek bir şeyi olmaz ve susardı, yine olmuştu.

"Yankı." Mutlu'nun sesinde umudu hissettim. "Sen bilirsin, neden konuşmuyor? Gözleri açık." Yankı elini daha fazla bastırıp başını iki yana salladı. "Yankı!" dedi yüksek sesle. "Ona bir şey olmadığını söyle!" Yankı yine hiçbir cevap vermedi ve dönüp Bartu'ya kısık sesle bir şeyler söyledi. "Söyle, sen söylersen inanırım!" diye haykırdığında sesi gökyüzünde çınladı. "Ne olur söyle! Senin söylediğin her şey olur! O zaman da yaşayacak demiştin ve yaşamıştı. Yine söyle!"

Daha önce Işık vurulmuş muydu? Önder'in ona yaptıkları dışında başka neler olmuştu? Hepsinin geçmişindeki o anı tek tek hepsini de mahvediyor gibiydi.

Bakışlarım tekrar Lâl'e döndüğünde acıyla nefesimi verdim ve gözlerinden yaşların art arda aktığını gördüm. Nefes almakta zorlandığını anladığımda göğüs kafesi inip kalkıyordu. "Lâl," dedim kısık sesle. "Lütfen bana bak, güçlü olmak zorundasın. Ona hiçbir şey olmayacak."

Elimi arkasından çektim, parmaklarım yüzünü sıkıca kavradı; sert bir hareketle bana bakmasını sağladım. Donuk, ifadesiz gözleri odaklandığı yerden ayrılırken göz göze geldik ama o an göz göze geldiğimizde benim baktığım kişi küçük bir kız çocuğundan başka kimse değildi. "Nefes al," diye fısıldadım. "Ne olur nefes al."

Almaya çalıştı ama alamadı. Tam gözlerimin içine bakarken saçlarına geçirdiği elleri ellerimin üzerine kaydı ve parmaklarımı sıkıca tuttu. Sadece dudaklarını oynatarak, "*Anne*," dedi. Parmakları buz gibiydi ama gözleri ateş kadar sıcaktı. Tekrar dudaklarını araladığında gözlerinin kaydığını hissettim. "*Ölecek*," derken parmaklarımı sıkıca tutan parmakları uzaklaştı. "*Ölecek*," diye tekrar ettikten sonra gözleri kapandı ve yan tarafa doğru düştü.

Korkuyla inleyip başını çarpmadan onu tuttum. "Bartu!" diye bağırdım. "Lâl bayıldı!" Parmaklarının arasında tuttuğu kendi saçlarına gözlerim kaydı, yüzünü göğüs kafesime götürdüm ve nefes alıyor mu bakmak için kulağımı yaklaştırdım. "Bartu!" diye bağırdım daha büyük bir korkuyla. "Nefes almakta zorlanıyor."

Bir anda hareketlenme oldu; Bartu'nun ellerinin Lâl'e uzandığını gördüm, sonra Yankı, "Helin!" diye bana seslendi. Tam o anda Bartu Lâl'i kucağına aldı, o da benim gibi nefes alıyor mu diye bakıp kendi kendine, "Ne olur," dedi. "Bunu yapma." Lâl kucağındayken ayağa kalktı.

"Helin!" dedi bir kez daha Yankı, sesi gür çıktı. "Yanıma gel!" Çöktüğüm yerden zorlukla kalkıp Yankı'nın yanına güç bela ilerledim. Bartu ise Lâl'i teknenin dışına götürdü. Yankı yırtar gibi üzerindeki gömleği çıkarıp kurşunun girdiği yerlere bastırdığında çıplak kaldı. "Bak," dedi gözlerini bana çevirerek. Turkuaz gözlerindeki korkuya şahit oldum. "Ben onu kucaklayacağım ve sen gömleği bastıracaksın, tamam mı?" Işık'ın açık gözlerine hareket etmeden baktım. Dünyadaydı, bizimleydi ama gözleri gökyüzünden ayrılmıyordu. Adım kadar emindim canının yandığına ama inlemiyordu bile. Gözünden bir damla yaş düştü, işte bu acısını gösteriyordu. Ya da korkusunu.

"Tamam mı?" diye bağırdı Yankı. "Şu an sırası değil Helin. Şu an değil."

Mutlu Işık'ın yüzünü severken daha fazla kendini tutamayıp ağlamaya başladı; önceden de onun ağladığını görmüştüm ama bu sefer çok daha kötüydü. Mutlu Sarca'yı ağlarken görmek, bu hayata karşı inancımı söndürebilecek tek olaydı. "Bak," dedi Işık'a. "Ağlıyorum işte. Bak bana ne olur! Ölecek misin? Ölemezsin. Bir kez daha bunu yaşatamazsın."

O anda Yankı'nın kanlı eli çenemi kavradı ve yüzümü yüzüne çevirdiğinde kanın kokusu midemi altüst etti. "Kendine gel," dedi sert ve otoriter bir sesle. "Şu an tek başıma toplayamam herkesi. Şu an tek başıma kendimi bile toplayamam." Yutkundu, elini çenemden çekti. "Beni duyuyor musun? Sana ihtiyacım var."

Son kurduğu cümle beni kendime getirdi. Art arda başımı aşağı yukarı salladığımda ellerimi onun baskı yapan elinin üzerine koydum ve tekrar Işık'ın yüzüne baktım. Gözleri dolmuştu, gökyüzüne bakmaya devam ediyordu ve o an, daha fazla titrediğini, renginin daha fazla beyazladığını gördüm. "Işık," dedim soluk bir sesle. "Sana hiçbir şey olmayacak."

Gözünden bir damla yaş daha aktı. Neden haykırmıyordu? Neden bağırmıyordu? Canının çok yandığına emindim ama sakince geçmesini bekliyor gibiydi. Sanki biraz daha sakin kalırsa geçecekti, bu anın gelmesini bekliyordu. Böyle durması beni daha da mahvetmişti ama ağlamayacaktım, sakin kalacaktım, devrilmeyecektim. Biliyordum, sevdiğim kimse ölmezdi.

Tanrı bunu bana yapmazdı.

Yankı elini elimin altından çektiğinde çoktan mavi gömleği kanla kaplanmıştı. Işık'ı yavaşça ve sakin hareketlerle düştüğü yerden kaldırdığında Işık'ın göğüs kafesinin üzerinde duran elleri düştü. Yankı koşar adımlarla teknenin dışına yürürken Mutlu hemen yanımdaydı ve benimle beraber Işık'ın kanayan yerlerine baskı yapıyordu.

"Işık," dedi gözlerinden yaşlar süzülmeye devam ederken. "Bana ne olur ölmeyeceğini söyle, sen de söylersen inanırım. Benimle konuş! Çok mu acıyor canın?" Tekneden inip limana vardığımızda Bartu'yla Lâl'i diğer arabaya binerken gördüm. Bartu, Lâl'i yolcu koltuğuna baygın bir şekilde yerleştirdi, sonra kendisi sürücü koltuğuna ilerlemeden bize baktı.

Yankı başını sallayıp arabaya bindi ve gazı kökleyerek önümüzden son hızla geçtiler. Işık'ın kanı gömlekten ellerime çoktan bulaşmıştı ve o kadar fazla kan kaybediyordu ki kuruyan, rengi değişen dudakları bunun en büyük örneğiydi. Yine bağırmadı, yine çığlık atmadı ama gözünden yaşlar düşmeye devam etti. Gökyüzünde her ne varsa oradan ayıramadı bakışlarını. Belki de gördükleri başkaydı.

"Işık." Bu sefer konuşan Yankı'ydı. Gözlerini yüzüne çevirdi ve arabaya yaklaşmadan önce alnına yanağını yasladı. "Bu sefer gerçek bir kurşun. Bu sefer gerçek bir acı. Bu sefer bağırman gerekiyor, acını bize göstermen gerekiyor. Kendini sıkma kızım, ne olur sıkma."

Işık'ın bakışları gökyüzünden ayrılıp direkt Yankı'nın gözlerine çevrilirken gözünden bir damla yaş daha düştü. Bu anı bekliyormuş gibi kurumuş dudakları aralandı. "Ama," dedi zorlukla konuşarak kısık sesle. "Bu sefer gerçekten ölecek gibiyim ve ölmek istemiyorum, kurtarılmak istiyorum."

Bu cümlenin ardından ikisinin arasındaki sır benden sıçrayıp Mutlu'ya çarptı ve ağlamaları daha fazla artarken, "Yalvarırım ölme," dedi. "Yalvarıyorum ölme. Sensiz yaşayamam Işık, ölme."

"Ölmeyeceksin." Artık katlanamayacağım kadar büyük bir acıyı tam kalbimin üzerinde hissederken bana bakmasını istedim ama Yankı'dan başka hiç kimseye bakmadı. "Işık, böyle konuşma," diye inledim. Kalbimdeki acı gözlerime yaşların dolmasına neden oldu ama hızlıca gözlerimi kapattım. "Seni kurtaracağız."

Mutlu arka kapıyı hızlıca açıp arabaya bindi, ardından Yankı Işık'ı koltuğa yerleştirdi ve ben de onun hemen yanına oturdum. Kapıyı sertçe

arkamızdan kapatıp koşar adımlarla sürücü koltuğuna geçti. Işık'ın başı Mutlu'nun kucağındaydı ve benim ellerim hâlâ onun kanayan yaralarındaydı. Daha fazla bastırdım, Işık'ın yüzü acıyla doldu ama yine çığlık atmadı, hiçbir şey söylemedi.

Yankı arabayı çalıştırdığında ve gaza sonuna kadar bastığında bir yandan da cebinden telefonunu çıkarmaya çalışıyordu. Mutlu Işık'ın saçlarını okşarken ona bir şeyler mırıldanıyor, sonra ağlamaya devam ediyordu. Işık ise Mutlu'yla asla göz göze gelmiyordu.

"Alo," dedi Yankı ve bir ses hepimizin kulaklarına doldu, Yankı hızını hiçbir şey kessin istemediği için telefonu hoparlöre almıştı. "Önder," dedi. "Işık vuruldu."

Çok kısa bir sessizlik oldu; telaşlanmasını, tepki vermesini, en azından korkmasını bekledim ama sakince nefesini verdi. "Nasıl?" diye sordu, ardından sesine gerçekçi bir telaş doldu. "Diğerlerinde bir şey var mı? Sen iyi misin? Mutlu?"

O an gözlerim Işık'a kaydı, her sesi duyduğu gibi bunu duyduğunu da biliyordum. Yankı da bunu düşünmüş olacak ki telefonu hoparlörden aldı ve kulağına götürüp, "Işık vuruldu," dedi dişlerini sıkarak. "Kasığından ve karnından. Çok kan kaybediyor. Teknede oldu. Normal bir hastaneye gidemeyiz, bizim hastaneyi hazırla." Önder çok kısa bir soru sordu ama dikiz aynasından Yankı'nın yüzünün değiştiğini gördüm. "Önder," dedi dişlerini daha fazla sıkarak. "Hepimiz iyiyiz, sadece Işık vuruldu, şu siktiğimin hastanesini hazırla ve doktorları çağır."

Telefonu kapatıp yanındaki koltuğa fırlattığında dikiz aynasından göz göze geldik. "Ne durumda?" diye sordu bana. "Nabız saymayı biliyor musun?" Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. "Işık," dedi arkaya doğru. "Bizimle konuş. Konuş kardeşim, şu an nerede olduğumuzun bilincinde misin? Sesimi duyuyor musun?"

"Yankı, kendisini çok kasıyor," dedim ve önümdeki bacaklarını titrememek için kastığını gördüm. Ellerini yumruk yapmıştı, acıya meydan okuyordu ama damarlarını patlatacak kadar büyük bir hırsla yapıyordu bunu. "Kendisini kontrol etmeye çalışıyor."

"Işık neden böyle yapıyorsun?" Mutlu elini alnına koydu kardeşinin. "Neden hiçbir şey söylemiyorsun? Çok acıyor, değil mi? Acıyor, biliyorum. Neden bağırmıyorsun? Ağlarım diye mi?" Gözlerinden akan yaşları hızlıca sildi, yüzü kardeşinin kanıyla kaplandı. "Ağlamıyorum

bak. Bir şey olmayacak, neden ağlayayım? O zaman da ağlamıştım ama olmamıştı. Boşa ağlamıştım."

Işık'ın kendisini böyle kasmasının nedenini bilmek beni öylesine derinden yaralamıştı ki gözlerim tekrar dikiz aynasındaki Yankı'ya kaydı ve gözlerinin yolda olduğunu gördüm. İkisinin de durumu aynıydı, bir gün o da vurulursa aynı şekilde mi davranacaktı?

Önder ikisini silahlarıyla korkutmuş, o şekilde eğitmişti ve ikisi de Önder'e başkaldırmaya öylesine çok alışmışlardı ki gerçeklere bile aynı şekilde karşılık veriyorlardı. Biliyordum, Önder'in karşısında ağlamamak, bağırmamak için direnen Işık, alışkanlıklarından dolayı aynı şekilde davranıyordu ama yaşadıkları aynı değildi.

O an farkına vardım; direndiğimiz her acı, bir gün bizi de kendi girdabının içinde yok ederdi çünkü direnirken acıları daha fazla büyütürdük. Ellerimin titremesini engellemeye çalışırken daha fazla titremesine neden olmuştum, dayım karşımda dikildiğinde ağlamamak için ellerimi boğazıma sararken şimdi o anılar gözümde her canlandığında yıkılıyordum.

Acı karşımıza geçip dikildiğinde onun önünde eğilmemiz ve hislerimizi yaşamamız gerekiyordu yoksa bize savaş açıyordu ve daima o kazanıyordu. Işık'ı izlerken bunu görebiliyordum.

Önder'in ona uyguladığı bütün acılara direndiğinde kazanmıştı; şu an bu acıya direnmeye devam ederse kaybedecekti.

"Işık," dedi Yankı direksiyonu sıkıca kavrayarak. "Hatırlıyor musun, sana direnmen gerektiğini, başkaldırmanı, sessiz kalmanı öğreten bendim." Elini arkaya uzattı ve zorlukla da olsa Işık'ın elini buldu. "Şimdi sana bağırmanı, haykırmanı, acı çektiğini belli etmeni söylüyorum. Bize nasıl hissettiğini söyle."

Işık yumruk yaptığı elini yavaşça açıp Yankı'nın parmaklarını tutarken diğer eli karnına ilerledi. Benim elime dokununca parmaklarına kanı bulaştı. Elini hafifçe kaldırdığında kendi kanını gördü. "Yankı," dedi. "Bu sefer kanıyor."

"Neler oluyor?" Mutlu korkuyla Yankı'ya baktı. "Bu sefer kanıyor da ne demek?"

Işık elini tekrar yarasının üzerine koydu fakat bu sefer baskı yapınca eline daha fazla kan bulaştı. "Biliyorum," dedi Yankı. "Dinle beni. Derin nefesler almanı istiyorum ve gözlerini kapatmamanı. Bizimle konuş. Mutlu'yla konuş. Bak, onu görüyor musun?"

"Bana bakmıyor," dedi Mutlu hıçkırarak. "Bana hiç bakmıyor."

"Çünkü sana bakarsam dayanamam," dedi Işık yine soluk bir sesle. "Dayanmam lazım, geçecek. Beş dakika sonra geçecek. Tekrar hissetmeye başlayacağım. Değil mi Yankı?" Yankı hiçbir şey söylemedi. "Yankı," dedi, sesi kısıldı ve acıyla yutkundu.

"Işık." Sesimin titremesini engelleyemedim, kalbimdeki acıyı yok edemedim. Gözleri yavaşça bana kaydığında sanki ilk defa görüyor gibiydi. "Sana bir keresinde ne dediğimi hatırlıyor musun? Sen çok değerlisin, demiştim sana. Hem de herkes için. O gün sana şunu söyleyememiştim." Kanlı elini tutup öptüm. "Benim bir kız kardeşim yoktu ama seni tanıdım. Eğlenceli, çapkın ve güçlü bir kız kardeşle tanıştım. Sen benim kız kardeşim oldun. Seni kaybetmek istemiyorum."

Elini tekrar öptüğümde tekrar yutkundu ve gözlerini kapattı, birkaç saniye öyle tuttuktan sonra gözlerini araladı. Benim de elimi tuttuğunda aramızdaki o göremediğim bağı hissettim. Farkında olmadan Işık'a öyle bir bağlanmıştım ki şimdi anlayabiliyordum.

Gruba ilk girdiğim zaman iğneleyici laflarıyla beni yerin dibine sokmuştu. Onunla hiç anlaşamayacağımı hatta durmadan kavgalar edeceğimi bile düşünmüştüm ama zamanla onun tarafına çekilmiştim. Başkalarının aksine onu hiçbir zaman Sokak Nöbetçileri'nin değersiz bir ferdi gibi görmemiştim hatta aralarında en güçlüleri olabileceğini de hissetmiştim. Cesurdu en önemlisi ve dikbaşlıydı.

Zamanla onun kolayca kahkahalar atmasına, alaycı tavrına ve iğneleyici laflarına alışmıştım. Hatta değer gördüğümü hissettiğim ilk kişi Işık olmuştu. Beni karşısına alıp hiçbir şey yokmuş gibi sohbetler etmesi başlarda tuhafıma gitse de sonradan ayak uydurmuştum. Lâl'in tam zıttıydı. Bir anda kalkıp saatlerce dans edebilir, sonra herkesi kendi çevresine toplayabilirdi. Akıllıydı da. Seçtiği cümleleri ve insanları alt edişlerine bayılıyordum.

Bana *altıncı* demişti, beni kabullenmişti. Onun yüreği, benim gibi birini kabul edecek kadar yüceydi. Şimdi ölemezdi, bunu kaldıramazdım.

"Bak, sen ikizimsin," dedi Mutlu diğer taraftan. "Bizim aramızda hâlâ göbekbağlarımız var. Sen görmüyor olabilirsin ama ben görüyorum." Işık'ın alnından öptü, öylece durdu, sonra yanağından öptü. "Eğer sen ölürsen ben de ölürüm, hiç duymadın mı? İkizlerden birisi ölürse diğeri de ölürmüş. Benim ölmemi istemiyorsan sen de ölme."

En sonunda Işık'ın gözleri, Mutlu'nun gözlerine kaydı ve dakikalardır bakmadığının acısıyla beraber hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Elini uzatıp Mutlu'nun yüzüne dokunduğunda, "Uydurma," dedi ağlayarak. "Yine beni kandırıyorsun."

"Kandırmıyorum." Mutlu Işık'ın ağlamasından sonra daha fazla ağladı. "Bak, biz doğduğumuzda doktor söylemişti, duymuştum. Ben senden daha zeki olduğum için her şeyi duyuyordum."

Işık, "Hayır, ben zekiyim," deyip öksürdü ve öksürmesiyle beraber elimin altındaki bir yerden kanın fışkırdığını, bir damarın sanki koptuğunu hissettim. Işık daha fazla dayanamayarak inlediğinde elimi daha şiddetli bastırdım ama artık nafileydi.

"Yankı!" dedi Mutlu. "Daha hızlı sür!"

"Az kaldı, az kaldı, az kaldı." Yankı kendi kendine tekrar ederken Işık'ın elini bıraktı ve iki eliyle direksiyonu kavradı. "Onu uyanık tutun. Işık! Bizimle konuş!"

İnlemeye devam ederken kasılan bacakları daha fazla direnmesine dayanamadı ve zangır zangır titremeye başladı. "Yankı," dedim korkuyla. "O çok kötü." Ölüm düşüncesi dakikalardır aklıma gelmemişti, inanmak istememiştim ama Işık'ın bilincinin kaybolmaya başladığını hissettiğimde o düşünce tekrar beni yakamdan tuttu. "Yankı, bilinci kapanıyor."

"Işık!" Mutlu yanağına birkaç defa vurdu ve tekrar gözlerinin açılmasına neden oldu. "Bizimle konuş, benimle konuş. Beni dinle." Ne diyeceğini bilemeyip başını iki yana salladı. "Küçükken uykuya direndiğimizde birbirimize büyüdüğümüzde olacağımız kişileri anlatırdık. Sen oyuncu olmak isterdin, hatırlasana. Ve harika bir anne. Üç çocuklu tatlı bir anne." Işık aralanmış gözleriyle Mutlu'yu izliyordu. "Kendi kendine cümleler kurardın, çocuklarına isimler bile veriyordun. Ben de astronot olmak isterdim. Aya çıkıp oradan da gezegenlere tatile gidecektim. Dürüst olmak gerekirse sen iğrenç bir oyuncu olurdun, ben de astronot olamayacak kadar sabırsızım ama harika bir anne olacaksın. Üç çocuğun için yaşa. Hayallerin için."

Işık hafifçe tebessüm ettiğinde Mutlu devam edemedi. "Ben de veteriner olmak isterdim," diye lafa atladım. "Sonra kedi köpek sevmeye benzemediğini öğrendim. İnternette veterinerliğin zorluklarını gördüm."

Işık daha geniş gülümsediğinde Yankı lafa atladı ve sert bir viraj aldı; olduğumuz yerde sarsıldık. "Yankı kesin bilim insanı olmak isterdi," dedi Mutlu gülmeye çalışarak. "Sen bu halde olmasan onun bilim insanı olmak istemesiyle dalga geçerdim. Lütfen iyi ol, onunla dalga geçmeliyim."

Konuşulanları dinlerken artık konuşamayacak durumda olduğunu anlayabiliyordum. Vücudunda iki kurşun taşıyordu, iki kurşun da bedenini delmişti. "Işık, duydun mu?" dedim şaşkınlıkla ona dönüp bakarak fakat gözleri yine kapanmaya başladı. "Işık!" dedim yüksek sesle. "Yankı, onun bilinci kapandı mı? Işık, beni duyuyor musun? Aç gözlerini."

"Yankı, gözleri kapanıyor! Yine o gün olduğu gibi duruyor!" Mutlu başını iki yana salladı. "Bir kez daha olmaz, bu olmaz. Ne olur Işık, ne olur."

Yankı arabayı sert bir fren darbesiyle durdurdu; pencereden Bartu'nun arabaya koştuğunu gördüm. Arka kapıyı açtı ve Mutlu indikten sonra Işık'ı kucağına aldı. Ellerim onun sıcak kanından uzaklaştığında ben de açılan kapıdan aşağıya inip peşlerinden koştum. Işık'ın saçları ve hissiz elleri Bartu'nun kucağında sarsılırken koşan adımları oldukça kuvvetliydi.

Kapının önünde Önder'in ve yanında üç kişinin durduğunu gördüm. Üzerinde beyaz önlükleri olan iki adam, diğeri siyah önlüğü olan bir kadın. Hepsinin yüzünde maske vardı. İBAK'ın kapısında sedyeyle duruyorlardı.

Bartu Işık'ı sedyeye yatırdıktan sonra adamlar İBAK'ın içinden hastaneye sedyeyi sürüklediler ve biz de peşlerinden koştuk. Hemen arkamda kalan Önder koşmak yerine hızlı adımlarla geliyordu. Onun bu denli hissiz olması canımı sıkmıştı, bu kadarı çok fazlaydı. Işık'a hiç mi değer vermemişti? Bu kadar mı önemsizdi? Böyle nefret etmesinin tek nedeni gerçekten Mutlu'ya ayak bağı olduğunu düşünmesi miydi?

Daha önce Bartu'yu bulmak için geldiğim hastaneden girdiğimizde Işık'ı ikinci kapıdan içeriye soktular, sonra yanlarındaki kadın kapının önüne geçip bizi durdurdu. "Bundan sonrası bizde," dedi. "Orada durun."

"Gonca çekil," dedi Bartu dişlerini sıkarak. Dakikalardır sabırlı durmasının son demlerine gelmiş gibiydi. "Seni dinlemeyeceğimi biliyorsun."

Gonca'yı direkt tanıdım, Önder'in eşiydi. Yüzündeki maskeyi söküp çıkardığında, "İçeriye giremezsiniz," deyip hepimizle otoriter bir ifadeyle göz göze geldi, o da Önder kadar tepkisizdi. "Bu şekilde ona hiçbir yararınız olmaz." Sonra gözleri başka bir noktaya döndü. "Ayrıca Mutlu'nun yanında olmanız gerekiyor, şu haline bakın."

O an bakışlarım Mutlu'nun olduğu tarafa döndüğünde dizlerinin üzerine çökmüş bir şekilde durduğunu gördüm. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu, artık hıçkıra hıçkıra ağlamıyordu ama kucağına düşen elleri kardeşinin kanıyla boyanmıştı.

"Mutlu," dedi Bartu ona doğru yürüyerek. Yankı da o tarafa ilerlediğinde Önder'le göz göze geldik ve hızlıca bakışlarımı ondan çekip ben de Mutlu'nun yanına yürüdüm. Bartu Mutlu'nun önünde dizlerinin üzerine çöküp yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ona hiçbir şey olmayacak," dedi beklediğimden daha sakin bir sesle. "Kendini toplaman gerekiyor. Daha önce olmadı, o zaman çok daha kötüydü. Şimdi de olmayacak. Işık'ın ne kadar güçlü olduğunu biliyorsun."

Yankı da aynı şekilde çöktü. "Kendini toplaman gerekiyor," dedi ama ona hiçbir şey olmayacak demedi. Mutlu da bunu fark etmiş olacak ki direkt Yankı'nın gözlerinin içine baktı. "Işık çok kan kaybetti, senin kanına ihtiyacı var."

"Yankı," dedi korkak bir sesle. "Ona bir şey olmayacak, değil mi?" Sessizlik oldu, o sessizlikte yalandan da olsa Yankı'nın bir şeyler söylemesini bekledim ama söylemedi. "Konuşmuyorsun," dedi acıyla. "Çünkü olacak, değil mi? Çok mu kötüsü olacak? Ölecek kadar mı kötü?" Yine ağlamaya başladığında sessizdi ama öylesine kötüydü ki geriye bir adım atıp duvara yaslandım. "Ama ölemez ki," dedi omzunu indirip kaldırarak. "Yani ölürse benim hikâyem biter, benim hayatım biter. Ben biterim."

Yankı gözlerini sıkıca yumarak başını başka tarafa çevirdi ve Bartu Mutlu'yu kendisine çekip ona sıkıca sarıldı. O şekilde Bartu'nun omzunda hıçkıra hıçkıra ağlarken, "Ölmez," diye tekrar etti Mutlu. "Ölürse hikâyemiz biter. Ölürse ölürüm. O ölürse beni de öldürür."

"Ona hiçbir şey olmayacak." Bartu Mutlu'nun saçlarını okşayıp Yankı'ya baktı. "Işık'ın ne kadar inatçı olduğunu bilmiyor musun? Bir şeyler söylesene Yankı. Olmayacak desene." O an Bartu'nun da aslında Yankı'nın ağzından çıkacak cümlelere muhtaç olduğunu gördüm, bu beni derinden sarstı.

Yankı hiçbir şey söylemeden çöktüğü yerden kalktığında duvarın kenarına ilerledi ve alnını duvara yaslayıp gözleri kapalı bir şekilde öylece durdu. Aşağıda yumruk yaptığı ellerini daha çok sıkarken, kuramadığı her cümle içinde dağlanıyordu. Önder onun yanına gidip elini omzuna koydu. "Bu nasıl oldu?" diye sordu. "Kim olduğunu biliyor musunuz?"

Önder'in sorusu, gözlerimle gördüğümü tekrar yaşamama sebep oldu. Ekip oradaydı, ellerinde silahlar vardı ve acımasızlıkları.

Sokak Nöbetçileri yanımdaydı, ellerinde acıları vardı ve korkuları.

Ben ise her iki taraftaydım.

Her iki tarafta da adımlarımın izleri vardı.

Yankı aynı şekilde durmaya devam ederken, "Bilmiyorum," diye mırıldandı kısık sesle. "Dört el ateş edildi." Gözlerini açıp duvara baktı. "Dört kere kurşun sıkıldı. Dört kurşunun ikisi Işık'a denk geldi, diğer ikisi karavana." Bakışları Önder'e kaydı. "Özellikle Işık'ı vurmak istediler. Bunu kim, neden ister? Zarar verilmesi gerekecek kişi neden Işık'tı?"

Önder başını ağır ağır iki yana salladıktan sonra gözleri Bartu'ya kaydı. Gonca Mutlu'yu yerden kaldırmış, büyük ihtimalle kanını vermesi için diğer odaya yürütüyordu. "Bartu," dedi Önder. "Sen de mi kimseyi görmedin?"

Bartu çöktüğü yerde derin bir nefes aldıktan sonra ayağa kalktı. "Görmedim," dedi sert bir sesle. "Ama o şerefini siktiğimi bulduğum yerde tam alnının çatından vurmazsam asıl benim şerefim yok. O kadar büyük yemin ediyorum Önder." Öfkeli gözleriyle ve sıktığı yumruklarıyla ona doğru yürüdü. "Onu ya da onları mahvedeceğim. Yaşatmayacağım."

Duvara daha fazla sindim, sindiğim yerde daha fazla sessizleştim. Önder yine Yankı'ya dönerek, "Tahmin ettiğin kimse yok mu?" diye sordu.

"Tahmin ettiğim bütün dünya," diye karşılık verdi hızlıca Yankı. "Birçok düşmanımız var ama özellikle Işık'a zarar verecek kişi..." Ellerini şakaklarına bastırdı. "Düşünüyorum ama ulaşamıyorum. Neden Işık? Neden özellikle ona yapıldı?"

Önder'in umursamazlığı tekrar gün yüzüne çıktı. "Işık'a denk gelmiştir belki," dedi omuzlarını indirip kaldırarak. "Belki Mutlu'nun önüne filan atlamıştır. Işık'ı biliyorsun, daha önce kendi isteğiyle bile ölmeye çalıştı, bir anlık bunu yine istemiş olabilir."

Dudaklarım aralandı; son cümlesi, Işık'ın vücuduna isabet eden kurşunların benim zihnime çarpmasına neden oldu. Daha önce Yankı Sokak Nöbetçileri'nden iki kişinin kendisini öldürmeye çalıştığını söylemişti ve bir tanesi Işık mıydı? Bu öylesine beni şaşırtmıştı ki başımı iki yana salladım. O kadar cesaret, o kadar umursamazlık... Bunu Mutlu'ya nasıl ve neden yapmıştı? O anları düşünmeyi bile kaldıramazken, onlar nasıl kaldırmıştı?

Yankı'nın bu cümlelerden sonra çenesi kasıldı. "Işık kliniğe yatırıldıktan sonra iyileşti," dedi kelimenin üzerine basarak. "O hayata fazlasıyla bağlı. Neden böyle bir şey yapmış olsun?" Sonra Önder'in tam gözlerinin içine baktı, öyle bir baktı ki Önder ne demek istediğini anladı.

"Beni mi suçlayacaksın?" diye sordu kırgın bir sesle. "O kadar da değilim, Mutlu'yu Işık'tan daha fazla düşünürüm."

Yankı aynı şekilde bakmaya devam etti. "Umarım," dedi kelimenin üzerine basarak. "Umarım öyledir Önder çünkü onlarca düşmanımızın sadece Işık'ı önemseyeceğini sanmam."

Bartu daha fazla dayanamayarak sert bir sesle konuya dahil oldu. "Onlarca düşmanımız var ama senin tek bir düşmanın var," dedi Yankı'ya. "O kişi de Koza. Bunu o yapmış olmasın? Sonuçta yarım kalan bir işini tamamlamak istemiş olabilir, değil mi?"

O an, Koza'nın Yankı savaşı kazandıktan sonra böyle bir intikam yoluna gireceği düşüncesi karnıma ağrılar saplanmasına neden oldu. Tek bir kişiyi istemişti Koza. Yankı ise herkesi kurtarmıştı. Özellikle o gün, Işık'la ayrı ilgilenmiş, tek onun yanına gitmişti. Ama neden seçtiği Işık'tı?

"Koza hapishaneden çıkmış." Önder bu cümleyi kurarken oldukça rahattı. "Onunla başınızdan geçenleri bana ne zaman anlatmayı düşünüyordun?"

Yankı Bartu'ya dönüp baktığında Önder'in sorusunu duymazlıktan geldi. Bartu'yla aralarındaki küslük bitecekken daha da kötüleşmişti, asıl şimdi daha sıkı tutunmaları gerekirken Bartu suçlamalara başlamıştı. "Koza değil." O kadar kesin, o kadar kendinden emin konuştu ki buna şaşırdım. "O böyle bir şey yapmaz."

"Neden?" Bartu hiddetle nefesini verdi. "Sonuçta kardeşlerine de zarar vermek istemezdi ama verdi, değil mi?" Yankı'nın üzerine yürüdü. "Senin sikik savaşın yüzünden Işık zarar gördüyse..."

"Ne yaparsın Bartu?" diye sordu Yankı. "Beni de mi öldürürsün? Şerefin üzerine yemin ettiğin için benim de mi alnıma bir silah dayarsın yoksa? Ne yaparsın?"

"Sana şimdi ne yapacağımı söylemeyeceğim." Bartu'nun karşısında düşmanı varmış gibi konuşması kanıma dokunuyordu. "Ama eğer o Koza'nın parmağı varsa nedeni sadece sensindir. Beni duydun mu? Asıl sen bu vicdan azabıyla nasıl yaşayacağını düşün." Yankı'nın üzerine yürüdü, Yankı ise geri çekilmedi.

Aralarında bir-iki karış mesafe kaldığında Yankı kaşlarını kaldırdı. "Koza değil," dedi üzerine basarak. "Suçlayacak birisini mi arıyorsun? Belki de senin peşine taktığın adamlardan birisidir. Zevk için çaldığın arabaların ve paraların sahipleri peşimize düşmüştür. Unutma, bir keresinde en belalı olanı Işık'a âşık olduğunu söyleyip onunla uğraşıyordu."

İlk defa. İlk defa Sokak Nöbetçileri'nin içindeki çatlamanın sesini duydum ve o çatlamanın ben bu gruba girdikten sonra oluştuğunu fark ettim. Şimdi ise Bartu ile Yankı arasındaki çatlak, ses çıkarıyordu ve her an ikisinin arasında derin bir uçurum oluşabilirdi.

Koza'nın planı tıkır tıkır işliyor muydu, istediği bu muydu?

"O herifi doğduğuna pişman etmiştim," dedi Bartu, sonra Yankı'ya biraz daha yaklaştı. "Senin aklın beş karış havada olmasaydı da elimize bir silah verseydin, Lider. Dikkatsizliğin bizi daha fazla mahvediyor."

Birbirlerini suçladılar, birbirlerine kılıçlar çektiler, birbirlerini kovaladılar; Bartu acısını bu şekilde kusuyordu, artık bunu öğrenmiştim ama Yankı? Onun da artık tahammülü kalmamış gibiydi, yine acı çektiği anlaşılmayan tek kişi Yankı'ydı.

"Bazen senin nasıl bir adam olduğunu unutuyorum, doğru," dedi Yankı da yanıt olarak. "Sen yanımızdaysan sürekli bela vardır, silah taşımamız gerekir."

Bu cümleden sonra Bartu, Yankı'yı sertçe omzundan itekledi. "Sen kendine bak!" diye bağırdı. "Sen kendi haline bak!" Yankı öylece Bartu'nun yüzüne bakarken aralarına Önder girdi ve kollarını iki yana açarak ikisine şaşkınlıkla baktı. "Belanın en büyüğünü düşmanım diye nitelendiriyorsun ve eğleniyorsunuz! Onu öylece serbest bırakıyorsun, o adamın nasıl bir manyak olduğunu bile bile. Senin derdin ne?"

"Koza değil," dedi yine Yankı. "Bartu, ne zaman büyüyeceksin?"

"Bana şunu söyleyip durma!" Yankı'nın üzerine yürümeye çalıştı ama Önder daha fazla engelledi. "Bilerek damarıma basıyorsun, değil mi? Üçüncü kere o yumruğu yüzüne geçirmem için yapıyorsun, değil mi? Beni tamamen bu gruptan atmak istiyorsun!"

"Gruptan atmak mı?" Yankı buna gerçekten şaşırmıştı. "Ne grubu Bartu? Sen benim kardeşim değil misin?"

Bartu alayla güldü. "O kurşun bana denk gelseydi üzülmezdin bile. O kadar eminim ki. Sana karşı duran birisi gitmiş olurdu, sürekli bundan yakınmıyor musun zaten? Benden kurtulurdun. Keşke o kurşun

bana denk gelseydi." Son cümleyi yürekten dilediğini biliyordum çünkü Bartu, kardeşlerine bir zarar gelecekse kendisi hepsinin önünde siper olurdu hatta o kurşun yüzünden bile kendini suçladığına emindim ama bunu o kadar ağır bir şekilde can yakarak söylemişti ki Yankı'nın yüzü bütün acısıyla karşımdaydı. Önder de ben de ona şaşkınlıkla baktık.

"Bartu!" deyip onlara doğru yürüdüm. "Bunu nasıl söyleyebilirsin?"

Yankı acıyla gülmeye başladığında bir yandan da şaşkındı. "Bunu nasıl düşünebilirsin lan," deyip sustuktan sonra Yankı Önder'in elini itekleyip Bartu'nun önüne geçti. Gömleğinin yakalarından sertçe yakaladı. "Sana bir kere bile vurmadım Bartu ama konuşmaya devam edersen bu ilk olacak ve tamamen köprüleri yıkacağız, haberin olsun."

Önder zorlukla ikisini birbirinden ayırıp aralarına geçti yine. "Size ne oluyor?" diye sordu, sonra yüzündeki şaşkınlığın Yankı'ya olduğunu anladım. Ona gözlerini açıp bakarken, "O Bartu," dedi. "Ona sabretmen gerektiğini biliyorsun, neden böyle yanıtlar veriyorsun? Sana bu şekilde öğretmedim." Olanları izlerken Önder'in bakışları bana döndüğünde dişlerini sıktığını gördüm; her şeyin sorumlusu beni görüyor olabilir miydi? "Sana Bartu'ya böyle davranmanı o mu söylüyor?"

Yankı beni kastettiğini bakmadan anladı. "Ne saçmalıyorsun?" diye sordu Önder'e. "Konunun Helin'le bir alakası yok, onu bulaştırma."

"Konu onun ve benim aramda," diyen Bartu kurduğu cümlenin ağırlığını fark etmiş gibiydi. "Artık sabrım kalmadı."

"Hey!" Önder hafifçe Bartu'yu itekledi. "O senin kardeşin, düzgün konuş."

"Bırak ya," diyen Bartu sırtını döndü ve Işık'ın kapısının önünden geçip başka bir odaya ilerledi. Büyük ihtimal Lâl hâlâ baygındı, sakinleştirici vermiş olmalılardı. "Kardeşimmiş," dedi kısık sesle ama bu dediğini sadece ben duydum, sonra o odadan içeriye girip kapıyı sertçe örttü.

Yine büyük bir sessizlik olduğunda Yankı kendisini duvarın kenarındaki sandalyeye bıraktı ve dizlerine dirseklerini yaslayarak saçlarını sertçe karıştırdı. Üzeri hâlâ çıplaktı, ellerinde hâlâ kanlar vardı ve benim ellerimdeki kanlar gibi onun da ellerindeki kanlar kurumuştu.

"Ona neden böyle konuşuyorsun?" diye sordu Önder. "Sen Yankı Sarca'sın. Kim olduğunu unuttun mu?" Yankı yine acıyla güldü ama cevap vermedi. "Benim yetiştirdiğim Yankı Sarca daima Bartu'ya sabır

göstermek zorunda. Onu biliyorsun, saman alevi gibidir. Şu an canı çok yanıyor. O canı yandığı zaman hep zarar vermek ister."

Yankı başını yerden kaldırıp sırtını sertçe sandalyeye yasladı. "Doğru," dedi gözlerini açarak. Sabrı tükenmeye başlamış gibiydi. "Bartu'nun canı yanıyor. Çünkü sadece onun canı yanıyor, sadece onun canı yanarken can yakmak ister. Çünkü şu an içeride acılar içinde yatan benim kardeşim değil. Çünkü ben Yankı Sarca'yım. Ben sabırlıyım. Ben öfkelenmem. Ben toplarım. Ben gerekirse hissetmem. Ben gerekirse ölümü bile durdururum. Ben buyum. Hatta her şeyin sorumlusu da benim, değil mi Önder?"

Önder'in onu iyi edecek bir şeyler söylemesini bekledim ama o, "Hayır, nedeni sen değilsin ama sonucu sensin," dediğinde dehşetle gözlerim açıldı. "Bartu haklı. Bugün yaşanan, dün yaşanan hatta başınıza gelen her kötülüğün nedeni sen değilsin ama sonucu sensin. Nasıl böyle tedbirsiz olabiliyorsun? Tekrar soruyorum, kim olduğunu mu unuttun? Onlardan sen sorumlusun, canları sana emanet."

Dudaklarım bir şeyler söyleyebilmek için aralandı ama diyecek hiçbir şey bulamadım. Sürekli durmadan kendini suçlayan Yankı Sarca'nın sorumlusu Önder Sarca'ydı. Sırtındaki kamburun bir kısmını Önder yaratmıştı. Öyle bir ağır yüktü ki Işık'ın acısı yetmezmiş gibi bir de kendisini suçlamasını istiyordu.

"Ben miyim?" diye sordu küçük bir çocuk gibi. "Benim yüzümden mi Işık can çekişiyor şu anda?"

"Sensin," dedi Önder acımasızca. "Önceden tedbirliydin, en azından başınıza kötü bir şey geldiğinde elinden geleni yapmış olurdun. Senin bu hayatta en son düşündüğün kişi kendin olmalısın Yankı. Sen kendi hayatında bile son sıradasın. Bunu biliyordun ama unutmuş gibisin." Bakışları yine bana kaydı. "Sana bunu hatırlatacağım yine."

"Doğru," diyen Yankı bakışlarını boşluğa çevirdi. "Hayatımda ilk defa kendimi düşündüğüm günlerim oldu ama onları da düşünüyorum ve..."

Önder sertçe lafını kesip, "Bencil bir çocuk gibi davranıyorsun," dedi. "Seni ilk bulduğum halin gibisin şu anda. O zaman da bencildin, şimdi de öylesin. Kendini mi savunacaksın? Ne diyeceksin?"

Yankı bir süre sessiz kaldı ve başını kaldırıp Önder'in yüzüne uzun uzun baktı. Söylediklerini mi düşünüyordu yoksa kendisiyle mi yüzleşiyordu bilmiyordum ama bakışlarını ondan kaçırıp bana baktığında,

"Haklısın," dedi. "Her şeyin sonucu benim. Kim olduğumu unuttum, bencil davrandım." Derin bir nefes verdi. "Ama şunu unutma, onları görev diye korumadım hiçbir zaman, onları sevdiğim için korudum. Onları kardeşlerim olduğu için korudum."

"Biliyorum ama kendini de önemsiyorsun, seviyorsun artık." Önder acımasızca onu resmen ayaklarının altına aldı. "Kendini unutmana her ne neden oluyorsa ondan kurtul." Bakışları bana kaydı. "Bu bir insan olsa bile. Çünkü kardeşlerin zarar görüyor Yankı Sarca. Duydun mu? Kardeşlerine zarar veriyorlar."

Bu zamana kadar nasıl bir hayat sürdüğünü o an gördüm. Kardeşlerine odaklıydı, kendi hayatını bile unutmuştu. Hislerini, kendisine olan sevgisini bile unutmuştu. Bir şekilde hayatının bir noktasında ona ayna uzatmıştım, kendisini görmeye başlamıştı ama Önder'i bu rahatsız ediyordu.

Önder Sarca, parmaklarına bağladığı iplerle beş çocuğu kukla gibi oynatıyordu ve başını Yankı çekiyordu. Biliyordum, Yankı isterse o ipi keserdi ama küçükken zihnine işleyen her ders, büyüdükçe daha fazla derinleşirdi.

Önder Yankı'da derin izler bırakmıştı.

Tahammülüm artık kalmamıştı. "Sen," dedim kendimi daha fazla tutamayarak. Önder'in üzerine yürüdüm. "Işık can çekişirken bunları konuşmanın doğru olduğunu mu düşünüyorsun?"

Önder ellerini arkada birleştirip kaşlarını kaldırdı. "Peki ya sen?" dedi küçümseyici bir tınıyla. "Burada bir fazlalık olarak durmaktan çekinmiyor musun?"

"Fazlalık mı?" Yankı elini tekrar saçlarına geçirdi ve kendi kendine bir şeyler söylendi. "Ben burada bir fazlalık olabilirim ama Işık'ı sevdiğim için duruyorum. Sen ne için duruyorsun? Işık umurunda olduğu için mi yoksa sadece Mutlu'ya oynamak için mi?"

Önder baştan aşağı beni süzdü ve o bilindik küçümseyici ifadesi daha fazla ateşlendi. "Biliyor musun, hem nedenlerin hem de sonuçların sen olduğunu düşünüyorum." Bana doğru bir adım attı. "Sen bu aileye girdikten sonra her şeyin mahvolduğunu gördüm."

Önder söylediklerinde haklıydı ve haklı olması, benim canımı daha fazla yakmıştı. Nedenler Ekip'ti. Sonuçlar belki de benim yüzümden oluşmuştu ama yine de beni bunları istiyormuşum gibi suçlaması, ona karşı öfkemin daha fazla artmasına neden oldu.

Yankı oturduğu yerden ayağa kalkıp, "Yeter," dedi ve Önder'e baktı. "Fikirlerini kendine sakla Önder. Sana daha önce de söylemiştim, Helin'den sen sorumlu değilsin, onunla böyle konuşamazsın."

"Ben bu aileye girdikten sonra her şey mahvoldu, öyle mi?" diye sordum Önder'e, Yankı'yı görmezlikten gelerek. "Nedenini söylememi ister misin? Çünkü robotlaştırdığın bir adam, insan olduğunu fark etti. O insanın adı Yankı Sarca ve maalesef bir daha asla senin robotun olmayacak. Eğer bir nedenden bahsediyorsak bunun nedeni olmak için elimden geleni yapacağım."

Önümde duran Yankı'nın kasıldığını hissettim ve omzunun üzerinden bana baktığında sert gözleriyle karşılaştım. Ondan bu şekilde bahsetmem bakışlarının renginin değişmesine neden olmuştu. "Helin," dedi kısık bir sesle. "Sus."

"Benim robotum olmayacak ama senin robotun mu olacak?" diye sordu bana beklediğimden daha sakin bir sesle. "Yoksa kumandayı alıp başkalarına mı verdin?"

Yankı'nın tepki vermesine kalmadan hızlıca konuştum. "Ne?" deyip şaşkınlık içinde ona baktım. "Ne saçmalıyorsun?"

"Sana bir soru soracağım Helin," dedi Önder de kaşlarını kaldırarak. "Işık'ı kimin ya da kimlerin vurduğunu sen gördün mü?"

Sorusuna hazırlıksız yakalandığım için kaskatı kesildim ve kaşlarım çatıldı. Yalanlar içinde mayınlar barındıran bir araziydi ve ben o arazide durmadan Yankı'yı yürüttüğümün farkındaydım. Şimdi Önder'in sorusu, başka bir mayını döşemem için sorulmuş gibiydi.

Birkaç saniye öylece bekledim ve kendi içimde verdiğim savaşı, Yankı'nın omzunun üzerinden bana dönüp bakması kesti. Keskin, net bakışları sorgulayıcıydı ve bu soruyu kendisi sorsaydı yine aynı şekilde kaskatı kesileceğimi gördü. Saniyeler art arda devrilirken, "Helin," dedi kısık sesle. "Birilerini gördün mü?"

Yutkundum. Ekip'in bütün üyelerini yine gözlerimin önüne getirdim. Onları korumak istediğimden değil, kendimi korumak istediğimden bir karar vermeliydim. Onların adını versem ne olurdu? Sonucunda bir şekilde ihanetim de ajan olduğum da ortaya çıkardı.

Hiç düşünmediğim bir ihtimali düşündüm. Bunu Yankı öğrense ne olurdu? İhaneti değil, ajan olarak aralarına gönderildiğimi. Zaten bir şeylerden şüphelenmiyor muydu? Her zaman benim yanımda

olacağını söylemişti, sözler vermişti onlarca. Ellerimin titremesini geçirecekti, avuçlarımın içini öpecekti, beni iyileştirecekti, bizi iyileştirecekti. Kim olduğumu öğrendikten sonra bana arkasını dönüp gitmezdi, değil mi?

Yankı, "Helin," deyip tamamen bana döndü. "Neden cevap vermiyorsun? Eğer birini gördüysen söyle çünkü her kimse ya da kimlerse *bizim düşmanımız.*"

Bizim düşmanımız dediği insanlardan birisiydim.

Bunu öğrendiğinde bana da düşman olur muydu? Zaten bana güvenmiyordu ki. Ne kaybederdim?

Yankı'yı kaybedebilirdim. Hem de sonsuza dek.

Yankı'nın elleri kollarımı tuttu, sıkı değildi ama beni kendime getirmek istiyormuş gibiydi. "Cevap versene," dedi sakin ama sabrı artık tükeniyormuş gibi bir tınıyla. "Işık'ın şu an can çekişmesine neden olanları gördün mü?"

"Ya da asıl soru," dedi Önder hafifçe tebessüm ederek. "Onları gördün ama onları tanıyor musun?"

"Önder, bizi yalnız bırak." Yankı yüzüme bakarak Önder'i yanımızdan kovduğunda ben de bakışlarımı ondan ayıramıyordum. Önder birkaç saniye öylece durdu, daha sonra elleri ceplerinde gayet rahat bir tavırla diğer tarafa yürüdü. O gider gitmez Yankı, "Helin," diye mırıldandı. "Hadi cevap ver güzelim. Birilerini gördün mü?"

Daha önce sanki hiç yalan söylememişim gibi dilim bir türlü o yalanlara dönmedi. Nedeni, Sokak Nöbetçileri'ne tamamen kendimi adadığımdan beri yalana bulaşmamış olmamdı. Yankı'yla aramızdakilerin boyutu artık tamamen değişmişti, gözlerimin içine güvenle olmasa da şüpheyle de bakmıyordu. Şüpheleniyorsa da bunu bana yansıtmamak için çaba sarf ediyordu.

Sanki Yankı Sarca bana ikinci bir şans vermişti ben bilmeden ve kendisine verdiği başka bir söz de belki buydu. Artık sorguları yoktu, şüpheleri yoktu çünkü iyi bir insan olmak için açılan kapılardan içeriye şüphe de girmezdi. Bunu o da çok iyi biliyordu. Ben iyi bir insan olmaya çalışıyordum.

Şimdi ise bir kez olsun Yankı bana inanmak istiyormuş gibiydi, yalana başvurmayacağımdan emin değildi ama verdiği şansı göreyim istedi. Göreyim de açtığı o yola mayınları döşemeyeyim fakat kendi içimde bir

savaşım vardı, o savaşta Yankı'yı kaybetmemek için değil yalanları, her kötülüğü o yola döşerdim.

Sonra da Yankı yürürdü, ben yanında olurdum.

Sanki hiç arkasına dönüp bakmayacakmış gibi arkamda kötülükler bırakırdım.

"Helin," dedi en sonunda çaresizlikle. "Gördüysen bile söylememen için neden yok." Gözlerini kapatıp birkaç kesik nefes verdi, sonra yine açtı. "Yok, değil mi? Yok."

Yorgun bakıyordu yine. Turkuaz gözlerindeki ifadeyi izledim, beklediğimden daha uzun izledim ve o gözlerinin içine bir daha bakamama korkusuyla başka bir mayını döşedim. O şans yolunda ilk yalan mayını, "Görmedim," dediğimde oluştu. Biz yürüdük, arkamızda mayın kaldı. "Hiç kimseyi görmedim. Hem görsem neden söylemeyeyim ki?"

Gözlerimin içine aynı ifadeyle bakmaya devam etti. Sanki elimde bir bıçak tutuyordum, ben o bıçağı Yankı'ya saplamıştım ama o acıyı günler sonra hissedecekti. Bu öyle kötüydü ki biz yürürken bir anda geriye dönecek ve mayını görecekti. Sonra eski yollarımıza gidecekti, oradaki onlarca mayınla yüzleşecekti.

Bu öyle kötüydü ki elimdeki bıçak bir türlü yere düşmüyordu.

Sorgulamasını bekledim ama o, "Anladım," dedi sadece. "Görmedin, kim olduklarını bilmiyorsun." Sonra eli ensemi tuttu ve beni kendisine çekti. Dudakları alnıma dokunduğunda düşündüğümden daha uzun öptü. "O halde şunu bilmende bir sakınca yok," dedi çenesini alnıma yaslayarak. "Işık'a bunu yapanları, bu kapıları açanları, bu işin içinde parmağı olanları mahvedeceğim. Hem de gözümü bile kırpmadan."

Yüzünü yüzümden uzaklaştırıp geri çekildi. Tekrar göz göze geldiğimizde, "Neden görmediğimi söyledikten sonra böyle bir cümle kurdun?" diye sordum.

"Sence neden?" diye sordu hızlıca. "Sence neden onları mahvetme kararı almadan önce senin yanıtını bekledim?"

Yüzüne dikkatlice bakarken Bartu'nun, "Helin!" diye seslendiğini duydum ve bakışlarımı o tarafa çevirdiğimde Lâl'in bulunduğu odanın kapısından beni çağırdı. "Lâl seninle konuşmak istiyor."

İlk önce çok büyük bir korku hissettim içimde, ardından onun benimle konuşmak isteyecek kadar kendini iyi hissetmesi bana rahatlık çökmesine neden oldu. Yankı geriye bir adım attığında ben de onunla

beraber geriye bir adım attım ve bir daha gözlerinin içine bakmadan o odaya yürüdüm.

Bartu'nun gözleri Yankı'nın yüzüne dikilmişken önünde durup çekilmesini bekledim. Bana bakmadan, "Onu çok yorma," dedi. "Seninle yalnız konuşmak istiyor. Nedeni ne?"

Yutkundum. Bartu bana günler sonra ilk defa bu denli uzak baktı. "Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Hiçbir fikrim yok." Yüzümü sanki bir şeyleri anlayabilecekmiş gibi izledi, bunu yaparken ben de onun gözlerinden gözlerimi ayıramadım. En sonunda önümden çekildiğinde derin bir nefes alıp odadan içeriye girdim ve Lâl'in yattığı yatağa bakmadan kapıyı arkamdan kapattım.

Sırtım ona dönük dururken içerideki ilaçların kokusu korkularımın yeniden beni bulmasına neden oldu. Çenemi havaya kaldırdım, derin bir nefes verip vücudumu ona çevirdim.

Damarına bir serum bağlıydı ve teni bembeyazdı. Aralık duran kurumuş dudakları bana bakıyordu, gözlerinde ise düşündüğümden daha büyük bir öfke ve kin vardı. Serumun bağlı olduğu elini kaldırıp beni yanına çağırınca yatağın dibindeki sandalyeye oturdum, ellerimi kucağımda birleştirdim. "Nasılsın?" diye sordum ama berbat görünüyordu. "Bayıldığın anı hatırlıyor musun?"

Hiçbir şey söylemeden saniyeler boyunca gözlerimin içine baktı, bunu yaparken ise nefes bile almadı. Üzerindeki çarşafı hafifçe itekleyip yatakta doğrulduğunda acıyla yüzünü buruşturdu. O an kendi kollarına yaptığı tırnak izlerini gördüm.

Bir anda eli kucağıma düşen elime uzandı ve beni sertçe kendisine çekti; gözlerimin içine baktığında konuşmak yerine o şekilde onu anlamamı bekledi. Ne söylemek istediğini anladım ne düşündüğünü hissettim ama hiçbir şey anlayamıyormuş gibi, "Lâl," dedim soluk bir sesle. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Bileğimi daha sıkı tuttu, parmaklarına çürütecek kadar kuvvetini verdi. Kan akışının bile durduğunu hissettim fakat elimi onun elinden kurtarmaya çalışmadım. En sonunda elimi sertçe bıraktığında bildiğim işaret diliyle bana tek bir soru sordu: "*Işık'ı vuranlar senin adamların mı?*"

Lâl'le aramızda mayınlarla döşeli bir arazi yoktu artık. Her şey fazlasıyla berraktı, ona yalan söylememek konusunda kararlıydım ama şu an, özellikle o bu haldeyken ve gözleriyle bile beni öldürebilecekken

yalandan da başka çarem yokmuş gibiydi. "Bilmiyor..." deyip yutkundum, "bilmiyorum Lâl." Kaşlarımı kaldırdım. "Onlar benim adamlarım değil, onlarla görüşmüyorum bile."

"*Görüşmüyor musun?*" Soruyu sorarken kaşlarını çattı, çenesinin kasıldığını hissettim. *"Işık'ı vuranların kim olduklarını biliyor musun?"*

Nasıl bir ikilemin ortasındaydım, nasıl bir araftı? İşin tuhaf tarafı, bir tarafımda cennet, bir tarafımda cehennem yoktu; her iki taraf da cehennem gibiydi. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak mıydı?

"Lâl," dedim donuk bir sesle. "Bilmiyorum. Bana neden öyle bakıyorsun?"

En korktuğum, beni yerin dibine sokan soruyu sordu: "*Bu olayda senin parmağın var mı?*"

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Bunu nasıl düşünebilirdi? Bana güvenmiyordu, biliyordum ama bu kadarı fazla değil miydi? Dakikalardır boğazımda yer alan yumru ve zihnimdeki suskunluk son buldu. İçimde çığlık atmaya başlayan yaşlı kadını susturmak istermiş gibi gözümden bir damla yaş düştü. "Lâl, bunu nasıl düşünebilirsin?" diye sordum. "Benim Işık'ı ne kadar çok sevdiğimi anlayamadın mı? Buna nasıl izin verebilirim?"

Lâl gözümden düşen yaşı umursamadı bile. *"Bu aileye gelme nedenini bile doğru düzgün bilmiyorum,"* dedi acımasızca. *"Belki de gerçekten sonumuz için gönderildin. Belki de o son yazılıyordur. Sen bizim yanımıza hain olmak için gönderilmedin mi?"*

Sorusu, kendime bile yöneltirken içimi titreten bir soruydu. Ama lanet olsun ki doğruydu, benim Sokak Nöbetçileri'nin arasına gönderilme nedenim hainlik değil miydi? Fakat nasıl olurdu da onları sevdiğimi göremezdi. "Sizi severken bir an bile rol yapmadım," dedim ve başka bir yaş daha düştü gözümden. "Sizi korurken bir an bile düşünmedim. Hislerimde hiç oynamadım. Evet, ben bu gruba bunun için gönderildim ama bunu yapmak istemedim, ihanet etmek istemedim..."

Elini kaldırıp beni susturdu. *"Unutma, günlüğümü vermiştin."*

"Ama bunun nedeni Bartu'nun..." Nedenleri boş verdim, açıklamaya bile çalışmadım. "O günlükten sonra bir kez bile onlarla görüşmedim, onların yanına gitmedim. Tamamen hayatımdan çıkardım." Lâl bilindik bir hikâyeyi dinliyormuş gibi yüzüme bakıyordu. "Bana inanmıyorsun," dedim acıyla gülümseyerek. "Çünkü ben yalancıyım, değil

mi? Beni suçlamakta haklısın, bana inanmamakta haklısın ama tek bir konuda inan. Sizi gerçekten seviyorum, hepinizi, Lâl. Hepinizi. Sizler benim ailem..." Sustum, kendimi acındırıyormuş gibi görünmemek için devam etmedim.

"Çok fazla yalan söyledin. Hepimize. Sana inanmak istiyorum ama olmuyor." Işık'ın acısını benden çıkarıyordu ama yine haklıydı. Işık'ın şu an can çekişmesine neden olan kurşunlar, Ekip tarafından sıkılmıştı. Koza tarafından sıkılmıştı. *"Eğer onu bu hale getirenler o adamlarsa..."* Elleri duraksadı, yüzünde nefret ifadesi oluştu. *"Sadece benim için değil, hepimiz için bitersin. Bunun affı yok. Hatta eğer öyleyse burada durmaya da hakkın yok."*

Burada durmaya hakkın yok. Yok muydu? Doğru söylüyordu.

O an olan biten her şeyi anlatmak, üzerimdeki bütün bu yükten kurtulma düşüncesi aklıma geldi. Elimin tersiyle yanağımdan süzülen yaşı sildim. "Ya benim hiçbir suçum yoksa?" diye sordum. "Ya ben de sizin tarafınızdaysam? Beni ne olursa olsun, hiç mi kabullenmeyeceksin Lâl? Bak, ben sizin yanınızdayım."

Lâl başını acıyan gözlerle iki yana salladı. *"Seni hepimiz affetsek de o affetmez."* Yankı beni affetmezdi.

O an, bana olan öfkesini, nefretini hatta güvensizliğini bile boş verdim, ellerini uzanıp sıkıca tuttum. "Şu an," dedim nefesimi vererek. "Şimdi gidip Yankı'ya her şeyi anlatsam? Kim olduğumu söylesem? Çok geç olmadan tamamen sizin yanınızda dursam?" Ellerini daha sıkı tuttum. "Affetmez mi? Affeder bence. Bana hep yanımda olacağını söyledi, beni iyileştireceğini söyledi, bana sözler verdi. Beni öylece bırakmaz." Lâl yüzüme bakmaya devam etti. "Bırakmaz, değil mi? O Yankı Sarca sonuçta, sözlerini tutmak zorundadır. Bırakmayacağım dediyse bırakmaz."

Lâl yüzüme dikkatli dikkatli bakarken ellerini sertçe ellerimden kurtarıp yatağına düşen ellerimi itekledi. Bir kararın eşiğinde olduğumu gördü, onun sesinden değil ama ellerinden çıkacak tek bir cümleyle gidip her şeyi Yankı'ya anlatabileceğimi gördü. İstedim ki Yankı beni bıraksa bile bana bırakmaz desin ve ben gidip bu yükümden kurtulayım, her şeyi yok edeyim. Yankı'nın beni affetmesi için her şeyi yapabilirdim, bunu biliyordum.

"Lâl," dedim acıyla. "Lütfen bana bir şeyler söyle. Her şey için çok mu geç? İtirafım için çok mu geç?"

Ellerini havaya kaldırıp yumruk yaptı, söyleyeceklerini düşündü, sonra gözlerini kapattı. Beni yükümden kurtarması için onu bekledim ama tekrar gözlerini açtığında başını olumsuz anlamda iki yana salladı, sonra elleri hareket etti: *"Geç kalınmış itiraf. Her şey için çok geç."*

Yankı beni affetmezdi. Yankı verdiği bütün sözleri yok ederdi. Yankı bir an bile düşünmeden arkasını dönüp giderdi. Her şey için çok geçti artık, itiraflarım bile bizi kurtaramazdı.

Lâl onu en iyi tanıyan insandı.

Ve bu cümle, benim kaçtığım bir cümleydi ama şimdi yüzleşiyordum. Bir gün kendi ağzımla itiraf etmesem bile her şey ortaya çıktığında olacakları görmüştüm.

Geç kalınmış itiraf, Yankı'yla benim bir gün sonumuz olacaktı.

"Peki ya hisler?" diye sordum ve art arda gözümden yaşların aktığını hissettim. "Peki ya sözler? Onların da mı bir anlamı olmaz? Eğer her şey tam tersi olsaydı ben onu affederdim. Çünkü..." Elim kalbime gitse de elimi sertçe oradan çektim. "Ben onu belki affetmezdim ama ona da arkamı dönüp gitmezdim. O gider mi?"

Yalanlara bulanmıştım ve ilk defa düştüğüm yalanların içinde gerçeklerle yüzleşiyordum. O gerçekler bana Yankı'nın beni hiçbir zaman olduğum gibi kabullenmeyeceğini söylüyordu.

Lâl tekrar ellerini hareket ettirdi. *"Senin yolunun geri dönüşü yok,"* dediğinde ilk defa dakikalar sonra onun da canının acıdığını hissettim. *"Keşke böyle bir insan olmasaydın."*

Keşke böyle bir insan olmasaydın.

Bu yaşıma kadar bu cümleyi defalarca kendime söylemiştim ama değer verdiğin birisi tarafından böyle bir cümle duymak en yıkıcısıydı.

"Haklısın," dedim titreyen bir sesle. "Burada durmamam gerek şu anda." Aslında bu cümle, o adamları tanıdığımı gösteren bir itiraftı. Lâl bunu anladı ya da anlamadı, bilmiyordum ama buradan gitmek istememin nedeni suçluluktan çok daha fazlasıydı, intikamdı.

Odanın kapısı açıldı. Başımı çevirip bakmadım, gözlerimi sıkıca kapatıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Haykırarak ağlamak ama bir yandan da duvarlara yumruklarımı geçirmek istiyordum. Olduğum insanın bileklerini kesmek, o insanı yok etmek, sonra başka bir insan olarak Yankı'yla tanışmak istiyordum.

Ben kendimden günler sonra hiç olmadığım kadar nefret ediyordum.

"Lâl." Yankı'yla beraber adım sesleri odanın içindeydi. "İyi misin?" Yatağın diğer tarafına gittiğini hissettim, gözlerimi araladığımda Lâl'in yüzüne elini koymuş seviyordu. "Her şey düzelecek, biliyorsun değil mi? Elbet her şey düzelecek, ne düzelmedi ki?"

Her şey düzelecekti ama benim için çok geç olacaktı.

Lâl başını aşağı yukarı sallayarak uzanıp Yankı'ya sıkıca sarıldı ve bunu yaparken gözlerini kapattı. Yankı ise ilk başta dondu kaldı, sonra bakışları bana döndü. Yatağın kenarına oturup Lâl'in sarılmasına karşılık verdiğinde bakışları hâlâ benim üzerimdeydi fakat daha fazla odada durmak istemediğim için sandalyeyi sertçe itekleyip oradan kalktım ve hızlı adımlarla kapıdan çıktım.

Normalde duyduklarımdan dolayı korkudan ellerimin, dizlerimin titremesi gerekirdi fakat şu an tek hissettiğimin öfke olduğunun farkındaydım. Çenem kasıldığında çıktığım kapının duvarına yaslandım ve kendi kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Öfkem kendimeydi, öfkem yaptıklarımaydı, öfkem olmak zorunda kaldığım o yaşlı kadınaydı. Ve öfkem o içimdeki çocuğaydı. Öfkem Sokak Nöbetçileri dışında herkeseydi.

Tam karşımda, duvara yaslanmış olan Bartu ve yanında kolunu omzuna attığı Mutlu vardı. Mutlu başını Bartu'nun omzuna yaslamıştı, ağlamaları sessiz iç çekişlere dönmüştü; onu yine o halde görmek, kendime karşı öfkemin artmasına neden oldu.

Bartu'yla bakışlarımız kesişti, ilk defa kendimi ondan daha öfkeli hissettim. Ellerimi saçlarıma geçirdim, görüntülerin bile titrediğini gördüm. Yanımdaki Işık'ın yattığı odanın kapısı açıldı ve her şey titreyen görüntülerden ibaret kaldı.

Bartu ile Mutlu bulundukları yerden hızla koşarak kapının önüne gittiler. Gonca maskesini yüzünden çıkardı, dudaklarını oynatarak bir şeyler söyledi ama sanki sesi defalarca çınladı.

"İyileşecek," dediğini anladım dudaklarını oynatmasından. "Ama kalıcı hasarları olacak." Mutlu ile Bartu'nun gülümseyen yüzü silikleşti, devam etmesini beklediler. Gonca, "Kötü olan," deyip bakışlarını bana çevirdi. "Sürekli solunum sıkıntısı çekecek. Bir dönem boyunca sadece mamayla bile beslenebilir." Önder'in diğer taraftan yürüdüğünü gördüm. "Zaten kalıcı olan hasarlarının yanına yenileri eklendi."

"Kalıcı olan hasarlarına mı?" Bartu sertçe Gonca'nın sözünü kesti. "Onun neyi vardı ki?"

Gonca Önder'e döndü, aralarında sözsüz bir bakışma geçti. Bu bakışmanın ardından, "En kötüsü," dedi Gonca. "İç kanaması var, rahmini almak durumunda kalacağız gibi görünüyor." Ya dizlerimin üzerine çökecektim ya da bütün gücümle koşmaya başlayacaktım. Bu bir daha hiçbir şekilde çocuğu olmayacağını gösteriyordu, değil mi?

Mutlu tekrar ağlamaya başladığında Önder'in acımasız sesini duydum. "Zaten Işık öyle bir kız değil ki, bunu umursayacağını sanmam. Bir aileye sahip olmak istemez."

Arabanın içinde Mutlu'nun söyledikleri kulaklarımdaydı. Anne olmak en büyük hayaliydi.

Zihnimde Işık'ın kendisinin de bir hayatı olabileceğiyle ilgili söyledikleri çınladı.

Gonca mamayla beslenmekten, nefes alışında bile sorun çıkacağından söz ediyordu. Onun kendi hayatında durmadan engebeleri mi olacaktı?

"Ne oldu?" Arkamdan Yankı'nın sesini işittim ama ona dönüp bakamadım, bu şekilde onun gözlerinin içine bakamazdım. "Gonca, tekrar anlat."

Nefes aldım; derin bir nefes verdikten sonra titreyen görüntüler, çınlayan sesler umurumda bile olmadı. Daha fazla dayanamayıp koşmaya başladığımda bir an bile arkama bakmadım.

Koştum, arkamdan adımın seslenildiğini işittim ama durmadım. Hastaneden çıktıktan sonra İBAK'taki arabalara bakıp tek tek kapılarını açmaya çalıştım. O sırada arkamdan gelen Yankı'nın sesini duydum ama aldırış etmedim, en sonunda dışarıya koşup Yankı'nın bizi getirdiği aracın kapısının hâlâ açık olduğunu fark ettiğimde sertçe kendimi sürücü koltuğuna attım.

Kontağı çevirdim, ayağım gazı bulduğunda İBAK'a baktım ve Yankı'yla göz göze geldik. Bana hiç olmadığı kadar büyük bir çaresizlikle bakarken ne yaptığımı sorgulamaya çalışıyordu. Dudaklarımı hareket ettirerek, "Gitmem gerekiyor," dedim sadece.

O an, o öfkemin arasında bile Yankı'nın arafını gördüm. Peşimden gelemezdi, kardeşleri ve Işık oradaydı, can çekişiyordu ama gözlerinde öyle bir endişe vardı ki bu beni şaşırttı. Sanki nereye gittiğimi anladı, bunu anlaması yüzünü buruşturmasına neden oldu.

"Beni," dedi birden bağırarak. "İki parçaya bölüyorsun Helin. İki parçaya!" Bu cümlesi kalbimde çınladı, sokakta çınladı, zihnimde çınladı. "Seni de merak etmek zorunda bırakma beni! Bana bunu yapma!" Ellerinde çaresizlikle bana öylece kapıda durarak baktı. Biliyorum, başka bir zaman olsa peşimden gelebilirdi ama şu an olmazdı, aslında en uygun zaman da şu andı.

"Gitmem gerekiyor," dedim bir kez daha.

"Helin," deyip sustu ama bakışlarından anladım. Bana ihtiyacı vardı, teknede de bunu söylemişti.

Düşünmedim, bakışlarımı üzerinden çektim ve gazı sonuna kadar kökleyip vitesi hareket ettirdiğimde onun yanından uzaklaştım. Dikiz aynasından arkaya bakmamak için çaba sarf etsem de içimde tutamadığım o dürtü beni itekledi ve aynada gördüğüm yüz, ikinci kere arkamda bıraktığım bir yüzdü.

Bir kere de Caner'le gittiğimde o arkamda kalmıştı, şu an ise diğerinden çok daha kötüydü.

Ama o Yankı Sarca'ydı değil mi? Her şeyi halledebilirdi, üstesinden gelebilirdi.

Bir anda, diğer herkes gibi düşünmek kendime daha fazla öfkelenmeme neden olduğunda beni bu yola düşürenin ve onu arkamda öylece bırakmama neden olan duygumun ne olduğunu anladım:

İntikam.

Kararım doğru muydu, yanlış mıydı bilmiyordum ama o günden sonra bu hikâyede hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Benden şüphelenen Yankı Sarca artık o şüphelerinin ipini bırakmayacaktı, peşinden ilerleyecekti. Sorgulamadığını söylüyordu, sorgulamaya başlayacaktı. Kim olduğumu bulana kadar bir an bile vazgeçmeyecekti çünkü benim arkamı dönüp gitmem bile bir itiraftı.

Sokağı döndüm, caddeye ilerledim. Arabadan Işık'ın kanının kokusu gitmemişti, direksiyonda bile kan lekeleri vardı. Bu Yankı'nın ellerinden bulaşmıştı. Daha fazla öfkelendim, daha fazla intikam ateşi sardı vücudumu ve daha fazla hırslandım.

Suçlanan o kadındım ama suçlu değildim; suçlu olanları ise biliyordum. İlk defa bir intikam için yola çıktığımda bu benim kendim için olan intikamım değil, Sokak Nöbetçileri için açtığım intikam yoluydu.

Yankı Sarca da benim için ilk defa intikamı seçeceğini söylemişti. Aslında bazen nasıl da birbirimize benziyorduk.

"Bunu yapmam gerekiyordu," diye inledim kendi kendime. "Her şey için çok geçti, anlıyor musun Yankı? Her şey için çok geçti ve benim artık intikam almam gerekiyor." Ellerim direksiyonu daha sıkı kavradı. "Şu an nereye gittiğimi sanıyorsun? Işık'ın vurulmasını Ekip'le beraber kutlayacağımı mı sanıyorsun?" Gülmeye başladım. "Yoksa sen de bunu benim planladığımı mı düşünmeye başladın?"

Gözlerim buğuluydu ama bu, acıdan önce öfkedendi. Yolu buğulu görürken çoktan anacaddeye çıkmıştım. "İlk defa kendimde her şeyi bitirebilecek gücü görebiliyorum. İlk defa intikam duygusunun nasıl hissettirdiğini anlıyorum. Bugün şimdi yapmazsam hiç yapamam Yankı." Elimin tersiyle yanağımı sildim. "Duydun mu? Bugün yapmazsam hiç yapamam."

Arabanın hızı sonuna kadar dayandı, korna sesleri kulaklarımdaydı. "Orada kalsaydım," dedim kendi kendime. "Daha suçlu hissedecektim, her şey çok daha kötü olacaktı. Sen öylece kalabilir miydin Yankı? Kalmazdın, biliyorum. Eğer Işık'ı bu hale getirenleri bilseydin bir an bile durmazdın."

Yan tarafımda kalan tırı görmezlikten gelip sağa döndüğümde tır frene bastı; adamın bana küfürler savurduğunu işittim ama umurumda değildi. "Ben kötü biri miyim Yankı?" diye sordum. "Kötülüğümle tanıştın, öyle değil mi?" Elimin tersiyle tekrar akan yaşları sildim. "Kötülükten kurtulacağım Yankı. Kötülüğümden kurtulacağım." Başımı deliriyormuşum gibi iki yana salladım. "Bunları konuşacak kendimden başka kimsem yok, en kötüsü bu." Yutkundum, başka bir caddeye döndüğümde neyse ki araçlar fazla değildi çünkü saat çoktan gece yarısını geçmişti. İnsanlar sıcacık yataklarında uyurken, ben kendi arafımda en azından bir tarafı cennete çevirmek için çabalıyordum.

Işık... Onu düşünmek tekrar boğazıma sert bir yumrunun oturmasına ve yutkunmakta zorlanmama neden oldu. Korkuya dönüşen öfkem yine kendini gösterdi; ellerimin titremesi azalmaya başladı, gözlerim daha keskin baktı. Son kez elimin tersiyle yanaklarımı sildim.

Kalbimde iki acı vardı: Biri Işık'ın acısıydı, diğeri Yankı'yı bırakmanın verdiği acıydı. Kalbimde tek bir kırık vardı. Lâl'in cümleleri kalbimi kırmıştı ama buna hakkım yoktu, biliyordum.

Savaştığım gerçekten kimdi?

Yarım saatin sonunda arabayı terk edilmiş bilindik inşaatın önünde durdurduğumda arabanın camından inşaata baktım, ışıkların açık olduğunu gördüm. Elbette oradalardı, biliyorlardı, bu gece onların yanına geleceğimden eminlerdi. Ama nasıl geleceğimi asla bilemezlerdi.

Kendimden emin bir şekilde arabadan indim. Kapıyı sertçe çarptım, depoya girmeden önce dışarıdaki elektrik kutusuna ilerledim. Kapağını sertçe bütün gücümle açtığımda içine yerleştirilmiş silahları gördüm. Bana hâlâ böyle güveniyorlar mıydı? Bu beni güldürmüştü.

Bir an bile düşünmeden gümüş rengi ağır silahı alıp hızlıca şarjörlerinin dolu olup olmadığına baktım. Dolu olduğunu görünce başımı aşağı yukarı salladıktan sonra kutunun kapağını bile kapatmaya zahmet etmeden depodan içeriye girdim. Sülfür ve küf kokusu her yeri sarmıştı, yukarıdan gelen mırıldanmaları duyabiliyordum.

Adım seslerimi işittiler, aralarından bir tanesinin güldüğünü duydum. Bu Sedat'tı. "Helin," dedi keyifli bir sesle. "Ayağımıza mı geldin yoksa?"

Öfkeden gözü dönmüş bir şekilde hızlı yürümem koşmaya döndü; elimdeki silahı saklamadan taş merdiveni hızlı hızlı çıktım. Son basamağa geldiğimde hepsinin gözleri bana döndü.

Sedat ve Cem sandalyeye oturmuşlardı, Caner arkadaki eski masaya yaslanmıştı. Diğer adamlar ise duvarların kenarlarında duruyorlardı ama hepsinin beni beklediği çok açıktı. Gözlerim uzun süre Koza'yı aradı ve bunu yaparken her duvarın arkasına baktım.

"Hey," dedi Sedat. "Kimi arıyorsun kızım?"

"Koza nerede?" diye sordum dişlerimi sıkarak. Ortalarda görünmüyordu ama o genelde arka planda durmayı severdi, alkışlarıyla bizi yönetirdi. Sedat ve Cem bakıştılar, Cem kaşını kaldırdı.

"Sen söyle," dedi Sedat. "Sence Koza nerede?"

Gözlerimi sıkıca yumdum, çenem kasıldı. "Benimle dalga geçmeyi kes," dedim dişlerimi sıkarak. "Siz..." Silah tutmayan elim yumruk oldu. "Bunu nasıl yapabilirsiniz?" Önce Caner'in sonra Cem'in yüzüne baktım. "Siz ne zamandan beri bu kadar insanlık dışı hareket etmeye başladınız? Ne zamandan beri bu kadar vicdansızlaştınız?"

Caner başını iki yana sallayarak gülüp elinde tuttuğu sigarasını yere attı ve botuyla söndürdü. "İnsanlık dışı mı?" diye soran Sedat sandalyeden kalktı, gözleri hafifçe elimde tuttuğum silaha kaydı. "Ne zamandan

beri insanlık dışı hareket ettiğimizi düşünüyorsun kızım? Sen varken de böyle değil miydik? Şimdi ne değişti? En vicdansızımız sendin oysaki, öyle değil mi?"

Beni gerçek yüzümle vurmaya çalışacaklardı ama bu umurumda değildi. "Ona neden bunu yaptınız?" diye sordum hiddetle. "Size Işık'ın ne zararı vardı?"

Sedat ellerini cebine yerleştirdi, omuzlarını silkti. "Gerçekleri göremeyecek kadar aklını kaybetmişsin," dedi. "Hem Işık Sarca'nın önemsenmediğini sanıyordum, yanılıyor muyum? Gereksiz biriydi."

Koza da böyle düşünüyordu.

"Önemsenmiyor." Caner diğer taraftan lafa atladı. "Dilsiz şeytan en önemlisi ama yanındaki onu bir an bile yalnız bırakmıyor."

"Düzgün konuş!" diye haykırdığımda sesim depoda çınladı. "Onların size hiçbir zararı yokken bunu neden yapıyorsunuz?" Etrafıma baktım yine. "Koza! Çık dışarı! Yüzün yok mu? Bak, buradayım, kuklan olarak geldim!"

Sedat ve Cem yine bakıştı, ardından Sedat kahkaha atarak ellerini birbirine çarptı. "Şu tabloya bakın," dedi keyifle. "Bir film karesinden fırlamış gibi, değil mi? Ajan olarak gönderildiği sokak çocuklarına hayran olmuş bir kız." Bir anda gülmesi kesildi, kaşları çatıldı. "Sana ulaşmak için başka bir çaremiz yoktu kızım. Bu sana bir mektuptu, biraz kanlı oldu." Yapay bir şekilde alt dudağı büküldü. "Yoksa o öldü mü?" Gerçekler bu değildi, olmamalıydı.

"Bana ulaşmak için mi?" Söylediği cümle öfkelenmek bir yana dursun, içimdeki suçluluğu daha fazla katlarken yutkundum. "Bunu benim yüzümden yapmadınız. Koza!" diye haykırdım tekrar. "Buradayım diyorum! Emri senin verdiğini biliyorum."

Sedat hayal kırıklığıyla başını iki yana salladıktan sonra gözleri yine elimdeki silaha kayarak, "O nedir?" diye sordu. "Yoksa bize o sokak çocukları için silah mı çekeceksin?" Alayla Cem'e döndü. "Duydun mu? Hayal dünyasında yaşıyor."

Işık'ın çaresizliği gözlerimin önüne geldi; Mutlu'nun gözyaşları, Bartu'nun öfkesi, Lâl'in krizi. Ve Yankı... Onu o şekilde arkamda bırakırken şimdi intikamımı almadan onun yüzüne bakamazdım. Söylemekte geç kaldığım her itirafım, başka acılar doğuruyordu ve o acılara neden olanlardan kurtulabilirdim, sonu ölüm olsa bile.

"Evet," deyip elimdeki silahı tereddüt etmeden Sedat'a yönelttim. Birkaç adım atıp karşısında durduğumda ellerim titremiyordu, bakışlarım direkt yüzündeydi. "Size onlar için silah çekeceğim, hatta seni," dedim Sedat'ı göstererek. "Onu vurduğun gibi vuracağım."

Korkmasını bekledim, gerilemesini ya da onun da silahına davranmasını ama kollarını önünde bağlayıp rahat bir tavırla çenesini kaldırdı. "Vur o zaman," dedi. "Bekliyorum." Arkamda kalan adamlarına baktı. "Sen bana bir kurşun sıktığında arkandaki adamlar seni delik deşik edecek, biliyorsun değil mi?"

"Ölümden korktuğumu mu sanıyorsun?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak. "Beni bu grupta ölümden hiç korkmayan kız olarak nitelendirirdin, ne oldu?"

Sedat baştan aşağı beni süzdü. "Korkmaya başladın," dedi en sonunda. "Çünkü bağlı olduğun insanlar var ama dinle artık, bağlı olmayacaksın. Sen bizim için çalışıyorsun, sen bizimsin. Ne istersek onu yapmakla yükümlüsün. Yoksa sonucu ne olur, biliyor musun?"

Caner lafa atladı. "O başlarındaki orospu çocuğuna gidip her şeyi anlatacak kişi benim ve bunu seve seve yaparım," dedi. "Sonra onlar seni barındırır mı sanıyorsun?"

Gülmeye başladığımda bir adım daha attım, Sedat'la aramızda çok az bir mesafe kaldı. "Her türlü onları kaybedeceksem neyden korkayım ki?" diye sordum. "Ve biliyor musun? Ben aptal değilim, bunu en iyi siz biliyorsunuz. Ben sizin için fazlasıyla değerliyim." Yine bağırdım. "Koza! Beni duyuyor musun? Planların işliyor seni adi herif ama o planları yok edeceğim!"

Sedat söylediklerimi dinlerken oldukça dikkatliydi ama her Koza dediğimde çekindiğini ya da korktuğunu hissedebiliyordum. Parmakları burnunun kemerini sıktı ve gözlerini kapatıp çok kısa bir süre düşündü. "İki taraf da ne bir şeyler kazanacak ne kaybedecek," dedi. "İndir silahı, doğru düzgün konuşalım."

"İndirmeyeceğim," dedim başımı iki yana sallayarak. "Ve canını yakacağım Sedat. Bunu yapacağım. Bugün senin canın yanacak. Yemin ederim ki bugün senin canın yanacak çünkü Işık'ın canını yaktın, hepsinin canını yaktın."

O sırada benim hep yanımda olan ve bana destek çıkan Cem, ayağa kalkıp sakince nefesini verdi. "Helin," dedi şefkatle. "Böyle

değişmemeliydin kızım. Sen bu değilsin. Kendini unutmuşsun, kim olduğunu unutmuşsun."

Önder'in Yankı'ya kurduğu cümlenin aynısı bana da kuruluyordu. Şaşırtmıştı çünkü o ana kadar olduğum kişiden sıyrıldığımı, bu kadar değiştiğimi bilmiyordum. Gerçekten aralarında en vicdansız olan ben miydim? Uzak bir kâbus gibi geliyordu. Sokak Nöbetçileri kalbime vicdanı ekmişlerdi, sevgileriyle de sulamışlardı.

"Sen hiç karışma," diye hırladım ona. "Beni en iyi anlayan kişi sendin Cem. Nasıl olur da bu kadar karşımda durursun."

Sedat'ın yanına yürüyüp hemen yanında durdu. "Seni en iyi anlayan kişi bendim ve hâlâ benim. Sen bu değilsin. Asıl seni kukla gibi oynatanlar onlar."

"Onlar değil." Caner bir sigara daha yaktı, gözlerimin içine artık büyük bir nefretle bakıyordu. "O. Yankı denilen herifin nasıl bir adam olduğunu öğrendiğinde her şey için çok geç olacak."

Bu son damlaymış gibi, "Lanet olsun!" diye haykırdım. "Her şey için zaten çok geç! Beni neden boş vermiyorsunuz, beni neden kendi halime bırakmıyorsunuz? Onlar kötü mü? Onlar berbat mı? Onlar beni mahvedecek mi? Bırakın etsinler, beni neden düşünüyormuş gibi davranıyorsunuz?" Sedat'a biraz daha yaklaştım, namlu kalbinin üzerine denk geldi. "Beni rahat bırakın."

Sedat'ın bakışları kalbine yaslanan silaha kaydığında yüzünde yine alaylı gülümsemesi oluştu. İnancı yoktu, bunun nedenini anlayamıyordum ama madem vicdansızdım, neden vurabileceğime ihtimal vermiyordu? Bir an kendimi sorguladım, elimde bir silah tutuyordum, onun kalbine yaslamıştım ama gerçekten onu vurabilir miydim?

Sedat sadece birkaç saniye arkama doğru baktı, o birkaç saniyelik arada adım sesleri işittim, sonra ensemde soğuk namlunun o zedeleyici hissi belirdi. Korkmadım, çekinmedim, geriye gitmedim. Zaten hazır olduğum bir sondu ama Sedat haklıydı, kendi ölümümden artık korkmaya başlamıştım çünkü hayata bağlı olmam için nedenlerim vardı.

"Bize silah mı doğrultuyorsun?" diye sordu Cem. Onu sevdiğimi bilirdi, onu gerçekten severdim ve şimdi vicdanıma oynuyordu ama o da beni severdi, neden anlayamıyordu? "Seni düştüğün bataklıktan bizler kurtardık Helin. Seni bizler büyüttük. Eğer biz seni bulmasaydık sadece

bir çöplüktün. Biz o çöplüğü bile temizledik. Şimdi silahını bize doğrultuyorsun hem de kim olduklarını bilmediğim o sokak çocukları için."

Kendimden yine nefret ettim ama bu sefer susturamadığım vicdanım için nefret ettim. Hepsinin gözlerinin içinde aynı ifade vardı: kendilerine zamanında muhtaç olduğumda bana açılan kollarının verdiği his. Cem ağladığım gecelerde beni iyi etmek için uğraşmazdı ama her gün yatağımın kenarına peçeteler bırakırdı.

Yemek yiyemediğim zamanlarda Caner kapımın önüne yiyecekler bırakırdı. Canım acırdı, ilaç alırlardı. Bunları beni sevdikleri için mi yoksa bana ihtiyaç duydukları için mi yaparlardı, bilmiyordum ama ben büyüdüysem onlar sayesinde büyümüştüm.

Sedat beni eğitmişti. Her anlamda. Silah kullanmayı o öğretmişti, aldığım nişanların bu kadar iyi olmasının nedeni oydu. Hatta bir gün karıştığımız bir olayda o muhteşem keskin nişancılığıyla beni ölümden kurtarmıştı.

Hayır, onlara hissettiğim Sokak Nöbetçileri'ne hissettiklerimin yanından bile geçemezdi ama ufacık iyilik gördüğüm kapıyı kıramazdım, bu konuda hiçbir zaman kötüleşemiyordum. O kapıyı tekmelerdim, o kapıyı açıp içeriyi dağıtabilirdim ama o kapıyı kıramazdım çünkü yaslandığımda o kapı beni içeri almıştı.

Sessizliğimi fırsat bilen Sedat elini omzuma koydu, içimden geçenleri okudu sanki. "Toparlanacaksın," dedi sakin bir sesle. "Seni anlayabiliyorum, kafan karıştı ama toparlanacaksın. Biz seni toparlayacağız."

Yine onların yüzü geldi gözümün önüne. Şu an acı çekiyorlardı ve ben susturamadığım vicdanımla Işık'ın canını yakan adamın kalbine bir kurşun geçiremiyordum. Bu nasıl bir cehennemdi? Bu nasıl bir ikilemdi? Ortası yoktu, sonu yoktu, nedeni yoktu, sonucu yoktu. Hiçbir şey yoktu.

"Öldürün beni," dedim. Tek cümle. "Şimdi öldürün çünkü başka çare yok." Elimde hâlâ silah vardı, hâlâ onun kalbine yaslıydı ama biliyordum, parmağım tetiğe baskı yapmazdı. "Çünkü ben hiçbir zaman sizin tarafınızda olmayacağım. Artık olamayacağım."

Caner'in gözlerinde dakikalardan sonra ilk defa korku gördüm. Bakışları Sedat'a kaydığında birkaç adım attı ve yüzünü seçmek istedi ama ne istediği bile belli değildi. "O kadar mı vazgeçtin kendinden?" diye sordu Cem diğer taraftan.

Onlara Sokak Nöbetçileri'ne duyduğum bağlılığı anlatmayacaktım. Duymazlıktan gelerek son kez, "Koza!" diye haykırdım. "Yankı Işık'a bunu yapmayacağından öylesine emin ki." Gözlerim tavana kaydı. "Sen korkak bir düşmansın, o ise senden daha cesur. Senin için değerli olana zarar vermeyecek kadar."

Sedat'ın artık sabrı kalmamış gibiydi. Çenemi sertçe kavrayıp canımı yaktı. "Koza mı?" dedi. "Koza yok, o Sokak Nöbetçileri'nin ellerinde. Burada sadece ben varım."

Kaşlarım havaya kalktı, kafamın içinde bütün yapboz parçalarını birleştirmeye çalıştım ama olmadı. Yüzümü ondan kurtarmaya çalıştım. "Bırak beni," dedim öfkeyle. "Yoksa..."

"Yoksa ne yaparsın kızım?" diye sordu alayla. "Beni vurur musun? Sen o kadar vicdanlısın ki bunu bile yapamazsın ama ben yaparım çünkü Ekip'in vicdanı yoktur."

Çenemi sertçe bıraktı, yüzümü itekledi, sonra arkamdaki adama bakıp başını salladı. Bu "öldür" emri miydi anlayamadım ama namlu daha fazla baskı yaptı. Korkmadım, akşam boyunca yaşadıklarımdan sonra beni hiçbir şey korkutamazdı. Öylesine sakindim ki o sakinlikle Sedat'ın yüzünü izlemeye devam ettim.

Sonra beni birkaç saat öncesine götüren o kurşun sesini duydum ve gözlerim acıyla kapandı ama haykıran ben değil Sedat oldu. Elim enseme gittiğinde arkamdaki namlunun uzaklaştığını hissettim. Başımı çevirip arkama baktığımda Koza'yı elinde silahıyla gördüm, gözleri Sedat'ın üzerindeydi.

Bir anda herkes şaşkınlıkla Koza'ya döndüğünde adamlar âdeta saygıyla eğildiler ve Cem geriye bir adım attı. Sedat'ın eli karnındayken başka bir kurşun daha sıkıldı, o kurşun da kasıklarına isabet etti; irkilerek geriye çekildim, neler olduğunu anlayabilmek için dikkatlice Koza'nın gözlerine baktım ama o bana bakmadı.

Sedat acıyla yere yığıldığında gözleri açık bir şekilde Koza'ya bakıyordu. Ona doğru, "Haklısın," deyip başının tepesinde durdu, üstten üstten onu izledi. Fazlasıyla sakin, fazlasıyla rahattı. Gözünü bile kırpmadığına yemin edebilirdim. "Bazı insanların vicdanı vardır ama Ekip'in vicdanı yoktur, bunu size ben öğrettim."

İnşaatın içini Sedat'ın inlemeleri doldurdu, başka da hiçbir ses yoktu. Herkes donuk gözlerle Koza'ya bakarken onun Sokak Nöbetçileri'nin

elinden kurtulduğunu bilmediklerini anladım. "Sen," dedi Cem ama devamını getiremedi.

"Onu hastaneye götürün." Yine o alaylı yüzü yerine yerleşti, ağzındaki sakızını çiğnedi. "Ve beni Helin'le yalnız bırakın."

Yutkunduğumda adamlar koşar adımlarla inşaattan çıktılar. Cem ile Caner ise Sedat'ı yerden zorlukla kaldırdıklarında Sedat acıyla daha fazla bağırdı. Işık gibi değildi, Işık ne kadar kuvvetli görünüyorsa Sedat o kadar güçsüz duruyordu. Bu derece bağıracak kadar çok acı çekiyorken nasıl da susmuştu.

Onu Işık'ın vurulduğu gibi vurmuştu. Peki ya orada değilse nasıl vurulduğunu nereden biliyordu?

Herkes inşaattan çıktığında Koza'nın sırtı hafif dönük duruyordu. Bakışları elindeki silaha kaydı, çenesini kaldırdı, başını iki yana sallayıp silahı yere attı. Ellerini birbirine sürttükten sonra bakışları bana döndü. Biri mavi, biri kahverengi olan gözleri bugün daha yorgun bakıyor gibiydi, alaylı ifadesi ne hissettiğini çözmemi engelliyordu.

İlk kurduğu cümle, "Işık nasıl?" diye sormak oldu. "Ona bir şey olmaz," diye devam etti. Rahat mıydı yoksa rahat mı görünmeye çalışıyordu?

"Onu merak mı ediyorsun?" diye sorup şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım ama bu yapay bir şaşkınlıktı. "Onu vurdurdun," diye fısıldadım. "Onun canını yaktın, sonra bir de bana gelip burada nasıl diye mi soruyorsun?"

Tekrar öfkemin yerine gelmeye başladığını hissettiğimde artık olanlara yetişemiyordum. Ellerini cebine yerleştirdi. "Ben vurdurmadım," dedi sakince. "Yankı doğru söylüyor. Bu benim işim değildi."

Gülmeye başlayıp başımı iki yana salladım. "Beni çok mu aptal sanıyorsun?" diye sordum. "Ya da çok kör?" İnşaatın içini elimle gösterdim. "Bu nasıl bir tiyatroydu? Sen Ekip'in kurucusu değil misin? Beni o aileye Ekip senin için göndermedi mi?" Ellerimi şakaklarıma vurdum. "Siz benim aklımı kaybetmemi mi istiyorsunuz?"

Koza tam gözlerimin içine bakarken hafifçe tebessüm etti; içten değildi ama ilk defa gülümsemesine dikkat etmiştim. Gülümsediğinde aslında ne kadar da genç ve iyi bir adammış gibi görünüyordu. Koza, "Artık bilmen gerekenleri öğrenmenin zamanı geldi," deyip elini kaldırdı.

"Birincisi, ben Ekip'le çalışmam, Ekip benim için çalışır ama artık değil. Ben onlarla beraber değilim." İnanmıyormuş gibi kaşlarımı kaldırdım. "İkincisi, ben de yalandan hiç hoşlanmam. Benimle çalışırken tek bir yalan bile söylemeyeceksin."

"Seninle çalışmak mı?" Artık gerçekten aklımı kaçıracak gibiydim. "Ben sizin kuklanız değilim. Ben kimseyle çalışmıyorum."

Söylediğimi duymazlıktan geldi. "Üçüncüsü, sadece benim için çalışacaksın. Ekip bundan sonra sana zarar veremeyecek, sen onlarla iletişim kurmak zorunda kalmayacaksın. Ve dört. Evet, sen benim kuklamsın. Ben seni yönetmeden de istediğim gibi hareket eden bir kukla. Sana söylemiştim Helin. Biz sadeceden ibaretiz. Sen bir Sokak Nöbetçisi değilsin ama sen Ekip'in de bir üyesi değilsin. Sen sadecesin, biz sadeceyiz."

Artık bunları istemiyordum, artık yönetilmek istemiyordum, artık kendi yolumda yürümek istiyordum. "Ya bunları yapmazsam?" diye sorduğumda gelen cevaptan korkuyordum. "Gider Yankı'ya her şeyi anlatır mısın? Ya ben senden önce anlatırsam? Ya tehdit edeceğiniz hiçbir şey kalmazsa?"

"Anlatamazsın." Kaşlarını havaya kaldırdı. "Onu tanıyamadın mı? Seni hiçbir zaman affetmez." Lâl'in kurduğu cümlenin aynısını kurdu: *"Her şey için çok geç Helin. O seni asla affetmez."*

Öfkeyle ellerimi saçlarıma geçirerek, "Nasıl böyle emin olabiliyorsunuz?" diye bağırdım. "Bana sözler verdi, benim yanımda olacağını söyledi. Beni affeder."

Koza öfkelenmemi umursamadı bile. Yine aynı gülümseme belirdi yüzünde ama bu sefer içten bir gülümsemeydi. "Nasıl mı bu kadar eminim?" diye sordu. "Çünkü senin karşında ihanet edip Yankı tarafından affedilmeyen bir adam duruyor Helin."

Bunu beklemediğim için gözlerim şaşkınlıkla açıldı ve sakince, "Sana inanmıyorum," diye mırıldandım. "Sen ona ihanet mi ettin?" Ben de elimde duran silahı sertçe yere atıp ona doğru bir adım attım. "Ya bunların hepsini boş verirsem, ya çekip gidersem? Ya şu yere attığım silahla kendimi şimdi öldürürsem? Yoruldum artık!" Koza'yı sertçe itekledim. "Anladın mı? Yoruldum!"

Duraksadı, iteklemem onu öfkelendirmedi bile ama uzanıp bir anda eli saçlarıma kaydığında önüme düşen saçlarımı geriye itti. "Benimle

beraber hareket etmek zorundasın," dedi. "Çünkü tek neden bunlar da değil."

"Ne demek istiyorsun?" deyip saçlarımı elinden kurtardığımda geriye bir adım attım. "Beşinci bir madde daha mı var?"

Koza başını olumlu anlamda aşağı yukarı salladı ve bunu yaparken elini cebine attı. Öfkeli bakışlarım cebinden çıkardığı fotoğraf karesine döndüğünde kendisi bir an bile bakmadan o fotoğrafı bana çevirdi. "Biz seninle kardeşiz," dedi ama ilk defa alaycı değildi. Öfkem yok oldu, fotoğraftaki yüzlere bakarken ilk gördüğüm kişi dayım oldu, ardından yanında duran annem ve küçük Koza. Önündeki mumları üflüyordu, gözleri kadraja bakıyordu ve renkleri eski fotoğrafa rağmen ortadaydı. "Bizim..." dedi nefesimin kesildiğini fark etmemiş gibi. "Annelerimiz ortak."

7.

KİMSESİZ YÜZLER

Işık Sarca'nın güncesinden... ***22.02.2010***

Bugün burada onuncu günüm. İnsanlar ruh gibi, insanlar cansız gibi.

Yan odamda bir kadın kalıyor, boynunda kendini astığı için iplerin izleri var. Karşımdaki odada bir kadın felçli, kendini vurmaya çalışmış.

Çaprazımda olan odadaki adam kendisini beşinci katın balkonundan aşağıya atmış, bacakları artık tutmuyor.

Ben varım. Bileğimde hâlâ bir sargı bezi, önümde beni uyuşturan ilaçlar ve kulaklarıma dolan rahatlatıcı müzik.

Buraya intihar ettiğim için kapattılar ama bilmiyorlar ki ben intihara teşebbüs etmedim.

Beni intihara zorunlu kıldılar.

Burada diğerlerinden farklı bir adam daha var.

Bir gözü kahverengi, bir gözü mavi.

Onun bileklerinde sargılar yok, boynunda izler yok, bacakları sağlam, felçli değil ama tuhaf bakıyor. Beni izlerken gülümsüyor, gülümserken gözlerimin içine bakıyor. Her gün farklı bir kıyafet giyiyor ama boynunda bir kolyesi var, o kolyeyi çıkarmıyor.

Her seferinde odama giriyor, bana bırakılan ilaçları önümden alıyor, ilaçların yerine bir jilet bırakıyor.

Odadan çıkmadan önce tek bir cümle söylüyor:

"Yaşamaya çalış güzel kız."

Yaşamaya çalışıyorum ama o ölmek istiyor gibi bakıyor.

"İstenmeyen Sokak Nöbetçisi, Işık Sarca"

Bu hayatta öğrenilmesi en zor olan kimsesizliktir ve sen kimsesizsin, derdi dayım ben küçükken. Elleri saçlarımda gezinirken öylesine bir

cümleyi dile getiriyormuş gibiydi ama o cümlesinin hayatıma yön vereceğini bilemezdim.

Bana zarar vermediği ya da canının bana kötülükle dokunmak istemediği zamanlardan biriydi. Altı yaşımdaydım diye hatırlıyorum, belki de yedi yaşıma girmek üzereydim. Işıklar normal renkteydi, gündüzdü; yazın kavurucu sıcağında beni kucağına oturtmuş, elleriyle saçlarımı okşuyordu.

Tedirginlikle onun yanından uzaklaşmak istesem de öte yandan onun hayatımdaki tek yaşayan akrabam olduğunu da biliyordum. Korkuyla annemi anlatmasını istemiştim ondan ama bana bir cevap vermemişti fakat dakikalar sonra kalkıp elinde bir fotoğraf karesiyle geldiğinde onu elime nefretle değil, özlemle bırakmıştı.

İlk dikkatimi çeken, annemin simsiyah kocaman gözleriydi, küt kesilmiş saçları ve kalkık burnu. Yüzünde tebessüm vardı ama içten olmadığı her halinden belliydi. Hevesle gözlerimi dayıma çevirmiş, anneme benzeyip benzemediğimi sormuştum.

Bir süre yüzümü inceledikten sonra, *sen annenden çok daha güzel bir kadın olacaksın*, demişti. *Ama kaderin de onunla aynı olacakmış gibi hissediyorum kızım. Tek bir kurşun seni öldürecek.*

Bir silahla şakağından kendini vurduğunu söylüyordu. Ya da kalbinden. Ya da başka bir yerinden, fark etmez ama kendini öldürmüştü, dayım beni buna inandırmıştı.

O an, o zamana kadar ona babamı sormadığımı hiç anımsadım. Dudaklarım aralanmıştı, sormak istemiştim ama bakışlarıyla sanki ne sormak istediğimi anlamıştı da işaret parmağını dudaklarına götürüp beni susturmuş, sonra tekrar kucağına çekip saçlarımı sevmeye devam etmişti.

Elimde tuttuğum fotoğraf karesine bakarken onun saçlarımda gezinen parmaklarını, annemin saçlarımda gezinen parmakları gibi hissetmeyi ölesiye istemiştim ama bu imkânsızdı çünkü annem, kardeşi kadar kötü kalpli olamazdı.

Kötü olamayacak kadar kendinden nefret etmiş, bu hayatı bırakıp gitmişti.

Sonra yedi yaşımda onun yanından kurtulduğumda bana söylediği cümle durmadan kendime tekrar ettiğim cümle oldu.

Bu hayatta öğrenilmesi en zor olan kimsesizliktir ve sen kimsesizsin.

Yetimhanede bir ailem olması için çabaladığım günleri de anımsıyordum. Gerçekten de kimsesizlikten kurtulmak için elimden gelen her şeyi yapmıştım. Aileler ziyarete geldiği zamanlar en güzel kıyafeti giyer, saçlarımı en güzel şekilde tarardım. Kendimi hiçbir zaman kimsesiz gibi hissetmemiştim ve içimde hep bir ümit, bir ailenin beni evlatlık isteyeceği vardı.

Bu hiçbir zaman olmadı çünkü yedi yaşımda insanlar, dayımın vücudumda bıraktığı izlerden korktular ve o izlerin geçmesi bir yılımı aldı. Sekiz ve dokuz yaşlarımda yetimhanedeki çocuklar tarafından sevilmediğimden aileler her geldiğinde tuvalete kilitlendim.

On yaşımda ise fazlasıyla büyüdüğüm için aileler yüzüme bile bakmadı. Hatta hiç unutamıyorum, bir kadın bana yaklaşıp *çocuk mu*, diye sormuştu benim için. Sonra da alayla eklemişti: *Benden daha büyük görünüyor.*

Bütün bunlara rağmen kimsesiz olduğuma inanmamak için çaba sarf ettim. Ailem olmuyorsa arkadaşlarım olabilir dedim. Yetimhanedekiler benden nefret ettiğinden okuldaki arkadaşlarımla iyi geçinmek için uğraştım ama hiçbirisi benim yüzüme bakmadı. Aileleri, anneleri ve babaları olmayan çocuklarla konuşmamaları konusunda onları tembihlemiş olmalılardı.

Yine de yüzümü güldüren bir anı vardı ki okuldan çıkıp ayaklarımı yere sürüye sürüye yetimhaneye giderken sokak çocuklarıyla karşılaşmıştım. Hayır, sokaklardaki çocuklarla değil, sokak çocuklarıyla. Dört çocuktu. Üçü erkek, birisi kız. Benim üzerimde üniforma olsa da onların üzerlerinde üniforma yoktu.

İçlerinden bir tanesi yüzüme elmasını atıp, "Zengine bakın!" diye bağırmıştı. "Bizi izliyor!"

Korkuyla geri çekilip, "Ben zengin değilim," desem de bana büyük bir nefretle bakmaya devam etmişti. Sokaklarda mı büyüyorlardı, bilmiyordum ama sokaklara ait oldukları her hallerinden belliydi.

Diğer çocuk, "Uğraşma," demişti sakince. "Bırak gitsin, canını yakma."

"Hâlâ bakıyor." Yanındaki kız da elindeki elmayı yüzüme attığında öfkeyle sırtımdaki çantayı çıkarıp üzerine koşmuştum ve o günün bütün öfkesini, bütün nefretini onunla kavga ederek çıkarmak istemiştim.

"Ben zengin değilim," diye bağırmıştım bütün gücümle. "Ben de sizin gibiyim. Siz bari böyle davranmayın." Çocuğun saçlarını ellerimle

çekiştiriyor, tekmeler savuruyordum. O karşılık vermiyor, kendini korumaya çalışıyordu.

En sonunda diğerleri beni onun üzerinden çektiğinde elmayı fırlatan çocuk dehşetle bana bakıyordu. Onlardan olduğumu her halimden anlamış gibiydi, ürkmüştü ama hoşuna da gitmişti.

Bir süre beni incelediler. Kaşlarım çatık, nefes nefese onlara bakarken beni geriye çeken çocuk, gerçeğimle yüzleştirmişti. "Bizim gibi misin?" diye sormuştu kaşlarını kaldırarak. Öfkeli değildi, sakindi. Sorgulamıyor, daha çok beni anlamaya çalışıyormuş gibiydi. "Yani sen de mi kimsesizsin?"

Bu soru, o günden sonra inanmaktan kaçtığım, inanamadığım bütün gerçeklerin bana tokadı olmuştu. Sesli kabullenmedim ama içimde kim olduğumu bildim. Geriye bir adım attım, yüzümdeki ifadeyi bozmadım ve onlara nefretle bakmaya devam ettim.

Yere attığım çantamı alıp sırtıma geçirdiğimde bana kimsesiz diyen öne doğru bir adım attı. "Eğer yalnız ve kimsesizsen," dedi gülümseyerek. "Bizimle oynayabilirsin."

Kabullenildiğim ilk andı. Sokak çocukları benimle oynamak istedi.

"Teşekkür ederim," dedim ürkek bir sesle. "Ama benim gitmem gerekiyor. Yetimhaneye geç kaldığımda cezası fazla oluyor."

O an neden onları kabul etmediğimi bilmiyordum ama büyüdükçe anlamaya başladım; onları da diğer insanlar gibi korkutucu bulmuştum. Bana zarar verebileceklerini düşünmüştüm ama şimdi bakıyorum da onlar aslında en zararsız olanlarıydı.

Büyüdüm.

Kimsesizliğimi kabullendim. Sessizleştim. Suskunluğumdan insanlar korktu. Büyürken insanları biraz daha kendimden uzaklaştırdım, sonra en kötü yollara girdim. Beni çok kötü sonlara hazırladılar. Binlerce kötü yol gördüm, onlarca kötü yoldan geçtim.

Biraz daha büyüdüm.

Sokak Nöbetçileri'ni tanıdım.

Kabullenildiğim ikinci andı. Sokak Nöbetçileri bana kucak açtılar.

Ya da ben öyle sandım.

Ve şu an.

Karşımda Koza.

Kabullenildiğim üçüncü andı. Koza bana abim olduğunu söylüyordu.

Bu da yetmezmiş gibi bana zorlukla kendime öğrettiğim kimsesizliğin aslında yalan olduğunu dile getiriyordu.

Küçüktüm. Yalnızdım. Büyürken yalnızdım. Ve şimdi bir parçam, tam karşımda duruyordu ve o kişi de Yankı Sarca'nın en büyük düşmanı, Koza mıydı?

Başımı iki yana salladım. Kimsesizlik beni kendinden sıyırabilirdi, beni üçüncü başka bir yüz kabul edebilirdi ama ben bunu kabullenemezdim. Geriye bir adım attığımda yeryüzünün bile beni yok edecek kadar fazla titrediğini hissettim.

Koza sakince ve sabırla söylediklerini idrak etmemi bekledi. Elindeki fotoğraf karesini asla aşağıya indirmedi. Annemin yüzüydü. Simsiyah gözleri, kalkık burnu ve yine o tebessümü. Yanında o nefret ettiğim yüz, dayım vardı.

Ve Koza. Gözleri aynı. Mumları üflüyordu. Doğum günü mumlarını.

Dudaklarımdan, "Doğum günü mü?" döküldü çünkü benim doğum günlerinden nefret etmemin tek nedeni dayım iken o, onunla beraber doğum günü mumlarını üflüyordu.

Koza'nın bakışlarından anlayamadığım bir ifade geçti. Yüzündeki alaylı ifadesi silinmese de ciddiyetini görebiliyordum. "Doğum günleri," dedi tekrar ederek. "Her zaman çok önemli değil midir doğum günleri? Burada beş yaşımdaydım. Beşinci yaşımdı."

Güldüm hatta kahkaha attım. Koza neden güldüğümü anlayamadı ya da anlasa bile umursamadı ama ben daha fazla güldüm. Aklımı kaçırdığımı düşünüyordum ya da aklımı kaybetmemi istiyorlardı.

"Sen," dedim gülmemin arasından. "Bana abim olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Hızlıca, "Evet," dedi. "Aramızda beş yaş var. Burada annemizin karnında olabilirsin." Fotoğrafı çevirdi, alayla kaşlarını kaldırdı. "Ya da yeni karnına düşmüştün. Bilemiyorum ama annemiz mutlu görünüyor, öyle değil mi?"

Gülüşüm bıçak gibi kesildiğinde geriye bir adım daha attım ve art arda başımı iki yana sallamaya devam ettim. "Sen benimle dalga geçiyorsun," diye fısıldadım. "Bana yalan söylüyorsun. Benimle oynuyorsun. Beni zayıf halka olarak görüyorsun." Ne diyeceğimi bilemedim. "Yankı'ya karşı bir koz gibi görüyorsun, buna inanıp seninle ortak

olacağımı düşünüyorsun. Bunların hepsini oynuyorsun. Dayımı ve annemi buldun, o fotoğrafı..." Açıklama bulamadım. "Bu kadar tesadüf fazla saçma. Buna inanacak kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun? Lanet olsun, ben burada ne konuşuyorum ki? Işık şu an can çekişiyor ve çocuğu bile olmayacak, biliyor musun? Vurulduğunda ona böyle bir yara açtılar."

Durdu, gözlerindeki ifade değişti. Bir şey söyleyecek gibi oldu, özellikle son kurduğum cümle onun üzerinden yere düşüp parçalandığında kaşları çatıldı ama sonra söyleyeceğinden vazgeçti.

Bütün bu olanların yaşanacağını biliyormuş gibi umursamaz bir şekilde başını sallayıp benim üzerime yürümeye başladı ama ellerimi kaldırıp onu durdurdum. "Seni zaten Sonuncu'ya koz olarak kullanmak için bir nedenim var," dedi. "O da ihanetini kullanmak. Neden böyle bir yalan söyleyeyim ki?" Cevap vermedim, ona yine aynı gözlerle baktım. "Ayrıca tesadüf mü?" Koza gülümsedi. "Sekiz senedir benimle berabersin, seni bulduğumdan beri yani." Işık'ı zerre önemsememişti.

"Sekiz senedir mi?" Geçirdiğim seneleri düşündüm, Ekip'in beni bulmadan önceki zamanlarımı ve sonrasını. Hepsinde acılar vardı, hepsinde bir parça nefret vardı ama Ekip'le tanıştıktan sonra güçlü bir insan olmam için çabalanmıştı. "Sekiz senedir benim abim olduğunu biliyorsun yani, öyle mi?" Tekrar güldüm. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Sekiz senedir biliyorum demedim," diye düzeltti beni. "Sekiz senedir benimlesin dedim Helin." Elinde tuttuğu fotoğrafı başıyla işaret etti. "Yalan söylüyorsam bu fotoğrafın ne olduğunu anlat bana."

Gözlerim tekrar fotoğraf karesine kaydı. Oradaydı, evet çocuktu, onu tanıyamazdım ama bir gözü mavi, diğer gözü kahverengi olup dayım ve annemle fotoğrafı olan başka bir çocuk olamazdı herhalde.

"Madem öyle," dedim alayla, onun gibi. "Neden şimdi söylüyorsun? Neden sekiz sene önce beni bulduğunda söylemedin?"

Fotoğrafı cebine koyduktan sonra elini de rahat bir tavırla cebine yerleştirdi. Ben nasıl bir durumdaysam o benim tam tersimdi; öylesine rahat, öylesine ifadesizdi ki ona inanmamamın belki de nedeni buydu. "Çünkü," dedi aynı rahatlıkla. "Gerek duymadım ama şimdi tam zamanıymış gibi geldi." Bana doğru bir adım attı. "Ne önemi var ki kardeş olmamızın? İkimiz de *sadeceyiz*, ikimiz de hâlâ birbirimize yabancı değil miyiz? Sadece annelerimiz ortak, bunu bu kadar önemseme."

Kulaklarıma inanamıyormuş gibi onu dinledim ama kalbim acıdı, öyle bir acıdı ki biraz daha geriledim.

Senelerce kanımdan, canımdan birisi olsun istemiştim. Kimsesiz hissetmemek için, en azından o kişinin varlığını hissetmek için. Beraberiz demek için, *sadece* olmamak için ama Koza, benden öylesine biriymiş gibi bahsediyordu. Sahiden beni kandırıyordu.

"Beni kandırıyorsun," dedim çaresiz bir sesle. "Eğer kandırmasaydın kardeşini önemserdin. Bilmiyorum, duygulardan ya da hislerden haberin var mı Koza ama kardeşler birbirini önemser, birbirlerini severler. Keşke rolünü çalışırken buna da çalışsaydın."

Söylediklerim ona ulaştığında yüzünün şeklinin birkaç saniye de olsa değiştiğini fark ettim ama bu değişim, benim istediğim bir değişim değildi. Beni anlıyormuş gibi bana baktı, ilk defa onun bakışlarında bambaşka birisini gördüm ama hızlıca bunu da düzeltti. "Okuduğun kitaplara, izlediğin filmlere fazla inanma," dedi umursamaz bir tınıyla. "Onlar yalan. Biz seninle ateşkes kurmuş iki insanız. Annemiz ortak, dayımız ortak..."

Hemen lafını kestim. "O orospu çocuğundan bahsetme," dedim, sanki bahsetmek bile onu bulunduğumuz yere getirebilecekmiş gibi. "Hatta onlardan bahsetme. Hatta tamamen kapat o çeneni çünkü sana inanmıyorum."

Verdiğim tepki onu gülümsetti ama keyifli bir gülümseme değildi. "Dayımız yaşıyor," dedi sakince. "Ve..."

"Bahsetme!" diye haykırdım, sesim inşaatın içinde çınladı. "Sen insanların zaaflarıyla oynayan bir ruh hastasısın!" Onu sertçe geriye ittekledim ve sendelemesine neden oldum. "Sen çok kötü bir insansın! Çok kötüsün! Hatta o adamdan bile daha kötüsün!"

Bir kez daha onu iteklemek için ellerimi kaldırdığımda parmakları bileklerimi havada tuttu ve yüzüme dikkatlice baktı. "Bana inanmıyorsun," dedi. "Ama ya doğruysa? Ya ben yalan söylemiyorsam? Ya ben senin abinsem?" Bileklerimi bıraktı. "O zaman bahsettiğin gerçeklere uyacak mısın? Beni sevip önemseyecek misin abinim diye?"

"Sen iğrenç bir adamsın," dedim dişlerimin arasından. "Benim kimsesizliğimi kullanıyorsun."

"Merak etme," dedi, cebinden tütün sigarasını çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi. "Seni kimsesizlikten kurtarmak gibi bir çabam

olmayacak. O işlere Sonuncu bakıyor diye biliyorum. Bir insanı kimsesizlikten kurtarmaya bayılır. Sahiden, o senin elini nasıl bıraktı da buraya gelebildin? Normalde asla yapmazdı."

Koza o kadar zeki bir adamdı ki bir saniye sonra vereceğim cevabı biliyor, bir saniye öncesinde izleyeceğim yolu görebiliyordu. Ona yetişemezdim, onu anlayamazdım ama gözlerine baktığımda artık eskisi gibi hissetmeme dürtümü engelleyemiyordum.

"Seninle ortak olmayacağım," dedim yutkunarak. "Sana inanmayacağım."

"İnanacaksın." Çektiği derin nefesi verdi. "Senin bana borcun var Helin. Ben senin hayatını kurtardım, Ekip'e aldığımda. Ben senin defalarca hayatını kurtardım. Ben sana güç verdim, iyileştirdim. Yaşamından, nefesinden ben sorumluydum ve sonuna kadar korudum."

"Sonra beni Sokak Nöbetçileri'nin yanına gönderdin," dedim büyük bir hırsla. "Onunla oynayayım diye. Yankı bu abilik oyununu öğrendiğinde ne tepki vereceğini kestirebiliyor musun? Eminim kahkahalarla gülecektir, bana doğru yolu gösterecektir."

Kaşlarını havaya kaldırıp burnunu çekti. "O kadar çok şey bilmiyor ve hatırlamıyorsun ki *küçük kardeşim*, o kadar gerçekleri görmüyorsun ki." Başıyla inşaatın çıkışını gösterdi. "Durma," dedi. "Git ve ona bu hikâyeyi anlat. Hadi git. Bunu mutlaka yap. Eminim şaşkına dönecektir."

Böyle bir şeyi Yankı'ya söyleyemeyeceğimi o da benim kadar iyi biliyordu ama bir umut, dudaklarımdan dökülsün de Yankı da her şeyi bilsin istedim.

"Senin bu küçük kardeş hikâyene kimse inanmaz," dedim. "Yankı hiç inanmaz."

Koza sıkılgan bir şekilde, "Kulaklarına inanamaz elbette," dedi. "Bir dakika... Sonuncu seni benden istemeye gelecek sonuçta, değil mi?" Şen bir kahkaha patlattı. "*Abin olarak* evlenmenize de ben mi müsaade edeceğim? Siktir, bu komikti. Seni benden hiçbir zaman alamayacak." Elini kalbine götürdü. "Ah, *küçük kardeşim*, seni o çulsuza vermem, işi gücü olmalı."

Ona tiksinen bir ifadeyle bakarken hayatı hiçbir şekilde ciddiye almayan görüntüsünün altında nasıl bir adamın yattığını merak ettim. Bana abim olduğunu söylemesi, onun için sadece iki dudağının arasından dökülen bir olguydu ama benim için bütün dünyaydı ve belki de bunu bile bilmiyordu.

"İğrençsin," dedim. "Ve şu görüntünün altında durmadan ağlayan bir adam yattığına eminim." Koza gülmeye devam ederken söyledikle-rim umurunda bile olmadı. "Sana inanmayacağım," dedim tekrar. "Ve Ekip'le de seninle de işim bitti."

Arkamı dönüp giderken, "Bana durmadan inanmadığını söyleme-nin nedeni hem inanmayı hem de inandırmamı istemenden," diye mı-rıldandı. "Ve benimle işin bitmedi. Sana söyledim. Artık benimlesin, zorunlusun. Şimdi arkanı dönüp gitsen bile artık bundan sonra isted-iğim her şeyi yapmak zorundasın."

"Değilim!" diye bağırdım merdivenlerin basamaklarında durup ona bakarak. "Yoksa ihanetimi ona söylemekle mi tehdit edeceksin?"

Koza sırıttı. "Hayır," dedi. "Ona gerek bile kalmayacak. Gözlerime bak, küçük kardeş, göreceksin, aynı yollarda yürüdük. Bak bana." Mer-divenlere doğru yürüdüğünde korkuyla geri çekilip hızlıca merdivenleri inmeye başladım ve o an, Koza'ya inanmaktan korktuğumu anladım. Peşimden gelirken inşaatın dışına çıktım, o da peşimden ilerledi.

Arabanın önüne geldiğimde o benden hızlı davrandı ve sürücü ka-pısının önüne gidip durdu. "Elinden geleni ardına koyma," dedim göz-lerinin içine bakarak. "Senin için çalışmayacağım."

"Tam olarak benim için çalışacaksın," dedi. "Hem söylesene, merak etmiyor musun annemi, babamı, babanı..." Bakışlarım değişti ve bunu fark etti. "Nasıl bu hayatın içinde olduğumuzu? Seni nasıl bulduğumu, neden bulduğumu? Annemizi merak etmiyor musun, Helin? O..."

"Bunlar umurumda değildi," dedim onun gibi umursamaz görün-meye çalışarak. "Hem Yankı'yı tek başına yenebilecek kadar zeki değil misin Koza? Bana neden ihtiyacın olsun?"

Sorum onu rahatsız etmedi ama gözlerini devirmesinden yanıtsız bırakacağını anladım. "Beni yoruyorsun," dedi parmaklarını burun ke-merine götürerek. "Ben bile şu an acaba kardeş miyiz diye sorgulamaya başladım çünkü bana hiç benzemiyorsun, aptallığın annenden değil, babandan gelmiş olmalı çünkü annemiz zeki bir kadındı."

"Çekil önümden." Dişlerimi sıkarak konuştuğumda yüzüne bir yumruk indirmemek için kendimi zor tutuyordum. "Hiçbir zaman Yankı'ya ihanet etmeyeceğim. Ne olursa olsun, etmeyeceğim."

Koza parmaklarını burun kemerinden ayırdı, gözleri bana döndü, sonra kapının önünden ayrıldığında kapıyı sakince açtı. Yüzündeki

gülümsemeyle beraber kendinden emin bir şekilde, "Edeceksin," dedi. "Hatta şimdiden ettiğini görebiliyorum."

Yutkundum. "Nasıl?"

"İnanacaksın kardeş olduğumuza. Bileceksin, göstereceğim çünkü." Derin bir nefes verdi. "Ardından bir tercih yapmak zorunda kalacaksın. Başlarda beni kabullenemezken sonra kabulleneceksin fakat ona ihanet etmek istemeyeceksin. Ama sonra ne olacak, biliyor musun? Onlar aslında beş kişiymiş, sen yalnızmışsın, bunu öğreneceksin. O yalnızlığında *sadeceden* ibaret kalacaksın aralarında. Bu zamana kadar sadece olmak seni rahatsız etmişti ama gidecek bir yerin olmamıştı. O an gidecek bir yerin olduğunu fark edeceksin. Sadece olsan bile kimsesiz olmadığını kendine hatırlatacaksın."

Söylediklerini dinlerken hissettiklerimi bu kadar iyi anlaması beni bozguna uğratmıştı ama ona belli etmemeye çalışmıştım. "Sonra senin yanına mı geleceğim?" diye sordum ama sesimde ciddiyetten eser yoktu. "Yankı Sarca'nın tek düşmanının yanına, öyle mi?"

"Hayır," dedi gözlerini açarak. "Sen abinin yanına geleceksin, kimsesiz hissetmediğin birinin yanına. Ama abin fazla gaddar, *küçük kardeş*. Fazla hissiz bu konularda. Onun için böyle duyguların önemi yok, çoktan unuttu. İster istemez Sonuncu'ya ihanet etmek zorunda kalacaksın, seni buna mecbur bırakacağım. Bak, şimdiden sana geleceği söylüyorum, zamanı ertelemek anlamsız, değil mi?"

Dudaklarımı oynatarak sadece, "Aklını oynatmışsın sen," diyebildim.

Bana doğru bir adım attığında ürkerek geriye çekildim ve sırtım arabaya çarptı. "Şu an bile," dedi, gözleri ilk defa bu kadar yakınımdaydı. Mavisi gökyüzü, kahverengisi toprak kadar koyu. "Kendini benim yanımda fazlalıkmış gibi hissetmiyorsun, değil mi? Kabul et, bir abin olduğunu öğrendiğin anda bile senin için dünya daha farklı göründü." Geriye çekildi bir anda, sonra gülümsedi. "Keşke hayatı senin gibi görebilseydim ama göremiyorum."

O an birçok şey yapabilirdim. Bağırabilirdim, inatlaşabilirdim, üste çıkabilirdim, sorgulayabilirdim, konuşturabilirdim, inanmaya çalışabilirdim ama bunların hiçbirini yapamadım. Dudaklarım aralandı ama tekrar kapandığında hiçbir şey söyleyemedim.

Arabanın açtığı kapısından içeriye girip sertçe örttüm. Bir an bile düşünmeden arabayı çalıştırdım ve gaza basıp terk edilmiş araziden

ayrıldım. Dikiz aynasından Koza'ya baktığımda elleri ceplerinde benim gidişimi izlediğini gördüm.

Ona baktığımı gördü, alayla gülümseyerek elini salladı. Bu hareketi gazı köklememe ve onu gözden kaybetmek için sola dönmeme neden oldu.

Zihnimde onlarca ses yükselirken gecenin kör karanlığında caddede tek bir araç bile yoktu. Rasgele arabayı sürdüğüm yolda hangi şeritten gittiğimi bile bilmiyor, dümdüz ilerliyordum.

Koza'nın söylediği bütün cümleleri tek tek ezberlemişim gibi iç sesimle beraber tekrar ediyordum ve gözlerimin önüne, o yanlış şeritlere dayım ve annemle olan fotoğrafı düşüyordu.

Koza. Yankı Sarca'nın tek düşmanı.

Koza. Ekip'in kurucusu.

Koza. Benim abim.

Başımı iki yana salladım ve yüksek bir kahkaha atıp, "Buna inanacağımı sanıyorsan yanılıyorsun," diye fısıldadım. "Senin oyununa gelmeyeceğim." Ama o an, bu cümleyi sesli dile getirirken bile iç sesim inanmak için can attığını söyledi. Onu susturamadım.

Başka bir ses, başka bir his dedi ki, *onun yanında fazlalıkmış gibi hissetmedin, değil mi?* Bu sesin sahibini tanıyordum, o yaşlı kadına aitti ve Koza'nın yanında kendisini fazlalıkmış gibi hissetmemişti.

Yalan bile olsa, ailemden bir parçayı karşımda görme düşüncesi bile dünya üzerinde nefes almaya daha fazla nedenim varmış gibi hissettirmişti. Kim olduğu önemli değildi. Birisinin benim parçam olması bile yeterliydi.

Başka bir ses, başka bir his dedi ki, *sen o olmadan da yaşayabilirsin çünkü Yankı var, Sokak Nöbetçileri var.* Bu sesin sahibi çocukluğumdu. Körü körüne inandığı Yankı'ya sarılmak için elleri titriyordu. Ona koşup her şeyi anlatmak istiyor, kollarının arasına sığınmamak için kendini zor tutuyordu.

Baksana, diyordu çocukluğum, *o bizi kurtaracak ama Koza gerçekten abinse bile bizi kurtarabilecek şansı varken bile kurtarmamış.*

İlk defa bunu düşündüğüm için gözlerim kocaman açıldı ve arabayı sertçe durdurduğumda karanlık bir sokakta olduğumu fark ettim. Binalar eskiydi, tek bir sokak lambası vardı ve sarı ışığını veriyordu. Sokak öylesine ıssızdı ki insanların yaşadığından bile şüphe duydum.

Eğer söyledikleri doğruysa ve o abimse, Koza bütün yaşadıklarımı biliyor muydu? Ne zamandan beri biliyordu? Geçmişimi en ince

detayına kadar biliyor muydu? Bu düşünce utançla ellerimi yüzüme kapatmama neden oldu.

"Aklımı kaçıracağım," diye fısıldadım acıyla. Yaşlı kadın ve çocukluğum aynı anda konuşmaya başladı; içsel hesaplaşmam beni kör edecek kadar fazlalaştı ve parmaklarım saçlarıma ilerledi. "Ne olur," dedim. "Susun. Ne olur, susun."

Ama susmadılar. Yakamı bırakmadılar. Bir tarafta inançsızlığım, bir tarafta inançsızlığıma rağmen hislerim. Bir tarafımda kimsesizliğim, bir tarafımda kimsesizliğimin bitişi. Bir tarafımda çocukluğum, bir tarafımda yaşlı kadın.

Bir tarafımda Koza ve bir tarafımda Yankı Sarca.

Ve ben.

Üç kişiydik. Üçümüz de *kimsesiz yüzlere* sahiptik ama en çok hangimiz kimsesizdik, bunu bilmiyordum.

Yankı. Gözlerim açıldı, ellerim direksiyonu kavradı ve bakışlarım sokak lambasına kaydı. Kim bilir şu an ne durumdaydı? Onlar ne durumdaydı? Biliyordum ki o benim yerimde olsaydı bir an bile yalnız bırakmazdı. Benim de bırakmamam gerekiyordu ama öylesine hareketsiz duruyordum, öylesine kuvvetim yokmuş gibiydi ki bunlar sadece düşüncelerimden ibaret kaldı.

Geceydi. Kimsesiz, terk edilmiş bir sokakta, kim olduğunu bilmeyen bir kadın olarak saatlerce sokak lambasını izledim.

İzledim, izledim ve izledim. O sokak lambasından cümleler döküldü, sesler geldi, görüntüler aktı ama ben hareket edemeden izlemeye devam ettim. Ağlamak istedim ama ağlayamadım, bağırmak istedim ama bağıramadım. Kaçmak istedim ama kaçamadım.

Yankı'ya gitmek istedim ama gidemedim.

Onu yaşadıklarıyla yalnız bıraktığım ilk geceydi.

Kuvvetim yoktu, sadece hissiz ve hareketsizdim. Çabaladım, kontrol etmeye çalıştım ama olmadı; gözlerimi o sokak lambasından ayıramadım. Duyduklarım, olanlar, yaşananlar kaldıramayacağım kadar ağırdı. Tek bir şey de düşünmedim, bütün hayatımı düşündüm. Hangisine daha çok ihtiyacım olduğuna karar vermeye çalıştım.

Kimsesizlikten kurtulmaya mı yoksa zaten kimsesiz olmadığıma inanmaya mı?

Yaşlı kadın dedi ki, *sen kimsesizlikten hiçbir zaman kurtulamazdın zaten, bu imkânsızdı. Sen kimsesiz olmadığına inanmak istiyorsun.*

Çocukluğum dedi ki, *Yankı seni kimsesizlikten kurtarmak için her şeyi yapacak, ona inan. Sen kimsesizliğini onunla iyileştireceksin.*

Koza'nın dudaklarından belki de çıkan tek bir yalan bile beni mahvetmeye yetmişti.

"Lütfen," dedim parmaklarım sıkıca direksiyonu tutarken. "Sadece gerçeklere ihtiyacım var." Ama ben bile doğrulara ve gerçeklere hiç uğramazken o da bana uğramazdı, biliyordum.

Gün ağardı, sokak lambasının ışığı çoktan kapandı hatta ön cama yağmur damlaları çarpmaya başladı. Sokaktan birkaç insan geçmeye başladı, bana baktılar. Yoksul bir semtte olmalıydım çünkü arabanın dikkat çektiğini o an anlamıştım.

Küçük çocuklar arabanın çevresine doluştuğunda ve büyük adamlar rahatsız edici bakışlarını yüzüme diktiklerinde istesem de istemesem de gitme vaktinin geldiğini fark ediyordum. Gecenin yok olması ve yağmur içimdeki o ağırlığı az da olsa kaldırabildiğinde zihnimdeki sesler de kesilmeye başlamıştı.

Bir kararı yoktu vicdan mahkemesinin ama ne yapmam gerektiğini biliyordum, hem de en başından beri.

Yankı'yı böyle bir zamanda yalnız bırakamazdım.

Geç mi kalmıştım yine? Her şey için yine geç miydi? Kocaman bir gece geçirmişti, yalnız başına.

Arabayı çalıştırıp çocuklara dikkat ederek ağır ağır geriye çektim ve hızlıca bir şekilde dönüp Sokak Nöbetçileri'nin olduğu yere sürmeye başladım. Nefesimin kesildiğini hissedince yanımdaki pencereyi sonuna kadar açtım. Atıştıran yağmur ve soğuk hava yüzüme çarparken yutkundum ama boğazımın acıyla dolduğunu, yutkunurken bile canımın yandığını fark ettim.

Koza'ya inanmayacaktım.

Yankı'yı yalnız bırakmayacaktım.

Sokak Nöbetçileri'ni yalnız bırakmayacaktım.

Gözlerim arabadaki saate kaydı, sabahın dokuzu olduğunu gördüğümde içimi şiddetli bir korku sardı; Işık iyi miydi? Onu saatlerdir düşünmemiş olmak kendime büyük bir tokat atmak istememe neden olsa da sakinleşmeye çalışarak arabanın hızını biraz daha artırdım.

Soracaklardı, nereye gittin diyeceklerdi; yalanlar düşünemiyordum.

Yankı'ya ne söyleyecektim?

Onu öylece arkamda bıraktığımda son bakışlarını hatırlamak bile istemiyordum. Biliyordum, yalnızdı; biliyordum, kendini delirtecek kadar fazla suçluyordu ve biliyordum, ben bir aptal gibi onu yalnız bırakmıştım.

Biliyordum, artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Arabayı İBAK'ın önünde durdurup indiğimde hastanenin kapısının açık olduğunu gördüm. Hızlı adımlarla o tarafa yürümeye başladığımda içimi kaplayan korku, beni kabul etmeyeceklerini söylüyordu. Etmezler miydi? Gerçekten Koza'nın dediği kadar fazlalık mıydım?

Hastaneye girdiğim anda gözüme ilk çarpan Bartu oldu. Sandalyelerden birine oturup başını duvara yaslamıştı, gözleri kapalıydı. Ağır adımlar atarak diğer tarafa yönelmek istediğimde Bartu'nun, "Helin," diyen sesini işittim. İrkilerek ona baktığımda göz göze geldik. "Neredeydin?" diye sordu ama sesinde merak yok gibiydi, fazlasıyla yorgundu. "Nereye kayboldun?"

Işık'a bir şey olmamıştı, bunu görebiliyordum çünkü eğer olsaydı Bartu şu an bu şekilde oturamazdı. Duraksayarak, "Ben," deyip gözlerimi kaçırdığımda Yankı'yı gördüm ve kalbimin içine bir dikenin battığını, o dikenin Yankı'nın yalnızlığından geldiğini anladım. Yerde oturuyordu, sırtını duvara yaslamıştı. Bir bacağını dizinden kırmıştı. Parmakları yerde hareket ediyor, bir şeyler yazıyormuş gibi oynatıp siliyordu.

Öylesine yalnız görünüyordu ki o tarafa gitmek için adım atacak bacaklarım bile bana lanetler sıraladı.

"Her zamankinden daha yalnız görünüyor, değil mi?" dedi Bartu sorusundan vazgeçerek. Yankı'nın yanında olmak istediğini ama yine de gururuna söz geçiremediği için yanına bile gidemediğini fark ettim. "Yanına git." Bakışları bütün dikkatiyle beni esir aldı. "Her nereye gittiysen onu yalnız bıraktığına değmiştir umarım. Saatlerdir o duvarın kenarından bir an olsun ayrılmadı, seni bekledi mi bilinmez ama birisini bekledi."

Başımı tedirginlikle aşağı yukarı sallayıp Yankı'nın yanına yöneldiğimde yere bir şeyler çizen parmakları bir anlık duraksadı, kirpiklerinin arasından ona yaklaşan ayaklarıma baktı, sonra yine yere bakıp yazdıklarına devam etti.

Bir an ne diyeceğimi bilemediğimi, ona yaklaşsam bile nasıl bir yol izleyeceğimi düşünmediğimi fark ettim. Gülümseyecek miydim?

Nasılsın diye mi soracaktım? Bana bir şeyler söylesin diye mi bekleyecektim? Hangi birini yapacaktım? Hangi birine karşılık verecekti?

Adımlarım durdu. Ondan birkaç metre uzakta. Bana bakmasını bekledim ama o yere bakmaya, bir şeyler çizmeye devam etti. Parmaklarının hareketlerini izledim ama anlamlı hiçbir kelime çıkmadığını fark ettim.

Yavaşça duvara yaslanıp yere çöktüğümde hemen yanına oturdum. Üzerimde hâlâ duran elbiseyi umursamadan onun gibi bacaklarımı öne uzattım. Profilini izlerken gözlerinin çevresini kaplayan, uykusuzluktan oluşan morlukların büyüdüğünü gördüm. Bir parça da olsa uykuya ihtiyacı vardı, bunu biliyordum.

Dudaklarımdan, "Işık nasıl?" sorusu döküldü. İlk bunu sorabilmiştim. Onu ona sormak için yanıp tutuşuyordum ama bunu yapamazdım, biliyordum. "Mutlu nasıl? Lâl nasıl?" Sen nasılsın, diyemedim.

Bir emir vermişim gibi, sanki bana cevap vermesi gerekiyordu. Düşünmeden, "Mutlu'yu sakinleştirici verip uyuttular ama birazdan uyanır," dedi. "Lâl de aynı şekilde. Işık çok büyük bir ameliyat atlattı. Öğlene doğru tekrar kontrollerini yapacaklar." Parmakları duraksadı. "İyi, o yaşayacak. Ona hiçbir şey olmayacak."

Bakışlarımı yere diktim, onun profiline daha fazla bakmak istemiyordum çünkü içimde kendini suçlayan tarafımı susturabilmek neredeyse imkânsızdı. "Ameliyat," dedim kısık sesle. "Yani nasıl?" Soruyu tamamlayamadım ama o anladı.

"Rahmi alınmadı ama Gonca emin, çocuğu olmayacak." Tek bir cümleydi ama bu cümleyi söylerken yanında bambaşka bir acıyı daha getirdi. "Anne olamayacak." Başını iki yana salladı. "Ve Işık, her zaman anne olmak isterdi, bu onun hayaliydi."

Saatlerdir ağlayamadığımdan olsa gerek gözlerim hemen doldu ama sıkıca yumup o yaşları geriye attım. "Çok..." dedim zorlukla konuşarak. "Üzgünüm. Ona bunu söylemek çok zor olacak."

Yankı başını iki yana salladı, ellerini yerden çekerek karşısındaki duvara baktı. "En kötüsü de söylediğimizde umurunda değilmiş gibi davranması olacak. Biliyorum; bakacak, dinleyecek ve sonra bir aile istemediğini dile getirecek. Ama sonra ne yapacak, biliyor musun?" Başını önüne eğdi. "Her zaman yaptığı gibi yalnız başına ağlayacak. Işık aramızda şefkate en fazla ihtiyacı olan çocuktu ama biz de çocuktuk ve Önder ona hiçbir zaman şefkatini vermedi."

"Ama siz vardınız," diye fısıldadım. "Siz onun yanındaydınız."

"Ama bir çocuk, başka bir çocuğa şefkatini verebilir mi Helin?" Bakışları bana döndü, göz göze geldiğimizde kalbimi sıkıştıran turkuaz gözlerinde mesafelerce uzaklığı gördüm. "Bir çocuk, başka bir çocuğun saçlarını okşayabilir mi anne gibi? Ona hayatı öğretebilir mi baba gibi? Sevgiyle kucaklayabilir mi? O en eksiğimizdi. Şimdi daha da eksik çünkü onun da elinden aile olmayı aldılar."

Gözlerinde acı vardı. Saf bir acı ve ilk defa bu kadar fazla görüyordum bunu. Işık'ı nasıl sevdiğini anlayabiliyordum ama hissettiklerinin bu kadar yıkıcı olması, elimi kaldırıp onun yüzüne dokunma isteğimi körükledi. Havaya kalkan elimi gördüğünde başını çevirdi ve tekrar duvara baktı. Parmaklarım saçları yerine omzuna dokunduğunda çekingendim. "Bir çocuk, başka bir çocuğa şefkatini verebilir," dedim titreyen bir sesle. "Saçlarını da okşayabilir, hayatı da öğretebilir. Hatta sevgiyle de kucaklar. Bunların hepsini Işık'a verdiğine adım gibi eminim. Sen onların en büyük şansısın."

Güldü ama fazlasıyla acılı bir gülümsemeydi. Başıyla Bartu'nun oturduğu yeri gösterdiğinde, "Bartu benimle konuşmuyor ama onun nasıl kötü olduğunu görebiliyorum," dedi. "Mutlu şu an Işık'a bir şey olacak diye kalbi bile zor atıyor, hissediyorum. Lâl geçmişinden dolayı parçalanmış durumda. Işık zaten mahvolmuş." Başını iki yana salladı. "Her şey dağılmış, yıkılmış durumda. Bütün bu yıkıntıların ortasında oturmuşum, izliyorum. Sadece izliyorum. Ve..."

"Ve sen kendini suçluyorsun," diye cümlesini tamamladım. "Sen nasılsın Yankı? Her şey dağılmış, yıkılmış durumda ama sen nasılsın?"

Omzunun üzerinden baktı yine. Bana bir şeyler söylemek istedi ya da anlamamı sağlamak için tam gözlerimin içine baktı ama onu anlayamadım, konuşsun istedim. "Ben mi nasılım?" dedi. "Hayatımın en berbat gecelerinden bile daha berbat bir gece geçirdim." Kaşlarını havaya kaldırdı. "Öyle berbattı ki bir an güneş bile doğmayacak, gece bile bitmeyecek sandım." Bakışlarını kaçırdı. "Ama güneş doğdu, gece bitti. Şimdi her şey daha farklı olacak çünkü kim olduğumla, ne olduğumla bu berbat gecede bir kez daha yüzleştim. Unutmuşum meğersem, hatırladım."

Kendini suçlaması beni mahvederken elim omzundan yüzüne kaydı, çenesini tutup kendime çevirdim. "Yankı," dedim. "Neymişsin sen? Robot mu? Yüzleştiğin kimdi? Her kimle yüzleştiysen o değilsin."

"Çocukluğunun karşısına dikilip hesap sorduğu tek kişi sen değilsin Helin," dedi beklediğimden daha sert sesle ama bakışlarına bu sertlik ulaşmamıştı. Bir anda ürperdim, o bunu fark etti mi bilmiyordum ama cümlelerinde kendi yüzümü görmek beni ürpertmişti. "Ben kendi gücümü kazandığımdan beri dört çocuktan sorumluydum. Beraber büyüdük ama onlar büyürken hep önlerinde ben yürüdüm. Ve dün gece neyi fark ettim, biliyor musun? Ben onların önünde değilmişim, artık onlardan birisi olmuşum. Önlerinde yürümeyi bırakmışım..."

"Senin yapabileceğin hiçbir şey yoktu," diyerek lafını kestim. "Hiçbir şey yapamazdın. Bilemezdin o silahların patlayacağını, nereden bilebilirdin? Hangimiz bilebilirdik?"

"Bilemezdim," deyip yüzünü elimin arasından çekti, parmaklarım havada asılı kaldı. "Ama bu zamana kadar bilmediğim birçok olayda onları koruyabildim. Önder haklı. Nedenler benim yüzümden oluşmadı belki ama sonuçlar benim. Unuttum, dört çocuğu unuttum, bencil oldum. Sanki yalnız değilmişim gibi ve..." Sustu, cümlesi yarıda kesildi, sonra bakışlarını benden ayırdı.

"Devam et." Sesim titriyordu, umurumda değildi fakat bu sefer onu da ilgilendirmiyormuş gibi duruyordu ya da ilgilendirse bile şu an bundan çok daha önemli şeyler vardı.

"Boş versene," dediğinde omzunu indirip kaldırdı. "Herkes kendi tercihlerinden sorumludur."

"Yankı." Gözlerimi sıkıca yumdum, ellerimi yumruk yaptım ve titremelerini engellemeye çalıştım. "Devam et. Sanki yalnız değilmişsin gibi... Ve?"

Yine gülümsedi. Bu sefer gülümsemesinde umudu da gördüm ama o umut artık aramızda çizilemez bir resimden ibaretmiş gibi görünüyordu. "Sanki," dedi kısık bir sesle. "Benim de bir hayatım varmış gibiydi. Benim de olabilirmiş gibi. Kendimi bazen daha fazla düşündüm, birkaç kez istediğim gibi yürüdüm. Sonra ne gördüm, biliyor musun? Ben önceden yalnızdım. Bunu unutmuşum. Gece tekrar yalnızlığımla tanıştım. Aslında hayatım dört çocuktan ibaretmiş. Olması gereken buymuş."

Başımı iki yana sallayıp gözlerimi açtım, ellerim ellerine uzandı, önünde birleştirdiği parmaklarını sıkıca kavradım. "Yalnız değilsin," diye fısıldadım ve gözümden bir damla yaş aktığında artık kendimi

daha fazla tutamıyordum. "Eğer birilerini suçlayacaksan hepimiz suçluyduk, tek sen suçlu değildin. Senin bir hayatın var Yankı, duyuyor musun? Bak bir hayatın var ve ben o hayatın içindeyim."

Ellerimi tutmadı ama çekmedi de. O Yankı Sarca'ydı. Öfke nöbetleri yoktu, hesap sormalar ya da çok büyük tepkiler vermeler. Kendi içinde çözüme kavuşturduğu her konudan galip ya da mağlup çıkar, karşısındaki kişiyi ona göre yargılardı. Yine günler önceki gibi hissediyordum. Bana bağırmalıydı, hesap sormalıydı, üzerime gelmeliydi.

Ama bunu yapmadı. Dudaklarından sadece, "Hiç sanmıyorum," döküldü. "O hayatın içinde ben yalnızım."

Bir an ne diyeceğimi bilemeyip, "Bana Yuva demiştin," diye fısıldadım. "O gün her şey üzerine geldiğinde sarılmak istemiştin, sana bir Yuva olamayacağımı söylediğimde de herkese soğuk, sana sıcak olduğumu dile getirmiştin. Şimdi bir Yuva olmadığıma mı inandın yoksa soğuk olduğuma mı?"

Yüzüme bakmadı, baksa ağladığımı görecekti ve belki de bunu bildiği için bakmadı ama çenesi kilitlenmişti. Karşısındaki duvara bakarken ellerini ellerimden çekmemesinin nedenini sorguluyordum, daha fazla ağlamayayım diye miydi yoksa ellerimin titremesini mi durdurmak istiyordu?

Belki de bunların hiçbiri değildi, ona dokunduğumun bile farkında olmayabilirdi.

Yalan söylemezdi ama yalan söylememek için susardı. Bana sarılsın istedim, evet bu zordu, yine bütün yüküyle bana sarılsın istedim ama bu artık çok zor geliyordu. Cevap vermedi, öylece sessizliğe gömüldü.

"Bana kızgınsın." Bir elim elinden uzaklaştı, tekrar yüzüne dokundum, parmaklarım sakallarına çarptığında gözlerini yumup yutkundu. Kendi içinde hâlâ bir savaşta olduğunun farkındaydım ama bana bir karara varılmış gibi davranıyordu. "Çünkü dün seni yalnız bıraktım." Yüzünü yüzüme çevirdim, bana bakarken turkuaz gözlerindeki buz gibi ifadeyi gördüm. "Biliyorum," diye fısıldadım. "Sen beni asla yalnız bırakmazdın." Bakışları benden sanki daha fazla uzaklaştı. "Ama ben senin gibi değilim, ben senin gibi sakin, kontrollü ya da dirayetli değilim. Senin gibi her şeyi halledemiyorum, senin gibi kurallarım da yok. Senin gibi düşünceli de değilim. Ben buyum." Ne saçmalıyordum, özür dilemem gerekirken neler söylüyordum?

"Fazla ironik değil mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Önder'e beni robotlaştırdığını söylerken bana bir robotmuşum gibi cümleler kurman. Çünkü Yankı öfkelenmez, değil mi?" Gözlerini yukarıya kaldırdı. "Yankı kontrollüdür. Yankı dirayetlidir. Yankı toplayıcıdır. Hatta dur, şunu da düşündün mü? Yankı zaten bir şekilde yolunu bulur, iyi olur. Bunu da düşündün mü?" Hiçbir şey söylemediğimde cevabını aldı. "Düşündün," diye mırıldandı. "Çünkü ben buyum."

"Hayır." Yutkundum, yüzünde duran elim daha fazla titredi. "Öyle değil." Ne diyeceğimi bilemiyordum, nasıl bir yol izleyeceğimi bilemiyordum. "Belki sen benimle aynı durumda olsaydın..."

Lafımı hızlıca kesti. "Bu saydıklarının tek bir tanesi bile bende olmasaydı," dedi karşı çıkan bir sesle. "Ben seni yine de..." Devamını getirmemesi için, kendimi daha fazla suçlu hissetmemem için elimle ağzını kapatıp başımı iki yana salladım.

"Özür dilerim," dediğimde gözümden bir yaş daha düştü. *"Keşke her şey için çok geç olmasaydı."* Ne olursa olsun, onu yalnız bırakmamam gerektiğini görebiliyordum ama ben çok kötü bir insandım, çok kötü bir kalbim, çok kötü bir vicdanım vardı ama ona bakarken şimdi her an acıdan parçalanacakmış gibi hissediyordum. "Beni suçlamayacaksın yine de, değil mi?" Bunu istedim, bunu o kadar çok istedim ki tırnaklarımı kendime batırmayı arzuladım ama hiçbir tepki vermedi. "Hesap da sormayacaksın," dediğimde bir yaş daha süzüldü. "Beni bu şekilde bırakacaksın, bu çok kötü."

Elimi ağzından çektiğimde turkuaz gözlerindeki ifadenin silinmeye başladığını hatta yerine büyük bir şefkat duygusunun yerleştiğini görebiliyordum. Artık her şey çok başka olacaktı, artık her şey çok farklı olacaktı ama onun şefkati hep canlı kalsın istedim.

"Bana da lanet olsun sana karşı böyle olduğum için," dedi, sonra dayanamadı ve eliyle uzanarak yanağımdan süzülen yaşı sildi. Bunu yaptığında gözlerimi kapattım ve elim onun yüzümdeki eline gitti. Bunu yapsın istemedim, beni düşünsün istemedim. "Helin," dediğinde kapalı gözlerimi aralayıp ona baktım fakat onun bakışları benim titreyen ellerimdeydi. *"Ne olacak senin bu durmadan titreyen ellerin?* Nasıl olur da şöyle bir durumda bile aklımı durdurabilirsin, kendimi dinlememi engelleyebilirsin?" Öfkelendi ilk defa ama öfkesi bana değildi, kendisineydi.

Merhamet miydi ona bunu yaptıran? Nefretiyle yüzüme bile dokunmaması gerekirdi ama o Yankı'ydı, bunu yapardı. Bazen kendisinden bile daha önemli anları vardı, o anların arasında benim gözümden damlayan yaşlar olması o kadar saçmaydı ki. Bunu yapmamalıydı, kendisi de biliyordu.

"Keşke bunu yapmasan, elimi koparıp atsan," dediğimde ağlamaya devam ediyordum ve o yaşları siliyordu. Şu an iyi edilmesi gereken kişi oydu ama yine o beni iyileştiriyordu. "Önemsemesen beni. Hiç mi öfkeli hissetmiyorsun? Yankı, ne olur bunu yapma."

"Keşke," dedi dişlerini sıkarak. "Bunu benden daha çok kimse isteyemez ama sen ağlıyorsun, ellerin titriyor, dizlerin titriyor ve sesin titriyor. Ben duruyorum, aklım duruyor. Bu nasıl geçecek bilmiyorum ama bir gün gelecek, aklım durmayacak Helin. Duydun mu? O gün ne olacak, inan kestiremiyorum."

Bir tarafım o gün gelsin istedi, bir tarafım o gün yok olsun istedi. "Öfkeli misin bana?" diye sordum.

"Öfkeliyim," dedi ama sesi öfkeli çıkmadı. "Yani öfkeliydim ama geçti." Doğru mu, yalan mı söylüyor diye gözlerinin içine baktım ama hiçbir duyguyu okuyamadım.

"Bir daha seni yalnız bırakmayacağım," dediğimde söz vermenin ne kadar kötü bir şey olduğunu bilsem de bunu yaptım. "Yemin ederim, yapmayacağım."

"Hayır," diye karşı çıktığında yüzü şaşkındı. "Sana bunun yüzünden öfkeli değildim, bu tamamen senin tercihindi."

Tercihim değildi, yapmam gerekenlerdi ama bunu ona söyleyemedim. "Ya neden öfkeliydin?" diye sordum ürkek bir sesle. Art arda akan yaşları silerken ellerimin titremesi bir an bile kesilmiyordu.

"Çünkü beni iki parçaya böldün," dedi net bir sesle. "Ve benim sadece tek kişiden ibaret olduğumu unuttun. Bir tarafımda kardeşlerim, bir tarafımda sen." Çenesini havaya kaldırdı. "Sana da bir şey olabilirdi ve ben yanında değildim. Beni, seni merak etmek zorunda bıraktın. Yalnız bırakılmak umurumda değildir ama düşüncesizliğe tahammülüm yok. Eğer sana öfkelenmemi istiyorsan düşüncesiz davranmaya devam et Helin."

Şaşkınlıkla hatta büyük bir dehşetle gözlerimi araladığımda elini yüzümden çekip derin bir nefes verdi, söylememesi gereken bir şeyi

söylemiş gibi başını çevirdi. "Yani," dedim şaşkınlıkla. "Seni yalnız bıraktığım için öfkeli hissetmiyor musun?"

"Hissetmiyorum," dedi rahatça.

Yankı Sarca yalan söylemezdi.

"Peki seni yalnız bıraktığım için kırgın hissetmiyor musun?"

Dudakları aralandı, işte o an cevap vermedi ve tekrar aralanan dudaklarını kapattığında çöktüğü yerden yavaşça kalktı. Bakışları yerde oturmaya devam eden bana kaydığında hiçbir şey söylemeden diğer tarafa yürüdü fakat düşük omuzları bile sanki bana kırgın olduğunu avaz avaz haykırdı.

"Yankı," dedim arkasından, dönüp bana baktı. Kollarımı iki yana açtım ve omzumu indirip kaldırdım. "Bana Yuva dedin. Şimdi sarılmak istersen sarılabilirsin, buradayım."

O yine gözyaşlarımı engelledi, yine titreyen ellerime çare oldu ama ben de ona bunu yapmak istedim. Evet, bir anlık bencillikle benim de ona sarılmaya ihtiyacım vardı çünkü yaşadıklarımın ağırlığı ona sarılınca geçerdi, biliyordum.

Başını olumsuz anlamda iki yana sallayarak, "Dün gece çok soğuktu Helin," dedi beklediğimden daha kırgın bir tınıyla. "Ve sabah oldu. Gece bitti." Kollarım havada asılı kaldı, ona baktım ama o yüzünü çevirdi ve yürümeye devam etti.

Durup düşündüm; kendimi, bütün yaptıklarımı ve onun bana yaptıklarını. Bir kez daha farkına vardım. Yankı Sarca, benim görüp görebileceğim en doğru yoldu ama o yola kötü kalbimle ben sığamıyordum.

Kimse sığamıyordu.

Herkese Yuva olan asıl oydu, bir kez olsun ona Yuva olmamı istemişti ve her şeyi mahvetmiştim.

Bu yaşına kadar kimseye sığınmamış Yankı Sarca bir daha bana sığınır mıydı, bilemiyordum ama suçluluk daha fazla arttı. İyileştim, elleri bile beni iyileştirdi ama o iyileşmedi.

Fark ettim ki suçladığım, önüne geçtiğim herkes gibi olmuştum ona karşı. Önder'dim, Bartu'ydum, Lâl'dim, Mutlu'ydum, Işık'tım. Ona değer veriyordum ama ona değer verirken yıkıntıların arasında, enkazında yine beni iyileştirmesi için bekliyordum.

Hepimiz Yankı Sarca'ya bunu yapıyorduk ama bir gün o enkazın altında tamamen yok olduğunda hepimizin sonu gelecekti, kendi sonunun geldiği gibi.

Birinci akşam

Mutlu kendine geldiği gibi direkt Işık'ın kapısının önüne yattı. Hiçbir şekilde içeriye almıyorlardı, Mutlu ise kapının önünde sanki Işık onu duyacakmış gibi konuşuyor, espriler yapıyor, sonra susuyordu. Ben kapının hemen yanındaki sandalyedeydim, Lâl karşımdaki duvarın dibindeydi. Yankı hiç uyumamıştı ve uyumamak için de direniyordu. Onlar kapının diğer tarafındaydı.

Hiçbiri zorunlu kalmadıkça uyumuyordu.

İkinci akşam

Kapının önünde oturan kişi Bartu'ydu ve hemen yanında Mutlu vardı. Başı yine Bartu'nun omzundaydı, ona bir şeyler söylüyor, arada sırada akan gözyaşlarını siliyordu. Konuşmalarının arasında, "Çok üzülür mü çocuğunun olmamasına?" diye sorduğunu duymuştum. Bartu hiçbir şey dememişti ama cevabı aslında çok belliydi. Beklemeden devam etmişti. "Ben ona çocuk da olurum hatta çocuk gibiyim. Üzülmesin."

Üçüncü akşam

Kapının önünde oturanlar Lâl ile Yankı'ydı. Uykusuzluğa daha fazla dayanamayan Lâl, Yankı'nın bacağına yatmıştı ve elleri yüzünde, acı çeker bir ifadeyle uyuyordu. Bir kâbus gördüğü aşikârdı. Ben yerimden hiç hareket etmiyordum ama Lâl orada öyle yatarken Bartu ortalıklarda görünmemişti. Mutlu'yu uyuttuğunu düşünmüştüm ama sonra Mutlu çıkıp geldiğinde bir süre kayıplara karıştı.

Dördüncü akşam

Bizi odaya Işık'ı görmemiz için alabileceklerini söylediler. İlk girmesini istediğimiz kişi elbette ki Mutlu oldu. Hiçbirimizin ağzını bıçak açmıyordu ama bunu duyduğumuz anda hepimiz dönüp Mutlu'ya bakmıştık ve o da hevesle bizlere teşekkür etmişti. Odadan çıktığında son gözyaşlarını siliyor gibiydi. "İyi," demişti sadece. Sonradan da düzeltmişti. "İyi olacak."

Yedinci akşam

Artık Işık'ı başka bir odaya aldılar. Bu odaya kalabalık olmadığı sürece girebileceğimizi söylediler ama Sokak Nöbetçileri'nin hiçbir bireyi söyleneni dinlemedi. Dördü birden odadan içeriye girdiğinde

adım atamamış, öylece kapının dışında kalmıştım. Evet, içeriye girip Işık'ın yüzünü görmek için can atıyordum ama şu an, onları kendi aileleriyle baş başa bırakmak istemiştim.

Sadece o an, ben kapının dışında kaldığımda yedi gün sonra Yankı dönüp yüzüme bakmıştı ve tam o an, Lâl kapıyı kapatmıştı. Bunu bilerek mi yapmıştı bilmiyordum ama o kapı yüzüme çarpıldığı anda sanki bir yerlerden izleniyormuşum gibi cebimdeki telefonum titremişti.

Tanımadığım bir numaraydı ama mesajı açtığım anda onun kim olduğunu anlamıştım ve direkt adını kaydetmiştim. Yankı'nın bana verdiği telefonun numarasını nereden bulmuştu?

Koza:

Sevgili kardeşim, ilk görevin için hazır mısın?
Bu benim için önemli.

Öfkeyle telefonu cebime sıkıştırmış, mesajını görmezlikten gelmiştim.

Sekizinci, dokuzuncu ve onuncu günlerde artık Işık'ın yanında bir kişi kalabiliyordu. İlk iki gün Mutlu kalmıştı ama artık Yankı ona eve gidip duş almasını, güzel bir uyku çekmesi gerektiğini söylediğinde hatta bunları yapmazsa bir daha Işık'ın yanına sokmamakla tehdit ettiğinde üçüncü gün Lâl onunla kalmıştı.

O gece Lâl Işık'ın yanında kalırken ben ve Bartu sandalyede yan yana oturmuş, karşımızdaki duvarı izliyorduk. Yankı nerelerdeydi bilmiyordum ama o kadar hayalettim ki beni görüp görmediğinden bile emin değildim. Günlerdir birkaç kelime konuşabilmiştik. Bana da uyumamı söylemişti, sandalyede uyuyakaldığım zamanlar üzerime ceketini örttüğünü hissetmiştim. Birkaç defa yemek getirmişti, yemesem bile bakışlarıyla yemem gerektiğini dile getirmişti.

Ama bu kadardı.

"Doğru düzgün dinlenemedin," dedi Bartu, düşüncelerimin arasına girip ciddiyetle. "Mutlu'yla eve gitmeliydin." Eski Bartu olsaydı ilk gün nereye gittiğimi, gece boyunca nerelerde dolandığımı sorardı, sorgulardı ama bunu yapmamıştı. Aramızdaki ilişki gitgide kuvvetleniyordu. Bana güvenmiyordu belki ama güvenmek istediğinin farkındaydım.

O an aynısını onun da yapması gerektiğini söyledim fakat omzunu silkip beni ciddiye almadı. Bir an kendimi tutamayıp, "Işık," diye mırıldandım. "Ona daha önce ne oldu? Mutlu neyden söz ediyordu?"

Bartu yutkundu. Gözleri karşısındaki duvardan yere kaydı, o baktığı yerde sanki Işık'ın kanları vardı. "Sokak Nöbetçileri'nde iki kişi intihar etti," dedi açıklama olarak. "Birisi Işık'tı."

"Peki ya diğeri?"

Derin bir nefes verdi, gülümsedi, bana baktı. "Tekrar intihar edip etmeyeceğini bilemeyiz. Kim olduğunu söylersem ona bunu belli edersin. Onun üzerine titrersin, önem verirsin ve o bunu anlar." Başını salladı. "Gerçekten anlar ve intihara daha fazla sürüklenir."

Şaşırdım ama ona belli etmedim. "Sanmıyorum," diyerek fikir yürüttüğümde biraz daha acılı gülümsedi. "Hepiniz hayata ve birbirinize bağlı görünüyorsunuz. Hiçbiriniz bu saatten sonra diğerini geride bırakmamak için intihar etmez Bartu."

Derin bir nefes verip ayağa kalktı, ellerini cebine yerleştirdi ve dönüp bana baktığında bakışlarında ilk defa korkusunu gördüm. "Bilemezsin, belki de birimiz o kadar da bağlı değilizdir bu hayata ve bu aileye."

Hepsini düşünebiliyordum ama bir yandan da hiçbirini düşünemiyordum. Tanrı'nın beni şaşırtmak gibi bir huyu vardı fakat içimden bir ses Yankı diye haykırdığı anda o sesi susturmak için kalbime bir kez daha kurşun sıkmak istedim.

On ikinci akşam

Sonunda Işık hastaneden çıkmıştı, Mutlu ve onun odasında hep beraberdik. Günlerdir ilk defa onu bu kadar net görebiliyor, ilk defa onun tam gözlerinin içine bakabiliyordum. Kilo kaybetmişti, yüzündeki renk gitmişti ve dudakları kurumuştu. Bir süre mamayla beslenmiş, en sonunda isyan bayrağını kaldırıp defalarca kusmuştu.

Sıvı tüketime geçilmişti, Lâl'in elinde bir çorba kâsesi vardı ve ona çorbasını içiriyordu. Aralarında belki de bana en sıcak bakan kişi şu an Işık'tı fakat ben artık kendimi öylesine suçlu hissediyordum ki ona aynı şekilde bakamıyordum.

"Hepinizin yüzünden yorgunluk akıyor," diyen Işık tek tek yüzlerimizi inceledi ve bir şeylerin yolunda olmadığını anladı. Herkes bir tarafa dağılmış gibiydi, herkesin arasında buz gibi rüzgârlar esiyordu. "Ben

iyiyim diye kaç defa söyleyeceğim. Sadece yeni doğmuş bir bebek gibi besleniyorum, o kadar." Lâl onu susturmak için çorba kaşığını ağzına dayadı ve Işık içerken yüzünü buruşturdu. "Iy, ne var be bunun içinde?"

"Brokoli," diye cevap verdi yatağın başında duran Yankı. Bense tam karşısında, ayakucundaydım. "Kereviz sapı, soğan, patates, ha bir de..." Lâl'in yüzüne baktı. "Kabak."

Işık yüzünü daha fazla buruşturdu ve kâseyi eliyle itekledi. "İçinde zehir de var mı? Gerçi içinde zehir olsa tadı daha güzel olurdu. İçmem ben bunu."

"İçeceksin." Mutlu kaşları çatık bir şekilde Işık'ın ayaklarının dibine oturdu. "Kaç kilo verdiğinin farkında mısın?"

"Evet." Işık ellerini havaya kaldırdı fakat yaraları henüz iyileşmediği için yüzünü buruşturdu. "Kurşun döktürdüm üzerime, kilo vereyim diye." Hiçbirimiz gülmedik ama o gülmeye başladı fakat yine ona eşlik etmedik hatta Bartu hiddetle nefesini verdi. "Of," dedi bana bakıp. "Lütfen eski halinize gelir misiniz? Altı üstü kurşun dizdiler üzerime, o kadar. Ben hastanede yatarken espri yeteneğinizi mi kaybettiniz?"

Yankı arkadan Işık'ın saçlarını karıştırdı. "Sen hastanede yatarken çok şey değişti," diye mırıldandı.

"Ne gibi?" Işık'ın konu dikkatini çekmişti.

Mutlu hızlıca, "Bartukıç Kasass Sarcaious," deyip sırıttı. Gözlerinden yorgunluk akıyordu ama eski enerjisinin gitgide yerine geldiğini görebiliyordum. "Gay oldu, bana yürüyor artık. Kıçımı izlediğine yemin edebilirim."

Elindeki çorbanın tadına bakan Lâl bir anda öksürmeye başlarken çorbanın bir kısmı üzerine döküldü ve endişeyle ayağa kalkıp kâseyi yanındaki masaya bıraktı. Yankı elini alnına koyduğunda Bartu'nun sıkılgan ifadesi anlık olarak düzeldi ve gözlerini açıp şaşkınlıkla Mutlu'ya baktı.

"Lâlito," diye devam etti Mutlu. "O oyuncu oldu. Ayrıca sanat için soyunuyor..."

"Lan Mutlu." Bartu arkadan sertçe Mutlu'nun kafasına vurduğunda Işık kıkırdamaya başladı ve onun gülüşü hepimizi güldürdü. "Lan kardeşim," dedi Bartu gülümseyerek. "Ne sanatı, ne soyunması? Abartma."

Mutlu omzunu silkti. "Helinski," dedi beni göstererek. "Fantezilerini yazdığı bir kitap çıkardı. Kitabın adı, *Patates Kızartmam Yankı*." Işık

dayanamayıp kahkaha attı. "Kitabın içinde patatesler hakkında bütün fantezileri bulabilirsin. Kitapçık gibi düşün. Tarif vermiş tek tek."

Yankı boğazını temizleyip burnunu çekti. "Ah," dedi Işık ona bakıp. "Yankı ne yaptı bu iki haftalık arada?"

"O mu?" Mutlu çenesini kaldırdı. "O hayatına Jack Smith olarak devam edip porno yıldızı oldu."

"Ne?" Dayanamayıp güldüğümde ve Bartu da bana eşlik ettiğinde Yankı'nın gözleri direkt ikimize kaydı. Aynı anda Bartu'yla gülüşümüzü susturduğumuzda ikimiz de suçlu bir çocuk gibiydik.

Mutlu, "Beni soracak olursan," deyip ayağa kalktı. Elini cebine koydu, odanın bir köşesinden diğerine model gibi yürüdü, sonra gözlerini kısarak hepimize baktı. "Dünyanın en yakışıklı prens ödülünü aldım ve dünyanın en yakışıklı mankeni oldum. Ayrıca dünyanın en zekisi, en tatlısı da oldum ama önemi yok. Ha bir de," dedi ve bir anda cebinden küçük bir karanfil çıkarıp Işık'a uzattı. "Sen de benim referansımla dünyanın en güzel kardeşi seçildin."

Ben de dahil herkes aynı ifadeyle gülümsediğinde Bartu, "İşte bu çok iyiydi," deyip alkışlamaya başladı. "Gerçekten çok iyiydi." Ona eşlik edip ben de alkışlamaya başladığımda ve benim ardımdan diğerleri de geldiğinde odadaki karamsar hava yok olmuştu, hepimiz Işık için çaba gösteriyorduk.

O an hepimizin zihninden ne geçtiğini ise biliyordum. Işık'a bir çocuk sahibi olamayacağı henüz söylenmemişti. Hiçbirimizin buna cesareti yoktu ve hepimiz Yankı'nın söylemesini bekliyorduk. Böyle anlaşmamıştık, yazılı bir kuralı da yoktu ama bunu yapabilecek kişi oymuş gibi geliyordu.

Cebimdeki telefon titrediğinde alkışlayan ellerim duraksadı ve gözlerimi devirip kim olduğunu direkt tahmin ettim. Birkaç defa daha aramış, mesaj bırakmıştı; hiçbirine dönmemiştim ama şimdi fazlasıyla ısrarcı görünüyordu.

Kimseye hiçbir şey söylemeden arkamı dönüp odadan çıktım ve banyoya girip kapıyı kapattım. Cebimden telefonu çıkardığım anda Koza tekrar aramaya başladı.

Öfkeyle açıp, "Efendim?" diye fısıldadım. "Beni neden arıyorsun?"

Arkadan gelen seslere bakılırsa trafikte gibiydi ama sesi çok netti. "Söylediklerimin neyini tam olarak anlayamadın küçük kardeşim?" diye

sordu rahatlıkla. Yine ağzında sakızı vardı, o kadar emindim ki. "Seni ilk görevini yapmaya davet ediyorum."

"Görev mi?" Ellerim banyodaki lavabonun kenarlarını tuttu, aynadan kendime baktım. "Bilmiyorum farkında mısın ama Işık bugün hastaneden çıktı ve..."

"Biliyorum," dedi hızlıca.

"Ve şu an seninle uğraşacak durumda değilim. Ayrıca seninle anlaşma yaptığımı, bunu kabul ettiğimi hatırlamıyorum."

"Anlaşmayı kabul etmedin zaten çünkü anlaşma yapmak zorundasın." Nefesini verdi, gülümsüyordu. "İlk görev en kutsalıdır. Sana çok kutsal bir görev vereceğim sevgili kardeşim."

"Bana kardeşim deyip durma." Farkında olmadan dişlerimi kenetlemiştim ve aynada gördüğüm yüz bana yabancıydı. "Seninle hiçbir şey yapmayacağım."

Koza bıkkın bir nefes verdi. "Şimdi bu konu uzayacak," dediğinde sesi de bıkkındı. "Ben seni tehdit edeceğim filan ama sen aldırış etmeyeceksin. Sonra ben gidip Sonuncu'yla karşılaştığımda sen korkudan titreyeceksin falan filan. Zaman kaybı yaşamak istemiyorum, biliyorsun, bana karşı kazanamazsın. Bu imkânsız." Hiçbir cevap vermediğimde güldü. "Yoksa her şeyi itiraf edecek kadar cesur musun?"

Işık'ın yattığı odadan kahkaha sesleri geliyordu fakat ben tıkıldığım banyoda, aynadaki yansımamla büyük bir tartışma içindeydim. "Sen hayatımda gördüğüm en düşüncesiz adamsın," diye inledim. "Şu an beni bu duruma soktuğuna inanamıyorum."

"Genelde düşüncesiz olduğumu söylerler." Trafiğin sesi kesilir gibi oldu, sonra kapı kapanma sesi, ardından adım sesleri geldi. "Ama ben düşüncesizken bile çok düşünürüm küçük kardeşim. Şimdi beni iyi dinle, ilk görevini söylüyorum."

İlk önce cevap vermedim. Önüme gelen saçlarımı art arda arkaya atarken sırtımı tamamen aynaya döndüm ve öfkeyle nefesimi verdim. "Ne isteyeceksin? Yankı'ya ne yapacağım?"

Kısa bir sessizlik oldu, o sessizlikte her ne düşünüyorsa nefes bile almadığını fark ettim. Kararsız mıydı yoksa bana mı öyle geliyordu bilmiyordum ama insanın pişman olacağı kararlar verirken nasıl davrandığını iyi bilirdim. Eğer karşımda olsaydı bunu çok net görebilirdim.

"Görevin şimdi beni Sokak Nöbetçileri'nin evine almak," dedi bir anda. "Yaralı güzel kızı görmek istiyorum."

"Ne?" Şaşkınlıktan yüksek sesle bağırdığımda hızlıca elimle ağzımı kapattım sonra bütün öfkemin yok olduğuna ama yerine büyük bir korkunun geldiğine şahit oldum. "Onu öldürecek misin?"

Koza kahkaha attı. Gerçekten kahkaha attı ve onun kahkaha atması beni daha fazla ürküttü. "Öldürmek mi?" diye sordu. "Onu öldürecek çok fırsatım oldu ama aralarından tek öldürmeyeceğim kişi yine o." Adım sesleri durdu. "Beni eve al. Beş dakikan var."

"Sen saçmalıyorsun," deyip ben de gülmeye başladım. "Gerçekten benimle dalga geçiyorsun ya da bu bir şaka." Telefonu uzaklaştırıp ekrana baktım. "Sen Işık'ı iki sebepten görmek isteyebilirsin sadece. Birincisi yarım kalan işi tamamlamak." Diğerini söylemeden önce uzun bir süre sustum.

"Diğeri?" diye sordu ama cevabını almaya çok da meraklı değil gibiydi.

"Onu merak ediyorsun." Bunu söylerken bile kulaklarıma inanamıyordum. "Onu görmek istemen, onu merak etmen. Ama bunu neden isteyesin, çok saçma."

Aramıza yine büyük bir sessizlik girdi, sonrasında konuştuğunda sesinde alay vardı ama nedense yüzünün ciddi olabileceğini hissettim. "Evet, bu çok saçma," diye karşılık verdi. "Ama bazen kimsenin bilmediği sırlar vardır küçük kardeşim." Nefesini verdi. "Dört dakikan kaldı. Biliyorsun, süre konusunda çok cimriyimdir."

Sabırsızca olduğum yerde kıpırdandım ve ne kadar bağırmak istesem de bunu yapamadım. "Şu an herkes onun odasında," dedim dudaklarımı telefona yaklaştırıp. "Mutlu bir an olsun onu bırakmıyor, hiçbiri bırakmıyor. Ayrıca seni dış kapıdan asla eve alamam..."

"Tamam, o halde pencereden alırsın," dedi, yine adımlarını duydum ve birkaç saniye sonra gülümsediğini hissettim. "Şu an yaralı kızın penceresinin altındayım."

"Sen gerçekten kafayı yemişsin." Başımı iki yana salladım. "Eğer bunu yapacağımı düşünüyorsan..."

"Yapacaksın." Sesi netti. "Üç buçuk dakika. Eğer süre dolarsa yanacak kişi ben değil, sen olacaksın." Tam dudaklarımı aralayıp küfür etmek için hamle yaptığımda telefonu kapattı.

"Şerefsiz," diye hırladım telefonun ekranına bakarak. "Şerefsiz!" Telefonu sertçe lavabonun kenarına koyup tekrar aynaya döndüğümde endişeli ifademle karşılaştım.

Üç buçuk dakika. Hatta belki üç dakika. Saniyeler bile şu an bana acıyarak ilerliyordu, bunu biliyordum ve karar vermek için bile zamanım yoktu. Suyu açtım, birkaç defa yüzüme çarptım, telefonu cebime yerleştirip saçlarımı arkaya attım.

Üç dakika. Üç dakika. Üç küçük dakika.

Ne yapacağımı düşünürken banyodan çıktım ve Işık'ın yattığı odaya baktım, ardından gözlerim merdivenlere kaydı. Dikkatlerini dağıtmak için kendimi merdivenlerden aşağıya yuvarlarsam hepsi başıma toplanabilirdi ama şu an bunu göze alamazdım çünkü Lâl'in umurunda bile olmayabilirdi.

Çıktığım banyonun kapısından içeriye baktım. Raftaki jiletlerle bakışlarım kesişti, rasgele elimi kessem ve kanayarak odaya gitsem... Bu da çok saçma bir fikirdi.

Hem bunların hepsinde Işık ve Koza'yı baş başa bırakmış olacaktım, bunu istemiyordum. Ona hiçbir şekilde güvenmiyordum.

Asla güvenmiyordum.

Telefondan saate baktım ve iki buçuk dakikam kaldığını gördüğümde artık yapabilecek hiçbir şeyim kalmamıştı. Hızlı adımlarla odadan içeri dalıp nefesimi verdiğimde hepsinin gözleri bana çevrildi.

Boğazımı temizledim, kapalı pencereye bakıp, "Hepiniz dışarı çıkabilir misiniz?" dedim ağlamaklı bir tınıyla. "Işık'la bir şey konuşmam gerekiyor."

Hepsi birbirine baktı, sonra yine bana döndüler. Anlamsız gözlerin ardından ilk konuşan Mutlu oldu. "Bizim yanımızda konuşabilirsin."

"Konuşamam." Dizlerimin korkuyla titrediğini fark ettiğimde yatağın ucuna ilerledim ve tahtaya sıkıca tutunup alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. "Onunla konuşmak istiyorum." Bakışlarım Işık'a kaydı. "Seninle konuşmam gerek."

İki dakikam kalmış olmalıydı, belki de bir buçuk... Zaman ilerlerken Işık'ın gözleri, gözlerimin içinde neler olduğunu çözmeye çalıştı. Bartu, "Bizim yanımızda konuş," dedi sert bir sesle. "Bir anda ne oldu?"

Dişlerimi sıkarak, "Konuşamam," deyip yalvaran gözlerle Işık'a baktım. "Onunla baş başa konuşmam gerekiyor."

Yankı Işık'ın arkasından çekilip benim olduğum tarafa yürüdüğünde hiçbir şekilde onunla göz teması bile kurmak istemiyordum çünkü bakarsam anlardı, bakarsa görürdü; bu korku bambaşkaydı. Hemen yanıma geldiğinde beni dikkatlice incelediğini biliyordum.

Bir dakika. Bir dakika. Bir dakika sonra benim için her şey bitebilirdi.

"Ellerini, dizlerini, sesini titretecek kadar neyden korkuyorsun şu an bilmiyorum," dedi Yankı kulağıma eğilip. "Ama dediğin gibi olsun Helin." Yanımdan geçerken rüzgârı beni üşüttü, daha fazla titretti ve odadan ilk çıkan Yankı oldu.

Her ne anladıysa şüphesine şüphe eklendi ama benim sadece yarım dakikam kalmıştı.

"Hadi," dedi Işık. "Çıkın da biz Helin'le konuşalım."

"Ama..." Mutlu'nun kaşları çatılmıştı.

"Hadi Mutlu," dedi Işık başıyla kapıyı gösterip. "Çık da Helin'in derdi neymiş öğreneyim."

Yankı'nın hemen ardından sert adımlarla ayrılan kişi Lâl oldu, onun arkasından Bartu. En son Mutlu kaldığında içimden saniyeler sayıyordum ve son on saniyem kala Mutlu da dışarı çıktı. Onların hemen arkasından koşar adımlarla kapıyı kapattım hatta kilitledim sonra pencereye ilerledim.

"Neler oluyor?" diye sordu Işık şaşkınlıkla. "Ne yapıyorsun?"

Pencereyi hızlıca açtım, başımı eğip aşağıya baktım ve Koza'yı gördüm. Pencerenin hemen altındaydı, çok yüksek değildi, tırmanabilirdi ama bu kadarını neden yapıyordu, gerçekten anlayamıyordum.

Hiçbir şey söylemeden pencereden ayrılıp Işık'ın yatağının kenarına oturdum ve ellerini ellerimin arasına aldım. "Bak, bana soru sorma," dedim nefesimi düzene sokmaya çalışarak. "Ama birazdan bu odaya birisi pencereden girecek ve bunu yapmak zorundaydım." Işık'ın gözleri kocaman açıldı. "Sorma," dedim tekrar. "Yemin ederim zorunlu olmasam yapmazdım ama zorunluyum."

Koza'nın tırmanan ayaklarının ve ellerinin sesini duyabiliyordum. Işık yattığı yerden yavaşça doğruldu, sonra başını pencereye çevirip kaşları havaya kalkmış bir şekilde oraya baktı. Kalbim son hızla atarken kafamın içinden binlerce felaket senaryosu geçiyordu, o senaryoların başında Koza'nın elinde silahla tek seferde Işık'ı alnının çatından vuracağı vardı.

Birkaç saniye sonra Koza'nın elleri pencerenin pervazında göründü, sonra başı ve bedeni, ardından kendini yukarıya çekti ve zorlukla pencereden sığıp içeriye girdiğinde yutkunarak Işık'a baktım ama o an, beni daha fazla bozguna uğratan bir ifadeyle karşılaştım.

Işık şaşkın değildi, korkmuş değildi, tedirgin hiç değildi. Koza'yı gördüğü an gülümsediğine bile yemin edebilirdim ama bunu hızlıca düzeltti.

Koza Işık'tan önce direkt bana baktı. "Sana burada olman gerektiğini söylememiştim."

"Kapa çeneni," diye hırladım ve oturduğum yerden ayağa kalkıp üzerine yürüdüm. "Ben de sana süre veriyorum, sadece iki dakika. İki dakika sonra gitmezsen..."

"Ne yaparsın?" diye sordu alayla. "Sonuncu'ya beni pencereden içeriye aldığını mı söylersin?"

"Helin..." Işık'ın sesi ikimizin arasına girdi ve bakışlarım ona kaydığında Koza'yı izlediğini gördüm. "İzin ver de bu tarafa gelsin."

Hayır, gerçekten şaşırmamıştı, sorgulamamıştı da. Aralarında tuhaf bir şeyler olduğunu sezmiştim ama bu kadarı çok fazlaydı.

"Siz tanışıyor musunuz?" diye dünyanın en saçma sorusunu sordum. İkisi de cevap vermedi hatta Koza benim yanımdan geçip Işık'a doğru ilerledi. Yatağının yanında durduğunda gözleri kısıldı, baştan aşağı onu süzüp gülümsedi.

"Koza," dedi başıyla selam vererek Işık. "Burada ne işin var? Neden geldin?" Koza uzun bir süre Işık'ın yüzünü izledi, bunu yaparken gerçekten gelme nedeninin Işık'ı görmek olduğuna bir an inandım.

Hiç çekinmeden, bir an bile düşünmeden Işık'ın üzerindeki çarşafı aşağıya çekti. Öne bir adım attım ama Işık beni eliyle durdurduğunda ve karşı gelmediğinde şaşkınlıkla onları izledim. Işık'ın üzerinde ip askılı siyah bir atlet vardı. Koza uzanıp parmak uçlarını Işık'ın vurulduğu yere dokundurduğunda irkildim ama ikisi de irkilmedi. "Burası," deyip çarşafı biraz daha aşağıya indirdi. Parmakları kasıklarının üzerinde durdu. "Burası." Vurulduğu yerleri gösterdi. "Sana hep söylerdim, hata bir kez yapılır, iki kez değil. Birincide fark ettikten sonra ikinciye nasıl izin verdin?"

Işık gülümsedi, eli karnının üzerine kaydı ve vurulduğu yeri işaret etti. "Burası ilki," dedi. "İkincisinde Mutlu'yu korumak istemiştim ama aslında konu Mutlu değildi, değil mi? Beni vurmaya çalıştılar."

Koza başını iki yana salladı. "İkinci hatan, sana hayatın boyunca unutamayacağın bir ceza verdi. Kendini korumalıydın."

Işık omzunu silkti. "Ben bunu zaten hiçbir zaman beceremem. Kendimi hiç koruyamam."

"Biliyorum." Koza yine alayla güldü ve bunu yaptığı an, yüzüne ağır bir yumruk indirmek istedim. Komik olan neydi? Onun yüzünden ve benim yüzümden Işık vurulmuştu.

Işık, "Neden geldin?" diye sorduktan sonra göz ucuyla bana baktı. O an acaba benim kim olduğumu biliyor mu, diye düşünmeden edemedim. İhanetimi, ajan olmamı, gerçeklerimi... "Onu bu işe karıştırmamalıydın," dediğinde ise aslında hiçbir şey hakkında fikri olmadığını fark ettim. "Yalan söylemek zorunda bırakılan ikinci kişi, Sokak Nöbetçileri'ne çok fazla."

Koza sırıttı ve omzunun üzerinden bana baktı. "Aslında Sokak Nöbetçileri'nde yalan söylemeyen tek kişi Sonuncu, geriye kalan herkes son derece yalancı. Ve o kız," dedi beni göstererek. "Bir Sokak Nöbetçisi değil. Benim gibi *sadece*."

Işık bütün bunları duymazlıktan geliyormuş gibi, "Neden geldin?" diye sordu üçüncü defa.

Koza kaşlarını kaldırdı. "Seni görmek ve gerçeği duyduğun an nasıl olduğunu bilmek istedim." Ondan nefret mi ediyordu, ona değer mi veriyordu yoksa Işık'la ilişkisi benimle olduğu gibi miydi, hiçbir şey anlayamıyordum. Işık'ın tavırlarından az çok Koza'dan nefret etmediğini anlayabiliyordum ama Koza hiçbir şey belli etmiyordu.

"Gerçeği duymak?" Işık kaşlarını çattı. "Neyden bahsediyorsun?"

"Vurulduğunda olandan," dedi Koza, sonra bir anda gözleri bana çevrildi. "Ona söylemediniz mi?"

Daha fazlasını istemediğim için ellerimi kaldırıp, "Yeter bu kadar," dedim ve kapıya baktım. "Gitmen gerekiyor, birazdan odaya gelirler."

"Konu ne?" Işık daha fazla doğruldu, canı yandı ama bunu belli etmemeye çalıştı.

Koza, "Ona söylemediniz," deyip kaşlarını çattı. "Sonuncu hâlâ bir şeyleri itiraf etmek konusunda cesur değil, ha?" Işık'a döndü. "Senden yine gerçekleri saklayacaklar."

"Koza!" Dişlerimi sıkarak ona doğru yürüdüm ve elimle kolunu tutup çekmeye çalıştım fakat buna izin vermedi. "Çık dışarı."

"Devam et Koza." Işık keskin bir nefes verdi. "Sen söylemezsen bir daha kimse söylemez, biliyorum. Hep en kötüsünü sen bana söyledin."

"Işık lütfen." Koza'yı daha fazla çekiştirdim ama hareket bile etmeden Işık'ın yüzüne bakmaya devam etti. "Bunu söyleyecek kişi sen değilsin Koza."

Neyle, kimle savaşıyordum bilmiyordum çünkü ikisi birbirine bakarken ben orada büyük bir fazlalıktım. Koza acımasızdı, hepimizden daha acımasızdı ve hayatın bütün kötülüklerini tek seferde söyleyebilecek kadar da gözü karaydı.

Beni şaşırtsın istedim.

"Artık çocuğun olmayacak," dedi tek nefeste. Beni şaşırtmadı. "Hamile kalamayacaksın. Anne olamayacaksın." Işık'ın yüzüne bakamadım, gözlerimi Koza'nın gözlerine diktim ama o kadar korkutucu gözleri vardı ki mavi gözü bambaşka birine, kahverengi gözü bambaşka birine ait gibiydi.

Bu kadar acımasız olan kişi mavi gözlü müydü, kahverengi gözlü müydü?

Saniyeleri dakikalara dönüştürecek kadar fazla sessizlik oldu. Koza'nın kolunu bıraktığımda sırtım Işık'a dönüktü ve yüzüne bakabilecek cesaretim yoktu.

En sonunda, "Sorun yok," dedi Işık. "Zaten bir anne olamayacak kadar kötü birisiyim." Omzumun üzerinden dönüp ona baktığımda gülümsediğini gördüm ama gözlerinde büyük bir acı vardı. Çok büyük bir acı, çok büyük bir gerçek, çok büyük bir keder. Güçlü kalmaya çalışan ama kalamayan o kadını gözlerinden gördüm.

Koza'ya tekrar baktım; o da Işık'ın söylediğine inanmadı, bu çok belliydi. Bir şeyler söylemesini, en azından acımasızlığını geçirecek bir cümle kurmasını bekledim fakat o, "Sana yine hediye getirdim," deyip elini cebine attı. "Geçmişte olduğu gibi." Bir kutu çıkardı, cam kutunun içinde küçük bir jilet olduğunu gördüm, korkuyla onun yüzüne baktım ama o, kutuyu Işık'ın kucağına bıraktı. "Görüşmemiz buraya kadardı. *Yaşamaya çalış güzel kız.*"

Zaman kaybetmek istemiyormuş gibi pencereye ilerlemek için yanımdan hızlıca geçti. Işık kucağına bırakılan kutuyu eline aldı, acıyla gülümsedi. "Yaşamaya çalış Koza," dedi onun arkasından. Bir anlık korkuyla elinden hızlıca çekip kutuyu aldığımda Işık başını kaldırıp bana baktı.

Koza pencerenin pervazından aşağıya inmeye başladığında ve sonra yere düşme sesi geldiğinde arkasından ilerleyip pencereyi kapattım ve perdeleri çektim. Koza ise görünürlerde yoktu.

"Siz," diye lafa gireceğim sırada Işık hızlıca beni susturdu.

"Helin, uyumak istiyorum." Elimde kutuyla ona bakarken elini uzattı, kutuyu ona vermem için bekledi. Bir an ikilemde kaldım çünkü daha önce intiharı seçmiş bir insanın eline jilet vermek, onu tekrar intihara sürüklemek değil miydi? "Merak etme, kendime bir şey yapmayacağım," dedi aklımı okuyarak. "Zaten bunu bana kendime bir şey yapmam için vermedi."

Nefesimi vererek ona ilerledim ve uzattığı eline kutuyu bırakırken, "Aranızda ne var?" diye sordum. "Siz ikiniz..." Gözlerimi sıkıca yumdum. "Yankı biliyor mu? Peki ya diğerleri?"

"Helin, uyumak istiyorum," dedi bir kez daha ve bu sefer sesi sertti.

"Ama cevap vermen gerekiyor çünkü..."

Lafımı kesti. "Sana onunla aramızda ne olduğunu anlatırsam sen de bana anlatacak mısın?" diye sordu. "Peki ya Yankı'ya anlatacak mısın kendini?" Başını çaresizlikle iki yana salladı. "Bazen, kendine bile itiraf edemediğin sırların vardır Helin. Üzerime gelirsen üzerine gelirim, ikimizin de canı yanar." Başıyla kapıyı gösterdi. "Şimdi lütfen çık ve diğerlerine de uyumak istediğimi söyle."

Şaşkındım, korkuluydum, tedirgindim. Şaşkındım çünkü Işık'tan Koza'ya karşı böyle bir yaklaşım beklemiyordum. Korkuluydum çünkü Koza'nın bundan sonra yapacakları ikimizi de ilgilendirecekti. Tedirgindim çünkü Işık'ın benim gibi kötü birisi olduğu düşüncesi beni mahvediyordu.

Ama biliyordum. Onların arasındaki ilişki, ihanetin başlattığı bir ilişki değildi. Nereden biliyordum, nasıl emindim anlayamıyordum ama içimden bir ses, Koza ve Işık'ın arasındakinin benimle Koza'nın arasındakinden daha masum olduğunu söylüyordu.

En önemlisi, Işık'ın Sokak Nöbetçileri'ne asla ihanet edebileceğine inanamıyordum.

"Yalnız kalamazsın," diye fısıldadım ama Işık çoktan gözlerini kapatmıştı. Önünde yere çöktüm, elim yüzüne düşen saçlarına kaydı, sonra onları geriye attım. "İyi değilsin." Aptal gibi, bir cevap vermesini bekledim ama vermedi. Yankı söylemişti, gerçeği duyduğu an hiçbir şey yokmuş gibi davranacağını ama sonrasında canının çok yanacağını.

Canı yanıyordu ama hiçbir şey yapamıyordum.

"Lütfen," diye mırıldandı titreyen bir sesle. "Sadece beni yalnız bırak. Lütfen. Yalvarırım."

Çöktüğüm yerden yavaşça kalkıp uzun bir süre onun yüzünü izledim.

Kapalı gözlerini açmadı, nefeslerini bilerek düzene soktu ki uyuduğunu düşüneyim ama inanmadım. "İyi olacaksın," diye fısıldadım ona. "Söz veriyorum." Nefesi duraksadı ama yine hiçbir şey söylemedi. O an artık kendini tutamadığını ve kapalı gözlerini hafifçe araladığında bir damla yaş süzüldüğünü gördüm.

"Çık," dedi zorlukla. "Yalvarırım."

Bir süre daha yüzüne baktım fakat ona iyi gelemeyeceğimi anladığımda kapıya yürüdüm, onu arkamda bırakarak odadan çıktım.

Ağlamaya başlayacaktı, kendisini yıpratacaktı, parçalanacaktı, sonra bir kez daha Yankı'dan duyacaktı çocuğunun olmayacağını. Bir felaketi bir kez duymak yetmezmiş gibi ikinci defa duyacaktı ve ilk defa duyuyormuş gibi davranacaktı.

Bu en acısıydı.

Gücünü toplayamayacaktı.

Merdivenleri inerken oturma odasına sessizlik hâkimdi. Kapıda göründüğüm an Mutlu ayağa kalktı, Işık'ın yanına gitmek için hamle yaptı ama kolunu tutup, "Uyumak istiyor," diye mırıldandım. "Şimdi odaya girmeyelim."

"Tamam benimle beraber uyur," dedi Mutlu ama kolunu daha sıkı tuttum.

"Yalnız kalmak istiyor Mutlu. Bırakalım da yalnız kalsın." Mutlu kolunu elimden kurtardı ve geriye bir adım atıp kaşlarını çattı. İlk defa bana böylesine öfkeli bakıyordu.

"Ona ne söyledin?" diye sordu hiddetle. "O iyi mi?"

Bir an gözlerim Yankı'yla kesişti. Oturduğu sandalyeden dikkatle beni izliyordu ama o izlerken bile sırtındaki kamburu görebiliyordum. Üzerine bir de Işık'a söyleyeceklerinin yükü binmişti ve bu yük, onun uykularını bile kaçırıyordu.

Ona, ondan yüklerini alacağımı söylemiştim; bir yalan, başka birini daha kurtarabilirdi. "Ona çocuğu olmayacağını, anne olamayacağını söyledim," dedim kendimden emin bir sesle. "Birinin yapması gerekiyordu, bunu ben yaptım."

Işık bir kez daha bununla yüzleşmeyecekti, Yankı bunun ağırlığını taşımayacaktı. Yaptığımın cezasını en azından yalanla başkasının yükünü alarak ödemek istiyordum.

Bartu oturduğu yerden kalkıp, "Ne dedin sen?" dedi ve elini saçlarına geçirdi. "Buna bizimle konuşmadan, kendi başına nasıl karar verebilirsin?" Lâl de Bartu'nun arkasından ayağa kalktı ve öfkeyle bana baktı.

Tam karşımda duran Mutlu ise burnundan soluyordu. Gözlerim Yankı'ya kaydığında duruşunu dikleştirdiğini ama gözlerindeki şaşkınlığı silemediğini gördüm. "Ne haddine?" diye sordu Mutlu öfkeyle, ilk defa onu bana karşı böyle bir ses tonuyla görüyordum. "Sen kim olarak bunu yapabildin? O iyileşmedi bile ve sen onda başka bir yara daha mı açtın?" Bana yaklaştı. "Bu zamana kadar üzerine hiç gelmedim ama Işık benim kırmızı çizgimdir. Bunu herkesin bildiği gibi sen de çok iyi biliyorsun."

Ellerimi Mutlu'nun omuzlarına yerleştirdim fakat hemen ellerimi itekledi. "Zaman geçtikçe cesaretimiz azalacaktı," diye açıklama yaptım. "Ne kadar iyileşirse iyileşsin, yarası yine de oluşacaktı. Bugün olmuş, yarın olmuş ne fark eder?"

"Ne fark eder mi?" Mutlu kulaklarına inanamıyor gibiydi. "Bunu yapacak kişi sen değildin. Hatta bunu yapacak son kişi bile sen değildin."

Dayanamayıp, "Peki ya kimdi?" diye sordum. "Sen miydin?" Mutlu dişlerini sıktı ama sessiz kaldı. Bartu'ya döndüm. "Sen mi söyleyecektin?" Lâl'i inceledim. "Peki ya sen?" Kollarımı önümde bağladım. "Hiçbiriniz söyleyemeyecektiniz, Yankı söyleyecekti. O ise bunun için kendine zaman tanıyacaktı. Ben bunu üstlendim, Yankı'nın yapması gerekeni ben yaptım."

Yankı oturduğu yerden kalktığında üç öfkeli gözün aksine bana sakinlikle yaklaştı. Gerilimin farkındaydı, birazdan büyük bir patlama olacağının da farkındaydı ve bunu engellemek için adımlarını fazlasıyla sakin atıyordu. Mutlu uzun bir süre yüzümü inceledi, bunu yaparken gözlerindeki öfke arttı. "Sen kötü birisin," dedi bir anda ve cümlesi kalbimin üzerinde yanıp kül oldu, iz bıraktı. "Bir insanın canını gözünü kırpmadan yakacak kadar kötü birisin. Gerçekten öylesin."

"Mutlu," dedim acıyla ve geriye bir adım attım. Bir kez olsun kalbimi kırmayan Mutlu, şimdi tam ortasından iki parçaya bölmüştü. Bartu

bile şaşkınlıkla Mutlu'ya dönmüş, söylediklerini idrak etmeye çalışmıştı. "Böyle söyleme, ben sadece..."

Yankı yanımda durdu, bana baktı, sonra bunu yapmanın ona verdiği hasarı bilse de önüme geçip ilk günlerde olduğu gibi beni kardeşlerinden korudu, arkasına sakladı. "Mutlu, birkaç saat sonra pişman olacağın cümleler kuruyorsun." Sesi yine sakindi ama onun bu cümlesinden sonra gözlerim dolmuştu, kimseden değil, Mutlu'dan böyle bir cümle duymak beni mahvetmişti. "Helin olması gerekeni erkenden yaptı, hepsi bu. Günlerin öfkesini ve acısını ondan çıkaramazsın, buna izin vermem. O da bizim kadar dağılmış durumda, bunu görmüyor musun?"

Yine kardeşlerini karşısına alıyordu. Zaman sanki ilk günlere akmıştı da benim çocukluğumun elleri, onun ellerinin içinde kalakalmıştı. Onca yaptığıma rağmen önümde durması ağlama isteğimi artırdı. "Gerçekten her seferinde onu arkana alıp bizim karşımızda mı duracaksın?" diye sordu Mutlu.

Yankı hiç düşünmeden, "Evet," dedi.

"Lâl bana onun Işık'ın vurulduğu gece ortadan kaybolduğunu söyledi," dediğinde benden şüphelenecek kişi Mutlu mu olmuştu? Peki ya Lâl? Bunu yaparken amacı neydi? "Onun nereye gittiğini hiç sorguladın mı?"

Bir ağzım, bir dilim vardı ama dönüp de onlara hiçbir şey söyleyememek, nutkumun tutulması kendime öfkelenmeme neden oldu. Elimle ağzımı kapatırken kendimi durdurmaya çalışıyordum ama çok zordu, çok çok zordu. "Daha fazla kalp kırıyorsun Mutlu," dedi Yankı. "Ve sen kalp kırdığında bunun vicdan azabını çok çekersin. Yapma. Pişman olacaksın."

Birkaç saniye sessizlik oldu, birbirlerine nasıl bakıyorlardı bilmiyordum ama o sessizlikte yine hiçbir şey söyleyemedim. "Onu korumak için gösterdiğin çabayı," dedi Mutlu en sonunda sert bir sesle. "Işık'ı vuranları bulmak için de harca Yankı, olur mu? Çünkü bu içimdeki öfke başka türlü geçmez, sürekli birilerinin canı yanar. Hepimizin canı yanar. Sürekli birilerinin kalbi kırılır."

Bartu'nun yürüdüğünü hissettim ama onlara bakamıyordum. Yankı'nın sırtına bakarken, bu an bir an önce bitsin diye içimden dualar sıralıyordum çünkü onu, kardeşlerine karşı önümde siper etmek canımı fazlasıyla yakıyordu.

"Onları bulacağım," dedi Yankı korkutucu bir tınıyla. İlk defa günler sonra öfkelendiğini hissettim, öyle bir öfkeydi ki herkesi yakabilecek kadar büyüktü. "Sana söz veriyorum," diyerek omuzlarını dikleştirdi. "Onları bulacağım. Ve bilirsin, ben yapacağım dediğim her şeyi yaparım."

"Onları bulacağız," diye düzeltti Bartu. "İki haftadır boş durduğumuzu mu sanıyordun?"

"Hayır, boş durmadık," diye devam etti Yankı. "Ve bir şeylere de ulaştık." Bu söylediği sanki direkt banaydı. Nefesini verdi, ellerinin arkada yumruk olduğunu gördüm. "Sadece sabret. Sabret ve gör. Her şey gözler önüne serilecek."

Mutlu hiçbir şey söylemeden hızlı adımlarla Yankı'nın yanından ayrıldığında Işık'a gideceğini sanmıştım ama dış kapının sesi duyuldu, Bartu ile Lâl de onun peşinden gitti. Odanın içinde Yankı sırtı bana dönük bir şekilde baş başa kaldığımızda ellerimle hızlıca gözlerimi sildim, gücümü toplayarak omuzlarımı dikleştirdim.

Durduramıyordum; korkularımı, hislerimi, gerçeklerimi durduramıyordum. Bu şekilde bile cümleleri kaldıramazken bir gün her şey açığa çıktığında nasıl katlanacaktım?

Yankı omzunun üzerinden bana baktı ama ben ona bakmak yerine sırtına bakmaya devam ettim. "Özür dilerim," dedim kısık sesle. "Sen söylemeden, Işık'a söylediğim için..."

"Ona bunu neden sen söyledin?" diye sorduğunda bana inanıyor muydu yoksa sorguluyor muydu, anlayamıyordum. İşte beklediğim öfkeli tını artık sesindeydi, patlayabilirdi ya da harlanabilirdi ama bu gecenin sonunda çok büyük bir yangına dönüşeceğinden artık emindim.

Yalanlar düşündüm. En gerçek olanı seçtim. "Birisinin söylemesi gerekiyordu," dedim ucu açık bir şekilde. "Senin yerine başkası söylemiş, ne olacak ki? Hem yükün hafifledi."

Vücudunu hafifçe bana döndürdü, bedeni sürtündü. Gözlerindeki yorgunluk daha fazla artmıştı ama artık bu saatten sonra bayılmadığı sürece uyumayacağından emindim çünkü her şey birbirine girmişti, ben onun aslında en büyük düşmanı haline gelmiştim. Gözleri odadaki loş ışıkla daha koyu görünüyordu. Bakışları kısıldı, eli hafifçe koluma kaydı. "Benim için yaptın yani?" diye sordu. "Beni düşündüğün için, öyle mi?"

Artık yalanlara mı katlanamıyordu yoksa bu son olanlar, yine benim önüme geçip kardeşlerini karşısına alması son damlalar haline mi gelmişti? Tahammülü kalamamıştı, ilk defa böyle görüyordum.

Gerçekten bu gecenin sonunda büyük bir yangın başlayacaktı.

Hiçbir cevap vermediğimde bunu olumlu olarak mı anladı bilmiyordum ama Koza söylemese ben de Işık'a bunu söylemeye cesaret edemezdim. Yankı bu konularda cesur olmadığımı bilecek kadar beni tanımıştı. Parmakları, kolumdan elime doğru okşayarak kaydığında ürperdiğimi ama bu ürpertinin heyecandan değil, korkudan olduğunu hissettim. "Bunun bir önemi var mı?"

"Var," diye karşılık verdikten sonra gözleri gözlerimi esir aldı. "Benim için her şeyi yapabilir misin?" İlk defa olduğu Yankı gibi değildi, ilk defa bambaşka bir adama bürünmüştü. O da bir insandı ve o da artık sabrının son noktalarına geliyordu. "Bunu yapar mısın? Benim için her şeyi göze alır mısın? Bir an bile düşünmeden hem de? Mesela birine güvenmeden de olsa bir yola çıkar mısın?"

Konu ne olursa olsun düşünmedim, üzerinde hesaplar yapmadım. Hızlıca, "Senin için her şeyi yapabilirim," dediğimde cümle dudaklarımın arasından çıktığı anda pişman olmuştum.

"Güzel," deyip ürkütücü bir şekilde gülümsedi. "O halde seninle gitmemiz gereken bir yer var." Bir anda eli elimi tuttuğunda ve beni çekiştirerek yürütmeye başladığında adımlarım birbirine girdi ama ona şaşkınlıkla bakmaktan kendimi alamadım.

"Yankı," diye inledim endişeyle. "Ne oluyor? Nereye gidiyoruz?"

Dış kapının önündeki dolabın orada durdu, elimi bırakmadan sertçe dolabı açtı, içindeki birkaç ayakkabı yere düştü. Yumruğu sertçe suntadan içeriye girdiğinde dolabın içine yerleştirilmiş silahları gördüm. Daha fazla korktuğumda elimi tutan eli sıkılaştı ve aldığı bir silahı kendi beline sıkıştırırken, diğerini bana uzattı.

Tereddütle ona baktığımda tek kaşını havaya kaldırdı. Bu bir tehdit değildi ama bakışlarımdan her şeyi çözmeye çalışıyordu. Silahı aldım ve onun gibi belime sıkıştırdığımda beni kendisiyle beraber dış kapıya sürükledi.

"Yankı," dedim tedirginlikle ama o kapıyı sertçe kapatıp sokakta yürümeye başladığında etrafta Sokak Nöbetçileri'nden tek bir kişiyi aradım, belki onlar bizi engelleyebilirdi çünkü bu halini belki onlar daha önce görmüş olabilirdi ama ben görmemiştim. "Neler oluyor?"

Derin bir nefes verdi, bir anda bıçak gibi kesildi, sonra dönüp bana baktı. "Bugün benim için ve Sokak Nöbetçileri için yapabileceklerinin sınırlarını göreceğim," dedi ve çenemi tutup yüzüne yaklaştırdı. "Bugün senin en gerçek yüzünle tanışacağım Helin. Bu ilk defa olacak ve son olması için elimden geleni yapacağım." Öfke bir insanı yok edebilirdi de yaşatabilirdi de. O an Yankı Sarca'nın ilk defa gördüğüm büyük öfkesinin birimizi öldüreceğini ve birimizi de yaşatacağını hissettim.

8.

ÖFKENİN YANKISI

Helin Aktan'ın güncesinden... ***27.11.2019***

Günlüğe unutmamak için yazdığım, yazacağım anılar daima gülümsetmek zorunda mı Yankı? Gözlerinin içine bakarak bu soruyu soramadığım için üzgünüm.

Ama seninle güzel günleri yaratacak, o güzel günleri hep aklımızda tutacaktık, hatırlıyorsun değil mi?

Bu satırlara bakarken tek bir şeyi unutmak istemiyorum; güzel bir günü değil, hayatımın en kötü günlerinden sadece biri ama en unutulmazı.

Beni kovdun.

Ben senden kovuldum.

Benim evimi, soğuk bodrum katı sandın ama unuttuğun bir şey vardı: sana itiraf edemediğim bir şey. Benim evim hiçbir zaman olmadı.

Ve sen beni, ait olduğumu söylediğin o sokaktan bir kez kovdun. Ben değil senin sokaklarına, kendime bile ait olamadım o andan sonra.

Ve benim kendime ait sokağım bile olmadı.

~~"Altıncı Sokak Nöbetçisi, Helin~~"

"Sadece Helin"

Yankı Sarca'nın güncesinden... ***27.11.2019***

Onu izledim. Titreyen ellerini, dizlerini, korktuğu zamanlar ürkek bakan gözlerini. Bir Yuva'nın depremini izledim, o depremi durdurabilirdim ama yapmadım.

O an, o Yuva'nın depremden ilk defa yıkıldığını gördüm. Parçalandı, pencereleri kırıldı, taşları döküldü. Enkaza dönüştü.

Ardından gerçekle yüzleştim.

Bir Yuva'yı kovamazdın, o Yuva'yı terk edebilirdin sadece.

Bütün her şeye meydan okuyan, başkaldıran Yankı; terk ettiği bütün sokaklara, bütün evlere, bütün insanlara rağmen bir Yuva'yı terk edemedi, kendinde bu kuvveti bulamadı.

Yıkıntıların ve enkazın ortasında kaldım yine de.

Ama gidemedim.

Çünkü o Yuva hâlâ sıcaktı.

"Beşinci Sokak Nöbetçisi, Yankı Sarca"
"Sonuncu Sokak Nöbetçisi, Yankı Sarca"

Küçüklüğümden beri birçok insandan, birçok evden, birçok yüzden, birçok yoldan, birçok sokaktan, birçok geceden ve birçok gündüzden korkmuştum.

Birçok kez korkudan ellerim, dizlerim, sesim titremişti; birçok kez durdurmaya çalışsam da durduramamıştım. Geceleri karanlığa sığınırdım korktuğumda, gündüzleri ise aydınlığın içinde kendimi çırılçıplak hissederdim çünkü en çok o zamanlar açığa çıktığımı düşünürdüm.

Her korktuğumda kaçardım. Bir sokak korkutuyorsa o sokağa bir daha girmezdim, bir yol eğer ürkütüyorsa o yol benim için silinirdi. Korktuğum insanlar hayatımda olmaya devam etse bile o insanların gözlerinin içine bakamazdım. Evlere bir daha uğramazdım, yakınından bile geçmezdim.

Şu an ise bütün o yollar, evler, gündüzler ve geceler sadece bir peri masalındaki korku hikâyesiymiş gibi geliyordu. Onların hiçbirisi aslında gerçek korkum değilmiş de gerçeğim sanmıştım meğerse.

Kendimi beş yaşımda, altı yaşımda, yedi yaşımda hissediyordum; nedeni ise tam kalbimin üzerinde o yaşlarımdan gelen bir korku tohumunun gitgide yükseldiğini hissetmemdi.

O yaşlarımın hissettiği korku, gerçek korkuydu.

Şimdi ise Yankı Sarca'nın bana yaşattığı olaylar farklı olsa da boyut olarak aynı korkuydu ve ne ironikti ki korkularımla kaçtığım adam bana bu korkuyu yaşatıyordu.

O yaşlarımdaki gibi korktuğumu bilse durur muydu?

Hiç sanmıyordum, durmazdı çünkü şu an onu hiçbir şekilde tanıyamıyordum.

Sıkıca tuttuğu elim elinin içinde eziliyordu ve ne kadar sıkı tuttuğunun farkında bile değildi. Korkuyordum, çok korkuyordum hatta yürüyemeyecek kadar fazla titriyordum ama o bunun farkında bile değildi.

Yankı Sarca'nın öfkesi, benim asla unutamayacağım başka bir korkuma dönüşmüştü.

Onu ilk defa böyle görüyordum ve bu gece, başka hiçbir geceye benzemeyecek kadar ürkütücüydü.

Kendi bisikleti yoktu, onu hapishaneden çıktığımız gün mahvetmiştim. Bu yüzden bana aldığı mavi bisiklete doğru yürürken aldığı nefesleri duyabiliyordum. Gecenin sessizliği değildi duyuran, o çok fazla derin nefes alıyordu.

Elimi sadece birkaç saniye bıraktı ve bu aralıkta bisikleti sertçe, oldukça büyük bir hırsla durduğu yerden çekti. Tekerlekleri dönerken diğer yola döndürdü, bisikletin selesine oturdu sonra gözleri benimle kesişmeden elimi tutup beni önüne çekti.

Bin önüme, demedi.

Benim için *masal* bitmişti ve şimdi gerçek bir roman okuyor gibiydim.

Sonunda mahvolacağım bir roman. Kelimeler harf harf yazılırken, beni tüketen gece, yok da edecekti. Hiçbir zaman o roman sayfalarındaki gülümseyen baş karakter olamayacaktım.

Sarsılarak önüne oturduğumda ellerim sıkıca bisikletin demirlerini tuttu ama bunu bile beklemeden bisikleti hareket ettirdi. Pedalları öyle hızlı çeviriyordu ki bisikletin zincirleri yüksek ses çıkarıyordu. Saçlarıma vuran nefesinin yanında soğuk rüzgâr da vardı. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki dönüp ona bakarsam kül olacağımı bile hissediyordum.

Yutkundum, sırtıma çarpan göğüs kafesinin kalkıp indiğini fark ettim; eğer kalbimin sesi bu kadar kulaklarımı doldurmasaydı onun da kalbinin atışlarını duyabileceğimi düşündüm. Demiri sıkıca tutan parmaklarım titriyordu, bu bisikleti bile titretecek kadar kuvvetliydi.

Yankı bunu önemsemedi.

Belki de görmezlikten geldi.

Roman, benim görmezlikten gelinişimle başladı. Bir saniye... Aslında hayatım kaldığı yerden devam ediyordu da ben masalların olduğu yeni bir kitaba adım atmışım gibi hissetmiştim; şu an fark ediyordum.

Sokak Nöbetçileri'yle tanıştıktan sonra hayatım masallara dönmemişti çünkü yalanlarla kurgulanmış, gerçek bir karakterdim.

Bisiklet sert bir viraj aldığında irkilerek ona yaslandım, gözlerimi sıkıca yumdum. Yüzüme vuran rüzgâr gözlerimi yaşartıyordu. Hayır, ağlamıyordum. Bu gece ağlamamak için elimden geleni yapacaktım çünkü ağlarsam Yankı'nın öfkesi yok olabilirdi.

Hep istediğim bu değil miydi? Onun öfkelenmesi, ağzına geleni sayması hatta benim bütün kötülükleri hak ettiğimi söylemesi. O bana iyi davrandıkça kendi içinde tuttukça daha fazla vicdan azabı çekmiyor muydum?

İşte şimdi tam zamanıydı ama bir şeyler daha farklıydı. Beni, onu yalnız bıraktığım için suçlayabilir, öfkelenebilirdi. Onu anlayamadığım için de yapabilirdi bunu ama gerçek yüzüm için yapmamalıydı.

Buna hazır değildim.

İkimiz de değildik.

Hayır ağlamayacaktım, bunu yaparak onun öfke tohumunu yok etmeyecektim.

Hiçbir şey bilmiyordum. Nereye gittiğimiz, ne yapacağımız, silahları nerede kullanacağımız konusunda hiçbir şey bilmiyordum ama bana, benim gerçeğimle karşılaşacağını söylemişti.

Bütün bunları belki de o kaldırırdı.

Belki de Yankı en başından beri her şeyi biliyordu ve şimdi benim için hazırlanmış büyük bir tiyatro oyununa gidiyordum.

Herkes tam karşıma dizilebilirdi. Koza, Ekip, Yankı ve Sokak Nöbetçileri. Gözlerimin içine bakarak bir taraf seçmemi isteyebilirlerdi, tarafı seçerken bir tarafı öldüreceğimi dile getirebilirlerdi.

En kötüsünü düşünüyordum ki karşılaştıklarım beni daha fazla mahvetmemeliydi.

Ama bu düşünceler bile karnıma şiddetli bir ağrının saplanmasına neden oldu.

Bisiklet İBAK'ın önüne döndüğünde kendimi tutamayarak, "Neden buraya geldik?" diye sordum ama tam da düşündüğüm gibi soruma bir cevap vermedi ve birkaç dakika sonra İBAK'ın önünde durduğunda Önder'in kapının önünde bir arabayla uğraştığını gördüm. Temizliyordu ya da başka bir şeyler, bilemiyordum. Umurumda da değildi.

Üstü başı kir içindeydi, saçları dağılmıştı. Bir an Yankı'nın beni ona verebileceğini bile düşündüm ama Önder bizi görünce şaşırdı, kaşları havaya kalktı ve eğildiği arabadan doğrulup dikkatlice bizi inceledi.

Gözleri ikimizi de incelerken Yankı'nın üzerinde daha fazla oyalandı. Doğrulduğunda nedense bir şeylerin ters gittiğini hemen anlamıştı.

Bisikletten indiğimizde Yankı, Önder'in yüzüne bakmadan sert adımlarla İBAK'tan içeriye girdi, beni arkasında bıraktı. Peşinden gitmek yerine arkasından bakarken parmaklarımla oynuyor, Önder'le göz göze gelmemeye çalışıyordum. Ona verecek hesaplarım yoktu, kendime bile hesap veremiyordum.

"Yankı!" dedi Önder yüksek sesle. Gözleri eminim ki benim üzerimdeydi ama içeriye sesleniyordu. "Ne oluyor oğlum? İyi misin?"

İçeriden bir şeylerin düşme sesi geldi, sonra Yankı'nın sessiz küfürü. Önder elindeki koyu bezi yere atıp bana doğru yaklaştı. Bunu yaparken İBAK'ın içine bakmayı da ihmal etmiyordu. "Neler oluyor?" diye sordu en sonunda. Direkt bana sorması kaşlarımı kaldırmama neden oldu.

"Bilmiyorum," dedim sesimin titremesini engellemeye çalışarak. "O öfkeli görünüyor."

"Bilmiyor musun?" Üstten bakışlarını görmek istemediğim için gözlerimi İBAK'tan ayırmadım. "Onun duygu durumlarını benden daha fazla düşünüyormuş gibi görünüyordun, şimdi ne oldu?"

Gözlerim ona kaydı, dudaklarım aralandı. Önder elinin tersiyle alnına düşen saçları geriye itti, cevap vermek istediğimde Yankı İBAK'tan çıktı. Keskin, sert bir sesle, "Arabaların anahtarları nerede?" diye sordu Önder'e. "Hiçbir yerde yok. Bir arabaya ihtiyacım var, hem de hemen."

Önder'i bu soru şaşırtmıştı. "Bartu'ya ceza olsun diye saklıyordum, burayı arabalarla doldurdu. Neden istiyorsun?" Yankı Önder'in tamir ettiği araca baktı. O arabanın Işık'ın yaralı bir şekilde taşındığı araç olduğunu o an fark ettim. Sürücü koltuğunun oraya yürüyüp kapıyı açmaya çalıştı ve açıldığı anda da içeriye baktı. Anahtarları arıyordu ama göremediğini oflayarak geriye çekilmesinden anladım. Önder, "Yankı," deyip onun yanına gitti. "Neler oluyor oğlum? Büyük bir sıkıntın var gibi."

"Şu arabanın anahtarını ver." Kapıyı sertçe örttü, elini öne uzattı ve keskin gözlerini Önder'in koyu gözlerine dikti. Emir cümlesi, benimle beraber Önder'in de kaşlarını kaldırmasına neden oldu. O artık Yankı Sarca değil gibiydi. Bambaşkaydı, kim olduğunu çözemiyordum.

"Neden istediğini söylemediğin sürece anahtarları alamayacaksın oğlum." Önder öylesine sakin konuşuyordu ki bu Yankı'ya yansısın istedi ama başarısız oldu.

Bir süre sessizlik oldu, Yankı'nın çenesi kasıldı ve elini öne itekledi. "Şu siktiğimin anahtarlarını verecek misin?" diye sordu, ses tonu ürperticiydi. "Yoksa senden anahtarları tam da senin istediğin gibi zorla mı alayım?"

Önder dinlerken başını iki yana sallayıp elini Yankı'nın omzuna koydu. "Öfkelisin," dedi ve o an, Yankı'nın öfkeli halinden onun da deli gibi korktuğunu fark ettim çünkü daima itaat edilmesini isteyen Önder, ilk defa itaat ediyormuş gibi konuşuyordu. "Öfke sana yakışmıyor. Bunu çok iyi biliyorsun. Hayatından çıkarman gereken duygular vardı Yankı. Bunun başında öfke geliyordu, biliyorsun." İtaat ediyordu ama yönetmekten de çekinmiyordu. "Ve bir diğer duygu da kardeşlerinden, benden başkasına değer vermemekti." Sırtı bana dönük olduğu için yüzünü göremiyordum ama Yankı'nın omzunu sıktığında az çok ifadesini tahmin edebiliyordum: nefret. "Bunu da çiğnedin."

Yankı gördüğüm kadarıyla birkaç saniye gözlerini kapattı, derin nefes alıp gözlerini açtığında dakikalar sonra bakışları bana döndü. Önder'in son kurduğu cümlenin sorumlusu benmişim gibi gözlerindeki bütün kin bana yöneltilmişti. "Helin, bin arabaya." Tek cümle. Tek emir cümlesi. Neler oluyordu?

Duraksadım, Önder de dönüp bana baktı. Bir an ne yapmam gerektiğine karar veremediğimde Önder, "Sorun ne?" diye sordu tekrar. "Şu kızla alakalı bir durum olduğu çok açık ortada. Onu hapishaneye mi götürüyorsun yoksa?" Alaycıydı ama ciddi olabileceği düşüncesi, arabaya gitmek yerine geriye bir adım atmama neden oldu.

"Hapishane mi?" diye mırıldanırken parmaklarımı sıkıca tuttum. "Koza'nın olduğu hapishane mi?" Yankı'nın içimi rahatlatmasını, Önder'in saçmaladığını söylemesini bekledim.

Büyük bir umutla bekledim.

Ama bunu yapmadı. Gözlerini benden ayırmadı ama Önder'in sorduğu soru daha fazla öfkelenmesine neden oldu ya da bana öyle geldi. "Helin," dedi tehditkâr bir sesle. "Arabaya bin dedim. Hemen."

Seni hapishaneye götürmeyeceğim demedi, sana bunu yapmam demedi. O kadarını hak ediyorsun ama o kadarını yapacak kadar kötü bir adam değilim, demedi.

Tamamen cevapsız kaldı.

Nedense beni oraya götürmeyeceği konusunda bile ona güvenmediğimi fark ettim.

"Hapishaneye gitmek istemiyorum," derken sesim kısık çıkıyordu ama o bunu duyuyordu. "Eğer oraya gidiyorsak..."

"Şu arabaya bin!" diye haykırdığında sesi sokağın içinde inledi, tepemizdeki sokak lambasına konan bir karganın ürkerek uçmasına neden oldu.

Bana bağırıyordu. Yankı bana bağırıyordu. Ama belki de bana sesi ulaşsın istiyordu, bağırdığı kişi ben değildim, Önder'di.

O bana bağırmazdı ki. Bunu yapmazdı.

Arabaya ilerlediğimde Önder'in sert bakışları bana kaydı ama öyle bir baktı ki yine yerimde durmak zorunda kaldım. "Ona ne yaptın?" diye sordu direkt bana. "Onu bu hale nasıl getirebildin? Onun kontrolünü kaybetmesine nasıl neden oldun?"

"Ben hiçbir şey..." diye cümleye başlayacağım sırada Yankı başka bir haykırışla sözümü kesti. "Şu sikik anahtarları derhal bana ver ve o çeneni kapat!"

"Verememem." Önder başını Yankı'ya çevirdi tekrar. "Senelerdir benim yanımdasın ve sadece bir kez gördüm seni böyle. O zaman da neler olduğunu biliyorsun, değil mi? Bu ikinci görüşüm ama aynıları ikinci defa olmayacak, izin vermeyeceğim buna." Başını iki yana art arda salladığında elini Yankı'nın omzundan koluna indirdi. "Seni yine kaybedemem oğlum. Beni duydun mu? Bu değilsin."

Önder'in söyledikleri Yankı'nın umurunda değil gibiydi ama benim umurumdaydı. Koskoca yıllar geçmişti ve o yıllarda sadece bir kez mi öfkelenmişti? Peki o zaman ne olmuştu? Kaybetmek derken Önder neyi kastediyordu?

Kalbimin üzerine başka korku tohumları da ekildi.

Yankı'nın gözlerine öfke tohumlarının daha fazla ekildiği gibi.

Ve bu *öfkenin yankısı* çok büyük olacaktı.

"Eğer burada durmaya devam edersem," dedi Yankı, sadece Önder duyacak sandı ama ben de duydum. "Sadece sen değil, hepimiz kaybedeceğiz. Duydun mu? Tek tek hepimiz kaybedeceğiz, geri dönüşü olmayacak. Birbirimizi kaybedeceğiz, yok olacağız."

Bahsettiklerinin içinde ben yoktum, bunu biliyordum. Bir an öyle bir korktum ki zihnimden geçenlere tahammül bile edemedim. Birbirlerini kaybetmelerine neden olacak kişinin ben olduğumu mu düşünüyordu?

Önder, "Seni bu hale sadece o getiriyor," deyip başıyla beni gösterdi. "Sana onu bu aileye almamamız gerektiğini söylemiştim ama sen inatla onu istedin ve sonucu görüyorsun. Seni değiştiriyor, kardeşlerini unutturuyor, kardeşlerinle aranı bozuyor. Hiçbir şey olmamış gibi onu yanında tutmaya devam ediyorsun. Yetmiyor, ona hak etmediği şekilde iyi davranıyorsun. Onun kim olduğunu bile bilmiyorsun belki de ama ona kendi içini açıyorsun, değil mi? Açmasan böyle değişmezdin. Sen kim olduğunu unutuyorsun, şu haline bak!"

Yankı bu sefer onu dinledi ama bütün bu söylediklerinden sadece tek bir cümleyi çekip aldı. "Ona hak etmediği şekilde iyi mi davranıyorum Önder?" diye sordu.

Hiç düşünmeden, "Evet," yanıtı verdi. "O bunu hak etmiyor."

Yankı başını iki yana salladıktan sonra Önder'in kolunu tutan elinin bileğini kavrayıp sertçe iteklediğinde Önder'in eli hemen arkasındaki arabaya çarptı. "Birine hak etmediği halde kötü davranmaktan çok daha iyi, değil mi?" Yankı bir anda üzerindeki bordo oduncu gömleğinin iki düğmesini açtı, Önder'e göğüs kafesini gösterdi, orada izlerini gördüm. Önder'in onda bıraktığı izleri. "Bir adam tanıdım ben, bana baba olacağını söylemişti ama işkenceler etti. Hak etmedim. Bir adam tanıdı kız kardeşim, Işık hiç sevilmedi o adam tarafından ve ona sevmedi diye işkenceler etti. Hak etmedi. Hangisi kötü? Seç."

Önder ilk defa bu cümleleri işitiyordu, o kadar belliydi ki geriye bir adım atmak zorunda kalmıştı ya da artan öfke gerçekten korkutuyordu. Gözleri Yankı'nın göğüs kafesine inmedi ama hafifçe tebessüm ettiğinde korkularıma başka korkular da eklendi. "Bana daha fazla benzemeye başladın," dediğinde uzanıp Yankı'nın yüzünü sevdi. Küçük bir çocukmuş gibi, ona ihtiyacı varmış gibi. "Artık bunu çok daha iyi görüyorum, yansımam oluyorsun."

"Yansıman mı?" Yüzünü buruşturdu Yankı. "Senin hiçbir zaman yansıman olmayacağımı biliyorsun."

"Öyle mi?" Elini Yankı'nın yüzünden çekti ama gülümsemesi silinmedi. "Cevap versene o zaman, sen de Helin'in silahı çekip kendini göğsünden vurmasına izin vermedin mi sonuçta? Bile bile yaptın bunu. İşkence çeksin istedin, benim silahımı tanıyordun. Neden istedin?"

Bu, geçmiş olan yara izimin sızlamasına, o izin sanki kanamasına neden oldu. Bunu sadece o an, o günlerde düşündüğümü ama sonrasında

aklıma bile uğramadığını fark ettim. Sahiden, Yankı buna neden izin vermişti? Gerçekten kendime bunu yapıp yapmayacağımı mı bilmek istiyordu? Ya da tek istediği işkence çekmem miydi? Bana bunu hiçbir zaman itiraf etmemişti ama bunun yüzünden kendini affettirme sözü vermişti, unutamazdım.

Yankı dakikalar sonra ilk defa öfkeden başka bir duyguyla Önder'e bakıp, "Şu an hiçbir şekilde damarıma basmak istemezsin," dedi ve sorduğu soruyu görmezlikten gelirken dişlerini sıktı. "Şu andan itibaren Helin hakkında bir daha konuşmayacaksın."

Önder kahkaha atarak sırtını arabaya yasladı. "Şimdiden başladı bizi birbirimize kırdırmaya," deyip göz kırpmıştı. "Ama bana cevap vermedin oğlum. Sen neden Helin'in işkence çekmesini istedin, bir yanıtın var mı?" Kaşlarını kaldırdı. "Eğer bir yanıtın varsa ben de aynı sebepten size onları yaptım."

Yankı'nın elleri yumruk halini aldı ama hep yumruklarını gizleyen Yankı, o yumruklarını gizlemedi. "Bir daha uyarmayacağım," dedi. "Onun hakkında konuşamazsın. Bunu artık yapamazsın."

Yankı'yı umursamadı bile Önder, gözleri bana kaydı. "Helin," dedi aynı tebessüm eden suratıyla. "Bana iyi bak. Yankı'nın yirmi yıl sonraki haliyim sadece. Seni onun eğittiği gibi eğitemem ama daha güçlü birisi olmana neden olabilirim. Hem belki bana da kim olduğumu unuttururs*un kızım*. Çünkü bazen borçlar ödenir, senin de borcun bana kim olduğumu unutturmak olur."

Üstü kapalı verdiği mesaj, ona büyük bir nefretle bakmama neden oldu. Günler önce Yankı'yı bulamadığımda, 2 Kasım günü bana yerini söylemiş fakat karşılığını alacağını dile getirmişti. Şimdi ise o şekilde karşıma geliyordu. Yankı öfkeliydi, Yankı harlanıyordu ve Önder, daha fazla odun atıyordu harlanan ateşe. Bunu neden yapıyordu anlayamıyordum ama canını her ne yaktıysa Yankı'nın üzerine gitmek ya da sınırlarını görmek istiyordu.

Belki de ona emir vermesini, karışmasını istemiyordu. Düşündüğümün aksine itaat etmesini istiyor, sürekli karşısına geçip kim olduğunu ona gösteriyordu.

Bunu yaparken de beni kullanıyordu.

O an, çok kısa bir zamanda Yankı'nın hiç ummadığım o sınırlarına şahit oldum. Bir anda kolunu yatay bir şekilde Önder'in boğazına

dayayıp sonra ona arabaya yasladığında iri gözlerle ona baktım. "Sana senin anladığın dilden konuşacağım," dedi dişlerini sıkarak. "Senin sokağında bizler varız ama Helin sadece benim sokağımda. Ona tek bir zarar bile veremezsin, bu bir. Onun hakkında artık konuşamazsın, bu da iki." Önder hiçbir ses çıkarmadan Yankı'ya bakmaya devam etti; benim aksime, şaşkın değildi. Nefes almakta zorlanıyordu. "Beni duydun mu Önder? Seni görmezlikten geliyorum ama sen sana itaat ettiğimi sanıyorsun, aptallık. Sana hiçbir zaman itaat etmedim, etmem."

Önder'in yüzünün rengi değişiyordu, nefes almakta zorlanıyordu fakat elleri karşı koymak için hiçbir çaba sarf etmiyordu. "Nefesim kesilsin mi istiyorsun?" diye sordu zorlukla. "Bunu öfkeyle mi yapmak istiyorsun? Biriktirdiklerini ortaya mı dökmek istiyorsun oğlum?" Yankı biraz daha dayadı kolunu, Önder'in dudakları aralandı. "Yap o halde," dedi hırlayarak.

Önder'in tam gözlerinin içine bakarken, "Beni bir volkan gibi düşün Önder," dedi ama bu cümleyi söylerken öyle bir anlamla söylemişti ki Önder'in ilk defa gözlerine korku ulaştı. "Bir gün o volkan patladığında herkesi ve her şeyi mahvedebilirim. Bunu bana sen söylemiştin. Birikiyorum, biriktiriyorsun. Seni öldürmem, nefesini kesmem ama seni hiç edebilirim, hem de düşünmeden. Buna gücüm, aklım var. Çok iyi biliyorsun."

O tarafa doğru yürüyüp, "Yankı," diye mırıldandım ama sesim ona ulaşmak bir yana dursun, dikkatini bile çekmedi.

"Beni karşına mı alıyorsun?" diye sordu bu kez de boğuk bir sesle Önder. "Bunu aklından bile geçirme, sen hâlâ benim himayem altındasın."

"Gerekirse evet, seni karşıma alıyorum," dedi Yankı. "Hatta gerekirse ben seni himayem altına alırım. Büyüttüğünü, değiştirdiğini sandığın çocuk hiç değişmedi ama büyüdü. Bunu unutma."

İşte bu Önder'i şaşırtmıştı. Kaşları çatıldı, başını iki yana salladı. "Çok pişman olacaksın, öfkeden ne dediğini bilmiyorsun."

Yankı gülümsedi. Gülümsemesi ürperticiydi ama o bunun farkında bile değildi. "Seninle bir dejavu yaşayalım," deyip gözlerini kıstı. "Sana ilk tanıştığımız gün sokakta ne dediğimi hatırlıyorsun, değil mi? Tekrar ediyorum. Demiştim ki, *unutmayacağım, kim olduğumu her zaman bileceğim.*" Boğazını serbest bıraktı, yakasını tutup itekledi. Önder'in eli boğazına gittiğinde öksürmeye başladı.

"Unutmadın mı?" diye sordu.

"Unutmadım Önder," diye yanıt verdi. "Unutmadığımı sen de hep biliyordun ama bu saatten sonra karşımıza çıktığın her an sana da unutmadığımı göstereceğim. Ben buyum, ilk gün yanına aldığın çocuğum. Tek bir parçama bile işlemedin. Ben değişmedim."

Elini Önder'in cebine sertçe atıp anahtarları çıkardığında onu omzundan itekleyip sürücü koltuğunun önünden çekilmesini sağladı. Gözlerini Yankı'dan ayıramıyordu. "Peki ya adını unuttun mu?" diye sordu öfkeyle. "Onu da unutmayacağını söylemiştin ama senin gerçek adının, senin lanetin olduğunu öğrendiğinde bu sözünü çiğnedin." Yutkundu. "Çiğnedin, değil mi?"

Yankı onun sorusunu duymazlıktan gelip, "Helin, arabaya bin," dedi ve kapısını sertçe Önder'in suratına kapattı. Bir daha onunla göz göze gelmeden ben de yolcu koltuğuna oturduğumda Yankı aldığı anahtarı kontağa yerleştirip çevirdi. Gazın sesiyle beraber vitesi hareket ettirdiğinde Önder bize bakmaya devam ediyordu. Arabanın içi temizlenmişti, Işık'ın tek bir kan damlası bile yoktu.

"Bu ikinci öfken Yankı!" diye bağırdı Önder, biz arabayla yanından uzaklaşırken. "Bu gece kimi mahvedeceksin bilmiyorum ama üçüncü öfkende sen mahvolacaksın!"

"Gerekirse gerçek adıma dönüşeceğim," dedi Yankı ağzının içinde, sonra arabanın hızını artırıp anacaddeye döndü. "Ama sana hiçbir zaman dönüşmeyeceğim Önder Sarca."

Öfkesi geçer sandım ama geçmedi, bir insan başka birine öfkesini kustuğu zaman sakinleşirdi ama sanki onunki daha fazla artmıştı. Gecenin kör karanlığında hız limitini sonuna kadar aşarak arabayı sürerken gözlerimi arada sırada ona çevirip direksiyonu sıkıca kavrayan ellerine bakıyordum. Onu sakinleştirmem gerekiyordu, değil mi? Bunu yapmalıydım, sakinleşmesi gerekiyordu.

Fakat zihnimdeki sesler durmuyordu. Bir anda, "Beni hapishaneye mi götürüyorsun?" diye sordum, bu soruyla beraber gözlerimi yola çevirdim, bakışlarımız kesişsin istemedim. Yine cevap vermedi ama nefesini verdiğinde alayla gülümsediğini hissettim. "Lütfen cevap ver," diye fısıldadım. "Eğer o hapishaneye götürüyorsan bunu bilmek hakkım."

Hız biraz daha arttı, gecenin körü olduğu için yol kalabalık değildi ama yanından geçtiğimiz araçlar silik bir şekilde kayboluyordu.

"O hapishane seni korkutuyor mu?" diye sordu ama hep duyduğum sakinliğinden eser yoktu.

"O hapishane herkesi korkutur," diyerek ucu açık bir yanıt verdim. "Bana cevap vermeyecek misin? Oraya mı götürüyorsun beni?"

Karşımdaki yola Koza'nın o hapishanenin içindeki görüntüsü yansıdı. Dört mevsimi duvara çizmişti ve demişti ki, *dışarıda tek mevsim varken burada dört mevsimi yaşıyorum.*

Bunu söylerken ne demek istediğini anlayamamıştım ama Koza'nın hapishanede kalmak istediğini o gün bile anlamıştım. Sadece kendi tercihiydi, belki de onun için en güvenli yer oraydı.

"Seni oraya neden götüreyim Helin?" diye sordu ama bu soru, cevabını beklediği bir soruydu. "O hapishaneye kimleri kapattığımızı biliyor musun da bu soruyu soruyorsun?"

Hızlıca, "Kimleri kapatıyorsunuz bilmiyorum," diye fısıldadım. "Ama şu an öyle öfkelisin ki bana oraya layıkmışım gibi davranıyorsun."

Yine gülümsediğini hissettim ama gözlerim hafifçe ellerine kaydığında parmak boğumlarının bembeyaz kesildiğini gördüm. Sıkıca tuttuğu direksiyon parmaklarının arasında eriyip yok olacakmış gibiydi.

"Bilmiyorsan dinle," deyip sertçe diğer yola döndüğünde az kalsın başım yanımdaki cama çarpıyordu. "O hapishaneye gerçek kötüleri kapatıyoruz. O hapishaneye bize zarar vermek isteyenleri kapatıyoruz. Yalancıları, bizi yok etmeye çalışanları..." Gözlerim yüzüne döndü, bana bakıyordu ve fazlasıyla dikkatliydi. "*İhanet edenleri,*" dedi kelimenin üzerine basarak. "*Sırtımızdan bıçaklayanları.*" Titrek bir nefes vererek yutkunduğumda eli çeneme uzandı, sıkıca tuttu ve başımı çevirmek istediğimde gözlerini gözlerime sabitledi. "Bunlardan biri misin Helin? Neden korkudan titriyorsun?"

Onun karşısına geçip roller yapabilirdim, dimdik durabilirdim, yalanlar sıralayabilirdim ama bunların hiçbirini yapmadım. Cümlelerinin üzerimde bıraktığı etkiyi anlayabilmesi için titreyen elimi, çenemi tutan elinin bileğine yasladım ve tam gözlerinin içine bakarak, "Korkuyorum," dedim. "Şu an çok korkuyorum. Lütfen her nereye gidiyorsak vazgeç."

"Vazgeçmek mi?" Hızlıca elini çenemden çekti ve gözlerini gözlerimden ayırıp yola baktı. "Beni şu an hiç kimse kararımdan vazgeçiremez," dedi kendinden emin bir sesle. "Özellikle sen. Asla."

Bu cümlelerinden sonra bir şekilde gözümün önüne bir gerçek düştü; onu tanıdığımı sanıyordum ama aslında belki de onu tanımıyordum.

Her zaman sakin olan Yankı, her zaman düşünceli olan Yankı, her zaman toplayan Yankı. Hep gördüklerim bunlar olmuştu, şu an ise bambaşka bir adamla karşılaşıyordum. Ne yapabileceğinden hiçbir şekilde emin olmadığımın farkına vardım. Beni hapishaneye götürebilirdi, Koza gibi günlerce oraya kapatabilirdi; hak ettiğimi de söyleyebilirdi.

Bir anda beni arabadan bile atabileceğini düşündüm, bu düşüncemi destekleyen hiçbir davranışı olmamıştı ama neden böyle düşünüyordum, bilmiyordum. Ondan hiçbir zaman emin olamadığımı ise yeni yeni anlıyordum. Hep beni ikilemlerle sürüklemişti ve şu an, büyük bir ikilemdeydim.

Öfkeliydi, beni peşinden nereye götürüyorsa oraya sürükleniyordum ve sonunda ne olacağını bilmiyordum. "Sadece şunu söyle," dedim acı ve korkuyla. "Gittiğimiz yerde en çok kimin canı yanacak?"

Yankı başka bir yola döndüğünde bu yol biraz daha dar, biraz daha engebeliydi. "En çok susan kimse onun canı yanar," deyip omzunun üzerinden bana baktı ama ona bakamadım. "Sence hangimiz daha çok sustuk, daha çok gizlendik? Sen mi, ben mi?"

İkimiz diye düşündüm ama ona bunu sesli dile getiremedim. Arabanın içindeki derin nefeslerini dinlemek, beni olduğum yere daha fazla sindirmişti. "Sen öfkeyle fevri hareketler yapabilecek bir adam değilsin," dedim ama daha çok kendime söylüyor, kendimi rahatlatmaya çalışıyordum. Fakat bu söylediğim onu güldürdü, cevap vermedi.

Daha fazla korktum, daha fazla sindim, daha fazla kaçmak istedim. Ona yalanlar söylemek zorunda kalacağımı hissediyordum, ona rol yapmak zorunda kalacaktım belki de. İstemeden de olsa zarar verecektim. Bu gece, benim için çizilmiş bir yol vardı. "Yankı," dedim korkuyla. "Eve gitmek istiyorum. Ne olur, eve gidelim. Vazgeç. Her ne yapmak istiyorsan ondan vazgeç."

"Korkuyorsun Helin," dedi bir kez daha. "Neyden korkuyorsun? Gideceğimiz yer seni neden korkutuyor? Bilmiyorsun bile neresi olduğunu ama öleceksin korkudan. Neden böylesin?"

"Lütfen," diye fısıldadım titreyerek. "Lütfen. İstemiyorum." Beni inceliyordu, her hareketime bakıyordu; bunu yaparken geriye dönmek

yerine gazı daha fazla alevlendiriyordu. "Her şey çok kötü bir hal alacakmış gibi hissediyorum, daha fazlası olsun istemiyorum. Lütfen Yankı. Lütfen eve gidelim."

"Ben yanındayken neyden korkuyorsun Helin?" diye sordu bu kez de. "Benden mi korkuyorsun? Yoksa gittiğin yerde olacağın kişiden mi korkuyorsun? Belki de benim olacağım kişiden?"

Yedi yaşındaki çocuk, *kendimden korkuyorum en çok*, deyip ekledi: *Seni kaybetmekten korkuyorum*. Ama bunu da sesli dile getiremedim.

"Cevap vermeyecek misin?" diye sordu ama sesinin tonu yükseldi, sabrı artık kalmamış gibiydi. "Sana bir soru soruyorum. Bu denli korkutan ne?"

Yine yanıtsız bıraktım, ellerimi sıkıca yumruk yaptığımda başka bir yumruk kalbimin tam ortasına inmiş gibiydi. O yumruk, izini Yankı'nın bulunduğu yere bırakmıştı. Hayatım boyunca unutmayacağım bir izdi.

Bir anda, "Ben yanındayken neyden korkuyorsun?" diye bağırdığında sesi arabanın içinde çınladı ve olduğum yerde irkilip daha fazla titredim. "Bana artık cevap vereceksin!" İlk defa bana böyle bağırıyordu. Kalın, tok sesi ilk defa yüksek bana ulaşıyordu. Az önce sokakta da bana bağırmıştı, bunu yapmıştı. Bu düşünceyle baş etmem imkânsızdı, Yankı ilk defa bana bağırıyordu.

"Bana bağırıyorsun," dedim korkuyla daha fazla oturduğum yere sinerek. "İlk defa bana bağırıyorsun, kızıyorsun, öfkeleniyorsun. Yankı, bana neden bağırıyorsun?" Acıyla gözlerimi ona çevirdiğimde beni izliyordu ama dolan gözlerimle karşılaştığında sanki büyük bir tekme yemiş gibi hızlıca gözlerini yola çevirdi. Birkaç saniye derin nefes aldı, kaşları çatıldı.

Görmek istemedi, bakmak istemedi ama sesinin ayarını düşürmeden "Sana soktuğumun şansını veriyorum işte," dedi eliyle sertçe direksiyona vurarak. "Sana, neyden korktuğunu soruyorum ama susuyorsun, yine susuyorsun. Uslanmıyorum, şans vermeye devam ediyorum defalarca ama sen de defalarca susuyorsun."

"Çünkü korkuyorum!" diye bağırdım acıyla. "Korkuyorum işte! Sadece korkuyorum! Bu kadar!"

Gözleri gözlerime kaydı, araba son hızla devam ediyordu ama yol boş olduğundan mı yoksa bir şeyleri boş verdiğinden mi anlamadım, uzun bir süre gözlerimin içine baktı. Onun bakışlarına karşılık verirken

ağlamamak için direniyordum. O da direniyordu ama direndiği yaşlar değildi, başka bir duyguydu. O duyguyu anlayamadım.

Savaş verdi. Tam karşımda bir savaş verdi ama yenilen ben oldum. Bir eli şakağına gitti ve sertçe birkaç defa vurdu. "Benim artık şu aklımı durduramayacaksın." Eli, gömleğinin yakasından içeriye girdi, parmaklarını büktü ve kalbini sökmek istiyormuş gibi göğüs kafesinin üzerinde yumruk halini aldı. Bana mı öyle geldi anlayamadım ama söküp atabilseydi şu an bu öfkesiyle yapardı. "Konu sensen dinlemeyeceğim aklımdan başka hiçbir şeyi."

Yutkundum, gözlerimi sıkıca kapatıp başımı çevirdim, ağlarsam bile görsün istemedim çünkü aklını dinlemek için böylesine can atıyorken benim tek bir gözyaşım yüzünden bütün düşüncelerini yok etsin istemezdim.

Ama belki de artık gözyaşlarımın bile önemi yoktu.

Saniyeler geçti, dakikalar geçti, gözlerimi açmadım. Nefes bile almadan zamanın akışını beklerken korkularım daha fazla katlandı ama ona yansıtmak istemedim. Aklımı dinlemeyecektim ama kalbime de başvurmayacaktım.

Sadece Helin olacaktım, bütün gerçeğimle. Olması gereken buydu.

"Aç gözlerini," dedi bir anda. "Gerçeklere yaklaşıyoruz."

Söylediğine itaat ederek gözlerimi araladığımda karşımdaki tanıdık yolla beraber direnen tarafım beni terk etti. Ellerim torpido gözüne tutundu, gözlerim karşımdaki yola odaklandı ve kalbimi sıkıştıracak, kulaklarımı çınlatacak kadar fazla titredim. Şeritlerini bile ezberlediğim caddeden şimdi Yankı'yla geçiyordum ve birkaç hafta önce buradayken, onunla tekrar gelmek, beklenilen sonun yaklaştığını gösteriyordu.

Ekip'i son kez gördüğüm ve Koza'nın Sedat'ı vurduğu inşaata doğru gidiyorduk.

"Ne oldu?" diye sordu dikkatlice. "Bu yolları biliyor musun yoksa?" Eliyle direksiyona bir kez vurdu. "Sanmıyorum. Burası sanayi bölgesidir. İnşaatlarla doludur. Penceresiz, camsız inşaatlarla doludur ama tuhaf gelebilir, iyi dinle. O inşaatlardan biri çok önemli. Şimdi oraya gidiyoruz."

Ellerimi hızlıca torpido gözünden çektim, yumruklarımı sıktım ve nefesimi vererek yutkundum. Ona bakamıyordum ama gözleriyle beni izlediğini, incelediğini çok iyi biliyordum.

Her şeyi biliyordu.

Her şeyin farkındaydı.

Kim olduğumun, neden onlarla birlikte olduğumun farkındaydı.

O halde neden hâlâ bana sorular soruyordu?

"Yankı," dedim direndiğim kişiliğimi yok ederek. "Lütfen eve gidelim." Dudaklarımdan çıkabilen tek cümle buydu. Eve gitmek istiyordum, başka hiçbir şey değil. Ya da birisinin beni kâbusumdan uyandırmasına ihtiyacım vardı.

"Eve gidiyoruz zaten," dedi ve cümlesindeki anlam istemesem de bakışlarımı ona çevirmeme neden oldu. "Öyle değil mi? Herkesin bir evi vardır, o inşaat da birilerinin *gerçek* evidir belki."

Turkuaz gözleri buz gibiydi. Bana hep ilk gün olduğu gibi bakmasından korkuyordum ama şu an öyle bakması için her şeyimi verebilirdim çünkü bakışlarında tek bir ifade vardı:

Düşmanlık.

Beni düşmanı olarak görüyordu.

"Bana öyle bakma," diye fısıldayıp başımı iki yana salladım. "Alışık değilim senin böyle bakmana."

"Ah," deyip gözlerini yola çevirdi. İnşaata yaklaşmıştık. "Sen bana kaç farklı şekilde baktın, kim bilir Helin. Her seferinde hangisine inanacağımı bilemedim ama en samimisi sanırım ilk karşılaştığımız gün olan bakışlarındı."

Cümleler, yeri geldiği zaman hançer olurdu ama ateş olup yaktığına ilk defa şahit oluyordum. "Şu an her ne görüyorsan o kadınım," diye fısıldadım ama araba çoktan inşaatın önüne gelmişti. Sertçe durdurduğunda elleri direksiyonda, karşısına bakmaya devam etti ama korkuyla titreyen elimi yüzüne yerleştirip gözlerini gözlerime çevirdim. "Bak bana. Şu an ne görüyorsun?"

Gözleri bana baktı ama sanki göremedi, kör oldu. Birkaç adım ilerimizdeki Ekip'e ait olan inşaat, benim evim değildi; Sokak Nöbetçileri'nin iki katlı ahşap evi benim yuvamdı. Yatağımın bile olmadığı o evin pencereleri, camları, sıcacık dostlukları, hep hissetmek istediğim kardeşlikleri yeterdi.

Yuvamı istiyordum, bu evi istemiyordum.

"Gördüklerimin arkasındakiler ne olacak Helin?" diye sorduğunda eli bileğimi tuttu, ellerimin titremesini geçirecek sandım ama

bıraktığında başını iki yana salladı. "Bu sefer değil, bu sefer arkasındakileri boş vermeyeceğim. Önünde dikilip değer verdiğim insanları bile karşıma alabiliyorsam bunun bir anlamı olmalı."

Arabadan indi, sertçe kapısını örtüp benim kapıma yürüdü. Açmak için mecalim olmadığından o açtı, inmeyeceğimi fark ettiğinde kolumu kavrayıp beni arabadan indirdi. Adım atmamak için direndim, ayaklarımla geri geri giderek kolumu ondan kurtarmaya çalıştım. "Lütfen," diye inledim. "Bırak, lütfen. Girmek istemiyorum."

"Neden?" diye sorup daha fazla çekiştirdi. "İlk defa görmedin mi bu inşaatı?"

"Yankı, lütfen," dedim ama geri geri gitmemi de ona direnmemi de önemsemeden çekiştirerek inşaata götürdü. "Lütfen," diye direnmeye devam ettim ama faydasızdı. "İstemiyorum. Eve gitmek istiyorum. Buraya girmek istemiyorum."

İnşaatın kapısının önünde duraksadı, içeriye baktı ve benim söylediklerimi bile önemsemeden eli belindeki silaha gitti. Korkuyla nefesimi verdiğimde eline aldığı silahı havaya kaldırdı, içeriye doğrulttu. Bana bakmadan, "İstersen silahını sen de çıkar," dedi. "Ama zarar görmeyeceğini düşünüyorsan bunu yapma elbette."

Oradalar mıydı? Sesleri gelmiyordu ama onlar bir misafir beklemiyorlarsa sessizce köşelerine çekilirler, gizlenirler ve davetsiz misafiri en kötü şekilde karşılarlardı. Bir anda onlarca silahın Yankı'nın başına doğrultulduğunu düşünmek ağlamaklı bir sesle, "Neden bunu yapıyorsun?" diye fısıldamama neden oldu.

Elim silahıma gitmedi, bunu o da fark etti, yüzünde alaycı bir gülümseme oluştu; ilk defa Koza'nın alaycı ifadesini onda da gördüm. Benimle kardeş olduğuna inanamazdım ama Yankı'yla her anlamda birbirlerine benziyorlardı.

"Sen bilirsin," dedi gülümsemesini bir an bile silmeden. "Bu senin kararındı." Eli kavradığı kolumu bıraktı, bana tamamen sırtını dönerek sert adımlarla inşaattan içeriye girdi. Orada öylece kaldım, ne nefes alabildim ne seslenebildim, öylece arkasından baktım ve onun kendinden emin, baskın adımları benim korkuyla elimi kalbime götürmeme neden oldu.

Merdivenlere geldiğinde eğer yukarıdalarsa sesimi duymaları için, "Yankı!" diye bağırdım. "Lütfen oraya gitme!" Sırtımdan sanki nedenini

bile bilmediğim bir güç iteklediğinde koşarak uzağında durdum ama o çoktan merdivenleri çıkmaya başlamıştı.

Başımı art arda iki yana sallarken, bir gün Yankı'yla Ekip arasında kalırsam silah doğrultacağım yüzü çok iyi biliyordum ve bunu düşünmek canımı daha fazla yakıyordu.

Beni buna zorunlu kılmamalıydı. Beni bu yaşıma kadar istemediğim birçok şeye zorunlu kılmışlardı, bunu başkaları yapmıştı ama Yankı'nın da onlar gibi davranması, bu gerçekliğin canımı yakmasına neden oldu.

"Yankı," dedim arkasından giderken ama o çoktan merdivenlerin son basamağına gelmişti, silahını ise içeriye doğrultmuştu. Adımlarım duraksadı, onun gözden kayboluşuna baktım, ellerimin içi terledi, titredim. Ses bekledim. Silah sesleri, belki gülme sesi. Acının haykırışı.

Bir ses bekledim ama hiçbir ses gelmedi.

Nefesimi verdiğimde basamakları korkakarak yavaşça çıktım. Hızlı adımlarından dolayı kalkan tozlar yüzünden elimle ağzımı kapatmak zorunda kalmıştım. İlk olarak adımlarını gördüm sonra vücudunu tamamen gördüğümde daha hızlı adımlarla üst tarafta birilerini arıyordu.

O an, üst katta ne bir masa ne bir sandalye vardı. Burası normalde Ekip'in toplantılarını yaptığı iniydi, onlardan başka kimse giremezdi fakat şu an, terk edilmiş bir inşaattan farksızdı.

Zemindeki kan lekesi dışında.

O temizlenmemişti. Sedat vurulduğu için olan kan lekesi.

"Hey!" diye bağırdı Yankı diğer taraflara yürürken. O an, Yankı'nın buraya nasıl geleceğini tahmin ettiklerini anlayamadım. Bir şekilde aniden verilen bir karardı, bunu ben bile bilmiyordum fakat Ekip bilmişti.

Belki de Koza bilmişti.

Üst kata tamamen çıktığımda içimdeki tarifsiz rahatlama, Yankı'nın karşıma geçip gözlerini gözlerime dikmesiyle silindi. Elinde tuttuğu silahı beline yerleştirmemişti, tam da beni isabet alacak şekilde tutuyordu ama beni isabet almadığını biliyordum.

Bir adım attı, sonra bir adım daha, ardından başka bir adım daha attığında kurumaya yüz tutmuş kan birikintisinin önündeydi. Ayaklarının ucundaki kana basmamak için durdu ama oraya gözleri kaymadı, bana bakmaya devam etti.

Gözlerimin tam içine bakarak, "Kimse yok mu?" diye bağırdı gür bir sesle.

Başımı ağır ağır iki yana salladığımda yalan mı söylemeliydim yoksa sessiz mi kalmalıydım, bilmiyordum. Hangisi daha fazla öfkelendirirdi ya da hangisi bana bütün gerçekleri dökmesine neden olurdu karar veremiyordum.

Dişleri kenetlendi, o sırada arka taraftan bir ses duyulduğunda Yankı'nın gözleri irileşti ve hızlıca sesin geldiği tarafa koştuğunda bir an bile beklemeden ben de onun peşinden ilerledim. Bir gölge diğer yöne döndüğünde inşaatın karanlık tarafına geçiyorduk ve onu görmem neredeyse imkânsızdı.

"Yankı!" diye bağırdım arkasından ama artık adım seslerinden başka hiçbir ses yoktu. Başka sesler de duyduğumda tek kişi olmadıklarını anladım hatta kalabalık bile olabilirlerdi.

Gölgesini takip ederken karanlığa ilerliyordu. Ya da aydınlığa. Nefes seslerim kulaklarımı doldururken içimdeki korku, ona bir şey olacağı düşüncesiyle dolup taştı. Arkamdan sesler de geldiğinde Yankı'nın, "Dur!" diye bağırdığını işittim ve o an, sesin geldiği yönü fark ettim. İnşaatın bodrum katına ilerliyordu.

Orada dayak yemiştim, orada eğitilmiştim, orada doğrulmuştum ve orada yıkılmıştım.

Benim de inim orasıydı.

Benden birçok parça orada olabilirdi.

Daha hızlı koşarken onu görmeye başlamıştım. Koşmuyor, hızlı adımlarla ilerliyordu ama öylesine dikkatliydi ki her kapının köşesinden geçerken, her tümsekte içerilere bakıyordu. Benim adımlarımı duyunca hızlıca arkasını dönüp silahı bana doğrulttu, o an adımlarım kesildi, ben kesildim.

İşte bu sefer silahı bana doğrultmuştu.

Bir ona, bir de silahın soğuk namlusuna bakarken bu birkaç saniye sürdü fakat direkt o silahı benden uzaklaştırdığında arkasını dönüp tekrar ilerlemek istedi ama onun kolunu tutup durdurdum.

Gözleri bana kaydı, kolunu tutan elime baktıktan sonra bakışları gözlerime tırmandı. Acıyla, hiddetle hatta büyük bir korkuyla, "Lütfen buradan çıkalım," dedim. Sonra ekledim: "Benim için. Sadece benim için çıkalım."

Yankı'nın bir yüzü aydınlığa, bir yüzü karanlığa bakıyordu. Bodrum katının dibindeydi, birkaç basamak sonra bodrumdaydı. İçeriden vuran

sarı ışık, direkt bize çarpıyordu. Nefes nefeseydi, göğüs kafesi kalkıp iniyordu ama bana bakarken yorgun gözleri tamamen silinmiş, yerine çok daha büyük bir öfke gelmişti. "Neden?" diye sordu. "Tek soru. Neden, Helin?" Gözüyle bodrumu gösterdi. "Oraya neden inmeyeyim?"

Ekip onu oraya yönlendirmek istemişti fakat bunu ona açıklayamadım. Bütün o adım sesleri, kovalamaca; hepsi Yankı bodrum katına girsin diyeydi. Çok büyük bir sürpriz hazırlanmıştı, belki de benim ruhumun cesedi. Omzumu indirip kaldırdım. "Kötü bir şeyler olacak, hissediyorum," dedim olabileceğim en dürüst şekilde. "Çok korkuyorum."

Sakin Yankı korkmamı istemezdi, sakin Yankı titrememi engellemek isterdi, sakin Yankı o an sadece beni düşünürdü.

Fakat öfkeli Yankı tek kaşını kaldırıp korkularımı görmezlikten geldi. "Buraya kötülükler için gelmedik mi?" dedi bir itiraf bekliyormuş gibi. "Söylesene, en kötü ne olabilir?" Bana birkaç saniye verdi, bu birkaç saniyede hiçbir şey söylemeden başımı iki yana salladığımda ağzından keskin bir nefes verdi. "Siktir etsene, gerçekleri görmeye geldim buraya."

Bana bir anda arkasını döndü, tekrar kolunu tuttuğumda ise hafifçe itekleyip bodrum katının merdivenlerini inmeye başladı. "Yankı," dedim arkasından, korkudan gözlerimin dolduğunu fark ettim. "Ne olur, dur, yalvarıyorum, dur. Yapma!"

Dinlemedi.

Durmadı.

Beklemedi.

Beni umursamadı bile. O an, onun için önemli olan sadece gerçeklerdi ve fark ettim ki Yankı Sarca, yalanlara sadece kendisi için inanıyormuş gibi davranıyordu.

Bodrum katına girdiğinde omuzlarına baktım ve içeriye doğru attığı adımların yavaşladığını fark ettim. Gözden kaybolduğunda birkaç saniye öylece kaldım, elimle yanımdaki rutubetli duvardan destek aldım, gözlerimi kapattım, gerçeklerle bir de ben yüzleşeceğim için bütün gücümü toplamaya çalıştım.

İçeriden Yankı'nın öfkeyle hırlayan sesini duyduğumda basamakları ağır ağır iniyordum. Hep bahsettikleri cehennem basamaklarının sonunda bu bodrum katının olabileceğini hiç düşünmemiştim ama benim cehennemimin son basamağı, bu bodrum katına iniyor olmalıydı.

Elimin tersiyle ağlamamak için dolan gözlerimi sildim ve onunla yüzleşmeye, bodrum katına girdim.

Fakat o an, tam karşımdaki duvarda hiç olmaması gereken bir gerçekle yüzleşmek, kendi gerçeklerimden daha fazla acıttı.

Duvarda Sokak Nöbetçileri'nin fotoğrafları vardı. Çocukluk fotoğrafları, ergenlik fotoğrafları ve son zamanları. Her birinin üç fotoğrafı, beş kişi daire şeklini almışken tam ortada Önder'in fotoğrafı duruyordu. Onun tek bir fotoğrafı vardı ve bu fotoğraf, gençliğine ait gibi görünüyordu.

Bu görüntünün üzerindeki cümle ise arkamdaki duvara doğru gerilememe neden oldu.

"Yarattığın gerçek adaletin sadece korkularından ibarettir."
Koza

Bunu daha önce de okumuştum, hapishanede duvarına yazmıştı fakat şu an burada, onların fotoğraflarıyla beraber olması nefes almakta zorlanmama neden oldu. Yankı birkaç ağır adım attı. Fotoğraflara ilerleyip tek tek onlara baktı.

Bartu'nun çocukluk fotoğrafının üzerine çarpı atılmıştı ve tarih yazıyordu.

Mutlu'nun ergenlik fotoğrafında çarpı işareti ve tarih vardı.

Yankı'nın çocukluğunda da çarpı işareti vardı fakat tarih yoktu, sadece gün yazılmıştı: *Unutulmayacak pazar sabahı, saat 08.46.*

O an, Işık'ın fotoğrafıyla karşılaştım ve karnıma şiddetli bir acı saplandı.

Çocukluğunda ve şu zamanki fotoğrafında tarihler vardı.

Şu zamanki fotoğrafında olan tarih, vurulduğu tarihle aynıydı.

Ekip, Sokak Nöbetçileri'ne zarar verdikleri tarihleri not almıştı.

Elim ağzıma gittiğinde Yankı sadece, "Bu nasıl olur?" diye fısıldadı ve fısıldadığı anda parmakları fotoğrafların üzerine gitti. O an, Yankı da buraya yönlendirilmek için gönderildiğini anlamış olacak ki silahı neredeyse elinden düşecek şekilde tutuyordu. "Bu fotoğraflar," dedi. "Lâl'in bizzat çektiği fotoğraflar. Nasıl?"

Cümleyi kurar kurmaz bakışları bana döndüğünde gözlerindeki suçlayıcı ifadeyle yüzleştim. Tam arkasında daire şeklinde fotoğraflar duruyordu, Yankı önlerinde onları korumak istiyormuş gibiydi.

Benden korumak istiyormuş gibi.

Sustum, hiçbir şey söyleyemedim ama bu fotoğrafların daha önce burada olmadığına emindim. Bir oyun dönüyordu, birileri eğleniyordu ve bütün her şeyin suçu, benim omuzlarıma yüklenecekti.

Tekrar fotoğraflara döndü. Elinden düşmek üzere olan silahı sıkıca tuttuğunda aslında yumruklarını sıktığını anladım. Omuzları inip kalkıyordu ama artık kendini biraz bile olsun sakinleştirmeye çalışan Yankı'yı görmeyeceğimi anladım.

Saniyeler dakikalara dönüştü. Hareket edemedim, Yankı'ya hiçbir şey söyleyemedim. O görüntüyü izledim. Tam karşımda, onlara zarar vermek için gönderildiğim grubun canlarını çocukluktan beri yakanın Ekip olduğunu bilerek izledim.

Kendimi suçladım, kendimden nefret ettim ama zaman o an dursun da dönüp Yankı benimle göz göze gelmesin istedim.

Fakat öyle olmadı.

Yankı gülmeye başladığında ilk defa onun kahkahasını böyle duyuyordum. Öne eğildi, ellerini dizlerine koyup gülmeye devam etti. Öyle bir kahkaha atıyordu ki bu bir çığlık gibiydi fakat daha fazla susamayacağımı anladığımda, "Yankı," diye seslendim. Gülmesi bir an bile kesilmedi. Başını çevirip fotoğraflara baktıktan sonra ellerini saçlarına geçirdi ve fotoğrafları gösterdi. Her şeyi çözmüş müydü?

"Yankı," dedim ona doğru bir adım atarak. "Yapma."

"Burada," dedi gülmesinin arasından. "Benim kardeşlerim." Nefesini verdi. "Hepsinin geçmişi." Gözleri bana kaydı. "Ortada Koza'nın kurduğu bir cümle. Tarihler." Ellerini saçlarına geçirdi, silahı tutan eli sımsıkıydı. "Işık'ı vuran kişiler..." Gülmesi yavaş yavaş kesildi, ona doğru bir adım daha attım. "Sonra sen," dedi saçlarını çekerek. "Buraya gelmek istememen... Bu tuzak..." Sustu, gülmesi tamamen kesildi ve tam karşısında durdum.

Elimi öne uzatıp silahı almak istedim ama elini çekerek silahı havaya kaldırdı. "Buradan çıkalım," diyebildim sadece. "Bu bir tuzak olabilir."

Dudakları aralandı, tam gözlerimin içine dakikalar sonra çok büyük bir inançla baktı. "Tek diyeceğin şey bu mu?" diye sordu. Gözleri fotoğraflara kaydı yine. Bir süre izledi, belki de bir yanıt vermemi bekledi ama bunu yapamadım. Bu sefer başını tekrar bana çevirdiğinde ateş büyüdü, büyüdü, büyüdü; sonra, "Sikeyim!" diye haykırdı. "Bana cevap

ver! Bir şey söyle!" Korkuyla ellerim kulaklarıma gittiğinde gözlerimi ondan kaçırıp yere baktım ama o susmadı. "Bana cevap ver lan cevap!" deyip sertçe göğsüne vurdu. "Buradayım lan ben! Buradayım! Bak bana! Bir şey söyle!"

Dudaklarımdan sadece, "Gidelim," döküldü. Ellerim yüzüme ilerlediğinde bu hayatta beni en fazla korkutacak ikinci şeyin Yankı'nın öfkesi olduğunu fark ettim.

"Gidelim mi?" diye sordu, ardından tek elimi sertçe tutup beni kendisine doğru çekti. "Yüzüme bak," dedi dişlerini sıkarak. Bakmadım. "Bak!" diye haykırdığında diğer elimle kulağımı kapattım ve acıyla yutkundum. "Sen kimsin gerçekte?" diye o en korktuğum soruyu yöneltti. "Bizden ne istiyorsun?" dedi. "Neden geldin?" Başka acı veren soru: "Amacın bize zarar vermek mi?"

Canım acıdı. Korkudan ölecekmiş gibi hissettim fakat son sorusu gözümden bir damla yaş akmasına neden olduğunda, "Size zarar vermem," dedim, ağlamamak için daha fazla direnemedim ama artık gerçekten beni görmüyor gibiydi.

"Benden ne istiyorsun?" diye bağırdı. Bir anda, tuttuğu elime silahı verip geriye bir adım attı, kollarını iki yana açtı. "Bunu mu istiyorsun? Neyi istiyorsun?" Elime bir silah vermişti, karşıma geçmişti ve ona zarar vermemi bekliyordu. Bunu yapacağıma inanıyor muydu gerçekten?

Gözlerim saniyeler sonra yüzüne kaydığında elime tutuşturduğu silahı bir zehirmiş gibi yere atıp, "Ne?" diye fısıldadım. "Ben sana nasıl zarar verebilirim Yankı?" Gözümden bir yaş daha düştü, kırıldım, parçalandım ama en çok bu kadar mı kötülüğe batmış göründüğüm için kendime acıdım. "Ben sana bunu nasıl yapabilirim?" Zor nefes alıyordum. "Sen Yankı'sın, benim tanıdığım o Yankı'sın," dedim büyük bir itirafı dile getiriyormuş gibi. "Ben o Yankı'ya asla zarar veremem."

Yine güldü. "Aklımı kaçıracağım," dedi gülüşünün arasından. "Lan benimle oynuyorsun!" Onun da dudaklarından artık itiraflar çıkacaktı, bunun farkındaydım. "Günlerdir hatta aylardır karşıma geçiyor, bana oynuyorsun. Cevap versene, neden yapıyorsun?" O an, bütün olanları anlatmak istedim fakat Koza'nın cümleleri, Lâl'in cümleleri zihnimin içinde dönerken yine sessizliğe gömüldüm, bu sessizlik Yankı'yı daha çok öfkelendirdi. "Susacak mısın?" diye sordu şaşkınlıkla. "Gerçekten şu tablodan sonra bile susacak mısın bana karşı?"

Ona doğruları anlatamazdım ama belki de en dürüst halimle, tek bir itirafla karşısında dimdik durabilirdim. "Seni kaybetmek istemiyorum," diye fısıldadığımda beni duydu mu bilmiyordum ama öfkeden dolayı aldığı nefesler kesilmemişti. "Yalvarırım, sana zarar vereceğimi düşünme. Hatta buradan gidelim çünkü durursak zarar göreceksin, biliyorum, hissediyorum."

O yüzüme baktı, ben yere baktım, onun botlarını izledim. Kaybolan geleceğimi gördüm, umutlandığım geçmişimi ve yok olan şimdiyi. Hepsinin ortasında çocukluğum ve ben oturmuştuk. Onun kollarını arıyorduk.

Fakat o kollar, bir daha bana sarılmazdı, biliyordum.

Durumun onun tarafından bakıldığında daha karmaşık göründüğünü biliyordum çünkü bir hikâyeyi bilen ve bilmeyenler ikiye ayrılırdı, bilmeyenlerin canı daha çok yanardı sonuçlarından.

Bir insan bir romanın mutsuz sonla biteceğini bilerek okursa kendini hazırlardı ama bilmeden okursa son sayfalara geldikçe mahvolurdu.

Yankı son sayfalara geliyordu, bense mutsuz sonu biliyordum.

"Haklısın," dedi, eğilip yerdeki silahı aldıktan sonra pantolonunun kemerine sıkıştırdı. Ardından kurduğu cümle ise daha büyük bir yangını hissetmeme neden oldu: "Birimizin gitmesi gerekiyor, herkes kendi evinde kalmalı çünkü. En iyisi sen *kendi evinde kal* Helin."

Cevap bile vermemi beklemedi, bir daha yüzüme bile baktığını hissetmedim; yanımdan rüzgâr gibi geçtiğinde yere bakan gözlerim hızlıca doldu fakat birkaç saniye hareket edemedim. "Git..." deyip zorlukla devam ettim. "Gitmek mi?"

Acıdığımı düşündüğüm, düştüğüm ya da kanadığım zamanlarımın şu an hissettiklerimin yanında cennet bahçesi gibi olduğunu görüyordum. Merdivenleri tırmanan adım sesleri gitgide uzaklaşırken o bodrum katında adım atamayacak kadar acıya bulanmış bir şekilde öylece kalakaldım.

O Yankı'ydı. Beni bırakmazdı. Gitmezdi.

Söz vermişti.

Beni iyileştirecekti.

Bizi iyileştirecekti.

İntikam alacaktı.

Şimdi beni, evim sandığı bu soğuk bodrumda yalnız mı bırakacaktı? Ben onun sokaklarına ait değil miydim?

Gözlerim yerden ayrıldı, karşımdaki fotoğraf karelerine baktım. Beş güzel çocuk ve bir daha onlarla beraber olamayacağım düşüncesi.

Benim hiçbir zaman bir ailem olmamıştı ama bir aileye sahip olmak ne demek, onlar öğretmişti. Şimdi öğrendiğimi unutturmak için beni bırakacaklar mıydı?

Hayır, ben bırakılmıyordum, kovuluyordum. Beni kovuyordu.

Geriye bir adım attım, sonra bir adım daha, ardından acıyla bir kez daha yutkunduğumda gözümden art arda yaşlar akıyordu. Onu kaybetmekten korkuyordum, onları kaybetmekten korkuyordum ve şimdi zaten kaybediyorsam neden öylece durup bekliyordum ki?

Gerçeklerimi öğrendikten sonra da beni bırakıp gidebilirdi.

Ama asıl iş cesarette bitiyordu, onun gözlerine bakıp gerçekleri söyleyebilecek cesaretim yoktu. Yine durmadım, ne yaşlı kadını dinledim ne çocukluğumu.

Sadece Helin'e ve hislerine odaklandım.

Ben aslında tek kişiydim.

Merdivenleri hızlı hızlı çıkarken, "Yankı!" diye bağırdım. Adımlarım birbirine dolanıyordu, gözlerim yaşlardan dolayı bulanık görüyordu ama bütün bunları önemsemedim. Karanlıktan inşaatın aydınlık kısmına gelip oradan da koşar adımlarla merdivenleri çıktığımda kalbimi durduran görüntüyle karşılaştım.

Geldiğimiz araba hâlâ orada duruyordu.

Ve o an, Yankı'nın sürücü koltuğunda oturduğunu ama gidemediğini gördüm. Elleri direksiyondaydı, kapısı kapalıydı, tam karşıya bakıyordu ama hareket dahi etmiyordu.

İnşaattan çıktığımda yüksek sesle, "Susmamı istemiyorsun, öyle mi?" diye bağırdım. "Benim evim burası değil! Ben buraya ait değilim!" Öylece durmaya devam etti fakat bakışları yavaşça bana döndüğünde öfkesi sımsıkı tuttuğu direksiyondaydı. "Hiçbir şeye inanma," dedim, daha fazla dayanamayarak hıçkıra hıçkıra ağlayıp. "Ama buna inan. Ben buraya ait değilim Yankı. Ben hiçbir yere ait değilim artık."

Arabadan sertçe inip bana doğru yürüdü, elinde artık silah olmadığını gördüm. Korktum, neyden korktum bilmiyordum ama o an, arkamı dönüp diğer tarafa yürüdüğümde o inşaatın önünde daha fazla

durmak istemiyordum. Peşimden geldi, ondan kaçmadım ama o inşaattan kaçtığımı anladı.

En sonunda eli kolumu kavradığında, "Sen hiçbir yere ait değil misin?" diye sordu, bunu sorarken sesinde kin vardı. "Sana söylemiştim. Benim sokaklarıma ait olduğunu söylemiştim ama hiçbir zaman öyle davranmadın!"

"Çünkü bunu hak etmiyorum," dediğimde kendime olan bütün öfkemi, bütün nefretimi artık kusmak istiyordum. "Çünkü karşıma geçiyorsun, bana sokaklarına ait olduğumu söylüyorsun ama bana kim olduğumu soruyorsun. Kim olduğumu öğrendiğinde o sokaklardan kovmayacağını nereden bileceğim?" Gözlerimi gözlerine çevirdim, sokak lambasının sarı ışığı yüzüne vuruyordu ve sokakta başka ışık yoktu. "Ve az önce ben kovuldum." Kendimi durduramadım, ağlamaya devam ettim. "Beni kovdun. Beni istemedin. Beni burada bırakmak istedin."

Öfkesi değil ama gözlerindeki kin silindi. "Ben seni kovmadım, sadece gittim çünkü oraya ait gibi sadece onları koruyorsun. Her şeyi kendi istediğin gibi algılıyorsun, değil mi? Onları tanıyorsun ulan, onu tanıyorsun!" dedi bir anda. "Onları biliyorsun. Kardeşlerimin başına idam ipini geçiren kişileri tanıyorsun." Yine hiçbir şey söylemedim. "Ve," dedi ellerini birbirine çarparak. "Susuyorsun, susuyorsun, susuyorsun. Bunu hep yapıyorsun ve ben de senin için kendimi susturuyorum, görmezlikten geliyorum. Konu benim canım mı? Sorun yok Helin, ben ölürüm ama benim kardeşim zarar gördü, gözlerinin önünde. Bunu nasıl..."

"Bunu nasıl yapabilirim?" diyerek belki de cümlesini tamamladım. "Ona gerçekten zarar vermek isteyeceğimi mi düşünüyorsun?" Bu sefer de o cevap vermedi. "Düşünüyorsun." Artık ben de öfkelenmeye başlıyordum. "Allah kahretsin!" diye haykırdım. "Işık'ı bu denli severken ona zarar gelmesini nasıl isteyebilirim Yankı!" Ellerim saçlarıma kaydı. "Sana nasıl zarar verebilirim?" Konu suçlama mıydı? Bunu sonuna kadar ben de yapacaktım. "Ayrıca birine zarar vermek konu olduğunda senden daha fazla zarar veren yoktur, biliyor musun? Önder haklı, gözlerinin önünde işkence çekmeme izin verdin. Neden verdin?"

"Konu bu mu?" diye sordu hırsla. "Şu an bütün dikkatleri üzerinden çekmeye çalışıyorsun. Kendini akıllı mı sanıyorsun?"

"Aptalım ben, tamam mı?" diye haykırdığımda yankılanan sesim benim bile kulaklarımı acıttı. "Öyle aptalım ki işkence çektirmenin bile mantıklı bir nedeni olduğuna inanıyorum ama sen, benim hiçbir mantıklı nedenim olduğuna inanmak bile istemezsin. Çünkü bana güvenmiyorsun, değil mi?" Ona doğru bir adım attım, cevap vermesi için süre tanıdım ama bildiğim yanıt dudaklarından çıkmadığında sertçe göğüs kafesinden itekledim onu. "Bana güvenme, tamam," diye hırladım. "Ama sizin canınıza zarar vereceğimi düşünecek kadar kendini kaybettiysen bana bir daha sözler verme çünkü ben sana güvenip inanıyorum!" Bir daha itekledim onu. "Sonra kovuluyorum! Ben kovulduğumda..."

"Karşıma geçiyorsun," dedi sert bir sesle, bir anda sözümü keserek. "Her seferinde başka başka yüzlerde geliyorsun. Senin hakkında hiçbir şeyden emin değilim ama tek bir şeyi biliyorum, bana defalarca yalan söyledin." Omzunu indirip kaldırdı. "Defalarca bunu yaptın. Sana her fırsat verdiğimde bir kez daha yaptın. Bunu neden yapıyorsun?"

Sorusunu duymazlıktan gelerek, "Neden gitmedin?" diye sordum, elimin tersiyle yanaklarımdan süzülen yaşları silerek. "Kovdun ve neden gitmedin?"

Yalan söylememek için susar sandım ama susmadı. "Tek bir ihtimal her seferinde beni engelliyor," dediğinde bu sefer kendine öfkeleniyor gibiydi. "Sana zarar geleceği düşüncesi. Giderdim, çekip giderdim ama senin kendi evinde bile zarar göreceğini düşündüm. Aklımı sikeyim, bunu düşündüm."

Gülme sırası bendeydi ama onun aksine gülerken gözümden yaşlar akmaya devam ediyordu. "Beni yalan söylemekle suçluyorsun," dedim titreyen bir sesle. "Ve şu an benim zarar göreceğimden korktuğunu mu söylüyorsun? Yalan söyleyen bir insanın zarar görmesi seni neden korkutsun Yankı? Bu konuda affın yoktur."

Uzun bir süre yüzümü izledi, bunu yaparken çenesi kasıldı, sonra hırlayarak yan taraftaki arabanın tekerleğine sertçe tekme attı. "Çünkü beni gerçekten değiştiriyorsun!" dedi yüksek sesle. "Her şeye aklı yeten Yankı, sana gelince aklını susturmak istiyor! Bir tarafım diyor ki o yalancı, onun kim olduğunu bile bilmiyorsun." Bakışları bana döndü. "Bir tarafım diyor ki..." Devam etmedi, yüzüme öfkeden dolayı alnında ve boynunda belirginleşen damarlarla baktı. "O tarafımın da canı cehenneme. Beni değiştiriyorsun." Ardından arkasını döndüğünde kendini

benden gizlemek istedi ya da artık sakinleşmek istiyordu, bilemiyordum.

Koza'nın ve Lâl'in cümleleri yine zihnimde döndü. İkisi onu en iyi tanıyan kişilerdi ve ikisi de Yankı'nın beni bu şekilde kabul etmeyeceğini söylemişti ama ben bir şans daha istiyordum, tek bir şans daha. Saatlerce bu tercih hakkımı düşünebilirdim ama hep biliyordum ki düşünürsem vazgeçerdim bu yüzden birkaç saniyemi aldı karar vermek. "Yankı," deyip ona doğru bir adım attım. Elim sırtına dokunduğunda irkildi ama dönmedi. "Yüzüme bakar mısın? Sana bir şey soracağım."

Birkaç saniye daha nefes aldıktan sonra omzunun üzerinden bana doğru döndü. Ellerimin tersiyle bir kez daha gözlerimden akan yaşları sildiğimde durduramıyordum fakat inceldiği yerden kopması için fırsatım vardı, bu fırsat benim ellerime verilmişti.

Cevap vermedi ama tamamen bana döndüğünde yutkunduğunu gördüm. "Bana zarar geleceği düşüncesi, yalanlarımdan daha önemli," diye tekrar ettim onu. "Peki ben, senin için her şeyden daha önemli miyim? Varsayalım bütün kötülüklerden, yaptıklarımdan, yapmış olduklarımdan? Beni ne olursa olsun kabul eder miydin? *Yoksa her şey için çok mu geç olurdu?*"

Bu soruyu beklemediğini turkuaz gözlerindeki ifadeden anladım. Bir kez daha yutkundu, bunu kendi içinde bile düşünmemiş miydi? O an, bu sorduğum soru, Yankı'yı benim yanımdan alıp götürmüş gibiydi. "Çok mu kötü?" diye sordu küçük bir çocuk gibi. "Affedilmeyecek kadar mı kötü?"

"Diyelim ki öyle," dedim hızlıca. "Diyelim ki ben hayatın boyunca sana yapılmış olan en büyük kötülüğüm ama itiraf ediyorum bunu. Yine beni kabul eder misin?"

"Hayatım boyunca bana yapılmış olan en büyük kötülük olamazsın," dedi ama bu cümleyi kurarken bile sesinde şüphe vardı. "O kadar değil."

Yılmadım, üzerine gittim. "Bilemezsin," diye karşılık verdiğimde bir yaş daha düştü gözümden. "Bunlar sorumun cevapları değil. Sen bana tek bir cevap ver ve ben sana kim olduğumu göstereyim. Ama sen cevap vermediğin sürece ben sana hiçbir şey anlatmam. Çünkü anlatırsam..."

Omuzları düştü, öfkesi gitgide yok olurken yerine daha başka bir duygu geldi. Sözümü kesip, "Çünkü anlatırsan," diye mırıldandı.

"Sonucunda birimiz gitmek zorunda mı kalırız? Birimiz istemesek bile çeker gider miyiz?"

"Belki," dediğimde kendimden emin durmaya çalışıyordum ama gücüm artık yoktu. "Biliyorum, yalan söylemezsin. Tek bir cevap Yankı, tek bir cevap. Beni kim olursam olayım kabul eder misin yoksa kim olduğumun bir önemi var mı senin için?"

Geriye bir adım attı. Bu çok kısa bir anda oldu ama benden uzaklaştığında ruhumun da bedenimden uzaklaştığını hissettim.

Eğer kim olduğunun önemi yok derse ona her şeyi anlatacaktım ama kim olduğumun önemi varsa başka yalanlar sıralayacaktım ve inanıp inanmamak ona kalacaktı.

Bunu Yankı da çok iyi biliyordu.

Yalanları mı seçecekti, gerçekleri mi, emin değildim.

Dakikalar geçtiğinde sokak lambasının cızırtılarından başka bir ses yoktu. Sessizlik, orada bizim en büyük dostumuzdu ama şu an o dostu da istemiyordum. "Tercihini yapmayacak mısın?" diye sordum. "Az önce beni cevap vermemekle suçluyordun."

"Bazen iki tercih de mahveder," dedip gözleriyle beni izledi, bunu yaparken dudaklarını birbirine bastırdı. Öyle uzun bir süre izledi ki ne düşündüğünü bilemedim ama bakışları gitgide değişti; ben mi onu kaybettim, o mu beni kaybetti bilmiyordum ama Yankı, birimizin kaybettiğini sanki bana gözleriyle haykırdı.

"O halde en çok hangisi mahvetmeyecekse onu seç," diye karşılık verdim. "Seç ki ikimiz de gerçek yollarımızı görelim."

Bir anda, aramızdaki o aşılamaz gibi görünen mesafeyi birkaç adımda aştı ve ensemi tutarak başını iki yana salladı. "Yankı Sarca'ya öğrettiğin bir şey var," diye fısıldadı. "Kaçmak." Sonra dudakları dudaklarımın üzerine sertçe kapandığında gözlerimden akan yaşlarla ellerim havada öylece kalakaldım. Büyük bir baskı yaptı, geri çekildi. "Kaçıyorum," deyip bir kez daha öptü. "Kaçmayı öğreniyorum." Yine dudaklarıma yapıştı, belimi kavradı ve beni kendine yasladı. "Ben senden, benden hatta bütün gerçeklerden kaçıyorum, yanıtlardan kaçıyorum. Olacağımız kişiden kaçıyorum. Sen de olduğun kişiden kaç bugünden sonra, benim sokaklarıma gel sadece çünkü benim karşı koyamadığım tek şey, kalbim şu anda."

Cevap vermemi bile beklemeden yine dudaklarıma yapıştığında bu sefer belimi daha sıkı kavradı. Havada olan ellerim omuzlarını

bulduğunda şaşkınlıkla açık gözlerim yavaşça kapandı ve ne olursa olsun, kim olursam olayım, nasıl gerçeklerle yüzleşirsek yüzleşelim onu öptüm.

Nemli dudakları dudaklarımın arasına yerleştiğinde ilk defa bu kadar hırçın, bu kadar soluksuz öpüyordu. Bütün öfkesini, hırsını, kinini benim dudaklarıma dökerken ben de ona bütün gerçeklerimi, en gerçeği onu öperek verdim. Karşılık verişlerim düzensizdi ama öylesine ezberden gitmiyorduk ki beni talan ederken ellerinin baskısı artıyor, sadece susamışçasına öpmek istiyordu. Bunun farkındaydım.

Diğer eli ensemden belime kaydığında sıkıca sarıldı ve beni bir anda havaya kaldırdığında bacaklarım beline dolandı. Sıkıca kavradığımda düşmekten korkmuyordum ama heyecandan ölebilecek kadar kalbim hızlı atıyordu. O beni hep öptüğünde, kalbim göğüs kafesimdeki kemikleri kıracak gibi atıyor, çırpınıyor, yok oluyordu. Belimdeki eli sırtımı okşadı, sıkıca tuttuğu yerde bir bütün halindeydik.

O şekilde yürüdüğünü hissettim ama dudaklarımı dudaklarından ayıramadığımda, omzunda duran ellerim saçlarına kaydı, sıkıca kavradım. Yumuşacık saçlarının parmaklarımda bıraktığı hisler, arzularımı doruğa eriştiriyordu. Yankı'ya dokunmak bile bu arzuları yeniden gün yüzüne çıkarıyordu.

Büyük bir yıkılıştı, büyük bir arbedeydi, büyük bir depremdi ama bu depremin ortasında bile dudaklarımı öptüğünde ona karşı koyamamıştım, o da bana karşı koyamamıştı.

Onun gibi öfkeli değildim ama Yankı'nın nefesi, beni kendisine çeken bir ihtiyaç gibiydi. Her öptüğümde daha fazlasını istiyordum, daha fazlasını. Yetmezmiş gibi, çok daha fazlası olmalıymış gibi. Sırtımı sertçe sokak lambasının direğine yasladığında dudaklarına doğru hafifçe inledim ve inlememle beraber alt dudağımı dişlerinin arasına alıp çekiştirdi, hırsını çıkarmak istedi ama bu yaptığı saçlarına asılıp başımı geriye yatırmama neden oldu. Bunu yaptığım an, dişlerini geçirdiği dudağımı iyileştirmek istiyormuş gibi diliyle ıslattı, dudaklarımın çizgisinde dolandı. Sonra daha büyük bir hırsla, açlıkla dudaklarımın her köşesine darbelerini bıraktı.

Bir anda beni geriye çekti ve bir kez daha sokak lambasının direğine sertçe çarptı. Canımı yakmamıştı ama nedense daha fazla heyecanlanmama, kalbimin daha hızlı atmasına neden olmuştu.

Dudaklarını dudaklarımdan uzaklaştırdığında elleri belimden bacaklarıma okşayarak kaydı, baldırlarımdan tuttu. Gözlerimi hafifçe araladığımda yüzüme bakıyordu ve ikimizi aydınlatan sokak lambasının cızırtıları, uçuşan böceklerin sesleri bile ninni gibi geliyordu.

"Ne olacak senin karşında aklımı her seferinde kaybedişim?" diye sorduğunda bir yandan acı çekiyor gibiydi fakat diğer yandan şehveti de hissediyordum. Dişlerinin arasından verdiği nefesler yüzüme çarptığında sıcak nefesini tekrar dudaklarımın arasında duyma arzusuyla yandım. "Ne yapacağım ben kendimle?"

Aralıklı duran dudaklarıma başparmağını yaslayıp derin bir nefes verdi. "Ne olacak bu benim sana karşı olan tarifsiz bağlılığım?" diye karşılık verdim kendimi tutamayarak, ne söylediğimi bile önemsemeyerek. "Ne yapacağım ben kendimle?"

Konuştuğumda dudaklarım parmağını okşadı, o an çenesi kilitlendi. İlk önce gözlerinin içine baktım, sonra sakince başparmağının ucunu dudaklarımın arasına alıp öptüğümde, hafifçe de dişlerimi sürttüğümde, "Helin," diye mırıldandı ama sesi inler gibi çıktı. Bir süre dudaklarımı parmağında tuttum. Bir daha adımı söylesin istedim ama söylemedi; beni izledi ama izlerken bambaşka düşüncelere dalmış gibiydi.

Başparmağından avcunun içine ilerledim, sonra avuç içini de öptüm hatta bir süre öyle kaldım. Derin nefesler almaya başladı. "*Ne yapacağız biz seninle?*" diye sordu. Soruyu sorarken kendisiyle konuşuyor gibiydi. "Katlanamıyorum buna."

"Neye?" diye sordum ama cevap vermedi. Büyük bir nefes verdi. Bunun arkasından boğazından çıkan bir hırıltıyla beraber tekrar dudaklarıma kapandığında sırtımı sokak lambasının direğine sürterek aşağıya indi, beni kaldırıma yatırdı.

Biliyordum, sokaktaydık; biliyordum, dışarıdaydık; biliyordum bir kaldırımdaydık ama o an, beni Yankı'dan bütün dünya bile ayıramazdı.

Buna tepemizdeki sokak lambası yine şahitti.

Dizlerinin üzerindeydi, elleri yerdeydi, beni öpmeye devam ediyordu. Dili dudaklarımın arasına yuvarlandığında ben de ona aynısını yaptım. Gitgide hızlanan nefesiyle beraber ellerim boynuna dokununca terlediğini fark ettim, ben de terliyordum.

Bir eli yerden ayrılıp boynuma gitti; orada, nefes borumda bir süre parmak uçlarını gezdirdiğinde karnımın içinde şiddetli bir yanma

hissettim, kasıklarım ise kaynadı. Nefeslerim düzensizleştiğinde parmaklarını üzerimdeki fermuarlı cekete ilerletti. Boynuna tırnaklarımı geçirdiğimde dudaklarını dudaklarımdan ayırdı, alnını alnıma yasladı ve daha sonra fermuarı hafifçe aşağıya indirdi.

Sokaktaydık, dışarıdaydık, kaldırımdaydık.

O benim üzerimdeydi.

Göğüs çizgime kadar geldiğinde dudakları çeneme ilerledi, ıslak dudaklarıyla oraya izini bıraktı, daha sonra çene çizgimden aşağıya doğru indi öpüp nefesini vererek. Sıcaklığı altında hafifçe hareketlenmeme neden olduğunda benim üzerime biraz daha eğildi.

Boynuma geldiğinde dişlerini sürttü, bunu yaparken acı çekiyor gibiydi. "Kokun bana yaşadığımı hissettiriyor, sen yaşamaktan vazgeçebilir miydin?" dedi itiraf eder gibi. "*Kokun sadece bana yaşadığımı hissettirsin Helin.*"

Sokaktaydık, sokaktaydık!

Az önce yaşananlar ve sonrası. Akıl sağlığımı bile kaybetmeye başlayacağımı düşünüyordum çünkü kalbimin ve yaşananların hızına yetişemiyordum. O haklıydı ve ben haklıydım. O haksızdı ve ben de haksızdım.

Fakat en sonunda buluştuğumuz yer, bir sokak lambasının altı oluyordu.

Ya bir gün bir sokak lambasının altında her şey son bulsaydı?

"Hey!" diye bağıran bir kadın sesi aramıza girdiğinde ikimiz de yan tarafımızda duran arabaya baktık. Sürücü koltuğunda oturan kadın penceresini açmış, bize öfkeli bakışlar gönderiyordu. Simsiyah saçlarını tepesinde atkuyruğu yapmıştı, üzerinde pijamaları olmalıydı ve öfkeli görünüyordu. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?"

Gülsem mi ağlasam mı bilemedim ama kadına şaşkınca bakmaya devam ettim. Yankı ise gülerek, "Hanımefendi, sokak lambası bizzat bana ait," deyip başını salladı. "Bu kaldırım da." Ardından bakışları bana döndü. "Bu hanımefendi de..."

"Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?" diye bağırdığında içimden bir ses eşiyle kavga edip evden ayrıldığını ve bütün hırsını bizden çıkardığını söylüyordu. "Polisi arayacağım." Gözleri irileşti. "Hâlâ aynı şekilde duruyorsunuz bir de! Çoluk çocuk sizi görse hoş mu? Hiç mi düşünmüyorsunuz?" Kadın bir an bile susmadan, art arda cümleleri sıralıyordu.

"Ablacığım seni Mutlu mu gönderdi ya?" diye sordu Yankı ağzının içinde, sonra kaşlarını çattı. "Ara polisi, de ki sokak lambasının altında öpüşüyorlardı. Hatta dünyadaki bütün sokak lambalarının altında öpüşeceklermiş diye de devam et."

"Yankı," diye fısıldayıp hafifçe omuzlarından itekledim. Yüzü bana döndü. "Kalksana artık üstümden." Kendisi de yeni farkına varıyormuş gibi kaşlarını kaldırdığında yavaşça üzerimden çekildi ve ayağa kalkıp pantolonunu temizledi.

Kadın eline telefonu alıp, "Öyle mi?" diye sordu. "Bekleyin o halde."

Bir anda yattığım yerden kalkıp, "Hanımefendi," diye seslendim, sonra zorlukla ayaklarımın üzerine bastığımda dizlerimin hâlâ titrediğini fark ettim fakat bu seferki yine korku değildi. Penceresine doğru ilerlediğimde sevimli bir şekilde gülümsedim. "Biz evliyiz."

"Ne?" Yankı arkamdan lafa girdiğinde gözlerimi ona çevirdim ve kaşlarımı kaldırdım susması için.

"Evli misiniz?" diye sordu, birkaç saniye düşünüp hafifçe bana doğru eğildi. "Evliliğimin altıncı yılındayım ama bizim bütün bu heyecanlarımız bitti. Sen kimi kandırıyorsun?"

"Ah," deyip önüme gelen saçımı arkaya attım. "Sormayın, benimki de öyle. Ben zorladıkça ancak bu kadar oluyor." Üzgün bir yüzle ona baktığımda Yankı'nın bütün konuşmaları duyduğuna emindim. "Bence heyecan istiyorsanız siz de farklı yerler deneyebilirsiniz."

"Sen zorladıkça mı?" diye sordu Yankı arkadan.

"Susar mısın sevgilim," dedim gözlerimi devirerek. "Hanımefendiyle konuşuyorum."

"Sevgilim mi?" Yankı'nın yüzü ne haldeydi bilmiyordum ama şaşkınlığı sesinden okunuyordu.

Kadın bir bana, bir Yankı'ya bakarken elindeki telefonu hafifçe yandaki koltuğa koyup kaşlarını çattı. "İşe yarar mı ki?" Başımı olumlu anlamda salladım. "Peki o halde," deyip gözlerini yola çevirdi. "Biz de az önce kavga ettik, beni aldattığını düşünüyorum." Kadın bir anda bana dertlerini anlatmaya girişince şaşkınlıkla onu dinlemeye başladım. "Bana hiç sevgi cümleleri kurmuyor, hiç güzel şeyler söylemiyor," dedi uzun uzun konuştuktan sonra. "Sizin böyle bir sıkıntınız var mı?"

Tam bu esnada Yankı muzip bir sesle, "*Bebeğim*," diye bana seslendi. "Artık gitmemiz gerek. Çocuklar bekler."

"Çocuklarınız da mı var?"

Hazırlıksız yakalandığım için sustum. Arkamdan Yankı'nın adımlarını duydum, eli elimin içine kaydığında başını aşağı yukarı salladı. "Evet. Mutlu adında bir oğlumuz var. Görseniz öyle tatlı ki..." Yankı düşündüğünün tam zıttını dile getiriyor gibiydi. "Çok saygılıdır, sevgi doludur. Gülümsediğinde dünyalar durur. Özellikle kendini prens sanmaları yok mu?"

"Ah," dedim Yankı'ya gülümseyerek. "Onu özledim, hadi gidelim."

Elimi kaldırıp kadına selam verdiğimde Yankı da aynısını yaptı ve kendi arabamıza yürümeye başladık. İnşaatın önünde bıraktığımız arabayla yüzleştiğimde az önce yaşadıklarımızdan sonra bile gülümsediğime, Tanrı'nın bizi gülümsetecek bir şeyler çıkarmasına şaşırıyordum.

Yankı da sanki bir daha inşaata bakmak istemiyormuş gibi gözlerini arabadan ayırmıyordu. Sabit bakışlarında öfkesi artık yoktu, bana karşı şüpheleri varsa da görünmüyordu ama kararlılığı yerindeydi.

Bu işin peşini asla ama asla bırakmayacaktı ve sonunda birçok kişinin öyle bir canı yanacaktı ki Yankı'nın yaktığı canlar bir daha asla dinmeyecekti.

Bu canların arasında belki ben de olacaktım.

Fakat bu işin peşini ben de bırakmayacaktım. Her neyin içine düşürülüyorsam peşinde ilerleyecektim, yolun bir kısmında belki Yankı'yla bile kesişebilirdik ama umurumda değildi.

Yolcu koltuğuna oturduğumda o da sürücü koltuğuna yerleşti, omzunun üzerinden bana baktı. "Seni ilk defa 2 Kasım günü öpmüştüm," dedi. "O zaman ilk olmuştu ve son olmayacağını söylemiştim." Anahtarı çevirip gazı kökledi. "Hatırlatmakta fayda var Helin. Kim olursan ol, son olmaması için seni dünyadaki bütün sokak lambalarının altında öpmek istiyorum."

"Neden?" diye sordum dayanamayarak.

"Çünkü sadece o an ikimiz de gerçeğiz," diye yanıt verdi. "Çünkü sadece o an gerçekten bizim için yollar oluyor ve çıkmaz sokaklar yok oluyor. Çünkü o yolların sokak lambalarıyla aydınlanması lazım Helin."

Onun söylediklerine hiçbir şekilde cevap veremediğimde kısık gözlerle yanımdaki cama baktım, Yankı ise çalıştırdığı arabayla beraber geldiğimiz şekilde değil, sakince yola döndü.

Bugün ikimiz de birbirimizin bambaşka yüzlerini görmüştük. Korkaklığımı, olduğum insandan nasıl kaçmak istediğimi anlamış mıydı bilmiyordum ama bakıldığı zaman hiçbir problemimizi de halledememiştik. Üstü kapalı olan her şey tozlanmak için rafa kaldırılmıştı.

Ama o katlanamayacak duruma gelmiş, kendi sınırlarından çıkmış ve bana ilk defa içinde biriktirdiklerinin çeyreği olmasa bile dökülmüştü. En önemlisi, yalancı demişti, yalanlarımı bildiğini dile getirmişti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sorduğunda dalgın bir şekilde yolu izleyen gözlerim tekrar ona döndü. Yüzüne yine hep o bildiğim, tanıdığım sakinliği çökmüştü. Gözleri artık tanıdığım gibi bakıyordu, sesi rahatlatıcıydı.

Dürüstçe, "Az önce olanları..." diye fısıldadım ve sırtımı koltuğa daha rahat yaslayıp gözlerimi boşluğa diktim. "Sana bir şey itiraf etmek istiyorum Yankı." Pencereye düşen yansımasından dikkatlice beni izlediğini gördüm. "Sana güveniyorum, senin cümlelerine sonsuz güveniyorum ama artık bana verdiğin sözler konusunda sana güvenmiyorum." Gözlerindeki ifade değişti, yanından geçtiğimiz sokak lambaları ışıklarını onun yüzüne değil, benim yüzüme vurdu. "Ve benim sende gördüklerim sadece yansıttıklarındı. Biliyor musun, beni şu an bu arabadan atmayacağın ya da hapishaneye kapatmayacağın konusunda senden emin değilim."

Cümleler tükendi, devam edemedim ama bunlara hazırlıklıymış gibi nefesini verdiğinde, "Artık iyi bir adam olmadığımı mı düşünüyorsun?" diye sordu ama sesinde kırgınlık yoktu.

"İyi bir adamsın," diye hızlıca cevap verdim. "Fakat ben senin o kötü yüzünü de gördüm." Sabırla gözlerimi ona çevirdim, turkuaz gözleri uzaklarda bir şeyler arıyor gibi yola dönmüştü. "Ve ben binlerce kötü insanla karşılaşsam da en çok senin kötü yüzünden korktuğumu fark ettim."

Kurduğum cümle, direksiyonu sıkıca kavramasına neden oldu ama bu sefer öfke değildi, her ne düşünüyorsa dengesini sağlamak istiyor gibiydi. "Benden korkuyor musun?" diye sordu, bu sefer sesinde korku vardı.

Hiç düşünmeden, "Artık evet," diye yanıtladım.

Bir cevap vereceğini düşündüm, beni rahatlatabilirdi belki ama sessizliğe gömülüp elini cebine attı, sigara paketini çıkardı, paketin içinden

dikkatlice sigarasını çıkarıp dudaklarına yerleştirdi. Ardından ucunu alevlendirdiğinde büyük bir derin nefes çekti.

"En çok ne korkutuyor seni?" diye sordu saniyeler sonra. "Sana en kötü ne yapabilirim?"

Gözlerim ellerime indi. İtiraf edip etmemek konusunda ikilemde kalsam da bir tarafım ona bir şeyleri söylemek konusunda kararlıydı. "Hayatımda artık olmayacağının düşüncesi," diye mırıldandığımda öyle kısık sesle konuşmuştum ki beni duymak için eğilmek zorunda kalmıştı. "Gururumu ayaklar altına alacak birisi değilim ama bir daha böyle bir an yaşanırsa lütfen beni kovma, sen git çünkü kovduğunda gidebilecek kuvveti kendimde göremiyorum."

"Helin, ben seni kovmadım, sadece seni gerçek evinde bıraktım ve ben gittim. Sen olsan ne yapardın?" Sessizlik. Haklıydı, biliyordum ama benden gidecekse benden gitmeyecek gibi de davranmayacaktı.

Eli çeneme uzandı, yüzümü yüzüne çevirdi ve dakikalar sonra bana büyük bir şefkatle baktı. Beni bırakmayacağını söylese de ona inanmazdım. Parmakları çenemden yüzüme kaydı, yanağımda gezindi, merhametle ve şefkatle okşadı. Sonra hiçbir şey demeden elini çekti.

Geriye kalan bütün yol sessizlikle geçti.

Bir daha o da konuşmadı, ben de konuşmadım. İkimiz de yoldan bakışlarımızı ayıramadık, birbirimizi yok saydık ya da birbirimize tamamen sırtımızı döndük; belki de birbirimize daha sıkı sarıldık, daha net bir şeyleri gördük.

Emin olduğum tek bir şey vardı, birbirimize ya sıkı bir düğümle bağlanmıştık ya da o ip tam ortadan kesilmişti.

Hangisinin gerçekleştiğini zaman gösterecekti.

Eve dönen yola girdiğimizde aramızda geçenleri tek bir Sokak Nöbetçisi'nin bile öğrenmeyeceğinden yüzde yüz emindim. Önce büyük bir öfkeyle yüzleşmiştim, sonra Yankı'ya teslim olmuştum sokağın ortasında. Kalbim iki parçaya bölünmüştü. Bir tarafta mutluluklar, sevinçler varken, diğer tarafta acılar, kaybedişler vardı.

Nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum, her şey hem çok berbattı hem de çok mükemmeldi.

Artık hayatımın hızına yetişemiyordum.

Araba evin önünde durduğunda ilk inen ben oldum, Yankı da benim arkamdan arabadan indi fakat ikimiz de evin kapısının açık

olduğunu gördük. Kaşlarımız çatıldığında Yankı'nın eli belinde duran silaha gitti ister istemez fakat bu sefer ben de aynı şeyi yaptım.

"Neler oluyor?" diye fısıldadığımda Yankı, işaret parmağını dudaklarına götürüp beni susturdu ve eliyle arkasından gitmem için beni yürüttü. Küçük ve ağır adımlarla yürürken hemen yan tarafımızdan tırtıklı yoldaki taşların sesi geldi.

Başımı çevirdiğimde sol tarafımızdan küçük bir oyuncak kamyonetin bize yaklaştığını gördüm. İkimiz de birbirimize baktık, kaşlarım çatıldı, Yankı ise, "Bomba olabilir," diye fısıldadı.

Kamyonet yaklaştıkça üzerindeki oyuncak gülümsememe ve belimde tuttuğum silahtan elimin uzaklaşmasına neden oldu. Pembe Panter oyuncağı kamyonetin üzerine oturtulmuştu, boynunda papyon vardı, başında kıvırcık peruk. Mutlu'ya benziyordu.

Ayağımın dibine çarptığında Pembe Panter'in gözleri tam bana bakıyordu, Mutlu neyin peşindeydi anlayamamıştım ama kucağında duran kâğıtta bir şeyler yazıyordu. Tedirginlikle başımı Yankı'ya çevirdim, onaylarcasına başını salladığında eğilip notu aldım ve Mutlu'nun düzgün el yazısıyla cümlelerini okudum; kalbimde büyük bir şenlik başladı.

Sevgili Helinski Sarcaios ya da Aktanos. Sarcaios olabilirsin çünkü öpüştünüz fakat bunun bir önemi yok. Dün senin kalbini kırmış olabilirim. Prensler ve mafyalar özür dilemez ama benimle barışmayı kabul edersen seninle sütümü paylaşırım. Not: Süt Pembe Panter'in altında.

Gülümsemem genişlediğinde, hatta kıkırdadığımda başımı kaldırıp sokağın köşesine baktım ve orada elinde kumandayla başını eğip beni izleyen Mutlu'yu gördüm. Hemen üst tarafından başını eğen diğer kişi de Bartu'ydu. Gizli gizli izliyormuş gibi görünüyorlardı ama Bartu öylesine iriydi ki görünemeyeceğini düşünmek imkânsızdı.

Benimle beraber notu okuyan Yankı gözlerini bana çevirdiğinde içten bir şekilde gülümsedi. "Mutlu'nun bu hayatta en nefret şey birinin kalbini kırmaktır," dedi. "Ve onu affetmezsen büyük bir vicdan azabı çekecektir."

"Ona kırgın değilim," dediğimde kalbimdeki bütün korkularım o anlık silinmişti, kendimi fazlasıyla huzurlu hissetmeye başlamıştım.

"Mutlu bu zamana kadar benim bir kez bile kalbimi kırmadı, ona kıyamıyorum zaten."

"O halde ona bunu göster." Ellerini cebine yerleştirip arabanın önüne oturdu. "İhtiyacı var çünkü. Senden çekiniyor gibi görünüyor."

Başımı olumlu anlamda sallayıp kamyonete tekrar baktım. Pembe Panter'i kolundan tutup kaldırdığımda altındaki kutu çikolatalı sütle karşılaştım. Eğildim, sütü aldım ve havaya kaldırıp ona baktım. Gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı, sabah oluyordu. Benden özür dilemek için sabaha kadar beklemişti.

Köşeden ilk çıkan kişi Bartu oldu, kollarını önünde bağlayıp bana doğru yürüdü. "Vicdan azabından kafayı yedi," dedi göz ucuyla Yankı'ya bakarak. "Sizi beklerken yaşlandık. Onu affettiğini söylemezsen asla rahat edemeyecek."

Güzel çocuğum Mutlu. Kalbi muhteşem çocuğum Mutlu. Ne yaparsa yapsın onun yüzündeki gülümseme silinsin istemezdim.

Mutlu çekingen bir çocuk gibi köşeden çıktığında üzerinde jilet gibi bir takım elbise vardı. Kıvırcık saçlarını sıkıca arkadan atkuyruğu yapmıştı hatta jöle sürmüş, önüne düşen saçlarını da geriye yapıştırmıştı. Üzerine fazlasıyla bol gelen takım elbisenin Bartu'nun olduğuna emindim çünkü takım elbisenin paçaları katlanmış, ceket omuzlarından düşüyordu.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi içine gömlek giymemişti, çıplaktı ama boynunda kravat vardı.

"Mutluga Prens," dedim kıkırdayarak ve onu inceledim. "Neden böyle giyindin?"

O cevap vermeden evin kapısının önünden Işık'ın sesi geldi. "Kendini mafya sanıyor," dedi, büyük bir merakla ona döndüğümde omzunu kapının pervazına yasladığını, dikkatlice bizi izlediğini gördüm. Hemen yanında Lâl de vardı. "Bu aralar da başımıza bu çıktı." Soluk bir şekilde tebessüm etti, iyi olmaya başlamıştı ama gözlerindeki keder uzaklaşmamıştı. "Onu affeder misin Helin? Hepimizin başının etini yedi."

"Gerçek mafyalar insanlara onları küstürecek şeyler yapmazlar," dediğinde tekrar gözlerim Mutlu'ya kaydı. "Hata da yapmazlar. Ama ben biraz yapmış olabilirim..."

"Mutlu..." Birine sarılmaya ihtiyacım vardı, birine sıkıca sarılmaya ihtiyacım vardı ve bu kişi Mutlu olmuştu. Birkaç adım atıp sıkıca

sarıldığımda başımı boynuna gömdüm, gözlerim doldu. "Sana kızgın değildim, sana kızmam. Sen beni bu hayatta en fazla gülümseten kişisin."

Mutlu kolunu belime sardı ve Işık'a sarılıyormuş gibi sarıldı bana. Derin bir nefes alıp, "Affediyorsun yani?" diye sordu sakince.

"Affedecek bir şey yok," diyerek geriye çekildim ve dolan gözlerimi silip elimdeki çikolatalı sütü havaya kaldırdım. "Hem olsa bile şu süt yeterli olurdu."

Mutlu içten gülümseyerek Bartu'ya baktı. İkisinin bu planı yaptığını ve benim için çabaladıklarını fark ettim.

"Ben bazen fazla saçmalarım," dedi kendini açıklamak ister gibi. "Fazla ağır konuşurum. Ama sonra çok da pişman olurum. Hayatta gerçekten önemsediğim dört kişi vardı." Gözleriyle kardeşlerini gösterdi. "Lâl, Bartu, Işık ve Yankı. Bunlardan başka kimse umurumda değildi fakat sen Helinski, hayatımıza girdin göktaşı gibi. Tam ortaya düştün. Seni kabullenmek zordu ama seni kabullendiğimi fark ettim." Gözleri Yankı'ya kaydı, ona göz kırptı. "Önemsediğim beşinci kişi oldun Helinski Sarcaios. *Altıncımız* oldun."

Son kurduğu cümle sildiğim gözlerimin tekrar dolmasına neden olduğunda yanındaki Bartu da gülümsedi. "Benim gibi bir adamın bile sırdaşı oldun," dedi ellerini cebine yerleştirerek. "Seni ilk gördüğümde zerre sevebileceğimi düşünmezdim ama şimdi Yankı'dan başka..." Duraksadı, küs olduğu için gözlerini devirdi. "Yani şu adamdan başka birisi sana yaklaşırsa onu yumruklarımla tanıştırmak için fırsat kollarım." Bu Bartu dilinde beni ne kadar önemsediğini gösteriyordu.

"Şu adam mı?" Yankı arka taraftan Bartu'ya doğru seslendi. "Şu adam ne lan?"

Bartu Mutlu'ya dönüp gözlerini gökyüzüne kaldırdı. "Sineğin sesini duyuyor musun?" dedi ağız ucuyla. "Lider sinek sesi gibi."

"Çocuklaşma Bartu," dedi Yankı ama gülümsemesini engellemeye çalışıyordu; ilk adım Yankı'dan gelmişti, dayanamamıştı. "Dün gece niye uyanıp beni izledin oğlum sen? Deli misin?"

Bartu gözlerini kocaman açarak Yankı'ya baktı. "Seni izlemek mi?" diye sordu şaşkınlıkla ama rol yaptığı belliydi. "Niye kardeş sen Lâl misin de seni izleyeyim?"

Mutlu gülerek, "Uyanıp kocasını izleyen kadınlar gibi Yankı'yı mı izledin?" diye sordu. "Oldu olacak dudaklarına da bir öpücük kondursaydın."

"Laf söyleyene de bakın siz," dedi Işık ve evden çıkıp bize doğru yürüdü. "Yankı, sen değil miydin günler önce hastanede benim yanıma girdiğin zaman Bartu'yu özlediğini söyleyen?"

Mutlu daha yüksek sesle güldü. "Bana da, 'Bartu başını belaya sokacak diye korkuyorum, ona hâkim ol,' diyordu." Gözleri bana kaydı, hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı. "Üzgünüm Helinski." Lâl'e de baktı. "Üzgünüm Lâlito, bu ikisi birbirine âşık ama sürekli didişen sevgililer gibiler."

Aralarındaki gerilim parça parça silinirken ikisi birbirine bakıyor, Bartu gözlerini kaçırıyordu. Sessizlik oldu, sonra o koca adamın içinden bir anda kedi yavrusu çıktığında, "Beni özledin mi?" diye sordu Yankı'ya. "Beni merak da mı ediyorsun?" Ellerini önünde birleştirdiğinde romantik bir filmin içinde gibiydik, Mutlu'yla gözlerimiz kesişti ve onun da aynı şeyi düşündüğünü anladım. "Yani bana kızgın değil misin?" diye sordu. "Ben sana vurdum ya hani..."

"Kardeşim, Grey değil misin?" diyen Mutlu, Yankı'ya doğru yaklaşan Bartu'ya bakıyordu. "BDSM senden sorulur. Kıça şaplak yapacağına, yüze şaplak yaptın, ne olacak bundan?"

Işık gülmeye başladığında ben de ona katıldım hatta Lâl de güldü. Evin içinden adım adım çıktığında hepimizin yüzündeki günlerdir süren gerginlik silinmişti.

Bartu Yankı'ya doğru küçük adımlar atarken üzerinde bir prenses kostümüyle bile hayal etmiştim ve bu yüksek sesle kahkaha atmama neden oldu. Prensine kavuşmak üzere olan prenses Bartu... Bu aşkın önünde engel olmak istemezdim.

"Lan ne oluyor," diye fısıldadı Mutlu, omzuyla omzumu itekleyerek. Bartu Yankı'ya yakın durdu, Yankı yaslandığı arabadan doğruldu. Gözleri birbirini izlerken, arkadaki romantik şarkı eksikti. "Lan," dedi Mutlu öfkeyle. "Benim dışımda herkese yeşil ışık yakıyorsun, göt Bartu."

Bütün bunları duymazlıktan gelen Bartu ellerini kaldırıp Yankı'nın yüzüne yerleştirdiğinde Yankı gözlerini kaçırdı, hepimize bakarak, "Bartu," dedi kısık sesle. "Oğlum, bana niye öpecekmişsin gibi bakıyorsun lan?"

"Öpeceğim çünkü seni," dedi Bartu bir anda ve yüzümdeki gülümseme soldu. "Cevap versene, beni özledin mi gerçekten? Ben beni hiç özlemediğini düşünmüştüm."

"Bartu yine romantik tarafını açık unuttu..." Işık gözlerini devirdi. "Bu çocuğun dengesizlikleri beni öldürecek."

Lâl'le göz göze geldik. Günler önce beraber alışveriş merkezinde eğlendiğimiz zamanları anımsamıştım, ikisini böyle görünce o da bunları anımsamış olacak ki dudaklarını birbirine bastırarak gözlerini kaçırdı.

Gülümsemesini engellemeye çalışıyordu.

Yankı kaşları havada Bartu'ya bakarken, "Bil diye söylüyorum," dedi. "Beni şimdi dudaklarımdan öpersen ilk defa yumruğumu suratına yersin."

Bartu güldü. Hepsi birbirine büyük bir sevgiyle bağlıydı ama en büyük bağlılık Bartu'ya aitti çünkü onun ilk ailesi Sokak Nöbetçileri'ydi. Yankı olmadan Bartu mahvolurdu.

"Yankı," dedi Bartu, ellerini yüzünden çekerek. "Bunu başka hiçbir zaman itiraf edemem ama senden yaşça ne kadar büyük olursam olayım, sen bana babalık yaptın." Utançla gözlerini kaçırdı. "Ve nasıl söylenir bilmiyorum ama bana tahammül etmekten hiçbir zaman vazgeçme, olur mu? Ben sikik bir adam olabilirim ama sen de Yankı'sın. Bartu'ya hep tahammül edersin."

"Helinski, kusura bakma ama şu an öpüşseler salya sümük ağlarım şurada," diyen Mutlu duygusaldı. "Çok güzel değiller mi? YanBar aşkı sonsuzdur."

"BarMut'a ne oldu?" diye sordum kaşlarımı çatıp.

"O beni şaplaklasın sadece." Mutlu kıçını döndü bana. "Fakat Yankı'ya sevgisini versin, kabulüm."

Yankı da ellerini Bartu'nun omuzlarına koyup, "Bazen inanılmaz çekilmez bir adam oluyorsun Bartu," dedi. "Ama kendine haksızlık etme, küçükken kimsenin yanında değil, en çok senin yanında ağlardım ben. En çok sana güçsüzlüğümü gösterirdim. Bunu biliyorsun. Sen bizim en merhametli tarafımızsın."

Lâl kollarını önünde bağlayıp başını Işık'ın omzuna yerleştirdi ve ona güç olmak istiyormuş gibi Bartu ile Yankı'yı izledi. Mutlu ise elini omzuma atıp iç çekti.

"Lan," dedi Bartu, sonra bir anda Yankı'yı kendine çekip sıkıca sarıldı ve elini ensesine koydu. "Özledim ulan seni."

Yankı da kardeşine sarıldığında günler sonra ilk defa bu kadar huzurlu gülümsediğini gördüm. "Ama yine söylüyorum," dedi sarılmaya devam ederken. "Dudaklarımdan öpersen yumruğu yersin."

"Yok," diyen Bartu güldü. "Senin dudaklarını öpeceğime gider bir kilo beyin öperim, daha iyi. Ama yine de kollarımın sıcaklığı senin kafanı karıştırmasın." Başını geriye çekti, Yankı'nın yüzünü elleri arasına alıp dikkatlice baktı. "Düştün, değil mi bana? Düştün düştün..."

"Siktir," dedi Yankı, sonra gülerek Bartu'yu itekledi ve ikisi de kahkaha attı. "O replik bana değildi, karıştırdın."

Hepimizin yüzünde o sıcak gülümsemeyle onlara bakıyorduk. Huzurdu, muhteşem bir huzurdu ve gece boyunca yaşadıklarımızdan sonra bunun Yankı'ya çok büyük bir ödül olacağının da farkındaydım.

"Hımm," dedi Mutlu, sonra birkaç küçük adım attı, ardından bir anda üzerindeki ceketi fırlatıp çıplak üstle Bartu'nun sırtına zıpladı. "Sıra bende at herif," dedi ve sarıldığı yerden Bartu'nun yanağına büyük bir öpücük kondurdu. "Yapış dudaklarıma, bitsin bu ateş."

"İn lan sırtımdan!" diye bağırdı Bartu ama gülmeye devam ediyordu. Mutlu ise kollarını daha sıkı doladığında bacaklarıyla bacaklarına vuruyordu.

"İnmeyeceğim, deh, dıgıdık!" diye bağırdı. "Uzun zamandan beri yapmıyorsun, hadi lan, ne olur! Koşsana!"

Bartu kendi kendine söylendi, Yankı'yla göz göze geldi. Yankı ise göz kırptı. "Sen kaşındın," dedi Bartu. "Sıkı tutun." Sonra hızla koşmaya başladığında Mutlu çocuk gibi çığlık attı, Işık ve Lâl arkalarından güldü. Yankı ise büyük bir şefkatle onları izledi.

Sokak Nöbetçileri beş kişiydi. Fevri ama merhameti kalbine bile sığmayan Bartu, kendinden ne kadar çok vazgeçse de hayata kardeşi için tutunan Işık, her zaman gülümsemek için neden bulan neşe kaynağı Mutlu, korkularına rağmen güçlü görünmeye çalışan Lâl, kelimelerle ifade bile edilemeyecek kadar mükemmel olan Yankı.

Ve ben.

Helin. Sadece Helin. Grubun altıncısı değil ama grubun sadecesi Helin.

Onlar benim en büyük mutluluklarımdı ve tek ailemdi.

9.

DÜĞÜMLENMİŞ ELLER

Mutlu Sarca'nın güncesinden... ***18.06.2015***

Hayatımın çoğunu sadece hislerime göre yaşayan birisiyim. O an kendimi nasıl hissediyorsam ya da nasıl hissetmek istiyorsam onu yaparım.

Bir yangın mı çıksın istiyorum? O yangını çıkarırım, ateşin etrafında saatlerce dönerim.

Koşmak mı istiyorum? Nefesim kesilse bile koşmaya devam ederim, kimse beni durduramaz.

Birini sevmek mi istiyorum?

Sevemem.

Bugün ilk defa nasıl hissetmek istiyorsam onu yaşayamadım çünkü diğer erkeklerden daha farklı davrandığım için bugün benden beş-altı yaş büyük adamlar beni dövdüler.

Onlara karşı koyamadım.

Bana erkek olmadığımı bağırdılar, onları utandırdığımı söylediler, günah işlediğimi haykırdılar.

Ben sadece hissediyorum Tanrım, ben sadece diğerlerinden daha farklı seviyorum diye beni cezalandıracak mısın?

Her zaman mutlu olan Mutlu, şu anda çok mutsuz çünkü canı çok yanıyor.

Yarın geçecek.

Ama beni insanların olduğum şekilde sevmemeleri hiçbir zaman geçmeyecek.

Ama beni insanların diğerlerinden daha farklı görmesi hiçbir zaman geçmeyecek.

İnsanlar benim gibileri hiçbir zaman kabullenemeyecek.

İnsanlar benden kaçacak, ben hislerimden.

"İkinci Sokak Nöbetçisi, Mutlu Sarca"

Kendine acımak, en büyük acımasızlıktı, yeni fark ediyordum.

Ama yine de, bütün yaşlarıma acımadan duramıyor, o yaşlarımın utançtan başlarını eğişini izleyemeden rahat edemiyordum.

En büyük acımasız bendim, ayrıca en acınası olan da bendim.

Nasıl bir yoldaydım, nasıl bir insandım artık çözemiyordum, öylesine boşluğa girmiş, öylesine derine batmıştım ki hangi tarafa dönsem kurtulamayacakmışım gibi geliyordu.

Mutlu biten her hikâyenin devamında mutlak mutsuzluklar olurdu ama mutluluk ebediyen devam ederdi fakat mutsuz biten bir hikâyeyi bir daha mutlu kılamazdık.

Benim hikâyemin sonunun nasıl biteceğini merak ediyordum.

Hepimiz o sokakta dururken Bartu ile Mutlu'nun atışmaları, koşturmaları, Işık'ın kapının pervazına yaslanıp izlemesi, Lâl'in Yankı'nın hemen yanında durması... Benimse aslında hepsinden uzak bir noktada kollarımı bağlayıp onları izlemem.

Onları neden bu kadar ailem gibi gördüğümü daha iyi anlıyordum çünkü hepsinde kendimden bir parça vardı.

Mutlu Sarca, içimde ne olursa olsun hayata sıkı sıkı bağlı ve keyiflenmeye devam eden tarafımdı. Gülümsemekten ya da kendime gülümsemek için bir neden aramaktan hiçbir zaman vazgeçmemiştim, Mutlu da öyleydi.

O benim neşeli tarafımdı.

Işık Sarca, içimde ne olursa olsun hayattan vazgeçen tarafımdı. Tek bir farkımız vardı, onun kendi parçalarını birleştirmesi için nedeni, kardeşiydi. Benim bu yaşıma kadar nedenim olmamıştı, onları tanıyana kadar. Şimdi Işık'a daha çok benziyordum.

O benim vazgeçen tarafımdı.

Lâl Sarca, benim hırçın tarafımdı. Onun yerinde olsaydım bana davrandığından daha kötü davranırdım, biliyordum çünkü paylaşamadığım ailemi yıkmaya gelen bir kişiye bile tahammül edemezdim. Ayrıca Lâl, benim güçlü tarafımdı da. Onu bazen ellerinden asılıp kırbaçlanan bir insana benzetiyordum ve bu bazen bana da oluyordu. İnsanlar kırbaçlarıyla vuruyordu, biz öylece duruyorduk. Sonra gidiyorlardı.

Sırtımda izler kalıyordu, vücudumda izler kalıyordu ama yürümeye devam ediyordum. Lâl de öyleydi.

Lâl benim yaralı tarafımdı.

Bartu Sarca, benim en öfkeli, en yalnız tarafımdı. Sanırım bu grupta kaderim açısından en fazla benzediğim kişi Bartu'ydu. O da ailesini hiçbir zaman tanıyamamıştı, ben de tanıyamamıştım. Elbette aynı durum değildi, onunki çok daha kötüydü ama hissettiği eksikliği en net ben bilebilirdim ve o eksiklikle birine tutunmanın ne demek olduğunu da. Ayrıca Bartu, sevdikleri için her türlü kötülüğe sürüklenir, her türlü kötülükle yüzleşirdi. İhanet edecekse ederdi, intikam alacaksa alırdı, yalanlar söyleyecekse söylerdi ama en çok bunu sevdikleri için yapardı.

Belki de ona baktığımda sürekli canımın yanmasının bir nedeni de buydu.

Kendimi görüyordum.

Kendi çocukluğumu, kendi ergenliğimi, kendi gençliğimi ve kendi yaşlılığımı.

İçimde tarif edemediğim bir tarafım, onunla her zaman yalnız kalacağımızı söylüyordu.

Bartu Sarca benim kimsesiz tarafımdı.

"Gözlerin doldu." Onun sesini duydum, Yankı'nın. Başımı çevirip baktığımda yanıma geldiğini ve beni izlediğini gördüm. Kemikli yüzü, dolgun dudakları, uzun kirpikleri, çıkık elmacık kemikleri ve yüzündeki çocukluktan kalma düşme izleri. Gözlerim dolsa da ona gülümsedim çünkü ona bakarken hep gülümserdim.

Turkuaz gözleri. Daha önce gördüğüm bütün mavi gözlerden çok daha fazla deniz, çok daha fazla okyanustu.

Yankı Sarca, benim hiçbir tarafım değildi.

Çünkü onu kendimle eşdeğer bile tutamazdım. Güzel bir kalbi, güzel bir aklı vardı. İnsanları iyileştiren elleri, insanlara bakınca anlayan gözleri vardı.

Ben ona benzeyemezdim ama benzemek isterdim.

Onu kendi içimde mükemmel bir konuma oturtmak da aslında onu robotlaştırmak demekti fakat bunu bir türlü değiştiremiyordum.

Belki bir gün hata yapardı, güvenimi kırardı, beni mahvederdi.

İşte o zaman artık benim için mükemmel olmaktan çıkardı.

"Hey," deyip eli koluma gitti.

Onları kaybetmek istemiyordum, onu kaybetmek istemiyordum. Kendimde öyle bir güçsüzlük görüyordum ki bazen bırakıp gitmek isterse ya da isterlerse dizlerimin üzerine düşüp yalvarabilirdim.

Ama bazen de kendimde öyle ketum bir tarafımla yüzleşiyordum ki onlardan önce arkamı dönüp gidebilirdim. Hatta arkamdan bıraktığım ihanet izlerini bile umursamazdım.

Öyle bir ikilemdeydim ki anlatabileceğim kimse yoktu, paylaşabileceğim kimse yoktu. Evet, Sokak Nöbetçileri ailem olmuştu ama ben aslında kendi içimde, kendi yüzlerimle yalnızdım.

"Sanırım uykum geldi," dedim kuru bir sesle. Kolumu elinden kurtardığımda bu biraz sert oldu ama amacım ona sertçe meydan okumak değildi, sadece saatler önce beni birkaç dakika da olsa bırakabileceğini göstermesi bende onarılmaz yaralar bırakmıştı.

Bir gün bırakıp giderse açık yaralarla yaşamaya devam ederdim, bunu biliyordum.

Hiçbirine bakmadan hatta Yankı'yla bir kez daha göz göze gelmeden eve yürüdüm. Yanından geçerken Işık'la göz göze geldik sadece ve o da gözlerimin dolduğunu fark etti. Bakışları Yankı'ya döndü muhtemelen ama duraksamadan direkt oturma odasına yürüdüm, çantayı kenara bıraktım, üzerimi bile değiştirmedim.

Kendimi üçlü koltuğa attıktan sonra üzerime orada duran battaniyeyi aldım ve başıma kadar çekip karanlıkla daha fazla buluşmak istedim.

O an fark ettim ki gerçekten bu evin içinde fazlalıktım çünkü bir odam bile yoktu. Lâl beni istemiyordu. Ev sadece beş kişilikti.

Ben Sokak Nöbetçileri'nin misafiriydim.

Dakikalarca başıma kadar çektiğim battaniyenin altında gözlerim açık, karanlığı izledim. Odaklandım ama ağlamadım. Ağlamak istemedim çünkü ağlamak da artık beni yoruyordu, güçsüzleştiriyordu.

Onların sesini duyduğumda ne kadar süre geçtiğini bilmiyordum. Dış kapı kapandı, fısıldayışları duyuldu. Beni sadece Bartu sordu. Bartu Sarca. Belki o da bana baktığında kimsesizliğini görüyordu.

"Helin neden yanımızdan gitti?" Soruyu Yankı'ya sorduğuna emindim. "Aranızda kötü bir şey mi geçti?"

Kısa bir sessizlik oldu, Yankı'nın yüzünü görmek isterdim bu sorudan sonra ama bu imkânsızdı. Diğerlerinin adımları merdivenleri tırmanmaya başlamıştı, koridorda sadece Bartu ile Yankı kalmıştı.

"Uyumak istediğini söyledi." Yankı ilk soruya cevap verdi, diğerini görmezlikten geldi.

Bartu ise bıkmadan yine sordu. "Onunla aranızda kötü bir şey mi geçti?" Derin nefes sesi hemen dibimde gibiydi. "Bir süredir konuşmasak da hareketlerinden anlayabilecek kadar seni tanıyorum, Helin konusunda büyük bir karmaşanın içindesin."

Çakmak sesi duyuldu, Yankı sigarasını yakmış olmalıydı. Sorulardan kaçacağını düşünmüştüm çünkü her şeyi tek başına halledebilirdi. Tam da düşündüğüm gibi, "Boş ver," dedi Bartu'ya. "Bir şekilde halledeceğim. Nasıl olacak bilmiyorum ama halledeceğim her şeyi. Koşacağım, yürüyeceğim, gerekirse düşeceğim ama halledeceğim."

"Yankı." Bartu'nun sesi sertti ama öfkeli değildi. "Her şeyi tek başına halletmek zorunda değilsin kardeşim. Bana anlat."

Fark ettim ki Yankı'nın hislerini hiçbir zaman dinleyememiştim. Onun ağzından Helin'in kim olduğunu hiç duyamamıştım. Sadece aklını durdurduğumu söylüyordu ama bana söyledikleri ile kardeşlerine söyledikleri apayrı olurdu. Belki ağza alınmayacak cümlelerdi, belki de...

"Kendime anlatamıyorum ki sana anlatayım," dedi Yankı bıkkın bir tınıyla. "Helin benim aklımı durduruyor. Sen daha önce Yankı Sarca'nın aklının durduğunu gördün mü hiç? Öyle aptallaşıyorum ki kendimi tanıyamıyorum. Biliyorum, her şey çok kötü olacak hatta bunu bana o da gösteriyor ama diyorum ki ona bakarken, boş ver her şey kötü olsun, boş ver her şey berbat bir hal alsın, boş ver her şey dağılsın." Derin bir nefes sesi. "Sonra diyorum ki her şey kötü olsun ama *o kötü olmasın.*"

Parmaklarımı kıvırıp battaniyeyi daha sıkı kavradım. Bartu sakin bir tınıyla, "Hoş geldin Yankı Sarca," dedi. "Buralar biraz karmaşıktır ve akla yer yoktur ama beni yalnız bırakmadığına sevindim. Senelerdir yalnız olmak can sıkıcıydı. Otur, soluklan biraz çünkü akılsız olmak ne demek iyi bilirim."

"Ne?" Yankı gerçekten anlamamış mıydı yoksa rol mü yapıyordu? Gerçi Bartu'nun ne demek istediğini ben de anlayamamıştım.

"Sana diyeceğim tek bir şey var," diyen Bartu'nun gülümsediğine neredeyse emindim. "Kaçma."

Yankı gülerek, "Öyle bir durum ki kaçmaktan başka çarem yok," dedi. "Kaçmak zorundayım."

"Nasıl yani?"

"Boş ver kardeşim." Adım sesi geldi. "Sadece kaçabileceğim yere kadar kaçacağım."

Ardından ikisinin de adımları duyulduğunda merdivenlerden yukarıya çıktıklarını anladım. Battaniyeyi daha sıkı kavradım, gözlerimi sıkıca yumdum.

Kaçmak zorundayım, diyordu, bana da kaçtığını söylemişti ve bunu benim ona öğrettiğimi. Çünkü kaçmazsa bütün gerçekleri görürdü; ihaneti, yalanları ve kim olduğumu. Bir insan neden kaçardı? Yüzleşeceklerinden korktuğu için kaçardı, onun yüzleşmekten korktuğu ben değildim, kendisiydi.

Sonra ortaya parçalanmış bir şekilde dökülecek olan bizdik.

Kendimi uyumaya zorladım, yine dakikalar geçti hatta zihnimin içinde Yankı gibi saymaya başladım ama iki binlere geldiğimde zihnim bile yoruldu. Sonra en güzel anıları düşündüm, bunlar beni mutlu ederken uyuyayım istedim ama o da olmadı, anılar bile daha çok canımı yaktı çünkü hepsi Sokak Nöbetçileri'nin olduğu anılardı.

Koltukta döndüğümde zihnimde sadece Yankı'nın beni bırakıp gideceği vardı. Gitme ihtimali. Ve bunu bana gösterdiği.

Bu beni uyutmuyordu, o uyuyabiliyor muydu acaba?

Tam bu sırada çantamın içindeki telefonumdan ses geldi. Kaşlarım çatılırken battaniyeyi kaldırdım ve uzanıp fermuarı açtıktan sonra telefonu çıkardım.

Ekranın ışığını aydınlattığımda mesaj atan kişinin Yankı olduğunu gördüm; ne olursa olsun bu benim yüzümü gülümsetti.

LİDERİN:
Uyudun mu?

Direkt mesajı açtım, çevrimiçiydi. İlk önce profil resmine tıkladım. Yüzünün tam görünmediği, yandan bir fotoğrafı vardı, dağınık saçları daha fazla gülümsetti.

Mesaj yazmaya koyuldum.

Uyumadım. Uyuyamıyorum.

Bir süre çevrimiçi kaldı. Profil fotoğrafım olmadığını fark ettiğimde galeriye girdim ve şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım.

Galerim Yankı'nın fotoğraflarıyla doluydu, bunu kendisi yapmıştı. Cevap vermesini beklemeden yeniden yazdım.

Neden galerim senin fotoğraflarınla dolu acaba?

LİDERİN:
Benden daha iyi bir duvar kâğıdı düşünemedim telefonuna,
seç beğen al diye birçok fotoğrafım var.

Gülümsedim ve gözlerimi devirip tekrar galeriye girdim. Bütün fotoğrafların arasında bir tane de çocukluk fotoğrafı vardı. Altında kısa, kirli bir beyaz şort, başında büyük beyzbol şapkası, üzerinde siyah tişört. Büyük ihtimalle fotoğrafta on-on bir yaşlarındaydı. Kolunun altındaki futbol topunu sıkıca kavramış, kadraja bakıyordu.

Bu fotoğrafı duvar kâğıdı yaptım.

Sonra Yankı'ya yazdım.

Seni duvar kağıdım yapmayacağım.

LİDERİN:
Neden?
Yoksa galerinin içinde çıplak fotoğrafımı gördün diye mi?

Şaşkınlıkla gözlerim irileşti ama karnımda bir sıcaklık hissettim. Yanaklarıma kadar kızardığımda beni gülümsetmek için yaptığını biliyordum ama utanmamın nedeni, tekrar galeriye girip böyle bir fotoğraf mı var diye baktığımdan ötürüydü.

LİDERİN:
Sakin ol, galeride kazı çalışması yapmayı bırak.
Emin ol canlısını görmek çok daha iyidir.

Yüzümü buruşturup konuyu değiştirdim.

Sen neden uyumuyorsun?

LİDERİN:
Uyuyamıyorum.

Neden diye sormak istedim ama buna haddim artık var mıydı, bilmiyordum. Yine de dayanamadım.

Neden diye sormaya hakkım var mı hâlâ?

Uzun bir süre çevrimiçi durdu ve bu durum, korkuyla ekrana bakmama neden oldu, sonra yazmaya başladı, elim kalbime gitti.

LİDERİN:

Senin her şeye hakkın var Helin. Beni uyutmaya da uyutmamaya da.

Kalbim hızla çarpmaya başladı, gözlerimi kıstım ve ellerimin heyecanla titremeye başladığını fark ettim, yeniden yazmaya koyuldu ama beklemeden ben yazdım.

Benim yüzümden mi uyuyamıyorsun?

LİDERİN:

Senin de benim yüzümden uyuyamadığın gibi.
Seninle aramızda sadece bir kat var Helin.

Telefonu kalbime yasladım, gözlerimi tavana diktim ve mesajla bile kalbimi bu denli nasıl attırabildiğine anlam vermeye çalıştım. Yine telefon titrediğinde yavaşça açtım ama artık kalbim hızdan kör olmuş gibiydi.

LİDERİN:

Aramızda sadece bir kat var. Tek bir kat.
Yanıma gel, beraber uyuyalım.
Seni uyutabilirim.
Ve sen uyursan kendimi de uyutabilirim.
Yanıma gel.

Nefesim kesildi, telefona bakmayı bıraktım, ekranı kapattım ve yine tavanı izledim. İlk önce kalbimi düzene koymaya çalıştım, sonra ellerimi kontrol etmek istedim ama ikisi de zordu.

En sonunda bütün bunlardan vazgeçip telefonu çantama bıraktım ve kendi kendimi dinlemeden, kendime söz geçiremeden koltuktan kalktım. Parmak uçlarımda yürüyerek hızlıca merdivenleri tırmanıp onların odasına ilerledim.

Onların.

Bartu'yla aynı odada yatıyordu, lanet olsun. Yine de geri dönmedim, utanacağımı bilsem de kapının önünde durup kolunu hafifçe çevirdim.

Tık sesinden sonra kapı açıldı ve içeriye girdiğimde pencereden vuran sokak lambasının ışığı odayı aydınlatıyordu. İlk önce Bartu'yu gördüm, sırtı Yankı'nın yatağına dönüktü ve derin nefeslerle uyuyordu.

Başımı diğer yatağa çevirdiğimde kalbimi durduracak değil, kalbimi durduran o görüntüyle karşılaştım.

Battaniyeyi hafifçe kaldırmıştı, yan yatıyor ve beni yanına çağırıyordu. Yüzüne vuran sokak lambasının ışığı onu öyle güzel gösteriyordu ki yanına yürürken yeryüzünde miyim, gökyüzünde mi anlayamadım. "Yanıma gel," diye fısıldadı talepkâr bir sesle. "Sıkışırız seninle."

Yatağın kenarına gittiğimde istemediğimden değil, tereddüt ettiğimden değil, tamamen heyecandan bir süre ona baktım. O ise diğer elini uzatıp beni sertçe yanına çekti. "Gel," dedi fısıldayarak. "Bartu'nun uykusu çok ağırdır, onu uyandırmamaya..." Bakışlarına yoğun bir duygu oturdu. "Çalışırız."

Beni kaldırdığı battaniyenin içine çekip üzerimi örttüğünde yüzüm yüzüne dönüktü; çıplak ayaklarım onun çıplak bacaklarına değdi.

Çıplak bacaklarına.

Çıplak bacak...

"Yankı," dedim yutkunarak. "Senin altında..."

"Sadece baksır var," dedi tebessüm ederek. Ayaklarımı çekmek istedim ama izin vermedi, sonra ayaklarımdan bir tanesini bacağının arasına aldı. "Üşümüşsün, ayakların buz gibi."

Bakışlarım üzerindeki siyah tişörtüne kaydı.

"Senin de üzerinde elbise var," deyip gülümsedi. "Çıkarmak ister misin?" Gözlerim kocaman açıldı. "Yani ben arkamı dönerim." Bu sefer inanamıyormuş gibi baktım. "Tamam, göz ucuyla izlerim ama göz ucuyla." Yine aynı şekilde baktığımda, "Tamam," dedi. "Bakma öyle."

"Bunu yapmamız çok yanlış, değil mi?" diye sordum arka tarafta kalan Bartu'yu göstererek. "Yakalanırsak..."

"Yakalanmayız," dedi. "Sen uyuduktan sonra ben seni diğer odaya taşırım, merak etme."

"Ya sen de uyuyakalırsan?"

Gözlerini devirdi. "Sence öyle bir şey mümkün mü? Liderler uyuyakalmaz, canları isterse uyurlar. Bunu unutma."

Ben de gözlerimi devirdim ama bacaklarının arasına aldığı ayağım ısınmaya başladığında diğerini de ısıtması için yavaşça ilerlettim. Yüzü ile yüzüm arasında bir karış mesafe vardı ama elleri, vücuduma değmiyordu.

Sanki iç sesimi her seferinde duyuyormuş gibi, "Senin bir odaya ihtiyacın var," dedi. "Orada uyuyamazsın artık."

"Lâl beni istemiyor." Gözlerimi ondan kaçırdım. "Ayrıca koltuk rahat." Sonra yine ona baktım. "Hem bu evi beş kişiye göre yapmışsınız, ben misafirim."

Hayır demesini bekledim, biz beş kişi değiliz, sen de altıncı oldun, demesini bekledim ama bunu yapmadı. Fakat yine de gülümseten başka bir cümle kurdu. "Sen hiçbir zaman misafir değilsin benim için." Fısıldayarak konuşuyordu ve tatlı nefesi yüzüme çarparken elimle yüzünü okşamamak için kendimle savaş veriyordum. "Ve hiçbir zaman misafir olmadın."

"Neden uyuyamadın?" diye sorduğumda iki elimi de yanağımın altına koyup izlenmeye en yakışan yüze baktım.

O da sanki beni izlemekten keyif alıyormuş gibi gülümseyerek elini kaldırdı ve yüzüme gelen bir tutam saçı geriye attı. Parmaklarının yanağıma sürtünmesi bile gözlerimi kısmama neden oldu.

"Bugünü düşündüm," dedi. "Kim olduğumu ve kime dönüştüğümü." Rahatsız bir nefes verdi. "Seni korkuttum mu?"

Korkudan ödüm kopmuştu, korkudan ne yapacağımı bilememiştim ama bunların dışında en çok canımı yakan, gitmesiydi. Bunu o da biliyordu. Sorusuna cevap vermek yerine, "Seni ilk defa böyle gördüm," diye fısıldadım. "Öfkeli. Hem de çok öfkeli. Öyle öfkeli ki herkesi ezip geçebilecek bir öfke." Yutkunduğumda gözlerimdeki korkuyu gördü. "Bana ilk defa bağırdın, daha önce hiç bağırmamıştın."

O kadar haksızlığa rağmen nasıl olurdu da ona bunu diyebilirdim? Ama şu vardı: Herkesin yaptığını Yankı yapmazdı. Buna öyle bir inanmıştım ki ağır gelmişti. "Çok korktun," dedi bundan nefret ediyormuş gibi. "Bunu istemezdim."

"Önemi yok."

"Var."

"Yok."

"Var." Eli koluma ilerledi, sonra çıplak tenimde parmağını gezdirdi, tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. "Her şeyi ezip geçebilecek kadar öfkeliydim ama yine kendimi ezip geçtim, bunun da önemi var."

Acıyla yutkunarak, "Benim yüzümden," dedim.

"Senin yüzünden," diye tekrar etti. "Ama bak, bunun hiç önemi yok." Sonra gülümsedi, öyle sıcak, öyle içten gülümsedi ki dağıldığımı hissettim.

Tereddütle, "Uyumuyordum," deyip bakışlarımı göğüs kafesine indirdim. "Ve Bartu'yla konuşmalarınızı duydum." Bunu zaten biliyordu, şaşırmadı ama kolumda gezinen parmakları duraksadı. "Ve fark ettim ki senden kendimi hiç dinlemedim Yankı. Bunu merak ediyorum. Beni nasıl görüyorsun?"

Parmakları tekrar hareket etti ama bu sefer yüzüme doğru. Boynuma geldiğinde gözleri oraya kaydı. "Seni benim gözümden anlatmamı mı istiyorsun?" diye sorduğunda parmakları nefes borumda gezinip çeneme ilerledi. "O halde bir oyun oynayalım mı?"

"Nasıl?" diye sordum.

"Birbirimize birbirimizi anlatalım ama bir yabancıya anlatır gibi." Başını aşağı yukarı salladı. "Sen soru sorarken Helin değilsin." Dudaklarını büktü. "Başka birisin. Ben de soru sorarken Yankı değilim. Kabul mü?"

Heyecanla gülümseyerek, "Kabul," diye mırıldandım. "İlk kim başlıyor?"

"Yabancı olan sensin, sen sor," dedi o da gülümseyerek.

"Hımm," dedim düşünceli bir sesle, sonra gözlerimi kıstım. "Helin'i bana tek kelimeyle anlat desem ne derdin?"

İlk önce duraksadı, bakışlarından bir acının geçtiğine şahit oldum ama bu birkaç saniye sürdü. Tereddüt etti, ederken bir parça da olsa kırgınlığını gördüm ama vazgeçmedi.

"*Yuva.*" Tek kelime. Yuva. "Sen benim Yuva'msın."

"Yuva," diye tekrar ettim söylediğini. Öylesine büyük bir şeydi ki kaldırabilmek zordu. "Peki, Helin'i bir gün Yuva gibi görmekten vazgeçer misin?"

"Pas."

"Ama bu çok saçma!" dediğimde sesim düşündüğümden daha yüksek çıktı ve Yankı ağzımı kapatıp başıyla Bartu'yu gösterdi. Bartu ise

yatakta dönse bile gözlerini açmadı ve tekrar derin nefesleri duyuldu hatta birkaç saniye sonunda kısık sesle horlamaya başladı.

"Zor sorulara cevap vermem," dedi kaşlarını çatarak. "Başka soru sor."

"Seni bazen Helin'i izlerken buluyorum. O halde bunun yanıtını ver," dedim kaşlarımı çatıp çocuk gibi. "Beni neden izliyorsun?"

Kaşlarımı çatmam onun hoşuna gitmiş olacak ki burnuma fiske vurdu. Bir süre düşündü, düşünürken yüzümü izledi ve her zerremi sanki ezberledi. "Çünkü Helin'e her baktığımda başka bir parçasını ezberliyorum."

"Nasıl yani?"

Parmakları yüzüme yaklaştığında ilk önce saçlarıma dokundu. "Helin'in kısa, simsiyah saçları var," dedi. "Onun saçını kestim ama eskisinden daha fazla yakıştı fakat yine de onun saçlarına her baktığımda tek bir şeyi hatırlıyorum: kendimi affetmediğimi. Ve onun saçlarını kestiğim için kendimi hiçbir zaman affedemeyeceğimi."

Suçlusu bendim; bu yüzden donuk gözlerle, "Üzgünüm," diye karşılık verdim. "Benim yüzümden sırtına bir yük daha bindi."

Duymazlıktan geldi, parmakları saçlarımdan yüzüme kaydıktan sonra başparmağı gözkapağıma dokunmadan önce yavaşça kapattım. "Helin'in uzun kirpikleri var, simsiyah. Utandığında ya da kırıldığında birkaç kez onları kırpıştırıyor." Yutkundum. Parmağını gözümden çekti, açtığımda onun bakışlarında gördüğüm ifade bir kez daha yutkunmama neden oldu. Hayranlıkla kirpiklerimin sayısına kadar biliyormuş gibi bakıyordu.

"Helin'in koyu kahverengi ile ela karışımı gözleri var," dedi sanki bu detay onun için çok önemliymiş gibi. "Onu ilk gördüğümde hangi renk olduğuna karar verememiştim ama ışıkla değiştiğini fark ettim. Ağladığında koyulaşıyor. Sol gözünün içinde kırmızı bir nokta var. Killi toprak gibi görünüyor." Gözleri gözlerimin her parçasında dolaştı. "Bazen onun gözleri beni öfkelendiriyor çünkü en çok bakışlarıyla aklımı durduruyor."

"Bakışları mı?"

"Sana Helin'in bakışlarını anlatmayacağım," dedi sakin bir tınıyla.

"Neden?"

"Çünkü bu seni ilgilendirmez." Gülümsedi. "Helin'in bakışları kimseyi ilgilendirmez çünkü bir tek bana öyle bakıyor."

"Ya," deyip kocaman gözlerle onu inceledim. "Ama..."

"İşte şu mesela," dedikten sonra eli çeneme kaydı ve başparmağıyla tuttu. "Böyle bir bakışı var, beni deli ediyor."

Bakışlarımı kaçırdım. "Sonra böyle bakışlarını kaçırıyor," dedi. "Utandığından değil, söyleyecek bir şey bulamadığından ya da kendisini öyle görmediğinden."

Elim çenemdeki eline kaydı ama direkt elini çekip burnumu sıktı. Canım yandığında sessizce inledim. "Kusurlu ama güzel bir burnu var," dedi. "O burnunu her şeye sokuyor."

"Burnumu bırak!" dedim fısıldayarak ama neredeyse bağırıyordum. "Ya bıraksana!"

Sırıtarak bıraktığında elimle burnumu ovuşturdum ve kaşlarımı çattım. Elimi yüzümden çekti, sonra gözleri yavaşça, sakince dudaklarıma kaydı. Yüzünde aynı neşeli ifade vardı ama dudaklarıma bakarken gözleri yoğunlaşmıştı. Öyle bir bakıyordu ki kasıklarıma büyük bir ateş oturdu, o ateş yayılırken ayak parmaklarımı içeriye kıvırdım, Yankı bunu hissetti.

"Helin'in dudakları," deyip kendi dudaklarını ıslattı. "Dolgun, pembe ve sık sık ıslak çünkü dudaklarını ıslatıyor." Bunu söylediği anda dudaklarımı içeriye kıvırdım ama Yankı dudağımı dişimin arasından kurtarıp başparmağını gezdirdi. Dokunuşu titrememe neden oluyordu. Alt dudağımı okşamaya devam ederken yüzüme yaklaştı. "Dudakları dudaklarımdayken öyle bir tadı var ki..." Neredeyse öpecekti. "Ben hayatım boyunca böyle güzel bir şey tatmamıştım."

"Yankı," diye fısıldadım.

"Onu öptüm," dedi. "Onu bir kez daha öptüm ve bir kez daha. Onu bütün sokak lambalarının altında..." Gözleri pencereye kaydı, ışık yüzümüzü aydınlatıyordu. "Öpeceğim. Hepsi şahit olana kadar. Ve hiçbir zaman son olmayacak."

Bartu'nun derin nefesleri vardı odanın içinde, bir de benim kulaklarımı dolduran kalp atışlarım. Ellerim buz kestiğinde yumruk yapıp battaniyenin içine soktum, bunu fark etti.

"Sana dudaklarını saatlerce anlatabilirim," dedi göz kırparak. "Ama öperek göstermek daha doğru geliyor bana."

"Şimdi," dedim titreyen bir sesle. "Bartu yan yatakta uyurken mi? Bu delilik."

"Ve heyecanlı," deyip sırıttı. "Aksiyonlardan hoşlanmadığını söyleme."

"Ama yakalanırsak..."

"Yakalanırsak suni teneffüs yapıyormuş gibi davranırım," dedi, bu söylediği kıkırdamama neden oldu ama öyle yüksek sesle güldüm ki Bartu'nun derin nefesleri duraksadı, sonra Yankı gözlerini kocaman açıp bir anda beni battaniyenin altına sokup başıma bastırdı. Cenin pozisyonundayken yüzüm göğüs kafesine denk geldi, kokusu burnuma doldu fakat daha aşağılarda... Ne kadar karanlık olursa olsun çıplak tenini görebiliyordum.

"Yankı," dedi Bartu uykulu bir sesle. "Uyumadın mı?"

Elimle ağzımı kapatmak istedim ama Yankı elimi tutup beni engelledi. Hareket etmemek için özen gösterdim.

"Uyuyorum Bartu," dedi. "Sen neden uyandın?"

"Uyuyorsan benimle nasıl konuşuyorsun lan?" diye sordu ama uyku sersemi olduğu o kadar belliydi ki sesi hırıltılı çıkıyordu.

"Şimdi oturup benimle mantık mı konuşacaksın Bartu?"

"Ses duydum," dediğinde hareket ettiğini hissettim ama o sırada Yankı'nın eli yüzüme kaydı, sonra parmakları dudaklarımı bulduğunda başparmağı ve işaret parmağıyla hafifçe sıktı. Ardından Bartu'ya rahat görünmek için –beni delirtmek için– bir bacağını üzerime attı ve kendini bana bastırıp ağırlığını verdi.

"Ses mi duydun?" dedi gülümseyerek. "Nasıl bir ses?"

"Bir kadının gülme sesi." Başparmağını dudağımda gezdirdiğinde kendisini bana daha fazla bastırdı, altında kaldım. Kurtulmak için hareket etmeye çalıştığımda bu ona sürtünmeme neden oldu. Gitgide sertleştiğini hissettim, neredeyse iki bacağımın arasındaydı. Öyle bir haldeydim ki nefesimi tutmuştum çünkü nefes alırsam her şeyi mahvederdim.

"Öyle bir şey yok." Birkaç kez kalçasını hareket ettirdi, baskısıyla karnımdan kasıklarıma doğru ilerleyen ateş gözlerimi kapatmama neden oldu. Bilerek yapıyordu, aksiyon dediği buydu ya da beni deniyordu, bilmiyordum ama bir elimi tişörtünden içeriye soktum, tırnaklarımı geçirip sürttüğümde karın kasları parmaklarıma çarptı. Yankı derin bir nefes verdi. Tamamen üzerime abandı, geri çekilmedi.

"Yanlış duydum o zaman."

"Hı," dedi Yankı kısık sesle ama tırnaklarımı daha fazla geçirdim. "Yanlış duydun kardeşim." Hafifçe bana sürtündüğünde daha fazla

dayanamayarak nefesimi sesli verdim, inleme gibi çıktı. İnce ve tiz. Bunun ardından Bartu'nun yatağında hareketlenme olduğunu hissettim.

"Bak!" dedi Bartu. "Bir ses geliyor."

"Nefes aldım," dedi Yankı ama gülümsüyordu.

"Lan sen kadın gibi mi nefes alıyorsun?" diye soran Bartu büyük bir dehşet içerisinde gibiydi. "Geceleri kadına mı dönüşüyorsun?"

"Ne?" Bu sorunun ardından Yankı'nın dudağımda gezinen parmağını dişlerimin arasına aldım, ısırdıktan sonra dilimi gezdirdiğimde Yankı elini çekmek istedi ama buna izin vermedim. Geçirdiğim dişlerimle ona meydan okudum.

"Niye bana öyle bakıyorsun lan?" Bartu her ne görüyorsa ben de görmek için yanıp tutuşuyordum. "Lan Yankı," dedi Bartu. "Lan ne oldu? İyi misin? Ağzını kapat."

"Seni mahvedeceğim," dedi Yankı ama bunu bana dediğini biliyordum.

"Beni mi?" Bartu'nun sorusu sessiz bir şekilde gülmeme ve Yankı'nın parmağını kurtarmasına neden oldu. "Ne yaptım?"

Kısa bir sessizlik oldu. Yankı baskısını benden uzaklaştırdığında ben de tırnaklarımı karnından çektim.

"Uyandırdın beni," dedi. Eğer düşündüğüm gibiyse... Yanaklarıma ateş oturdu. "Her seferinde beni uyandırmaktan vazgeçmiyorsun hatta hiç uyuyamıyorum senin yüzünden. Mahvedeceğim bu yüzden seni."

"Öyle mi?" Bartu soruyu sorarken çok dikkatliydi hatta bir şeylerin ters gittiğini anlamış gibiydi. "Sen kafayı yemişsin gece gece," dedikten sonra yatağında hareketlenme hissettim. "Uyu Yankı."

Ardından büyük bir sessizlik oldu. Saniyeler geçti, tahminime göre beş dakika sonunda Bartu'nun derin nefeslerini işittiğimde Yankı battaniyeyi havaya kaldırdı, göz göze geldik. Öyle yoğun, öyle büyük bir istekle bakıyordu ki yukarıya tırmanırken olabileceğim en masum ifadeyi takındım. "Ne oldu?" diye sordum gözlerimi kırpıştırarak. "Lider Yankı biraz sarsılmış gibi."

"Öyle bir kaşınıyorsun ki," dediğinde beni omzumdan tutup kendisine çekti, kulağıma eğildi. "Tablo sadece yere düşmeyecek, duvarda bir de senin resmin çıkacak Helin."

İrkildiğimde konuyu değiştirmek için, "Beni anlatıyordun," dedim duraksayarak. "Devam etmeyecek misin?"

"Şu saatten sonra devam edersem anlatacağım yerler pek hoşuna gitmeyebilir," dedi, ardından hiç ummadığım anda eli baldırıma gidip bacağımı sıkıca kavradı. "Mesela uzun, ince bacaklarından başlamamı ister misin?" Parmakları öyle bir baskı yapıyordu ki etim parçalanacak gibiydi. Baldırımdan yukarıya çıktı, elbise sıyrılırken kalçamın başladığı noktaya kadar geldi. "Ya da battaniyenin içine girip devam etmemi ister misin? Ellerimi kullanmayacağım, söz. Ellerimle sana dokunmayacağım."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. Bir kez daha tekrarladım. "Ne?"

Gülümsedi, şeytani bir gülümsemeydi. "Ama az önce senin de battaniyenin altına girmen hoşuma gitmedi değil."

"Yankı," diye homurdandığımda sesimi kısık tutmaya dikkat ediyordum. Eli hâlâ kalçalarımın başladığı yerdeydi. "Hani sen çok masumdun."

Gözlerini kocaman açtı, benim gibi masum bakmaya çalıştı. "Çok masumum," dedi. "Benim gibi masum bir adamla aynı yatakta olduğun için şanslısın. Benim yerimde başkası olsa neler yapardı biliyor musun?" Parmağını yavaşça, eziyet çektirerek kalçamın başlangıç çizgisinde gezdirdi. "Elini bu elbisenin altına sokardı, yavaşça yukarı çıkardı, battaniyenin altına girip..."

"Yankı!" Fısıldarken bir insan bağırabilir miydi? "Tamam, bir daha yapmayacağım, tamam!"

Dudaklarını büktü, sonra eli tekrar aşağıya indi. Bacağımda durdu ama bu sefer sıkmadı. "Aslında hepsi hoşuma gitti."

Utançla başka tarafa baktığımda, "Bazen öyle tuhaf bir adam oluyorsun ki anlayamıyorum," dedim.

"Ben de." Tek kelimeyle hem beni hem kendisini kastetti. "Seni rahat bırakacağım," deyip hızlıca devam etti. "Bugün." Ardından eli bacağımdan ayrıldı, belimden bana sarılıp kendisine çekti. Çenesi başımın tepesine geldiğinde, "Uyu," dedi. "Kapat gözlerini. Yorgunsun."

"Ama," dediğim sırada diğer kolu da başımın tepesinden geçti ve beni göğüs kafesine hapsetti. "Ben de Yankı'yı anlatacaktım sana."

Sessizlik oldu. Sonra nefesini saçlarıma verdi. "Gerek yok," dedi derin bir sesle. "Yankı Helin kadar anlatılmayı hak etmiyor bence."

"Yankı," dedim ama beni kendisine daha fazla yasladı, susturmak istedi.

"Güzelsin," dedi bir anda. "Aynaya her baktığında bunu hatırla."

"Beni güzel mi buluyorsun gerçekten?" diye sorduğum anda emindim, Işık bu sorumu duysa saatlerce gülerdi.

Sırıttığını hissettim. "Yani," dedi. "Liderin olarak." Kolları daha sıkı dolandı bana. "Bilmiyor musun? Liderler altlarındaki kişilere onların güzel olduğunu söylerler. Bu bütün kitaplarda yazar."

Onu iteklemek istedim ama izin vermedi. "Bu kitabın yazarı sadece sensin ve sadece sen okudun bence ya," diye homurdandığımda sesim boğuk geliyordu çünkü beni öyle bir yaslamıştı ki nefes bile zor alıyordum.

"Zamanla herkes öğrenir güzelim," dedi, güzelliğimi kanıtlar gibi. Ardından kollarını gevşetip nefes almama izin verdi. "İyi uykular."

Homurdansam da kendi kendime söylensem de en sonunda gözlerimi kapatıp, "Benden daha fazla anlatılmayı hak ediyorsun," dedim. "İyi uykular Lider."

Kendimi uykunun kollarına bırakmak istedim, az önce uyuyamazken bunu şimdi rahatça yapabileceğimin bilincindeydim ama tekrar fısıldayışı kulağıma doldu. "Ha unutmadan," dedi keskin bir sesle. "Helin'in titreyen elleri de var." Sonra eli elimi tuttu, sıkıca kavradı parmaklarıyla. "O eller sadece bana *düğümlü*."

Benim aklımda ise tek bir düşünce gezindi.

Ona yine de onu anlatmadım ve belki diğer günler de unutup hiçbir zaman anlatmayacaktım. Bu da bizim hayatımızda bir boşluk olarak kalacaktı. Yarım kalan bir hikâye gibi.

Hangi ara uyumuştum bilmiyordum ama yüzüme patlayan flaşların sesiyle ve ışığıyla gözlerimi açtığımda kâbusun içinde olmak için kendi kendime dualar sıraladım. Uzun zamandır böyle derin uyumamıştım ve sırtım, kollarım her yerim uyuşmuş gibiydi.

Karşımda Bartu ve Mutlu dururken kocaman gözlerle onlara baktım ve karnımın üzerindeki ağırlıkla başımı yanıma çevirdim. Yankı yanımdaydı, gözleri hâlâ kapalıydı ve uyanmamıştı. Bir kolunu bana dolamıştı, diğer kolu yastığın altındaydı. Bir bacağı benim üstümdeydi, yüzü yüzüme dönüktü.

Mutlu elinde tuttuğu fotoğraf makinesiyle bir kez daha fotoğrafımızı çektiğinde utançla başımı nereye gömeceğimi bilemedim ve

Bartu bir anda alkışlamaya başladı. Yankı yine uyanmadı, gözlerini sıkıca kapattı.

Ben uyuduktan sonra odaya geri götüreceğini söylemişti fakat o da uyuyakalmıştı.

Liderler de uyuyakalırdı.

Mutlu başka bir fotoğraf daha çektiğinde battaniyeyle ikimizin de yüzünü kapattım. "Yankı, kalk," diye fısıldadım. Hiçbir tepki vermedi. Gözleri kapalıydı, hareket bile etmiyordu. "Yankı kalksana!"

Bu kadar sese nasıl olur da uyanamaz diye düşünürken, "Ölü taklidi yap," dedi. "Ben öyle yapıyorum dakikalardır. Bırak öldük sansınlar çünkü diğer türlü Mutlu'nun dilinden kurtulamayız."

"Feriha!" diye bağıran Mutlu'nun sesi ikimizin arasına girdi. "Get up!"** Battaniyeyi çekiştirdi ama sıkıca tuttuğum yerde çırpınmaya başladım.

Bartu hâlâ alkışlarken, "Dün gece duyduğum gülme sesi sana aitti, değil mi?" diye hırladı. "Kendimi delirmiş gibi hissettim."

"Yok Grey'im," dedi Mutlu. "Sen yokluktan kadın sesleri duymaya başlamışsındır, Helin değildir o."

"Bartu!" diye inledim battaniyenin içinden. "Ben nasıl oldu da buraya geldim bilmiyorum..."

Bu sefer battaniye daha sert çekildiğinde kurtaramadım ve çeken kişinin Bartu olduğunu gördüm. "Lan ben masum masum uyurken ne yaptınız?"

Mutlu yüzümdeki şaşkınlığı bir kez daha fotoğrafladı. "Tüh," dedi Mutlu haylaz haylaz sırıtarak. "Keşke benim yanımda yatsaydınız, patates ve beyin dinleyerek uyurdum." Sonra Yankı'ya döndü. "Beyin herif, bana attığın kaçıncı kazık? Bartukıç yerine ben hak etmiyor muydum bunları?"

"Ne hak etmesi?" dedi Bartu yüzünü buruşturarak. "Uyandım, gözümü açtım, Yankı'ya baktım, sonra gözümü kapattım ardından bir daha açtığımda ne göreyim. Yankı'nın saçlar uzamış, zayıflamış, kadına dönmüş. Dün geceki muhabbetten sonra." Yankı'nın bacağına vurdu, "Kalksana lan. Bana bunu yapmaya ne hakkın var?"

Yankı en sonunda nefesini verip homurdanarak gözünü açtı ve kardeşlerine bakıp, "Yatak benim değil mi?" diye sordu. "Tek başıma çok büyük geldi, Helin'i çağırdım."

** (İng.) Yataktan kalk. (ed.n)

"Oha," dedi Mutlu. "Ben inandım şahsen, aşırı inandırıcıydı. Sen de inandın mı Bartukıç?"

Mutlu'nun üzerinde bordo bir pijama takımı vardı. Başında ise Pembe Panterli göz bandı. Bartu ise şort ve tişört giymişti. Tuhaf bir şekilde üzerindeki tişört Fenerbahçe formasıydı.

Aşağıdan Işık'ın sesi geldi. "Kahvaltı hazır, gelin hadi!" Bartu ile Mutlu kaşlarını çatıp bizi izlemeye devam ederken Yankı yatakta doğruldu ama belinden aşağısını hâlâ battaniye kapatıyordu.

"Sizin bizden başka uğraşacak bir şeyiniz yok mu?" diye sordu Yankı kaşlarını çatarak.

"Bak, yine biz dedi." Mutlu o anda Yankı'nın yüzünü yakalayıp çektiğinde, Yankı yataktan fırlayıp Mutlu'nun elindeki fotoğraf makinesini almaya çalıştı ama boxer altındayken, ben yatağın içindeyken pek de uygun bir görüntü oluşmadı.

Mutlu yine çektiğinde bir anda gözleri büyüdü ve Yankı'nın altının çıplak olduğunu gördü. "Lan!" diye haykırdıktan sonra fotoğraf makinesiyle Yankı'nın aşağı tarafını yakınlaştırdı, bir daha çekti. "Küçük Yankı için minicik bir anı."

"Lan!" Fotoğraf makinesini elinden aldığında Bartu gülerek geriye adım atıyordu, bense utançtan dağılmıştım.

"Kameralara saldıran ünlü biri gibisin Yankıtu," diyen Mutlu kendine eğlence bulmuştu. "Yankı Bey," dedi mikrofon uzatıyormuş gibi. "İlişkiniz nasıl gidiyor, onu konuşalım."

Bartu diğer taraftan atladı. "Ya, siktir git," dedi başka bir olayı taklit ediyormuş gibi. "Ne salak salak sorular soruyorsun ya? Ne kadar salak salak sorular bunlar ya?"

Mutlu devam etti. "Oğlum bak, bunun normali nedir biliyor musun? Yankı bey iyi akşamlar."

"Kaç yaşındasın sen?" dedi Bartu gülerek. "Kaç yaşındasın sen?"

"On dokuz," diye cevap verdi Mutlu.

"Dalyar..."

"Lan yeter." Yankı onları iteklemeye başladığında Mutlu da Bartu da gülüyordu. "Canınıza mı susadınız siz?"

"Hazırla kendini!" diye bağırdı Bartu kapıdan çıkarken. "Bugün maçımız var!"

Yankı ise onların ikisini de odadan çıkardıktan sonra kapıyı kapattı ve bana döndü. Altında baksır, üstünde karnı hafifçe açılmış tişörtüyle

durduğunda yutkunarak kendimi yataktan çıkardım ve bakışlarımı kaçırdım. "Ben," dedim büyük bir utançla. "Gidiyorum..."

"Onlara aldırış etme," dedi. Normalde utandığımda bu hoşuna giderdi ama bu sefer ne hale geldiysem içimi rahatlatmaya çalışıyordu. "Sadece eğlence arıyorlar."

Başımı olumlu anlamda sallayıp bir daha ona bakmadan odadan çıktım ve kendimi banyoya attım. Aynaya bir kez bile dönüp bakmadan kendimi duşa attım; bütün utançların, bütün düşüncelerin suyla beraber akıp gitmesini sağladım. Sonra dişlerimi fırçalayıp kapının arkasındaki havlulardan bir tanesine sarılıp çıktığımda koşar adımlarla Lâl'in odasına gittim.

Valizim hâlâ orada olduğu için elime geçen ilk iç çamaşırını ve sutyeni aldıktan sonra bol bir kot pantolon ve üzerime siyah bir kazak giydim. Saçlarımı kurutmadan odadan çıktığımda banyodan su sesi geliyordu, Yankı da duşa girmiş olmalıydı.

Oturma odasına ilerlediğimde tek başıma onlarla yüzleşmemek için merdivenlerin son basamağında Yankı'yı beklemeye başladım ve sadece odadan çıkan Lâl'le göz göze gedik. Bana tek kaşını kaldırarak baktı ama işaret parmağımı dudaklarıma götürüp ona sus demek istediğimde omzunu silkip içeriye girdi.

On-on beş dakika sonra Yankı merdivenlerde göründüğünde kaşlarını kaldırıp bana baktı. İçeride Bartu ile Mutlu atışıyordu, sesleri geliyordu.

Yanımda durup, "Neden içeriye girmedin?" diye sordu.

"Çekindim," dedim dürüstçe. "Senle beraber girelim içeriye."

Yankı başını salladı ve o an, onun da altında siyah bir şort, üzerinde Beşiktaş forması olduğunu gördüm. "Ne bu?" diye sordum. "Maç mı var?"

"Futbol maçımız var," dedi sadece, sonra oturma odasından içeriye girmek için ilerledi, ben de peşinden gittim.

Bartu ve Mutlu yan yana oturuyordu ama öyle tuhaflardı ki gülmemek için kendimi zor tuttum. Mutlu ayaklarını Bartu'nun tek omzunda birleştirmişti, çıplak ayakları hemen yüzünün yanındaydı.

"Sus Grey," dedi Mutlu hiddetle. "Yersin tokadı ayağımla."

"Lan, çeksene ayağını," diyen Bartu kaşları çatık Mutlu'ya dönüp omzunu silkti. "Kıracağım şimdi parmaklarını."

Mutlu ayak parmaklarını hareket ettirirken sesini inceltti. "Beni beni, Bihterlerini nasıl incitebilirsin?"

"Nerede kaldınız yahu?" Masanın diğer tarafında duran Işık bize seslendiğinde Bartu ile Mutlu'nun dikkati bize yöneldi ve ikisi de dudaklarını birbirine bastırdı.

"Sorgulama ikiz," dedi Mutlu, Işık'a göz kırpıp. "Helinski ve Yankıtu belki de çocuk yapıyorlardır..."

"Mutlu," dedi Yankı dikkatli bir sesle. "Biraz daha uğraşırsan seni Osman'ın ellerine bırakırım. Çok ciddiyim."

"Zaten bırakmadın mı?" diye inledi Mutlu. "Adamı geçen gün yolda gördüm, bana diyor ki bize gelsene, film falan izleriz. Lan senin yaşın kaç başın kaç, nereden biliyorsun böyle cümleleri?" Bartu fırsattan istifade ayaklarını iteklediğinde Mutlu Bartu'ya yaklaşıp hiç beklemediği anda onu yanağından öptü. "Ama benim Grey'im, koca herifim beni kurtarır. Değil mi?"

Bartu elinin tersiyle yanağını sildiğinde, "Beni öpüp durma," dedi dişlerini sıkarak. "Deli misin lan sen?"

"Delirttin beni delirttin. Titrettin." Yanağını bir daha öpmek için yaklaştı ama Bartu, Mutlu'yu avuç içiyle durdurup yüzünü itekledi. "Lan," dedi acıyla. "Mafyayım ben, mafyalara böyle davranamazsın."

"Lütfen başlamayın yine," diyen Işık ağzına bir parça ekmek attı. Kahvaltının sonlarına gelmişlerdi. "Başım ağrıyor."

"Nasılsın Işık?" Masaya yaklaştım ve kızarmış ekmekleri gözüme kestirirken Lâl tabağı tutup bana uzattı. Başımı sallayıp gülümseyerek bir parça ekmek aldım, Yankı da aynısını yaptı.

"İyiyim," diye yanıtladı ama gözlerindeki keder uzaklaşmamıştı. "Gece biraz ameliyat yerim ağrıdı ama ilaç içince geçiyor."

"Yarın kontrolün var." Yankı masadan bir tane zeytin aldı. "Dikişlerin alınacak."

"Of." Işık ellerini saçına geçirdi. "Hastanelerden nefret ediyorum."

"Doktorlar sen doğduğunda, 'Bundan bir şey olmaz, geri içeri sokun,' dediği içindir," diye lafa atlayan Mutlu konuyu Işık'ın acılarından uzaklaştırmaya çalışıyordu ve başarılı oldu. "Çünkü senden önce ben doğdum kırık yumurta, böyle muhteşemlikten sonra dayanamadılar sana." Hepimiz gülünce Işık somurtup kafasına bir tane indirdi.

"Sen doğduğunda bundan daha iyi modeli olmalı deyip beni çıkarmış olmasınlar?" Bartu ve Yankı alkışlamaya başladığında Lâl güldü,

bense Mutlu'ya gözlerimi açıp baktım. "Sonuçta elektronik aletlerde bile son çıkan her zaman en iyisidir. Ben de son modelim."

Bartu, "Ooo," dedi ve Işık'ı kendisine çekip alnından öptü. "Yavaş ol, kafasına geldi."

"Bu iyiydi," derken Yankı alkışlamaya devam ediyordu.

Mutlu ise kıpkırmızı kesilip hepimize dik dik baktı, ben de, "Hak ettin Mutlu," dedim. "Sonunda seni susturan kişi yine ikizin oldu."

Mutlu hepimize tek tek bakarken en sonunda bana bıçak çekmek istemiş olacak ki, "Sen oradan konuşacağına gece beraber uyuduğun adamın şimdi hangi kızlara pas atacağını öğren," dedi. "Duyduğum kadarıyla hepsi güzel kızlarmış."

"Ne?" Bakışlarım Yankı'ya döndü ama o bana bakmak yerine Bartu'ya kaş göz hareketi yapıyordu, Bartu ise rahatsız bir şekilde hareketlendi. "Ne pası, ne kızı?"

Herkes birbirine baktı, masada tek kaşlarını çatan Lâl'di.

Bartu konuyu değiştirmek istermiş gibi, "Helin'e yeni bir oda lazım," dedi Yankı'ya bakarak. "Ama diyorsan ki dolu odalardan bir kişi eksilsin, o kişi ben olurum." Omuzlarını dikleştirdi, Lâl'i tamamen görmezlikten geldi. "Zaten yakında bir kız girer hayatıma, onunla kalırım ben de."

Böyle bir şeyin olma imkânı yoktu ama fazlasıyla ciddi görünüyordu. "Senin sabahtan beri yaptığın imalar da ne?" diye sordu Işık. "Karın ağrın neyse dökülsene."

"Karın ağrım yok."

Yankı sözü devraldı. "Bugün Bartu'yla maça gidiyoruz, biliyorsunuz." Mutlu gözlerini devirdi. "Oradan bir kız Bartu'ya epey hayrandı, çıkışta belki onunla bir şeyler yapacaklar."

"Lan," dedi Bartu şaşkınlıkla. "Bunu nereden biliyorsun Yankı?"

"Kız bugün mesaj atmış bana," dediğinde göz ucuyla Lâl'e bakıp kelimelerine dikkat etmeye çalışıyordu. "Sana ulaşamamış. Buluşmanız iptal mi, onu sormuş."

"Ha, doğru ya," dedi Bartu nedense Yankı'ya topu atmak için. "Onun arkadaşı da sana epey yanıktı."

"Ne?" Bir süre sonra ağzımı açıp ikisine birden baktım. "Ne maçı yahu? Birisi şunu tam anlatsın."

"Futbol maçı," dedi Mutlu tekrar gözlerini devirip. "Yani umarım futboldur Helinski yoksa..."

"Başka ne maçı olabilir ki Mutlu?" Kaşlarım çatıldı, Bartu ile Yankı ise konuyu kapatmak istiyormuş gibilerdi.

"Helinski sen de şimdi burada saf kız ayaklarını bırak," dediğinde üçüncü göz devirişiydi. "Kaldırımda fantezileriniz var, gelmiş bana burada ne maçı diyorsun, cidden mi ya cidden mi?" İşaret parmağını bana salladı, elimdeki ekmeğe baktı. "Herkes kendi ekmeğinin peşinde, sen de anca oturup somun ekmek ye. Yankıtu elden gidiyor."

"Mutlu!" dedim öfkeyle, sonra uzanıp koluna sertçe vurdum ve Işık soru işaretlerimi yok etmek için konuşmaya başladı.

"Bartu ve Yankı beraber spor yapmayı çok severler. Mesela haftada bir kez yüzmeye giderler, üç haftada bir futbol maçları vardır. Ama bildiğin futbol maçları gibi değil." Devam edip etmemek konusunda kararsız kaldı fakat sonra omuz silkti. "İlk ciddi ciddi büyük bir bahisle erkek erkeğe oynarlar, sonra kızlar, erkekler karışık devam ederler. Eğlencesine yani. Maksat insanlar birbiriyle tanışsın."

"Ve bu kızlar gerçekten güzel top oynuyorlar," dedi Mutlu sırıtarak. "Futbol maçı yani. Bir kez izlemeye gittim, bir tanesi Yankı'nın ayağındaki topu almış, golünü atmış, sonra da Yankı'nın omzuna atlamıştı. Böyle bir şey olamaz Helinski!"

Yankı arkadan Mutlu'nun kafasına vurduğunda dehşetle onları dinliyordum. Lâl dışındaki kimsenin keyfi kaçmış görünmüyordu ama Lâl gözlerini masaya dikmişti, kaşları çatıktı. "Çok saçmaymış," diyerek homurdandığımda Lâl başını kaldırıp bana hızlıca katıldı. "Amaçsızca. Çok fazla."

"Hayır." Işık bana doğru eğildi. "Ben de birkaç kez oynadım, aşırı eğlenceliydi." Eli yine kasığına doğru gitti, Yankı'yla göz göze geldiler. "Ameliyatlı olmasam ben de gelirdim."

"İzlemeye gel." Yankı Işık'ın omzuna elini koydu. "Bize iyi gelirsin."

Hiç düşünmeden, "Ben de geleceğim," diye lafa atladım. "Hem çok güzel futbol oynarım." Dalga geçmiyordum, küçükken yetiştirme yurdunda en fazla oynanan oyunlardan bir tanesi futboldu ve erkekler az kişi olduğu için beni oyunlarına dahil ederlerdi. Kullanılırdım ama keyif de alırdım.

"Sen mi?" Bartu beni tiye aldı. "Sana ofsayt ne desem, sensin ofsayt, dersin Helin."

Yankı da Bartu'ya katılıyormuş gibi başını salladı. "Bence kendini rezil etmeye hiç gerek yok."

"Rezil etmek mi?" Ayaklarımı yere çarptım. "Gerçekten futbolda çok iyiyim."

Lâl diğer taraftan kendini işaret ettiğinde ben de iyiyim, demek istedi ama ona da aldırış etmediler.

Mutlu geniş bir şekilde sırıttı. "Bugün epey aksiyonlu geçecek gibi görünüyor YanBar," dedi ikisine göz kırpıp. "O zaman ben de geliyorum. Hep beraber gidelim."

"Bizi kaybettirmeye mi çalışıyorsunuz?" Bartu rahatsızlıkla kıpırdandı. "Siz üçünüz bizim kaybetmemize neden olursunuz. Hem gece benim için uzun geçecek, sizin yüzünüzden daha fazla koşmak istemiyorum."

Beklenmeyen bir anda Lâl sertçe ayağa kalkıp öfkeli bakışlarını Bartu'ya gönderdi. Ellerini kaldırıp ona bir şeyler söylediğinde Bartu yapay bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Ah, doğru ya," dedi. "Seninle animasyon izlemeye gidecektik, değil mi?" Ellerini birbirine çarptı. "Tüh, Lâl, unutmuşum. Abin bu aralar çok yoğun, yarın gitsek olur mu?"

Lâl öfkeyle nefesini verip bir şeyler daha dedi. Mutlu'ya anlamak istiyormuş gibi baktığımda Mutlu, "Buluşacağın kız benden daha mı önemli?" diye açıkladı söylediğini. Ağzına kocaman ekmeği tıktı. "Aşırı heyecanlı, umarım sonunda Bartu ağzındaki çikolataları silmeden Lâl'in ağzına yapışır." Bartu'nun dudaklarının kenarına kahvaltıda yediği çikolatalar bulaşmıştı.

Bartu Lâl'e kaşlarını çatarak, "Buluşacağım kız için ben önemliyim," dedi, cümleyi kurarken gülümsese de canının yandığını anladım. "Sen de önemlisin elbette Lâl'im ama izin ver de değer görmek nasılmış, ben de göreyim. Hem seni öyle daha iyi anlarım." Ağırdı. İtiraf gibiydi, mutsuzluk içeriyordu ama aslında Bartu'nun sabrının artık tükendiğinin kanıtıydı.

Yankı boğazını temizledi, Bartu'ya kaşlarını kaldırdı. Bu hareketi, Bartu'yu düşündüğünden değil, Lâl'i düşündüğünden ötürüydü.

"Bu ağırdı," diye fısıldadı Mutlu bana. "Ama Bartu'nun haklı olduğu nadir anlardan biriydi."

Lâl bir süre Bartu'nun yüzüne baktıktan sonra sert adımlarla odadan çıkıp gittiğinde Bartu'nun elleri masaya tutundu. Kendisini peşinden gitmemek için engelliyor gibiydi.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu Yankı Lâl'in arkasından bakarken. "Onun sana çok fazla değer verdiğini biliyorsun."

"Bana değer verdiğini biliyorum," dedi Bartu Yankı'ya dönüp. "Ama birisinin sana kim olarak değer verdiği de önemli. Lâl'in verdiği değeri artık istemiyorum."

"İstemiyorsun ama onu başka kızlarla görüşerek deli etmeye çalışıyorsun, öyle mi?" Işık'ın sesi öfkeliydi, ayağa kalkmak üzereydi, büyük ihtimalle Lâl'in peşinden gidecekti. "Bu onu, senden daha fazla uzaklaştırır."

Bartu umursamaz bir tavırla gülüp omzunu silkti. "Küçüklüğümden beri yanıma yaklaşan bütün kızların yüzünü tırnaklardı, vahşileşirdi. O zamanlar bana özel sanıyordum ama aynılarını Yankı ve hatta Mutlu için bile yapıyordu. Bana özel olmadığını fark ettiğimden beri kıskançlıkları dikkatimi çekmiyor." Ellerini Işık'a salladı. "Ayrıca benden yeterince uzak, bundan daha uzağı uzaya filan uçması olur herhalde."

Işık öfkeli bir nefes verdi, Mutlu elini Bartu'nun omzuna koydu.

Bartu'yla göz göze geldiğimizde onu bir tek benim anlayabildiğimi fark ettim. Günlerdir bir kez olsun Lâl'le doğru düzgün konuşmamıştı, onunla konuşurken de genelde uzak davranmıştı. Seçtiği kelimelere bile özen gösteriyordu.

"O halde o kızla neden buluşacaksın?" diye sordum cevabını bildiğim halde.

Kısa bir sessizlik oldu, Bartu dirseklerini masaya yaslayıp başını önüne eğdi. Dördümüz ona bakarken dudaklarından, "Lâl'i sevmekten artık vazgeçeceğim," dedi. Bu cümleyle beraber Mutlu gözlerini kocaman açtı, Işık'ın elleri kucağına düştü. Yankı bile kaşlarını kaldırdı. "Yani ona elbette değer vereceğim ama onun bana değer verdiği gibi."

"Başka bir kadını yarabandı gibi mi kullanacaksın yani?" Işık'ın sesindeki şaşkınlık dikkat çekiciydi. "Bu çok aptalca. Hiçbir kadın bunu hak etmez."

"Kimseyi yarabandı gibi kullanmayacağım." Rahat bir şekilde tebessüm etti. "Gerçekten bir başkasını sevmeye çalışacağım. Hem neye dikkat ettim, biliyor musunuz? Küçüklüğümden beri ondan başkasını görmeyen, başkasına şans vermeyen benim. Belki de takıntıdır? Denemeden bilemem, değil mi?"

"Yanlış yapıyorsun." Yankı'nın cümlesi Bartu'yu rahatsız etti.

"Beni o sikik babasına benzetiyor Yankı," dedi hırsla. "Babasına benzettiği bir adamı sevmesini mi bekleyeceğim? Ben babası değilim ama

ben artık o adam da değilim hayatında. Dışarıdan izlemesi kolay, sevilmemek ne demek, sadece benim gibi olanlar anlayabilir."

"Peki ya onun hayatına da birisi girerse?" Soruyu soran Mutlu'ydu ve Bartu'yu can damarından yakalamış gibiydi.

Gözleri donuklaştı, masaya baktı, dişlerini kenetledi. Önündeki meyve suyunu kafasına dikip sonuna kadar içtikten sonra ayağa kalkıp, "Hadi gidelim Yankı," dedi. "Geç kalacağız."

Yankı, "Çantamı alıp geliyorum," dedikten sonra merdivenlere yöneldi. Biliyordum ki tek konu çanta değildi, Lâl'e bakmaya gidiyordu.

"Şu an Lâl ağlıyor olabilir." Işık başka bir can damarını yakalamış gibi kaşlarını çattı. "Onu öyle bırakacak mısın?"

Bartu Işık'ı duymazlıktan gelip dış kapıya yürüdüğünde dayanamayıp peşinden gittim ve kolundan tutup çevirdim. Gözlerimiz kesiştiğinde dakikalardır yüzüne taktığı maskenin düştüğünü fark ettim. "Bartu, bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordum. "Sen değişecektin ve sonra..."

"Ben değişemem." Sert bir sesle cevap verdi ama öfkesi bana değildi. "Böyleyim ben. Öfkeli, fevri, akılsız Bartu. Beni bu şekilde istemiyorsa hiçbir şekilde isteyemez. Kör değilim Helin. Beni sevmediğini görebiliyorum." Merdivenlerden ses geldiğinde Işık yukarıya çıkmaya başlamıştı, Yankı ise aşağıya iniyordu.

"Gidelim," dedikten sonra bana bakıp gülümsedi. "Akşam görüşürüz."

Arkalarından bakarken kollarımı önümde birleştirdim. Bütün olanları, olacakları kendi kafamın içinde ayırırken çoktan kapıyı kapatmışlardı ama ben kapalı kapıya bakıyordum.

Futbol maçı, kadın erkek beraber.

Bartu'nun yapmak zorunda kalacağı hatalar.

Bartu aynı durumda ben olsam kurtarırdı, biliyordum ve Yankı benimle aynı durumda olsa o futbol maçına giderdi.

"Gittiler Helinski." Arkamdan Mutlu'nun sesi geldiğinde irkildim. "Kızların yanına." Ardından merdivenlere baktı. "Lâl'in yanına gideceğim, gelecek misin?"

Aslında onun yanına gitmek istiyordum ama çekimser bir nefes verip, "Beni isteyeceğini sanmıyorum," diye mırıldandım. "Yani yanında. Benden nefret ediyormuş gibi davranıyor."

"Hayır." Mutlu kaşlarını çatıp kıvırcık saçlarını arkaya attı. "Hadi benimle gel, ona bir ışık yakmış olursun." Duraksadım, tedirginlikle

ona baktım ama Mutlu kolumu tutup, "Hadi," dedi ve beni merdivenlere yönlendirdi.

Vazgeçeceğimi düşündüğü için olsa gerek hızlıca üst kata çıktık; Lâl'in kapısının aralık durduğunu fark ettim. İçeriye Mutlu'yla girdiğimizde ikimize de baktı ama benden pek de rahatsız oluyormuş gibi davranmıyordu.

"Her zamanki Bartu işte," dedi Işık elini dizine koyarak. Lâl yatağın köşesine oturmuştu, öfkeyle karşısına bakıp tırnaklarını yiyordu. "Akşama pişman olacak ve gelip senden özür dileyecek."

Mutlu da Lâl'in yanına gidip oturdu. "Lâlito, Bartukıç en çok sana değer verir," dedi. "Hayatına girecek kızdan tabii ki önemli değilsin." Lâl ellerini kaldırıp sertçe Mutlu'ya bir şeyler söyledi, Mutlu ise duraksayıp nefesini verdi. "Yani hayatına birisi girebilirse..." Konuyu geçiştirmek için güldü. "Hem bak, görürsün, pişman olacak."

İkisinin cümlelerine daha fazla dayanamadım, kollarımı önümde bağlayıp Lâl'in karşısına yürüdüm. "Pişman olmayacak." Üç çift göz bana baktı. "Bartu kararlı, birini hayatına almak istiyor." Lâl'in kaşları daha fazla çatıldı ama öfkenin yanına başka bir duygu daha oturdu, o da hüzündü. "Bence Lâl," dedim, bir adım atıp önünde dizlerimin üzerine çökerek. "Neden bu kadar öfkelendiğini anlaman gerekiyor ya da ne yapmak istediğini."

Işık uyarı dolu bakışlarını üzerime dikmişken, Lâl bana, *"O kızı seviyor mu?"* diye sordu. Aklı alabiliyor muydu bunu? Ondan başka birisini sevebileceğini? Gerçekten Bartu'nun ona nasıl baktığını göremiyor muydu?

"Sanmıyorum," diye mırıldanırken ellerimle dizini tuttum. "Ama eğer Bartu'nun birini sevmesinden rahatsız olacaksan bunu engelle."

"Helin, ne istiyorsun? Kaos mu?" diye sordu Işık.

"Evet, işte beklediğim hareketler," dedi Mutlu da. "Yol o kızın saçını başını yine."

"Hayır, saçını başını yolma, bu doğru değil," diyerek ikisine de sert bir bakış attım. "Bu hep yaptığın bir şey. Bilmiyorum, ona daha farklı bir karşılık verebiliriz." Gözlerim Işık'a döndü. "Bartu belki de değer verildiğini görmek istiyordur ama herkese yapıldığı gibi değil." Mutlu'ya baktım sonradan. "Ve Lâl bunu yapabilir."

"*Hababam Sınıfı*'ndaki Mahmut Hoca gibi konuşuyorsun, o hep haklıydı, sen de haklısın," dedi Mutlu başını sallayarak. "O kızın saçını

başını yolma sakın." Başını kaşıdı, sonra parmağını şıklattı. "Onu kaçırmaya ne dersin?"

"Mutlu!" dedik Işık'la aynı anda, ardından Işık bana dönüp, "Bir planın mı var?" diye sordu. "Öyle konuşuyorsun."

"Aslında..." Gülümsedim ama öfkeli bir gülümsemeydi. "Bir planım var fakat bu sadece Lâl için değil, benim için de. Tabii siz de kabul ederseniz."

"Nedir o?" Mutlu heyecanla ayağa kalktı. "Planları severim."

Ben de doğrulduğumda Lâl merakla yüzüme bakıyordu ve ortaya ne dökersem dökeyim kabul edecekmiş gibiydi. "Futbol maçına gideceğiz," dedim ve tepki vermelerini beklemeden elimi kaldırdım. "Ama onlarla aynı takımda olmayacağız, karşı takımda olacağız. O kız Bartu'yla aynı takımda, Lâl kızı orada da yenebilir bence. Ve ben de iyi bir futbolcu olduğuma inanamamalarının cezasını kesmek istiyorum." Üçü de şaşkınlıkla bana baktı. "Bunu kabul eder misiniz?"

Birbirlerine baktılar, ilk kabul eden Mutlu oldu. "Ben varım," dedi yanıma geçip.

Işık mutsuz bir şekilde başını iki yana salladı. "Ben ameliyatlı olduğum için oynayamam."

"Sen hakem olursun ikiz," diyen Mutlu göz kırptı. "Sonuçta sahada yansıman olacak, muhteşem oyunculuğumu görsünler."

"Mutlu, sen topu görsen kare dersin, uydurma," dedi Işık gözlerini devirip. "Helin, haberin olsun, Mutlu futbol oynamayı bilmiyor."

"Biliyorum lan!" Bir anda odanın içinde koşmaya başladı. "Alex Alex Alex," dedi spiker tınlamasıyla, ayağında top varmış gibi. "Kaleye gidiyor, Alex topu ağlarla buluşturacak ama o da ne? Alex, Grey'i görüyor ve aman Tanrım, soyunmaya başladı!"

Yüzümü buruşturdum, dudaklarımı birbirine bastırdım. "Aslında Mutlu," dedim endişeyle. "Sen kaleci olsan daha iyi gibi." Sonra Lâl'e dönüp yine önünde eğildim. "Kabul ediyor musun Lâl?"

Yüzümü izledi ve samimiyetimi mi ölçmeye çalıştı, kim olduğumu mu görmek istedi bilmiyordum ama bana gülümsedi. Lâl bana gülümsedi. Dertleştiğimiz gün, tuvalette gülümsediği gibi gülümsedi. Aramızdaki duvardan bir tuğla düştü, sonra başını olumlu anlamda aşağı yukarı salladığında ellerimi birbirine çarpıp ayağa kalktım.

"O halde hazırlanmaya başlayalım!"

Taksiden dördümüz indiğimizde filmlerde olduğu gibi ağır çekimde indiğimi hissetmiştim.

Ta ki üzerime giydiğim tişörtü hatırlayıp yüzümü buruşturana kadar.

Mutlu fazlasıyla gaza gelmiş, hepimize beyaz bir tişört giydirmişti. Bu da yetmezmiş gibi sprey boyayla hepimizin üstüne isimlerimizin ilk harflerini yazmıştı. Onun üzerinde Mut yazıyordu, benim üzerimde He, Lâl'in üzerinde ise Lâ. Yan yana durduğumuzda o kadar komik görünüyorduk ki kimse bizi ciddiye almazdı, biliyordum. Altımıza giydiğimiz kısa siyah şortlarımız ve uzun çoraplarımız bile bu rezaleti kapatamıyordu.

Mutlu iyice abartmış, yanaklarına kömür sürüp başına bandana takmıştı. Ayrıca kollarına da kömür sürmüştü ve nedenini sorduğumuzda, "Mafya futbolcular böyle yapar," demişti.

Işık bizi gördüğü an kahkahalara boğulmuştu ve taksiden inerken bile hâlâ gülüyordu.

"Gerçekten," dedi kahkahasının arasından Mutlu'ya. "Buna gerek var mıydı Mutlu?" Sesli bir kahkaha daha ortaya bıraktığında gözlerimi devirip Lâl'le birbirimize baktık ve futbol sahasına yürüdük.

"MutHeLâ," dedi Mutlu çenesini kaldırıp ciddiyetle. "Bu grup herkese vurur, ayık ol kardeş." Cebinden silahını çıkarıyormuş gibi yaptı, ileriye uzatıp birkaç kez sıktıktan sonra ucunu üfleyip tekrar beline yerleştirdi. "Kan gövdeyi götürecek bugün kızlar, hazır olun."

"Mutlu..." Utançla ona baktım. "Neden Pembe Panterli çorap giydin, hepimiz aynı olmayacak mıydık?" Lâl ve bende dizimize kadar siyah çorap vardı ama Mutlu yine kafasına eseni yapmıştı.

"Çünkü Helinski," dediğinde futbol sahasından içeriye giriyorduk. "Dünya üzerinde herkesten farklı olma gibi bir huyum var, başkalarıyla aynı olmaktan hoşlanmam. Ben Prens Mutluga Sarcaios, dünya üzerinde tekim."

"Bunu söyleyenin ikizi var." Işık'ın cümlesiyle kıkırdadım.

"Of!" Mutlu'nun omuzları düştü. "Bir şeyi de bozmasan olmaz mı kırık yumurta?"

Lâl beni dürtüp futbol sahasının içini gösterdi. Erkek erkeğe oynanan maç bitmişti, sahada kadınlar ve erkekler karma duruyordu.

Yedi-yedi ayrılmışlardı, sayıları tam gibi görünüyordu. On bir kişi olmalarını zaten bekleyemezdik.

Yankı yanındaki bir adamla konuşuyordu ama gözlerim Bartu'yu aradı ve ileride bir kızla sohbet içerisinde olduğunu gördüm. Başını futbol sahasının demirlerine yaslamıştı, kız ise heyecanla ona bir şeyler anlatıyordu. İlgiyle dinliyordu ya da ilgiyle dinliyormuş gibi görünüyordu, bilmiyordum.

Kızların yüzlerine tek tek baktığımda hepsinin güzel olduğunu fark ettim. Yankı'nın yanında sarışın bir kız duruyordu, arada sırada Yankı'nın koluna dokunup bir şeyler anlatıyordu, konuya dahil olmaya çalıştığı çok belliydi.

"Hazır mısın MutHeLâ," dedi Mutlu sağ taraftan. "Savaş başlasın mı?"

"Başlasın," dedim gülerek.

Lâl de başını salladığında Işık kıkırdadı.

Mutlu parmaklarını ağzına götürüp yüksek bir ıslık sesi çıkardığında herkesin bakışları bize döndü. Yankı bize baktı, başını çevirip tekrar baktığında şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Bartu ise yaslandığı yerden doğrulup kızı arkasında bırakarak Yankı'ya doğru yürüdü.

Üçümüz sağlam adımlarla onlara yürürken arkamızdan fazlasıyla havalı bir şarkı çalmalıydı ama bizi görenler gülmeye başlamıştı. Tişörtlerimize gülüyorlardı, haklılardı.

"Aldırış etmeyin kızlar," diye hırladı Mutlu. "Onları tosta çevireceğiz."

Dördümüz tam karşılarında durduk. Ortada ben vardım. Yankı ise hâlâ şaşkın bir ifadeyle bizi izliyordu.

Yankı'nın yanındaki adam, "Kardeşlerin değil mi bunlar?" diye sordu. "Burada ne işleri var?"

Yankı olumlu anlamda başını sallayıp, "Kardeşlerim," dedikten sonra hepimizi inceledi. "Sizin burada ne işiniz var?"

Adam bana bakıp, "Şu ortadaki kim?" dedi dikkatle. "Yeni gördüm yanınızda."

Yankı omzunun üzerinden adama bakıp, "Ağır ol Hikmet," dedi ters bir sesle. "O kardeşim değil." Hikmet kaşlarını kaldırdı, tekrar bana döndü ve başıyla selam verdi.

"Yavrum bunlar kim ya?" Yankı'nın diğer tarafındaki kız lafa atladığında yüzümü ekşitip, "Yavrum mu?" diye sordum. "Nesin sen? Anne mi?"

Mutlu gülerek öne çıktı. "Maç yapmaya geldik MutHeLâ olarak. Korktunuz mu yoksa?" Bartu dikkatle Lâl'i incelerken, Lâl'in de gözleri Bartu'daydı.

"Evet," dedim Mutlu'yu tekrar ederek. "Sizinle maç yapmak istiyoruz." Bir adım attım, ardından bir adım daha. Yankı'yla aramızda çok az bir mesafe kaldığında alttan alttan ona baktım. "Merak etme, sizinle değil, karşınızda olacağız. Rakibiz yani."

Yankı'nın yanındaki yavrum diyen kız, "Yerimiz yok," dedi kaşlarını çatarak. "Başka sefere artık."

Yankı yüzümü izledi, gülümsedi ama meydan okuyan bir gülümsemeydi. "Kaybetmek mi istiyorsun Helin?" diye sordu üstün bir sesle. "Hem de bana karşı, bir kez daha."

"Kaybetmek mi?" Başımı iki yana salladım. "Hayatın boyunca unutamayacağın bir yenilgi olacak Yankı Sarca." Baştan aşağı onu süzdüm. "Yoksa kendine güvenmiyor musun?"

Çevredekiler, "Ooo," diye bağırdığında birbirimize meydan okuyan bakışlarımızı gönderiyorduk.

"Rezil olacaksın," dedi Yankı. "Bir kez daha düşün."

"Bence sen düşün." Hiç düşünmeden yanıtladım. "Çünkü adın lekelenecek."

"Yavrum yerimiz yok," dedi Yankı'nın yanındaki kız, Yankı'ya dönüp. Genel olarak üslubu bu olmalıydı ama ben bu tarz konuşmalarından çok hoşlanan biri değildim ve bizi dışlamak istiyordu.

Gözlerimi devirip, "Yavrum sen hep böyle çok konuşup her şeye burnunu sokacak mısın ya?" diye çıkıştım.

Bartu, Yankı'ya dönüp, "Ne yapacağız?" diye sordu. İkisi çok kısa bir süre bakıştı, sonra Yankı karar vermiş gibi başını sallayıp arkamızdaki gruba baktı. "Üç kişi takımdan ayrılsın." Kendi kendilerine söylendiler. "Hadi kardeşim, uzun sürmeyecek zaten."

"Doğru söylüyor," diye bağırdım ben de. "Anında gömeceğiz sahalara."

"Dikkat et de saha seni gömmesin," dedi Yankı göz kırpıp.

Bartu diğer taraftan söze atladı. "Buna gerek yoktu, rezil olacaksınız."

Geriye bir adım attım, sonra bir adım daha attım ve ellerimi havaya kaldırdım. "Bizim grupta olmak isteyen bir adım atabilir mi?" Kimseden çıt çıkmadı, hiç kimseden. Kimse bizimle olmak istemedi. Kaşlarım çatıldı, Yankı ile Bartu alayla güldü. "Hepiniz mi korkaksınız?" diye sordum. "Ben gerçekten çok iyiyim futbolda."

"Külahımı getirdik mi Bartu?" diye sordu Yankı gülerek. "Helin'e verelim de ona anlatsın bunları."

Yanındaki kız, "Ya yavrum ya," diye kahkaha attığında Yankı'yla aynı anda gözlerimizi devirdik.

Bir kız öne çıkıp, "Ben sizin grubunuzda olabilirim," dedi. Çelimsiz bir kızdı ve takımlara bile dahil değildi. Sahanın dışından seslendi. "Tabii isterseniz."

"Kız sen çok çabuk yenilirsin," dedi Mutlu ama sertçe karnına dirseğimi geçirip, "Elbette!" diye çağırdım kızı.

Onun arkasından Yankı'nın yanındaki Hikmet gülümseyerek, "Ben de sizdenim," dedi ve Yankı'nın gülümseyen yüzü dondu, kaşlarını çatıp Hikmet'e baktı ama Hikmet bizim yanımıza yürüdü. "Size güveniyorum."

Uzun boylu bir adamdı, yaşı yirmi sekiz-yirmi dokuz olmalıydı ve gözleri Yankı'nınkiler gibi mavi tonlarındaydı. Saçları ise kömür karasıydı. İriyarı olması bir yana, futbolda da iyi gibiydi.

"Ah," dedim Hikmet'e. "Teşekkür ederiz."

"Ben de sizinleyim." Başka bir adamın sesi geldiğinde başımı çevirip Bartu'nun arkasına baktım ve Mutlu'nun boylarında, Mutlu gibi kıvırcık saçları olan bebek yüzlü biriyle karşılaştım. Sarı saçlarını sıkı toplamıştı, ela gözleri ise Mutlu'nun üzerindeydi. "Kostümleri çok beğendim."

Mutlu baştan aşağı onu süzdükten sonra, "Ben de seni beğendim," dedi. "Gel bakalım yamacıma."

"Mutlu, yapma şunu," diye fısıldadım ama adam gülerek bize doğru ilerledi.

"Ben de seni beğendim neyse ki," dedi ve elini Mutlu'ya uzattı. "Osman ben."

Mutlu elini sıkarken elektrik çarpmış gibi çekip, "Osman mı?" dedi ve elini alnına koydu. "Kaderimde bu da var mı Tanrım?"

"Ne?" Osman şaşkınlıkla gözlerini kırptı.

"Boş ver," dedi. "Sadece Osman diye birisi beni istemeye gelecek de."

"O ben olabilirim," dedi haylaz bir sesle. Mutlu bu tepkilerden sonra gözlerini ona çevirip süzdü ve dudağını büktü. Bu hoşuna gittiği anlamına geliyordu.

"Kardeşime sarkmayı bıraksan mı acaba Osman?" Işık diğer taraftan lafa atladı.

"Sark bana Osman," dedi Mutlu, Işık'ı susturup. "Sark."

İkisinin arasındaki tartışmayı durdurmak için, "Altı kişiyiz," diye mırıldandım. "Bir kişi daha yok mu?" İnsanlara baktım, hiçbiri istekli görünmüyordu.

Bartu, "İsterseniz ben geleyim," dedi alayla. "Böyle çok güçsüz oldunuz be."

"Hayır bebeğim," dedi Bartu'nun yanındaki kız. "Senle aynı takımda olacağız."

"Bebeğim mi?" Lâl'e dönüp baktım, dişlerini sıkmış kızı izliyordu; kaç dakikadır gözlerini ayırmadığını merak ettim. "Sizin takımdaki kızların hepsi anne galiba; yavrumlar, bebeğimler havada uçuşuyor."

Osman, "Aşırı mide bulandırıcı," dedi boğuk bir sesle.

"Al benden de o kadar," diye atladı Mutlu ve ellerini birbirlerine çarptılar.

"Yedinci kişi yok mu?" diye bağırdım bu sefer de.

O sırada sağ tarafımızdan, "Ben yedinci kişi olurum," diye ses geldi ve başımı çevirdiğimde Koza'yla göz göze geldim. Şaşkınlıkla gözlerim irileştiğinde altına giydiği siyah şortu ve üzerine giydiği siyah tişörtüyle sahanın içerisine yürüdü. Çıplak bacaklarında yer yer izler vardı ve bunlar yanık izlerine benziyordu, ilk defa görmüştüm.

Koluna ise yeni bir dövme yaptırmıştı, ne olduğu anlaşılmıyordu.

"Lan bunun burada ne işi var?" Bartu öne atıldığında Yankı onu kolundan sıkıca tuttu ve Koza'ya saldırmasını engelledi. Hemen arkamda duran Işık derin bir nefes verdiğinde bu tuhaf bir şekilde bana acılı bir nefes gibi gelmişti, bir inleme ya da hırıltı. Canını yakan neydi?

Bakışlarımı ona çevirdim ama hemen gözlerini kaçırdı.

"Savaş derken bunu kastetmemiştim..." Mutlu'nun tedirgin sesiyle göz göze geldik, altımız dışında kimse ne olduğunu anlamıyordu.

Koza karşımda durup Yankı'ya arkasını döndü. "Beni takımına almak ister misin Helin?" diye sordu ima dolu bir sesle. Kahverengi gözünü kıstı, altındaki çarpı dövmesi buruştu.

"Bu..."

"Hayır." Bartu'nun sert sesini Koza duymazlıktan gelip bana bakmaya devam etti. Yankı ise Bartu'ya dönüp kulağına bir şeyler söylediğinde Bartu çevresindekilere baktı, sonra sertçe yutkundu. Büyük ihtimalle insanların ortasında olay çıkarmaması gerektiğini söylüyordu.

"Senin burada ne işin var?" Bu sefer Yankı sorduğunda Koza omzunun üzerinden ona baktı.

"Bilirsin Sonuncu," dedi gülümseyerek. Ağzında yine sakızı vardı. "Futbol maçını severim. Ne o? Bana karşı kaybetmekten mi korkuyorsun?"

"Hatırlarsan en son ben kazanmıştım." Yankı da tehditkâr bir şekilde gülümsediğinde aralarındaki soğuk savaş beni yine ürpertti. Onu en son kardeşim olduğunu söyledikten sonra Işık'ın yanında görmüştüm, bir daha da görememiştim. Şimdi ise bir anda karşımıza çıkmıştı.

"Onu kabul etmeyeceksin, değil mi?" Bartu'nun sorusu sertti. "Defol git lan buradan."

"Çocuğunu sustur Sonuncu," diyen Koza, Bartu'yu umursamıyordu. "Ağlamaya başlayacak birazdan."

"Ulan ben senin tipini..." Üzerine yürümek istedi ama Yankı onu yine tuttuğunda bakışları bana döndü. Yankı gözlerimde her ne aradıysa ona ulaşamadı ve omzunu indirip kaldırdı. "Karar," dedi bana dikkatlice bakarak. "Helin'in. O isterse olur."

Beni deniyordu. Ne yapacağımı kestirmeye çalışıyordu, altında birçok neden bulacaktı ya da birçok sonuç ama bütün yükü bana bırakmıştı.

"Hadi ama," dedi Koza gözlerini devirip. "Bu kadar düşünecek bir şey yok." En sonunda bana baktığında ima dolu bakışları baştan aşağı beni süzmesine neden oldu. "Hadi *küçük*." Kardeş demedi. "Karar ver."

"Ben..." Takımın diğer üyeleri homurdanmaya başladığında ne yapacağımı bilmiyordum. İma dolu bakışlarında tehdit yoktu, ima dolu bakışlarında bana abim olduğunu söylediğindeki ifadesi vardı. Sanki diyordu ki *ben senin abinim, beni istemeyecek misin?*

Işık, "Çok uzadı bu konu," diye lafa girdiğinde ona dönüp baktım, kurtarması için âdeta yalvaracaktım. "Koza bu takıma dahil oluyor, oyun başlıyor."

Yankı'nın Işık'ın bu tavrından sonra dudakları aralandı ve başını iki yana salladı; Işık konusunda bir şeyleri çözmeye başladığını anladım.

Ve her şey yerine oturdu. Aslında topu bana atmasının bir nedeni de Işık'ı inceleyecek olmasıydı çünkü benim kabul etmeyeceğimden emindi ama Işık'ın ne yapacağı konusunda kararsızdı.

Ortamı sessizlik kapladı, herkes birbirine baktı. En sonunda Lâl'le göz göze geldiğimde beklediğim korkuyu gözünde görmedim, aksine

Koza konusunda hiç tedirginliği yok gibiydi, halbuki onu o gece o hale getiren Koza'ydı.

Üstüne üstlük hâlâ Bartu'nun yanındaki kıza bakıyordu. Koza onun için normal bir insanmış gibi davranıyordu.

"Hadi ama!" Koza sabırsızca bizim yanımıza geçti, benim yanıma. "Sadece oyun Sonuncu, sadece oyun."

Bartu büyük bir öfkeyle Koza'ya bakarken, Mutlu gözleriyle Işık'ı izliyordu ve o da bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı.

"Tamam," dedi Yankı. "Ama çok uzun olmayacak. Beş gol atan kazanır." Gözleriyle takımı işaret etti. "Herkes dağılımını yapsın." Sonra sırtını bize döndü ve takımını yanına aldı, Bartu ise bizi yani Koza'yı izlemeye devam etti, Lâl'e bir şey olursa neler yaşanacağını tahmin edemiyordum.

Ben de arkamı döndüğümde takımdaki herkesin yüzüne baktım, Koza dışında. Koza ise Işık'a doğru, "Hakem," dedi kısık bir sesle. "İyi görünüyorsun." Merak mıydı, endişe miydi yoksa rahatsızlık vermek için kurulan bir cümle miydi?

Işık düşünceli bir şekilde, "İyiyim," dedi. "Daha iyiyim."

"Yani kötüsün." Işık bunu beklemiyormuş gibi donakaldı. "Daha da kötü olacaksın bence."

"Neden öyle diyorsun?"

Koza ise sorusuna cevap vermedi. "Adil olacaksın, değil mi hakem?"

Işık Mutlu'ya göz ucuyla baktı, dinlemediğini anladığında başını sallayıp, "Her zaman adil oldum," dedi. "Bu şekilde öğrendim."

"Yani adil olmayacaksın," dedi bu kez de ama artık gülümsemiyordu. Bu sefer daha farklı bir şey vardı gözlerinde ve ilk defa Işık değil, Koza sanki kırgınlıkla baktı.

İkisi de gözlerini birbirinden ayırdı.

"Mutlu, sen kalecisin," dedim dikkatleri daha fazla dağıtmadan. Mutlu neyse ki konuşulanları duymamıştı ama aklı dağılmış gibiydi. "Lütfen Mutlu," dedim yüzünü tutup yüzüme çevirerek. "Biliyorum, düşündüğümüz gibi olmadı ama beşte bitecek. Buraya odaklan."

"Tamam." Geriye çıktı. "Ben kaleciyim."

Bir süre yüzüne baktım, sonra diğerlerine dönüp yerlerini söyledim. En son Lâl, ben ve Koza kaldığımızda Koza'ya sırtımı dönüp, "Biz her topa yetişmeye çalışalım, yeter," diye fısıldadım ve başımla Koza'yı gösterdim. "Ona çok fazla yaklaşmamaya dikkat et."

Koza'nın güldüğünü işittim ama aldırış etmeden Yankıların takımına döndüğümde onlar çoktan bitirmişti.

"Hazır mısınız?" diye bağırdı Işık ortadan.

"Evet," dedim rahat bir sesle.

"Evet," dedi Yankı da ama gözleri Koza'daydı.

"Bana öyle bakma Sonuncu," diye alaya aldı Koza. "Anlayacaklar."

"Bir planın var, değil mi?" Yankı'nın çenesi kasıldı. "Yine bir planın var. Biliyorum."

Koza masum bir ifadeyle gözlerini açıp kaşlarını kaldırdı. "Sadece çocukluğunu yaşamamış bir adam olarak çocukluğumu yaşamak istiyorum," diye mırıldandı. "Beni en iyi sen anlarsın. Sadece oyun. Ve ben oyunları severim."

Işık ikisinin arasındaki gerilimi yok etmek istermiş gibi elini kaldırdı ve üçten geriye saymaya başladı. Dudaklarının arasına koyduğu düdükle çok kısa bir an Koza'ya baktı ve yanaklarına yine kan gittiğinde bakışlarını kaçırdı.

En sonunda düdüğü öttürdüğünde oyuna başlayan bizim takım oldu. Topu sürmeye başladım ve direkt kaleye gitmek yerine sahanın etrafında döndüm, pas verecek birilerini aradım. Yankıların kalesinde Yankı'ya yavrum diyen kız vardı, bu çok iyiydi çünkü topu kaleye atmak yerine kafasına atmak için yanıp tutuşuyordum.

Lâl diğer taraftan elini kaldırdığında topu ona attım ve ayağına gelir gelmez o da sürmeye başladı. Bir süre hareket etmeden onu izledim çünkü gerçekten öyle hızlı koşuyordu ki gözle görünmeyecek kadar iyiydi. Futbolda belki kötüydü ama bu şekilde koşarak birçok insanı geçebilirdi.

Karşısına Bartu çıktığında hafifçe tebessüm ettikten sırtını dönüp topu alması için bekledi, Bartu hamle yaptığında ise topu kaçırıp Koza'ya pasladı.

Koza topu aldığında Yankıların takımındaki bir kız ona doğru koştu ama koşarken futboldan pek iyi anlamadığı belliydi. Koza, top ayağında sakince ona gelmesini bekledi, yaklaştığında topu ayağıyla çevirip ondan kurtardı ve kaleye koştu. Ben de kalenin diğer tarafına gittiğimde Yankı hemen arkamdaydı.

"Hey!" diye bağırdım. "Buradayım!" İki yanından insanlar çevreleyince yapacak hiçbir şeyi kalmadı ve topu bana attı. Yankı tam topa

uzanacağı sırada önüne geçip göğsümde topu yumuşattım, sonra ayağıma indirip döndüm. Yankı şaşkınlıkla bana baktığında, "Ne oldu?" diye sordum. "Zoruna mı gitti?" Ardından topu bacağının arasından atıp kaleye koştum ve pasladığımda top sertçe yavrum diyen kızın kafasıyla, oradan da ağlarla kavuştu.

Takımımdakiler bağırmaya başladığında Lâl koşup hiç ummadığım anda bana sıkıca sarıldı ve zıplamaya başladı. Öyle çok şaşırdım ki bir süre öylece kaldım ama sonra, ona sarılmanın verdiği hissi özlediğimi fark ettim, kollarımı beline doladım.

Koza diğer taraftan gülümsedi. Gülümsemesine karşılık vermesem de bu gol onun sayesinde olmuştu.

Mutlu kalenin oradan, "Çay kahve getiren yok mu?" diye bağırdı. Yere uzanmıştı, bir eli başındaydı, yan duruyordu. "Burası çok sıkıcı, karşı takım çok zayıf ya. Bari güneş çıksaydı da bikinimi getirip güneşlenseydim şurada." Bartu orta parmağını Mutlu'ya gösterdi, Mutlu da ona hareket çekti.

"Bir-sıfır!" dedi Işık soldan. "MutHeLâ bir, Yanbar sıfır!"

"YanBar mı?" Mutlu kahkaha attı. "Bunlardan olsa olsa ayran olur, çalkalayıp dursunlar." Ben de kahkaha attığımda Yankı elinin tersiyle alnındaki teri silip bana doğru yürüdü, bense Işık'ın topu vermesini beklerken Lâl'e göz kırptım.

"Bu sadece avanstı," dedi Yankı yanımdan yürüyüp geçerken. "Ayrıca o göğüs hareketi..." Omzumun üzerinden ona baktığımda gözleri kalçama kaydı, dikkatle inceledi. "Güzel kıyafetler, yakışmış."

Kafamı karıştırmaya çalışıyordu, bunu bilerek yapıyordu bu yüzden hızlıca gözlerimi onun turkuaz gözlerinden ayırıp Işık'a baktım. Işık ise topu bana getirmek yerine Koza'ya götürdü. Sonra düdüğü öttürdü ve itiraz etmemizi bile beklemedi.

Koza tek başına topu sürmeye başladığında karşısına Bartu çıktı ve topu almak yerine sertçe ona omuz attı. Koza ise dönüp Işık'a baktı ve Işık düdüğü öttürerek, "Faul!" diye bağırdı. Bartu şaşkınlıkla ona baktı, bunu nasıl yapabildiğini anlayamadı. "Bel altı bir hareket. Sarı kart yedin Bartu."

"Lan ben senin kardeşinim," dedi Bartu hiddetle. "Ve bir şerefsiz yüzünden neden sarı kart yiyeyim?"

Koza sırıtarak Bartu'ya bakarken ellerini beline yerleştirip göz kırptı. "Görmeyeli çok büyümüşsün Bartu. Neyle besliyorlar seni? Atla mı?"

Bizim takımdakiler gülmeye başladığında Bartu hepsine ters bir bakış attı. "Sen de görmeyeli çok değişmişsin," dedi ona. "En son hapishane duvarlarına çişinle adını yazıyordun."

"Yerimi işaretliyordum tosun," dedi Koza göz kırparak. "Sizin hapishaneniz bile bana ait."

"Lan!"

"Bartu!" Yankı Bartu'yu kolundan çekerek diğer tarafa yürüttü. "Şunu yapma, dikkat çekiyorsun."

Ben de hızlıca Koza'nın yanına giderek ona öfkeyle, "Bundan keyif alıyorsun, değil mi?" diye sordum. "İnsanları öfkelendirmekten yani?"

Koza etrafına baktı, ben de onunla beraber baktığımda Bartu'yu çekiştiren Yankı'nın bizi izlediğini gördüm. Kulağıma eğildi, Yankı'nın çenesi kasıldı. "Küçük kardeş," dedi keyifle. "Birbirimize bence bu konuda da benziyoruz ha, ne dersin?"

Kaşlarım çatıldı, hızlıca ondan kurtulup diğer tarafa yürüdüm. Takımlar yine karşı karşıya geldiğinde bu sefer Işık topu Lâl'e verdi ve düdükten sonra Lâl topu sürmeye başladı. Direkt kaleye gitti ve bu hataydı. "Lâl!" diye bağırdım. "Pas ver!"

Lâl dinlemedi, Bartu'nun dibinden ayrılmayan kıza doğru koştu, sürdüğü topu bile umursamadı ama kız ondan daha akıllı davranarak topa odaklandı. Tam yanına yaklaştığı sırada aşağıdan kayarak topu onun ayağından aldı ve doğrulup Bartu'ya topu attı. Bartu ayağıyla topu tuttuğunda Lâl'le göz göze geldi, sonra kız onun yanına koştu.

Lâl öfkeyle olduğu yerde durduğunda yanına gidip, "Yapma," diye inledim. "Koş Lâl, koş."

Koştu ama bu sefer koşmasının nedeni kızın üzerine atlamak için gibiydi.

Koza ve Hikmet, Bartu'yu iki yanından kapattığında Bartu hemen yan tarafında duran takımdaki başka birine pas verdi ve o kişi de Yankı'ya pas verince Yankı kaleye yaklaştı.

Mutlu, "Lan!" diye bağırdı. Yankı topla beraber kaleye koşarken Mutlu uzandığı yerden kalktı, dehşet içindeydi. "Lan top geliyor bana doğru, ne yapacağım! İmdat!"

Osman arka taraftan, "Mutlu," dedi heyecanla. "Kaç! Kaçsana!"

Osman'a ters bir bakış atıp, "Mutlu!" diye haykırdım. "Senin işin topu tutmak zaten!"

Koza Yankı'nın önüne çıkıp topu almaya çalıştı ama Yankı izin vermedi hatta topla dans ederek ona büyük bir çalım attı, ardından dönüp, "Bir daha Helin'e bir adımdan fazla yaklaşayım deme," dedi, sonra topu kaleye attığında Mutlu kollarıyla kendini koruyarak kaleden koşarak kaçtı.

Top ağlarla buluştuğunda Bartu Yankı'ya koştu ve ensesinden tutup sarıldı. Diğer taraftan bir kız da Yankı'ya koşup sarıldığında, "Çüş!" diye bağırdım Işık'a baktım. "Faul bu!"

"Ne faul?" diye sordu merakla.

"Kız sarılıyor Yankı'ya," diye homurdandım. "Faul bir hareket bu, çal düdüğü."

"Helin, onlar aynı takımda, sarılabilir..."

Osman Mutlu'nun yanına ilerleyip, "Onu korkuttunuz!" dedi ağlamaklı bir sesle. Mutlu'nun paralel evrenden başka bir yüzü müydü bu çocuk? "Mutlu, iyi misin?"

"Geçti mi? Bitti mi?" Mutlu kendini koruduğu yerde direğin köşesinde dururken, o kaledeyken kazanamayacağımızı anlamıştım. Hızlı ve sert adımlarla ona yürümeye başladığımda parmaklarının arasından etrafına baktı, benim ona yürüdüğümü gördü.

"Mutlu," dedim dişlerimi sıkarak. "Senin işin topu tutmak, toptan kaçmak değil."

Osman Mutlu'yu ayağa kaldırdı, Mutlu ise kaşlarını çatıp topu gösterdi. "Top çok sert geliyordu!"

"Ya nasıl gelecekti?" diye sordum hırsla. "Top bu, pamuk değil."

Tam o esnada Koza, "Ben kaleye geçerim," deyip Mutlu'nun yanına ilerledi. "Mutlu'yu oyuna dahil edin, en azından ortada koşup dursun."

"Sensin ortada koşup dursun, Van Kedisi," diye hırladığında Koza'nın söylediğini baş hareketiyle kabul edip Mutlu'yu sahaya yürüttüm.

"Mutlu," dedim ona eğilip. "Ortada koş. Ayağına yanlışlıkla filan top gelirse bana ya da Lâl'e topu at. Tamam mı?" Mutlu kaşları çatık bir şekilde hâlâ Koza'ya bakıyordu. "Mutlu!" diye homurdandım. "Bana bak, duydun mu?"

"Duydum!" dedi yüksek sesle, sonra kolunu elimden kurtarıp ortaya yürüdü.

Top Yankı'nın ayağında başladığında peşinden koştum ve topu almak için önüne çıktım. Ayağında topu dans ettirirken, "İstiyor musun?"

dedi aşağı tarafı göstererek. Çevremizde diğer takım üyeleri de vardı ama aldırış etmiyordu.

"Neyi?" diye sordum cilveli bir sesle, karşılıklı dans ediyor gibiydik.

"Neyi istersen," diye karşılık verdi. "Sen karar ver."

Gülümseyerek yan tarafına geçtim, vücudum vücuduna sürtündü. "Peki ya sen istiyor musun?" diye sordum. Ayakları duraksadı ama benden bir adım geri çekilerek onu engellememi istemedi.

"Neyi?"

Onun gibi kaçamak yanıt vermek yerine, "Beni," dediğimde Yankı durdu, bana dönüp baktı ve gözlerini açtı.

Bunu yaptığı anda ayağındaki topu alıp koşmaya başladım ve kahkaha attım. Arkamdan Bartu'nun Yankı'ya, "Sen iyice kör oldun, kör," dediğini işittim. "Kafayı yedin."

Topu Lâl'e pasladığımda Lâl'in arkasındaki Bartu'yla görüşen kız topu almak için zıpladı ama Lâl masum bir şekilde gülümseyip yavaşça kızın ayağına çelme taktığında kız havalandığı yerden inip yere kapaklandı. Bu yaptığını ben, Bartu ve Işık dışında kimse görmedi.

Bartu kızın yanına koştuğunda Lâl umursamadan kaleye ilerleyip Hikmet'e pas verdi.

"Faul lan!" diye bağırdı Bartu Işık'a. "Buna faul versene!"

"Maalesef," dedi Işık muzipçe gülümseyerek. "O kız bunu hak etmişti, kardeşim için faul değil."

"Ooo," dedi Mutlu, Işık'ın yanına gidip elini omzuna atarak. "Nereden baksak kral hareket be!"

"Mutlu, orada ne duruyorsun?" diye haykırdım. "Topun peşinden niye koşmuyorsun?"

"Mafyalar ve prensler hiçbir şeyin peşinden koşmaz," dedi sırıtarak Mutlu.

Tam o sırada Hikmet'in bağırış sesini duyduğumda gol attığını gördüm ve heyecanla ellerimi birbirine çarpıp ona doğru koştum fakat düşündüğümden daha samimi bir tepki verdi, sarılarak beni hafifçe havaya kaldırdı.

Yankı bunu görür görmez sahanın diğer tarafından bize doğru koşmaya başladı, önüne çıkan her şeyi devirecek gibiydi. Hikmet'i kendimden iteklemeye çalışsam da başarısız oldum ama Yankı geldiğinde öyle bir itekledi ki Hikmet tökezledi, arkasındaki kişi olmasaydı neredeyse düşecekti.

Bir anda Yankı çanta gibi beni kolunun altına alıp sarıldığında, "Hikmet, Helin'e bir daha sarılırsan senin kollarını lastik gibi sündürürüm çünkü amacını ve mayanı çok iyi biliyorum," diye hırladı. Beni havaya kaldırıp sarılarak yürümeye başladı, ayaklarım havadaydı. "Ona ben sarılırım, sana ne oluyor lan?"

Hikmet şaşkınlıkla Yankı'ya bakarken, "Sen niye sarılasın, rakipsiniz siz," dedi.

Yankı'ya bu söylediği mantıklı gelmiş gibi beni bıraktı, sonra kaşlarını çatıp Hikmet'e döndü. "O zaman hepinizin yerine sarılırım." Bizim takımdaki bütün erkeklere seslendi. "Birkaçınızın da Helin'e pas verdiğini gördüm." Gözlerim şaşkınlıkla ona kaydı. "Dikkat edin."

"Yankı ne diyorsun?" diye karşılık verdim. "Futbolda pas vermekten daha normal ne olabilir?"

"Sen anlamazsın," dedi kaşları çatıkken. "Adabı vardır pas vermenin, onlar sana pas verirken yan gözle bakıyorlar."

"Bir de bayıl istersen Yankıtu." Mutlu zıplaya zıplaya yanımıza geldi. "İstersen biz çıkalım, siz teke tek maç yapın."

"Lâl!" diye bağıran Işık'ın sesini işittiğimde bakışlarım o tarafa döndü ve Bartu'yla ilgilenen kızın Lâl'e meydan okuyan gözlerle baktığını gördüm, aralarındaki negatif elektrik artmıştı. Sanki onun kim olduğunu biliyordu ve bilerek damarına basıyordu.

"Bartu!" diye bağırdı kız, Lâl'in gözlerinin içine bakarak. "Sana sesleniyorum."

İçimden bir ses, Lâl konuşamadığı için bir ima barındırdığını söylüyordu ama bunun ihtimalini düşünmek bile midemi bulandırmıştı, kimse bu kadar kötü olamazdı.

Gözlerime Koza takıldı; kalenin köşesine dayanmış, elinde sigarası, yüzünde keyifli bir tebessümle bizi izliyordu.

Bartu onların olduğu tarafa yürüdüğünde Lâl, benim düşündüğüm imayı anladı mı bilmiyordum ama kıza hiçbir şey yapmadan omzuyla omzunu sertçe itekleyip yürüdü.

Işık keyifle kollarını bağlamış izlerken Bartu ona dönüp, "Faul desene!" diye bağırdı. "Faul çünkü!"

Işık tatlı tatlı gülümsedi. "Bu maç esnasında olmadı Bartu, üzgünüm. Hakemi ilgilendirmez."

Yan taraftan onların takımındaki esmer bir adam, "Kardeşin mi bu kız senin?" diye sordu Lâl'i kastederek. "Sanki bir yerden tanıyorum."

Bartu bir Lâl'e baktı, bir adama baktı, sonra korkutucu bir gülümsemeyle, "Sana bir yumruk atarım, top gibi kaleye girersin, gol diye sevinirim," dedi, ardından adamın yakasını kavrayıp kendisine çekti. "Toz ol yoksa toz bulutu yaparım seni."

Işık düdüğünü art arda öttürerek, "Faul!" diye bağırdı Bartu'ya. "Bel altı!"

"Lan ne faulü?" Bartu çıldıracak gibi ellerini saçlarına geçirdi. "Oyun dışında faul olmaz dedin ya?"

"Oyun başlamıştı, kafamın içinde yani." Lâl Işık'a dönüp gülümseyerek saçlarını geriye attı, çenesini kaldırdı, ardından hiçbir şey yokmuş gibi etrafına şöyle bir baktı.

"Kırmızı kart. Oyun dışısın Bartu." Bartu karşı çıkmaya çalıştı ama Yankı onu sakinleştirip oyunun dışına iteklediğinde Mutlu dans ede ede bizim etrafımızda dolaştı.

"YanBar'ın Bar'ı gitti, Yan'ı kaldı," dedi Mutlu Yankı'ya bakarken. "Yanacaksın, yakacağız seni Yankıtu."

"Başlat şu maçı," dedi Yankı Işık'a. Artık karşı takım altı kişiydi ve biz yedi kişiydik. Kazanma ihtimalimiz daha fazlaydı ama bakıldığı zaman hakem taraf tutuyordu. Bunu dert ediyor muydum?

Pek umurumda değildi, kazanmam yeterdi.

Top bizde başladı, Hikmet topu sürerken Yankı rahatça topu ondan alıp bizim kaleye gitti. Lâl ise bir tazı gibi koşup Yankı'nın ayağından topu almaya çalıştığında Yankı pas verdi, verdiği pas bana geldi.

"Ah, teşekkürler Lider," dedim, topu sürmeye başladım ama onların takımından az önce Yankı'ya sarılan kız da benim ayağımdan topu aldı.

"Ah," dedi bana bakıp. "Teşekkürler canım."

Kızın peşinden koşarken amacım topu almaktan öte kızı düşürmekti ama kız pası Yankı'ya verip göz kırptı.

Boş bulunmuştum ve lanet olsun ki hata yapmıştım.

Yankı'nın kaleye ilerlediğini gördüm, yanında koşan Mutlu ise ellerini çarpıp ona destek veriyordu. "Hadi Yankıtu!" diyordu heyecanla. "Yapabilirsin, beybeğim! Bastır!"

"Ya Mutlu!" dedim hırsla. "Ne yapıyorsun?" Kendimi tokatlayacaktım neredeyse.

"Çok güzel koşmuyor mu götünü yediğim," dedi hevesle. "Ellerimde büyüdü sıpa. Hadi vur kaleye, vur bakalım." Yankı topu kaleye öyle sert attı ki amacı golden çok daha fazlasıydı, Koza'ya zarar vermekti.

Fakat öyle olmadı. Koza oldukça çevik bir hareketle uzanıp topu kaparak yere düştü ve sıkıca kavradı. Yankı'nın elleri yumruk olurken, Bartu dışarı çıktığı yerde küfür savurdu.

"Sana demiştim Sonuncu," dedi göz kırparak. "Sadece ben istersem beni yenebilirsin."

Aradaki gerilimi hisseden Işık, "Hâlâ iki-bir," diye bağırdı. "Herkes yerine geçsin."

Bu şekilde ilerlerken sonraki gol yine bizden geldi ve golü atan yine bendim. Kaledeki kızın bu sefer tam karnına isabet ettirmek istemiştim ama o topu tutayım derken, topla beraber kaleden içeri girmişti.

Üç-bir iken üç-iki yapan kişi Yankı'ydı. Koza'nın kurduğu cümle ağrına gitmiş olacak ki bütün hırsıyla tek başına koşup, bütün çalımları atıp topu ağlarla buluşturmuştu. Sonra Koza'ya dönüp demişti ki: "Yanlış biliyorsun Koza, ben istersem sen kazanırsın, ben istemezsem asla kazanamazsın."

Üçüncü golü de Yankı attı ama bu sefer şansınaydı çünkü Bartu diğer taraftan Koza'nın kafasına şişe atıyordu ve dikkati dağılan Koza şişelerden kurtulmaya çalışırken Yankı golünü atmıştı.

"Üç-üç!" dedi Işık. "Beş olan kazanacak! Hazır mısınız?"

Hiçbirimizden ses çıkmadı, işler kızışıyordu. Karşımda duran Yankı'ya bakarken ellerimi yumruk bile yapmıştım, o ise pis pis sırıtıyordu.

Top onların ayağında başladı ama Lâl, bütün gücüyle karşı takımdaki bir kızın ayağından topu aldığında pas verecek birilerini aradı. Ben çok uzakta olduğum için hiçbir şey yapamıyordum bu yüzden "Mutlu!" diye haykırdım ona doğru. "Sana pas verecek Lâl!"

Lâl bunu duyar duymaz sağ tarafına baktı ve topu ona attığında Mutlu, zorlukla da olsa ayağıyla durdurdu ve üzerine doğru koşan üç kişiye bakarken gözlerini kocaman açtı. "Mutlu koş!" deyip ona yetişmeye çalıştım ama Mutlu, karşı takımın kalesi yerine kendi kalesine ilerledi. Herkes afalladığında Koza bile ellerini kaldırıp Mutlu'yu durdurmak istedi ama Mutlu tam kaleye yetiştiğinde isabet alıp öyle sert bir şut çekti ki top kaleden içeriye girdi.

Her şey birkaç saniye içerisinde olurken sahanın içini büyük bir sessizlik kapladı ve Mutlu'nun bağırışları, sevinç çığlıkları dışında hiçbir şey duyulmadı. "Gol!" deyip bana doğru koştu ve boynuma sarıldı. "Gol, gol, gol! Gördün mü? Attım!"

Ellerim aşağıda sallanırken Yankı da dahil karşı takım kahkaha atmaya başladı. Lâl öfkeyle Mutlu'nun sırtına vurdu; onu hafifçe itekleyip, "Mutlu, bil diye söylüyorum," dedim. "Kendi kalene gol attın."

Koza lafa atlayıp, "Hakem!" diye bağırdı. "Bu çocuğun senin kardeşin olduğuna emin miyiz?"

Mutlu etrafına baktıktan sonra yüzünü buruşturup, "Gol goldür ama değil mi?" dedi. O an bütün bunları bilerek yaptığını anladım, Mutlu sadece eğlenmek istiyordu.

Kendi kendime söylenerek arkamı döndüm, Işık ise, "Dört-üç," dedi. "YanBar takımı önde." Kaşlarını çatıp Mutlu'ya baktı. "Mutlu sayesinde."

"Ama Helinski," dedi Mutlu peşimden koşarken. "Üç tane koca adam üzerime doğru koştu, üstelik hiçbirisi de Bartu gibi değildi, bana kötü bir şey yapacaklar sandım, ne yapayım? Ya beni öpselerdi?"

"Mutlu, onlar topun peşinde, topun!" diye inledim. "Senin yüzünden kaybedeceğiz."

Yankı omzuyla omzuma hafifçe çarpıp yanımdan geçti. "Tek bir gol. Tek gol sonunda rezil olacaksın, hazır mısın?"

Bartu sahanın dışından kahkahalar atarken, Lâl fazlasıyla hırslanmıştı. Kaybetmek istemiyordu, kaybetmek istemiyordum.

"Çok beklersin," dedim Yankı'ya. Sonra Işık'a döndüm, elimle mola işareti yaptım.

Işık, "Beş dakika ihtiyaç molası," diye bağırıp direkt bizim takımımıza doğru yürüdü.

Takımdaki altı kişi yanıma gelirken Koza kalenin orada durmaya devam etti ve Işık'a bakışlarını gönderdi, Işık ise kaçamak gözlerle ona bakıyordu. Cebinden bir sigara daha çıkarıp yaktı, derin bir nefes çektikten sonra Işık'a bakarak, "Sonuncu!" diye seslendi. "Sana bir teklifim var!"

Yankı kendi grubunun olduğu yerden ayrılıp bize baktığında Koza da ona doğru adım attı. Bu adımların sağlamlığı mı yoksa gözlerindeki alay mı bilmiyordum ama duyacağımız teklif, can yakıcı bir teklif olacaktı, emindim.

Karşılıklı durduklarında olacaklardan çekindiğim için onlara doğru ilerledim, Lâl ile Mutlu uzak kaldı, Işık da öyle ama Bartu diğer taraftan yanımıza yürüdü.

"Bahis olmadan oyun olmaz," dedi Koza, sigarasından büyük bir nefes çekip, sonra o sigarayı Yankı'ya uzattı. "İddia istiyorum."

Yankı'nın sigarayı alacağını düşünmüyordum ama uzanıp aldığında şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Dudaklarının arasına yasladı, içti ve sonra tekrar Koza'ya verdi.

"Ne istiyorsun?" diye sorup ardından ekledi. "Planının olduğunu biliyordum, sabırsızlıkla ne diyeceğini dinliyorum."

Koza başını aşağı yukarı salladı. "Plansız hareket etmem ama iddia seni korkutabilir Sonuncu." Bakışları bana döndü. "Sevdiklerine zarar gelmemesi konusunda oldukça temkinlisin çünkü."

"İddia ne?" diye sordu Yankı uzatmadan.

Koza etrafına bakıp Yankı'ya eğildi. "Eğer biz kazanırsak," dedi sakin bir sesle. "Benimle beraber çalışmanızı istediğim bir iş var. Yedi kişi, hep beraber. Sokak Nöbetçileri, Helin ve ben." Daha fazla eğildi, Yankı da ona yaklaştı. "Eskiden olduğu gibi, sen ve ben. Anlarsın ya?"

Eskiden olduğu gibi mi? Gözlerim Yankı'ya kaydı ama o şaşırmış gibi değildi. "Ne işi?"

"Önemi var mı?" Koza'nın sorusu, Yankı'nın bakışlarını kardeşlerine çevirmesine neden oldu.

"Çok mu tehlikeli?" diye sordu.

"Şimdiye kadar yaptığın en tehlikeli iş olacak."

"Sonunda ölüm olacak kadar mı?"

Sonunda ölüm olacak kadar."

"Peki ya," dedi Yankı sessizce. "Bunun içinde de bir planın varsa?"

"O işe çıkmadan ve benimle iddiaya girmeden bunu bilemezsin," diye mırıldandı. "Oyunlardan keyif aldığını biliyorum Sonuncu. Korkacak mısın yoksa?"

"Yankı..." Koza'ya güvenmiyordum, ona hiç ama hiç güvenmiyordum ama Yankı, benim sesimi duymadı bile.

"Tamam," dedi düz bir sesle. "Ama eğer ben kazanırsam..."

Koza kollarını önünde birleştirdi. "Şimdi seni dinleyelim."

Bartu yanımıza yaklaşmak üzereydi, adımları ise sağlamdı. Yankı etrafına baktı, Işık'la göz göze geldiğinde yutkundu. Ardından bana baktı, süzdü ve kendi içinde büyük bir karar veriyormuş gibi gözlerini kapattı. Âdemelması hareket ederken, Koza ne söyleyeceğini anlamış gibi, "Bunu istemezsin," dedi. "Yapma."

"Aslında ne istediğimin önemi yok." Yankı gözlerini açtı, beni es geçti, Işık'ı es geçti ve Koza'ya elini uzattı sıkması için. "Eğer ben kazanırsam Helin ve Işık'la nasıl bir bağın olduğunu anlatacaksın bana."

Korktum, titredim hatta geriye bir adım attığımda Bartu'ya çarptım. Sessizlik oldu; Koza, Işık yerine direkt bana dönüp baktı ve kaşlarını havaya kaldırdı. İki yana salladığım başım öylesine silikti ki bunu sadece o gördü, korkularımı gözlerimden anladı.

"Hadi ama Koza," dedi Yankı. "Oyunları seviyorsun ama gördüğüm kadarıyla sen korkaksın."

Yapmamalıydı, normalde yapmayacağı bir şeyi oyun için yapmamalıydı ama böyle olmadı.

Koza uzanıp Yankı'nın elini sıktığında, "Hangimiz kazanırsak kazanalım, seninle benim değil, başkalarının canı yanacak Sonuncu," deyip derin bir nefes verdi. "Anlaştık. Eğer sen kazanırsan onlarla aramdaki bağı öğreneceksin ama eğer ben kazanırsam..." Sessizlik oldu, sonra çenesini havaya kaldırdı. "Hep beraber mahvolacağız."

10.

YEDİNCİ KİŞİ

Koza'nın güncesinden... **29.12.2019**

Uzun zamandır bu günlüğe tek bir cümle yazmadım.

Ama bugün, içimde taşıdığım iki kişi de dedi ki, unutmamak için yaz çünkü bir gün vicdanın ses verirse senden çalınan hayatı anımsa ve hayatını mahvedenler için tekrar tekrar oku.

Beni büyüten kişi derdi ki, senin hayatını mahvedenler, senin düşmanındır.

Beni büyüten kişi derdi ki, senin hayatını çalanlar, senin düşmanındır.

Beni büyüten kişi derdi ki, ben senin düşmanınım.

Beni büyüten kişi, benim gibi bir çocuktu ve tek düşmanımdı.

Bugün, tek düşmanımın çaldığı ve mahvettiği hayatım için bedelini ödeteceğim.

Unutma, Koza. Sen işkence çekiyordun ve o işkence çekiyordu. Ellerini uzattı, ellerini tutup yardım ettin; sen ellerini uzattın, o senin uzattığın ellerinden hayatını çaldı.

Unutma Koza.

O senin tek düşmanındı ve o senin tek dostundu.

Ve unutma Koza.

Bugün herkesin sokaklarını talan ettiğinde, kendi sokaklarından bile tek bir parça kalamayacak çünkü sen, o sokakların asıl sahibisin.

"Sadece Koza"

Bazı mahkemelerde suçunuzu itiraf ettiğiniz için cezanızın hükmü azalabilirdi.

Bir ekmek çaldığı için beş sene hapishanede yatacak bir çocuk, kendi ağzıyla o ekmeği çaldığını itiraf ederse suçu iki ya da üç seneye inebilirdi.

Birini öldürdüğünü itiraf etmek ve o kişiyi neden öldürdüğünü açıklamak bile cezada indirim yapılmasına neden olabilirdi.

Fakat bir ihanetin cezası itirafla azalabilir miydi, bunu hiçbir zaman öğrenemeyecekmişim gibi geliyordu çünkü kendi ihanetimi ben değil, Koza itiraf edecekti.

Bunu hissediyordum.

Sokak Nöbetçileri'nden bir ekmek çalmamıştım.

Sokak Nöbetçileri'nden kimseyi öldürmemiştim.

Onların hayatlarına girip hayatlarını çalmak için yemin etmiş, gerekirse ölümlerine gözlerimi kapatacağıma ant içmiştim.

İhanet içinde bütün suçları barındırırdı; ben bütün suçlardan hüküm giyecektim ve Sokak Nöbetçileri benim cezamı kesecekti.

Senelerce onların hapishanesinde yatabilirdim.

Ama onları kaybedemezdim ve biliyordum ki ihanetimin sonucu, onları kaybetmek olurdu.

Yerimde bir başkası olsaydı çoktan itiraf eder miydi diye düşünmeden duramadım o birkaç saniyede. Birçok kişi bunu itiraf edebileceğini söyleyebilirdi fakat benim gibi ihaneti tatmış ve ihanet etmiş insanlar, itiraf etmenin ihanetten daha zor olduğunu bilirdi.

Bir insanın gözlerinin içine bakarak ekmek çaldığınızı söyleyebilirdiniz, bir insanın gözlerinin içine bakarak birini öldürdüğünüzü de söyleyebilirdiniz ama bir insanın gözlerinin içine bakarak yalan söylediğinizi itiraf edemezdiniz.

Kalbim sıkıştı.

Bakışlarım Koza'nın ikisi birbirinden farklı olan gözlerinden ayrılmıyordu, yalvarmayı bile düşündüm. Abim olduğuna inanmıyordum ama eğer ufacık inancım olsaydı dizlerine kapanıp yalvarabilirdim.

Fakat bir yandan da bir başkasının benim yerime itiraf etmesinin daha doğru olacağını düşündüm. Dile getiremiyordum, dile başkası getirebilirdi.

O bir başkası, Yankı'nın tek düşmanı, Koza olmasaydı eğer.

Belimde bir el hissettim, o ana kadar dizlerimin titrediğini bile fark edememiştim. Gözlerim Koza'dan ayrıldığında o elin sahibinin Işık olduğunu gördüm.

Tuhaf olan, belimi tutması bana destek olmak için değil, kendisine destek sağlamak içindi.

Birkaç saniye geçmişti. O birkaç saniye ölüm gibiydi. Sessizlik artmıştı, cehennemin ateşlerinin sesi bile susmuştu da benim kalp atışlarım bir türlü durmamıştı.

Koza'nın meydan okumasından sonra ilk konuşan Işık oldu.

"Yankı." Soluk bir nefes verdi, rengi bembeyaz olmuştu ve eli kasığına doğru gitmişti. "Bunu bana hiçbir zaman sormadan ona nasıl sorabiliyorsun? Hem böyle bir şeyi nereden çıkardın?"

Direnen bakışlarım en sonunda Yankı'ya döndüğünde onun gözlerinin sadece benim üzerimde olduğunu gördüm. Ellerime bakıyor, dizlerime bakıyor, sonra gözlerimin içini izliyordu. Işık'ın söylediklerini ben dile getiremezdim çünkü Yankı'yla aramızda sözsüz bir anlaşma vardı.

Fakat nasıl olmuştu da Koza'yla aramdaki *bağı* anlamıştı, bunun cevabına ulaşamıyordum.

Bağ, büyük bir tabirdi.

Yankı turkuaz gözlerini ağır ağır üzerimden çektiğinde diğer taraftan yaklaşan Bartu ve Mutlu çoktan yanımıza gelmişti. İkisinin yüzünde de sorgulayan bir ifade vardı, Bartu daha temkinliydi ve elleri yumruk halini almıştı. Aramızda olmayan tek kişi Lâl'di. Uzaktan, sakince olanları izlemekle yetiniyordu.

Oyunun, ihanetin ya da benim sonumun geldiğini fark etmiş gibi gözlerini üzerimden ayırmıyordu.

Işık direkt Mutlu'ya baktı ve Yankı'ya uyarıcı bir bakış gönderdi. Bu, olanları Mutlu'nun bilmemesi gerektiğini gösteren bir ifadeydi.

Yankı ise onun bu hareketine aldırış etmeden, "Işık," dedi çenesini havaya kaldırarak. "Odanda bir kutu var, o kutunun içinde neşterler." Çoğul eki getirmesi kaşlarımı kaldırıp Işık'a dönmeme neden oldu. "Bu sadece ikimizin arasında kalacak bir sırdı, onları bana gösterdiğinde intihar etmek için değil, güçlenmek için sakladığını söylemiştin."

Mutlu diğer taraftan Işık'ın yanına yürüyüp kaşları çatık bir şekilde, "Neden söz ediyorsunuz?" diye sordu. Bartu ise Yankı'nın benim karşımda durduğunu fark etmiş, hemen yanımdaki Koza ile benim aramıza girmişti hatta beni arkasına almıştı.

Bu bir koruma içgüdüsüydü.

Beni koruduğu Koza'yla aynı yolda yürüdüğümü bile bilmiyordu. En çok Bartu'ya haksızlık yaptığım düşüncesi, kalbimi daha fazla sıkıştırdı.

"Bu bizim sırrımız değildi," dedi Işık kısık bir sesle. Kimsenin duymasını istemiyordu ama çoktan herkes her şeyi duymuştu. "Diyaliz merkezinde yattığımdan sonra sen, benim odamda onu buldun ve bana hesabını sordun. Ben de sana anlatmak zorunda kaldım."

"Çünkü Mutlu, tekrar intihara kalkışmandan korkuyordu."

Koza hiç beklemediğim bir şekilde konuya dahil oldu. "İntihar edecek birisi, neşterlerle değil, tek bir neşterle bileğini keserdi."

Bartu Koza'ya dönüp ters ters baktı. "Sana ne oluyor?"

Koza gözlerini devirdi ve başını umutsuzca iki yana salladı. "Gerçekten Sokak Nöbetçileri'nin en aptalı olmak seni yormuyor mu koca adam?"

Bartu dişlerini sıkıp Koza'nın üzerine yürümek istediğinde kolunu tutup onu geri çektim; Bartu dönüp bana baktı fakat hiç tepki vermedi, öfkeli bakışlarını Koza'nın üzerine dikmeye devam etti.

Yankı Koza'yı duymazlıktan geldi hatta o tarafa bakmadı, görmüyor gibi davrandı. Işık'tan gözlerini ayırmazken, "Diyaliz merkezinde kırk altı gün kaldı," diye açıklamada bulundu. "O kutunun içinde kırk üç neşter vardı ve hepsinin üzerinde tarihler. Diyalizde geçirdiğin son üç gün hariç."

Tam o esnada dönüp Koza'ya baktı, kaşları havaya kalktı; cümlesini devam ettirmedi ama Işık ve Koza ne demek istediğini anlamış gibi birbirlerine baktılar.

Mutlu gözlerini birkaç saniye kapatıp açtı. "Size diyaliz merkezinde neşter mi veriyorlardı?" Parmakları şakaklarına dokundu, ovaladı. "Birisi bana olanları anlatsın."

"Hayır kardeşim," dedi Yankı, Koza'nın yüzüne bakarak. "Birisi Işık'a neşterleri veriyordu."

Koza gereğinden fazla ciddi kalmış gibi gülümsedi, sonra göz kırpıp, "Bak sen şu işe," dedi alayla. "Diyaliz merkezindeki güzel bir kıza neşter vermek ha?" Işık'a döndü, ona da gülümsedi ama bu gülümseme, bize gülümsemelerinden daha ayrıydı. "Havalı bir girişmiş, sonrası gelişmeymiş." Başını omzuna düşürdü. "Sonucu ne oldu?"

Bartu ağzının içinde küfür yuvarladığında Mutlu, Koza'nın bakışlarından rahatsız olmuş gibi Işık'ın önüne doğru geçti.

Yankı hızlıca, "Giriş ve gelişme," dedikten sonra Koza'ya bir adım yaklaştı, ardından bir adım daha. "Sonuca henüz bağlanılmadı, hikâye

devam ediyor. O kutuda senelerdir kırk üç neşter vardı." Neredeyse kafa kafaya geldiler. "Ve artık kırk dört neşter var, üzerindeki tarih, Işık'ın vurulduğu tarih."

Hiçbir zaman birbirlerine yumruk yumruğa gireceklerini düşünmezdim, hayal dahi edemezdim ama ikisinin yüzündeki o gülümsemede ilk defa nefreti hissettim; saf bir nefret. Yankı'nın nefreti. Her ne düşünüyorsa Koza'ya öyle bir bakıyordu ki tek bir nefretiyle onu kül edebilirdi.

Koza aklından geçenleri okumuş gibi, "Hiçbir zaman emin olamazsın," dedi. "Sadece tahmin edebilirsin."

"Zaten tahmin ediyordum," diye yanıtladı Koza'yı. "Ve bu maçtan sonra emin olacağım desene."

"Kaybedeceksin." Koza rahat ve sakin bir şekilde karşılık verdi. "Çünkü benim canım kaybetmek istemiyor."

Yankı geriye bir adım attı. "Ne yazık," dedi soğuk bakışlarla. "Benim canımın kazanmak istediği yerde senin canının ne istediğinin bir önemi kalmıyor."

Sırtımda duran Işık'ın eli belimden aşağıya kaydı. Bütün dengemi ona verdiğimi anladığımda geriye kayar gibi oldum ve parmaklarım Bartu'nun tuttuğum kolunu daha sıkı kavradı.

Korkuya alışıktım, bütün damarlarıma ve kemiklerime kadar. Ama bu seferki korkuyu daha önce hissetmediğime emindim.

Öyle bir korkuydu ki bir aileyi kaybetmek üzere olduğumu hissediyordum.

Bartu'nun kolunu nasıl sıkı tutuyorsam gözleri bana döndü ve bakışlarımız kesişti. Her ne gördüyse eli omzuma tutundu. "Helin," dedi kaşlarını çatarak. Bir tek o an, o hissetti ve bu ilk defa oldu. Normalde hep Yankı görürdü ama bu sefer, tek hisseden Bartu'ydu. Çünkü Yankı'nın gözlerini büyük bir hırs bürümüştü. "Neler oluyor?" Hem bana yönelikti hem olanlara yönelikti hem herkese yönelikti.

Dudaklarım aralandı, nefesimi verip başımı iki yana salladım. Sadece, "Beni sen anlarsın," diyebildim. Çünkü en çok ona benziyordum. Bütün acılarımla, yaşanmışlıklarımla, tavırlarımla, sevgimle ve sevgisizliğimle.

Ne demek istediğimi anlamadı ama omzumu tutan parmağı daha fazla destek oluyormuş gibi sıktı.

Zamanında Bartu'dan korkarken, şimdi bir tek onun benim önüme geçtiğini görmek ve benim de sadece o an, ona sığınmak istememin nedeni neydi, anlamıyordum.

Belki de Sokak Nöbetçileri'nin en saf yüzü olduğu için, içimdeki yaşlı kadın onu kullanmak istiyordu.

Belki de içimdeki çocuk Yankı'dan korkmaya başlamış, abisi gibi gördüğü Bartu'ya sığınmak istiyordu.

Yankı bir başkaldırıydı.

Bartu Sarca, başkaldırıya meydan okuyandı.

Belki de benim için bir gün Yankı'ya meydan okusun istiyordum. Benim için, içimdeki çocuk için ve hâlâ yaşamaya devam eden iyi tarafım için.

Mutlu ondan duyduğum en soğuk ses tonuyla, "Bu oyunu bitirelim artık," dedi. "Hislerimde hiç yanılmam ve sonunda kötü olaylar olacağını hissediyorum."

Koza ellerini birbirine çarptı, Mutlu'yu duymazlıktan geldi. "O halde oyun tekrar başlasın!" Geriye döndü, yürümeye başladı, sonra tekrar baktığında direkt göz göze geldik. "Sevgili Helin," dedi neşeli bir tınıyla. "Benim takımımın nadide parçası." Birkaç adımla yanıma geldi, Bartu'nun yanından çabucak beni çekip aldı, hem de kolumu tutarak. Şaşkınlıkla bakarken Bartu bir kez daha küfür savurdu fakat Koza beni çoktan onların yanından almıştı. "Gel de takımımızı oluşturalım."

Yankı'ya dönüp baktığımda çenesi kilitlenmiş bir şekilde direkt Koza'ya baktığını gördüm ve o an Koza'nın bunu neden yaptığını anladım.

Yankı'nın aramızdakini ne kadar yanlış anlayacaksa o kadar yanlış anlamasını istiyordu. En sonuna kadar.

Kolumu ondan kurtardığımda güç bile göstermedi. İkimiz önde yürürken, Koza eliyle takımımızda olacak kişileri tek tek parmağıyla çağırıyordu. En sonunda uzakta bizi izleyen Lâl'e doğru, "Hey," dedi. "Sessiz, buraya gel. Sen de takımımın nadide parçasısın."

"Senin belanı sikerim ama şimdi, piç!" Bartu Koza'ya doğru yürümek istediğinde Yankı onu belinden yakalayıp çekiştirdi fakat Bartu dişlerini sıkarak Koza'ya bakmaya devam etti.

"Ah, ne dramatik," dedi Koza gözlerini devirip sessizce. "İmkânsız aşk. Sessiz kızın kalbi, kız kardeşimin biricik Yankı'sında." Bana dönüp baktı. "Öyle değil mi?"

Bütün bu yaşananlardan sonra nasıl oluyordu da hiçbir şey yokmuş gibi konuşabiliyor, hiçbir şey yokmuş gibi davranabiliyordu. İlk kurduğum cümle, "Bunu yapacak mısın?" oldu. Titreyen sesimdeki korkuyu duyduğu anda gözleri parladı ve gülümsemesi genişledi.

"Oradan bakınca yalancı biri gibi mi görünüyorum?" En sonunda bizim kalemizin önünde durduğunda ileride Yankı ile Bartu'nun hararetli bir tartışma içinde olduğunu gördüm. Büyük ihtimalle bütün olanlara anlam veremiyor, bir an önce bitirmesi için diretiyordu.

"Evet."

Koza güldü. "Sanırım beni bir ayna sandın küçük kardeş çünkü bakıldığında sen tamamen yalana batmışsın ve kıvranıyorsun."

Lâl yanımıza doğru yürürken sessizce, "Bunu yapacak mısın?" diye sordum bir kez daha. "Bunu istiyor musun?"

"Ben sadece oyun oynamak istiyorum." Neşeyle gülmeye devam etti, altın sarısı saçlarını geriye attığında gözünün altındaki çarpı dövmesi daha fazla dikkatimi çekti. "Ve kazanacağız."

"Ya kaybedersek?" Ayaklarımı yere çarptığımda bu öfkeden dolayı değildi, gücümü test etmeye çalışıyordum. "Ya her şeyi söylemek zorunda kalırsan?"

Gözlerini gözlerimden ayırdı, bir ayağını havaya kaldırdı, kalçasına yaslayıp esnetti, sonra diğerine de aynısı yaptı. "Neden bu kadar korkuyorsun?" Sesinde ciddi bir merak vardı, bu şaşırtıcıydı.

İlk önce ona ne diyeceğimi bilemedim. Hem Koza'nın bunun cevabını bildiğini çok iyi biliyordum. "Sence neden?" diye sordum ucu açık bir yanıtla. "Bir ihanetten söz ediyoruz. Ben onların yanına gönderilmiş bir ajandım."

"Hâlâ ajansın," dedi göz kırpıp. "Ben istediğim sürece."

Derin bir nefes verdim, öfkeyle ve kinle. "Daha önce defalarca ihanet etmiş ve o ihaneti itiraf etmiş birisi kadar rahatsın," diye mırıldandım. "Ama bilmen gerekiyor, bu benim ihanetim."

Duraksadı, yüzündeki gülümseme silinmedi ama bu sefer neşesi yoktu. "Bilmiyorum bu seni şaşırtır mı?" dedi ciddiyetle. "Ama ben hep ihanete uğrayan taraf oldum." Bakışları Yankı'ya kaydı, gözlerinde nefret yoktu ama bir duygu nedense kalbimi burktu. "Onlar beş kişilik bir aile küçük kardeşim. Sense o grubun sadece Helin'isin. Onlara fazla bağlanmışsın ama senin ailen hemen yanında duruyor. Eğer birine

bağlanacaksan, bana bağlan. Onlar gibi bir aile olamam, sana onların verdiklerini veremem ama sana bu korkuyu da hiçbir zaman yaşatmam."

"Ne korkusu?" diye sorduğumda bakışlarındaki samimiyeti ölçmeye çalışıyordum. Güzel cümleleri vardı, anlamlı cümleleri ve insanı inandıran bakışları.

"Bir gün terk edileceğinin korkusu." Vücudunu bana çevirdi, gözlerini kıstı. "Ben seni senelerdir hiç terk etmedim, sen sadece beni bilmiyordun."

Yutkunduğumda acı boğazımı yaktı. Ona inanmaya başlayan bir tarafım vardı ve bu en kötüsüydü. En yaralı tarafımdan yakalıyor, en yaralı tarafıma tuz basıyordu. Kendim bile inanmayarak, "Onlar beni hiçbir zaman terk etmez," dedim ama sesime bile o samimiyet ulaşmadı. "Ve varlığını bile hissetmediğim birisi, terk edip etmemiş, umurumda olmaz."

"Diğerlerini bilemem," dedi ve gözüyle Yankı'yı gösterdi. Yankı'nın sırtı bize dönüktü, takımındakilerle konuşuyordu. "Ama o terk eder."

"Etmez." Sesim öyle bir titredi ki acı gözlerime ulaştı. "O bana sözler verdi."

"Biliyor musun?" dedi gülümseyerek. Gözlerimde dolan yaşları umursamadı. "Ben hiçbir zaman haksız çıkmam küçük kardeşim."

"Haksız çıkacaksın," dedim direterek. "O beni terk etmez."

"O halde neyden korkuyorsun?" diye sorduğunda takımımızın diğer üyeleri de etrafımıza toplanmaya başlamıştı. "Bırak, her şeyi öğrensin."

Bırak, her şeyi öğrensin.

Bırak, her şeyi öğrensin.

"Sen çok kötü birisin," dediğimde gözümden akan yaşı hızlıca sildim ve yüzümü Yankı'nın olduğu tarafa döndüm. "Bir insanın acılarını bulup onların üzerine tuz basacak kadar kötü birisin. Sana inanmıyorum."

Gözümden akan yaş umurunda bile olmadı ama başını eğip yüzünü yüzümün hizasına getirdiğinde, "İyi birisi olduğumu hiçbir zaman iddia etmedim," dedi. "Ama acılarının üzerine gidecek olsaydım bunlar daha başka konular olurdu."

Elim boynuma gitti, tırnaklarımı boğazıma geçirip, "Sen," diye mırıldandım. Devam edemedim. Devamını getiremedim. Gözlerini gözlerimden ayırana dek ona o şekilde bakmaya devam ettim.

O da ilk defa gülümsemeyerek, ciddiyetle Lâl yanımıza gelene kadar bana bakmaya devam etti.

Yaşlı kadın dedi ki, *ona inanma, kimseye inanma; herkes seninle oynuyor.* Küçük kız dedi ki, *bizi biliyor, yaşadıklarımızı biliyor, her şeyi biliyor.*

Zemin bile titredi sanki ve ben oradan uzaklaştım, bambaşka bir şehre, bambaşka bir tarihe gittim.

Dayımla evdeydik. Ben odamdan hiçbir zaman çıkmazdım, çıkamazdım. O her zaman benim odama gelirdi, kapım kilitli olsa bile o kapıyı kırıp içeriye girerdi.

Dayımı kimse sevmezdi, hiç arkadaşı yoktu, evine kimse gelmezdi ama bir keresinde, bir erkek çocuğunun sesini duymuştum o evin içinde. Sadece sesi hatırlıyordum, konuşmaları ve dayımın o erkek çocuğuna bağırdığını.

Tek bir cümleydi o çocuğun kurduğu:

"Seni öldüreceğim."

Bir erkek çocuğuna göre fazla ağır, fazla baskın bir cümleydi ama öyle bir cümle kurmuştu ve dayım o kadar bağırmanın ardından sadece gülmüştü.

Koza'nın gözleri, Koza'nın cümleleri beni bu anıya sürüklemişti ve sadece bir an, o erkek çocuğunun Koza olma ihtimalini düşünmüştüm ama imkânsızdı.

Yalandı.

Gerçek değildi.

Olamazdı.

Benimle sadece oynuyordu.

Kedinin fareyle oynadığı gibi değil, bir düşmanın bir köleyle oynadığı gibi.

Dakikalar sonra hepimiz sahanın ortasına geçmiş, karşılıklı duruyorduk. Bartu Yankı'nın takımına tekrar girmişti. Artık oyun daha ciddi oynanacağı için kimsenin yüzünde keyifli bir ifade yoktu.

"Hakem olmayacak." Yankı karşılıklı dururken ilk konuşan kişi oldu. Uzaktan bizi izleyen Işık'ın rengi hâlâ yoktu. "Bartu tekrar takıma girdi. Beş olan kazanacak."

"Hakem olmayacak mı?" Koza dudaklarını büküp Işık'a baktı. "Gözlerim bu güzellikten bir süre mahrum kalacak, öyle mi?"

"Senin gözlerini siksem her şeyden mahrum kalır, bunu biliyor muydun?" Bartu'nun küfrü Koza'yı güldürdü ama aldırış etmedi.

"Ben de kıvırcığı istemiyorum," dedi Mutlu'yu göstererek. O zaten çoktan oyuna dahil olmama kararı almış gibi Işık'ın yanındaydı. Benimle beraber takımında beş kişi vardı. Kollarını açıp bizi gösterdi. "Görüyorsun ki benim takımım yeterince zayıf ama buna rağmen seni yeneceğim Sonuncu."

Aslında bakıldığı zaman Yankı'nın takımında da o ve Bartu'dan başka erkek yoktu. Üç kız, korkuyla iki takıma bakıyordu ve olanları anlamaya çalışıyordu. Bizim takımımızda ise üç erkek, iki kızdık. Gerçi Osman pek de iyi oynamıyordu ama yine de durumlar eşit gibi görünüyordu.

Bartu ellerini yumruk yaptı, bakışları Lâl'e ve ardından bana kaydı. "Hakem yok. Eğer tek bir yanlış hareketini görürsem maçı bırakır, seni kaleye asarım şerefsiz herif. Beni duydun mu?"

Koza Bartu her konuştuğunda gözlerini devirdiği gibi bir kez daha devirdi. "Seni büyütürlerken ne dediler koca adam? İnsanları döv, insanları öldür, insanları ye falan mı?" Göz ucuyla Lâl'i gösterdi. "Merak etme, ben esmerlerden değil..." Işık'ı işaret etti. "Sarışınlardan hoşlanırım."

"Ama sen gerçekten gel benim belamı..." Bir kez daha Koza'nın üzerine atılmak için hamle yaptığında Yankı araya girdi.

"Sadece maç öncesi ortamı germeye çalışıyor, klasik Koza hareketleri." Yankı boynunu çıtlattı. "Aldırış etme."

"Ah," dedi Koza sırıtarak. "Helin esmerler kategorisine girmiyor bence Sonuncu. Bu kadar rahat olmana gerek yok."

Gözlerim açıldı, bakışlarım ona döndü ve az önce benimle o konuşmayı yapan adam aynı adam mı diye anlamak için onu inceledim ama öylesine keyifli, öylesine umursamaz görünüyordu ki başımı iki yana sallamakla yetindim.

Yankı gözlerini kapattı, omuzlarını indirip kaldırdı ve derin bir nefes verip dişlerini sıkarak, "Oyun başlasın," dedi. "Mutlu, topu bana at."

"Kıskandın mı Sonuncu?" Koza omzuyla omzumu itekledi. "Biz çok iyi anlaşıyoruz. Onda neler gördüğünü artık ben de görebiliyorum."

Yankı gözlerini açtı, direkt Koza'ya bakarken, "Benim onda gördüklerimi benden başka kimse göremez," dedi hırsla. "Ve biraz daha bu

konuda damarıma basmaya devam edersen seni hiç kimse benim elimden alamaz."

"İşte beklediğim hareketler." Koza alayla gülerken daha fazla keyifleniyordu. "Bırak zekâyı filan Sonuncu, gel beni tokatla hadi."

"Şunu yapmaktan vazgeç," dedim öfkeli ama kısık bir sesle. Sesim yalvarıyormuş gibi çıkmıştı. "Lütfen son ver."

"Efendim Helinciğim?" dedi bağırarak Koza. "Ah, evet, akşam müsaitim, olur, görüşelim." Ardından kahkaha attı ve ileriden topla beraber yürüyen Mutlu'ya baktı.

Yankı gözlerini gözlerime odakladı, Koza'nın söyledikleri onu ne derece etkiledi bilmiyordum ama onun yanında durmam bile dişlerini sıkacak kadar zedeliyordu, bunu gördüm.

Bu bile yeterliyken, aramızda geçen diğer konuları duymak...

Mutlu topu Yankı'nın ayağının ucuna koyduğunda hepimiz oyundaki sıralamamızı aldık. Koza önce bana, sonra Lâl'e baktı, diğer oyuncuları görmezlikten geldi. "Kazanmak için oynayın," dedi ellerini bir kez birbirine çarpıp. Sonra Ekip'ten öğrendiğim gibi senelerin birikimiyle üç kere art arda bir kere tek ellerini çarptı. "Yoksa cezası ağır olur."

Ardından oyun başladı.

Yankı'nın takımının kalesine bir kız geçmişti, bu Yankı'ya durmadan yavrum diyen kızdı. Eğer böyle bir yol denediyse o kız kesinlikle kalecilikte iyi olmalıydı. Fakat hemen önünde Bartu duruyordu, aslında kalecinin iyi olmadığını, asıl olanın Bartu olduğunu anladım.

Yankı ayağındaki topu sürmeye başladığında Lâl onun olduğu tarafa atıldı fakat o kadar gönülsüz, o kadar isteksiz oynuyordu ki aslında bu oyunda Koza ve benim tek olduğumuzu anladım. Koza, Yankı'ya bütün gücüyle koşmaya başladığında ben diğer yönden Yankı'nın arka tarafını kapattım ve pas vermesini engellemeye çalıştım.

Koza Yankı'yı sıkıştırdığında daha fazla öfkelendirmek için, "Söylesene," dedi önünde durup, bir yandan da bacaklarını hareket ettiriyordu. "Eğer kaybedersem duyacakların seni korkutuyor mu Sonuncu?"

Yankı Koza'nın iki bacağının arasından topu attığında takımındaki başka bir kız sürmeye başladı ve ben de o kızın peşinden gittim. En son duyduğum Yankı'nın Koza'ya, "Duyacaklarım her ne olursa olsun, ona yaklaşmana izin vermeyeceğim," demesi oldu.

Topu süren kızın önüne geçtiğimde, takımımızdaki diğer erkek de arkadan onu sıkıştırdı. Bartu takım arkadaşının sıkıştığını fark ettiğinde ve Koza da Yankı'yı tutmaya başladığında bizim olduğumuz tarafa koştu.

Kızın önüne geçtim, gözlerimi onun gözlerinden ayırmadan ayağında döndürdüğü topu almaya çalıştım; Bartu ise takım arkadaşına diğer taraftan ona pas vermesi için bağırdı.

Arka tarafta kalan diğer takım arkadaşım kızın ayağından topu tam alacağı sırada hızlıca Bartu'ya topu attı ve ben de o tarafa koştum. Bartu göğsünde topu sektirip ayağında döndürdü ve koşmaya başladı, ben de onun üzerine koştum. Yankı ise Bartu'ya seslenerek kalenin olduğu yeri gösterdi.

Bizim de kalemizde güçsüz birisi duruyordu ve top oraya yaklaştığı anda çoktan gol oldu demekti.

Dört-üçtü.

Beşinci golde her şey son bulacak, Yankı'nın takımı kazanacaktı ve Koza kaybedecekti.

Yankı her şeyi öğrenecekti.

Bunun hırsıyla, bunun korkusuyla, bunun endişesiyle Bartu'ya koşarken Lâl'in de Bartu'ya doğru koştuğunu gördüm. Bu sefer istekliydi ama isteğini o an çok net gördüm, amacı bizi kazandırmak değil, kaybettirmekti.

"Lâl, sakın," dedim yanımda koşmaya başladığında. "Bunu yapma."

Lâl beni duymazlıktan geldi ve sanki hiç koşmuyormuş gibi öyle hızlı uçtu ki birkaç saniye arkasından şaşkınlıkla bakmaktan başka hiçbir şey yapamadım. Bacaklarındaki kuvvet, küçük dilimi yutmama neden olacaktı.

Bartu'nun karşısında durduğunda ona gülümsedi, Bartu da karşılık verdi fakat kaşları havadaydı. Yanlarına yetiştiğimde Bartu Lâl'e, "Bana bakma öyle ufaklık," dedi. "Seninle biz şu an düşmanız. Hatta biz seninle bir de kardeşiz."

Arkadan topu almaya çalıştığımda ayağında dans ettirip beni kıstırdı ve Koza ile Yankı da bizim olduğumuz yere yetişti.

"Ah," dedi Koza Bartu'ya alayla. "İmkânsızları mı oynuyorsun yine koca adam?"

Bartu'nun yüzündeki gülümseme silindi, öfkeyle Koza'ya baktı, dikkatinin dağıldığını hissettim. Koza ise bir yandan bana göz ucuyla

bakıyor, dikkatini daha fazla dağıttığı anda topu almamı işaret ediyordu.

"Kapa lan çeneni," dedi Bartu fakat diğer taraftan Yankı, "Duyma," diye atladı. Pas veremiyordu çünkü önünde Koza vardı, diğer takım arkadaşları ise uzaktan koşuyordu.

"Yoksa bu sessiz kız neyin imkânsızlığından bahsettiğimi bilmiyor mu?" Koza durdu, adım atmayı bile kesti ve kollarını önünde bağlayıp Lâl'e baktı. Ardından işaret diliyle konuşmaya başladığında küçük dilimi yutmama neden olacak başka bir detayı daha fark ettim, bu detay, onların kendi aralarındaki işaret dilini bilmesiydi.

Lâl de durdu, yüzündeki ifade değişti ve kaşları çatıldı.

"Koza," dedi Yankı hırlayarak. "Belden aşağı vurmaktan vazgeç."

Fakat tam o anda, Lâl sanki bütün bu olanları duymak istemiyormuş gibi Bartu'nun ayağından topu dikkatsizliğinden faydalanıp aldı ve öyle hızlı kaleye koşmaya başladı ki ben de Koza da peşinden gidemedik. Bartu Koza'ya bakmaya devam etti, Yankı koştu ama Lâl'e yetişemeyeceğini biliyordu.

Yarım dakika sonra Lâl kalenin önüne geldiğinde bir an bile düşünmeden sert bir şut çekti ve kaledeki kız topu tutmak yerine diğer tarafa kaçıp gol olmasına neden oldu.

Sessizlik oldu, bizim takımımızdan birisi gülerek, "Dört-dört," dedi ama bizim ağzımızı bıçak açmadı.

Bartu bir an bile düşünmeden Koza'ya üçüncü kez atıldı fakat bu kez sert yumruğu Koza'nın çenesiyle buluştuğunda ellerimle ağzımı kapatıp çığlık attım. Koza ise geriye sendeleyip elinin tersiyle dudağına bastırdı ve eğilip Bartu'ya baktı. Yüzündeki sırıtma bir an bile eksilmeden, "Koca adamsın," dedi diliyle damağına üç kere vurup. "En sert yumruğun bu muydu? Şaşırttın beni."

Bartu, "Seni öldürürüm!" diye bağırıp bir kez daha üzerine gittiğinde Mutlu sahanın dışından geldi ve Yankı'nın Bartu'yu geriye çekmesine yardım etti. "Seni gebertirim, şerefsiz!" Öfkeden gözü dönmüştü, Bartu böyle olduğu zamanlar onu engellemek neredeyse imkânsızdı. Zorlukla Mutlu ile Yankı onu tutarken, "Bir daha onunla konuşmayacaksın!" diye haykırdı Bartu. "Bir daha ona hiçbir şey söylemeyeceksin!"

Işık iki takımın ortasında kaldığında, "Ona ne söyledin?" diye sordum Koza'ya şaşkınlıkla.

Koza elinin tersiyle patlayan dudağındaki kanı sildi ve yüzünü buruşturdu. "Doğruları."

"Ona ne söyledin?" diye bastırdım.

Koza başını sersemlemiş gibi salladı. "Bakma öyle dediğime," dedi yarı alaylı, yarı ciddi. "Yumruğu çok sağlamdı, bir an öldüm sandım." Ardından güldü. "Grubun gücü derken haksız değillermiş."

Öfkeyle onu omzundan itekledim. "Ona ne söyledin diyorum sana?"

Işık'ın sesi ikimizin arasına girdi. "*Yankı'dan başkalarını görmelisin, gözlerini aç.*" Koza'yla ikimiz aynı anda ona döndük. "Bunu söyledi."

Işık'ın gözleri, Koza'nın dudağındaki kana doğru kayınca yüzünü buruşturdu. Kaşlarımı çatarak bir kez daha Koza'yı omzundan itekledim. "Bu hakkı kendinde nasıl bulabilirsin?"

"Genelde haddim olmayan her şeye burnumu sokarım," dediğinde gözleri Işık'taydı. "Güzel kız bunu bilir. Öyle değil mi?"

Işık biraz daha yaklaştı ve Koza'nın dudağına bakarak, "Bayılmamana sevindim," dedi ve onun da sesinde alayı duydum. "Genelde Bartu'nun yumrukları insanı bayıltır."

O an ikisinin gözlerindeki ifadenin birbirine benzemesi zihnimin oyunu muydu yoksa gerçekten öyle miydi, anlam veremedim.

Koza gülümsedi. "Çok acıyor ama," dedi dudağını küçük bir çocuk gibi bükerek. "Pansuman yapmayacak mısın? Ben sana pansuman yapardım."

Işık'ın kaşları çatıldı. "Sen bana hiçbir zaman pansuman yapmadın."

"Kafamın içinde yaptım," dedi aynı ifadeyle. "Bu da yaptım demenin yarısıdır."

Işık bakışlarını bana çevirdi, arkasında kalan kardeşlerine baktıktan sonra derin bir nefes verdiğinde yüzünde samimi bir gülümseme oluştu, sahanın dışına tekrar çıktı. Koza o yürürken Işık'ı öyle bir inceledi ki önüne geçip, "Ona sapık gibi bakmaktan vazgeç," dedim. "Sen tam bir ruh hastasısın."

"Sence de çok güzel değil mi?" dedi ve sürekli Işık'ın güzelliğine yaptığı vurgu dikkatimden kaçmadı.

"Sen gerçekten sapıksın," dediğimde Bartu sakinleşmeye başlamıştı fakat gözleri hâlâ Koza'nın üzerindeydi. "Her kadına böyle misin?"

"Nasıl yani?" En sonunda Koza bakışlarını Işık'tan ayırıp bana bakmıştı.

"Her kadına karşı böyle flört ediyormuş gibi mi davranırsın?"

"Ah," dedi Koza ve bir kez daha dudağını sildi. Patlayan dudağının kenarı şişmeye başlamıştı. "Çevremdeki kızlar üçe ayrılır." Parmağıyla mavi gözünü işaret etti. "Bu gözüme âşık olanlar." Ardından kahverengi gözünü işaret etti. "Bu gözüme âşık olanlar." Sonra ikisini birden gösterdi. "Ve ikisine birden tutulanlar." Bakışları yine Işık'a döndü. "İki gözüme birden tutulanlarla flört etmeyi daha çok severim çünkü her iki yüzümü de görürler."

Ağzımdan nefesimi verip, "Peki, hep böyle misin?" diye sordum. "Hayatı ciddiye almayan ve her şeyle dalga geçen?"

"Vay canına, son söylediklerimde çok ciddiydim." Koza kırılmış gibi kaşlarını çattı ama yapmacıktı. "Sadece siz insanlar, beni anlamıyorsunuz. Sen şu an sadece tek bir gözümü görüyorsun mesela."

Yankı'nın diğer taraftan gelen sesi aramıza girdi. "Maça geri dönüyoruz. Durum dört-dört."

"Hani benim doktorum?" dedi Koza ona dönüp. "Hani benim kırmızı kartım?"

"Artık saçmalamayı kes Koza." Yankı'nın ses tonu değişmeye başlamıştı, bakışları bir an bile bana dönmüyordu.

Koza gülümsedi ama devam ettirmedi. Mutlu topu diğer taraftan bize atıp Işık'a doğru yürüdü. Öyle bir yüzü vardı ki zerre tebessümü yoktu, keyifsizdi. Işık'a nasıl sorular sorduğunu o an fazlasıyla merak ettim.

Gözlerimle Lâl'i aradığımda onu bulamadım ve Koza'ya dönüp, "Lâl," dedim. "O yok."

"Kendisi oyundan çıktı." Bartu'nun öfkeden dolayı sesi baskın çıkıyordu. "Ve bir daha girmeyecek. Artık dört kişisiniz."

Koza'nın itiraz etmesini, tepki vermesini bekledim ama hiçbir şey söylemeden omzunu silkip ayağımın ucunda duran topu kendi ayağının altına aldı. Yine herkes maç pozisyonu aldığında bizim takımımız artık dört kişiydi.

Yankı'nın takımı beş kişi olarak devam ediyordu. Bartu artık kalenin önünde bile durmuyordu, direkt Koza'nın üzerinde olan bakışları öfkeyle parlıyordu. Olası bir durumda topu almak için değil, onu öldürmek için hamle yapacaktı, bunu biliyordum.

Maç tekrar başladı ve Koza topu sürerken artık onun peşinde olan Bartu'ydu. Bütün hırsıyla onu öyle bir engelliyordu ki faul olmadığı için

omuz atıyor, tekmelerini Koza'ya geçiriyordu. Koza ise kaleye gitmek yerine âdeta Bartu'dan kaçıyordu.

Yankı hemen benim yan tarafımdan gelmeye başladığında kendi aralarında bizi bölüştüklerini anladım.

Beni Yankı tutacaktı, Koza'yı Bartu.

Diğer takım üyelerinden birine Koza pas verdi, Yankı'nın takımındaki iki kişi direkt ona hücum etti.

Köşeye sıkıştırmaya çalışıyorlardı.

Bartu Koza'nın önünde dururken onun koşmasını engelliyordu hatta koşmak istediği anda tekmelerini bacağına geçirmeye çalışıyordu.

Bütün işin benim üzerime kaldığını hissettiğimde köşeye sıkışan erkek takım üyemden pas istedim ve zorlukla bana attığında arkamı dönüp kaleye koşmak için hamle yaptım fakat Yankı tam karşımda durdu.

Onunla dakikalar sonra göz göze geldik. Ama bu sefer günler sonra göz göze gelmişiz gibi birbirimize baktığımızda odağımı kaybetmemek için büyük bir çaba sarf ettim, korkularımı yok saymaya çalıştım.

Kaybedemezdim, bu maçı kaybedemezdim çünkü onu kaybedemezdim.

Sokak Nöbetçileri'ni kaybedemezdim.

Karşılıklı dans ediyormuş gibi göründüğümüzde Yankı topu almak için adım attı ama ayağımda döndürüp ona arkamı döndüm ve karşımda diğer takım arkadaşını gördüm. Bir kez daha ona döndüğümde Yankı'nın turkuaz gözlerinden anlamsız bir ifade geçti.

Hırs vardı gözlerinde, kazanma hırsı. Ve bambaşka bir duygu daha.

Kendimi tutamayarak, "Kaçıyordun," dedim ve ayağımdaki topu döndürmeye devam ettim. "Ne oldu da kaçmaktan vazgeçtin?"

Bartu'ya öyle söylemişti, kaçabileceği noktaya kadar gidecekti ve ben, bir kez olsun cesaretle onun karşısında dikildiğimde benden de kaçmıştı.

Yankı Sarca'ya kaçmayı öğreten bendim, şimdi ne olduysa kaçmaktan vazgeçmişti.

"Ben senin söyleyeceğin gerçeklerden kaçabiliyorum sadece," dedi Yankı sakin bir sesle ama gözleri bir topa, bir bana kayıyordu. "Sen neden bu kadar korkuyorsun? Ben kazandığımda ne olacağından korkuyorsun? Öğreneceklerimden mi?"

Duraksadım, ayaklarım da yavaş hareket etmeye başladı. "Sonuçlardan," dedim pürüzsüz bir sesle ve o an titremeyen sesim beni de şaşırttı.

"En kötü ne olabilir?" diye sorduğunda bana doğru bir adım attı. Onun arka tarafında duran Koza Bartu'dan kurtulmaya çalışıyordu ve gözleri benim üzerimdeydi.

"En kötü ne olabilir?" diye söylediğini tekrar ettim. Zihnime, inşaatta beni terk edip gitmesi düştü ve kalbimin tam ortasına büyük bir acı oturdu. Beni bırakmıştı, beni bırakabileceğini söylemişti, onca söze ve onca cümleye rağmen. Arkasını dönmüştü, yürümüştü, gitmişti. Evet, bu çok kısa sürmüştü ama beni öylece bıraktığında geride neler bırakabileceğini, enkazının üzerine kimlerin basacağını hesaba katmamıştı.

Hareket etmeyi kestim. Top iki ayağımın ucunda durdu, ellerim titremeye başladı ve dizlerim de öyle. "Fark ettim ki," diye mırıldandığımda aslında dişlerimi korkmamak için nasıl sıktığımı fark ediyordum, korkularımı ona göstermemek için nasıl çabaladığımı. "Ben de kaçıyormuşum sahiden sonuçlardan."

Yankı'nın omzunun üzerinden Koza'yla göz göze geldik. Ona ayak diretmiş, beni terk etmeyeceğini söylemiştim ama bu söylediğime kendim bile inanmamıştım. Şimdi umutsuzca bana bakan Koza, gözlerimden o duyguyu hatta duyguları okudu.

Korktuğumu ama korkmama rağmen sonuçları görmek istediğimi.

Yıkılırdım, dağılırdım, parçalanırdım; toplanırdım, yürürdüm, koşardım ama bir şekilde sonuçları artık görür, kendi yüzlerimle bir kez daha karşılaşırdım.

Artık ailesi tarafından ne zaman terk edileceğini bekleyen o çocuğa gerçekleri göstermek gerekiyordu.

"Pes mi ediyorsun?" diye sordu Yankı ama topu almak için uzanmadı.

"Birimizin kaçmaması gerekiyor artık," diye fısıldadığımda ayak ucumla hafifçe topu ona doğru attım. "Ben artık kaçmıyorum, sonuçları görmek istiyorum."

Ama ben korkuyorum, dedi iç sesim. Hem de bağıra bağıra. O sese aldırış etmedim. Hep korkacaktım, hep koşacaktım, hep çabalayacaktım ve hep yıkılacaktım.

İnsanın bir kez dizlerinin üzerine düşmesi, binlerce kez dizlerinin üzerine düşeceği korkusunu yaşamasından daha iyiydi.

Yankı yutkundu ve topu ayağının altına alıp, "Ben de artık kaçmıyorum," dedikten sonra diğer tarafta ondan pas bekleyen takım arkadaşına topu attı. "Hem de gerçeklerden değil, sonuçlardan."

Kendi yaratacağı sonuçlardan o da korkuyordu, bu en kötüsüydü.

Birbirimizin gözlerinin içine baktık. Takım arkadaşının topu rahatça sürerek kaleye gidip zorlanmadan gol atması vazgeçilen bir savaşın sonucunu getirdi.

Takım arkadaşları sevinmeye başladığında Yankı bana doğru bir adım atıp, "Kazandım," dedi sakin bir sesle.

"Hayır," dedim nefesimi verip. "İkimiz de kazandık ve ikimiz de kaybettik."

Sahanın ortasında birbirimizin gözlerinin içine bakarken çevredeki takım üyelerinin sevinçleri ya da üzüntüleri ikimizin de umurunda değil gibiydi. Bartu Koza'yı serbest bırakmış bize bakıyordu, Koza ise aynı umutsuz ifadeyle beni izlemeye devam ediyordu.

Onu hayal kırıklığına mı uğratmıştım? Aslında umurumda değildi, ne istediği. Ve benim de ne istediğim umurumda değildi.

Bu bir savaşsa kendi isteğimle kaybedip celladımın önüne boynumu koyabilirdim ve kılıcıyla başımı gövdemden ayırmasını bekleyebilirdim.

Korkak olabilirdim ama en büyük korkaklar bile bazen içlerinde çok büyük bir cesaret taşırlardı.

Birkaç saniye öncesi hayatımın en cesur anıydı, bir daha o kadar cesur olamazdım; Yankı'nın gözlerine bakarken ya da aynada kendi gözlerime bakarken.

Koza bizim olduğumuz tarafa yürümeye başladığında Mutlu ile Işık da gelmeye başladı. Işık'la göz göze gelemiyordum çünkü bu savaşta farkında olmadan onun da boynunu celladın önüne getirdiğimi yeni fark ediyordum. Bakışlarım sahanın ilerisinde duran Lâl'e kaydı.

Başını bir kez iki yana salladı. Olumsuz anlamda. Acıyla. Bana üzülerek. Neler olduğunu anlamıştı ve bize doğru yürürken, Yankı'ya değil, bana bakıyordu. Çektiğim acıyı en net o gördü ama ben hiç acı çekmiyormuş gibi dimdik durmaya ve Yankı'nın gözlerinin içine bakmaya devam ettim.

Koza yanımıza geldiğinde, "Hep savunduğum cümle şimdi epey doğru geliyor," dedi.

"Neymiş o cümle?" diye sordu Yankı bana bakmaya devam ederken.

"Yarattığın gerçek adaletin sadece korkularından ibarettir." Koza'nın bakışları bana döndü, korkularımla ayakta dimdik duruşuma öyle bir baktı ki bir an benimle gurur duyduğunu bile düşündüm. "Helin'in adaletiyle kazandın Sonuncu, adil olmayan bir şekilde. Ama kazandın."

Yankı'nın yüzünde zafer kazanmış bir adamdan ziyade, o zaferi istemeyen bir adamın ifadesi vardı. Fakat yine de Koza'ya dönüp baktı; benden bakışlarını ayırması, omuzlarımı sıkıca tutan gücümün de azalmasına neden oldu. Kamburum çıktı, destek alacak bir yer aradım ama destek bulduğum tek yer, kendi kollarıma sıkıca sarılmam oldu.

"Öyle oldu." Vazgeçmesini bekledim, içten içe. Ne olursa olsun, Helin'i her şekilde kabul ederim demesini bekledim ama bunu söylemedi. "Şimdi gerçekleri dinleme zamanı Koza."

"Gerçekler mi?" Bartu yüzünü Yankı'ya döndü.

Mutlu ise olanları anlamış gibi, "Siz iddiaya girdiniz, öyle değil mi?" diye sordu. "Bu maç bir iddiaydı."

Yankı'dan önce Koza sözü devraldı. "Evet, iddiaydı. Sonuncu, bir kez daha sizi benimle oynadığı bir oyuna dahil etti." Sokak Nöbetçileri'nin tek tek yüzüne baktı, henüz yanımıza ulaşmış olan Lâl'e döndü. "Daha önce, seneler önce dahil edildiği gibi."

Lâl'in yüzündeki ifade değişmedi ama aralarında bambaşka bir sır daha olduğu dikkatimden kaçmadı.

O an Lâl'in Koza'dan neden hiçbir şekilde korkmadığını ya da çekinmediğini anladım; o da Yankı gibi Koza'yı yakından tanıyordu. Ve Işık gibi.

Tek Koza'yı tanımayan Mutlu ve Bartu'ydu.

Bu cümlelerden sonra Mutlu'ya döndüm fakat başka bir şaşkınlık daha dengemi sarstı. O da Koza'yı tanıyormuş gibiydi.

Ve o an fark ettim ki, Yankı'dan sonra grubun beyni Mutlu'ydu, Yankı istese de olanları ondan gizleyemezdi.

Hiçbir şey bilmeyen tek bir kişi vardı: Bartu Sarca. Öylesine masum, öylesine merakla bakıyordu ki aynı ifadeyi herkesin yüzünde görmek istiyordu ama yoktu.

"Neler oluyor?" dedi Bartu, dakikalar önce bana söylediğini tekrar ederek. "Birileri bir şeyler söylesin."

Koza Yankı'nın karşısına geçti ve yine benim yanımda durdu ama bu sefer önüme geçmesini ben de istemiştim çünkü onun daha fazla gözlerine bakamıyordum.

"Madem gerçekler konuşulacak," dedi Koza sakin bir sesle. "Herkesin gerçekleri konuşulsun ve herkes o masada olsun Sonuncu." Başını ağır ağır aşağı yukarı salladı. "Akşam sana göndereceğim adrese Sokak Nöbetçileri'ni ve..." Bakışları bana döndü. "Helin'i alıp gel."

Sonra hiçbir şey demeden, bir daha hiç kimsenin yüzüne bakmadan yürüyüp yanımızdan uzaklaştı. Ne düşündü, ne tasarladı anlayamadım ama önümdeki gölgesi uzaklaştığında ve onun arkasından baktığımda ilk defa Koza'ya karşı korku değil, nefret değil, öfke değil, acı hissettim.

Acısını hissettim.

Artık nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Artık nereye gitmem gerektiğini de bilmiyordum. Dengem tamamen sarsılmıştı, yok olmuştu, mahvolmuştu. Kendimi bir yandan suçlu hissederken, bir yandan suçsuz hissediyordum. Bir yandan vicdanım rahattı, bir yandan aşırı rahatsız bir vicdanım vardı. Bir yandan kaybetmemek için beynimi yiyordum, bir yandan da kaybetsem de yeniden ayağa nasıl dikileceğimi düşünüyordum.

Ben artık aklımı kaybediyordum, Tanrı üvey evladının aklını kaybetmesini istiyordu.

Artık kim olduğumu bile bilmiyordum, olduğum kişiden ise tamamen uzaklaştığımın farkındaydım; iyi ya da kötü. Kalbim iki parçaya ayrılmıştı, bir yanım iyiliğin rengini almıştı, bir yanım ise kötülüğün rengindeydi.

Ben hem Koza tarafından örülmüştüm hem Yankı tarafından sağır olmuştum.

Beni mahvediyorlardı.

Sokak Nöbetçileri'yle beraber eve gelmiştik. Yol boyunca herkes büyük bir sessizlik içindeydi, kimsenin ağzını bıçak açmamıştı ve evden içeriye girdiğimiz anda Işık kendisini odaya kapatıp kapısını kilitlemişti.

Mutlu ile Bartu dışarıda bir yerlerdelerdi, tam olarak nerede olduklarını bilmiyordum.

Lâl odasına çekilmişti, kapısını kilitlememişti, çok sakindi ama yalnız kalmak istediği ortadaydı.

Aslında eve geldikten sonra Bartu ile Yankı arasında büyük bir kavga çıkabileceğini bile düşünmüştüm ama Bartu, bu konularda kendini eğitmeye başlamış olacak ki bir kez bile Yankı'yla göz göze gelmemişti.

Yankı kendini direkt banyoya atmıştı ve dakikalardır oradaydı. On dakika, yirmi dakika, otuz dakika...

Oturma odasında, üçlü koltuğun köşesinde otururken bir yandan kapıya bakıp onun gelmesini bekliyor, bir yandan da ayaklarıma onun kapısına gitmemek için söz geçiriyordum. Ne konuşacaktım? Ne anlatacaktım?

Merak ettiğim asıl konu neydi?

Bir misafir gibi oturma odasında otururken, o misafirliğin acısını da yaşıyordum. Aklımı kaybediyordum, beni artık bütün bu olanlar mahvediyordu. Yapmalıydım, gitmeliydim ya da kalmalıydım ama bir şeyler yapmalıydım çünkü bu şekilde yaşayamıyordum.

İçimden bir ses, Yankı'dan daha çok kendimi düşündüğümü söyledi. Benim hakkımda ne düşünüyordu, bana karşı tavırları nasıldı? Gerçekten onlarla beraber bu eve gelmem onu rahatsız etmeye başlamış olabilir miydi? Diğerlerini bilemezdim ama Yankı'yla artık eskisi gibi konuşamayacağımı hissediyordum.

Neredeyse kırk dakika sonra daha fazla dayanamayıp oturduğum koltuktan kalktım ve adımlarımı merdivenlere yönlendirdim. Sarsak adımlarla yürürken başımın şiddetli bir şekilde döndüğünü, gözlerimin ise odağını kaybettiğini hissediyordum. Ağır geliyordu; ulaşacağım sonuçlardan ziyade, kendi sonucumdan bile korkmaya başlamıştım.

Onun yanına neden gittiğimi bilmiyordum, belki de yalvaracaktım ya da bağırıp çağıracaktım ama yüzünü görmek istiyordum.

Sözler için, cümleler için; en çok benimle beraber, bütün acılarımı geçirmeye çalıştığı için.

Banyonun kapısının önüne geldiğimde içeriden ne bir su sesi geldiğini duydum ne de nefes sesi. Bir süre tek ayağımın üzerinde durup bekledim, elim kapıya doğru kalkıp tekrar indi ve bunu birkaç kez tekrarladım. Ama en sonunda gözlerimi sıkıca kapatıp kapıya vurarak kısık sesle, "Yankı," diye seslendim. "Orada mısın?"

Sessizlik oldu. Hiçbir karşılık vermedi, birkaç saniye o kapının önünde bana cevap vermesini bekledim ama herhangi bir cevap vermedi. Bir kez daha vurdum kapısına. "Yankı," dedim. "Oradasın, biliyorum."

Yine cevap yoktu. Kaşlarım çatıldı. Yankı dikkatsiz bir adam değildi, Yankı hiçbir şeyi duymayacak bir adam da değildi, kötü bir şey olmuş olabilir miydi? Bu sefer sertçe ve daha yüksek bir sesle, "Yankı!" diye seslendim. "Cevap vermezsen içeriye gireceğim."

Yine cevap alamadım ve kendimi tutamayarak bir an bile düşünmeden kapının kolunu çevirdim, kilitli değildi.

Kapıyı açtığım anda koridorun ışığı banyonun içine çarptı ve gözlerim onu aradı. Sonra gördüm ama keşke görmeseydim. Dizlerimin üzerine çökmemek için direndim çünkü onu üçüncü defa böyle görüyordum. İlki sokak lambasının altında, ailesinin evinin oradaydı. İkincisi Işık vurulduğunda hastanede onu yalnız bıraktığım zamandı. Üçüncüsü ise burada, banyoda.

Duvarın kenarına çökmüştü, üzerinde hâlâ maçta giydiği kıyafetler vardı. Beton zeminde otururken bir bacağını öne uzatmış, diğer bacağını dizinden kırmıştı. Gözleri yerdeydi ve gerçekten beni duymamış gibiydi, hatta bütün dünyayı görmüyor gibiydi. Her ne düşünüyorsa kaşları havaya kalkıyor, sonra gözlerine bambaşka bir acı bulaşıyor, ardından düzeliyordu. Kendisini banyoya kapatmıştı çünkü diğer yerlerde birileriyle karşılaşabilirdi ama burada kimse onu rahatsız etmez, kendi yaşadıklarıyla baş başa kalabilirdi.

Bunu daha önce de yapıp yapmadığını merak ettim. Ve bir an, onu çocukluğuyla banyoda bulmuşum gibi hissettim.

Titreyen elim uzanıp banyonun ışığını açtığında yüzünde değişiklik olmasını ya da bana bakmasını bekledim ama hiçbir değişiklik yoktu, karanlıkta nasılsa aydınlıkta da aynı şekilde duruyordu.

Arkamdan banyonun kapısını kapatıp ona doğru yürüdüm ve kuru bir sesle, "Yankı," dedim. Dizlerimin üzerine çökmemek için direnmedim bu kez, karşısında dizlerimin üzerine çöktüm, onun gözleriyle gözlerimi aynı hizaya getirmeye çalıştım. Elim dizinin üzerine koyduğu eline kaydığında parmaklarının arasında bir fotoğraf karesi tuttuğunu fark ettim. "Yankı," dedim bir kez daha. "Beni duyuyor musun?"

Gözlerini kırptı, yüzüme bakmadı, boşluğa bakmaya devam etti ve sadece, "Duyuyorum," dedi. O an, dakikalardır beni duyduğu halde cevap vermediğini anladım.

"Sana seslendim," diye fısıldayıp yere, tam karşısına oturdum, elimi elinin üzerinden çekmedim. Buz gibiydi, Yankı korktuğu zamanlar buz gibi olurdu.

"Duydum," dedi bu kez de.

"Neden cevap vermedin?"

"Ne cevap vereceğimi bilmiyorum." Bu daha çok kendisine yönelik bir yanıttı, birçok konu için ve birçok soru için.

Yutkundum ve gözlerimi gözlerinden bir an bile ayırmadan, "Bana bakmayacak mısın?" diye sordum. Hep böyle mi oluyordu? Hep kendi başına, kendi kendine sığınacak, sonrasında hiçbir şey olmamış gibi bu banyodan çıkıp karşımda mı dikilecekti? "Neden kendini buraya kapattın da benim yanıma gelmedin?"

Boş bakan gözleri boşluktan ayrılıp gözlerimin içine baktığında artık dopdoluydu. Bütün duygularla, bütün hislerle, görebileceğim en kötülerle ve en iyilerle. Sanki, bakıyorum, söyle, dermiş gibiydi ama keşke bakmasaydı çünkü üçüncü defa onun bakışlarının altında eziliyordum.

İlki, sokak lambasının altında, eski ailesinin olduğu evin oradaydı. İkincisi o hastane koridorunda, onu yalnız bıraktığım zamandı.

Üçüncüsü burasıydı.

İlk düştüğü yerde terk edilmişti.

İkinci düştüğü yerde ben bırakmıştım.

Üçüncüsünde belki de o beni terk edecekti.

"Sadece alışkanlık," diye mırıldandığında kendisi de banyoda dakikalardır durduğunun farkına varıyormuş gibi etrafına şöyle bir baktı ve oturuşunu dikleştirdi.

"Alışkanlık mı?" Soruyu sorarken parmaklarım elini daha sıkı tuttu.

"Öyle," deyip gözlerini gözlerimden ayırdı, banyonun duvarına doğru baktı. "Hayatımın her döneminde yalnız kalmak için gittiğim yerler oldu. Öz ailemleyken kendimi banyoya kapatırdım. Sokak Nöbetçileri'yle beraberken o sokak lambasının altına gidiyorum. Ve şimdi..." Kendisi de anlam veremiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Galiba ne yaptığımın farkında değilim."

"Sana daha önceden de söylemiştim," dediğimde kendi suçumu mu hafifletmeye çalışıyordum yoksa onu mu anlamaya çalışıyordum, bilmiyordum. "Yalnız değilsin, ben buradayım." İçimden bir ses, benim yüzümden yalnız kalmak istediğini söylüyordu. "Ne düşünüyorsun, bana anlatmayacak mısın?"

Omzunu indirip kaldırdı, başını iki yana salladı. "Hayatımda Koza'ya karşı çok kazandım," dedi. "Ama ilk defa Koza'ya karşı kazanmak yerine kaybetmeyi dilediğimi fark ettim." Ardından bakışları bana döndü, kirpikleri bile hareket etmedi. "Ve bir de baktım, sana karşı da kazanmışım. Anlamıyorum," diye mırıldandı, eliyle şakağına sertçe vurdu. "Ne yapmaya çalıştığımı anlamıyorum, ne istediğimi anlamıyorum, ne hissettiğimi anlamıyorum."

Kaçmak istiyordu, kalmak istiyordu. Gitmek istiyordu, kovalamak istiyordu. Hepsini istiyordu ve aslında aynı durumdaydık. "Aklını kaçıracak gibisin, değil mi?" diye sorduğumda nefes almakta bile zorlandığımı fark ettim. "Ama düşündüğün bir şeyler illa ki vardır. Söyle bana, ne düşünüyorsun?"

"Her şeyi." Saçları daha fazla dağılmıştı, dalgalanmıştı, alnına düşen tutamları geriye atmamak için direndim. "Kim olduğumu," dedi ilk önce kendini göstererek, sonra beni işaret etti. "Kim olduğunu." Ardından fotoğraf karesine baktı. "Kim olduklarını." Derin bir nefes verdi, başını iki yana salladı. "Bazen yalanlarla yaşamak, gerçeklerle yaşamaktan daha doğruymuş gibi geliyor. Herkesin bir sırrı var bu ailede. Herkesin bir yalanı var. Herkesin kaçtıkları var. Sanırım yalanları tercih etmememin en büyük nedeni, sonunda yüzleşecek olmamdan geliyor."

Yavaşça parmaklarım parmaklarından kaydı ve elinde tuttuğu fotoğraf karesine uzandım. Polaroid makineden çekilmiş fotoğrafı almamı engellemeyince kendime çevirdim ve onları gördüm:

Sokak Nöbetçileri'ni.

Benden öncesine ait bir fotoğraftı. Beşi, gülümseyerek kadraja bakıyorlardı. Piknik tarzı bir yerde çekilmişlerdi ya da ormanda, bilmiyordum. Etrafta yeşillikler vardı, bundan dört sene öncesinin tarihi atılmıştı. Ortada Bartu duruyordu; Mutlu onun kucağına çıkmış, boynuna sıkıca sarılmıştı. Bartu'nun hemen arkasında Işık, Bartu'nun omuzlarını tutup dilini çıkarmıştı. Lâl Bartu'nun sağ tarafındaydı, gözlerini irice açmış, gülümsüyordu.

Bartu'nun sol tarafında Yankı vardı. Bir elini Bartu'nun omzuna atmış, dudaklarında sigarasıyla gözleri kısık bir şekilde haylaz bir ifadeyle kadraja bakıyordu. Üzerlerinde yazlık kıyafetler vardı.

Neşeli görünüyorlardı, mutlu görünüyorlardı, arınmış görünüyorlardı. Bensiz görünüyorlardı.

Titreyen bir sesle, "Sanırım bu fotoğrafa neden baktığını anlıyorum," dedim acıyla. Ağlamamak için direndim, o acıya karşı koymaya çalıştım.

"Neden?" diye sordu.

Ben yoktum. Benim de olduğum toplu fotoğraflarımız vardı ama baktığı fotoğrafta ben yoktum. "Bensiz daha mutluydunuz," diye mırıldanıp fotoğraf karesini yine onun parmaklarının arasına bıraktım ve gülümseyerek gözlerini izledim. "Bunun farkındayım. Ben size felaket getirdim."

Her zaman olduğu gibi, beni aksine inandırmasını bekledim ama öyle yapmadı. Yüzümü izlerken sanki acımın üzerine bastırdı ki daha fazla acısın, öyle bir baktı ki sanki ben gerçekten felakettim, beni öyle bir sorumlu tuttu ki ağırlığı altında ezildim.

Sonra bir nefes verdi, başka bir nefes daha. Gözlerini kısıp başını iki yana salladı. Duvardan destek alarak doğrulup ayağa kalktığında ben yerde oturmaya devam ediyordum. Gözlerim ise onun bıraktığı boşluktaydı. Öfkesine bile tahammül edebilirdim, sessizliğine tahammül edemiyordum.

"Hiçbir şey söylemeyeceksin, değil mi?" diye sordum banyonun kapısına yürürken. "Yine hiçbir şey söylemeyeceksin, yine hiçbir şey yapmayacaksın. Öyle değil mi? Beni böyle bırakacaksın şu vicdan azabıyla."

Kapıyı açtı, arkasına dönüp baktı mı bilmiyordum ama banyodan çıkıp gitti, beni öylece yerde otururken bıraktı.

Derin bir nefes aldım, nefesimi verirken içimde katlanan acı öfkeye dönüşmeye başladı; en çok kendime olan öfkeme, sonra ona. Nedenini bilmiyordum ama ona öfkelenmeye başlamıştım.

Sürekli kendi acısının altında eziliyor, bana onlarca kelime söyleyecekken hiçbir şey yapmıyordu. Bunu neden yapıyordu bilmiyordum ama artık katlanamıyordum. Onun öfkesinden korkmuştum, hiç korkmadığım kadar büyük bir korkuydu ama bu sessizlik, aklımı daha fazla kaçırmama neden oluyordu.

Ben de arkasından çıkıp direkt odasına ilerledim ve kapalı kapıyı çalmadan bir anda içeriye daldım. O an, Yankı üzerindekileri çıkarmış, sadece altında siyah bir baksırla kalmıştı. Elim kapının kolunu sıkıca tutarken geri dönmeyi de düşündüm hatta vücudum o tarafa doğru da hareket etti fakat bunu yapmak yerine içeriye girip kapıyı sertçe çarptım.

"Bana artık sessizleri oynamaktan vazgeç." Sesim beklediğimden daha yüksek çıktığında Yankı yatağının hemen yanında durmuş, düşük omuzlarla bana bakıyordu. "Bana ne düşündüğünü, beni neyin beklediğini söyleyeceksin. Beni akşam, o Koza'nın önünde bir sürprizle baş başa bırakmayacaksın, değil mi?"

Koza'nın adını duyar duymaz kaşları çatıldı, elinde duran fotoğraf karesini yatağın üzerine attı. Omuzları dikleşti, bakışlarındaki acı uzaklaştı. "Sence sürprizle karşılaşacak olan sen misin, ben miyim?"

Ona doğru hızlı ve sert bir adım atıp düşünmeden, "Beni onunla yalnız bırakıp gidecek misin bu akşam?" diye sordum. En büyük korkum dudaklarımdan akıp gitti. Yankı ise beklemediğini hatta hiç düşünmediğini gösteren bir ifadeyle buz kesti.

"Bu da nereden..."

"Beni bırakacak mısın Yankı?" Gözlerim fotoğraf karesine kaydı bir kez daha. "Eğer bırakacaksan, böyle bir ihtimalin varsa bunu şimdiden söyle ki Koza'nın yanında dimdik durabileyim, onun yanında omurgam dik dursun. Omuzlarım dik dursun."

Dişlerini sıktı, başını iki yana salladı. "Helin, çık dışarı."

Kovuldum. Onun tarafından. "Beni burada istemiyor musun?" diye sorduğumda öfkeden gözlerim kararmaya başlamıştı.

"Evet," dedi sert bir sesle. "Çık dışarı çünkü saçmalıyorsun."

"Çıkmıyorum." Bunu söylediğim anda, kendisi kapıya yürüyüp çıkmak için hamle yaptı fakat onu omzundan itekleyip kapının önüne geçtim. "Sen de çıkmayacaksın. Kaçmayacaksın." Bir kez daha atıldı ama bu sefer daha sert itekledim. "Sonucunda seni yumruklayacak bile olsam bu odadan çıkmana izin vermeyeceğim. Bana cevap vereceksin."

Elini saçlarına geçirdi, sırtını bana döndü ve derin bir nefes aldı. O an, kaburgasının üzerindeki dövmeyle yeniden yüzleştim, bu kez inceleme fırsatı bulduğumu düşündüm.

Fakat tam o esnada Yankı yine bana döndü ve direkt gözlerimin gözlerine dönmesine neden oldu. Tek fark ettiğim renksiz bir dövme

olduğuydu. Kaşlarım çatıldı, karşısında dimdik dururken arkamdaki kapı bana destek çıkıyordu.

"Tek bir cümle söyleyeceksin," dedim üzerine basa basa. "Seni Koza'nın yanında bırakıp gitmeyeceğim. Seni öylece bırakmayacağım. Bu kadar zor mu?"

Biliyordum ki istese beni tek bir hamlede itekleyip kapının önünü açabilir, çıkıp gidebilirdi ama bunu yapmadı. "Yalanlardan..."

Kendimi tutamayıp bağırarak, "Yalanların canı cehenneme!" diye karşılık verdim. "Gerekiyorsa yalanlar söyle ama bana, seni onun önünde yalnız bırakmayacağım de! Bunu yap!"

Sürekli sarsılan dengem ve tepkilerim, gözlerinin şaşkınlıkla açılmasına neden oldu. "Koza'nın düşündükleri neden senin için bu kadar önemli?"

"Koza'nın düşündükleri mi önemli?" Güldüm fakat bu öfkeden dolayıydı. "Sence ben şu an Koza'nın benim hakkımda ne düşüneceğini mi önemsiyorum?" Gülmeye devam ettiğimde elim karnıma gitti çünkü acıdığını hissettim. Korku mideme vurmuştu. "Lanet olsun Yankı. Beni sadece senin ne düşündüğün ilgilendiriyor. Ama sen karşımda dikiliyor, beni tamamen yok sayıyor, sadece kardeşlerini önemsiyorsun. Bir banyoya kendini kapatıyor, kardeşlerinin fotoğrafına bakıyorsun. Beni öyle bir görmezlikten geliyorsun ki ben bu evde değil misafir, yabancı gibi hissetmeye başlıyorum!"

Cümleler dudaklarımdan çıkarken Yankı'nın yüzünün şekli gitgide değişmişti. İlk defa bu kadar yalın ve bu kadar emin bir şekilde gerçekleri dile getiriyordum. "Sadece kardeşlerimi önemsiyorum, öyle mi?" diye sorup başını iki yana salladı.

"Evet!" Parmağımla yatağın üzerine attığı fotoğraf karesini gösterdim. "Tek bir cümle!" Haykırışım odanın içinde çınladı, biliyordum ki Işık da Lâl de beni duyuyordu. "Tek bir cümle. Seni bu akşam bırakmayacağım, diyeceksin! Bu kadar mı zor?"

Bir şeyler döndüğünü anladığında bana karşı oluşturduğu bütün duvarlarını yıkıp, "Koza sana bir şeyler söyledi," dedi sakin bir sesle. "Sana neler söyledi?"

Dürüstlük mü yoksa yalanlar mı? Yine seçeceğim bir yol vardı ve ben, hangisini seçeceğim konusunda kararsızdım fakat o an, bütün köprüleri yıkmışken, bir de onun köprülerinden vazgeçmek isteyerek,

"Bana senin beni bir gün bırakıp gidebileceğini söyledi," diye karşılık verdim öfkeyle. "Ve o seni gerçekten tanıyan biri." Gözlerim dolmuştu, öfkeden olduğunu düşünmesini istedim ama öfkeden değildi, korkudandı, buna ellerim de dizlerim de şahitti.

"Beni yeterince iyi tanımıyor," dedi ama yine de seni bırakmam demedi.

Bu son damlaydı. "Yeter!" diye haykırarak ellerimi saçlarıma geçirdim ve tırnaklarımla canımı yaktım. "O bana bunları söylerken ben ona dönüp ne söyledim, biliyor musun?" Tırnaklarımı bu kez de avuç içlerime batırdım. "Beni bırakıp gitmeyeceğini, senin bana sözler verdiğini." Gözümden yaşlar aktı. "Senin beni hiçbir zaman terk etmeyeceğini söyledim." Boğazıma oturan yumru, defalarca yutkunsam da geçmeyecek gibiydi. "Ama biliyor musun, defalarca yalanlar söyleyen Helin'in canını en çok bu yalanlar yaktı çünkü ikimiz de biliyoruz sen beni bırakıp gidersin Yankı."

Bana yaklaştığında titreyen ellerimi ona doğru uzatıp durdurdum, ayakta duramayacak durumdaydım. "Helin," dedi ama devamında hiçbir şey söylemedi, gözlerimin içine bakmaya devam etti. Belki bencillikti, belki onun acısını da tamamen görmezlikten gelmekti ama onu kaybedemezdim.

"Sen beni öyle bir bırakıp gidersin ki, ben arkamı döndüğümde değil seni görmek, gölgenle bile karşılaşmam, öyle değil mi Yankı?" Ağlamaya başladığımda sesimin ne kadar yüksek çıktığı da bizi dinleyenler de umurumda değildi. "Bak," dedim zorlukla konuşarak. Ellerimi bu kez ona tutunmak için öne uzattım, artık aklımın bir dengesi yoktu ama en azından vücudumun bir dengesi olsun istedim. "Beni bırakma diye yalvarmam gerekirse yalvarırım. Bunu yaparım. Şu an bunu yaparım. Yemin ederim yaparım. Gursuz olurum, gerekirse ayaklarına kapanırım, gitme derim. Bunu yaparım."

Suçluluk. Bana bunları yaptıran suçluluk muydu? Ya da haksızlık? Belki de ilk defa birini sevmekti. O zaman kaybetmek daha zor olurdu. Peki ya ben ne zaman vazgeçecektim, beni vazgeçiren ne olacaktı?

Bir adım daha yaklaştı bana. Titreyen ellerimi tuttu ve benim dengemi sağlarken parmakları ellerimden dirseklerime, oradan da omuzlarıma kaydı. Arkamdaki kapıya yasladığında gözlerini gözlerimden ayırmıyordu, her damla yaş aktığında sanki ondan da akıyormuş gibi acıyla yutkunuyordu. Bir eli omzumdan yanağıma kaydı, yaşları sildi. Alt dudağını dişlerinin arasına aldığında söyleyeceklerini törpülüyor

olmalıydı ya da doğrularının arasından en fazla canımı yakmayacak olanı seçiyordu. "Helin," dedi yanağımdan art arda akan yaşları silerken. "Senden hayatım boyunca bir an bile vazgeçmeyeceğim, ben bu Yuva'dan vazgeçmeyeceğim. Ağlama, yapma bunu bana."

"Vazgeçmeyeceksin," dedim söylediğini tekrar ederek. "Benden vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

"Vazgeçmeyeceğim," diye tekrar etti.

"Söz ver," diye fısıldadım.

"Kendi canım üzerine değil, senin canın üzerine söz veririm. Senden hiçbir zaman vazgeçmeyeceğim."

Yine ağlamaya başladığımda, "Kendimi deliriyormuş gibi hissediyorum," deyip başımı iki yana salladım. "Bak, biliyorum, ben hiçbir zaman sizin ailenizden olmadım ama siz benim ailem oldunuz." Gözlerim gözlerine kilitlendi, bir itiraf mıydı, bilmiyordum ama umurumda da değildi. "Ve sen, Yankı. Sen benim her parçam oldun." Omzumu indirip kaldırdım. "Biliyorum, senin için her zaman sadeceden ibaret kalacağım ama ben bir ailenin sadecesi kalmaya bile razı olduğumu sizinle tanıştığımda fark ettim. Beni anlamıyorsun şu anda ama kimsesi olmayan birisiydim ve benim kimselerim oldu. Kaybedemem, anlıyor musun? Çünkü yaşıyorum ben şu anda. Yaşamak ne demek, öğreniyorum. Nefes alıyorum. Ben sana gitme derken en çok kendime yalvarıyorum, bunu göremiyor musun? Kendimi düşünüyorum ben Yankı. İlk düşündüğün, ilk baktığın kişi olmayabilirim ama..." Eliyle ağzımı kapattı, daha fazla devam etmemi istemedi.

İhtiyacım olan, bana sadeceden ibaret olmadığımı söylemesi miydi? Artık bunu da istemiyordum. Tek istediğim, beni bırakıp gitmemesiydi. Yalvarmam mı gerekiyordu? Yalvarabilirdim, gursuz muydum? Belki gursuzdum ama onu kaybedemezdim, kendi kötülüklerim yüzünden onun gitmesine izin veremezdim. Suçluydum, suçlarımla gerekirse önünde duvar olurdum.

Geriye çekildi, adımlar atarken gözlerini gözlerimden ayırmadı. "Sana kardeşlerim kadar değerli olmadığını düşündüren, en çaresiz anımda onların fotoğrafına bakmam mı?" diye sordu.

"Bunun yüzünden sana kızmıyorum," diye atıldım ama sesim öyle bir titriyordu ki artık güçlü bile kalamıyordum. "Ama izin ver, bu akşamdan sonra sadece olarak kalmaya devam edeyim."

Ona âdeta bu akşam mahvolacağımızı söyledim, gerçeklerimin onu mahvedeceğini bu şekilde dile getirdim.

Yankı öfkeyle, hırsla ve belki de anlayamadığım bir duyguyla giysi dolabını sertçe açtı, yüzünü benden ayırdı ve kıyafetlerinin bazılarını yere fırlattı. En sonunda elinde siyah bir albümle tekrar bana döndü ve üzerime yürümeye başladı. Hangi korku benim kapıya sokulmama neden oldu bilmiyordum ama bir anda albümün rasgele bir sayfasını açıp elime tutuşturduğunda odağını kaybetmiş gözlerim albüme kaydı.

Nefesim kesildi, dudaklarımdan sadece, "Yankı," kelimesi döküldü. Albüm sadece ikimizin fotoğraflarından oluşan bir albümdü. Açılan sayfa, teknede Mutlu'nun ikimiz birbirimize bakarken çektiği fotoğraftı. Altına tarih atılmıştı, tek bir cümle yazılmıştı: *Yalnız hissetmemesi gerektiğini öğrendiğinde.* Altında başka bir fotoğraf daha vardı. Teknede, ikimiz de sırtımız dönük bir şekilde denize bakıyorduk. Altına şu notu düşmüştü: *İyileştireceğime söz verdiğimde.* Sayfayı çevirdim. Rasgele iki sayfa sonrası açıldığında yatağında uzandığımı gördüm, saçlarım yeni kesilmişti, yüzümde acı çekiyormuş gibi bir ifade vardı ve uyuyordum. Altına şu notu düşmüştü: *Saçların için intikam yemini ettiğimde.*

Daha fazlasına bakmamı istemiyormuş gibi elimden albümü çekip aldı ve onu da yatağa attı. Dolan gözlerle başımı kaldırıp ona baktığımda kilitlenmiş bir çeneyle, "Konu bir fotoğraf karesiyse," dedi. "Konu sözlerse, sen bunlardan çok daha fazlasısın." Başını iki yana salladı, sonra yüzümü ellerinin arasına aldı. "Konu çaresiz hissetmekse, beni en çaresiz hissettiren sensin." Derin bir nefes verdi, elleri yüzümü öyle sıkı kavradı ki bir daha bırakmayacağına kendi içimde inandım. "Konu eğer bana yaptıklarınsa, zerre umurumda değil. Bana istediğini yap, bir an bile gözünü kırpmadan."

O an anlamıştım. Kendisi yine önemli değildi, önemli olan kardeşleriydi. Onların acıları, onların yaşayacaklarıydı.

"Nefretse bana nefret," dedi hızlıca. "Öfkeyse bana öfke, acıysa bana acı." Yüzüme yaklaştı, nefesi yüzümü yaladı. "İhanetse bana ihanet." Alnı alnıma değdi, duvara daha fazla yasladı. "Sevgiyse bana sevgi." Burnu burnuma dokundu. "Sevgiyse sana sevgi Helin. İhtiyaçsa sana ihtiyaç. Muhtaçlıksa sadece bana muhtaçlık Helin. Muhtaçlıksa sadece sana muhtaçlık." Başını iki yana salladı, burnu burnuma sürtündü. "Felaketse bizim felaketimiz olma Helin. Kendinin bile felaketi olma. Eğer

birisi enkaza dönüşecekse, bırak ben o kişi olayım. Asıl bunun için ben şimdi sana yalvarır, bir de dizlerimin üzerine çökerim. Sen hiç yalvarma, sana yakışmaz, ben yaparım bunu."

Titreyen ellerim, yüzümdeki ellerini uzanıp tuttu ve parmakları içeriye büküldüğünde gözümden bir damla yaş aktı. "Yankı," dedim soluk bir sesle. "Benden vazgeçme."

"Senden vazgeçmem," dedi baskın bir sesle üzerine basa basa. "Nefes aldığım sürece senden asla vazgeçmem."

"Yankı," dedim bu kez daha soluk bir sesle. "Benden hiçbir zaman gitme."

Bu sefer yanıt vermedi ama gözlerini kapattı. Yalanlar için hatta gerçekler için savaştı ama hiçbir şey söylemedi. Parmaklarım parmaklarını sıkıca tutarken, "Bu akşam," dediğinde çenesini havaya kaldırdı. "Yanımda dimdik duracaksın, elimi tutacaksın ve hiç bırakmayacaksın. Güçse onlara güç Helin. Güçsüzlüğünse sadece bana güçsüzlüğün."

"Güçsüzlüğümse sadece sana güçsüzlüğüm," diye fısıldadığımda gözlerini açtı ve dudaklarıyla dudaklarım arasındaki o kısacık mesafede nefesini verip hafif, yumuşak bir şekilde dudaklarını dudaklarımın üzerine bastırdı. Acıyla inlediğinde, onun acısı benim de dudaklarımdaydı.

"Ne olacak bu senin," dedi hafif gülümseyen, acılı bir sesle. "Durmadan titreyen ellerin, dizlerin ve sesin?" Sonra bir kez daha dudaklarımdan öptü. "Ne olacak bu benim, senin karşında defalarca aklımı kaybedişim?"

Tekrar öptü, bunu yaparken parmağı yüzümü okşadı, yanağımdan boynuma indi, diğer eli ise belime ilerledi. Boynumdan enseme doğru kaydığında beni sıkıca sarmak istiyormuş gibi kolu da belime dolandı. Beni öylesine sakince öptü ki, acının bir tanımı olsaydı, o gün beni öptüğü an olabilirdi.

Ellerim omuzlarını sıkıca tutuğunda ve ben de onun boynuna sarıldığımda Yankı belimden tutup beni havaya kaldırdı ve kapıya yaslayıp bacaklarımı beline dolamamı sağladı. Öyle sıkı sarıldı ki bana, senden gitmem, demedi ama sarılırken, gidemem, dedi sanki.

Dayandığım kapıda beni duvarla kendi arasına sıkıştırırken, ensemde duran parmakları boynuma kaydı, çenemi hafifçe kaldırdı, öpüşü derinleşti. Diliyle dudaklarımı araladığında nefesini verdi. Tırnaklarımı omzuna geçirirken altında sadece bir baksır olması ya da konumumuz

umurumda bile değildi. Ona sarılmak istiyor, onu öpmek istiyordum. Onu istiyordum, Yankı'dan başkasını isteyemezdim.

Parmakları göğüs kafesime indi ve avcunu kalbimin üzerine yasladı. Her atışı avcunun içine gizlemek istiyormuş gibi parmaklarını içeriye büktü. Bu hareketi tutunduğum kapı koluna asılmama ve birkaç kez kapının açılıp kapanmasına neden oldu.

Dudakları dudaklarımdan uzaklaşıp çeneme ilerledi ve oraya ıslak dudaklarını bırakıp boynuma gitti. Başım geriye doğru yattığında gözümden akan son yaş çeneme ilerledi.

Bu bir veda olmasın, dedi sanki iç sesim. Kollarının sıkı sarılışı daha öncekiler gibi değildi. Şehvet değil, daha başka bir duyguydu.

"Kokun bir insana yaşadığını hissettirir," dedi dudakları boynumda dururken. "Kokun sadece bana yaşadığımı hissettirsin."

Daha önce duyduğum bu cümleler gülümsememe neden oldu. Parmaklarım ensesinden saçlarına kaydı, okşarken aklımda dönüp duran felaketlerden önce son güneşli günler olacağıydı.

Bir kez daha kapıya tutundum çünkü gözümden bir yaş daha düştü. Yankı'nın dudakları yanaklarımda gezindi, ardından alnımda ve çenemde, sonra burnumda, sonra bir kez dudaklarımda.

Belimdeki kolu beni daha sıkı sararken kapıya yaptığı baskı arttı, bu yüzden kapı defalarca açılıp kapanmaya başladı ama ikimiz de bunu düşünmedik.

Yanağını yanağıma yasladı ve kulağıma, "Bir fotoğraf karesine bakmak ise konu," dedi fısıldayarak. "Senin fotoğrafına kaç gece, kaç gündüz bakıp iç çektiğimi bilmiyorsun Helin ama ben biliyorum." Dudaklarını omzuma bastırdı, nefesini verdi. "Ben senin yüzünün her zerresini ilk önce fotoğraflarına bakarken ezberledim, sana baktığımda gözlerimden görme diye."

"Neyi görmeyeyim?" diye sordum. Alnını omzuma yasladı, nefesini verdi sonra başını kaldırıp gözlerimin içine baktı ve beni kapıya sertçe yaslayıp geri çektiğinde kapının kolunu tutan elim titremeye başladı ve kapı daha hızlı bir şekilde açılıp kapanmaya başladı. "Neyi?" dedim bir kez daha.

Tam o esnada art arda kapı açılıp kapanırken dışarıdan sesler geldiğini fark ettim. İlk duyduğum ses Mutlu'nundu. "Lan," dedi şaşkın bir tınıyla. "Rüzgârdan dolayı mı çarpıp duruyor bu kapı?"

Yankı bana ve ben ona bakarken ikimiz de gözlerimizi kocaman açtık. Elim kapının kolunu bıraktı ama bu sefer o kapı kolu dışarıdan çevrildi. İteklendiğinde sırtım darbe aldı, Yankı'yla sarsıldık. "Lan!" dedi Mutlu. "Kapı açılmıyor, içeride kasırga mı var? Yankıtu!"

Bir kez daha açmaya çalıştı ve bir kez daha bizim baskımızla kapandı. Bu sefer Bartu'nun sesi geldi. "Dur bir de ben deneyeyim, rüzgâra meydan okuyabilirim herhalde."

Daha sert iteklediğinde kapı neredeyse açılıyordu ama Yankı bir anda, "Durun bir saniye!" diye bağırdı. "Müsait değilim!" Sonra kapıyı sertçe itekleyip beni yere indirdi. Altına rasgele pantolonunu giydiğinde üzeri çıplak kaldı ve gözleri benim üzerimde gezindi. Yukarıya çıkan tişörtümü indirdiğimde başını sallayıp, "Gelin!" diye seslendi.

Bartu ile Mutlu rahatça içeriye daldıklarında ilk olarak Yankı'yla göz göze geldiler, ardından beni görüp kaşlarını kaldırdılar.

Kısa bir sessizlik oldu. Dağılmış saçlarımı düzeltirken Yankı'ya baktım fakat onun pantolonunun fermuarının açık olduğunu gördüm, elimle alnıma vurduğumda Mutlu benden önce görmüş olacak ki oraya odaklanmıştı.

"Biz de sandık ki," dedi Bartu en sonunda boğazını temizleyip. "İçeride rüzgâr var, kapı çarpıyor."

"İçeride rüzgâr varmış zaten," diyen Mutlu, boynunda asılı duran fotoğraf makinesiyle bir an bile düşünmeden ikimizin fotoğrafını çekti, sonra Yankı'nın fermuarını gösterdi, Yankı dehşetle gözlerini açtı. "Biz kasırga olmadan gelmişiz gibi görünüyor..."

Yankı fermuarını öfkeyle çektiğinde, "Şu kapıyı çalmayı bir türlü öğrenemeyeceksiniz ha," dedi. "Bir türlü öğrenemeyeceksiniz yani."

"Kardeşim biz ne bilelim ikinizin, kapıyı, kapı kolunu..." diyen Bartu dudaklarını birbirine bastırdı. "Delirmişsiniz oğlum siz."

"Bartu..." derken artık utanmaya başladığımı fark ettim. "Siz bizi yanlış anladınız..." İkisi de lafımı kesmeden karşıma geçip kollarını önünde bağladı. "Biz şey yapıyorduk..." Yankı onların arkasından başını iki yana salladı, açıklama yapma, der gibiydi. "Biz oyun oynuyorduk..."

"Oyun mu oynuyordunuz?" Mutlu daha fazla dayanamayıp gülmeye başladığında Bartu da ona katıldı. Elindeki fotoğraf makinesinde kanıt vardı ve önümüzdeki günlerde durmadan bunun dalgasını geçeceğini biliyordum.

"Kardeşim," dedi Yankı öfkeyle. "Bizim özelimiz olmayacak mı şu evde?"

"Biz deme, hoşuma gidiyor." Mutlu göz kırptı. "Hem de çok hoşuma gidiyor."

"Yankı," diyen Bartu kapıyı ve kapı kolunu gösterdi. "Özeliniz böyleyse değil kapıyı açmak, bir daha bu kapının önünden geçmem lan ben."

"Lan yeter!" Yankı kaşlarını çattı. "Kapının kolunda, kapıda problem varsa ben ne yapayım?"

"Vidaları mı gevşemiş kapının kardeşim?" diye sordu Bartu.

"Evet."

"Senin de vidaların gevşedi mi peki?" dedi.

Yankı boş bulunup, "Evet," dedi, ardından yatağın üzerindeki yastığı sertçe Bartu'nun yüzüne attı. "Toz olun ulan!"

Ellerimi yanaklarıma bastırdığımda ve utançtan kıpkırmızı olduğumu fark ettiğimde derin bir nefes verdim. İkisinin de bu gözünden kaçmadığında bakışlarımı kapının dışına çevirdim. "Ben," dedim sakin görünmeye çalışarak. "Duşa girsem iyi olacak."

Bartu ile Mutlu birbirine bakıp sırıttı, bense onları arkamda bırakıp yürümeye başladım ve kapıdan çıkmadan önce Mutlu'nun Yankı'ya, "İstersen bir banyoya da git," dediğini duydum. "Belki oradaki kapının vidalarında hatta kapının kolunda bile problem vardır." Sonra enseye şaplak sesine, ardından Yankı'nın ikisini de kovmasına şahit oldum. Ama kapıyı kapatıp duşa ilerlediğimde dengem altüst olmuş, yine fazlasıyla sarsılmıştım.

Hazırdım, her anına ve her zerresine. Geçmişe de şimdiye de ve geleceğe de. Çünkü Yankı hemen yanımdaydı, ikimiz yan yana arabaya yürürken bakışlarımız birbirimize çarpıyor, destek verirmiş gibi gülümsüyordu.

Koza bir restoranın adını Yankı'ya mesaj atmıştı, hepimiz hazırlanmıştık. Benim üzerimde dar bir siyah elbise vardı. Lâl pantolon ve kazak giymişti, umursamaz görünüyordu. Mutlu ile Bartu ikisi de siyah kazaklarını giymişti.

Işık ise mini bir siyah etek, topuklu ayakkabılar ve beyaz, göbeği açık bir kazak giymişti. Saçları dağınıkken ne kadar güzel olduğunu bir kez daha aklıma kazıdım.

Yankı'nın üzerinde mavi oduncu gömleği vardı, altında ise siyah pantolonu ve siyah botları. Evin içinde kimsenin ağzını bıçak açmamış, bu toplantı hakkında konuşulmamıştı. Şimdi ise hepimiz arabalara yürürken iki araba evin kapısının önündeydi.

Beklemiyordum ama Yankı, "Hey," dedi herkese. "Bana bakabilir misiniz?"

İlk dönen Işık oldu; kaşları çatıktı ve kollarını önünde bağlamış, olacaklara hazırlıklı bir şekilde Yankı'ya bakıyordu. Onun hemen arkasından Bartu ile Mutlu da döndü ve Lâl. En sonunda hemen yanında duran ben de başımı çevirdiğimde hepimizin gözlerinin içine baktı, ardından bir anda eli elimi tuttu ve parmakları parmaklarımın içine doğru kıvrıldı. Sıkıca tutup çenesini havaya kaldırdı.

"Bu akşam," dedi kardeşlerinin ve benim gözlerimin içine bakarak. "Her ne olursa olsun, her ne konuşulursa konuşulsun, kimse o masayı terk edip gitmeyecek. Her şeye hazırlıklı olun."

"Her şeye hazırlıklı mı olalım?" Bartu soruyu sorarken ciddiyetle Yankı'ya baktı. "Bu da ne demek?"

"Her şeye hazırlıklı ol Bartu," dedi direkt ona, sonra Mutlu'ya döndü. "Her şeye hazırlıklı ol Mutlu. Lâl ve Işık, siz de hazırlıklı olun. Eğer tek bir kişi o masadan kalkarsa bir daha asla bu şekilde olamayız."

Bartu yutkundu, Mutlu'nun gözleri direkt Işık'a kaydı ve kaşlarını kaldırdı. Lâl başını önüne eğdi. Bense Yankı'ya dönüp elini sıkarak, "Sen de her şeye hazırlıklı mısın Yankı?" diye sordum.

Başını olumlu anlamda salladı, sonra benim kalbimin eriyeceği o hareketi yapıp elimin tersini dudaklarına bastırarak öptü; kardeşlerinin gözü önünde. "Bugün seni bırakmayacağım, ne olursa olsun." Bir kez daha öptü. "Bugün hiçbirimizi bırakmayacağım."

Herkes başını destek verirmiş gibi salladığında bunu yapmayan tek kişi Işık'tı. Bu benim gözümden kaçmadığı gibi Yankı'nın da gözünden kaçmadı.

Ardından hepimiz arabalarımıza geçtiğimizde ben, Yankı ve Lâl bir arabaya bindik. Bartu, Işık ve Mutlu ise diğer arabaya bindi. Lâl özellikle Bartu'yla gitmek istemediğini belli ediyormuş gibi bizim tarafımıza ilerlemişti. Yankı ise onun kapısını açmış, arkaya oturmasına izin vermişti. Yolcu koltuğuna ben yerleştiğimde ve Yankı da sürücü koltuğuna oturduğunda gazı kökleyip arkamızda Bartu'nun aracı bizi takip ederken sürmeye başladı.

Yol sessiz ve sakin geçti. Başım cama dönük, karanlık caddeyi izlerken kalbimdeki ağırlığı yok saymaya çalışıyor, Yankı'nın son söylediklerine inanmak için kendimi itekliyordum. Bırakmayacağım, demişti. Bu gece bırakmayacağım, demişti. Öyle dediyse öyle yapardı. Onu tanıyordum. Eğer ihtimali olsaydı elimi bile tutmazdı.

Koza'nın gözü önünde beni bırakmak istemiyordu, belki de onu haklı çıkarmak istemiyordu.

Yankı sessizliği bölerek Lâl'e, "Hazır mısın?" diye sordu. Dikiz aynasından onun yüzüne bakıyordu, Lâl'e başımı çevdiğimde ise pencereden dışarıya baktığını gördüm. Yanıt vermedi, dalgınlığına devam etti. "Hazır değilsin," dedi kendi sorusuna yanıt vererek. "Merak etme, arkanda duracağım."

İrkilerek, "Bugün o masada," dedim. "Birçok gerçek konuşulacak, değil mi?"

"Evet." Yankı U dönüşü yaptığında arkamızdaki Bartu'nun aracı bizi takip ediyordu. "Koza gerçeklerini anlatırken gerçeklerimizi yüzümüze vuracak. Eğer bugün o masada hepimiz oturmaya devam edebilirsek bir daha hiçbirimiz o masadan kalkmayız. Sınav, Helin. Bugün hepimizin sınavı."

Lâl derin bir nefes aldı, tekrar ona dönüp baktığımda gözünden damlayan bir yaşı sildiğini gördüm. Bu şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırmama neden olduğunda yüzündeki ifadede tek bir duygu vardı: çaresizlik.

Yankı da onun ağladığını gördü. Dudaklarını birbirine bastırdı, bu onu fazlasıyla rahatsız etti ama ağzını açıp hiçbir şey söylemedi. Yolu izlerken artık sanki yanımda değil, Lâl'in yanında oturuyor, hatta ona sarılıyordu.

On dakika sonra bir restoranın önüne geldiğimizde Yankı'nın yüzünde alaylı bir gülümseme oluştu. Kimse arabadan inmediğinde, "Neye gülümsüyorsun?" diye sordum.

Yankı restoranı izlerken, "Koza bu restoranı benim için seçti," dedi başını iki yana sallayarak. "Onunla seneler sonra ilk kez burada karşılaşmıştık. Bana bir şeyleri hatırlatmaya çalışıyor."

Arabayı tamamen durdurdu, gazı kapattı ve bir süre daha öyle durdu. Arkamızdaki araçtan Bartu, Işık ve Mutlu indiğinde dikiz aynasından onlara baktım, sonra Yankı'ya döndüm. "Artık inmemiz gerekiyor." Ona cesaret veren kişinin ben olmam tuhafıma gitmişti. Sanki kendi

ellerimle onu cehenneme yürütüyordum, bunu yaparken ise ateşi kendim yaktığımın farkında bile değildim.

Yankı yanıtlamadan arabadan indi, ben ve Lâl de onun arkasından indik. Lâl son kez gözünden akan yaşı sildiğinde bakışlarımız kesişti. Bu sefer ilk defa o da bana, ihanete uğrayan birisi gibi değil, ihanet eden birisi gibi baktı.

Şaşırdım, dağıldım ama en çok üzüldüm.

Gerçeklerin içinde birçok ihanet vardı; Sokak Nöbetçileri'ne ihanet eden tek ben değil miydim?

Altımız restoranın önüne yürüdük. Yankı hemen yanımda yürürken kapının önünde duran iki iriyarı adam bize bakıp başlarını sallayarak selam verdi, yolumuzu açtılar. Yankı çenesini aşağı indirip bana baktı, ardından sol elimi sıkıca tutup restorandan içeriye öyle girdi.

Bizim arkamızdan Bartu ile Lâl yan yana girdi, Bartu'nun eli Lâl'in belindeydi; gözlerinden ağladığını anlamış olacak ki yüzünü buruşturdu.

Onların hemen arkasında Mutlu ile Işık vardı. Yan yana yürürlerken birbirleriyle konuşmuyorlar ve bakışlarını bile birbirlerine döndürmüyorlardı.

Restorandan içeriye tamamen girdiğimizde ışıkların loş olduğunu, birçok masanın dağınık durduğunu ama mekânda kimsenin olmadığını fark ettim. Koza mekânı kapattırmıştı.

Tek bir masa doluydu. Yedi sandalye vardı, bir sandalye doluydu ve sırtı bize dönük oturan Koza tam karşısına bakıyordu. Restoranın duvarlarında aynalar vardı, o aynalardan yüzünü görebiliyordum. Üzerine boğazlı bir siyah kazak giymişti, altında siyah pantolonu vardı, altın sarısı saçlarını geriye taramıştı. Bakışları bizim üzerimizde gezindi, sonra sıkıca tutunan ellerimize bakıp gülümsedi.

Alayla.

Ciddiyetsiz bir şekilde.

Masanın yanına yürüdüğümüzde iki tarafta duran garsonlardan bir tanesi bizim oturacağımız sandalyeleri çekti ve geçmemizi bekledi. Koza en baş köşedeydi, hemen yan tarafında ben oturacaktım, benim yanıma ise Yankı. İsimliklerimizi bile koymuştu.

Sonuncu ve Sadece diye. Bu yazılara baktığımda o da aynı yöne baktı ve güldü.

Yine alayla.

Fakat Koza'nın düşündüğü gibi olmadı.

Yankı benim oturmam gereken yere geçip kâğıdı yere fırlattı ve elimi bırakmadan diğer tarafına geçmem için işaret etti. Yani onun yerine. İkiletmeden yanına yerleştiğimde Bartu ile Lâl de gelmişti. Bartu isimliklere bakmadan hemen karşımıza, Koza'nın diğer tarafına oturdu. Lâl de onun yanına.

Işık ile Mutlu ise ayrı ayrı geldi.

Işık'ın oturacağı yer, Koza'nın hemen karşısındaki sandalyeydi.

Sessizliği bölen kişi Koza'ydı; alaylı bir sesle, "Seni karşıma almak istedim güzel kız," dedi. "Hep seninle göz göze gelmek için."

Yankı elimi tutan elini sıktı ama ona bir yanıt vermedi, Işık ise karşılık vermeden kendisine ayrılan yere oturduğunda Bartu şaşkınlıkla Işık'a baktı. Mutlu ise hemen benim yanıma oturduğunda gözlerini kapatıp açıyor, olanlara anlam vermeye çalışıyordu ya da olanları isimlendiriyordu. Belki de olacaklara hazırlıktı.

Masada şarap kadehleri vardı, rakı bardakları ve viski bardakları. Ziyafet için birçok yemek masanın ortasına dağılmıştı fakat hiçbirimizin o yemeklere dokunmayacağını biliyorduk.

Garsonlar etrafımızdan dönüp tek tek hepimize ne içeceğimizi sordular, hepimiz de yanıtsız bırakıp Koza'ya bakmaya devam ettik.

Tek içen kişi Koza'ydı. Elinde bir viski bardağı vardı, birkaç yudum aldı ve masaya bardağı bıraktıktan sonra sanki biz orada değilmişiz gibi masanın ortasındaki et parçasına uzanıp tabağına koydu, yanına da patatesleri.

Hepimiz birbirimizin yüzüne baktık. Bartu dışında aslında hepimiz bizi neyin beklediğini bilerek birbirimizin yüzüne baktık.

Sessizlik.

Tek ses, Koza'nın çatal ve bıçağından gelen sesti. Fazlasıyla rahat ve umursamaz görünüyordu, gerisinde neler düşündüğünü anlamak fazlasıyla zordu.

Yankı'nın başparmağı elimin tersinde gezindi; sevdi ya da destek bekledi bilmiyordum ama aynı şekilde karşılık verdim.

Birkaç parça et yedikten sonra viskisinden birkaç yudum daha aldı ve sırtını sandalyeye yaslayıp direkt Işık'a baktı. "Aslında," diye söze başladı. "Bunun bir maskeli balo olmasını isterdim ama baktım ki hepinizin yüzünde zaten maskeler var." Bartu'ya döndü. "Sen hariç koca adam. Sen en masum olanısın."

Yutkunup başımı hafifçe öne eğdim ve Bartu'nun gözlerinin içine baktım. Koza'ya öyle büyük bir nefretle bakıyordu ki masadaki o bıçağı boğazına dayamamak için kendini zor tuttuğunu anlamıştım.

"Siz Sokak Nöbetçileri," dedi boynunu omzuna doğru düşürüp. Hepsine baktı. "Ve sen Helin." Bana baktı. "Sadece Helin." Ardından viskisini havaya kaldırdı. "Ve ben, Koza. Sadece Koza. Bu yedi kişilik masada hepiniz yedinci kişinin sizden ne istediğini merak ediyorsunuz. Size neler anlatacağını ve sizden neler alacağını."

"Boş yapmayı kes artık." Bartu sokak ağzıyla sertçe ona döndü. "Gövde gösterisi yapmayı da bırak."

Koza onu duymazlıktan geldi, tamamen görmezlikten geldiği tek kişi Bartu'ydu. Bu can yakıcıydı ama Bartu'nun yerinde olmak için her şeyimi verebilirdim.

Gözleri arkamızda duran garsona kaydı, başıyla işaret verdi. Garson birkaç saniye ortadan kayboldu, ardından elinde başka bir tepsiyle gelen garson masanın üzerine, Koza'nın önüne tepsiyi bıraktı. Tek bir şey vardı üzerinde: neşter.

O neşteri alıp Işık'ın boş tabağının üstüne koymasını garsona söyledi, o an Bartu oturduğu sandalyeden kalktı, Mutlu öne atıldı fakat Işık direkt neşteri parmaklarının arasına alıp havaya kaldırdı.

"Kırk beşinci neşter," dedi. "Yaşamaya çalış güzel kız."

"Haklıydım," dedi Yankı kısık sesle.

Koza ona dönüp baktı. "Haklıydın," dediğinde Işık'ın yüzüne neşterin parlak yüzeyi çarpıyordu. "Ama bir konuda yanılıyordun. Yani kafanın içinde. Çünkü neler düşündüğünü sen söylemesen de duyabiliyorum." Derin bir nefes verdi, Işık'a döndü bir kez daha. "Nil'e neşteri vermemin nedeni, kendini öldürmesi için değil, benim kim olduğumu ve hayatını bana borçlu olduğunu unutmaması içindi. Her neşter, bir anıydı. Çünkü o yaşıyorsa, benim sayemde yaşıyor."

Herkes cümlelere odaklanmıştı ama benim dikkatimi çeken başka bir detay vardı.

"Nil mi?" diye fısıldadığımda tek yanıt veren kişi Koza'ydı.

"Onun gerçek adı *Nil*."

"Onun adı Işık." Mutlu dişlerini sıkarak Koza'ya baktığında tek kurduğu cümle buydu.

Koza ise, "Nil," dedi üzerine basarak. "Yaşamaya çalıştığın için teşekkür ederim."

"Sen." Bartu öfkeyle ya da kinle nefesini verdi. "Onu gerçekten tanıyorsun."

"Senden bile önceden ben Nil'i tanıyorum," dediğinde göz ucuyla Bartu'ya baktı. "Ve Sonuncu'yu da senden önceden tanıyorum." Ardından bana döndü, beklediğim son geliyordu. "Ve Helin'i, belki de doğduğundan beri."

"Ne?" Bartu ayakta durmaya devam ederken yumruklarını masaya geçirip Koza'ya eğildi. "Ne saçmalıyorsun?"

Koza direkt bana ve Yankı'ya baktı, sonra kahverengi gözü seğirirken gülümsedi. "Sevgili sadece Helin," dedi Yankı'nın duyabileceği yükseklikte ama bir o kadar sakin. "Sen benim ellerimde büyüdün, seni ben eğittim ama şimdi benden nefret ediyorsun."

Zaman durdu. Işıklar bile daha az parladı, soluğum kesildi ve Yankı'nın elimi tutan eli kasıldı, sonra donuklaştı. Direkt buz kestiğini hissettim, hem ruhen hem fiziksel olarak. Ama Koza durmadı, hızlıca devam etti. "Ve sen Sonuncu," dedi Yankı'ya. Bu sefer sesine kinin ulaştığını işittim. "Bu masanın *yedinci kişisi* ben görünürken, aslında yedinci kişinin sen olması fazlasıyla tuhaf, değil mi?"

11.

GERÇEK YÜZLER

Lâl Sarca'nın güncesinden... ***07.05.2009***

Bugün bana bir tercih hakkı sunuldu, Önder tarafından. Ve bana bu tercih hakkını sunarken, yanıtımı bildiği halde bunu yaptı.

Bana dedi ki, "Seç güzel kızım, Bartu mu yoksa Yankı mı?"

"Onlara ne olacak?" diye sordum.

"Birisi zarar görecek," dedi.

"Ben zarar görürüm, onların yerine," dedim.

"Sen benim zarar veremeyeceğim tek gözbebeğimsin," dedi.

"İkisi de zarar görmesin," dedim.

"Seçmezsen ikisine de zarar veririm," dedi.

Sonra durdum. Ve hangisinin acısını kaldıramayacağımı düşündüm, ikisinin de acısını kaldıramazdım. Bir tarafımda beni her fırsatta iyileştiren, sesime ses olan Yankı vardı.

Bir tarafımda beni iyileştirmek için kendi acılarını yok sayan, sessizliğime sessiz sevgisiyle karşılık veren Bartu vardı.

Hangisinin acıyı kaldıramayacağını düşündüm, hangisinin daha güçlü olduğunu ve hangisinin vazgeçmeyeceğini.

"Yankı," dedim ardından Önder'e. "O zarar görsün. Bartu kaldıramaz, o kadar güçlü değil."

Benim seçtiğim yine Yankı oldu ama bu sefer, bu onun iyiliği için değildi.

"Dördüncü Sokak Nöbetçisi, Lâl Sarca"

Zaman durdu.

Gerçekten zaman durdu.

Çünkü ben ruhumun vücudumdan uzaklaştığını ve kalkıp tek tek Sokak Nöbetçileri'ne dokunduğunu hissettim. O büyük masanın etrafında dönüp durdum, tek tek hepsine dokundum ama tek bir kişi için zaman durmadı.

Bu kişi Koza'ydı.

Gözleriyle beni izledi, ne yaptığımı gördü, bakışları üzerimden ayrılmadı.

Ve ben onu hatırladım.

Aslında hatırlamadım, ruhum onu da hissetti ve o bunu anlarmış gibi gülümsedi, tam gözlerimin içine bakarak.

Altı yaşımdaydım. Dayımın evindeydim, dayımın küçük bahçesindeki salıncağına oturmuştum ama sallanmıyordum çünkü o yaşıma rağmen böyle şeyler beni mutlu etmezdi. Diğer çocukları böyle şeylerin nasıl mutlu ettiğini ise merak ederdim.

Bana göre, o yaşımda, bütün dayılar küçük yeğenlerine bana dokundukları gibi dokunurlardı. Hiç unutmuyorum, karşı komşumuzun kızı vardı ve annesi, onu gözlerimin önünde benimle konuşuyor diye azarlamıştı. Hep kendimde suçu bulmuştum ama o kız sonrasında bana ailesinin dayımı sevmediğini, kötü birisi olduğunu ve benim de o kötülükle yaşadığımı söylemişti.

O an, asıl problemin dayımla benim aramdaki ilişkide olduğunu anlamıştım ama dayımın yanından ayrılana kadar bana yaptıklarından korksam bile, ondan kaçmama neden olsa da normal gelmişti.

Çünkü bana bunların normal olduğunu söylerdi. Bunun normal bir sevgi olduğunu, beni bu şekilde sevdiğini ve onun dışında beni kimsenin bu şekilde sevemeyeceğini. Her dokunduğunda bana bunları söylerdi, her kucağına aldığında ve her saçlarımda parmaklarını gezdirdiğinde.

Şimdi düşünüyorum da, o küçücük yaşımla ben kendimi suçlamıştım da, o arkadaşım olmasını istediğim kız çocuğunun ailesi bir kez olsun kendilerini suçlamamışlardı. Beni o kötülükle bırakmışlardı, sadece kendi kızlarını o kötülükten kurtarmışlardı.

İnsanlar bencildi. İnsanlar sadece kendilerini düşünürdü. İnsanlar gördükleri her kötülüğe başlarını çevirirlerdi.

Yolda bir kadının dayak yediğini gören ama aile arasına girmemek için karışmayan insanlara rastlayabilirdiniz.

Yolda şiddete uğrayan bir çocuk gören ama öylesine yürüyüp giden insanlar da görebilirdiniz.

Hatta vücutlarına başkasının dokunduğunu söyleyen çocukları dinlemeyen ebeveynler ve yabancılar da görebilirdiniz.

Ama bunlara duyarlı insanları görebilmeniz çok zordu.

Yine de o kız çocuğunun ailesine minnettardım, beni kurtarmasalar bile kendi çocuklarını dayımdan kurtardıkları için çünkü o kız çocuğunun da zihninde kirli anılar kalmasını istemezdim.

Bu şekilde büyümüş, bu şekilde yaşamıştım. Herkesin gözleri kördü ama sonra Sokak Nöbetçileri'ni tanımıştım.

Belki de onlara bu denli bağlı olmamın nedeni buydu. Hepsi bir çığlıktı. Hepsi, bütün o insanlardan daha farklıydı. Hiçbiri bencil değildi.

Fakat sadece onların böyle olduğunu düşünmek, Koza'nın gözlerinin içine bakarken haksızlık gibi geliyordu çünkü hissediyordum, görüyordum ve hatırlıyordum.

Benim Sokak Nöbetçileri'nden önce tanıdığım ve bana ellerini uzatan kişi Koza'ydı.

Dayımın yanından kaçmamı sağlayan kişi Koza'ydı.

Beni büyüten ilk kişi Koza'ydı.

Ve ben ona, o birkaç saniyede bunları hatırlayıp bakarken, o nasıl olduysa beni anladı ve bir kez başını salladı.

İlk defa, gerçek ve yalın bir şekilde, şüphesiz onun abim olduğuna inandım.

Ama ruhum vücuduma geri döndüğünde ve zaman yeniden işlemeye başladığında Sokak Nöbetçileri'nin nefes seslerini duydum.

Aslında zaman ilerlemişti de Koza ve benim için sadece birkaç saniye durmuştu, o an anlamıştım.

Ve başka, çok önemli bir durum daha vardı.

Koza'nın kurduğu son cümle.

Masadaki ölüm sessizliği.

Yankı'nın üzerindeki sessizlik.

Bartu hariç herkesin gözlerindeki ifadesizlik ve Bartu'nun gözlerindeki merak.

Lâl gözlerini Yankı'dan ayıramıyordu. Bir an bile gözünü kırpmadan ona bakıyordu. Mutlu da öyle. Ama Işık yani gerçek adıyla Nil sadece

Koza'yı izliyordu. Bartu ise herkesi izliyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Bakışlarım zorlukla da olsa Yankı'ya döndü. Sivri çenesi kasılmıştı, yüzündeki kemikler daha fazla belirginleşmişti ve dudakları düz bir çizgi halindeydi. Gözlerini kısmış, Koza yerine masaya bakıyordu. Bir an bile gözlerini kırpmıyor, her ne düşünüyorsa çenesi daha fazla kasılıyordu. Fakat tek sorun bu da değildi.

Eli hâlâ elimin içindeyken öyle bir sıkıyordu ki parmak boğumları bembeyaz kesilmişti. Sakinleştirmek istermiş gibi diğer elimi elinin üzerine koyup yavaşça okşadım. Bundan sonra sanki onun da donduğu bir zaman dilimi varmış gibi kendine geldi, bakışları direkt bana döndü. Nefes almayı unutmuş gibi dudakları aralandı, nefesini verdi. Varlığım bir anlık ona iyi geldi ki parmakları parmaklarımı sıkmadı artık ama kesinlikle elimi de bırakmadı.

Bıraksın da istemedim.

Koza gülmeye başladı. Onun kahkahası hepimizi bulunduğu konumdan uzaklaştırdığında şen kahkahası restoranın içini dolduruyordu. Gülünce kapanan gözkapakları ve yanağında oluşan gamzesiyle dışarıdan biri onun çekici göründüğünü düşünebilirdi ama şimdi, şu konumdayken fazlasıyla korkunçtu.

"Ah," dedi nefesini verip. "Klişe Türk filmi sahnelerinden hoşlanmam sevgili Sonuncu. Susacak mısın böyle?" Ellerini birbirine çarptı, uzaktaki garsonu çağırdı. "İki viski, beş tane de soğuk su. İhtiyaçları olacak." Ardından o gülümsemesiyle Işık'a baktı. "Sana viski söyledim güzel kız. İçmesen de elinde havalı duracağını düşündüm, görmek isterim."

Bartu'nun dudaklarının arasından bir küfür çıktı ama tuhaf bir şekilde o da sessizliğini korudu çünkü gözleri Yankı'dan ayrılmıyordu. Ondan bir tepki ya da bir savunma beklediği ortadaydı.

Mutlu ise Işık'a her dönüp baktığında bir şeylere anlam vermeye başlamış gibi başını iki yana sallıyor, ardından derin nefesler veriyordu.

Yine hiçbirimiz konuşmadık. Garson ise gerçekten de iki viski ve beş soğuk su bardağıyla geldiğinde tek tek önümüze sular koyuldu. Koza'nın gözleri Bartu'ya kaydı. "Keşke sana damacana getirseydik koca adam. En çok senin ihtiyacın olacak."

Bartu önüne koyulan bardağı alıp hiç beklemediğim şekilde sakince havaya kaldırdı ve büyük yudumlarla içti. Koca bardak üç yudumda

bittiğinde o bardağı masaya koymak yerine yere bıraktı. Bardak tuzla buz olurken Koza'nın önündeki viskiyi aldı ve onu da kafasına dikti. Gözlerim irileştiğinde onu daha hızlı bitirdi, ardından bardağı yere atmak yerine Koza'nın önüne tekrar koydu.

Koza alkışlamaya başladı. "Çok etkilendim, bana mı yürüdün şimdi?"

Bartu boynunu çıtlattı, omuzlarını esnetti. "Bak, ben sabırlı bir adam değilimdir," diye konuşmaya başladı. "Ve diğerlerine hiç benzemem. Yani şunu bilmelisin, tersim pis değildir, tersim öldürür. Duydun mu? Biraz daha üzerime gelirsen bu bardağı sana yediririm, yetmezse de diğer bardakların üzerine seni oturturum."

Koza'nın yüzündeki gülümseme silinmedi ama neyse ki artık kahkaha atmıyordu. Garson hızlıca yeni bir viski bardağı getirip Koza'nın direkt önüne koydu, sonra Bartu'ya su getirmesi gerekiyor mu diye Koza'dan emir bekledi ama Koza başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Biliyor musun? Gerçekten biraz daha damarına basarsam beni öldüreceğini hissediyorum ama bu masadaki üç kişi beni öldürmene izin vermez. Birincisi," çenesiyle Işık'ı gösterdi. "Güzel kız, Nil."

"Ona Nil deyip durma." Mutlu konuya dahil olduğunda ilk defa sesini bu kadar sert duyuyordum. "O artık Nil değil."

"Kime göre? Önder'e göre mi?" Kaşlarını havaya kaldırdı. "Onu Önder kendisi istediği için değil, sadece senin için aldı. Yani Nil, Önder için önemsiz bir parça. Neden o ismi taşımasını istiyorsun?"

Bakışlarım yine Yankı'ya kaydı. Hiçbir şey söylemiyordu, bir yabancı gibi olanları izliyordu.

Gerçekten masanın yedinci kişisi olmuş gibiydi, Koza'nın yerine o geçmişti.

"O ismi taşımasını istiyorum çünkü Nil, ona hiçbir zaman iyi gelmedi." Mutlu ağız ucuyla güldü, acılıydı. "Tabii bunu sen nereden bileceksin?"

"Senin için babasını öldürdü diye mi?" Koza'nın sorusu tokat gibi Mutlu'ya çarpıp dengesi sarsıldığında Bartu zorlukla sandalyede oturuyordu.

Işık konuya dahil oldu. "Ben Işık ismini seviyorum," dedi Koza'nın tam gözlerinin içine bakıp. Ama sanki ona bakarken, öfkeliyse bile öfkesi geçecekmiş gibiydi. "Ve bunu kullanıyorum, ayrıca birçok şeyi de yanlış biliyorsun Koza ama düzeltmeyeceğim."

"Işık ismini seviyorsun ama aslında hâlâ Nil'in karakterine sahipsin." Başını iki yana sallayıp Işık'a alıcı gözüyle baktı, ona her baktığında gözlerine bambaşka duyguların dolduğuna emindim. Aralarında öyle bir çekim vardı ki her an beraber masadan kalkabilirler, içeriye gidip birbirlerine ne yapacaklarsa yapıp hiçbir şey olmamış gibi geri aramıza dönebilirlerdi. Belki de bu kadar yoğun bir çekim olmasının nedeni, bunların hiçbirini yapamamalarındandı ya da Koza'nın o herkesle flört ediyormuş gibi görünen kişiliğindendi.

"Sen onu ne kadar iyi tanıyorsun ki?" Soruyu soran Bartu'ydu. "Madem bir şeyler konuşmaya geldik bu masaya, laf kalabalığı yapmayı bırak."

"Zamanı gelecek koca adam." Koza gözlerini açıp Bartu'ya baktı. "Ne diyorduk? Hah, üç kişiden bahsediyorduk. Birincisi, Nil beni öldürmene izin vermez çünkü onu senden çok daha öncesinden tanıyorum ama tek neden de bu değil, senden çok daha önce onu anladım. Bizim ikimizin arasındakini hiçbiriniz anlayamazsınız."

Yankı boğazını temizledi. Başını öne doğru eğip Koza'ya baktı. "İddiayı kaybettin, Işık'ı nereden tanıdığını anlatacaksın."

"Zaten anlamışsın." Koza Yankı'ya döndü. "Ama Bartu gibilerin anlaması için tane tane anlatayım..."

Yankı nefesini verdi, bu nefes artık sabrının son kırıntılarının kaldığını gösteren bir nefesti. "Sınırları çok fazla zorluyorsun Koza."

Koza gözlerini devirdi. Elinde duran viski bardağını Işık'a kaldırdı. "Onunla hepinizden çok önce tanıştım." Diliyle dudaklarını ıslattı. Işık'ın başını silik bir şekilde, yapma, dermiş gibi salladığını hissettim ama Koza'nın tek kaşı havaya kalktı. "Bunu yapmak zorundayım, bunu artık sen de yapmak istiyorsun."

Bartu dirseğini masaya yasladı, parmakları şakaklarını ovaladı. "Aklımı kaçıracağım," dedi ağız ucuyla ama Koza onu duymazlıktan geldi, Lâl ise ummadığım şekilde destek olmak istiyormuş gibi elini Bartu'nun koluna yerleştirdi. Bartu bu hareketten sonra Lâl'e dönüp baktı. Ama bu, beni iyileştir, bakışı değildi ya da Lâl'e her zamanki bakışlarından değildi, ilk defa ona bile şüpheyle bakıyordu.

"İzin ver, ben yapayım o zaman." Işık'ın sesi biraz daha yüksek çıktığında bakışları Yankı'ya döndü. Aralarında sözsüz birkaç saniye geçti, Işık'ın ilk defa Yankı'ya öfkeyle baktığını gördüm ama Yankı tepkisizdi.

Belki onu şu an için zorladığından, belki de geçmişten gelen bir şeyden ötürüydü, bilmiyordum.

"Ah," dedi Koza, ardından sırtını sandalyeye yaslayıp kollarını önünde bağladı. "Senin o güzel sesinden hikâyemizi dinlemek daha güzel olur elbette."

Mutlu gözlerini kapatıp yutkundu. Tamamen çökmüştü, onu bu kadar çökerten neydi? Bilmedikleri mi, bilmek istemedikleri mi? O an Mutlu'nun bütün gerçeklerden kaçmak istediğini anladım. Benden bile fazla istiyordu, sanki onu bütün gerçekler yıkacakmış gibiydi.

"Biz Koza'yla sizden daha önce tanıştık," diye anlatmaya başladı Işık ve yeşil gözleri Koza'dan başka kimseye dokunmadı. "Mutlu'yla benim geçmişimi biliyorsunuz." Ben tam anlamıyla bilmiyordum ama şu an o kadarını da kaldıramayacağımın farkındaydım. "O günden sonra, yani ben, o yaşıma rağmen babamı bir silahla öldürdükten..." Koza'ya imayla baktı, diğerlerinin gözlerine şüphe oturdu. "Ve o evden kaçtıktan hemen sonra Koza'yla tanıştık." Dudaklarım aralandı, zihnimde Işık'ın küçük vücudunu düşündüm ve bunu yapmaya onu neyin ittiğini bile düşünmek istemedim. "Kalacak hiçbir yerimiz yoktu ve Mutlu çok zor durumdaydı."

"Atlayarak anlatıyorsun," dedi Koza yapay bir kızgınlıkla. "Babanı öldürdüğünün gecesi seninle tanıştık biz ve Mutlu hastalıktan gözlerini bile açamıyordu."

Işık gözlerini ilk defa Koza'dan kaçırdı ama hiçbirimizle de temas kurmadı, bakışları masanın üzerindeki tabaklarda gezindi. Uzun bir süre sessiz kaldı, Yankı'nın elimi sıkıca tutan eli olmasaydı hissetmeyi bile unuttuğumu düşünebilirdim.

"O gün kader miydi, tesadüf müydü yoksa bir plan dahilinde miydi, bilmiyordum ama Koza'yla tanıştım..." dediği sırada Koza lafını kesti.

"Bir plandı; ben sokakta kalan çocukları toplayan ve yaşı en büyük olan o çocuktum." Göz ucuyla Bartu'ya baktı. "Yani koca adam, yaş olarak senden sonra en büyük olan benim."

Işık onu duymazlıktan geldi. "Sokakta kalmıştık. Mutlu şu an olduğu gibi biri değildi. Yani..." Işık yutkundu ama Mutlu hâlâ gözleri kapalı, olanları dinliyordu. "Onun gözlerinin önünde bunu yapmamın ardından onda böyle kalıcı hasarlar bırakacağımı bilmiyordum fakat bir süre benimle konuşmadı hatta sessiz kaldı. Ağlamadı bile. Onu benimle

çıkmaya ve bu hayata zorlayan aslında bendim. O sadece benim elimi tuttu ve benimle beraber o evden çıktı."

Mutlu gözlerini aralayıp Işık'a baktı. "Seninle geldiğim için hiçbir zaman pişman olmadım."

"Ama pişman olmamanın en büyük nedeni, benim Koza'yla tanışmamdı ve bizi Önder'e götürmesiydi."

"Ne?" Bartu sertçe başını çevirdiğinde ve elleri hareket ettiğinde masanın üzerindeki çatal yere düştü.

"Evet," dedi derin bir nefes verip. "Babamı öldürdüğüm gece Koza bizi buldu. Burada dram filminden bir sahneyi anlatıyormuş gibi konuşmak istemiyorum fakat inanılmaz soğuk bir kış gecesinde Koza benimle Mutlu'yu bulmasaydı ne Mutlu böyle bir insan olabilirdi ne de ben..." Ardından devamını getirmedi. Bakışları yine Koza'ya kaydı. "İlk tanıştığımızda bir sokaktaydık, köpek kulübesinin içine girip ısınacak kadar da küçüktük. Koza bizi o köpek kulübesinin içinde buldu. Yardım edeceğini söyledi, iki gün sonra ise Önder'in önüne bizi çıkardı."

Kendimi tutamayıp, "Önder'in önüne mi?" diye sordum ve gözlerim Yankı'ya kaydı ama o ne Işık'ın söylediklerini dinlerken şaşırmıştı ne de sonradan kurulan cümleler yüz ifadesini değiştirmişti. Bakışları sadece Işık'taydı, daha fazlasını istediği ortadaydı.

Koza beni duymazlıktan geldi. "Seni ilk bulduğumda ne dediğimi hatırlıyor musun?" Gözlerindeki alay uzaklaştı, bir an öfkenin rengini gördüm.

"Evet." Işık başını önüne eğdi. "Bana, *'Yaşamaya çalış güzel kız,'* demiştin. Ve sonra eklemiştin: *'Ben bunu yapıyorum.'*"

"Ve sen bana verdiğin sözü tutmadın." Koza'nın sesindeki sertlik beni bozguna uğrattı. İlk defa hiçbir şekilde maske takmadan ve öfkesini gizlemeden konuşması, nefesimi tutmama neden oldu. Işık ise bu tepkiden sonra başını önüne eğdi.

"Ve sen de bunu yapamadın." Gözlerini yerden kaldırdı. "Sonra intihar ettiğim zaman yatırıldığım rehabilitasyon merkezinde Koza'yla yeniden karşılaştık. İkimiz de yaşamaya çalışamamıştık ve ikimiz de intihara kalkışmıştık." Koza'nın çenesi kasıldı ama hiçbir şey demedi. "Fakat onu gördüğümde hem fiziksel hem de ruhsal olarak onu tanıyamayacak durumdaydım. Ayrıca, gözleri ve bakışları..." Başını iki yana salladı. "Değişmişti. Her gün bana bir neşter verdi ve bana, *'Yaşamaya*

çalış,' diyene kadar onun olduğunu bile anlayamamıştım. O rehabilitasyon merkezinde her gün beni kendimle sınadı ve her gün benim önüme bir neşter getirdi. Bana, '*Yaşamaya çalış,*' derken, gerçekten buna çabalamamı istedi. O neşteri verdiği ilk günü unutamıyorum. Kendimi öldürmemi istediğini düşünmüştüm."

Yankı kısık bir sesle, "*Ölümden kaçamıyorsan onunla savaşmayı öğren,*" dedi ve Koza onun söylediğini aynı şekilde tekrar etti. "Ölümden kaçamıyorsan onunla savaşmayı öğren Sonuncu. Biz birbirimize bunu öğrettik. Öyle değil mi?"

Mutlu kaskatı kesilmişti. Işık'tan başka hiç kimseye bakamıyordu, Lâl ise gözlerini Bartu'dan ayıramıyordu. Daha olacakların ağırlığından mı yoksa Bartu'nun bembeyaz kesilen yüzünden mi bilmiyorum, onu daha fazla sakinleştirmek istermiş gibi kolunu sıkıyordu.

Masayı büyük bir sessizlik kapladı. İkisinin arasındakinin sadece bununla sınırlı olup olmadığını merak ediyordum. Evet, onu kurtaran Koza'ydı, evet, sonra tekrar yolları kesişmişti fakat bir daha birbirlerinin yüzlerini görmemişler miydi?

Koza bütün aklımdan geçenleri okuyormuş gibi, "Bizim hikâyemizin başlangıcında da ve devamında da ben durmadan Nil'i kurtardım," dedi. "Yaşaması için."

"Bunu yapmak için bir nedenin yoktu," dedi Bartu şüpheyle ama sesinde kızgınlık yoktu. "Bunu neden yaptın?"

Koza ilk defa Bartu'yu tiye almadı hatta sorduğu soru yüzünde kederli bir gülümseme oluşturdu. "Bazen, bazı insanların ilk bakışını asla unutamazsın. Ben ne olursa olsun Nil'in bana o ilk bakışını unutamadım. Bana ihtiyacı varmış gibi baktı ve kurduğu ilk cümle, '*Yardım et,*' olmuştu. Bana birçok insanın ilk bakışı öyleydi ama Nil'in bakışları hep ayrıydı. Bundan olmalı ki sonradan beni kurtarmak yerine iteklediğinde bile ona kızamadım, kızmayacağım. Bu hayatta intikam almayacağım tek kişi, o." Gözleri Bartu'ya döndü. "Belki de senin ve benim gibi adamların bakışları o kadar da iz bırakmıyordur koca adam. Ama..." Yankı'ya döndü. "Onun gibi adamlar hep iz bırakır çünkü gözleri hasarsızdır."

Işık önünde duran viski bardağını kafasına dikip geri masaya koyduğunda gözlerinin dolduğunu gördüm. Bir anda bütün dengeler tersine dönmüştü. Işık Koza'yı nereye ve nasıl iteklemişti?

Koza Işık'ın gözlerinin dolduğunu fark etti ve gülümseyerek, "Sana kızmıyorum güzel kız," dedi içten bir sesle. "Her zaman Sonuncu benden daha çok sevilmiştir, ona benden daha fazla değer verdin."

Işık kendini savunmadı, Koza ise bir açıklama bekliyor muydu, bilmiyordum. Bartu Koza'nın cümlelerinden sonra bambaşka düşüncelere dalmış, Yankı'nın yüzüne bakıyordu. Koza'ya karşı olan öfkesi bitmişti, şüphe ise gözlerine ekilmişti ve bu şüphenin nedeni Yankı'ydı.

"Yine de," dedi Koza garsonu yanına çağırıp yeni viskisini doldurrurken. "Beni öldürmek istersen koca adam, onun hayatını defalarca kurtardığım için Nil'in bu kadarına da izin vereceğini sanmıyorum."

"Diğer kişi kim?" diye sordu Bartu. Bütün soruları o soruyordu hatta masada en fazla konuşan kişi de yine oydu. Nedeni büyük ihtimalle aramızdaki en masum kişinin o olmasıydı, hangimiz ne sorarsak bıçakların bize saplanacağının farkındaydık.

"İkinci kişi," dedi Koza, ardından vücuduyla beraber sandalyesini de Yankı'ya döndürdü. "*Sonuncu Sokak Nöbetçisi.*" Bartu buna şaşırmadı. "O beni öldürmeni istemez çünkü *ilk kardeşi benim.*"

"Ne?" Farkında olmadan tepki verdiğimde Yankı'ya değil, Koza'ya bakıyordum.

Koza yine beni duymazlıktan geldi. Bartu'ya bakmadan ona doğru, "Günlüğünün sonuna ne yazıyorsun koca adam?" diye sordu.

Bartu düşünmeden, "Birinci Sokak Nöbetçisi, Bartu Sarca," diye açıkladı.

"Değiştir onu," dedi Koza rahat bir sesle. "*Birinci Sokak Nöbetçisi, benim.* Sen İkinci Sokak Nöbetçisisin."

Nefesim kesildi hatta öyle bir kesildi ki diğer elim boynuma gitti; birisi boğazıma ellerini mi geçirdi diye merak ettim. Bartu'nun gözleri irice açıldı, Mutlu'da da aynı ifade peydahlandı ama Lâl ile Yankı'da değişiklik yoktu, Işık ise sanki daha önceden bu hikâyeyi dinlemiş gibi Koza'nın yüzünü izliyordu.

"Yani," dedi Yankı'nın gözlerinin içine bakarak. "Hepiniz bir sıra atlarsanız, Altıncı Sokak Nöbetçisi Yankı Sarca oluyor ve bana göre bu masanın yedinci kişisi, fazlalığı o, ben değilim."

Koza daha önce Sokak Nöbetçisi'ydi.

Koza daha önce Önder'le beraberdi. Koza çok daha önceden Yankı'yla kardeş gibiydi. Bütün bunları kafamın içinde düşünürken bile

hızına yetişemiyor, soluklanmak istiyordum. Sanki yokuşlu bir yolda koşuyor, arkama bakıyor ve yeni yeni üzerime binecek olan o taşlardan kaçıyordum. Çünkü aklım durmaya başlamıştı.

Bu zamana kadar altıncı kişi olmak istemiştim. Lâl ve Yankı hariç, diğerleri beni altıncı kişi olarak kabul etmişti ama ikisi, beni asla kabullenmemişti. Hatta Yankı'ya göre, bir sokak nöbetçisi bile değildim, ben sadece Helin'dim. Ve onun sokaklarına aittim.

Şimdi görüyordum; ben Altıncı Sokak Nöbetçisi olsaydım Yankı'nın *yerini* alacaktım.

Koza yine gülmeye başladı. Eliyle garsonu yanına çağırıp kaş göz hareketi yaptı. Garson koşar adımlarla uzaklaştı, Koza gülüşünü bir an bile olsun gizlemedi. Yankı ise ona bakmak yerine masayı izliyordu. Birinin açıklama yapması gerekti ama emindim, o an masadaki herkes benimle beraber o yokuşu koşuyordu.

Garson birkaç dakika sonra elinde fazlasıyla eskimiş kahverengi bir defterle geldiğinde neler olacağını az çok tahmin etmiştim. Yankı çenesini kaldırdı ama omuzları hâlâ düşüktü; bu suçluluktan değildi, kardeşlerinin karşısında gerçeklerle duracağı içindi. "Hadi ama," dedi Koza ciddiyetsizlikle. "Bunu beklemiyordun, değil mi? Yoksa bu defteri yok edemediğin için üzgün müsün?"

Yankı dudaklarını ıslattı ve diğer elini masaya yerleştirip, "Yok etmek istesem yok ederdim, biliyorsun," dedi.

"Bilmez miyim?" Başını öne arkaya salladı. "En sevdiğin hareketlerden bir tanesidir Sonuncu. Beni ve benimle alakalı her şeyi yok etmek." Defterin ilk sayfasını açıp bize çevirdi. Bozuk bir el yazısıydı, okunmuyordu ama tarih seneler öncesine aitti ve sonuna yazılan isim...

Birinci Sokak Nöbetçisi, yazıyordu ama ismin olduğu yer karalanmıştı. "Önder'in ilk evlatlık aldığı çocuk bendim," dedi Yankı'nın gözlerinin içine bakarak. "İlk çocuk, ilk Sokak Nöbetçisi, ilk acı, ilk işkence, ilk başkaldırı ve ilk çaba bendim. Ve ilk sevmediği, ilk gözden çıkardığı, ilk gizlediği de bendim. İkinci gözden çıkardığı ise Nil'di." Yankı'nın bir şeyler demesini bekledim ama sessizliğini korudu. "Ve sen, bunları gören, bilen kişilerden biriydin."

"Yankı." Bartu sakince konuşmaya çalışıyordu ama sesindeki şüphe gitgide artmıştı. "Neler oluyor?" Başını iki yana salladı. "Doğru mu? Bu herif ne saçmalıyor?"

Mutlu şaşkın değildi, Lâl de öyle. Hatta Lâl Yankı'ya öyle bir bakıyordu ki, Yankı'nın elini tutan ben iken, o sanki Yankı'nın elini tutup destek oluyordu. Birkaç saniye birbirlerine baktılar, Yankı da onun desteğini bekledi.

Hepimiz ama hepimiz Yankı'ya baktık. Onun sözleri, gerçeklerdi. Hepimiz buna inanıyorduk hatta öyle bir durumdu ki gözlerimizle bile Koza'nın söylediklerini görsek, bize yalan dediği an Koza'ya inanmazdık. Ama Yankı, "Doğru," dedi Lâl'den gözlerini ayırıp. "Koza, Birinci Sokak Nöbetçisi'ydi."

Mutlu soluk bir sesle, "Biz onu neden görmedik o halde?" diye sordu.

Koza artık susmuştu, Yankı'nın tek tek her şeyi bize anlatmasını bekliyordu. En zoru da buydu, biliyordum. İnsanın kendi ağzıyla bir şeyleri itiraf etmesi, başkasının onun yerine itiraf etmesinden daha zordu.

"Çünkü Önder, Koza'dan vazgeçtikten hemen sonra bizleri yanına aldı." Koza güldü, Yankı ise turkuaz gözlerini ona çevirip ilk defa büyük bir şefkatle baktı. "Ve aranızdan sadece benim Koza'yı tanımamın nedeni, Önder'in Koza'yı bitirmek için beni seçmesiydi."

Koza sözü devraldı. "Sizi birbirinize bağlılıkla ve kardeşlikle büyüttü. İkizlerin dışında hiçbiriniz öz olmadığınız halde kardeş gibiydiniz." Omzunun üzerinden Bartu'ya baktı. "Sözüm senin kalbine değil koca adam." Kendisini gösterdi. "Ben üvey evlattım. Önder'in maşasıydım, Önder'in gizlediği çocuğuydum, hem de sağ koluyken. Benden vazgeçti."

Yankı konuşmasını devam ettirdi. "Bizi aldığı ilk hafta beni Koza'nın yanına götürdü Önder. Kaldığı yer..." Boştaki elini saçına daldırıp karıştırdı. "Sokak Nöbetçileri'nin hapishanesiydi."

Başımı sertçe Yankı'ya çevirdim. "Koza kaç yaşındaydı? Çocuk değil miydi?" Sesimin öfkeli çıkması Yankı'nın kaşlarını kaldırıp bana bakmasına neden oldu. Bir başkası da olsa aynı tepkiyi verirdim, biliyordum ama artık içimde Koza'ya karşı olan kin uzaklaşmaya başlamıştı.

"Çocuktum." Koza Yankı'nın cevap vermesini beklemedi. "Ama aranızdan bazılarımız..." Işık'a dönüp baktı. "Biliyoruz. Önder için çocuk olmamızın bir önemi yoktur. Beni bir hayvan gibi o hapishaneye kapattı, Yankı'yı ise benim yanıma savaşı başlatmak için gönderdi."

"Ve sizin aranızda bu düşmanlık mı başladı?" Bartu soruyu sorarken rahatsızlıkla hareketlendi, Lâl'se elini çoktan Bartu'nun kolundan

çekmiş, gözlerini masaya dikmişti. Her şeyi biliyordu, en ince detayına kadar ama neden gözlerinin suçlulukla ya da endişeyle dolu olduğunu anlayamıyordum.

"Hayır tabii ki!" Koza heyecanla nefesini verip gözlerini açtı. "Sonuncu, Önder'e her zaman bir başkaldırıydı. Benim yanıma geldiği ilk günü unutamıyorum. Aramızda üç yaş olmasına rağmen o bana abim gibi davranmıştı. İlk kurduğu cümle, 'Benden seni yok etmemi istiyor,' oldu."

"Koza o zamanlar böyle bir adam değildi." Yankı Koza'dan bahsederken sahiden de eski bir dostundan bahsediyor gibiydi. "Daha..."

"Masumdum." Gülümsedi, içten bir gülümsemeydi. "Ve daha iyi. Hatta daha insan. Daha gerçek. Daha fazla yaşayan ve daha az ölü."

"Hâlâ öylesin." Işık'ın sesiyle Koza o tarafa baktı.

"Değilim Nil," dedi bu sefer gülümsemesi korkutucu bir hal aldığında. "Ben tek gözümü kaybettiğimde bütün iyi duygularımı da kaybettim."

"Ne?" Bir Yankı'ya bir Koza'ya baktım. "Tek gözümü kaybettiğimde derken?"

Koza elini kahverengi gözünün altına bastırdı, o çarpı dövmesine dokundu. "Doğuştan böyle değilim. Önder'in işkenceleri yüzünden tek gözümü kaybettim. Kahverengi gözümde görme kaybı var, gördüğüm fiziksel zararlardan dolayı sonradan heterokromi oldum."

Anılar yuvarlandı, yuvarlanırken büyük bir buz kütlesine dönüştü ve zihnime o buzlar çarpmaya başladı. Neden onu ilk gördüğümde hatırlayamadığımı anladım çünkü beni dayımın ellerinden kurtaran çocuğun iki gözü de masmaviydi. Tıpkı kahverengi olmayan gözü gibi. Daha duru bakıyordu, daha iyi. Gecenin karanlığında bile onun mavi gözlerini unutamazdım.

Peki neden kurtarıldığım anı düşündüğümde bir şeyler eksik gibiydi?

"Önder Koza'ya işkence ediyordu. Her işkenceden sonra Koza'nın yanına ben gidiyordum." Yankı diğer elini yumruk yaptı.

"Önder Sonuncu'ya işkence ediyordu," dedi Yankı gibi Koza. "Ve hepsinin en büyük nedeni ben oluyordum."

Elim ağzıma gidip şaşkınlıkla nefesimi verdiğimde onlara yapılanların kaldırabileceğimden daha ağır olduğunu fark ettim.

"Ama ikimizi birbirimize düşman ettiremedi." Koza başını iki yana

salladı. "Hatta biz iki yakın dost, kardeş olduk. Hepiniz bana üveydiniz, öz olan tek kişi Sonuncu'ydu. Hiçbirinizi tanımıyordum hatta Nil'in sizin aranızda olduğunu bile çok sonra gördüm. Sonuncu bana sizi anlatırdı." Tek tek masadaki herkese baktı, benim dışımda.

Yankı, "Hepinizi bu kadar iyi tanımasının nedeni benim," dedi. "Çünkü sizi ona ben anlatırdım. Kardeşlerini merak ederdi, onları dinlemek isterdi."

Koza dudaklarını büzdü, gözleri Bartu'nun üzerinde takılı kaldı. "Öfkeli ama en merhametlisi, Bartu Sarca. Kimsesiz, bir ismi bile olmayan hatta belki de en kötü çocukluk geçirmiş Bartu Sarca. Yankı senin nasıl böylesine saf kaldığını hep merak ederdi çünkü bildiğim kadarıyla sana yapılmayan kötülük kalmamıştı." Bartu'nun çenesi kasıldı, Yankı'ya öfkeyle baktı. "Merak etme, büyük sırlarını paylaşmadı benimle. Ama seninle biz kardeş gibi büyüseydik koca adam, çok iyi anlaşırdık çünkü ben de senin gibi sokaklarda büyüdüm. Senin gibi öfkeliydim. Senin gibi merhametliydim. Ve senin gibi..." Göz ucuyla Lâl'e baktı, ardından Işık'a. "Küçük bir kız çocuğu için her şeyi yapabilirdim. Aslında bu masada en az benzemek isteyeceğim insan sensin ama eski Koza, en fazla sana benziyor."

Bartu Koza'nın söylediklerini kabullenemedi hatta başını iki yana salladı ama hepimizi şaşkına uğratan o hareketi yaptığında ne diyeceğimizi bilemedik. Garsonu yanına çağırıp, "Bana sek rakı," dedi. Sanki gözleri Koza'yı kabullenemese de içsel olarak kabullenmiş gibi. "Su istemiyorum."

Yankı Bartu'nun bu hareketinden sonra cebinden sigarasından çıkardı ama bunu yaparken hâlâ elimi bırakmıyordu. Bu akşam içerisinde elimi hiç bırakır mıydı? Yapmayacağını söylemişti, bana bunun sözünü vermişti. Her ne olursa olsun bunu yapmazdı.

Sigarasının ucunu yaktıktan sonra paketi masanın üzerine koydu ve Koza da o paketten sigara alıp yaktı. Aralarında sözsüz birkaç saniyelik bakışma geçti. Koza bu sefer gözlerini Mutlu'ya çevirdi.

"Grubun neşesi ve Sonuncu'dan sonra en zekisi, Mutlu Sarca." Kaşlarını havaya kaldırdı. "Hatta belki de Sonuncu'yla aynı. Bazı durumlarda senden akıl aldığını söylerdi, ona yardım edermişsin. Neşeli kişiliğinin altında ise en dibi gören bir adam yatıyormuş. Hatta bildiğim kadarıyla psikolojik olarak en ağır çöküntülere sahip olan da senmişsin.

Çocukluğun Nil'in ellerinde geçti, o senin için Önder'e bile göğüs gerdi hatta yeri geldi Önder'e başını eğdi. Aslında kardeşine muhtaç büyüdün, değil mi? Eğer Nil olmasaydı çoktan ölmüştün."

Işık, "Yapma," diye fısıldadı.

Koza susmadı, devam etti. "Nil," dedi ona bakıp. "Seni anlatmayacağım güzel kız. Seni anlatırken objektif bakamıyorum, seni anlatırken bu Koza değil, çocukluğumdaki Koza konuşuyor, bu yüzden bana öyle bakma, dayanamıyorum." Alaya aldı ama ciddi olduğunu bile düşündüm.

"Benim hakkımda neler biliyorsun?" Mutlu sorarken çekimserdi, Yankı'ya o da öfkeyle bakmaya başlamıştı. Yavaş yavaş Koza'nın anlattıklarından sonra herkes Yankı'ya öfkelenmeye başlamıştı. Bu masaya gelirken büyük bir nefret kazanacak kişinin ben olduğumu düşünüyordum ama hiç ummadığım şekilde, Yankı kardeşlerinin gözünde en derinlere batıyordu.

"Sonuncu'nun senin sırlarını verip vermediğini merak ediyorsan, hayır, bunu yapmadı, yapmaz ama senin hakkında bildiklerim anladıklarımdan ibaret. Eğer bir gün bu masaya senin için tekrar otururs ak sırlarını konuşuruz."

Mutlu yapmazdı, Mutlu'nun hepimizin içini yıkan sırları olmazdı. Bu kadar da olamazdı.

"O da mı?" diye sordu Bartu. Bu soruyu sorarken garson ona rakısını getirmişti, Bartu ise su katılmamış rakıyı tek nefeste kafasına dikti. Sek getirmesi, Yankı'ya karşı olan bakış açısını gösteriyordu.

Koza Bartu'ya şöyle bir baktı ama ona cevap vermek yerine gözlerini Lâl'e çevirdi. Düşündüğümden daha uzun süre onu izlediğinde her ne düşünüyorsa, bu onu rahatsız etti. Bartu da bunu fark etmişti ve dudaklarından, "Hayır," kelimesi dökülmüştü. Lâl ise gözlerini hâlâ masadan ayıramıyordu.

"Grubun gözbebeği, sessizi ve her şeyin başlangıcı ile sonu olan Lâl Sarca." Kelimeler dudaklarından çıkarken ilk defa nefreti de hissetmiştim. "Daima korunmaya ihtiyacı olan ve ailedeki herkesin canını bile verebileceği kişi, Lâl Sarca. Sevgileriyle boğulan, gözlerini kırpmadan ihanete atlamalarına neden olan Lâl Sarca. Önder'in tek kızı, Lâl Sarca. Söylesene, bu kadar fazla sevilmek nasıl bir duygu?"

Lâl yutkundu ama başını kaldırıp Koza'ya bakmadı. Bartu normalde Koza'nın bu cümlelerinden sonra öfkelenirdi ama bunu da yapmadı. Yeni rakısını istedi, sakin ve tedbirliydi.

Koza devam etti. "Söylesene," deyip masanın üzerinden ona eğildi. "Ailenin bütün bireylerini parmağında oynatmak nasıl bir duygu? Özellikle Sonuncu'yu? Bana söyle, hayatımı mahvetmek nasıl bir duygu?"

Lâl gözlerini masadan ayırıp Koza'ya baktı ve ben şaşkınlıktan olduğum yere daha fazla sindim. Gözleri dolmuştu, başını iki yana salladı. Koza onun gözlerinin dolmasını Işık gibi umursamadı hatta daha fazla acımasızlaştı.

Yankı dakikalar sonra sakince, "Yapma," dedi koruma içgüdüsüyle. İlk defa elimi tutan eli gevşedi ama bırakmak için değildi. Lâl ağladığından ötürü güçsüzleşmişti.

"Her şeyin farkındasın," dedi keskin bir sesle Koza, Lâl'e doğru. "Arkanda bıraktığın bütün enkazın bile farkındasın. Hatta öyle bir farkındasın ki..." Korktuğum o cümleyi kurdu. "Bartu Sarca senin aşkından ölürken bile dönüp Sonuncu'ya sarıldın ve bunun Bartu'nun canını yakacağını bile bile yaptın." Donuklaştım, Yankı kasıldı ve Lâl'in gözünden yaşlar aktı. Bartu ise yeni gelen rakısını kafasına bir kez daha dikti ama bardağı bırakmadan masaya koydu. "Ve yetmedi, Sonuncu'yla düşman olmama neden oldun."

Lâl ağlamaya başladığında ve Bartu ilk defa onu umursamadığında gözleri Koza'daydı. Lâl kardeşlerine baktı. İlk defa ağlıyordu ve ilk defa onun önünde kimse siper olmuyordu; en önemlisi, Bartu ilk defa onun canını yakan kişinin önüne geçmemişti.

Ve açıkça, Bartu'nun Lâl'e karşı olan duygularını ilk dile getiren kişi Koza oldu. Bartu aksini iddia etmedi, gerçekler konuşulurken bunun da konuşulacağını hesaba kattığından ötürü mü bilinmez, sessizliğini korudu.

Fakat bunun önüne geçen kişi Yankı oldu. Yine. Lâl için Koza'ya sert bir ifadeyle bakıp, "Şunu yapmaktan vazgeç," dedi dişlerini sıkarak. "Biz seninle dosttuk, biz seninle kardeştik ama sen Lâl'i o gün hiçe saymasaydın biz seninle düşman olmazdık."

Koza gözlerini Lâl'den ayırmıyordu, yüzündeki gülümseme silinmiyordu ama acımasızlık hâlâ canlı bir şekilde ortadaydı. "Bu gruptaki herkes Lâl'in sesi oldu," dedi. "Ama en çok sen Sonuncu. En çok sen Lâl'in sesi oldun. Ta ki..." Gözleri bana döndü, dakikalar geçti. "Helin, sadece Helin, sizin yanınıza gelene kadar. Sonra Lâl için artık hiçbir şey eskisi gibi olmadı." Yapay bir üzüntüyle Lâl'e dudak büktü. "Ne yazık, artık Sonuncu için vazgeçilmez olmamak nasıl bir duygu?"

İşte şimdi bütün okları bana çeviriyordu. Sokak Nöbetçileri'nin karşısında ilk devrilişim ve belki de ilk maskemin düşüşü şu an olacaktı. Bartu parmaklarının arasında bardağı sıkıca tutarken az önce konuşulanların etkisinden çıkmamış gibi, "Lâl," dedi Koza'ya. "Yankı'ya mı âşık?" Soruyu sorarken düşünmemişti, cevabına düşünmeden karşılık verecekti. Ama o kadar kişi arasından bunu sorduğu kişinin Koza olması tuhaftı.

Belki de tek doğruyu söyleyecek kişinin o olduğuna inanıyordu.

Dehşetle ona baktım ve Yankı da başını iki yana salladı. "Bunu yapma Bartu. Belden aşağı vuruyor, doğru değil. Bu doğru değil."

Koza Bartu'nun güvenini çoktan kazanmıştı. Bu nasıl olmuştu anlayabiliyordum çünkü en masum ve en saf olan Bartu'ydu. Direkt inanırdı, konu gerçekler olduğu zaman ve birisi ona gerçekleri döken ilk kişi olduğunda Bartu'nun inanmaktan başka hiçbir çaresi kalmamıştı.

Koza yeni bir viski daha istedi sonra Bartu'ya da rakı söyledi. İçkiler gelene kadar sabırla bekledi, düşünceli görünüyordu ama biliyordum ki aklından geçenler tam olarak netti.

Rakı geldi, Bartu'nun elinde duran bardağa sek bir şekilde doldurudu. Ardından kendi viskisi de öyle. Koza viskisinden sakince içti, bitirmedi ama Bartu üçüncü bardağını da kafasına dikti. Sözleri bekledi, Lâl'in gözlerinden ise sessizce yaşlar dökülmeye devam etti. Yanında oturan Mutlu'nun ona destek vermesini bekledim ama Mutlu sadece Bartu'ya bakıyordu.

Gözbebeği demişti Önder, Lâl için. Artık o gözbebeği, Koza tarafından herkes için silinecekti.

Yankı hariç.

Onun bakışları hâlâ Lâl'in üzerindeydi.

"Lâl Sonuncu'ya âşık mı?" diye tekrar etti Koza. Bartu bardağı elinde tutarken gözleri bir an bile olsun Koza'dan ayrılmıyordu. "Bunun cevabını ben verememem koca adam ama şunun cevabını verebilirim, daha önce Önder, Sonuncu ve senin aranda bir tercih hakkı sundu Lâl'e." Devamını dinlemek istemedim ama acımasız bir şekilde devam etti. "Lâl'in tercih ettiği, Sonuncu oldu." Koza'nın gözlerinden ürkütücü bir ifade geçti. "Ve bu yalan değil. Yine onu seçti."

Sessizlik oldu. Kulaklarım çınladı. Bartu bunu kaldıramazdı, biliyordum. Daha önce düşünmüş olmalıydı, üzerinde defalarca da

gezinmişti ama birinden bunu duymak, özellikle Koza'dan, onun dengesini sarstı. Parmaklarının arasında duran bardağı sıkarak tutmaya başladığında Lâl'e değil, Yankı'ya, "Doğru mu?" diye sordu.

Yankı'nın turkuaz gözleri, Bartu'nun gözlerinden elinde tuttuğu bardağa kaydı. Yutkundu. Yalanlamadı ama onaylamadı da. "Düşündüğün gibi değil. Hem de hiç değil. Beni seçmesi, seni seçmesinden çok daha iyiydi. Bu seni..."

"Ben yalan söylemem," diyen Koza, Lâl'e gözlerini kısıp bakarken Yankı'nın sözünü kesti. "Yankı'yı seçmedin mi? Seçtin. O zaman bile düşündüğün sadece kendindin."

"Yankı, biz seninle kardeş gibi büyüdük," dedi Bartu bütün bunları dinlemeyip hayal kırıklığıyla. "Ve sen Lâl'in duygularını bildiğin halde benden gizledin mi?"

Yankı başını iki yana salladı. "Bartu, buraya gelirken konuştuklarımızı hatırla. Bilerek yapıyor. Tek istediği senin bunları sorgulaman."

Koza gözlerini devirdi, ardından geriye kaydı ve ayaklarını masanın üzerine atıp çapraz birleştirdi. Tam o esnada bakışlarımız kesişti, bana bir evi yıkan o adammış gibi baktı ve ben de ona, o evde kaldığımı göstermek istedim. Yapma demek istedim ama istediği buydu. Hepsini parçalamaktı, parçaları ise ellerinde ezmek istiyordu.

"Bu doğru, değil mi?" Bartu'nun sesine öfke bulaştı. Parmak boğumları bembeyaz kesildi. Sonra Lâl'e baktı. İlk defa sevgiyle değildi, ilk defa şefkat de yoktu. "Biliyor musun?" dedi ona bakarken. "Ben sadece ve sadece senin için Yankı'ya ihanet ettim, sen ise ne olursa olsun hep onu tercih ettin."

Mutlu diğer taraftan, "Bartu," dedi ama artık hepimiz sakin olmayacağını biliyorduk. Bir anda cam parçalanma sesi geldi ve dehşetle inlediğimde Bartu'nun elinde duran rakı bardağının parçalandığını ve avcunun içinin kanadığını gördüm. Ayağa fırladığımda Bartu benden önce ayağa kalktı ve ellerini saçlarına geçirdi, yüzünün yarısı kanla kaplandı.

"Senin için her şeyi yaptım!" diye bağırdı gür sesle. Öfkeydi. Bartu Sarca'nın öfkesiydi ve bu öfke, ilk defa Lâl'e yönelikti, farkındaydım çünkü bütün Sokak Nöbetçileri dehşetle Bartu'ya bakıyordu. Lâl de onun arkasından ayağa kalktı ve eline uzanmak istedi ama Bartu elini kaldırıp ondan uzaklaştı. "Senin için bir şey yapamadığım zamanlarda en çok kendimi suçladım, ben senin için her şeyi hiçe saydım. Ben senin

için en çok kendimi suçladım. Önder bizi aldığı ilk gün ben seni tutmasaydım hayatın daha mı güzel olurdu diye kendimi her gün suçladım!" Kanayan eliyle göğsüne sertçe vurdu. "Ve senden hiçbir beklentim olmadı ama senin için hiçbir zaman bir Yankı Sarca olamadım."

Mutlu da ayağa kalkıp Bartu'nun önüne geçti. Elleri omuzlarını tutarken onu sakinleştirmek istedi ama Bartu Mutlu'yu itekleyip Lâl'in karşısına geçti. Lâl'in gözlerinden yaşlar akarken sadece başını iki yana sallıyordu, başka hiçbir şey yapmıyordu. Yankı'nın elimi tutan eli buz kesti, gözleri ise Koza'dan ayrılmadı. Koza bir film izlermiş gibi ikisine odaklanmışken keyifle gülümsemesini beklerdim ama ciddiydi.

Canı yanan Bartu'ydu ama canının yanmasını istediği kişi Lâl'di. Koza Lâl'e nefretle bakıyordu.

Bartu başını sağa yatırdı. "İlk defa fark ediyorum," dedi acılı bir sesle. "Koza haklı. Sen benim sana âşık olduğumu hep biliyordun ama beni parmağında oynattın." İtiraf. Gözlerinin içine bakarak ilk itirafı, bir felaketin ortasında olmuştu.

Eliyle yeri gösterdi. "Şu kadardık, ben seni seviyordum, büyüdüm, yine seni sevdim ve kendimi, hep benim seni sevdiğimi anlamadığın konusunda kandırdım ama Yankı da haklıydı. Sen beni hiçbir zaman sevemezdin." Başını iki yana salladı. "Madem öyleydi Lâl, neden seni sevmeme izin verdin? Neden beni engellemedin? Evet, elimi hiçbir zaman tutmadın ama elimi sana uzattığımda da geri çekilmedin."

Işık da ayaklanıp Lâl'in yanına gittiğinde sarsılan omuzlarıyla sessizce ağlayan Lâl artık ayakta duramıyordu. Işık ona arkadan destek verdi. Bartu'nun cümleleri parçalanan bir adamın son cümleleri gibiydi, Lâl bunun farkındaydı.

"Tamam, beni sevmedin," dedi Bartu kırgınlıkla. "Ama bari umut vermeseydin. Bana sakın umut vermediğini söyleme Lâl. Sen bana umut verdin. Sen beni başkasıyla gördüğünde o umudu verdin, sen bana sarıldığında o umudu verdin, sen benim arkama saklandığına o umudu verdin. Ben sadece o umut için sevdim seni. Ve belki de sen sadece bana acıdın."

Lâl ellerini kaldırıp Bartu'ya işaret diliyle bir şeyler söylemek istediğinde Bartu başını çevirip onu dinlemek istemedi ve aslında en çaresiz olan da buydu. Konuşamıyordu, çığlık atamıyordu, kendini savunamıyordu ve Bartu başını çevirdiği anda aslında Lâl ebediyen sessizdi.

Bu ilk başını çevirişiydi.

"Bartu, yapma," dedi Işık arkasından. "Sakinleş."

"Bana acıdı," dedi Koza'ya bakarken. "Öyle değil mi? Bana acıdı."

"Belki de." Koza hayal kırıklığıyla gülümsedi. "Lâl'in duygularını anlamak zordur."

"Yeter!" Yankı bu kelimelerin ardından ayağa fırladı. Bir anda eli elimden ayrıldığında, ilk defa o an elimi bıraktı ve Bartu'nun karşısına yürüdü. Lâl'in önüne geçti. Korumak için miydi yoksa Bartu'yu engellemek için miydi bilmiyordum. Lâl'in sesi olmak için benim yanımdan uzaklaştı.

Ve o masada sadece ikimiz kaldığımızda Koza bana öyle bir imayla baktı ki boğazıma bir yumru oturdu.

Ben olsam onun elini bırakır mıydım diye düşündüm birkaç saniye. Bir yanıta ulaşamadım ama bildiğim tek bir şey vardı: Lâl bir gün yere düştüğünde onun önüne kimsenin geçmediği bir zaman olacaktı.

Tıpkı benim elimin boş kaldığı gibi.

"Bunu yapma," dedi Yankı Bartu'ya ve ilk defa sesi yalvarır gibi çıktı. "Pişman olacağın şeyler söylüyorsun yine. Bak, karşındaki Lâl. Onun kim olduğunu biliyorsun."

Bartu'nun gözleri Lâl'in ağlayan yüzünden ayrıldı ve Yankı'ya baktı. Ona öfkelenmesini bekledim ama Yankı'ya bakarken acısını gizlemedi. "Seni de suçladığım zamanlarım oldu," dedi Yankı'ya. "Özür dilerim, aslında senin de hiçbir suçun yoktu."

Mutlu diğer taraftan, "Bartu, yapma," dediğinde ellerim titremeye başlamıştı. Bugün bir cehennemi yaşayacağımızı biliyordum ama bu benim cehennemim olacak diye düşünürken, cehennemi yaşayan Sokak Nöbetçileri'ydi.

Koza yine düşündüklerimi duymuş gibi omzunun üzerinden bana bakıp göz kırptı. Keyifli görünüyordu ya da keyifli görünmeye çalışıyordu ama bana bakarken yüzümdeki acı çeken ifadeyi gördü. "Ah," dedi bana bakıp. "Nasıl da için acıyor, öyle değil mi?"

"Yapma." Sesim inler gibi çıktı, karşımdaki görüntüler kaldırabileceğimden daha ağırdı. Onları bu şekilde görmek, parçalanmış bir aileyi izlemekten farksızdı. O an, onları parçalanmış bir aile olarak görmektense, kendimi bir parça gibi onlardan ayırmak daha doğru geliyordu. "Bunu yapma," dedim titreyen bir sesle yalvarır gibi. Gözlerine baktım

ama artık gözlerine bakarken içim acıdı. "Beni anlat onlara, benim sayemde birleşmelerini sağla. Onlara ihanetimi söyle."

Koza'nın yüzündeki gülümseme yavaş yavaş silindi ve ilk defa onu böylesine şaşkına uğrattım. Dudakları aralandı, gözleri kısıldı. "Bu kadar olamazsın," dedi kısık bir sesle. "Bu kadar olamazsın küçük kardeşim."

Mutlu ve Yankı Bartu'yu sakinleştirmeye çalışırken ve Işık da Lâl'in yanında dururken o birkaç saniyede karar vermek benim çok da zor değildi.

Onları parçalanırken görmektense kendimi onların gözlerinin önünde parçalamak daha kolay olurdu.

"Yap bunu, şimdi söyle onlara kim olduğumu," dedim Koza'ya dişlerimi sıkarak. "Sen yapmazsan ben yaparım."

"Yapacağım zaten ama..." Koza bana öfkelenirken gözlerini kapattı. Bacaklarını masanın üzerinden indirdikten sonra eğilip sandalyesini bana yaklaştırdı. "Onları görmüyor musun? Onlar düşündüğün gibi değiller. Onların birbirlerine olan ihanetleri, senin ihanetinin yanında hiçbir şey."

Yankı bize dönüp baktı. İkimizi masada o şekilde konuşurken bulduğunda kaşları düz bir çizgi halini aldı ve sorguladı. Gitgide öfkelenmeye başladığını görebiliyordum ama sadece bununla da sınırlı değildi, Koza'ya karşı olan şefkat duygusu, kine dönüşmeye başlamıştı.

"Helin," dedi Yankı dişlerini sıkarak. Artık ne düşündüğünü bile tam anlayamıyordum. "Yanıma gel, senin yerin burası."

Ayağa kalktım onun yanına gitmek için ama Koza bir anda bileğimden tutarak gidişimi engelledi. "Benimle olanı benden alamazsın Sonuncu."

Bartu bile o kadar öfkesinin arasından bize dönüp baktığında Yankı öne keskin bir adım attı. Az önce Bartu'nun oturduğu sandalyeyi itekleyip yere düşürdüğünde sert zemine düşen sandalye kulaklarımı acıttı. "Bana bak," dedi Yankı masanın üzerinden Koza'ya eğilip. "Biraz daha benim damarıma basarsan ve ona dokunmaya devam edersen kimse seni benim elimden alamaz Koza. Bu iki oldu. Duydun mu? Üçüncüde seni mahvederim."

"Beni duymadın mı?" diye sordu Koza gözlerini açıp. "İstersen bir daha söyleyeyim. *Benimle olanı...*" Kelimelerin üzerine bastı. "*Benden*

alamazsın Sonuncu. Neden sorgulamıyorsun bunu? Korkuyor musun yoksa?"

"Seninle olan mı?" Yankı alayla güldü; önce bana, sonra bir daha Koza'ya baktı. "Biliyor musun? Onun daha öncesiyle değil şu anıyla ilgileniyorum. Seninle miydi?" Bir anda elini sertçe masaya vurduğunda viski bardağı yere düştü. "Artık benimle. Bana ait değil ama benimle beraber, benim sokaklarımda yürüyor. Eğer ait olduğu bir yer varsa da benim sokaklarım, senin değil. Ondan vazgeçmeyeceğim. Eğer çabaladığın bu ise hiçbir zaman Helin'den vazgeçmeyeceğim."

Şaşırdım ama bir yandan da bu şaşkınlığım çok kısa sürdü çünkü Koza başka bir kahkaha daha ortaya döktüğünde bunu beklemediğini düşünüyordum ama hiç de şaşırmış gibi değildi. Kolumu Koza'nın elinden kurtarmaya çalıştım ama izin vermedi hatta, "Bartu!" diye seslendi. "Beni iyi dinle koca adam."

"Yankı," diye fısıldadığımda ellerinin yumruk halini aldığını gördüm. "Sakin ol."

Koza, "Benim ölmemi istemeyecek üçüncü kişi de, Helin'di," dedi gözlerini açıp bütün Sokak Nöbetçileri'ne bakarak. "Ve bilin diye söylüyorum, sizden önce ben onun hayatını kurtardım, intikamını almak için ben çabaladım ve onu büyüttüm." Ardından sadece Yankı'ya baktı. "Yani kısacası Sonuncu, sana yürüyerek gelen bu hastayı, ben yatağından kaldırdım. Helin birinin yanında kalacaksa o kişi ben olmalıyım."

Bütün Sokak Nöbetçileri bana baktı. Lâl dışında. Onun gözleri hâlâ Bartu'daydı ve hâlâ ağlıyordu. O bunu zaten biliyordu ama Koza kısmını bilmemesi gerekiyordu, neden şaşırmıyordu?

"Koza, yapma," dedi Işık diğer taraftan. "Helin'in kimin tarafında durduğunu görüyorsun, o bizimle buraya geldi."

"O halde Helin'e soralım," deyip bakışlarını bana çevirdi. "Kiminlesin Helin? Kiminle aynı yolda yürüyorsun?" Ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum, ne yapmam gerektiğinin ise farkındaydım. Bileğimi sıkıca tutan Koza'nın elini itekleyip Yankı'nın yanına gidebilirdim ama bunu yapamadım; Koza'yı artık karşımda ezemedim, onu sindiremedim. Ama Yankı'dan da vazgeçemedim.

O gün, yedi yaşımdayken, dayımın ellerinden kurtulmamı sağlayan o erkek çocuğu, Koza'ydı. Ona arkamı dönemezdim, bunu yapamazdım; Yankı'nın ise elini bırakamazdım. Aslında ben bu yola ikisiyle

beraber çıkmıştım ve yürürken de ikisiyle beraberdim. Koza beni Yankı'yla tanıştırmıştı ama elini sırtımdan çekmemişti; onun ihaneti için yürürken Yankı'nın elini tutmuştum.

"Helin," dedi Yankı nefesini verip. "Neyi düşünüyorsun? Ne yapıyorsun?"

Bir yolda ikisiyle beraber yürüyordum ve ikisi de farkında değildi ama aynı sokaktalardı. Ben ikisinin de sokaklarına aittim ve ikisi de aynı sokakta nefes alıyordu.

Aslında Yankı ve Koza birbirlerine ne kadar da çok benziyorlardı.

"Helin'i doğduğundan beri tanıyorum," dedi Koza sakin bir sesle. "Ve onu belli bir yaşından sonra yetiştiren de büyüten de bendim. Hatta bil diye söylüyorum Sonuncu..." Çenesini havaya kaldırıp üstün bir şekilde Yankı'ya baktı. "Eğer ben onu kurtarmasaydım sen, seni böylesine değiştiren Helin'i asla tanıyamayacaktın. O yüzden ona böyle sorular sorma, sonrasında kalbin kırılır."

Yankı ne düşündü, bilmiyordum ama gözlerindeki ifade değişmedi. Dizlerim de titremeye başladığında Koza ellerimin titrediğini tuttuğu bileğimden anladı ama umursamadı. Gizlemek istediğimde ise izin vermedi.

İkisinden birini seçemedim, bu nasıl oldu bilmiyordum ama her seferinde Yankı'yı seçerken şimdi ikisinden de vazgeçemedim. Koza benim tek ailem olabilirdi ve Yankı bana bir aileden daha yakındı.

Aklımı kaçıracaktım, bu nasıl bir araftı?

Mutlu, "Helin'i bilerek bizim yanımıza mı gönderdin?" diye sordu Koza'ya. "Yani sen olmasaydın biz onu tanımayacak mıydık? Ailemize dahil olmasını sağlayan aslında sen miydin?"

Koza Mutlu'ya herhangi bir cevap bile vermeden hayranlıkla bakışlarını bana çevirdi. Eli bir anda bileğimden elime kaydı ve bu sefer elimi tutan kişi Koza oldu. Avcuyla avcum birleştiğinde zihnime diğer anı da düştü. Dayımın yanından beni kurtardığında da elimi böyle tutmuştu. Bu çok farklı bir duyguydu; bu bir abinin, kardeşinin elini tutmasına benziyordu. Ve bunu sadece ikimiz biliyorduk.

Ama bu hikâyede yine eksiklikler vardı. Lanet olsun, bir şeyler tam değildi. Mavi gözleri vardı fakat o mavi gözler yine Koza'nın bakışlarına benzemiyor gibiydi.

Elimi elinden çekmedim, çekemedim ve Koza'nın gözlerine bakmaya devam ettim.

Yankı bana baktı, aklından ne geçti bilmiyordum ama artık ifadesi değişmeye başlamıştı. Hepsinin gözleri ellerimize odaklandı.

Bana abim olduğunu söylemişti ama orada, bunu benden ve Koza'dan başka kimse bilmiyordu. Hislerimi bilmiyorlardı. Neden ona arkamı dönemediğimi bilmiyorlardı.

Dışarıdan nasıl görünüyorduk?

"Sana neden inanayım?" diye sordu Yankı ama dişlerini sıkıyor, gözlerini ellerimizden ayırmıyordu. "Onu çocukluğundan beri tanıyor musun? Siktir git Koza, siktir git buradan." Bırak diyordum kendi kendime ama yapamıyordum çünkü Koza'nın yüzündeki o bencil ifadeye zıt bir şekilde ellerinde bir abinin şefkati vardı ya da ben bir abi şefkati istiyordum.

"Bunu soracağını biliyordum Sonuncu," dedi Koza başını sallayıp. Ardından parmağını şaklattı ve ileride bizi izleyen garsona göz işareti yaptı. Beş kişi tam karşımdaydı, ben Koza'yla beraberdim ve eli elimin içindeydi. Bütün dengeler değişiyordu ama bu hepimiz içindi. Koza beni dağıtmadan, beni parçalamadan önce onları dağıtmıştı; en çok da Yankı'yı.

Aslında yapmaya çalıştığını da anlamıştım.

Zamanında ondan çalınan Sokak Nöbetçileri'ni kendi yanına çekmeye çalışıyordu ve en başta Bartu yavaş yavaş Koza'ya çekiliyordu. Işık'ın zaten Koza'yla arasında farklı bir bağ vardı ve onu kurtaran kişi Koza olduğu için Mutlu'nun bakış açısı da değişmişti. Tek istemediği kişi Lâl'di ve ona karşı büyük bir nefret duygusu vardı. Yankı'ya karşı ise içinde tutamadığı kırgınlığı.

Ve ben Helin.

Sadece Helin.

Koza'nın kız kardeşi olduğuma inanmaya başlamıştım.

Garson elinde bir tepsiyle geldiğinde Koza'nın önünde eğildi. Bakışlarım tepsinin içine kaydığında bir mektup zarfı olduğunu gördüm ama aldırış etmeden gözlerimi yine Yankı'ya çevirdim; ellerimize bakıyordu, sadece ellerimize.

Ve ben Helin.

Sadece Helin.

Yankı'nın gözünün önünde başka birinin elini tuttum; bu kişi onun tek düşmanıydı ve benim abimdi.

Koza mektubu havaya kaldırdı, Yankı yerine bana baktı. "5 Aralık doğum günündü Helin," dedi gözlerimin içine bakarak. "Ama sanma ki hediyesiz geçti." Zarfı bana uzattığında daha söylemeden o zarfın kim tarafından bana gönderildiğini anladım ve acıyla dengem sarsıldığında diğer elimle masaya tutunmaya çalıştım. "Dayın sana bir mektup gönderdi, doğum günün için." Sonra Yankı'ya baktı, bakarken gözlerinde nefret vardı ama bu nefret Yankı'ya yönelik değildi. "Şimdi inandın mı Sonuncu, onu senelerdir tanıdığıma?"

Bana uzatılan zarf havada kaldı, yine zaman durdu ama bu sefer zaman, sadece benim için durdu.

Elini bırakmak istemediğim ve abim olarak düşündüğüm Koza, dayımın mektuplarını koz olarak kullanmıştı.

Her şey ama her şey birkaç saniyede oldu ve o birkaç saniyede herkesin yüzündeki maske düşerken benim yüzümdeki maske öyle bir yere çakıldı ki dizlerimin üzerine çökmek zorunda kaldım.

Sonra önümdeki masadaki tabaklar yere devrildi, elimin içindeki Koza'nın eli benden uzaklaştı ve Yankı Koza'nın boğazına öyle bir sarıldı ki onu oturduğu sandalyeden kaldırıp yere fırlatması aynı anda oldu. Ne düşündü bilmiyordum, o mektubu görünce aklından ne geçti bilmiyordum ama dizlerimin üzerine çöktüğüm yerde onları izlerken, zaman durduğu yerde ağır çekim ilerlemeye başladı.

Yankı Koza'yı yere yatırdı ve üzerine çöküp yüzüne sert bir yumruk geçirdi. Önüme düşen mektup zarfına bakarken uzanıp onu alabilecek gücüm bile yoktu.

5 Aralık laneti. Peşimi bırakmayacaktı, her nerede olursam olayım, benimle beraber gelecekti.

Yankı Koza'nın yüzüne bir yumruk daha indirdiğinde öyle bir titriyordum ki dişlerim birbirine çarpıyordu. Vücudumu dengede tutamıyordum, ellerimi ve dizlerimi de öyle. Hatta gözlerim bile nereye odaklanması gerektiğini bilmiyor gibiydi.

Koza sonuna kadar Yankı'nın damarına basmıştı, benim konumda. Elimi tutmuştu, onun yanlış anlayacağını bile bile ve belki de tutmasının nedeni bir abiden öte, sadece bütün bunlar olsun diyeydi ama mektup... Bu kadarı kaldırabileceğimden çok daha fazlaydı.

Koza dayımla iletişim halinde miydi? İkimizin kardeş olduğunu biliyor muydu? Yoksa ona da mı aynı mektuplardan gidiyordu?

Anlam veremiyordum ama tek bir mektup zarfı yine beni mahvetmişti.

Kim olduğunu bilmediğim eller beni omuzlarımdan tuttu; Işık olabileceğini düşündüm, belki de Mutlu ama başımı çevirip baktığımda bu kişinin Bartu olduğunu gördüm. Bana bir şeyler söyledi ama duyamadım. Art arda başımı iki yana sallarken Bartu önümde dizlerinin üzerine çöktü ve elleriyle yüzümü tuttu. Ona bir şeyler söyledim ama ne söylediğimi anlamadım. Ne söylediğimi bile bilmiyordum.

Yankı Koza'nın yüzüne art arda yumruklarını indirirken Koza karşılık bile vermiyordu; onu geri çekmeye çalışan kişiler, Mutlu ile Işık'tı. Lâl ise uzaktan bütün bu olanları izliyordu, her iki tarafı da. Hiçbir yere gitmeyecekti, biliyordum. Ortada kalacaktı, birileri onu kurtarsın diye bekleyecekti ama öyle olmadı.

Bartu, "Buradayım kardeşim," dedi bana, dudaklarını okudum, sonra kucakladığını hissettim. Bir kolu belimden sarıldı, diğer kolu bacaklarımdan tuttuğunda hiç kimsenin yüzüne bakmadan o kadar savaşın içerisinde beni o restorandan çıkarmak için yürümeye başladı.

Bilincim açıktı, sonuna kadar açıktı ama ruhum benimle beraber değil gibiydi. Vücudum Bartu'nun kucağında titrerken, beni oradan kurtaran kişi Bartu oldu ve son gördüğüm, Yankı'nın art arda Koza'nın yüzüne yumrukları indirirken, "Ondan uzak dur!" diye bağırmasıydı.

Yankı bütün öfkesini, bütün şüphelerini, bütün gördüklerini ve göreceklerini, duyduklarını ve duyacaklarını o gece Koza'dan çıkardı; bundan emindim. Koza'nın bana zarar vereceğini düşündü, belki de verdiğini ama benim ona vereceğim zararların sorumluluğunu da Koza üstlendi. Restorandan çıktığımızda Bartu araca yürümeye başladı.

O gün, o masadan fiziksel olarak kalkan iki kişi oldu; birisi Bartu'ydu ve diğeri de bendim.

Ama o gün, o gece, o masada maskesi düşen altı kişi vardı, tek maskesiyle oturan kişi ise Koza'ydı. Aslında hepimiz ruhsal olarak o masadan ayrıldık, Koza istediğine ulaştı. Hatta Yankı tarafından yüzüne o yumrukları yerken bile bunu istediğine emindim.

Eğer tek bir kişi o masadan kalkarsa bir daha böyle olamayız, demişti Yankı.

Herkes o masadan çoktan kalkmıştı, bunu Koza başarmıştı ve savaşlarından birinde Yankı o masada aslında kaybetmişti.

Bartu beni arabanın yolcu koltuğuna oturttu ve emniyet kemerini hızlıca bağlayıp kapımı kapattı. Donuk gözlerle, titreyen ellerimle ve dizlerimle camdan dışarıya bakarken o da sürücü koltuğuna oturdu ve kontağı çevirip arabayı çalıştırdı. Sonra gaza basıp o restoranın oradan baş başa ayrılmamızı sağladı.

Hareket bile edemedim, nefes almayı bile unuttuğumu fark ettiğimde derin nefesler aldım ama gözümden bir damla yaş bile akmadı. Arabanın içinde Bartu'nun ve benim nefesimden başka bir ses yoktu. Bartu'nun tarafındaki pencere açıktı, buz gibi hava içeriye doluyordu ve hafif hafif yağmur yağıyordu, belki de kar atıştırıyordu, bilmiyordum çünkü aralık ayının son haftasına girmiştik.

Yeni bir sene gelecekti, bu yeni senede başıma ve başımıza gelecek felaketlerden ise habersizdim.

Dakikalar sonra omzumda el hissettiğimde irkilip yanıma baktım ve Bartu'nun omzumu tuttuğunu gördüm. Diğer eli hâlâ kan içindeydi, direksiyon kanın rengini alıyordu ama umurunda değildi. "Bir insan nasıl sakinleştirilir bilmiyorum," dedi başını iki yana sallayarak. "Ama ben buradayım, eğer seni bu sakinleştirirse."

Başımı öne arkaya sallayıp gözlerimi kapattım. Sakince koltuğun başlığına yaslandığımda düşüncelerimi kontrol altına almaya çalıştım. Oradan ayrılmıştık, onları öylece bırakmıştık; şu an ne durumdalardı?

Geri dönmek istiyor muydum? Aslında istemiyordum ama kendimden çok, bu Bartu içindi. Gözlerimi aralayıp ona baktığımda çatık kaşlarla arabayı sürdüğünü gördüm; yollar bomboştu çünkü vakit gece yarısını çoktan geçmişti.

"Eline bakmamız gerekiyor." Titreyen ellerimle onun elini nasıl iyileştireceğimi bilmiyordum ama bir çaresini bulabilirdim. "Arabayı durdurur musun Bartu?"

"Önemi yok." Omzunu silkti. "Kendi kendine iyileşecektir."

"Bartu, lütfen," dediğimde yutkundum. "Düşünmemek için bana uğraşacak bir şeyler vermelisin."

Bana baktı, her nasıl bakıyorsam beni onayladı ve birkaç dakika sonra aracı deniz kenarında bir yerde durdurdu. Dalgalı denizin sesi Bartu'nun açık penceresinden kulaklarımıza dolduğunda arabanın içini aydınlatan tek ışık ayın ışığıydı. Bir sokak lambası yoktu, o sokak lambaları sadece Yankı'ya ve bana özeldi.

Vücudumu ona çevirip titreyen elimi öne uzattım ve kanayan elini vermesini bekledim. Bartu alayla güldü ama elini de uzattı. Kanla kaplanan elini görebilmek için torpido gözünü açtım ve peçeteyi çıkardım. Hijyenik olmadığını ne kadar bilsem de avcunun içini silmeye başladığımda yeni akan kanlar temizlendi ama kuruyan kanlar pembeleşmişti. Derin kesiğe bakarken, "Dikiş atılması gerekiyor," dedim. "Bu şekilde olmaz."

Bartu bir kez daha omzunu silkti. Titreyen ellerime rağmen ne yapacağımı düşündüm; hâlâ kanıyordu, onu durdurmak gerekiyordu ama aklım çalışmıyor gibiydi.

Bartu ne düşündüğümü anlamış gibi torpido gözündeki bıçağı alıp bana uzattı. "Gömleğimden bir parça kes de üzerine bağla. Kanı durdurur en azından."

Başımı sallayıp onu onayladım ve bıçakla gömleğinin etek ucundan zorlukla büyük bir parça kestim, karnı açığa çıktığında onun da vücudunda izler olduğunu görebiliyordum.

Çocukluk izleri.

Kestiğim parçayı avcunun içine bastırdığımda ve iki kere dolayıp sıkıca bağladığımda, "Hastaneye gitmemiz gerekiyor," diye mırıldandım.

"Önder'in yanına giderim," dedi. Ve o adı söylerken sesine kin bulaştı. "Ya da her neyse, bir çaresini bulurum."

Sakindi, bu beni şaşırttı ama ben onun aksine çok kötüydüm. Midem bulanıyor, başım dönüyordu. Geride bıraktıklarımın acısı, şimdi zihnime kamçılarını geçiriyordu. Ona baktım ama o yola odaklanmıştı, fazlasıyla düşünceliydi.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" Soruyu sorarken titreyen sesimi engelleyememiştim.

Uzun bir süre düşündü ve düşünürken kaşları çatıldı. "Gerçeği mi duymak istiyorsun?" diye sordu. "Bir aptal gibi." Elini elimden çekip eline baktı. "Bugün ilk defa aptallığımdan emin oldum. Önceden de farkındaydım ama şimdi gerçekten aptalmışım Helin. Bugün o masada en yabancı olan bendim. Sen bile değildin, bendim. Işık ve Koza, Yankı ve Koza..." Duraksadı, gözlerini bana çevirdi. "Lâl ve Koza. Lâl ve Yankı. Lâl ve ben. Lâl ve ben, Helin." Başını iki yana salladığında gözleri dolmuştu ve bundan nefret ediyormuş gibi başını direksiyona dayayıp gözlerini kapattı. "Bugün birisi ilk defa düşündüklerimi sesli dile getirdi

ve ben bununla yüzleştim. Ama ne var, biliyor musun? Ben aptal olmayı seviyormuşum."

Bartu'ya içimde öyle büyük bir sevgiyle bağlıydım ki o karşımdayken kendimi izliyor gibi olmuştum yine. Sevgi ve bağlılık. Onun hissettiği en net duygular bunlardı aslında ve en fazla istedikleri de bunlardı. İşte bu noktada biz aynıydık. Muhtaç olduklarımız, ihtiyaçlarımız aynıydı.

"Bir gün bunun gerçekleşeceğini biliyordun Bartu." Acımasızdım belki de ama onun gözlerini açmak gerektiğini biliyordum. "Bu belki düşündüğünden daha erken oldu ama Koza bunu sağladı."

"Ama ben anlamıyorum," dediğinde çaresizce gözlerini açıp bana baktı ve başını iki yana salladı. "Ben neden hep diğer tarafa atılan ya da umursanmayan o kişi oluyorum, anlamıyorum. Kimse bana sırlarını vermedi Helin. Kimse beni umursamadı bile. Sadece Lâl değil. Diğerleri de öyle. Çünkü ben aptalım diye mi?"

"Hayır." Dudaklarımı ıslattığımda benim de gözlerimin dolmaya başladığını fark ettim. "Bunun tek nedeni, senin hepsinden daha hassas bir kalbe sahip olman."

"Ama ben bunu aşmaya çalışsam da yapamıyorum," diye itiraf etti. "Yine de biri bana gerçekleri anlatsın isterdim. Biri bana bütün gerçekleri söylesin isterdim. Lâl karşıma geçip bana beni sevmediğini söylesin isterdim örneğin. Kötü olurdum, yıkılırdım ama bilirdim. Bu şekilde öğrenmezdim. Hepsi bana acıyor." Gözünden bir damla yaş aktığında elinin tersiyle o yaşı hızlıca sildi ve benden gizlenmek istiyormuş gibi arabadan inip kapıyı sertçe çarptı.

Ben de durmadım, peşinden indim. Arabanın kaputuna yaslandığında denize dönüktü ama dişlerini sıkmış, ağlamamak için kendisiyle savaş veriyordu. "Çocuk gibiyim amına koyayım," dedi bir yaş daha yanağından süzüldüğünde. "Canım yandığı her an ağlıyorum, ağlayamadığımda da orayı burayı yumrukluyorum. Benim bir yere kapatılmam lazım, aklını kaybetmiş götün tekiyim. Hastayım."

Onun gibi kaputa yaslandım ve rahatsız olacağı için gözyaşlarını görmezlikten geldim.

İnsan aynaya bakıp konuşabilirdi, öyle değil mi? İnsan en çok kendisiyle konuşurdu, insan en çok kendisine itiraf edebilirdi ve insan en çok kendisiyle yüzleşebilirdi.

Bartu'yla biz birbirimize benziyorduk ve ben kendimle konuşuyormuş gibi onunla konuşabilirdim.

Ona kimse hiçbir şeyi itiraf etmemişti, hiçbir sırrını vermemişti ve ben onun ilki olacaktım. "Bartu," dedim ani bir kararla. "Sana kimseye anlatmadığım bir sırrımı vereceğim." Bartu bakışlarını bana çevirdi ama ben denize bakmaya devam ettim. "Ve bu sırdan sonra belki de öfkeden deliye dönecek, bana arkanı dönüp gideceksin. Belki de bir daha beni aranıza bile kabul etmeyeceksin. Belki de benden öyle bir nefret edeceksin ki yüzümü bile görmek istemeyeceksin ama bunu senden başka kimseye itiraf edemem çünkü sana bakmak, seninle konuşmak kendimle konuşmaktan farksız. Bir kez olsun, kendimle sesli konuşacağım, senin gözlerinin önünde."

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Bartu'nun sesi temkinliydi fakat o sırrı istediğini de biliyordum.

"Hayır, artık yapmak zorundayım çünkü aklımı kaçıracak gibiyim." Ellerimi saçlarıma geçirip karıştırdıktan sonra gözlerimi ona çevirdim, dolan gözlerimden yaşlar dökülürken midem daha fazla bulanmaya başlamıştı. "Çünkü ben artık birine anlatamazsam öleceğim. Bak, birine anlatmazsam alacağım bir silahı, bu sefer içi kurşunla dolu olacak ve tam kalbimden kendimi vuracağım. Beni duydun mu? Dayanamıyorum."

Bartu'nun kaşları çatıldı. Gözleri kıpkırmızıydı, kirpikleri ıslanmıştı fakat çiseleyen yağmurun da bunda etkisi vardı. Hava buz gibiydi ama o soğukluğu hissetmek beni daha iyi ediyordu.

"Eğer aramızda kalacağı konusunda sana söz vermem gerekirse..."

"Hayır," deyip onu susturdum. "Bana söz vermek zorunda değilsin hatta bunları duyduktan sonra canın ne isterse onu yapmakta özgürsün."

"Helin," dedi duraksayarak. O sır için eskisi kadar istekli olmadığını anladım. "Bu sır..."

"Bu sır hepinizi ilgilendiriyor." Gözlerimi kaçırmak istedim, omzumu düşürmek ya da başımı önüme eğmek ama bunların hepsi için fazlasıyla kendimle savaştım çünkü yapmayacaktım. Sadece bir kez olsun, bir Sokak Nöbetçisi'nin gözlerinin içine bakıp kim olduğumu anlatacak, ona kendimi gösterecektim.

Bartu sessiz kaldı, anlatmamı bekledi. Gözlerinde bana karşı inanç vardı, bu inanç söner miydi bilmiyordum ama tek istediğim bir gün benden nefret etmemesiydi.

"Sana anlattığımda," dedim kısık sesle. "Benden nefret edeceksin. Hem de gerçek bir nefret." Dizlerim yine titremeye başladı fakat bu sefer ben ellerimi yumruk yapıp engellemeye çalıştım. "Sizin hikâyenizdeki en kötü insan ben olacağım, en azından senin kafanda."

Bartu kaşlarını kaldırdı. Şaşkınlık değildi ama kulaklarına inanamıyormuş gibiydi. "Beni düşünüp saatlerce o rakı masasında konuştuğum kız mı kötü biri?" dedi aynı ifadeyle. "Sana kötü biri olmadığını söylemeyeceğim çünkü bunu bilemem ama iyiliğini gördüm Helin. Ve sırf bu yüzden senden hiçbir zaman nefret etmem." Aksini kanıtlamak için konuşabilirdim ama bunu yapamadım çünkü gözlerinde öyle bir samimiyet vardı ki ona inanmak istedim. "Şu an anlayamazsın ama zamanı geldiğinde anlayacaksın. Sen benim nefretimi artık göremezsin. Ayrıca en kötü insanı sen mi olacaksın? Hadi ama! Sokak Nöbetçileri böylesine mahvolmuşken sen en kötüsü olamazsın."

"Gerçekten benden nefret etmez misin?" diye sorduğumda titreyen sesimle ona bakıyordum.

"Asla." Kollarını önünde bağlayıp yutkundu. "Ben birini sevdiysem ve o kişiye kardeşim dediysem elleriyle beni öldürse bile ondan nefret etmem."

"Peki ya elleriyle sevdiklerini öldürürse?" diye sorduğumda bakışları değişti ama hiçbir cevap vermedi. Derin bir nefes verdim, gözlerimi kapattım ve denizin kokusunun beni sakinleştirmesini bekledim, imkânsızdı. *Yap,* dedim kendi kendime, *aynanın karşısındasın ve kendinle konuşuyorsun. Yap bunu, Helin. Şimdi yapmazsan bir daha yapamazsın.* "Ben sizin ailenize," diye söze başladım, sonra yarım bir nefesin ardından devam ettim. "Koza tarafından *ajan* olarak gönderildim. Sizi mahvetmek için."

Ona bakmadım, gözlerimi açmadım ama nefesinin kesildiğini hissettim. Devam etmemi bekledi, devam etmek için kendime birkaç saniye verdim ve o birkaç saniyede kendi içimde savaşan iki kişiyi de susturdum. "Ekip için çalışıyorum. Ekip'in asıl sahibi, Koza. Ekip beni Koza'yı bulmam ve sizi mahvetmem için aranıza gönderdi. Ben Koza'nın kim olduğunu bilmiyordum ve sizinle tanıştığımda aklından ne geçiyorsa hepsinde haklıydın. Yani bana güvenmemek konusunda, bana önyargılı yaklaşmak konusunda. İçten içe sizi çürütmek asıl amacımdı." Yutkundum, yine gözlerimi açmadım ama kalbimde yangın vardı.

"Fakat sizi tanıdığımda işler benim için istediğim gibi ilerlemedi. Bak, benim ailem hiç olmadı ama siz benden nefret ederken bile öyle bir aile sıcaklığınız vardı ki ben sizi çürütebilecek cesareti kendimde bulamadım."

Sustum. Bu söylediklerimi sindirmesi için ona süre verdim. Sonra yavaş yavaş gözlerimi aralayıp ona baktığımda beni izlediğini gördüm ama bütün bunların yanında bakışlarında öfkeyi aradım, yoktu. Nefret yoktu. Hatta hâlâ aynı inançla bakıyor, aynı istekle beni dinliyordu. Şaşkındı, bozguna uğramıştı ama bana karşı duyguları değişmemişti.

"Senin bir amacın olduğunun içten içe hepimiz farkındaydık ama bu... Bizim yanımıza ihanet için gönderildin," dedi en yalın özetle. "Fakat bunu yapamadın, öyle mi?"

Öyle olmasını ben de dilerdim ama öyle olmamıştı. Ve bunun suçlusu Bartu'ydu ama şimdi bakıldığı zaman kendime bir suçlu aradığımı da yeni fark ediyordum.

"Yaptım." Bu yanıtımdan sonra Bartu'nun yüzündeki ifade değişti, nefret etmedi ama tedbirli bir şekilde geriye adım attı. "Ve bunun suçlusu, sendin."

"Ben miydim?"

"Evet." Başımı iki yana salladım. "Bana inanmıyordun, bana önyargıyla yaklaşıyordun ama bazen öyle haksız şekilde beni suçluyordun ki..." Yine de hiçbir neden, onlara ihanetimin gerekçesi olamazdı, biliyordum. "Bir keresinde beni öylesine kötü biri olmakla suçladın ki sana duyduğum öfkeyle ilk ihanetimi gerçekleştirdim."

Yine tepki vermesini bekledim ama vermedi, sakince fakat kaşlarını çatarak, "Ben sana zarar vermeye çalıştım ve sen de bunun karşılığını bana vermek istedin," dedi. "Fakat bana hiçbir şey olmadı, neden?"

"Çünkü zarar vermeye çalıştığım kişi sen değildin." Anlayamadı, kaşları daha fazla çatıldı. "Yani sana zarar vermek istedim ama sana bizzat zarar vermek zordu, umursamazdın. Sevdiğin birisine zarar gelirse altından kalkamazdın, bu yüzden sevdiğin birisi zarar görsün istedim."

İşte o anda bakışları değişti, nefreti değil ama öfkesini gördüm. "Helin," diye fısıldadı. "Ne yaptın?"

Aslında kime yaptığımı anladı ama ne yaptığımı merak etti. Korktum ama bana bir şey yapacağından değil, onu kaybedeceğimden ötürü korktum. Yine de yalanlara sığınmadım, bir kez olsun gerçekleri bütün

çıplaklığıyla onun önüne sermek adına, "Lâl'in günlüğünü," dedim. "Ekip'e verdim. Sana en fazla bu şekilde zarar verebilirdim, kendim de en fazla bu kadar kötülük yapabilirdim ve ben de bunu yaptım."

Bartu'nun dudakları aralandı, gözleri kısıldı. Yaralı olmayan eli yumruk halini alırken geriye bir adım attı. Kendini dizginlemeye çalıştı, öfkesi tamamen gözlerine doldu ama yine nefreti yoktu. "Bunu," dedi zorlukla konuşarak. "Nasıl?"

"Merak etme," diyerek hızlıca ellerimi kaldırdım. "Hiçbir şey olmadı. Yankı bana güvenmediği için hepinizin ortadaki günlüklerini değiştirmişti, Lâl'in de öyle. O gün Ekip'e verdiğim günlükte sadece beş sayfa doluydu ve hepsi Lâl'in geçmişinden bir anıydı. Hiçbirinin işine yaramazdı ama o günün cezası sadece bu değildi." Bartu'nun rahatladığını hissettim ama öfkesi hâlâ yerli yerindeydi. "Bu sırrı senden başka birisi daha biliyor, ona ben anlatmadım ama kendisi gördü. Lâl, o gece, günlüğü verirken beni yakaladı."

Bartu büyük bir şaşkınlıkla, "Lâl senin ajan olduğunu biliyor mu?" diye sordu.

"Evet." Aklından geçenleri okudum. "Ve hayır, Yankı'ya söylemedi hatta benim için, Yankı'ya yalan söyledi. Bu hayatta Yankı'nın tek güvendiği insan, benim için yalanlar söyledi."

Bartu bana arkasını döndü, ellerini saçlarına geçirip karıştırdıktan sonra sargılı elinin parmağını bana doğru kaldırdı. "Bu nasıl olur?" diye sordu. "Lâl asla Yankı'ya bunu yapmaz, yalan söylüyorsun."

Kalbim kırıldı, haksız yere. Elbette bu anlattıklarımdan sonra bana inanmayacaktı ama yine de, "Yalan söylemiyorum," dedim kısık sesle. "İstersen gidip Lâl'e sorabilirsin. Bunu neden yaptı bilmiyorum ama yaptı, bu sırrı sakladı."

Elini aşağıya indirip dehşet içinde, "Başka ne yaptın?" diye sordu.

"Başka hiçbir şey yapmadım."

"Helin," dedi keskin bir sesle. "Başka ne yaptın?"

"Başka hiçbir şey yapmadım Bartu," dedim inleyerek. "Yemin ederim yapmadım. Tek yaptığım buydu, başka hiçbir şey olmadı."

"Ama sen..." Bartu ellerini şakaklarına bastırdı ve kendi bulunduğu yerde öne arkaya birkaç adım atıp başını salladı. "Zaten çok büyük bir ihanetsin. Yani senin Koza'yla bir ilişkin var, onun hayatındasın ve Yankı'yı da parmağında oynatıyorsun..."

Şaşkınlıkla, "Ne?" dediğimde gözlerim irileşti. "Hayır, böyle bir şey yok. Ben Koza'nın kim olduğunu bile çok sonradan öğrendim, onu ise Ekip'in başında hiçbir zaman görmemiştim. Aramızda bir ilişki filan yok!"

Bartu nefesini verdi. "Beni aptal yerine koymaya çalışıyorsun Helin. Bugün o herif senin elini tuttu."

"Evet ama..."

"Doğruları anlattığını söylüyorsun ama yalanlardan sıyrılamıyorsun."

Öfkeyle üzerine yürüyüp, "Kahretsin," diye bağırdım. "Şu an hayatımda hiç olmadığım kadar dürüstüm ve ilk defa sana itiraf ediyorum bunları ama sen bana inanmayacak mısın?"

Bartu sinirlenmeye başladığımı gördüğünde o da öfkesini dışarıya vurarak, "O halde onun sana böyle yakın davranmasına neden izin verdin?" diye sordu.

Bir tarafım söyle dedi, diğer tarafım beni yalanlara itekledi. Ama Bartu, bana öyle masum, öyle büyük bir inançla baktı ki onu kim kandırırsa kandırsın, artık o kişi ben olmayacaktım.

"Ailenin kimler olduğunu hiçbir zaman bilemedin, değil mi?" Sorumu sorar sormaz kasıldı, omuzları titredi ama gözleri ruhsuz bir şekilde baktığında yanıtı aldım. "Ya bir gün ailenin bir üyesi karşına çıksaydı? Onun için birçok şeyi yapar mıydın?"

Vereceği cevap benim için oldukça önemliydi çünkü birbirimize bu konuda benziyorduk. O da ailesini hiçbir zaman tanımamıştı, ben de. Ve Koza bana abim olduğunu söylediğinden beri kalbimdeki tomurcukların yeşermesi akıl kârı değildi. Bugün de o tohumlar çiçeklenip büyümüştü, hissetmiştim.

Koza beni kurtarmıştı, bir yabancı bir yabancıyı kurtarmazdı; o benim abim olabilirdi.

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe saniyeler sonra. "Ama ilk yapacağım şey kim olursa olsun ona sarılmak olurdu çünkü nasıl hissettirdiğini merak ederdim." Yutkunduğunda âdemelması hareket etti, ay ışığı yüzünü aydınlatıyordu. "Onun dışında bilmiyorum. Empati bile kuramıyorum çünkü imkânsız." Gülümsedi, içten bir gülümseme değildi. "Küçükken yani Sokak Nöbetçileri'yle tanışmadan önce diğer kimsesiz çocuklar bana Meryem'in oğlu derlerdi. İsa yani. Onların aileleri vardı, terk

edilmişlerdi ya da sokağa atılmışlardı ama ben gerçekten Meryem'in oğlu gibiydim." Dudaklarını büktü.

"Seninle biz birbirimize benziyoruz," dediğimde ona doğru bir adım daha attım ve aramızdaki mesafeyi aştım. "Ben de hiçbir zaman ailemi tanımadım ama seneler sonra..." Bartu'nun gözlerindeki donukluk uzaklaştı, dudaklarımdan çıkan kelimelerin ardından gözlerimden yaşlar boşandı. "Koza benim abimmiş, öyle söyledi." Başımı iki yana salladım ama dizlerim öyle bir titriyordu ki uzanıp ona tutunmak istedim. "Başta inanmadım Bartu. Yemin ederim inanmadım hatta ondan kaçtım çünkü imkânsız dedim senin gibi ama bugün hissettim. O benim abim olabilir."

"Koza senin abin mi?" dedi söylediğimi tekrar ederek. "Yani Yankı'nın düşmanı, senin abinmiş, öyle mi?"

"Öyleymiş." Umutla ona baktım ve o gözlerimdeki umudu gördü. "Ben bu hayatta iki kişiden abi sıcaklığını aldım. Biri sendin." İşaret parmağımı ona doğru uzattım. "Bu saatten sonra benden nefret eder misin, bilmiyorum ama o abi sıcaklığın hiç geçmeyecek. İkincisi ise Koza'ydı. Bugün elimi tuttuğunda, daha önce beni kurtardığı zamanki sıcaklığını aldım."

"Seni kurtardığında mı?" Sonra yüzünü buruşturdu, elleriyle yüzünü kapattı ve kendine birkaç saniye verdi. "Çok karmaşık," dedi kendi kendine söylenerek. "Çok zor, çok ağır." Sonra ellerini yüzünden çekti. "Bunları Yankı öğrendiğinde neler olacak?"

Nefesim kesildi ama korkularımı ona belli etmemeye çalışarak, "Ona söyleyecek misin?" diye sordum. "Ona anlatacak mısın?"

Düşünmedi, bir an bile. "Hayır." Onları ilk tanıdığım zaman bütün bunları duyar duymaz ortalığı ateşe verecek, Yankı'ya her şeyi anlatacak kişi Bartu'ydu. Hatta öyle bir gözü dönerdi ki bana kötülükler yapardı. Ama bu sakinliği ve karşımda dik duruşu, en fazla onun hakkında yanıldığımı gösteriyordu.

"Bana kızgın mısın?" diye sordum.

Lâl'de hissettiğim korkuyu Bartu'da alamadım. "Eğer o günlük konusunda Lâl zarar görseydi sana fazlasıyla kızgın olurdum Helin. Ama yine de senden nefret etmezdim." Aslında onun da dengesi bozulmuştu ama bana yansıtmamaya çalışıyordu. "Yine de tek bir şartım var, Yankı'ya söylememek için değil, sana olan inancımı kırmaman için. Tek bir şart."

"Nedir o?"

"Benden hiçbir şey gizlemeyeceksin bundan sonra," diye mırıldandı kederli bir sesle. "Bu saatten sonra benden hiçbir şey gizlemeyeceğine söz verirsen ne olursa olsun, kim ne derse desin önünde dururum. Bak, bana anlattın ve bu bir kez oldu, artık kim olduğunu biliyorum. Belki başka bir zaman olsa, belki öyle bir masadan kalktıktan hemen sonra bunları söylemeseydin daha büyük tepkiler verirdim ama şimdi Helin, benden öyle şeyler gizlenmiş ki senelerce, senin bu söylediklerin çok hafif kalıyor." Gözlerini açtı. "Söz ver, diğerleri ne gizlerse gizlesin, benden hiçbir şey gizlemeyecek tek kişi sen olacaksın."

Omuzlarım düştü, acıyla yutkundum. Aklıma Işık'ın vuruluşu ve onu vuran kişilerin Ekip olması geldi hatta sonrası da fakat bunu söyleyemedim.

Belki de söylemeyi atladığım başka sırlar da vardı ama bencilliğim bir kez daha ağır bastı.

Gözlerimden yaşlar mutlulukla döküldü. "Yani benden nefret etmiyor musun?"

Bartu bir abi şefkatiyle gülümsedi, sonra bir abi şefkatiyle ellerini omuzlarıma koydu. "Senden nefret etmemek için üç nedenim var benim Helin," dedi. "Birincisi, biz birbirimize benziyoruz, insan en çok kendinden nefret etse bile en çok kendine sığınır. Sen beni bir gün iyi ettin, o günü ölsem de unutmam." Sonra omuzlarımı tutan elleri kollarıma doğru kaydı. "İkincisi, benimle sırrını paylaştın, beni aptal yerine koymadın. Bu bile senden nefret etmemem için bir neden."

Gözlerim irileşti, yaşlar akmaya devam etti. "Peki üçüncüsü ne?"

"Brosun lan," deyip gülümsedi ama onun da gözleri dolmuştu. "Kardosun, benden sonraki en büyük kırosun. Senden nefret edilmez." Bir anda beni kendisine çekip bir abi gibi sarıldı, kolları şefkatle bana dolandı. "Kamyon arkasında benden daha iyisin kızım sen. Senden nefret edilir mi?"

"Bartu," diye hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığımda ben de ellerimi onun beline doladım; eli saçlarımda gezindi. "Söz veriyorum, her şeyi sana anlatacağım artık."

"Bartu değil," deyip geriye çekildi. "Bro."

"Bro değil," deyip ağlayarak onu düzelttim. "Brocuğum."

Bartu daha fazla ağlamamı istemiyormuş gibi gülmeye başladı. "Brocuğum ne lan?" diye inledi. "Kibar kıro."

Elimin tersiyle yaşları sildiğimde gülerek, "Bugün de yaşlar yanaklarımızdan süzüldü be," dedim ama ağlamaya devam ediyordum. "Neyse ki bardaklarımıza doldurup tekrar onları içtik, boşa gitmesin diye."

Bartu yüzünü buruşturdu ve kusuyormuş gibi bir ses çıkardı. "Bu kadarı bana bile ağır geldi." Sonra havaya baktı. "Donmadan eve gitsek iyi olacak, hadi arabaya." Korktum, tereddüt ettim ve o bunu anladı. "Merak etme," deyip yolcu koltuğunun kapısını açtı. "Artık ne olursa olsun bir sırdaşın olarak yanındayım."

Gülümsedim, boğazım acıyordu. "Sırdaş brocuk," dedim arabaya yürürken. Sonra arabaya bindik beraber.

Bir abi gibi bana arka çıkan ilk kişi Bartu'ydu. Ve ne olursa olsun yanımda olacağını söylemişti ama yine de dayanamayıp, "Bir gün beni terk edip gideceksiniz diye korkuyorum," dedim o arabayı çalıştırırken.

Bartu düşünmeden, "Ben kimseyi yarı yolda bırakmam," deyip güvenle bana baktı. "Her ne olursa olsun seni terk edip gitmeyeceğim Helin."

Evin önüne gelip arabadan indiğimizde ben ne kadar tedirginsem, Bartu o kadar sakindi. Hatta bu sakinliği fazlasıyla şaşırtıcıydı. Omzumun üzerinden ona baktığımda, "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Ne demek istediğimi anladı ama umursamaz bir sesle, "Benim için değişen hiçbir şey yok," dedi. "Kardeşlerim yine aynı kardeşlerim. Tek bir kişi dışında. Artık Koza benim nefretimi göremez ve Lâl de benim sevgimi."

Cebinden anahtarını çıkarıp kapının deliğine yerleştirdiğinde, "Ondan vazgeçiyorsun, öyle mi?" diye sordum kulaklarıma inanamayarak. "Yani bu sefer gerçekten vazgeçiyorsun, öyle mi?"

"Lâl'in gözümde artık Işık'tan bir farkı olmayacak Helin," dedi bana bakarak. Öyle bir gizledi ki hislerini, bir an, sadece bir an onun gerçekten vazgeçtiğini hissettim. "Ben de bunun için sana söz veriyorum."

"Ama bunu..."

"Ve konu kapanmıştır." Anahtarı çevirip içeriye girdiğinde odanın ışığı açıktı yani eve gelmişlerdi. Bartu derin bir nefes verdi, ben de aynısını yaptım. Birbirimize son bir kez baktık, sonra ikimiz de odaya yürüdük.

İçeriden kimsenin sesi gelmiyordu ama adım attığımız saniyede hepsinin yüzüyle karşılaşmamız aynı anda oldu.

Tekli koltuklardan bir tanesinde Işık oturuyordu, sırtını yaslayıp bacak bacak üstüne atmıştı ama bakışları bizimle buluştuğunda kaşları çatıldı, birkaç saniyenin ardından benim yüzümü gördüğü anda huzurla nefesini verdi.

Onun hemen yanındaki koltukta Mutlu oturuyordu. Dirsekleri dizlerinde, elleri saçlarını karıştırırken bizi gördü, derin bir nefes verip, "Nihayet," dedi ve ayaklandı. Sonra Bartu'ya koştu ve elini tutup kendine çekti. "Hayvan herif, sana bir şey olacak diye ödüm koptu." Elini inceledi, yırtık gömleğine baktı, sonra bana kızgınlıkla, "Onu hastaneye götürmedin mi?" diye sordu.

Bartu Mutlu'nun saçlarını karıştırıp odanın içindeki masaya ilerledi. "Birazdan gidip bir çaresine bakacağım. Kocan gelmiş gibi koşmana gerek yoktu."

Mutlu ilk başta Bartu'nun bu rahatlığına anlam veremedi ama saatlerdir olan gerginlikten ötürü olsa gerek derin bir nefes verip, "Kocam değil misin?" diye sordu. "Endişelenirim tabii."

Gözlerim odanın içindeki Lâl'e kaydı. Yankı'nın hemen yanında oturuyordu, üçlü koltukta. Gözleri kıpkırmızıydı ve saçları dağılmıştı. Sadece Bartu'yu izliyordu ama Bartu öylesine umursamaz davranıyordu ki bu onun canını daha fazla yakıyordu, görebiliyordum.

En son Yankı'ya baktım ve ilk gördüğüm ellerinin tersindeki yaralar ve kan izleri oldu. Koza'ya attığı bütün yumruklarının öfkesiyle ve bütün hırsıyla şimdi karşımızdaydı ama bakışlarındaki ifadeden aklından ne geçtiğini anlayamıyordum. Gözleri bir bana, bir Bartu'ya kayarken ne diyeceğini düşündü ya da bizim konuşmamızı bekledi.

Ben de kendimi masanın yanındaki sandalyeye bıraktığımda ilk konuşan Bartu oldu. Yankı'ya, "Onu fena haşlamışsın," dedi ellerini göstererek. "İyi mi?"

Yanıt Mutlu'dan geldi. "Patlamış bir ağız ve kırık bir burunla ne kadar iyi olunabilirse o kadar iyi."

Bartu güldü. Evet, güldü. Az önce duyduklarına rağmen güldü hatta umursamazlıkla omuzlarını silkip, "Yankı Sarca, Bartu Sarca'ya dönüşüyor demek, ha?" dedi alayla. "Sana hiç yakıştıramadım."

Yankı ise Bartu'yu duymazlıktan gelip bana direkt, "Seninle konuşmamız gerek Helin," dedi. Korkuların en büyüğü kalbimde çalkalandığında elim yavaşça kalbime gitti.

Bartu, "Ondan önce," deyip oturduğu sandalyeden kalktı ve odanın içine yürüdü. "Benim söylemem gerekenler var."

Hepimiz onun ne söyleyeceğini merak ettik ama o Lâl hariç hepimizin gözünün içine bakarak ellerini ceplerine yerleştirdi. "Bugün herkes birileri hakkında bir şeyler öğrendi," dedi dürüst bir sesle. "Ve en masum olan taraf bendim. Fakat bu yüzden hiçbirinize kızmıyorum çünkü size kendimi böyle kabullendiren bendim." Gözleri Yankı'ya döndü, ardından Işık'a. "İkinizin..." Sonra bana baktı. "Ve senin Koza'yla bir geçmişiniz var."

"Bugün bunların olacağını size söylemiştim," dedi Yankı sakin bir tınıyla ama konuşan kendisi değilmiş gibiydi. "Ve bugün bizi parçalayabileceğini de söylemiştim. Bugün hiçbirimizin o masadan kalkmaması gerektiğini de. Ama siz ikiniz, bugün o masadan kalktınız."

"Biz o masadan kalkmadık," dedi Bartu Yankı'ya bakıp. "Biz o masadan kaçtık ve emin ol herkes o masadan kalktı kardeşim. Öfkeden gözün dönmüştü Yankı, bu ilk defa oldu ama Helin'in ne halde olduğunu bile görmedin." Çenesi kasıldı, gözlerini öfke bürüdü ama gülümsedi. "Umarım sen de ona birini hatırlatmamışsındır, bu öfkenle. Kendini dizginlemen gerekiyor kardeşim. Öfkeni dizginle, yoksa başaramıyor musun?"

Mutlu diğer taraftan sessizce, "Yavaş Bartu," dedi ama bunu hepimiz duyduk.

"Neden?" Bartu Mutlu'ya şaşkınlıkla baktı. "Doğruları söylüyorum. Durmadan beni sakin olmam konusunda uyaran Yankı Sarca, bugün değer verdiği birisi dizlerinin üzerine çökmüşken öfkesine yenik düştü, onu görmezlikten geldi."

"Bartu," dedi Yankı ayağa kalkıp. "Ne yapmaya çalışıyorsun? Amacın şimdi hepimizi parçalamak ve bu aileyi dağıtmak mı? Bunu yapmana izin vermem, asla. Senin de gitmene izin vermem."

Bartu şaşkınlıkla gözlerini açıp, "Hayır," dedi. "Siz benim hâlâ kardeşimsiniz, hâlâ oradasınız ve hâlâ yanımdasınız. Sizden vazgeçmem hatta burada sizden vazgeçmeyecek tek kişi belki de benim."

"Ben de vazgeçmem," dedi Mutlu bir anda.

Işık diğer taraftan, "Bugün olanlar bizi parçalayamaz," diye katıldı.

Bartu ise onları onaylayarak başını salladı ve yine Yankı'ya döndü. "Ama benim başka bir teklifim var Yankı," deyip başını omzuna düşürdü. "Bizim bir kardeşimiz daha varmış, adı Koza'ymış ama Önder onu üvey evladı gibi bizden gizlemiş. Bugün hepimizin *gerçek yüzleri* ortaya çıktı ve Koza'yı gördük. O senin düşmanın olabilir ama benim düşmanım değil." Derin bir nefes verdi, geriye adım attı. "Koza eğer kardeşimizse onun da yanımızda olmasını istiyorum. En azından onun da gerçek yüzünü görmek istiyorum."

Yankı'nın yüzünü büyük bir şaşkınlık kapladı. Böyle bir teklif beklemiyordu ve aslında hiçbirimiz bize böyle bir teklifle geleceğini düşünmüyorduk. Bir an Işık'ın yüzündeki silik tebessümünü gördüm ama Yankı ona baktığı anda gülümsemesi silindi. Mutlu da o gülümsemeyi yakaladı. Benimse kalbimdeki acı bir an silinir gibi oldu.

"Bu olmaz," dedi Yankı dişlerini sıkarak. "Onun kim olduğunu bilmiyorsun."

"Biliyorum," dedi Bartu. "Birinci Sokak Nöbetçisi ve bizim üvey kardeşimiz." Sonra Yankı'yı baştan aşağı süzdü. "Ve senin düşmanın ama bizim düşmanımız değil." Başını iki yana salladı. "Artık kararları tek başına vermeyeceksin Yankı Sarca. Burada artık bizim de sözümüz geçecek. Neden mi? Çünkü senin sakladığın sırlar belki de hepimize zarar veriyor."

Sessizlik oldu. Yankı hepimize donuk gözlerle baktı ama benim üzerimde bakışlarını daha fazla gezdirdi. "Onu hayatımıza sokmak mı istiyorsun?" diye sordu. "Koza'yı?"

"Evet." Bartu onu onayladı, ardından dönüp hepimize baktı. "Oylama yapalım. Eğer Koza'yı isteyenlerin sayısı fazla olursa o artık bizim de hayatımıza dahil olacak."

"Hayır," dedi Yankı ama karşı çıkarken belki eski hükmünün olmadığının farkındaydı. "Bu oylamayla seçilecek türden bir şey değil, saçmalamayı kes."

Bartu elini kaldırdı, ilk kaldıran oydu. "Koza'yı, Birinci Sokak Nöbetçisi'ni, üvey kardeşimizi kim tanımak istiyor?" diye sordu. "Ben istiyorum."

Yankı gözlerini Bartu'dan ayıramazken, arkasında kalan Işık ayağa kalktı, bir an bile düşünmedi ve elini kaldırıp, "Ben de istiyorum," dedi. "Ona fazlasıyla haksızlık yapıldı."

"Sadece kendi haksızlıkların için bunu istiyorsun," dedi Yankı ona dönüp. "Ben ona haksızlık yapmadım. Ben ona hak etmediği hiçbir şey yapmadım."

"Bunu bilemeyiz," dedi Bartu kaşlarını kaldırıp. "Bunu zaman gösterir."

"Bana inanmıyor musun?" diye sordu Yankı.

"Kardeşim, ben artık kime inanmam gerektiğini bilmiyorum," deyip kaşlarını çattı. "Neden bu kadar karşısın? Onun tek derdi seninleydi, bize gerçekten zarar bile vermek istemedi bence. Bunu yapmaz, eğer endişelendiğin bu ise."

Mutlu da ayağa kalktı ve elini kaldırıp Yankı'nın yüzüne baktı. "Bana kızma," dedi başını iki yana sallayıp. "Ama kardeşimin ve benim hayatımı kurtaran o adammış. Hayatımızda yeri olmalı."

"Mutlu," dedi Yankı gözlerini açıp. "Bunu nasıl..." Elini saçlarına geçirdi ve üç kardeşine de baktı. "Sizinle oynadı, bugün istediği aslında buydu ve karşılığını veriyorsunuz."

"İstediği bizi parçalamaktı," diye düzeltti Işık. "Onu kabullenmemizi hiçbir zaman istemedi ama biz onu kabullenmek istiyoruz. Parçalanmadığımızı ama buna rağmen onu kabullendiğimizi gördüğünde bozguna uğrayacaktır. Savaş değil Yankı. Barış. Koza barış yolunu bilmez."

Bartu o esnada omzunun üzerinden bana baktı ve güven veren bir ifadeyle gülümsedi.

O an bütün bu olanları benim için yaptığını anladım. Tek düşündüğü bendim, sonra Koza'ydı ama çektiğim acıyı ve çaresizliğimi gördükten sonra eğer öz abimse, onun da benim yanımda olmasını istiyordu.

Lâl başını olumsuz anlamda iki yana sallayıp Yankı'nın yanında yerini aldı.

Durum üç üç gibi görünüyordu. Bartu, Mutlu ve Işık Koza'yı istiyordu ve ben, tarafsız bir şekilde iki tarafa bakıyordum.

"Ben bir Sokak Nöbetçisi değilim," dedim Bartu'ya. "Oy kullanamam."

"Sen buradaki üç kişi için bir Sokak Nöbetçisi oldun," dedi destekleyen bir sesle. "O yüzden, hayır dersen Koza bizimle olmaz, eşitlikten dolayı ama evet dersen..." Sonra hiçbir şey söylemedi, bütün kararı bana bıraktı.

Sol elimde Yankı'nın elinin sıcaklığını hissettim. Güvenliydi, sıkıca tutarken dünyada bana kimse zarar veremezmiş gibi geliyordu ama o elin beni bir gün bırakıp gitmeyeceğinden hiçbir zaman emin olamıyordum.

Sağ elimde Koza'nın elinin sıcaklığını hissettim. Aileyi anımsatıyordu, bir abi şefkati vardı ve sıkıca tutarken dünyada bana kimse zarar veremezmiş gibi geliyordu ve vermemişti de. Koza hiçbir zaman elini elimden çekmemişti; ilk yedi yaşımda elimden tutmuştu, sonrasında ise bir an bile bırakmamıştı. Bunların dışında şefkatini hiç göstermemiş hatta Ekip'te bir hayvan gibi eğitilmeme neden olmuştu.

Beni piyonu gibi görüyordu, silahtım onun için ve belki de Sokak Nöbetçileri'nin ortasındaki canlı bombasıydım.

Biliyordum ki ikisinin de elini aynı anda tutamazdım ama seneler sonra bir ailemin olduğunu öğrenmiştim ve ilk defa, bugün, bir aileyi hissetmiştim: öz ailemi. Bu kişi Koza'ydı. O benim elimi hiçbir zaman bırakmazken, ben de onun elini artık bırakamayacakmışım gibi geliyordu.

İstediği belki de buydu, belki de abim bile değildi ve aileye bu şekilde girmek için çaba sarf ediyordu ama yine de ona arkamı dönemezdim.

Çünkü o bana arkasını dönmemişti.

O beni dayımın ellerinden kurtarmıştı, hissediyordum.

En önemlisi o bir Sokak Nöbetçisi'ydi. "Ben sadeceyim," dedim zorlukla konuşarak. "Hep öyle kalacağım ama Koza, bir Sokak Nöbetçisi'ydi. Yine olabilir. Benden daha fazla hak ediyor." Ardından elimi yavaş yavaş havaya kaldırdığımda titriyordu ama gizlemek imkânsızdı. Yankı Mutlu'ya, Işık'a hatta Bartu'ya bile bakmadığı hayal kırıklığıyla bana baktığında gözlerimi ondan ayıramadım. "Üzgünüm," dedim Yankı'ya. "Hayatımı Koza'ya borçluyum. O beni hiç bırakmadı."

12.

İTİRAF

Bartu Sarca'nın güncesinden... ***30.06.2013***

Bugün seni uyurken izledim, üzerini örttüm, kâbuslarını dinledim, sonra biraz daha seni izledim.

Birine ilk gördüğüm anda âşık olacağımı düşünemezdim ama seni gördüğümde ikimiz de çocuktuk, ben seni o çocuk kalbimle sevip âşık oldum ve sen o çocuk kalbinle bana hem anne hem aile oldun.

Yoluna taşlar düştü, o taşları itekledim.

Yürüdün, yürürken dengen sarsıldı, senin dengen oldum.

Benden ne istersen onu yaptım.

Ve sen bugün benden Yankı'ya ihanet etmemi istedin, kendin için.

İlk önce kendime izin vermedim, sonra ihanetimi bile senin için gerçekleştireceğimi fark ettim.

Başımı önüne eğdim, ipi geçirmeni bekledim ve sen o ipi geçirdikten sonra ben ilk ve son ihanetimi Yankı'ya senin için ettim.

Sen ise seni izlediğimin ertesi günü, Yankı'yla beraber beni bırakıp gittin.

Yine de Lâl, yine de günlüğümün her sayfasını sana feda edeceğim ve bir gün dönmen umuduyla her gün seninle geçirdiğim anılarla dolduracağım.

Nerede, nasıl mutluysan öyle kal, benim ilk cümlem sensin, son cümlem de sen olacaksın.

"Birinci Sokak Nöbetçisi, Bartu Sarca"

Hayal kırıklığı.

Bu duygunun verdiği hissi çok iyi biliyordum çünkü defalarca tatmıştım, hem de herkes tarafından. İlk önce kalbimi kırmışlardı, sonra da hayallerimi, ardından beni parçalara ayrılmış bir şekilde arkalarında bırakıp gitmişlerdi. Doğumdan ölüme kadar hep bu olacaktı, biliyordum.

Ama bazen, bazı insanların bizi hayal kırıklığına uğratmayacağına inanırdık.

Ben Sokak Nöbetçileri'ni tanıdıktan sonra bunu tatmıştım.

Sanırım, bir insanın sizi hayal kırıklığına uğratmayacağını düşünmek, en büyük güven kaynağıydı.

Düşünüyordum da Sokak Nöbetçileri beni bir kez olsun hayal kırıklığına uğratmamıştı. Başkalarının sıralayarak hayal kırıklığı diyebileceği birçok tez olabilirdi ama benim için yoktu.

Yankı hariç.

Bunu isteyerek yapmadı, bunu isteyerek yapacak bir adam değildi ama ona öyle bir güveniyordum ki farkında olmadan, defalarca beni hayal kırıklığına uğrattığı halde hep bir nedeni olduğuna inanıyordum.

En büyük hayal kırıklığı, göğsümden bir silahla kendimi vurduğum zaman o silahı elimden almamasıyla başlamıştı. Evet, bunu diğer Nöbetçiler de yapmamıştı ama zaten o zaman, güvendiğim tek kişi Yankı'ydı.

İnsan güvenmediği birine karşı hayal kırıklığı da hissetmezdi.

Yine de biliyordum, o Yankı Sarca'ydı, bir nedeni olmalıydı, ona öyle geri dönülemez bir şekilde güveniyordum ki, o silahı elimden almadıysa, kalbimin parçalanması gerekiyordu o an. Belki de kalbim yanlış atmıştı, kalbim hatalıydı ama o hatalı olamazdı.

Bunun adı sadece güven de değildi, bunun adı körlüktü, bunun adı güvenecek kimsen kalmadığında birinin ellerini sıkıca tutmak demekti.

Fakat hayal kırıklığından önce boş vermişliğimi hissetmiştim. Demiştim ki, benim elimin suçuydu, o silahı ben tuttum, onun suçu değildi. Benim tetiğe basan parmağımın suçuydu, onun uzanıp silahı almayan elinin hiçbir suçu yoktu.

İkinci en büyük hayal kırıklığım, benim ellerimi tutan Yankı'nın o elleri bırakmasıyla olmuştu. Ve benim gözlerim o gün görmüyordu.

Ben kördüm, o bunu biliyordu ama Ekip'e ait olan depoda ellerimi bırakmış, beni terk etmişti. Bana, birkaç dakika da olsa, beni terk edebileceğini hissettirmişti.

Ve o kör kadın, karanlıkta yine de ona koşmuştu.

Evet, gitmemişti, evet, bırakamamıştı ama aklından geçmesi bile bir hayal kırıklığıydı.

Üçüncü hayal kırıklığım birçok insana yanlış gelebilirdi ama benim elimi bırakıp Lâl'i korumak için öne atılması beni bozguna uğratmıştı.

Belki de Koza, Bartu'nun içine cümleleriyle işlediği gibi bana da işlemişti ve Lâl'e şüpheyle bakmama neden olmuştu.

Fakat bu üç hayal kırıklığımı tamir eden tek kişinin ben olduğumu yeni fark ediyordum. O onarmamıştı, hem de hiçbirini; ben kendimle konuşmuş, kendimi iyileştirmiştim. Lâl Sarca değildim elbette, sürekli birileri beni iyileştirmek zorunda da değildi fakat her şeyi gören Yankı Sarca, benim hayal kırıklıklarımı görmezlikten gelmişti.

Hoş, hayal kırıklıklarımı onarması için ona da izin vermemiştim çünkü daima ona karşı olan güvenimi yansıtmıştım.

Bugün elimi bırakmıştı. Ruhu yanımdaydı, orada oturuyordu ama gücü uzaklaşmıştı. Ve bunun nedeni başka bir Sokak Nöbetçisi olsaydı böylesine kırılmazdım, biliyordum. Mutlu için elimi bıraksaydı yine aynı duyguları hisseder miydim? Peki ya Işık?

Asıl soru şuydu: Yankı, Mutlu veya Işık için elimi bırakır mıydı? Bilmiyordum.

Tek bildiğim, onun binlerce haklı nedeni de olsa, ona kırılacak kadar bencil olduğumdu.

Belki ben de onu robotlaştırıyordum, onu istediğim gibi görüyordum. Belki de öylesine bencildim ki onun da bir insan olduğunu unutuyordum.

Belki de düşündüğüm kadar bana değer vermiyordu.

Ben bunları hissettim o birkaç saniyede, Yankı Sarca da kendi içinde hissetmiş olacak, gözlerine öyle bir hayal kırıklığı oturdu ki bunu ne ben iyileştirebilirdim ne de kendisi.

Hayal kırıklığı, güvenden gelirdi.

Yankı Sarca bana hiçbir zaman güvenmemişti ki, bu hayal kırıklığının nedeni de neydi?

Yankı Sarca benim karşımda hiçbir zaman körleşmemişti, benim kadar.

Onun bakışlarına aynı kırgınlıkla karşılık verdim. Havada asılı kalan elim yavaşça aşağıya indiğinde Bartu bir şeyler söyledi fakat aldırış etmedim. Birbirimize kalplerimizi gösterdik; hangimiz daha fazla parçalanmıştık bilmiyordum ama asla geçmeyecek tek bir duygum vardı.

Yankı Sarca'ya olan ihtiyacım.

Şimdi karşısına geçmek istiyor, kırgınlıklarımı anlatmak istiyordum ama anlatırken sanki o değilmiş gibi. Bir babaya anlatır gibi. Bir

babadan akıl alır gibi. Demek istiyordum ki, *Yankı bana bunları yaptı, ben ona kırgınım, nasıl geçecek bu böyle?*

Fakat kıran o iken, onun ellerine yine kalbimi emanet edebilir miydim, bilmiyordum.

Yankı oturduğu koltuktan ayağa kalktı. Yer sarsıldı, dengem sarsıldı, dizlerim titredi halbuki çok sakin görünüyordu. Bana kaç dakika baktı, bilmiyordum ama herkes ona bu süreyi tanıdı.

Ve o an bir şeyi fark ettim.

Bu gecenin en sessiz oyuncusu aslında Yankı'ydı.

Lâl ağlamıştı, Mutlu gerçekleri öğrenmişti, Işık Koza'ya yaklaşmıştı, Bartu Koza'yı istemişti. Ben kaçmıştım.

Yankı en sessizimizdi. Bir kez olsun hiç konuşmamış, hiç yol göstermemişti ve hepimiz, ben de dahil, ona karşı bir barikat örmüştük. Bakıldığı zaman, şu an fazlasıyla yalnızdı ve kimse onu artık dinlemeyecekti.

Yankı'nın gözleri Bartu'ya döndü. Kaşları düz bir çizgi halini aldı, duygudan yoksundu, bana olan hayal kırıklığı Bartu'ya karşı yoktu. "Bunu mu istiyorsun kardeşim?" diye sordu sakin bir sesle. "Eğer gerçekten istediğin bu ise, öyle olsun. Kendi cezanı kendin kes, artık peşinden seni kurtarmak için de koşmayacağım."

Yine geçerli hiçbir şey söylemedi. Yankı Sarca böyleydi. Onunla ilk tanıştığım zamanlar, iyiliği beni çileden çıkarırdı ama o yine de susardı. Ben ona kötülük yapardım, o beni iyileştirirdi.

Şimdi de susuyordu.

Yankı susmayı nasıl başarıyordu? Yankı sabrı nasıl öğrenmişti?

Bartu ellerini ceplerine yerleştirdikten sonra arkasındaki üçlü koltuğa kendini bıraktı. "Sen bilirsin kardeşim," dedi düz bir sesle. "Zaten ne dersen de, bu değişmeyecek. Ayrıca birinin beni kurtarmasına gerek yok, bugün sizin yüzünüzden düştüm, en güvendiklerimsiniz. Güvenmediklerim beni düşüremez."

Yankı gülümsedi. Mutluluktan yoksun bir gülümsemeydi. Alaycı da değildi. Çözemedim. Arkasında kalan Lâl ise hâlâ ağlıyordu. Gözyaşları bir türlü dinmiyordu. Ona bakınca da kalbimin acımasını engelleyemedim. İçinde her ne yaşıyorsa çığlık çığlığa bağıramıyordu, susuyordu. Konuşamamanın verdiği acıyı ve Lâl'i ilk defa bu kadar iyi anladım.

Bartu bile artık oralı değildi.

Lâl ağladığı zaman gökyüzü ile yeryüzünün yerini değiştiren Bartu Sarca, Lâl'i bu denli ağlatan Koza'ya kollarını açıyordu.

Herkes yine bir aradaydı bu gece fakat değişen çok şey vardı.

Değişen çok yüzler vardı.

Değişen çok hisler vardı.

Koza'nın başarmak istediği eğer bu ise istediğine ulaşabilmişti.

Sokak Nöbetçileri fiziksel olarak bir aradaydı ama ruhları dağılmıştı.

Yankı başını bir kez salladıktan sonra bir daha hiçbirimizin yüzüne bakmadan odanın dışına yürüdü. Lâl bir an afalladı, ardından peşinden gitmek için adım attığında Yankı durdu. Dönüp Lâl'e baktı, ilk defa Lâl'e bakarken gözlerindeki sertliği gördüm. "Lâl," dedi üzerine basarak. "Yalnız kalmak istiyorum, peşimden gelme, beni yalnız bırak." Ve ilk defa Lâl'in gözlerine Yankı'ya bakarken bir duygu oturdu: şaşkınlık.

Yankı tarafından ilk defa mı önüne duvar örülüyordu?

Bıçak gibi kesildi. Bartu oturduğu yerde baştan aşağı Lâl'i süzdü, sonra dudağının kenarıyla gülümsedi. İçi acıyor muydu? Bartu'nun o cüssesinden daha büyük olan sevgisi, öylece bir anda bitemezdi.

Bu gece herkesin maskesi düşmüştü de artık tek maske takan kişi Bartu Sarca mı olmuştu?

Yankı Lâl'in bakışlarını umursamadan odadan çıkıp gitti. Merdivenlere yönelmek yerine dış kapıya doğru gitti ve o kapı açılıp kapandığında dışarıya çıktığını anladık. Hepimiz birbirimize bakarken Işık direkt Lâl'in yanına gitti ama Lâl hâlâ Yankı'nın çıkıp gittiği kapıya doğru bakıyordu.

Kötü bir histi, ne yazık ki daha önce tatmıştım ama Lâl ilk defa tadıyordu.

Hepimiz belki de Koza'nın söylediklerinin etkisindeydik ama koşulsuz bir gerçek vardı ki, onun cümlelerini yaşayan Yankı Sarca Lâl'e şu an sert çıkıyorsa gerçekten suçlu Lâl miydi?

Gözyaşları gözlerinden aşağıya daha hızlı yuvarlandı, ellerinin titrediğini ilk defa gördüm. Dudakları aralandı, Bartu'ya baktı. Bir şey söylemek istedi ama başaramadı, bunu gördüm. Aralıklı dudaklarıyla bağıra çağıra konuşmak istedi ama başaramadı. Çırpındı, sesi çıksın istedi ama yapamadı. Öyle çaresiz görünüyordu ki kalbimin sıkıştığını hissettim.

En sonunda ellerini kaldırıp Bartu'ya anlamadığım o işaret diliyle bir şeyler söyledi. Gözlerindeki ifadede çaresizlik vardı. Bartu'nun ne

olursa olsun onun gözyaşlarını umursamayacağını düşünmüyordum ya da arkasını dönüp gideceğini. Bir şekilde kendi kalbinin rüzgârına kapılacaktı.

Fakat hiç de öyle olmadı. O dudağının ucundaki gülümsemesini silmeden, "Burada konuşabilirsin Lâl," dedi. "Yalnız konuşmamıza gerek yok." Ellerini cebinden çıkardı, öne eğildi, dirseğini dizine yaslayıp elini yüzüne yerleştirdi. "Ve ağlamayı bırak artık, seni üzen nedir? Eğer Koza'nın sana zarar vermesinden korkuyorsan buna hiçbirimiz izin vermeyiz." *Hiçbirimiz izin vermeyiz* dedi, *ben izin vermem* demedi.

Benim bile içim acıdı. Onun Lâl'e olan aşkına ben bile öyle bir alışmıştım ki içim acıdı, Lâl'i düşünemedim.

Işık Lâl'in sırtını okşarken, Mutlu kaşlarını çatıp Bartu'nun yanına oturdu. "Onunla yalnız konuşsana," dedi dağılanlar toplanabilirmiş gibi. "Birbirinize karşı böyle kırgın mı olacaksınız artık?"

"Kırgın mı?" Bartu kaşlarını kaldırıp Mutlu'ya baktı. "Ne kırgını oğlum," dedi yarı şaşkın yarı alaylı. "Benim Lâl'e kırılmaya hakkım da haddim de yok. Kalbine mi kızacağım Lâl'in? Daha neler." Gözleri Lâl'i buldu. "Sana kırgın değilim Lâl. Senin ne hissettiğini görmeyen kendime kızgınım ama geçecek bu kızgınlık. Sorun yok kızım, anlasana. Aynı Bartu'yum ben." Derin bir nefes verdi. "Sadece bitti, diğerleri gibi kardeşimsin. Yemin ederim, daha fazlası olmayacak."

"Saçmalıyorsun." Işık Lâl'in arkasından çıkıp Bartu'ya kızgın bir bakış attı. "Öfkelisin diye böyle konuşuyorsun. Lâl senin her şeyindir. Bizimle aynı kefeye koymayı bırak, kimseyle aynı kefeye koymazsın onu. Kandırmaya çalışma."

Bartu kaşlarını havaya kaldırdı. "Ne yazık ki Lâl'in benim için ayırdığı bir kefesi bile yokmuş." Omzunu indirdi, bu güçsüz bir duruş değildi, aksine pes etmiş gibiydi. "Hem baksana, hepiniz görüyordunuz ama ben onun görmediğine inanıp kendimi kandırıyordum." Çenesiyle beni işaret etti. "Helin bile ilk bakışta anlamış benim Lâl'e hissettiklerimi. Ama aptal Bartu, kendini kandırmış. Aptallık yok Işık. Artık yok."

"Bu aptallık değildi," diye sözü devraldı Mutlu. "Sen Bartu Sarca, Lâl Sarca'dan vazgeçeceksin, öyle mi?" Gözlerini kocaman açtı. "Söylesene bana, sen ondan vazgeçtiğinde bir başkası onu severse? Küçükken dövmediğin birisi kaldı mı lan?"

Lâl yokmuş gibi Işık'ın ve Mutlu'nun gösterdiği çabayı izlerken bakışlarım Lâl'in üzerindeydi. Sadece ağlıyordu. Başka hiçbir şey yoktu. Bartu'yu izliyor, için için ağlıyordu. Duracak gibi değildi, sessiz ağlayışları dinmiyordu.

Bartu'nun öfkelenmesini bekledim alıştığım gibi ama hepimizi bozguna uğrattı. "Aslında benimki bencillikmiş," dedi ciddiyetle. "Kızın hayatıyla oynadım, en başından beri. İlk başta Önder'den kaçmasını engelleyen kişi bendim. Sonra o benim olmasa da benim sandım, önünü kapattım. Haddime mi düşmüştü elin adamlarını, elin çocuklarını dövmek?" Başını önüne eğip salladı. "Ama ne bileyim, o da engelliyordu beni, ben de sandım ki..." Sonra sustu, nefesini verdi. "Ama sadece ben değildim ki. Sana yaklaşanları da engellerdi. Yankı'ya da..." Bartu'nun sesine yine şüphe bulaştı.

Sessizlik oldu. Rahatsız bir şekilde oturduğum sandalyede hareketlendim, Mutlu'nun gözünden bu kaçmadı. "Dürüstçe mi konuşuyoruz?" diye sordu Mutlu. Ardından bakışları Lâl'e kaydı. "Lâl senin onu sevdiğini hep bildi, bana kalırsa. Bu yüzden senin ondan vazgeçmeyeceğine inandı ama Yankı..." Sonra bir anda gözleri bana döndü. "Lan Lâl düşündüğümüz gibi Yankı'ya..." Devamını getiremedi çünkü öyle bir baktım ki sustu. "Helin'i neden engellemedi o zaman? Buna bir cevabın var mı?"

Bartu başını yerden kaldırmadı. Lâl hâlâ aynı şekilde duruyordu. Mutlu ve Işık, onun içinden geçenleri mi söylüyorlardı? Anlatmak istedikleri gerçekten bunlar mıydı?

Bartu omzunun üzerinden bana baktı göz ucuyla. Koyu gözleri kısıldı, yüzüne samimi bir gülümseme yayıldı. "Çünkü Yankı Helin'e öyle bir bakıyor ki, Lâl bunu engelleyemeyeceğini gördü. Engellerse neler olacağını gördü. Engellediğinde nelere katlanacağını fark etti."

"Yine de bir şeyler yapabilirdi..." diye söze başlayan Işık'ı Bartu elini kaldırıp susturdu.

"Yapmadı mı?" diye sorup yine bana baktı. "Yapmadı mı Helin?" diye sordu. "Ailemize geldiğinde hepimiz senden hoşlanmadık ama Lâl bir başka değil miydi, söylesene?" Başımı iki yana salladım, dahil olmak istemiyordum hatta o odanın içinde, bu konuşmanın içinde bile bulunmak istemiyordum. Bartu bunu gördü, üzerimdeki ağırlığı aldı. "Yaptı. Gözlerimle gördüm. Yankı Helin'e yaklaştıkça, Lâl biraz daha azaldı."

Lâl daha fazla ayakta duramayacakmış gibi birkaç adım attıktan sonra Bartu'nun önüne çöktü. Bunu hiçbirimiz beklemediğimiz için donduk kaldık ama Lâl ellerini Bartu'nun dizlerine koyup gözlerinin içine baktı.

O an onu anladım. Bartu onu konuşmadan da anlasın istedi. Canını bu kadar yakan neydi? Zaten Bartu'nun sevgisine karşılık verdiği yoktu şimdi neden bunu yapıyordu? Gerçekten bencilce Bartu onu sevsin mi istiyordu yoksa o da Bartu'ya karşı...

Bartu Lâl'in dizlerine koyduğu ellerine baktı. Sonra uzanıp sol elini tuttu, avcunun içine aldı. Diğer elini elinin üzerine koydu. Gözlerinin içine bakarken hissizlik vardı ve elini tutarken bir baba gibiydi. "Herkesin herkes için ayrı bir kefesi vardır Lâl," dedi düz bir sesle. "İkizlerin kendisine ait kefeleri var, benim sana karşı ayrı kefem vardı." Geçmiş zaman kullandı. "Senin ise Yankı'ya karşı... Ama bak, beni iyi dinle." Elinin üzerine yavaşça vurdu. "Yankı'nın ayrı kefesi, Helin için oldu, senin için olmadı. Bununla yüzleşmek zor oluyormuş, acını anlayabiliyorum." Elini elinden çekti, Lâl'in eli kucağına düştü. "Yine de şunu bilmeni isterim, benim için de artık senin ayrı bir kefen yok. Kız kardeşim, Lâl Sarca. Benim için Helin'den de Işık'tan da bir farkın kalmadı."

Sesi bile titremedi bu cümleleri kurarken, gözlerini bile kırpmadı hatta Lâl'in daha fazla ağlayışını bile umursamadı. Söylediklerini öyle büyük bir inançla dile getirdi ki neredeyse inanacaktım ama yanlıştı. Yankı Sarca'nın benim için ayırdığı ayrı kefesi yoktu, Lâl benden daha değerliydi.

"Bartu," dedi Işık, onun bile sesi titredi ama Bartu'nun gözleri hissizliğini kaybetmedi. Lâl'in omuzları düşüp ağlamaya devam ettiğinde Işık onu zorlukla da olsa yerden kaldırabildi.

Mutlu ise, "Bokunu çıkardın," dedi öfkeyle. "Kız ağlıyor lan. Abartıyorsun, bu sen değilsin."

"Lan yeter," dedi Bartu Mutlu'ya ters ters bakıp. "Niye hepiniz Bartu Lâl'i sevmeye devam etsin istiyorsunuz? Lâl için mi? Ona iyi mi geliyor bu? Benim hayatım yok mu amına koyayım?" Kaşları çatıldı. "Kapatın şu konuyu, bir daha da açılmasın." Aynı kızgınlıkla Lâl'e de baktı. "Sen de gidip yüzünü yıka, dramatikleştirmeyin lan olayı. İyiyim ben."

Sanıyordu ki Lâl onun için ağlıyordu ama Lâl'in ağladığı eminim, kendi hisleriydi.

Mutlu Bartu'nun yanından kalktığında kızgın bakışlarını ondan ayıramadı. Işık da aynı ifadedeydi. Hepsi Lâl'in üzerine titriyorlardı ve onun bu halde olmasının sorumlusu Bartu diye görüyorlardı. Lâl'in bu kadar gözbebeği olmasının nedeni neydi?

Işık Lâl'i omuzlarından tutarak odadan çıkardı, göz göze gelmedik. Onun arkasından Mutlu da onlarla beraber gitti. Merdivenlerden yukarıya çıktıklarında odada sadece ben ve Bartu kaldık.

Yalnız kaldığımız anda Bartu gözlerindeki hissizliği sildi ama yerine gelen duygusunu tanıyamadım. Omuzları bu sefer güçsüzlükle düştü, sırtını koltuğa yasladı ve başını tavana çevirdi. Dudakları aralıklı nefesini verirken parmakları şakaklarını ovaladı. Benden kendini gizlememesi bir yana dursun, ben de ondan kendimi gizleyemeyerek sandalyemden kalkıp yanına oturdum.

Bir süre ikimiz de sessiz kaldık. Söylediklerini sindirdik, kendisi, kendi söylediklerini sindirmeye çalıştı ya da her ne yaptıysa derin nefesler aldı.

En sonunda söylediği canımı yaktı. "Çok ağlamaz, değil mi? Çok ağlamasın."

Elimi dizine yerleştirip sıktım. Bartu Sarca'nın Lâl'i. Artık böyle olmayacak mıydı? Kulağa tuhaf geliyordu. "Umarım," dedim, onu kandırmak istemedim. "Yine de onu dinlemeliydin, belki de sana anlatacakları vardır."

"Kimseyi dinlemek istemiyorum artık." Gözlerini sıkıca yumdu, şakaklarını ovalamaya devam etti. "Fark ettim ki kendimi hiç düşünmüyor, hep Lâl'i düşünüyormuşum. Şimdi bir anda kendi içime yönelince..." Şakaklarındaki parmakları duraksadı. "Alışkanlıklardan vazgeçmek zor olacak."

"Alışkanlıklardan vazgeçilir," dediğimde elimi dizinden çektim ve gözlerimi karşıdaki duvara diktim. "Önemli olan sevmekten vazgeçmek. Bunu yapamazsın Bartu."

"Yaparım."

"Yapamazsın."

"Yaparım."

"Yapamazsın."

Dikleştiğini hissettim, omzuyla omzuma sertçe çarptı, belki amacı beni dürtmekti ama diğer tarafa doğru savrulduğumda neredeyse

düşecektim, kolumu kavrayıp beni tuttu. Bu ikimizi de güldürdüğünde, "Kızım git biraz kilo al," dedi dilini damağına vurarak. "Hayatımda gördüğüm en sıska brosun."

"Senin omzunun çarpışı ile bir otobüsün çarpışı aynı güçte," deyip sertçe bacağını yumrukladım.

"Ah, gıdıklandım," dedi Bartu alayla.

Gözlerimi devirdim. "Kendini kandırmak ne demektir, iyi bilirim Bartukıç," diye mırıldandım Mutlu'nun ona hitap ettiği gibi. "Kendini kandırıyorsun."

"Neden öyle diyorsun?" Kaşları çatıldı, yüzünü yüzüme çevirdi. "Bakarsın başkasını severim hem de büyük bir tesadüfle olur bu. Biz de boş adam değildik lan kardo." Çenesini havaya kaldırdı. "Vardı bize de şiirler yazan kızlar ama biz başkalarını kendimize şiir yaptık diye o şiirleri görmezlikten geldik."

"Hangi kamyon arkası bu?" diye sordum.

"Çok ciddiyim ben," dedi. "Lâl benim en güzel şiirimdi."

O kadar yaşananlara rağmen sevecen bir şekilde gülümsediğimde, "Dikkat et de şiirini başkasını tamamlamasın," dedim ağzını arayarak. "Lâl başkasını bulursa görürüm seni."

Samimi bir sesle, "Bulsun," dedi. "İkimiz de birbirimizden başkalarıyla olabiliriz. Bak, şu dakikadan sonra gör Bartu'yu." Başını aşağı yukarı salladı. "Çapkınlık da değil bu. Gözlerimi açacağım. Sen şu kaslara baksana bir, hangi kız düşmez?"

Gözlerimi yine devirdim. "Kızları arka odaya da çağıracak mısın libido reis?"

Bartu yüzünü buruşturdu. "Beni kimlerle kıyaslıyorsun lan?" Ayağa kalktı, karşımda dikildi. Çocuk gibi, "Bak göreceksin," dedi. "Gözlerimi açtığımda birisi karşıma çıkacak. Ciddi ciddi ona tutulacağım. Çaba sarf etmiyorum, o bana gelecek. Sonra gör şenliği."

"Lâl ne olacak?"

Bartu'nun yüzü düştü ama bana belli etmemeye çalıştı. "Bir şekilde benim onu sevmememe alışır herhalde. Hem ben onu bırakmam ki." Hâlâ çocuk gibiydi. "Sevgim bitse bile değerim bitmez, hiçbirine bitmez. Bilmiyorum farkında mısın ama benim bu beş kişiden başka ailem yok." Beni de onlara dahil etmesi, şefkatle gülümsememe neden oldu.

"Yine de Lâl'i Yankı'dan vurmasaydın iyi olurdu." Ne demek istediğimi anlamadı. "Yankı'nın beni ayrı kefeye koyduğu filan yok, bunu sen de biliyorsun. Lâl de dahil hepiniz Yankı için benden daha değerlisiniz." Lâl'in ayrı kefesi vardır diyemedim, ne olursa olsun canı yanardı, biliyordum. Ama hissettiğim buydu.

Bartu kulaklarına inanamıyormuş gibi, "Bunu Lâl'i vurmak için uydurmadım," dedi. "Gerçeklerdi. Kör müsün kızım?"

Başımı salladım. "Körüm."

"Eh, en az benim kadar," diye mırıldandıktan sonra yine yanıma oturdu. "Ama Yankı'nın sana nasıl baktığını göremeyecek kadar da kör olamazsın."

"Ne demek istiyorsun?"

Bartu bir aptala anlatıyormuş gibi tane tane konuşmaya başladı. "O benim kardeşim," dedi büyük bir sevgiyle. "Yankı benim en fazla kavga ettiğim ama durup durup babammış gibi sarıldığım tek kişidir. Bilmiyorum, belki de onu benden daha iyi tanıyordur diğerleri ama hislerini en iyi ben görürüm. Lâl'i sevdiğimi söylediğim ilk kişi Yankı'ydı." Kaşları çatıldı. "Birbirimizi tanıdıktan beş sene sonrasıydı. Yine bir şeye öfkelenmiş, orayı burayı yumruklarken, Lâl'i seviyorum, demiştim. Bana sadece, biliyorum, demişti. Tabii biliyordu, eskiden sevgimi daha çok belli ederdim." Lâl'den bahsederken bile gözleri parladı. "Sana ona yazdığım şiirlerden bahsettim mi? Çocukken ona şiirler yazardım, ona hiç veremedim. Okumayı öğrendikten sonra doğru düzgün kitaplar bile okumadan vasat şiirler yazdım ona." Güldü. "Yankı'ya şiirlerimi okumuştum. O kadar kötü şiirler ki nasıl ilgiyle dinledi, anlamıyorum."

Öyle heyecanla anlatıyordu ki bir an Lâl'e karşı olan bütün duyguları yerli yerine geri dönmüş gibiydi. Bartu Lâl'i sevmekten öte, Lâl'i sevmeyi seviyor olabilir miydi? Belki de onu ilk gördüğü anda tutulmasının nedeni, birini sevme ihtiyacıydı. Işık olsaydı onu sevecekti ya da başka birisi. Belki de her şey tesadüftü, zamanında söylediği gibi, alışkanlıktı.

"O şiirler günlüğümün sayfalarının arasında. Yankı'dan başka kimseye de okumadım zaten." Duruşu değişti, heyecanını fark ettiği anda geri düzeltti. "Her neyse, konumuz bu değildi, zaten bir daha da şiirler yazmam."

"Şiirler yazan bir adam olman, ne yalan söyleyeyim, beni şaşırttı." Dudaklarımı büktüm.

"Önyargılı kıro," diye hayıflandı. "Size kalsa, Yankı gibiler şiirler yazar. Güzel tango yaptığıma da inanmamıştınız zaten."

"Ve sen dehşet tango yapıyorsun brocuğum," deyip göz kırptım.

"Konumuza dönelim, beni sonra översin," deyip o da bana göz kırptı. "Yankı, bana ciddiyetle birine böyle bağlanmanın akıl işi olmadığını, beni kör edeceğini söylerdi. Beni bir baba gibi karşısına alıp vazgeçmem gerektiğini filan konuştu. On gün önce bunu hatırlasam amacını sorgulardım ama şimdi düşününce anlıyorum. Ona göre birine bağlanmak, aklını kaybetmek demekti. Bana demişti ki, *aklını durdurmak istemiyorsan kimseye bağlanma.*" Kulaklarımda Yankı'nın durmadan bana, "*aklımı durduruyorsun,*" deyişi çınladı.

Gözlerimi gözlerinden kaçırıp yere baktım. Bana durmadan bu cümleyi kurmasının nedeni bu muydu? Belki de onu anlamamı istiyordu, belki de kendisiyle konuşuyordu, bilmiyordum. "Yani sen diyorsun ki..."

"Yani ben diyorum ki, sen Yankı'nın aklını durduruyorsun," dedi Bartu hızlıca. "Bu da yetmiyor, saatlerce senin fotoğraflarına bakmasına neden oluyorsun. Ölmüşsün gibi, sen yanında yokken romantik komedi karakterlerine dönüşüp fotoğraflarına bakıyor."

"Romantik bir göt mü?" dedim gülerek. "Bu Yankı'ya hiç yakışmadı."

"Şerefsiz, havalı herif," dedi o da gülerek. "Kıçımın kenarı. Kesin şiirler de yazıyordur."

"Ama bunlar..." Elimi saçlarıma geçirip karıştırdıktan sonra kafamın içinde dönen bütün tilkileri tek tek toplayıp tasmalarını takmaya çalıştım. İmkânsızdı. Bartu Yankı'yı benden daha iyi tanıyordu elbette ama öyle güzel bir kalbi vardı ki, belki de böyle olmasını istiyordu. Gözlerim Bartu'ya döndü, dikkatlice baktım. "Yankı sence ihanetimi en başından beri fark etmiş miydi?"

Çok kısa bir süre düşündü, gözleri kısıldı. Aklından geçenleri söyleyip söylememek konusunda kararsız kalsa da ona öyle büyük bir merakla baktım ki, "Hepimizi senin hakkında uyarmıştı," dedi ağız ucuyla. "Hepimiz için de önlemler aldı." Sonra gözlerine keder oturdu. "Kendisi dışında. Böyle konuları benden daha çok Mutlu'yla paylaşır çünkü benim fevri bir şekilde senin üzerine saldıracağımdan filan korkar."

Bütün olanları bir de Yankı'nın gözlerinin içine bakıp söyleme kısmı beni fazlasıyla geriyordu ve Bartu da bunu fark ediyordu. "Ben bunu

iki kere yaptım," dedim onu göstererek. "Yani Lâl'e bazı kısımları itiraf ettim ama sana her şeyi itiraf edebildim. Bunu Yankı'ya yapmak..." Ellerimi saçlarımdan çekip yüzümü avuçladım. "Yankı ve Koza arasında neler geçti bilmiyorum ama tek bildiğim, Koza'nın Yankı'dan daha fazla sakladığı sırlar olduğu." Omzumun üzerinden yüzüne döndüm. "Yankı, ihanetim bir yana dursun, Koza'nın abim olduğunu öğrenirse ne yapar?"

"Neyden korkuyorsun?" O da benim gibi öne eğildi ve kimsenin duymaması gerekiyormuş gibi sessizce fısıldadı. "Eğer sana kötü bir şey yapacağından korkuyorsan..."

"Yankı bana en kötü ne yapabilir?" Sorduğum soru ona ulaştığında ne demek istediğimi anlayamadı. "Yankı beni bırakıp giderse en kötüsü olur. Yankı beni bırakır mı Bartu?"

İyi tanıdığını söylüyordu, hislerini bildiğini söylüyordu. Hayır demesini bekledim ama, "Bilmiyorum," dedi yarım dakika düşündükten sonra. "Eskiden olsa, ihanetini anladığı anda bile seni kapı dışarı edeceğini söylerdim ama şimdi, bu şekildeyken kesin bir şey söyleyemiyorum." Rahatsızca oturduğu yerde kıpırdandı. "Bunu itiraf etmek zor ama babasını dinlemeyen bir çocuk gibi hissediyorum, içim rahat değil."

"Koza konusunda mı?"

"Evet." Koltuktan kalktı ve odanın içinde birkaç adım atıp kendisine süre tanıdı. "Her ihtimali düşünüyorum, her ihtimale göre hareket ediyorum. Koza'yı aramıza istememin tek nedeni ona üzülmem değil, evet bu da var ama tek neden bu değil." Durdu, bana baktı. "Bugün masada bizzat bana oynadı ve beni yanına çekmeye çalıştı. Ayrıca senin abin olduğunu söylüyor. Tek bir cümle, başka kanıtı yok."

"Ve bir fotoğraf karesi." Duraksadı. "Yani, dayım ve annemle olan fotoğrafı var."

"Onun olduğunu nereden biliyorsun?"

"Gözlerinden tanıdım." Sonra bir an kaşlarım havaya kalktı, sırtımda acı hissettim. "O fotoğrafta küçüktü ve gözlerinin rengi farklıydı ama masada Önder'in onu o hale getirdiğini söyledi. Yani o fotoğraf çekildiğinde ben doğmamışken Önder'in ellerinde miydi?"

"Yoksa yalan söylerken buna dikkat edeceğin ihtimalini unuttu mu?" Tek kaşı havaya kalktı, yeniden odanın içinde yürümeye başladı. "Bütün bunlar için, Koza'nın yanımızda olması gerekiyor. Sen onun

abin olduğuna inanabilirsin ama bunun yalan olma ihtimali de var Helin. Bu ihtimali hiçbir zaman göz ardı edemeyiz. Ayrıca bir amacı varsa bunu biz de görebiliriz."

Ben de oturduğum koltuktan kalkıp karşısında durdum. "Yani onu aranıza istemenin nedeni bir plan mı?"

Bartu yüzünü buruşturdu. "Sadece o değil." Dudaklarını birbirine bastırdı, başını iki yana salladı. "Bak, benden çok şey saklanmış, tamam mı? Ben artık kimseye güvenmiyorum. Hatta şu an tek güvendiğim kişi sensin." Dondum, bakışlarım bile donuklaştı çünkü Sokak Nöbetçileri'nden ilk defa biri bana güvendiğini söylemişti. "Madem benden bir şeyler saklandı," dedi başını eğip. "Bunları ben de öğrenebilirim."

"Bartu..." Elim boynuma gitti ve ateşin tenime korkudan dolayı uğradığını hissettim. "Ya iğrenç bir yolsa bu?"

"Kaybedecek neyim var?" Omzunu silkti. "Güven mi? Onu kaybettim. Hayal kırıklığı? Fazlasıyla yaşadım. Sevgi? Hiç olmadı. Aklım? Ben zaten yarım akıllıyım. Bak bu noktada sen beni tamamlarsan iyi olur çünkü bazen aptal oluyorum."

Nefesimi verip, "Aptal filan değilsin," dedim. "Aksine, şu an çok akıllıca hareket ediyorsun ama..." İçim bir türlü rahat etmiyordu ve bunu anlayamıyordum.

"Sanırım Yankı haklıydı," deyip göz kırptı. "Benim aklımı durduran Lâl'di." Tedirginlikle ona bakmaya devam ettim ama o rahatça ellerini omuzlarıma yerleştirip üstten üstten bana baktı. "İçin rahat olsun, kimsenin zarar görmemesi için elimden geleni yapacağım."

Ellerimi kollarına koyup, "Koza'nın abim olduğuna inanmıyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Olmama ihtimalini düşünüyorum." Omuzlarımı sıktı. "Bu yüzden, kimseye Koza'nın abin olduğu ihtimalinden bahsetme. Belki de Koza'nın istediği budur, bilemiyoruz. Hem zaten sen inanmıyordun, öyle değil mi?"

Kalbime acı oturdu. Ben o ihtimale bile tutunup kendimi kuyulardan çıkarabilirdim ve bunu Bartu görmüştü. "Ben inandım bir an." Sesim titrediğinde Bartu'nun da gözlerine acı bulaştı. "Bir kez inanmak bile beni iyileştirdi."

"Ama insanlar yalan söyler," diye mırıldandı. "Sen de dahil, aramızdaki herkes yalan söylemiş. Asıl bu ihtimali hiçbir zaman unutma."

Başımı aşağı yukarı sallayıp onu onayladım. Bartu ellerini omuzlarımdan çekip büyük bir nefes verdikten sonra, "Duşa girmem gerekiyor," dedi. "Sonra da uyuyacağım." Boynunu çıtlattı. "Sen de fazla ayakta durma, uyu. Gözlerinden uyku akıyor."

Nerede uyuyacaktım?

Kollarımı önümde bağladım. "Teşekkür ederim," deyip gülümsemeye çalıştım. "İyi uykular kardo."

Uyumayacağını biliyordum, uyuyamayacağından da emindim ama ikimiz de sanki bunun farkında değilmişiz gibi davrandık.

Bartu da gülümseyip yanağımdan makas aldıktan sonra, "İyi uykular bro," dedi ve arkasını dönüp odadan çıkmaya yeltendi ama aklına bir şey gelmiş gibi durduğunda çatık kaşlarla dönüp bana baktı. "Yankı'nın yanına gidecek misin?"

Kendi içimde kendimi sorguladım. Ne olursa olsun, her seferinde ona giden aklıma ve kalbime döndüm ve her zaman ikisinin söz sahibi olduğu konuda şimdi ikisinin de sessiz durduğunu fark ettim. Kollarımla kendime sarılıp, "Bilmiyorum," dedim kısık sesle. "Sanki artık ayaklarımı parçalamam gerekiyormuş gibi hissediyorum ya da birilerinin beni sakat bırakması lazım. Çünkü ben artık ona, ona kırıldığımda bile koşmaktan yoruldum."

Bartu çaresizce başını sallayıp beni onayladıktan sonra, "Seni bir başkasının sakat bırakmasına gerek yok," dedi. "Gün gelir, seni Yankı sakat bırakır."

Ne demek istediğini anladığımda içimin titrediğini hissettim. Lâl nasıldı? Onu düşünmeden edemiyordum. Her ağladığında Bartu'nun yanında olmasına alışmıştı.

"Peki sen uyumadan önce Lâl'i görecek misin?" diye sordum.

"Ben sakatım artık," dedi sonra yüzünü hızlıca yüzümden çekip odadan dışarıya çıktı.

Karmakarışık bir durumdaydık. Hem de öyle karmaşık bir durumdaydık ki bu düğümü atan kişiler hepimizdik, Koza değildi. Onun tek yaptığı, kördüğümü bize göstermesiydi.

Yaşanılanlar herkes için ağırdı. Bir başkası olsa, belki de şu an Sokak Nöbetçileri'nin dağılması gerektiğini söyleyebilirdi ama onların birbirlerinden başka bir kapısı yoktu, ayrılamazlardı. İnsan ailesini sadece yeni bir aile bulduğu zaman terk edebilirdi, diğer türlü terk ettiği

zaman, bu ölene kadar vicdanını sızlatırdı. Onların yeni bir ailesi olmazdı.

Sokak Nöbetçileri'nin vicdanları ise birbirine bağlıydı.

Odanın ortasında öylece kaldım. Sonra ben o ayaklarımı parçalamak istesem de söz geçiremedim ve odadan dışarı çıktım. Sonra dış kapıya yürüdüm, ardından dış kapıyı açtım ve onu görme umuduyla etrafıma baktım.

Fakat başka bir güzellikle karşılaştım. Lapa lapa kar yağıyordu ve yerler bembeyaz olmaya başlamıştı. Saçlarıma hemen kar taneleri tutundu, avuç içlerimi kapının önünde gökyüzüne kaldırdığımda o kristaller avuçlarımın içine doldu ve buz gibi hava içimi titretti. Üzerimde hâlâ siyah elbise vardı, birkaç saniye içerisinde buz kestiğimde Yankı'nın sadece bir gömlekle dışarı çıktığını anımsadım.

Kapı açıkken birkaç adım attım ve gözlerim onu aradı. Gitmiş miydi? Belki de yine o sokak lambasının altına gitmişti. Yine terk edildiği sokak lambasının altında ailesinin evini izliyordu.

Yutkundum ve sokağı aydınlatan sokak lambalarına bakarken onun gölgesini gördüm. Evin çaprazındaki sokak lambasının altında, kaldırımda oturmuştu ve gözleri arada sırada gökyüzüne kayıyor, sonra yere bakıyordu. Saçları kar tanelerinden dolayı bembeyaz olmuştu, üzerinde sadece gömlek vardı. Vücudunun titrediğini görebiliyordum ama kendisi bunun farkında değilmiş gibiydi.

Beni görmedi. Sokak lambasının ışığının altında o beni fark etmedi ama ben onu izledim. Her hareketini, her nefes aldığında omzunun inip kalkışını, kaşlarını çatışını, sonra rahatlayarak nefesini vermesini, ardından yüzüne kederin bulaşmasını, sonra sanki kendisiyle bir şeyler konuşuyormuş gibi başını iki yana sallamasını.

Yarım adım daha attım ama sanki bu sefer bir el beni kolumdan tuttu. Bacaklarım sakatlanmadı, kesilmedi ama bir el beni kolumdan tuttu. Bu el, kalbimin kırgınlığıydı. Artık taşmaya başlamıştım. Neden böyleydi? En çok neye kırılıyordum? Lâl'in benden daha değerli olmasına mı? Belki de şu an bile düşündüğü Lâl'di. Tamam, bu haksızlıktı ama önce Lâl'i ardından beni düşündüğüne emindim.

Gözleri yine gökyüzüne kaydı ve kar taneleri kirpiklerine tutunduğunda bakışları kısıldı, sonra bir anda yüzü evin olduğu tarafa

döndüğünde sarsıldım, göz göze geldik. Beni gerçekten fark etmiş olacak ki yüzündeki bütün ifade değişti ve yerini bambaşka bir duygu aldı.

Git, dedim kendi kendime, *yanına gitmen gerekiyor çünkü hep gittin. Seni ilk öptüğü gün, bir sokak lambasının altındaydı ve sana ihtiyacı vardı.* Şimdi... Bana ihtiyacı var mıydı?

Ama benim de ona ihtiyacım vardı. Bir kez olsun, o bana gelemez miydi? Bir kez olsun, benim onu iyileştirmek için gitmem yerine, o bana gelip yaralarını gösteremez miydi? "Lütfen yanıma gel," dedim dudaklarımı oynatarak. Duymadı ya da anlayamadı ama bunu neden sesli dile getirdiğimi bile anlayamıyordum. Önünde alkol şişesi vardı; soğukta, kaldırımda, o karların altında otururken gerçekten sabaha kadar içecek miydi?

Gözlerimin içine baktı. Uzun bir süre bakıştık. Normalde her zaman o bakışlarını kaçırırdı ama bu sefer ben bakışlarımı kaçırdım ve gökyüzüne bakıp birkaç soğuk kar damlasının daha yüzüme vurmasına izin verdim. Beni izlediğini görmedim ama bütün kalbimle hissettim.

Sonra o el, beni öyle bir kolumdan tutup çekti ki Yankı'ya sırtımı dönüp onu o soğukta, o sokak lambasının altında bırakıp evden içeri girdim ve kapıyı kapattım. Elim kapının kolunda kaldı, açmak istedim ama öyle bir histi ki o kapıyı açamadım. Tırnaklarımı boynuma geçirdim, ardından kalbime indirdim, bütün söz hakkını o alsın istedim ama öylesine parçalanmıştı ki söz hakkı bile yoktu.

Dengem sarsıldığında ve daha fazla ayakta duramayacağımı hissettiğimde adımlarımı mutfağa ilerlettim. Tezgâhın üzerindeki sürahiden bardağa su doldurup içtiğimde tezgâhın sağında kalan hap kutusunu gördüm.

Daha önce kullandığım uyku ilaçlarındandı. Acaba hangi Sokak Nöbetçisi bu ilacı kullanıyordu? Bartu kullanmazdı, emindim. Mutlu zaten enerjisini çökertecek hiçbir şeyi istemezdi. Büyük ihtimalle Lâl ya da Işık olmalıydı çünkü Yankı, değil uyku hapı, uykunun zerresine bile ihtiyacı yokmuş gibi davranıyordu.

İlaç kutusunu açtım ve bir hapı ağzıma atıp kalan suyu kafama diktim. Bir süre bu ilaçlardan o kadar çok kullanmıştım ki vücudum alışmıştı ama şimdi, Sokak Nöbetçileri'ni tanıdıktan sonra uyku haplarına ihtiyacım olmadığı için alışkanlığım geçmiş olmalıydı.

Merdivenlere yönelmek yerine oturma odasına ilerledim ve diğer koltukta duran battaniyeyi alıp üçlü koltuğa geçtim. Cenin pozisyonunda uzandıktan sonra yüzümü pencereye çevirdim ve battaniyeyi omuzlarıma kadar çektim. Bugün o kadar çok ağlamıştım ki hem boğazım ağrıyor hem gözlerim yanıyordu bu yüzden, sakince gözlerimi kapatıp elimden geldiğince hiçbir şey düşünmemeye çalıştım.

Yankı'nın o son gördüğüm halinden başka hiçbir şey ise zihnimde dönmedi. Soğuktu, kar yağıyordu, üşüyordu, yalnızdı ama bana ihtiyacı yoktu; bana ihtiyacı olsaydı beni her seferinde arkasında bırakmazdı. Bana ihtiyacı olsaydı, bir kez de olsa, o bana gelirdi.

O gelmeyi hiçbir zaman öğrenmemişti, bunu ben de ona öğretmeyecektim.

Artık bu evde yerim yokmuş gibi hissetmeye başlamıştım, bir misafir bile değil gibiydim, bir yabancıya dönüşmüştüm.

Elbet Lâl onu görüp yanına gidebilirdi. Bu kızgınlık değildi, gerçekten şu an Lâl'in onun yanına gidip iyi etmesini istiyordum, içeri geçmeyecekse bile üzerine sıkı bir şeyler götürebilirdi. Lâl ağlıyordu, onun omzunda ağlayabilirdi. Yankı onun gözyaşlarını silebilirdi. Siler miydi?

Canım yandı. Bütün bu can yanmasıyla ve düşüncelerle uyumak imkânsızdı ama ilacın etkisi gitgide kendini gösterdiğinde kendimi uykunun kollarına emanet ettim.

Fakat bu çok uzun sürmedi ya da uzun sürdü bilmiyordum çünkü beni olduğum yerde titreterek uyandıracak çok kötü bir kâbus gördüm. O kâbusta sokak lambalarının hepsi sönmüştü, kar yağıyordu ve sokak lambasının altında oturan kişi Yankı değil bendim. Ve Sokak Nöbetçileri olmadığı gibi Sokak Nöbetçileri'nin evi de yıkılmıştı.

Gözlerimi dehşet içerisinde açarak tavana baktım ve elim kalbime gitti. Art arda atarken odanın içi hâlâ karanlıktı ve tek ışık pencereden vuran sokak lambasının ışığıydı. Korkuyla başımı pencereye çevirdiğimde görmek istediğim, gökyüzünden düşen kar taneleri ve yıkılmayan bir evdi ama gördüğüm turkuaz rengi gözler ve yıkılan bir adam oldu.

Yerde oturuyordu, yüzü hemen yüzümün hizasındaydı. Üzerinde hâlâ gömleği vardı, saçları nemliydi. Bacaklarını hafifçe öne uzatmıştı, ellerini dizlerinin önünde birleştirmişti. Elleri hem Koza'ya vurduğu yumruklardan dolayı hem de soğuktan kıpkırmızıydı ve yaralar daha

fazla morarmış gibiydi. Profiline vuran sokak lambasının ışığı, turkuaz gözlerini aydınlatıyordu. Hatta bütün duygularıyla aydınlatıyordu. Dağınık saçları alnına düşmüştü. Burnunun ucu kıpkırmızıydı, dudakları ise soluk bir renkteydi. Ama ne olursun, ne halde olursa olsun, onu saatlerce izleyebilirdim.

"Ne zamandan beri buradasın?" diye sordum sesimdeki kâbusun verdiği korkuyu saklayamayarak.

"Kâbusunu seninle beraber yaşayacak kadar." Sesinde öfke aradım ama öyle bir duygusu yoktu. Hatta hangi duyguyla konuştuğunu bile anlayamadım.

"Kötü bir kâbustu," dedim fısıldayarak. Sanki onu incelememiş gibi biraz daha inceledim. "Üşümüş görünüyorsun, üzerine değiştirsene." Cevap vermedi, gözlerinin içine bakmaya devam ettim. "Beni mi izliyordun?" diye sordum anlamsızca. Sonra sorduğum soru için kendime kızdım. "Neden?"

Yankı Sarca yalan söylemezdi ama susardı. Şimdi ise susmak istemiyormuş gibi, "Birkaç saattir hiç yüzünü görmedim," diye mırıldandı. "O birkaç saati silmek için seni uyurken izliyordum." Kalbim tekledi. Normalde bu kadar açık olmazdı, hiç olmamıştı. Kâbusum rüyaya mı dönüşmüştü? Yoksa bu bir hayal miydi? İlaç hayal mi gördürüyordu? Hiçbir şey söylemeden yüzüne bakmaya devam ettim ve o, hemen yanında duran bira şişesini kafasına dikti. Sarhoş muydu? Sanmıyordum çünkü Yankı sarhoş bile olamazdı.

"İçki içmek yerine uyumayı denesene," dediğimde gözlerini bir an bile gözlerimden ayırmaması artık ürkütücü bir hal almaya başlamıştı. "Bana neden öyle bakıyorsun?"

Bira bitene kadar kafasına dikmeye devam etti, sonra boş şişeyi yere tekrar koyduğunda elinin tersiyle ağzını sildi. Yutkundu ama bu yutkunuşunda daha farklı bir anlam vardı. Bir süre öyle durdu, sonra elini ağzından çekip derin bir nefesi dudaklarından verdi, alkol kokusu yüzüme çarptı. Eli ensesine gitti, sıktı. Sonra burnunu çekti ve bu sefer saçlarını karıştırdı. Yerinde duramıyor, içi içini yiyor gibiydi.

Yankı ilk defa karşımda çaresizlikle kıvranıyordu.

"Sanırım artık konuşmamız gerek," dedi sanki olası bir sondan kaçıyormuş gibi. Ama bunu istemiyordu. Öyle bir istemiyordu ki bana o turkuaz gözleriyle yalvarıyormuş gibi bakıyordu.

Koltukta yan döndüm ve ellerimi yüzümün altına koyup, "Konuşmamız gerek," diye karşılık verdim. "Sen o masada çok sustun Yankı. Senin de konuşman gerek."

Bittiğini fark etmemiş gibi baygın gözlerle şişeyi yine eline alıp ağzına götürdü, sonra boş olduğunu fark edince sertçe yere koydu, şişe yuvarlanıp diğer tarafa gitti. "Ben susunca zaten hep böyle oluyor," dedi omzunu indirip kaldırarak. "Ben susunca ya görmezlikten geliniyorum ya anlaşılmıyorum ya da beni mahvediyorlar." Yuvarlanan şişeden bakışlarını ayırıp bana baktı. "Ama ben herkese alıştım, bir senin böyle yapmana alışmak istemiyorum. Neden bana bunu yaptın?"

Canımın acımaması gerekiyordu. Kararlarımın arkasında durmam gerekiyordu, ona bakarken mahvolmamam gerekiyordu ama başaramıyordum. Öyle bir sormuştu ki, baştan aşağı kendimi suçlu hissetmiştim. Öyle bir bakıyordu ki ben o suçun içinde boğuluyormuş gibiydim. "Yankı," diye mırıldandığımda ne diyeceğimi bilemedim. "Neden söz ediyorsun?"

"Neden Koza'yı bana tercih ettin?" Soruyu sorarken ve kelimeleri yan yana getirirken dili dönmekte zorlanıyordu ama Koza'nın adını ilk defa nefretle söylemişti. İlk defa ona karşı nefretini hissetmiştim ve nedeni bendim.

Yaptığım bir misilleme değildi ama dayanamadım. "Sen neden her seferinde Lâl'i bana tercih ettin?"

Beklemediği için gözleri açıldı, başı sağa düştü ve dudakları aralandı. Bir şey söyleyecek gibi oldu ama vazgeçti, birkaç saniye bekledi ve bu saniyeler dakikaya dönüştü. "Ben onu," dedi zorlukla konuşarak. "Hiçbir zaman sana tercih etmedim. Ben hiçbir zaman seni de ona tercih etmedim."

"Evet, beni hiçbir zaman Lâl'e tercih etmedin ama onu bana hep tercih ettin." Göğsüme büyük bir ağırlık çöktü, ellerim onun yüzüne dokunmak için titredi bu kez ama ellerimi kaldıramadım. Bu sefer kırgınlık ellerimi sıkıca tuttu. "Her zaman önceliğin o oldu, biliyorum. Benden önce hep oydu. Hatta bana ilk öfkelendiğin an bile Lâl içindi. Sanki ben zarar göreyim ama Lâl zarar görmesin, öyle davrandın bana. Beni arkanda bıraktın, onu hiç arkanda bıraktığını görmedim. Bir kez olsun ona öfkeyle baktığını görmedim. Her şeyden önce Yankı, her şeyden önce, bugün elimi Lâl için bıraktın. Onun canı yanıyor diye, benim canımın yanacak olmasını görmezlikten geldin."

Dinlerken her cümleden sonra gözlerine daha fazla şaşkınlık bulaştı. Bunlara kırılabileceğimi düşünmemiş miydi gerçekten? Kendi içimde bir kez daha sorguladım. Bütün bunları Işık için yapsaydı böylesine kırılır mıydım? Kırılmazdım hatta benden önce Işık'a koşmasını isterdim. Bunun nedeni Lâl'le aralarında olan o ilişkiydi.

"Sence bunları neden yaptım Helin?" diye sordu tam olarak ne düşündüğümü anlamaya çalışarak.

"Bu hayatta en değer verdiğin insan Lâl olduğu için," diye yanıtladım onu bir an bile düşünmeden. "Bu hayatta üzülmesine en fazla dayanamadığın kişi Lâl olduğu için. Ne olursa olsun, Lâl'i herkese tercih edeceğin için. Lâl ağladığı zaman herkesi karşına alabileceğin için." Gözlerinin içine baktım. "Lâl'in canı yandığı zaman benim hiçbir değerim kalmayacağı için."

Bir süre yüzüme baktı, sonra beni bozguna uğratarak gülmeye başladı. Kısık sesle gülerken yumruğuyla alnına vurdu ve başını art arda iki yana salladı. Keyifli bir gülüş değildi, aksine aklını kaçırıyormuş gibi görünüyordu. "Bartu gibi düşünüyorsun, değil mi?" dedi gülerek yüzüme bakıp. "Benim ve Lâl'in arasında bir şeyler olabileceğini düşünüyorsun, değil mi?" Bir anda gülüşü kesildi, yumruğu havaya kalktı. Vuracak bir yerler aradı, ardından bacağına vurdu. "Sikeyim böyle işi," dedi dehşet içinde. "Bunu nasıl düşünebilirsin? Sikeyim her şeyin gelmişini geçmişini, bu nasıl aklına gelebilir?"

"Hayır," deyip ona karşı çıktım. "Bartu gibi düşünmüyorum, hem Bartu da artık senin Lâl'e karşı bir şeyler hissettiğini düşünmüyor." Parmaklarımı büktüm ve tırnaklarımı avuç içlerime batırdım. "Aslında benim buna kırılmaya bile hakkım yok, değil mi Yankı? Sen ve Lâl. İkinizin arasındaki o bağ için kırılmaya hakkım bile yok."

Gözlerini kapattı ve başını olumsuz anlamda iki yana sallayıp, "Anlamıyorsun, sana daha önce de söyledim," dedi. "Senin her şeye hakkın var Helin. Bana kırılmaya da, beni kırmaya da."

Beni kırmaya da. "Bugün seni kırdım mı?" diye sordum dayanamayarak. Turkuaz gözlerini açtı, gözlerime kırgınlıkla baktı ama cevap vermedi.

"Elini bıraktım," deyip çaresizlikle gözlerini kaçırdı. "Ama bunu isteyerek yapmadım ya da orada elini bırakmamın nedeni, seni arkamda bırakmak değildi. Lâl ağlıyordu, Bartu kötüydü, her şey mahvolmuştu.

Birinin onu..." Nefesini verdi. "Onları toplaması gerekiyordu. Bak, insanlar beni bazı şeylere alıştırmaya çalıştı, doğru ama asıl üzücü olan ben de buna alıştım, tamam mı? Eğer ortalık dağıldıysa, o ortalığı toplayan tek kişi hep ben olmak zorundayım."

"Lâl'den önce Bartu eliyle bir bardak kırdı," dedim onu düzelterek. "O da kötüydü ama elimi bırakmadın. Işık kötü oldu, bırakmadın. Mutlu da öyle. Ama Lâl ağladı, sen elimi bıraktın. Bence senin alışkanlığın ne, biliyor musun? Lâl'in parçalarını durmadan toplamak."

"Belki de," dedi hiddetle. "Bak, Lâl'in bize ihtiyacı var. O tek başına halledemiyor, hep böyleydi. Gücünü benden, bizden alıyor. Onun sesi olmak için ben ona söz verdim, o an, onu iyi edecek tek kişi bendim. Durup nasıl izleyebilirdim? Onun sesi olmak için söz vermişken nasıl sessiz kalabilirdim?"

Kaşlarımı çatıp, "Onu savunmana hiçbir şey söylemedim," dedim. "Ne olursa onun her zaman ilk tercih edilen olması..." Devam etmedim çünkü devamında ne diyeceğimi bilemedim.

O benim kardeşim," dedi kelimenin üzerine basarak. "Bu bir an bile değişmedi. O hep benim kardeşimdi. Küçüklüğümden beri hepsini korudum ama doğru, en çok onu korudum çünkü diğerleri kendilerini koruyabiliyordu. Lâl bunu yapamıyordu. Senin elini Lâl için bırakmadım, senin elini parçaları toplamak için bıraktım."

Gülümsedim ama öyle bir acıyla gülümsedim ki gözleri dudaklarımdaki tebessüme kaydı. "Lâl'in dağılan parçalarını toplamaya giderken, arkanda dağılan beni görmedin," diyerek nefesimi verdiğimde sesim titredi. "Belki de beni en fazla kıran budur." Gözlerim doldu ama hızlıca gözlerimi kapatıp o yaşları geriye gönderdim çünkü ağlamak istemiyordum. "Hep böyle mi olacak?"

"Nasıl yani?"

Gözlerimi araladım. Yaşları yok edebilmiştim ama acıyı gizleyemiyordum. "Hep tercih ettiğin önce onun acıları mı olacak?"

Beni şaşırtmadı ve aklımdan geçen soruyu sordu. "Lâl yerine Işık olsaydı bu kişi, kırılacak mıydın yine?"

"Hayır," dedim dürüstçe. "Çünkü Işık'ın sana olan bakışları ile Lâl'in sana olan bakışları aynı değil." Boğazıma bir yumru oturduğunda zorlukla yutkundum. "Farkındasın, değil mi Yankı? Lâl seni seviyor."

Kaşları çatıldı, dişlerini sıkarak, "Hayır," dedi net bir sesle. "Öyle bir şey yok. Sadece beni kendisine daha fazla yakın buluyor, hepsi bu."

"Kaçıyorsun," diye inledim ve gözlerimi pencereye çevirdim. "Bir gün, Lâl ve benim aramda tercih yapmak zorunda kalacaksın, hissediyorum. Ve bu tercih, hepimizin hayatını etkileyecek."

"İkinizi o tercih masasına oturtmam Helin. Bunun için elimden gelen her şeyi yaparım."

"Diyelim ki oturttular Yankı," derken sesim beklediğimden daha yüksek çıktı. "Sana dediler ki ya Lâl'in ya Helin'in infazına sen karar vereceksin, başka şansın da olmayacak. O zaman hangimizi seçeceksin?" Gözlerim açıldı ve turkuaz gözleri dehşetle bana baktı. "Ben cevabını söyleyeyim mi? Benim infazımı isteyecek, Lâl'i tercih edeceksin çünkü o sensiz yaşayamaz ama ben sensiz yaşayabilirim, değil mi? Çünkü Lâl'in hep sana ihtiyacı olur ama benim olmaz." Gür çıkan sesimi indirdim ama öfkemi gizleyemedim. "Şimdi gidip Lâl'e, Yankı seni bırakır mı diye sorsak, asla bırakmaz der ama ben bırakmaz diyemem. Neden? Çünkü Lâl'i bırakırsan mahvolur diye mi Yankı?" Çenemi sıktım, gözlerimi gözlerinden ayıramadım. "Lâl'i kıskanmıyorum Yankı, Lâl'e olan bağlılığını kaldıramıyorum ve bunun zerresini bana vermeyişine kırılıyorum."

Gözlerindeki dehşet silinmedi ama söylediklerimi dinlerken ne demek istediğimi anladı. Öyle sarhoştu ki karşımda duran Yankı Sarca bambaşka birisi gibiydi, ben çözemiyordum, o beni yine çözüyor gibiydi. Baktı, baktı ve baktı. Onu anlayayım istedi ya da gözleriyle her şeyi anlatmak istedi ama bunu yapamadım, artık cümleler kursun istedim.

"Helin," dedi en sonunda derinden gelen bir sesle, kırgınlıkla. "Kör müsün Helin? Sağır mısın Helin? Dokunduğunda beni hissetmiyor musun Helin? Sana dokunduğumda hissetmiyor musun Helin?"

Bartu da kör olduğumu söylemişti, bu akşam ikinci kez bu kelimeyi duyuşumdu. Yine de burnumu indiremedim. Ne olursa olsun, Yankı Sarca'nın karşısında boynunu eğen ve ona hep inanan Helin, bu sefer ona dik dik bakmayı tercih etti. Hatta uzandığım yerde yavaşça doğruldum ve ayaklarımı yere indirip sırtımı koltuğa yasladım. "Belki de aptalım," dedim düz bir sesle. "Anlamıyorumdur hiçbir şey. Bir kez olsun konuş, aptal bir insana gerçekleri göster. Olmaz mı?"

Elini zaten dağınık olan saçlarına geçirdi, karıştırdıktan sonra alnına saçları daha fazla döküldü ama aldırış etmedi. Vücudunun üzerindeki

nemli kıyafetlerden dolayı titrediğinin farkında bile değildi. Vücudu bile kendini hissedemiyor gibiydi. İçinde yanan kocaman bir ateş olduğuna adım kadar emindim.

"Aslında sen kör değilsin," dedi daha çok kendisiyle konuşuyor gibi. "Ben körüm. Ben sağırım."

"Ne demek istiyorsun?" Üzerimdeki battaniye üzerimden kayıp yere düştü, ikimiz de onu kaldırmadık.

Gözlerimin içine aynı acıyla baktı ama bu sefer bakarken, benim onu anlamamı istemek bir yana, onun hislerine dokunmamı istedi sanki. "Gerçekte kim olduğunu gördüm, gözlerimi kapatıp sana kör oldum ben," dedi kısık bir sesle ama acıyla. "Gerçekte kim olduğunu duydum, kulaklarımı kapatıp sana sağır oldum sonra. Sana dokundum, sadece seni hissettim, aklım durdu." Elleri yumruk oldu, gözleri kısıldı. "Aklımı durdurdun. Aptallaşan bendim, o ellerinle hem gözlerimi hem kulaklarımı kapattın ama ben o an bile senin ellerinin titremesini önemsedim."

Sanki bu anı bekliyormuş gibi ellerim titremeye başladığında ve avuç içlerim terlediğinde ben de ellerimi yumruk yaptım, ondan gizlemeye çalıştım. Bir süre konuşamadım, konuşursam anlar diye susup gözlerinin içine baktım ve o da sabırla, beni izleyerek bana süre tanıdı. Bu sürede nefes bile alamadık, belki de nefes almayı unuttuk.

"Kim olduğumu biliyor musun?" diye sordum en sonunda tedirginlikle ve sesimin titremesini engelleyemedim.

Başını ağır ağır olumlu anlamda aşağı yukarı salladığında bahsettiğim infaz şimdi gerçekleşecekmiş gibiydi. "Bizim aramıza," dedi tane tane konuşarak. "*İhanet* etmek için gönderildin. Bizi mahvetmek için, bizi yok etmek için. Belki de bizi tamamen yıkmak için. Belki de beni yıkmak için." Kâbus muydu? Kâbus olmalıydı. Bu olamazdı, karşımda benim kim olduğumu bana anlatan kişi, Yankı olamazdı. Bunları yapacak kişi ben olmalıydım, çok ağırdı. "Bana onlarca yalan söyledin," diye devam etti. "Her birinde yalan söylediğini anladım ama o yalanları sen söylüyorsun diye seni dinledim, belki içine doğrularını da eklersin diye."

Sırtımı koltuktan uzaklaştırıp yavaşça doğrulurken öne eğildim, avuç içlerim dizlerime tutundu çünkü zangır zangır titriyorlardı. Gözlerim dolmaya başladığında sesimin titremesini bile umursamadan, "Bütün bunların en başından beri farkında mıydın?" diye sordum.

Sesim titredi, duydu ve bakışlarındaki o ifade değişti, yerini merhamete bıraktı. Sanki bunu istemiyormuş gibi dişlerini sıktı. Ellerime baktı, sonra dizlerime. Ardından başını eğip kendi yumruk yaptığı ellerine baktı. "Sana her seferinde yeni yollar çiz diye fırsatlar tanıdım," dedi sakin bir sesle ama arkasından gelecek felaketlerden korkuyordum. "Ben aslında kendi içimde, senin için kendimi defalarca kandırdım, kendime yalanlar söyledim." Gözleri yerden ayrıldı, turkuaz gözleri yoğun bir şekilde bana bakarken başını iki yana salladı. "Sonra da kaçtım. Senden değil, kendimden korktum. Ne yapacağımdan korktum. Dönüşeceğim kişiden korktum."

"Dönüşeceğin kişiden mi korktun?" diye sorduğumda sesimde korku yerine acı vardı. Bana istediği işkenceleri yapabilirdi ama bana böyle bakamazdı, bu beni mahvediyordu.

"Evet," dedi kederle gülümseyip. "Ve o kişiye dönüşmeye başladım. Ben Yankı Sarca, kontrolünden ve aklından hiçbir zaman şaşmamak için çabalayan Yankı Sarca, bugün senin için tamamen aklımı kaybettim ve öfkeme yenik düştüm. Seninle ilgili kendimi affetmemek için de üçüncü nedenim bu oldu." Bütün yükleri sırtında taşımaya çalışan Yankı Sarca'ya yeni bir yük daha binmişti. "Birincisi, kendi kalbine sıkmana izin verdiğim zamandı. İkincisi, saçlarını kestiğim zamandı." Gözleri yine ellerime kaydı. "Üçüncüsü," dedi solgun bir tınıyla. "Bugün seni göremeyecek kadar gözüm döndüğünde seni o halde bıraktığım zaman oldu."

Biraz daha öne kaydım, ellerimi öne uzattım ve onun yüzünü ellerimin arasına almak istedim ama hemen bu düşünceden vazgeçtim çünkü yolun sonuna geldiğimi yeni fark ediyordum. Aslında Koza, bugün yolun sonuna geldiğimi bir şekilde bana ima etmişti ama ben bunu anlayamamıştım. Bütün gerçekleriyle, Yankı Sarca'nın karşısına dikilecek kadar bile cesaretim yoktu.

"Kendini suçlama," dedim, gözümden bir damla yaş aktı. "İkincisi benim tercihimdi, üçüncüsü senin de insan olduğunu gösteriyordu. Koza senin düşmanın, ona karşı gözünün dönmesi..."

"Helin, anlamıyor musun?" dedi ve başını kaldırıp baktığında ağladığımı gördü, ardından yutkundu. Yüzünü buruşturduğunda, "Anlamıyor musun?" diye fısıldadı bir kez daha. "Benim canımı yakan..." Sustu, bunu söylememesi gerektiğini fark etmiş gibi duraksadı ama bunu söylemesi bile gözlerimden başka yaşların akmasına neden oldu. Canı

yanıyordu, yanmıştı. Kaldıramıyordum. "Seni bizim yanımıza gönderen Koza. Öyle değil mi Helin?"

Açıklamalar yapabilirdim. En başında bunu bilmediğimi, düşmanı olduğundan bihaber olduğumu, önemsemediğimi söyleyebilirdim ama hiçbir açıklama kim olduğumu gizlemeyecekti. Ben Koza'nın kuklasıydım, onun maşasıydım. Bunu gizleyemezdim. "Evet," dedim sadece. Zaten bildiği bir yanıtı dinleyen Yankı neden böylesine yıkılmış bir şekilde bana baktı anlayamadım ama o an, daha önce gözlerinde gördüğüm bütün acılardan daha büyük bir acıyı gördüm. Turkuaz gözleri, alev alev yanan cehenneme dönüştü, o cehennemde yanan kişi Yankı'ydı.

"Yani bu ikinizin oyunuydu," dedi ama asıl canını yakanın bu olmadığına emindim. Gözlerimden akan yaşları umursamadan oturduğum yerde biraz daha eğilip yüzüne yaklaştım. "Beni yıkmak yani. İkiniz bunun planını yaptınız." Cevap vermek için dudaklarımı araladım ama nefes bile alamıyordum. Bir süre daha yüzümü izledi.

"Yankı," dedim en sonunda. "Aklından ne geçiyorsa söyle bana, söyle de kurtul. Bugün bir daha tekrarlanmayacak."

"Ben o kadar da kör olamam, değil mi Helin?" diye sordu küçük bir çocuk gibi. "Ama sen de bana herkese baktığından daha farklı bakıyordun. Çok mu iyi rol yapıyordun? Ben inanmak istediğime mi inandım?" Eli yavaşça kalbinin olduğu yere gitti. "Benim aklımdan geçen bir düşünce, ellerimi kollarımı bağlıyor, kalbimi yok ediyor, canım yanıyor." Başını iki yana salladı. "Canımı yakıyor lan, canımı yakıyor."

"Yankı, anlamıyorum," dedim başımı iki yana sallayarak. "Ama sana hiçbir zaman rol yapmadım." Sonra durdum. "Yani bütün acılarım ve bütün hislerim, hepsi gerçekti."

"Bağlılıktan mı söz ediyorsun?" diye sordu sanki beni duymuyormuş gibi. "İyi dinle, ben senin yalanlarına bile bağlandım," dedi büyük bir itirafla. "Öyle bir bağlandım ki bu düğümü sen attın sandım ama ben istemişim, ben atmışım."

"Bana bağlandın mı?" diye sorduğumda acıyla yutkundum.

"Her oyunu göz ardı edebilirim," dedi kendisi de bunları nasıl söylediğine inanamıyormuş gibi. "Ama beni bu kadar mahveden hislerin bir rolden ibaret olduğunu göz ardı edemem. Bu bir tehdit değil, bu benim yıkımım olur. Her şey bir yana Helin. Senle ben, senle biz ikimiz, yalan olamayız."

"Ne demek istiyorsun?" dediğimde ben ona Lâl konusunda ne hissediyorsam, onun da aynı duygular içerisinde olduğunu fark ettim.

Ellerini havaya kaldırdı. "Helin," derken ilk kez Yankı'nın sesi titredi. İlk kez oldu. Saçlarımı kestiğinde ellerinin titrediği gibi bu sefer de sesi titredi. Gözlerine yine o büyük acı çöktü, daha önce görmediğim acıdan bir yudum alsam ölürdüm, biliyordum. "Senin bağlılığın Koza'ya, değil mi? Onun sadece bir kuklası değilsin, aslında onunla berabersin, öyle değil mi?" Çenesini hafifçe eğdi, suçlu bir çocuk gibi değil, asıl infazını bekleyen o gibi. "Ona âşıksın, değil mi?"

Ruhumun bile buz kestiğini hissettim. Gözlerim açıldı, dudaklarım aralandı ve elim kalbime gitti. Sonra bir şeyler söylemek için nefesimi verdim ama öksürmek zorunda kaldım. Dışarıdan bizi böyle mi görmüştü? Onun anladığı bu muydu? Ölecektim, şu an, onun gözlerindeki o acıdan bir yudum almışım gibi hissediyordum.

"Seni bu yüzden infaz edecek değilim, artık haddime de değil ama gerçeği bilmem gerekiyor çünkü aranızda bir bağ var," dedi konuşmamı beklemeden. "Kör olan bendim. Aptallığıma kızarım sadece. Bana doğruları söyle, şimdi söyle. Başka zaman sana bunu soramam."

"Yankı," dedim art arda başımı sallayarak. Sonra kendimi durdurmadan ellerimle yüzünü avuçladım ve onu kendime yaklaştırdım. Karşımda bambaşka birine dönüşmüşken ve böyle bakarken ağlamamak imkânsızdı ama hem ağlayıp hem gülerek, "Öyle bir şey yok," diye fısıldadım. "Yemin ederim öyle bir şey yok. İstediğin her şey üzerine yemin ederim ki öyle bir şey yok. Koza ve benim aramda asla öyle bir şey olamaz. Ben ona asla âşık değilim, biz birlikte değiliz. Bu imkânsız, anlıyor musun? İmkânsız."

Gözlerini gözlerimden ayırmadı, inandı mı inanmadı mı anlayamadım ama, "O senin elini tuttu," dedi çenesini sıkarak. "Sen de buna izin verdin. Ben gördüm o bağı. Hissettim."

Yalanlara yer yok, dedim kendi kendime. En azından artık Yankı gibi olacaktım, yalanlara başvurmak yerine sessiz kalacak, diğer doğruları anlatacaktım. "Çünkü bana iyilikleri oldu," diye fısıldadım. "Çünkü bana yardımcı oldu." Avuçlarıma sakalları battı ama daha sıkı kavradım ve yüzüne yaklaştım. "Kimsenin elini, senin elini tuttuğum gibi tutamam."

Ellerim titriyordu ama aldırış etmeden, "Onu tercih ettin," dedi bu kez de. "Sakın bana benim de Lâl'i tercih ettiğimi söyleme, bu aynı şey değil."

"Çünkü ona haksızlık yapıldığını düşünüyorum," dedim başka bir dürüstlüğümü de sergileyerek. "Ona her ne yapıldıysa ve ondan her ne çalındıysa geri almasını istiyorum. Bu benimle alakalı değil, onunla alakalı. Ve onun senin düşmanın olmasını istemiyorum." Gereğinden fazla dürüst olduğumu Yankı'nın bakışları değiştiğinde fark ettim.

Sorgulama sırası artık ondaydı. "Bütün bunları onunla planlamadınız mı?"

Ellerim yüzünde asılı kaldı, ardından yavaşça geriye çektim. Benim infazım aslında ağır ve yavaş yavaş olacaktı çünkü asıl gerçekler konuşulduktan sonra ve Yankı bana güvenmezken çok daha zor olacaktı. "Hayır," dedim ellerimi dizlerime yerleştirerek. "Bana güvenmediğini biliyorum ama Koza'yla hiçbir şey planlamadım."

Yine inandı mı inanmadı mı anlayamadım ama gözlerini öyle bir gözlerime dikiyordu ki sanki başka bir yere dönse kaçacakmışım gibi düşündüğüne emindim. Halbuki kaçacak hiçbir yerim yoktu, kaçsam bile gideceğim yer yine onun sokakları olurdu.

Sessiz kaldık. İkimiz de o sessizliği dinledik. Pencere camına vuran kar taneleri ve odanın içindeki saatin tik taklarından başka hiçbir ses yoktu. Nefes seslerimizi bile duyamıyordum, kendim de dahil.

Ne yapılması gerekiyordu?

"Bana istediğin soruyu sorabilirsin," dedim sakin bir sesle ama hâlâ gözlerimden yaşlar akmaya devam ediyordu. "Eğer bana inanıyorsan sor ama."

Çok kısa bir süre düşündü. Sonra, "Şu an bir sorum yok," dedi ve bana güvenmediğini gösterdi ya da yanıtlarımdan korktuğunu. "Şu an bunları konuşmak istemiyorum, şu an sırası değil."

"Anladım." Dudaklarımı kıvırıp bakışlarımı pencereye çevirdim. Bu eve ilk geldiğim günü düşündüm. Önder'le beraber gelmiştik, gözlerim masaya kaydı. "Bu eve ilk geldiğim gün, bana nefretle bakmayan tek kişi sendin." Gülümsedim, canım acıyordu. "Ama en korkutucu olan da sendin çünkü kim olduğumu anlarsın diye ödüm kopmuştu." Masadan pencereye döndüm. "Ama şimdi fark ediyorum da kendimi senden gizlemek için hiçbir çaba sarf etmemişim Yankı. Belki de sarf etseydim şüpheye bile düşmezdin. Mesela size böyle bağlanmasaydım..." Elimin tersiyle yanağımı silip ona yeniden baktım. "Sizi bu kadar ailem olarak görmeseydim daha güzel bir maske takabilirdim. Ama öylesine

güzeldiniz ki, bir çocuğun sahip olmak isteyeceği en güzel aile sizdiniz ve ben bu kapıdan içeri girdiğimde aslında beş yaşında bir çocuktum, ellerinizde büyümek istedim."

Ne yapılması gerekiyordu?

Eğer şu an bir silah olsaydı bir an bile düşünmeden yine göğsüme yaslardım ama artık o turkuaz gözlere bakarak kendi canıma kıyamazdım çünkü bir daha onu görememek, benim hayata tutunamayacak olmam demekti.

"Bana bu hayata bağlanmak için nedenler verdiniz," diye mırıldandım. "Bana bu hayattan vazgeçmemek için nedenler de verdiniz. Mesela bugün ölmek istemem çünkü yarın Mutlu'nun nasıl bir ruh halinde olacağını merak ederim, Işık'ın laf atmalarına ihtiyacım olur, Bartu'yla en kıro cümlelerle atışmam gerektiğini düşünürüm, Lâl'in daha fazla ağlamaması için ne yapacağıma karar veririm." Başımı omzuma düşürdüğümde o da benimle aynı hareketi yaptı. "Senin gözlerine bakmak istediğim için ölmem, turkuaz gözlerin fazlasıyla huzur veriyor çünkü."

Ne yapılması gerekiyordu?

Eğer kuvvetim olsaydı ona yalvarır, beni affetmesini dilerdim ama artık o kadar bile kuvvetim yoktu. Tek istediğim, bu içimdeki vicdan azabından kurtulmaktı.

"Bana bağlanmayı öğrettiniz," dedim titreyen bir sesle. "Mutlu ile Işık bana bir kardeşin bağlılığını gösterdi, Lâl bir annenin bağlılığını, Bartu bir abinin bağlılığını." Çenemi havaya kaldırdım. "Sen bana her şeye bağlanmayı öğrettin çünkü bu saydıklarımın hepsi oldun. Ama bunların dışında kalbimin başka bir kalbe nasıl bağlanabileceğini de gösterdin. Belki de şu an bütün bu cümlelerin yalan olduğunu düşünüyorsundur, haklısın da ama yalan değil."

Ne yapılması gerekiyordu?

Vazgeçmek gerekiyordu, bırakmak gerekiyordu, onları onların sevgisiyle baş başa bırakıp terk etmek gerekiyordu. Ne olursa olsun, onların arasına gönderilen kötü bir insandım. Yankı'nın bana bakınca gördüğü buydu.

"Ve ben Helin," dedim, ardından hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. "Sadece Helin. Özür dilerim, bütün yalanlarım için ve böyle bir insan olduğum için. Ben sizin aranıza bir ajan olarak Koza tarafından gönderildim."

İtiraf. Korktuğum, kaçtığım, önünü göremediğim o itiraf dudaklarımın arasından sızmıştı ve sonunda söylemiştim.

Ne yapılması gerekiyordu?

O beni bırakıp gitmeden benim onu bırakıp gitmem gerekiyordu.

"Helin," dedi aklımdan geçenleri duymuş gibi.

"Biliyorum, şu an beni bırakıp gitmen gerekiyor," dedim başımı sallayıp. "İhanetleri affetmeyeceğini ve yalanlardan nefret ettiğini biliyorum." Gözlerine daha fazla bakamadım ve yine bakışlarımı kar tanelerine çevirdim. "Bu kadarı bile sana fazla geliyor, sırtına daha fazla yük biniyor ama ben bu haldeyim diye gidemiyorsun." Tırnaklarımı dizlerime batırdım, dursunlar istedim, titremesinler istedim. "Dinle, en başından beri gitmesi gereken sen değil, bendim. Bu evde misafirdim, buraya ait değildim. Bir vicdan azabı gibi durmadan karşında dikildim, kendi vicdan azabımı görmezlikten gelerek. Bencil birisiyim, bana iyi geliyorsunuz diye çekip gidemedim ama şimdi görüyorum. Asıl olan buydu."

"Helin," dedi bir kez daha, omuzlarının titrediğini hissettim. Gözlerimi yine o masaya çevirdim, altımızı o masada otururken gördüm. Hepsinin nefret eden bakışlarının yerine gelen o sevgiyi anımsadığımda gülümsedim. Bir deli gibi göründüğümü biliyordum ama duygularım iç içe geçmişti ve gücüm kalmamıştı. Mutlu'nun bütün o neşesi, Işık'ın umursamaz görüntüsünün altında yatan kardeşliği, Lâl'in ne olursa olsun şefkati, Bartu'nun verdiği güven duygusu, Yankı'nın... Yankı'nın her şeyi. Bütün kötülükleriyle ve bütün iyilikleriyle her şeyi.

O masada altımız oturmuştuk günlerce ama artık eskisi gibi olması gerekiyordu çünkü onlar beş kişiydi hatta altı kişiydiler, benim yerimde olması gereken kişi Koza'ydı.

Yine onun turkuaz gözlerine baktım, en içten, en saf duygularımla. "Diğerlerine arada sırada uğrayacağımı söylersin, olur mu? Bartu'ya da söyle, öfkelenmesin, onunla sürekli konuşacağım." Ellerimi dizlerimden çekip koltuğa tutundum çünkü oradan güç almak istedim.

Ayağa kalkmadım, onun gözlerine bakmaya devam ettim çünkü gitme demesini bekledim ya da beni durdurmasını bekledim ama gözlerimin içine bakmaya devam etti ve hiçbir şey söylemedi. Yankı Sarca'nın sessizliği en fazla o an canımı yaktı.

"Gidecek misin?" diye sordu sanki hiçbir şey anlamamış gibi halbuki anlıyordu.

Başımı sallayıp onu onayladım. "Sen gitme diye ben gideceğim. Bu daha az üzer, daha az yıkar beni. Sırtındaki kambura bir de ben ağırlık vermek istemiyorum."

Yine bir şeyler söylemesini bekledim ama sustu, o çok sevdiğim sesini duyamadım. Ellerimin tersiyle yanaklarımı sildim, sonra etrafıma baktım ve zaman kazanmak istiyormuş gibi battaniyeyi yerden kaldırdım. Yankı her hareketimi izledi ama bir kez daha ona bakmadım. İdrak etmesi çok zor bir şeymiş gibi beni izlemeye devam ederken, aklından neler geçtiğini görmek hatta duymak istedim.

Maskem tam olarak değilse de düşmüştü. Yankı'nın karşısında artık kırık maskeyle dururken, ondan kendimi daha fazla gizleyemezdim.

Gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım, sonra ellerimle koltuktan destek alarak ayağa kalktım ve titreyen dizlerimle zorlukla doğruldum. Gözlerimi araladığımda ona bakmamak için çaba sarf ettim.

Nereye gidecektim? Koza'nın yanına gitmezdim, ona onun yendiğini gösteremezdim. Ekip'in yanına dönmezdim. Belki kendime bir ev tutabilirdim, bu işleri bırakabilirdim. Belki de çocuklar için bir şeyler yapabilirdim. Ferda'yı yanıma alabilirdim, onun bana ihtiyacı vardı. İçim acıdı, günlerin yoğunluğundan onları görmeye hiç gitmemiştim.

Eşyalarımı almam gerekiyor muydu? Eşyalarımı almak istersem çıkıp gidemezdim, biliyordum çünkü evin her yerinde anılarım vardı.

O şekilde tam bir dakika durdum. Yankı ihanetleri, yalanları affetsin istedim ama aslında o en başından beni uyarmıştı. Ben bunların yaşanacağını bile bile o günleri geçirmiştim. Şimdi yolun sonu buradaydı. "Her zaman başka bir yol vardır," dedim Yankı'nın bana öğrettiği gibi. "Ben o yolları çizebilirim. Bana bunu sen öğrettin." Son kurduğum cümle bu mu olacaktı? İnsanların veda ederken son kurduğu cümleleri düşündüm. "Sen iyi bir adamsın Yankı. İyi ve güzel bir adam. Hataların yok demeyeceğim, elbette ki var ama o hataları bile güzelleştirecek kalbe sahipsin ya da ben seni böyle görüyorum bilemiyorum. Dinle..." Yutkundum, acıydı ama gerçeklerdi. "Bir gün karşına biri çıkacak. Bir kadın. Yalanları, acıları, ihanetleri, başka yüzleri olmayan bir kadınla tanışacaksın. O kadın seni hak edecek ve sen de o kadını. Sevginin can yakmadığını, korkularla yürünmediğini, sürekli bir şüpheyle nefes alınmadığını anlayacaksın. Güveneceksin Yankı. Güven, sevgiyi pekiştirir."

"Helin," dedi bir kez daha ve başını iki yana salladı.

Susmadım, devam ettim. "Dürüst olacağım, bu canımı yakıyor." Gözümden akmak üzere olan yaşları engellemek istedim. "Ama herkes hak ettiği sevgiyi yaşamalı Yankı. Şimdi gideceğim, benim nasıl yaşadığımı hiçbir zaman bilemeyeceksin çünkü böylesi senin için daha iyi olacak ama belki seneler sonra bir yerde karşılaştığımızda sen tam da düşündüğüm gibi biriyle olacaksın. Konuşuruz belki. Sen susarsın ama ben o zaman seni gerçekten anlarım." Kalbimin üzerinde sanki bir köz vardı. "Hangimiz ilk önce ölürüz bilinmez ama umarım sen, sevdiğin birinin kollarında huzurla uyursun. Kardeşlerinle, huzurla ve yaşlılıktan yüzün buruşuna kadar yaşamanı istiyorum. Mutlu yaşa Yankı ve lütfen kendini, en çok kendine ada. Bir başkasına değil."

İşte bu gerçek bir veda olmuştu. Rol yapmadan, dürüstçe, içimden geldiği gibi. Canımı ne kadar yaksa da güzel bir vedaydı. Seneler geçtiğinde dönüp bu cümlelerimi anımsadığım zaman tebessüm edecek ve rahat bir vicdanla Yankı'yı düşünecektim. Senelerce yaşamayacaktım belki ama birine bu şekilde veda etmenin huzurunu hep hissedecektim.

Daha fazla beklemeden üzerimi düzelttikten sonra diğer tarafa yöneldim ve adım atmak için hamle yaptığımda bir anda Yankı'nın elleri beni bacaklarımdan kavradı, dizlerinin üzerinde bana baktı. Turkuaz gözlerinden büyük bir korku geçti. "Gitmeni istemiyorum," dedi ama öyle bir söyledi ki adım atmak bir yana dursun, ayaklarımı bile hissedemedim. "İhaneti de yalanları da yaptıklarını da senin için unuturum. Gitmeni istemiyorum. Farklı olan hiçbir hayatı değil, bu hayatı istiyorum. Gitme." Dizlerinin üzerinde, Yankı Sarca bana gitme dedi. Her şeyi unuturdum, herkesi unuturdum ama bu anı asla unutamazdım. "*Gitme.*" Ona daha önce söylediğimi bu kez o söyledi. "Yalvarmam gerekiyorsa asıl ben yalvarırım, gitme."

Bacaklarımı tutarken onu ilk defa böyle gördüğüm için kendimi fazlasıyla suçlu hissettim. Sanki karşımda küçücük bir çocuğa dönmüştü, onun çocukken yanında değildim ama şimdi onun nasıl bir çocuk olduğunu görebiliyordum. Terk edilmişti, sokağa bırakılmıştı ve o zaman da dizlerinin üzerinde böyle miydi? "Ama sen affetmezsin..." diyeceğim sırada yavaşça doğrulup dizlerinin üzerinde daha dik durdu ve kolları bacaklarıma dolandı.

"Sana sözler verdim," dedi sanki bu çok büyük bir bahaneymiş gibi. "Seninle yapacaklarımız var. Sana bisiklet sürmeyi öğreteceğim mesela.

Bu çok önemli." Titreyen ellerime baktı, ardından titreyen bacaklarımı daha sıkı kavradı. "Çare olacağım çok şey var Helin."

Yankı Sarca kim olursam olayım, ne olursam olayım çekip gitmemi istemedi. Kendisi de gitmedi.

"Önemi yok..." dediğimde yine sözümü kesti ama bu sefer sesi sertti. "Var!" diye inledi. "Senin hakkında her şeyin önemi var!" Beni o şekilde itekleyerek koltuğa oturttu, bize zaman tanıdı ama o ellerini bacaklarımdan çekmedi çünkü bırakmak istemedi. Parmakları dizlerime ilerledi, bakışları dizlerime kaydı. Titremelerini umursamadan dudaklarını ilk önce sol dizime sonra sağ dizime bastırdı. "Titreyen dizlerine çare olacağım," dedi çaresiz bir sesle. Sonra bir anda uzanıp ellerimi tuttu ve ilk önce sol elimi, sonra sağ elimi öptü, ardından ikisini birden. "Titreyen ellerine de çare olacağım," dedi bu kez de. Sonra çöktüğü yerden zorlukla kalktı ve yanıma oturdu. Elleri yüzümü avuçladı, beni kendisine çekti ve dudakları dudaklarımı buldu. Sanki bütün acımı çekip almak istiyormuş gibi dudaklarını dudaklarıma bastırdı, birkaç saniye bekleyip geri çekildi. "Titreyen sesine de çare olacağım."

Yarı şaşkın, yarı umutsuz bir ifadeyle ona bakarken yaptıklarını idrak etmeye çalışıyordum. Gerçekten bana gitme mi demişti? Gerçekten bütün öğrendiklerine rağmen beni bırakmayacak mıydı? Bu zamana kadarki bütün korkularım şimdi gün yüzüne çıkmışken o bu korkularımı alt mı etmişti?

"Yankı," dedim, elleri hâlâ yüzümdeydi, alkol kokan nefesini soluyabiliyordum ve yakından gözlerinin kıpkırmızı olduğuna şahit olmuştum. Ne kadar içmişti? Bütün bunlar sarhoşluğun verdiği etki miydi? "Yankı," dedim nefesimi vererek. "Sarhoşsun, mantıklı düşünemiyorsun."

"Hayır, hayır," dedi yüzümü daha sıkı kavrayarak, ardından alnını alnıma yaslayıp nefesini verdi. "Bunun sarhoşlukla hiçbir ilgisi yok. Bunun aklımı durdurmanla ilgisi var, bunun bizimle ilgisi var. Bunun benim aptallıklarımla ilgisi var. Körlüğümle, sağırlığımla ve seninle ilgisi var. Bunun sana karşı olan..." Sustu, devam etmedi, gözlerini araladı. "Tek korkan sen değilsin."

Gözlerimden akan yaşları umursamadan dudaklarını yanaklarıma bastırıp öptü. Bu hangi yüzüydü? İçinde kendini gizleyen Yankı, gerçek olan mıydı? Bana karşı böyle miydi gerçekte?

"Neyden?" diye sordum. Ellerini yüzümden çekti, aşağıda duran ellerimi tutup buz gibi parmaklarıyla sıkıca kavradı. Sanki bunu hissetmemi bekliyormuş gibi uzun bir süre yüzüme baktı. "Buz gibi," dediğimde Yankı'nın kaybetmekten korktuğu zaman teninin buz gibi oluşunu hatırladım ve şimdi, benim karşımda teni buz gibiydi.

Beni kaybetmekten o da benim kadar çok korkuyordu.

Ne yapılması gerekiyordu?

Gerekenleri umursamadım, mantığımı devre dışı bıraktım ve içimden ne geliyorsa o şekilde davrandım, onu omuzlarından tutup kendime çektim. Sıkıca kollarım boynuna sarıldığında ve yüzümü boynunun girintisine gizlediğimde hıçkıra hıçkıra ağladım. Buz gibi teni, parmaklarımı bile soğutuyordu. Hâlâ titriyordu.

"Kalmaksa sadece senin için kalırım Helin," dedi. "Bağlılıksa sadece sana bağlılık. Affetmekse sadece sana affetmek Helin. Körlükse sadece sana körlük, sağırlıksa sadece sana sağırlık. Anla şunu, her şey sana Helin. Başka kimseye değil, sadece sana."

Yüksek sesle ağlamaya devam ederken hayatımda daha önce bu kadar huzurlu hissedip hissetmediğimi düşündüm. Çok az bir zaman vardı. Tamamen huzurlu hissettiğim tek an ise şu andı. Yankı'nın yanındayken vicdanımın izin vermediği bütün huzur, şimdi ellerimdeydi, gözlerimdeydi, vücudumdaydı.

"Beni olduğum gibi kabul ediyor musun?" diye sordum ağlayarak. İnanamadım. Sarhoşluğu geçince her şey mahvolacak sandım, uyanınca beni bırakıp gidecek sandım, bir şeyler tam tersine dönecek sandım.

Her konuda Yankı'ya güvenirken beni bırakıp gitmeyeceği konusunda ona güvenemiyordum.

Yüzünü hafifçe geriye çekti ve dudaklarını saçlarıma bastırdı, sonra da alnıma. "Helin, ben seni hep olduğun gibi kabul ettim," dedi. "Yeter ki bana baktığın gibi bir başkasına bakma, bana güvendiğin kadar başkasına güvenme, bana ellerini sunduğun gibi bir başkasına ellerini sunma. Bak, senin ait olduğun yer, benim sokaklarım. Bu sokaklardan başka hiçbir sokağa ait olamazsın ve ben senden başka kimseyi bu sokaklara almam."

Körüm demişti, sağırım. Korktum. Ya bir gün gözleri açılırsa? Ya bir gün kulakları duymaya başlarsa? Ya bir gün ona dokunduğum zaman beni hissetmezse? Bütün bunları kaldıramazdım.

Bana güvenmedi, biliyordum, bana inanmakta zorluk çekti ama o bana inanmıyorken de sarıldı. Bana güvenmiyorken de gözyaşlarımı sildi. Bu en büyüğüydü.

Acı göğüs kafesimin ortasından yayılmaya başladı, her zerremde hissettim ama bu sefer çok yoğun değildi. Bir gün tekrar her şey açığa çıkacaktı ama bu kadarı olmayacaktı. Acı dağıldığı yerden yavaş yavaş beni kavuracaktı.

Gülümsedim. O gülümsediğimi görmedi ama bütün ciddiyetimi bozan bir şey oldu: Yankı sarhoşluğun etkisiyle hıçkırdı. Gözlerim açıldığında başımı yasladığım yerden kaldırdım, ona baktım ve yine hıçkırdı. Kahkaha atarken gözlerimdeki yaşlar akmaya devam ediyordu. Yankı da gülmeye başladığında başka bir hıçkırık daha dudaklarından fırladı.

"Sarhoş Yankı Sarca," dedim gülerek. "Bütün havan söndü."

Elinin tersini ağzına bastırdı ama hıçkırıkları durmadı. Hem gülüp hem hıçkırmaya devam ederken kahkaham gitgide artıyordu. "Gülme," dedi, gülme derken bile başka bir hıçkırık dudaklarından çıktı. "Lan gülme, hıçkırmıyorum. Hâlâ havalıyım."

"Korkunca hıçkırık geçer, derler," dedim saçlarında ellerimi gezdirerek. "Korkutsak mı seni acaba?"

Kaşlarını havaya kaldırdı, omuzları da hıçkırıklarından sarsıldı. "Yeterince korktum," dedi sakin bir sesle ama dudaklarında hâlâ tebessüm vardı. "Sanırım bana ters etki yapıyor."

Kahkaham kesildi ama tebessümüm yok olmadı. Bakışlarım koltuğa kaydı, ardından ona baktım, sonra battaniyeyi gözüme kestirdim. Ne düşündüğümü anladı ama hiçbir şey söylemeden beni izlemeye devam etti. Battaniyeyi aldım, ardından koltuğa uzandım ve battaniyeyi üzerime örttüm. Ayaklarımın ucunda otururken, "Uyuyunca geçer belki," dedim battaniyeyi hafifçe aralayarak. "Gelsene yanıma, sıkışırız."

Sanki bunu bekliyormuş gibi eğildi ve hızlıca ayakkabılarını çıkarmaya çalıştı ama bağcıkları çözmek bir yana dursun ayakkabılarını elleri bile bulmadı. Kendi kendine söylenirken, "Nerede ayaklarım?" dedi. "Amına koyayım, ayaklarım yok. Ayaklarım yerinde yok." Sarhoş Yankı Sarca... Beni deli ediyordu.

Gülmeye başladığımda yattığım yerden doğruldum ve eğilip ayakkabılarına uzandım. Bağcıklarını açarken çenem dizine değdi. Yankı

baygın gözlerle beni izlerken ayakkabılarını çıkardım. "Ayakların burada Yankı," dedim gülerek. "Yerlerindeler."

Yüzüme bakmaya devam etti. Uzandığım yerde doğrulup ona döndüm ve parmaklarım gömleğinin yakasını buldu. Gözleri irileşti. Umursamadan nemli gömleğinin ilk düğmesine ulaştım, onu açtığımda hıçkırıkları daha fazla hızlandı. Nefes alışı değişti. "Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Beni soyuyorsun şu an. Anbean beni soyuyorsun. Ellerin gömleğimde. Düğmeyi açtın."

"Evet, seni soyuyorum."

"Ama beni soyarsan çıplak kalırım." Kıkırdadığımda aynı şaşkın ifadeyle bana bakmaya devam etti. "Çıplak kalırsam aklım çok fena çalışır." Gömleğin diğer düğmesini de açtım. "Lan, diğer düğmeyi de açtın. İki düğme gitti."

Gülerek, "Üzerindeki gömlek nemli, hasta olacaksın diye soyuyorum Yankı," dedim.

Diğer düğmesine uzandığımda, "Altımdaki pantolonumla baksır da nemli," dedi boş bulunup. "Onları da çıkaracak mısın? Yap bunu. Şimdi hemen. Hasta olacağım." Yapay bir şekilde öksürdü. "Hasta oldum, ölüyorum. Soymazsan da öldüm bil."

Yanaklarıma ateş bastığını hissettiğimde parmaklarım gömleğinin düğmelerinde asılı kaldı ve kaşlarım çatıldı. Utançla ellerimi gömleğinden çektiğimde Yankı bir an bile beklemeden hızlıca gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. "Şuna bak," dedim burnumu çekerek. "Ayaklarını bulamayan Yankı, ufacık düğmeleri buldu hemen." Bunu söylediğim anda son kalan düğmeleri açmak yerine iki eliyle tutup gömleği iki yana açtı. Düğmeler koptuğunda dehşet içinde ona baktım. "Yankı!" dedim gözlerimi açarak. "Kafayı mı yedin?"

"Sus, çok heyecanlandım," dedi çocuk gibi. Sonra kendi söylediğine kızarak, "Çok açık oldu bu," dedi. "Lan, çok heyecanlı." Kaşları çatıldı, gömleğini üzerinden sıyırıp yere attı. Dokunmadığım halde tenindeki buz soğukluğunu hissedebiliyordum. "Bak, çıplağım," dedi kollarını açarak. "Görüyor musun? Hoşuna gitti mi? Tamamen soy şimdi beni."

"Yankı, bana neden öyle bakıyorsun?" diye sordum çünkü turkuaz gözleri, avına yaklaşan bir hayvan gibi beni kesiyordu. "Beni kesip yiyecekmiş gibi bakıyorsun."

"Yerken kesmeme gerek kalmayacak yerlerin de var," dedi arsız bir gülümsemeyle. "Helin, bak çok şey oldum ben, durduramıyorum."

"Yankı..."

Sırtını koltuğa yasladı, elleri bir anda pantolonunun kemerine uzandı ve kemeri açmaya çalışırken bu sefer zorlandı. "Hay sikeyim," dedi inleyerek. "Bu kemeri kim buldu? Lan, kördüğüm olmuş bu kemer."

"Yankı!" dedim gözlerimi kocaman açarak. "Kemerini parçalayacaksın!"

"Çok nemli, çok nemli," dedi. Sonra ellerini havaya kaldırdı, parmaklarını içeriye doğru büktü. "Ellerim yok, tutmuyor." Elini yüzüme yaklaştırdı. "Bak, tutmuyorlar, gördün mü? Pantolonumu soyar mısın?"

Dudaklarını aralamış bana bakarken parmaklarını daha fazla büktü, bakışlarını düzeltmeye çalıştı ama derin nefeslerini durduramadı. "Pantolununu çıkarmamıza gerek yok," dedim sakin bir sesle. "O kadar da nemli..."

"Lan!" diye bağırdı. "Çok soğuk, çok üşüyorum. Pantolonum sırılsıklam, dondum!" Yine kemerine uzandı ama beceremediğinde küfürler etmeye başladı.

Her şeyi boş verip ellerini itekledim ve parmaklarım kemerine dokunduğunda karnına da temas ettim ve buz gibi olduğunu fark ettiğimde içimdeki bütün duygular endişeye dönüştü. "Hasta olacaksın," dedim tedirginlikle. "Sıcak bir duş mu alsan acaba?"

"Sen mi aldıracaksın?" diye sordu bu kez de. Kemerinin tokasını açıp düğmesine ilerlediğimde karnı kasıldı ve dişlerinin arasından nefesini verdi.

"Alkol seni iyice uçurdu. Daha neler," dedim ağzımın içinde geveleyerek ama benim de kalbim hızlanmıştı. Düğmeyi açtıktan sonra fermuarı yavaşça indirdim ve siyah baksır gözlerimin önüne serildi. Parmaklarım, kasıklarına dokunduğunda buz gibi karnına zıt bir şekilde kasıklarının sıcacık olduğunu fark ettim. Yankı daha fazla kasıldı. Kalçasını hafifçe hareket ettirdi. Karanlığa rağmen, fermuarının açılan kısmından erkekliğinin belirginliğini gördüğümde kanım sanki tam ters yönde hareket etmeye başladı.

Oturduğum yerden kalkıp pantolonunun paçalarından aşağı çekerken Yankı iri gözlerle beni izlemeye devam ediyordu. Elleri kasıklarına gittiğinde kalkıp inan göğüs kafesi, beni daha fazla heyecanlandırıyordu.

Elimde duran pantolonu yere bıraktığımda o ne kadar soğuk ise benim tenim o kadar yanıyordu. Yeniden koltuğa uzandım, neredeyse başıma kadar battaniyeyi çekip, "Gel yanıma," dedim. "Bana da öyle bakmaktan vazgeç lütfen."

Yankı'nın elleri kasıklarından baksır lastiğine uzanıp hafifçe indirdiğinde, "Yankı!" diye bağırdım. "O kadar da değil!"

Gözlerini kırpıştırdı, elleri duraksadı. "Ama çok nemli, çok üşüyorum," dedi masum bir ifadeyle fakat rol yapıyordu.

"Sarhoşluğu bahane etme!" dedim dehşet içinde. "Hem senin hıçkırığına ne oldu?"

"Lan," dedi neyse ki ellerini lastikten çekerek. "Şu an vücudumda tek bir yer çalışıyor benim."

"Ha?" Ardından anladığımda ayağımla sertçe omzuna vurdum. "Genelde filmlerde sarhoşlardan yararlanırlar, sen sarhoşken bile bunu nasıl fırsata çevirebiliyorsun ya?"

"Liderler sarhoş olmaz," dedi ama kelimeleri söylerken bile kekeledi. Birkaç kez tekrar etmek zorunda kaldı. "Sadece sarhoş olmak isterler, bütün kitaplarda yazar bu. Daha önce okumadın mı?" Ayağımın ucundan bana yaklaştı ve battaniyeyi açıp hemen yanıma uzandı. Ufacık koltuğa zorlukla sığdığımızda ben yan yattım, o da yan yattı ve yüzlerimiz birbirine döndü.

Buz gibi bacakları ve buz gibi göğüs kafesi bana değerken kasıklarındaki sıcaklığı da hissedebiliyordum. Kolunu üzerime attı, bir bacağını da bacağıma doladığında tamamen kendini bana yasladı. Üzerimdeki elbise ise baldırlarıma kadar çıktı. "Üşüyorum," dedi fısıldayarak. "Beni ısıt." Sonra gülümsedi, gözlerini kapattı. "Liderin emrediyor."

Ben de gülümsedim ve ellerimi göğüs kafesine bastırdım, sıcacık avuç içlerim onun göğüs kafesine dokunduğunda rahatlıyormuş gibi nefesini verdi. Kapalı gözlerini aralamadı ama dudaklarını içeriye kıvırdı. Parmaklarımı göğüs kafesinde gezdirmeye başladığımda tırnaklarım sürtündü. Karnına doğru indiğimde diğer elimle de yastığın altındaki telefonumu zorlukla çıkardım, neyse ki Yankı fark etmedi.

Tuş kilidini devre dışı bırakıp videoyu açarak kayda bastırdığımda, "Üşüyor musun?" diye sordum.

Kapalı gözleriyle gülümseyerek, "Çok üşüyorum," dedi. "Beni sadece sen ısıtabilirsin."

"Bana çok mu ihtiyacın var şu an?" diye sordum bu kez de.

"Tahmin bile edemeyeceğin kadar." Sonra ekledi: "Ve sadece şu an değil."

"Peki çok mu sarhoşsun?"

"Aklımda bizden başka kimseye yer kalmayacak kadar."

"Bunlar çok büyük itiraflar değil mi Yankı Sarca?" diye sordum sanki şaşırıyormuş gibi. "Keşke bunları tekrar tekrar dinleyebilsem."

"O bir kere olur güzelim," deyip sırıttı. Parmaklarım karnından kasıklarına doğru indiğinde ise nefesini verip, "Bak orası," dedi. "Orası çok üşüyor, biraz daha aşağıya iner misin? Aşağıda üşüyen daha başka yerlerim de var." Tırnaklarımı karnından kasıklarının çizgisine doğru indirdiğimde dudakları aralandı, nefesini verdi. "Lan," dedi. "Ellerin..." Kendini bana yaklaştırdı, bir eli bacaklarımı kavradı ve yavaşça araladı. "Daha fazla aşağıya inersen..."

Gülmeye başlayıp elimden telefonu düşürdüğümde Yankı gözlerini açtı ve telefonu gördü. Kahkaha atarak, "Bittin sen!" dedim. "Hepsini kaydettim!"

"Lan!" Telefonu eline aldı ve hâlâ kayıttaki videoya bakıp, "Lan, rezil oldum," dedikten sonra kamerayı bana çevirdi. Tek eliyle yüzümü kavrayıp, "Söyle," dedi yarı öfkeli, yarı eğlenceli bir tınıyla. "Hepsini bana zorla söylettiğini söyle."

"Zorla söylemedin," dedim ama dudaklarım öne doğru dururken sesim tuhaf çıkıyordu. "Hepsini isteyerek söyledin, şu an zor durumdayım. Beni dinleyin arkadaşlar, bu adam beni zorla konuşturmaya çalışıyor!"

Baş ve işaret parmağıyla alt dudağımı kavradığında kamerayı yüzüme yaklaştırıp, "Söylesene," dedi. "Bensiz yapamayacağını söyle."

Parmaklarını ısırmaya çalıştım ama izin vermedi, ellerimle onu tırnaklamaya çalıştığımda boştaki tek eliyle ellerimi tuttu. Tekme atmaya çalıştığımda ise üzerime çıkıp beni engelledi. Hareket edemeyecek duruma geldiğimde, "İmdat!" diye bağırdım ama sesim çıkmadı, gülmeye başladım. "İn üzerimden!"

"Söyle!" dedi bir kez daha. "Yoksa altımda ezilirsin!"

"Tamam," diye bağırdım. "Sensiz yapamam! Gerçekten yapamam!"

Gülmeye başlayıp ellerimi bıraktığında onun elinden telefonu sertçe alıp ön kamerayı açtım ve ikimizi de çekip, "Bu adam tam bir hayvan!" diye söylendim. "Az önce bana yaptıkları..."

Bir anda cümleler ağzıma tıkıldığında Yankı'nın dudakları dudaklarıma yapıştı ve telefon elimde donakaldım. Gözlerim irileşti ama Yankı gözlerini kapatıp beni öpmeye başladığında ona belki bininci kez teslim oluyormuş gibi hissettim ve gözlerimi kapatıp öpüşüne karşılık verdim. Sadece birkaç saniyede ellerim titremeye başladığında telefon da titriyordu. Yankı çok kısa bir an beni öptü, sonra geriye çekildi. Eli yanağıma dokundu, gülümsedi. "Sensiz yapamam," dedi, ardından gözleri kameraya döndü. "Sarhoş olup Helinsiz yapamayacağımı söylediğimde," diye fısıldadı yeni bir anıyı daha o albüme ekliyormuş gibi. "Hem ayık kafayla hem de sarhoş kafayla. Ne olursa olsun, sensiz yapamam."

"Yankı," dedim yerle bir olmuş şekilde ve telefon heyecandan elimden düştü, hem de Yankı'nın kafasına. Acıyla inlediğinde umursamadan ona hayran hayran bakmaya devam ettim. Yankı ise kafasını ovuşturup telefonu eline aldı ve kaydı kapattı. "Hep sarhoş olsana sen lütfen."

Eli başını ovuştururken, "Liderin olarak sensiz yapamam," diye ekledi ve bunun beni sinirlendirmesini bile umursamadı. "Liderler altlarındaki kişiler olmadan bir hiçlerdir. Bunu hiç duymadın mı? Her kitapta..."

"Sarhoşsun ama hâlâ liderin olarak diyorsun," dedim öfkeyle, ardından sırtımı ona dönüp gözlerimi kapattım. "Bir gün ben lider olacağım, dünyanın kaç bucak olduğunu göreceksin."

Yankı gülerek arkamdan bana sarıldı ve kolunu belime dolayıp kendini bana yaslayarak, "Hey," dedi. "Ama ben hâlâ üşüyorum, üst tarafım ısındı da alt tarafım hâlâ soğuk. Bir çaresine mi baksan?"

"Yankı," dedim dişlerimi sıkarak, sonra dirseğimle ona geçirdim. "Uyu."

"Ah, çok üşüyoruz."

"Üşüyoruz mu?"

"Ben ve diğer Yankı," dedi alayla. "Çok üşüyoruz."

Kalçamla sertçe kasıklarına vurduğumda sertliğini hissettim. "Yalan söylemekten vazgeç, sarhoş sapık."

Yüzünü enseme gömdü ve dudakları tenimi buldu. "İyi uykular," deyip kısık sesle gülmeye devam etti. "Biz hep buradayız, seni bekliyoruz, uyumayacağız. İstediğin her an..."

Kapalı gözlerimi açıp devirerek, "Uyanınca bunların hiçbirini unutmazsın umarım," dedim hiddetle. Sonra diğer söylediklerini de hatırladığımda içime korku düştü. "Unutmazsın, değil mi Yankı?"

Kısa bir sessizlik oldu. Dudakları enseme sürtündü, kokumu içine çekti ya da ben yanlış anladım. "Unutmam," dedi solgun bir tınıyla. "Bütün yanlış tercihlere rağmen, ben burada olacağım."

İlk önce gülme sesi duydum, ardından kızgın biri konuştu, sonra ise alkış sesi. Rüyanın içindeyim sandım ama Mutlu'nun, "Kalkın lan!" diye bağıran sesi kulaklarıma dolduğunda gözlerimi daha sıkı yumdum. "Lan, onuncu seslenişim, kalkmazsanız sıcacık çayı başınızdan aşağıya dökeceğim!"

"Rahat bıraksana." Işık'ın fısıldayışı keyifliydi. "Belli ki sabaha kadar oturmuşlar."

"Oturmuşlar mı? Sence oturmuş gibiler mi?" Nefes nefeseydi. "Yeter lan!" Mutlu gerçekten kızgın mıydı yoksa rol mü yapıyordu anlayamadım. "Nasıl bir ilişki lan bu? Ne bu böyle, durmadan ne kadar kırbaç yerse yesin uslanmayan Ana ve onu kırbaçlamaktan zevk alan Grey ilişkisi mi? Ben *Aşk-ı Memnu* Nihal gibi dünden beri durmadan bayılıp ayılırken gözlerimin önünde Bihter ve Behlül sevişiyormuş gibi." Sert bir darbe bacaklarımıza indi, bu Yankı'nın pantolonuydu. "Ulan utanmaz arlanmazlar, kıyafetleri de sağa sola saçmışsınız!"

Yankı'nın kolu belimden sıkıca sarılmıştı ve nefesi hâlâ ensemdeydi. Hiç hareket etmemişti ve ikimiz de o şekilde uyumuştuk.

"Yerde bira şişesi var," diyen Bartu'nun sesi gitgide utanmama neden oldu. "Belli ki gece içmişler."

"Ulan etrafta kıyametler kopuyor, bu Yankı hâlâ kıza nasıl dayasam derdinde!" Başka bir darbe daha bacaklarımıza çarptığında bu sefer sertti. Yankı bir anda battaniyeyi yüzümüze kadar çektiğinde gülümsediğini hissettim. "Ne bu lan?" dedi öfkeyle. "*Çocuklar Duymasın* Haluk ve Meltem'in battaniye altı fantezisi mi? Kalkın lan!"

"Ee abartmayın siz de artık," dedi Işık gülerek. "Kalksanıza. Duymuyor musunuz?"

"Yankı," diye fısıldadım. "Ne yapacağız?"

Yankı nefesini verdi ve kendi kendine, "Nasıl durmadan mal gibi uyuyup kalıyorum ben ya," dedi ve yavaşça battaniyeyi açtı. Benim

sırtım hâlâ onlara dönük olduğu için görmedim ama Yankı'nın o tarafa döndüğünü fark ettim. Sessizlik oldu, büyük ihtimalle bakıştılar. Mutlu acıyla inleyip, "Saçlara başlara bak," dedi. "Helin'in parmakları saçlarında kalmış, bulduğunuz her fırsatta bütün kıyametlere rağmen sevişmek zorunda mısınız siz?"

"Mutlu," dedi Yankı, inlediğini fark ettim. "Başım çatlıyor, ne olur bağırıp durma."

"Bağırırım!" Bu kez pantolonu direkt Yankı'ya geçirdi. "Oğlum, aile var lan aile. Ne olursa olsun, durmadan sevişecek misiniz lan siz?"

Yankı doğrulmak istedi ama sonra vazgeçip, "Lan, bu evde bizim özelimiz olmayacak mı?" diye sordu. "Sürekli bir yerlerden çıkmak zorunda mısın sen?"

"Özelin mi?" Mutlu alkışlamaya başladı. "Bilmiyorum farkında mısın ama şu an ortak olan oturma odamızdasınız ve yerlerde kıyafetlerin var." Duraksadı, nefesini verdi. "Helin'in kıyafetleri nerede, o gazla yedin mi lan kıyafetleri?"

"Mutlu, yalvarırım bağırma," dedi Yankı. "Başımın içinde on tane Mutlu bağırıyormuş gibi hissediyorum, bu ne demek biliyor musun sen?"

Bu sefer Mutlu pantolonu bana indirdi. "Lan patatesçi Helinski!" diye bağırdı. "Ölmüş gibi davranmayı bırak, kalk çabuk. Kardeşim nedir bunun tarifi? Dün cehennemde hepimiz piliç ızgara olduk, bugün gelmişsiniz sarmaş dolaş... Tamam sevişmeyin demiyorum da her yaşanandan da kendinize bir fantezi çıkarmayın ya."

Gözlerimi yavaşça araladım ve başımı çevirip Mutlu'ya baktım. Altında pembe kısa şortu vardı, üzerinde ise mor bir tişört. Tişörtün üzerinde 'BUGÜN KALBİM ÇOK KIRIK' yazıyordu. Yankı parmaklarını şakaklarına bastırırken yattığım yerden doğrulup karışık saçlarımı düzeltmeye çalıştım.

Mutlu'nun yanında Işık duruyordu ve o inanılmaz derecede şık görünüyordu. Saçlarını dalgalı yapmıştı, üzerinde beyaz, göğüs dekolteli bir gömlek vardı. Altında siyah bir pantolon, topuklu botları ve yüzünde makyaj. Kaşlarımı çatıp, "Işık, bir yere mi gidiyordun?" diye sordum.

Işık üstüne başına bakıp, "Ne alakası var?" dedi. "Herkes bugün bunu soruyor, her zamanki halim."

"Her zamanki halin mi?" Mutlu ona ters bir bakış attı. "Normalde yırtık pijaman ve bol kazaklarınla hatta dağınık saçlarınla evin içinde dolanmaz mıydın sen? Ne bu gelinin kız kardeşi hallerin?"

"Eee," dedi Işık lafı değiştirmek istiyormuş gibi. "Gelinin kız kardeşi değil miyim?" Göz ucuyla beni gösterdi.

Bartu, "Uydurma Işık," dedi diğer taraftan. "Sanki senin amacını anlayamıyoruz." Gözlerimi ona çevirdiğimde masada oturmuş, ağzına çikolatalı ekmeğin üzerine sürdüğü zeytin ezmesini tıkıyordu. Karşısında Lâl oturuyordu ama onun gözleri fincanındaydı. Yorgun ve bitkin görünüyordu, bakışları bize dönmüyordu. Saçlarını tepesinde toplamıştı, profilinden de olsa şiş gözlerini görebiliyordum.

"Neymiş amacım?" Işık saçlarını geriye attı. "Bir kadın her zaman çok güzel görünür, azıcık süslendim diye bu beni diğer günlerden ayrı kılmıyor."

"Bir kadın her zaman çok güzel görünür," diyerek Mutlu onun söylediğini abartıp tekrar etti. "Sana çok güzel görünme demiyoruz, sana sanki seni birisi istemeye gelecekmiş gibi görünme diyoruz. Tipe bakar mısınız? Çıldıracağım şimdi, disko topuna benziyor parlak parlak."

Bartu ağzına sucuğu tıkarken, "Işık," dedi zorlukla konuşarak. "Haberin olsun diye söylüyorum, Koza'nın diğer erkeklerden hiçbir farkı yok. Onunla olabileceğini sanıyorsan rüyanda görürsün."

Işık dramatik bir şekilde gözlerini devirip, "Koza'yla ne alakası var ya?" diye sordu. Onun konusunun açılması bile Yankı'nın vücudunun kasılmasına neden olduğunda yattığım yerden kalkıp zorlukla ayağa dikildim ve saçlarımı düzelttim. Yankı benim ardımdan hemen sonra battaniyeyi beline sarıp ayağa kalktı ve direkt Lâl'e baktı. Lâl ise onunla göz teması kurmadı.

"Dün oylama yaparken ayak parmaklarını bile havaya kaldırdın," dedi Mutlu kaşlarını çatarak. "Yavaş koş çürük yumurta, hızından seni göremiyoruz."

"Abartıyorsunuz."

"Abartmıyoruz." Bu sefer Bartu ekmeğin arasına koyduğu reçel ile yumurtayı yiyordu, bu yüzümü buruşturmama neden oldu. "Gözümün önünde bir daha birbirinize yürürseniz onu kozasından çıkarıp kelebek yaparım, haberin olsun."

"Ama..."

"Ben duş alacağım," dedi Yankı daha fazlasını duymak istemiyormuş gibi.

"Al tabii," diyen Mutlu onu baştan aşağı süzdü. "Şu tipe bak. Bir saatlik Hint dizilerindeki yaşlı âlimler gibi battaniyeyi sarmış vücuduna, seksi seksi, 'Ben duş alacağım,' diyor."

Utançla, "Mutlu, yeter," deyip yere baktım. "Yankı dün çok sarhoştu, üstü ıslaktı. Onu soymazsak hasta olacaktı."

Sanki Yankı bu anı bekliyormuş gibi hapşırdığında gözlerimi ona çevirdim. "Ee yuh artık," dedi Mutlu dehşet içinde. "Sokakta mı seviştiniz lan?"

Yankı bakışlarını bana çevirdi ve ikimiz de aynı günü düşünmüş olacağız, "Bilmem ki," deyip hızlıca ekledi: "Sokak lambalarının altı favorimizdir."

Mutlu gözlerini kocaman açtı, Işık kıkırdadı, Bartu ağzında ekmekle donakaldı. Ben de nefesimi tuttuğumda, "Lanet olsun size," dedi Mutlu. "Beni neden çağırmadınız, izlerdim."

Ellerimle yüzümü kapattığımda Mutlu utandığımı fark etti ama aldırmadı. Yankı ise cevap vermeden yürümeye başladı. "Utandırma kardoyu," dedi Bartu gülerek. "Alışman lazım artık."

"Alışamıyorum Bartukıç'ım," diyen Mutlu masaya ilerledi ve Lâl'in arkasından ağzına zeytin attığında şortundaki kuyruğunu da gördüm. Mutlu böyle kıyafetleri nereden buluyordu? Gözlerimiz kesişti, nereye baktığımı görünce gülümsedi. "Sırf herkes kıçıma baksın diye kuyruk diktim," dedi. "Beğendin mi? Ayrıca bundan böyle modumu gösteren tişörtleri giyeceğim her gün. Bugünün modu bu." Tişörtünü gösterdi.

"Böyle şeylere nasıl üşenmiyorsun Mutlu, anlamıyorum," diyen Işık sandalyelerden birini çekip çatalı eline aldı ve peynire batırdı. Ardından öyle dikkatle çiğnedi ki Mutlu kusuyormuş gibi ses çıkardı.

"Başını eğme yiğidim," dedi Işık'a. "Yüzündeki beş kilo sim yemeklere dökülmesin."

Yankı tam odadan çıkacağı sırada Bartu, "Yankı," deyip onu durdurdu. Yankı omzunun üzerinden ona baktı. "Baksana, bir şey söyleyeceğim."

O an Yankı'nın Bartu'ya karşı soğuk bakışlarını gördüm, hiçbirine değil sadece Bartu'ya böyle olmasının nedeni, Koza'yı tercih için sunan kişi olmasından mıydı? "Evet?" dedi Yankı sakin bir sesle.

Bartu çayından birkaç yudum aldı, elindeki çatalı bıraktı ve sırtını sandalyeye yasladı. "İki gün sonra yılbaşı," dedi sanki aralarında hiçbir

problem yokmuş gibi konuşarak. "Bu yılbaşında planımız yok, değil mi?"

"Henüz plan yapmadım." Yankı'nın net cevapları ürpermeme neden oldu.

"Biz bir plan yaptık," dedi Mutlu ağzının kenarındaki çikolatayı silerek. "Epey eğleneceğiz. Kötü günler geçirdik, eğlenmeye ihtiyacımız var."

"Ne düşünüyorsunuz?" Işık ekmeğine tereyağını sürüp Lâl'in tabağına koydu ama o başını iki yana sallayıp yemeyeceğini gösterdi.

"Kostüm partisi," dedi Mutlu keyifle. "Biz düzenleyeceğiz ve herkesi çağıracağız. Gelen herkes, istediği bir karakterin kostümünü giyecek, çift olanlar çift kostümü de giyebilir..." İkimize baktı. "Yani Helinski kocaman bir patates kostümü giyerken sen de yürüyen beyin olabilirsin."

Yankı gülümseyip başını salladı. "Keyifli görünüyor. Hep beraber planı yapalım."

"Ay ben hangi prensesin kostümünü giysem acaba," diyen Işık ellerini birbirine çarptı. "Benden çok güzel Pamuk Prenses olur."

"Senden olsa olsa o hikâyedeki elma veren cadı olur," diyen Mutlu Işık'ın yüzüne zeytin attı. Işık ise zeytini havada kaptığı gibi geri Mutlu'ya gönderdi.

"Senden de kocaman bir bok olur. Bok kostümü giyip gel."

"Hayal ettim," deyip kıkırdadığımda Mutlu bu sefer de zeytini bana attı. Havada yakaladığım zeytini ona atmak yerine ağzıma atıp göz kırptım.

Yankı yeniden çıkmak için hamle yaptığında, "Ayrıca çekiliş de yapacağız," dedi Bartu. "Hediyeler için. Kura yani. Birbirimize hediyeler alalım yine, hem daha kalabalığız, daha güzel olur." Ayağa kalktı, odanın içinde yürüdü ve köşedeki sehpanın üzerinden büyük cam bir fanus aldı. "İsimler burada yazıyor."

Yankı'nın gözleri fanusa doğru kaymadan önce, "Ben hediye aldım zaten," dedi boş bulunup. "Helin'e aldığım yılbaşı hediyelerim yakında onun ellerinde olur."

Şaşkınlıkla gözlerim ona döndüğünde, "Bana hediye mi aldın?" diye sordum. "Hem de hediyeler?"

Mutlu kıskançlıkla, "Umarım turkuaz külot değildir," dedi.

Yankı'nın gözleri yine fanusa döndü ve kâğıtlara bakarken, "O fanusun içinde sekiz tane kâğıt var," dedi. "İki kişi kim?"

Bartu kaşlarını kaldırdı, sanki olması gerekeni mırıldanıyormuş gibi, "Osman amca," dedi. "Ve Koza."

Işık öksürmeye başlayıp çayı püskürttüğünde Mutlu çığlık atarak, "Lan, Osman amca ve Koza'yı nasıl aynı cümleye koyup her şey normalmiş gibi davranabilirsin?" diye sordu. "Lan, birbiriyle alakasız iki isim nasıl böyle bir cümlede geçebilir?"

"Osman amcanın mekânında yapacağız kostüm partisini, onu katmasam olmazdı, hem seni çok sordu," diyen Bartu gülüyordu. "Koza'ya gelince..." Bakışları Yankı'ya döndü. "Dünden sonra o da artık bizimle, yeni yıl partisinde bizimle olsun istiyorum."

Bartu'ya gözlerimi irice açmış bakarken bu kadar çabuk onu aramıza katacağını düşünememiştim ama Işık'ın yüzündeki o keyifli gülümsemeyi de görmezlikten gelemiyordum. Dakikalardır önündeki tabaktan bakışlarını ayıramayan Lâl ilk defa dönüp Bartu'ya büyük bir hayal kırıklığıyla baktı, Yankı ise onun gibi duygularını katmadan soğuk bakışlarla izledi.

"Bu konuda kararlısın yani?" dedi tek kaşını kaldırarak. Şaşırmamıştı. "Onu bizim yanımızda istiyorsun, öyle mi?"

"Evet, istiyorum, hatta..." O sırada kapı çaldı ve Bartu'nun cümleleri havada kaldı. Herkes birbirine baktığında Bartu başını salladı. "Koza geldi, çekiliş için."

Işık bir anda ayağa kalktığında ve sandalyesi neredeyse düşecek gibi olduğunda Lâl de endişeyle nefesini verdi ve ilk defa dönüp Yankı'ya baktı. Yankı ise soğuk bakışlarını yok ederek, "O bu eve giremez," dedi. "İstemiyorum."

Işık Yankı'yı duymazlıktan gelip koşar adımlarla odadan dışarı çıktığında kapıyı açmaya gittiğini anladım. Kimse Yankı'yı dinlemezken, o gözlerini Bartu'dan ayıramıyordu.

Kapı açıldı, Koza'nın sesini duyduk ve Bartu, "Girdi bile," dedi. Sonra ayağa kalkıp boynunu çıtlattı. "Misafirimize hoş geldin de Yankı Sarca. Kaba olmak sana hiç yakışmıyor."

Adım sesleri duyduk, odadan gülümseyerek içeriye giren ilk kişi Işık oldu. Onun arkasından Koza girdiğinde Yankı son kez, "Yanlış tercihler yapıyorsun," dedi ve bakışları Lâl'e kaydı. "Bu hepimizden önce senin canını yakacak Bartu."

Gözlerim Koza'yı bulduğunda geriye adım atmadan duramadım çünkü yüzü mahvolmuştu. Burnunda sargı vardı, kahverengi gözünün

yarısı kapanmıştı, elmacık kemiğindeki morluklar can yakıcı görünüyordu. Boynunda ise parmak izleri vardı. Dudağının kenarındaki yara izini umursamadan ağzında sakızıyla gülümseyip hepimize selam verdikten sonra bana baktı. Baştan aşağı süzdükten sonra Yankı'ya döndü, Yankı ise Bartu'ya bakmaya devam ediyordu.

Sessizlik oldu, büyük bir sessizlik hem de. Gözlerim yalvarır gibi Mutlu'ya döndü çünkü böyle ortamları yumuşatan tek kişi o olurdu ama onun bile ağzını bıçak açmıyordu.

"Ah," dedi Koza, ardından Yankı'nın önüne geçip hepimize başıyla selam verdi, onu görmezlikten geldi. "Bu eve ilk kez pencereden girmiştim, şimdi kapıdan girmek tuhaf oldu ama işte buradayım." Sonra omzunun üzerinden umursamaz gözlerle Yankı'ya baktı. "Asıl Sokak Nöbetçisi ait olduğu yuvaya geri döndü, öyle değil mi?"

13.

YILBAŞI PARTİSİ

Helin Aktan'ın güncesinden... ***01.01.2020***

Bugünü tarihe ben kazıdım.

İtiraf ettim.

Gücüm, kuvvetim, ellerim, dizlerim, sesim...

Ben ona itiraf ettim, hem de yıkıcı bir itiraf değildi bu kez.

Ben sana itiraf ettim; Yankı Sarca, ne olur seneler sonra bu satırları sensiz değil, seninle okumama izin ver.

~~***"Altıncı Sokak Nöbetçisi, Helin"***~~

"Sadece Helin"

Yeni bir sene daha geliyordu. Tek bir rakam değişiyordu ama bu rakam değişmeden önce hayatımda çok büyük değişiklikler olmuştu.

2019 senesi bana Sokak Nöbetçileri'ni kazandırmıştı yani bana bir *aile* vermişti. Dört rakam, bir insana ailesini verebilir miydi? Bana bunu hediye etmişti o yüzden 2019 en sevdiğim sene olacaktı.

Her şeye sinirlenen ama yumuşacık bir kalbi olan, en fazla savaş vereceğimi düşündüğüm ama herkesten önce kalbinin kapılarını bana açan Bartu Sarca'yı kazandırmıştı. Onu asla affetmeyeceğimi düşündüğüm zamanlardan, sadece onu affettiğim zamanlara gelmiştik. Bana, beni yerden kaldıran ve sırlarımı paylaştığım, kollarında abi sıcaklığı olan adamı kazandırmıştı.

O beni Sokak Nöbetçisi, grubun altıncısı, kız kardeşi gibi görüyordu.

Şu an Koza'ya alıcı gözlerle bakan ve alt dudağını utanıyormuş gibi göstermeye çalışmak için(!) kemiren kız kardeşim, Işık Sarca'yı kazandırmıştı. Onların arasına katıldığım ilk gün, beni birçok testten geçirmişti, bakışlarıyla neredeyse öldürecekti ama şimdi göz göze gelince birbirimizin ne demek istediğini bakışlarımızdan anlayacak duruma gelmiştik.

O beni Sokak Nöbetçisi, grubun altıncısı, kız kardeşi gibi görüyordu.

Beni hiç umursamıyormuş gibi davranan hatta iyi polisi oynayan erkek kardeşim Mutlu Sarca, biliyordum ki bu gruba ilk girdiğim an, Yankı'dan sonra bana en fazla dikkat eden kişiydi. İyi polisi oynamıştı ki ona istediklerini vereyim ve gerçek yüzümü ortaya çıkarsın ama bir süreden sonra bunu da unutmuştu. Kasıtlı olarak kalbimi kırmaya hiçbir zaman çalışmamıştı. Haylaz küçük erkek kardeşim gibiydi hatta bazen onu çocuğum gibi görüyordum çünkü yaramazlıklarını göz ardı etmeyi seviyordum.

O beni Sokak Nöbetçisi, grubun altıncısı, kız kardeşi gibi görüyordu.

Bir kez dışında bana karşı duvarlarını indirmeyen ve hiçbir şekilde, hiçbir duygusunu anlayamadığım ama hayatımın en eğlenceli gününü beraber geçirdiğim Lâl Sarca. Sadece bir kez bana duvarlarını indirdiği zaman birbirimize sarılmıştık ve onun kollarından bir annenin sıcaklığını almıştım. Sonrasında ise iki sarhoş, çılgınlar gibi eğlenmiştik. Aslında, bana karşı duvarlarını indirdiği zaman, ikimizin beraber aşamayacağı hiçbir şey yoktu.

Beni belki de sevmiyordu. Beni belki de istemiyordu. Benden belki de rahatsız oluyordu. Ama yine de ona sarıldığımda aldığım anne şefkatini öylesine çok benimsemiştim ki onu seviyordum ve ondan asla nefret edemezdim.

O beni elbette ki bir Sokak Nöbetçisi olarak görmüyordu; grubun hiçbir şeyiydim, yabancıydım.

Ve o: Yankı Sarca. Adını içimden tekrar ettiğim zaman, kalbimin atışını bile değiştiren o adam. Bana kurduğu ilk cümle, "Beni mi arıyordun?" olmuştu. Onu o gün mahvetmek için arıyordum ama kalbimin de mahvolacağından habersizdim. Tanımlayamıyordum, anlatamıyordum, açıklayamıyordum. Öyle bir histi ki onunla tanışmama ihtimalimin olduğunu düşünmek bile gözlerimi dolduruyordu. O gün vazgeçmenin eşiğindeydim ve eğer vazgeçseydim şu an o hemen bir adım uzağımda olmayacaktı.

Eğer onu tanımadan ölüp gitseydim bu hayatın bana en büyük kötülüğü olurdu ve gücüm olsaydı kaderimden onunla tanışmamanın hesabını sorardım.

Onun beni Sokak Nöbetçisi olarak görmemesiyle ilgilenmiyordum, umurumda değildi. Sadece Helin, demişti, eğer Yankı bunu istiyorsa

onun sadecesi olurdum. Daha fazlasını istemiyorsa daha fazlası olmazdım. Bunun adı aptallık değildi, bunun adı güvendi.

Bakışlarını yavaşça bana çevirdi. Hep böyle oluyordu, ne zaman onu derin düşüncelerle izlesem, nerede ne şekilde olursak olalım, hissedip o da bana bakıyordu. Boş bulunup gülümsedim, aptal bir gülümsemeydi ama gülümseyişime aynı şekilde karşılık verdiğinde sanki aklımdan geçenleri okumuştu.

Koza boğazını temizledi.

2019 senesinin bana kattığı bir diğer kişi de Koza'ydı ve aslında en büyük ödüldü çünkü beni ailemle tanıştıran Koza'ydı. En büyük minnetim ona olmalıydı, kaderimi kendi elleriyle çizmişti ve bunu yaparken sonucunun bu şekilde olacağını bile büyük ihtimalle tahmin etmemişti.

Belki de etmişti?

Yankı ve Koza'nın aklına yetişemiyordum o yüzden sorgulamayacaktım.

Koza alayla güldü. Her zamanki o gülümsemesiyle Yankı'yı baştan aşağı süzdü ve ağzındaki sakızı diğer tarafa yatırırken ellerini cebine yerleştirip, "Kostümünü erkenden mi giydin yoksa?" diye sordu. Yankı'nın altındaki battaniye ve üzerinin çıplak oluşu bütün ciddiyetini bozuyordu. "Ne kostümü bu Sonuncu? Tellak kostümü mü?"

Yankı üzerimdeki bakışlarını yavaşça Koza'ya çevirdi, dikkatlice inceleyip, "Senin yüzündeki maskeyi de ben yaptım," dedi. "Tek başına kostümsüz kal istemedim."

Mutlu nefesini verip kısık sesle, "Yankıtu sapladı, gol Koza'nın götüne girdi," dediğinde Işık dirseğiyle sertçe Mutlu'nun karnına vurup uyaran gözlerle baktı.

Koza'nın yüzünde mimik oynamadı, gülümsemesinin soğukluğu aynı şekilde kaldı. Birkaç saniye bekledi, söyleyecek bir şeyler düşündü ya da aklından daha farklı şeyler geçti, bilmiyordum ama bir anda bana bakıp, "Helin!" diye seslendi. "Neredeyse seni göremeyecektim, Sonuncu önünü kapatmış. Öne çıkar mısın, güzel yüzünü göreyim."

Yankı'nın çenesi kasıldı, eli direkt burun kemerine gidip sıktı. Bir an kalbimi büyük bir huzursuzluk kapladı. Dün konuştuklarımızı hatırlıyor muydu? Her şeyiyle hem de. Bana ihanetimi bildiğini söylemişti, anladığını dile getirmişti ama gitmemişti, kovmamıştı ve hayatım

boyunca asla unutamayacağım şekilde dizlerinin üzerinde, bir çocuk gibi bacaklarıma sarılıp bana gitme demişti.

Ben de ona kim olduğumu itiraf etmiştim.

Bunları hatırlıyor muydu? Sarhoşluğun etkisiyle unutmuş olabilir miydi? Her şey boşa mı gitmişti? Yüzleşmiştim ve tekrar yüzleşmeyi asla kaldıramazdım. O da yüzleşmiş, bana Koza'yla aramda bir şey olması ihtimalinden bahsetmişti. Dışarıdan böyle mi görünüyorduk? Aslında Koza'nın kurduğu bu cümlelerle ve geçmişimizle Yankı'nın anladığı gibi görünebilirdi. Ama yine de böyle düşünmesi aptallıktı. Ona en büyük yalanları söyleyebilirdim, ona belki ihanet bile edebilirdim ama ona hislerim konusunda oynayamazdım.

Tedirginlikle Yankı'ya bakmaya devam ederken şimdi de aklımdan geçenleri okusun istedim. Biz dün gece, ikimizin de silemeyeceği bir gece yaşamıştık. Lütfen hatırlıyor olsun, dedim kendi kendime. *Lütfen unutmuş olmasın. Lütfen beni ne olursa olsun kabullenmiş olsun.*

Sonra duraksadım. Her şeyi bilmiyordu. Örneğin günlüğü verdiğimi bilmiyordu, Işık'ı vuranların Ekip olduğunu bilmiyordu, Koza'yla geçmişimi, onun abim olduğunu bilmiyordu. Yine kaçıyor muydu yoksa anlatmamamı mı istemişti?

Düşündükçe aklımı kaçıracak gibi oluyordum.

Bartu iç hesaplaşmamı fark etmiş gibi öksürüp Koza'ya döndü ve sandalyeye rahatça yaslanıp ağzına sanki daha fazla yiyebilirmiş gibi ekmek tıktı. Daha lokmasını yutmadan, "Seni bu eve çağırmamız, seni kabullendiğimiz anlamına gelmez," dedi göz ucuyla bana bakıp. "Eğer anlattıklarının çeyreğinde bile doğruluk payı varsa seni tanımak istediğimiz için çağırdık."

Koza neyse ki gözlerini gözlerimden çekti ve direkt Bartu'ya baktı. Gözlerini göremiyordum ama Bartu'nun yüzü fazlasıyla sabit ve ifadesizdi. İlk zamanlar bana baktığı gibi Koza'ya bakıyordu. Benimle kolayca aştığı yolları Koza'yla aşabileceğine inanmıyordum.

"Çoğul konuşuyorsun," dedi Koza. "Beni kabul etmeniz için kendi aranızda oylama mı yaptınız yoksa?" Sırıttı ve yan döndüğünde çehresini gördüm. İlk önce Mutlu'ya baktı, sonra Lâl'e. Lâl'e baktığı an gülümsemesi ürkütücü bir hal aldı ama neyse ki Lâl ona bakmıyordu, gözleri hâlâ önündeki tabaktaydı. En sonunda Işık'a döndüğünde o da olduğu yerde hareketlendi.

Koza Işık'ı süzdü, süzdü, süzdü. Ve bunu yaparken yüzündeki gülümseme öyle hırçın bir hal aldı ki Işık'ın heyecanını ben ondan adımlarca uzakken hissettim. Öyle bir bakıyordu ki asla gizleme zahmetine girmiyordu.

"Bilmem farkında mısınız ama," dedi Mutlu. "Tam yirmi iki saniyedir ikizimi Koza Alço gibi kesiyor bu."

Bir anda Işık, "Yirmi sekiz," diye düzelttiğinde ellerimle ağzımı kapatıp nefesimi verdim. Mutlu da şaşkınlıkla ona baktığında Bartu kaşlarını çattı.

Koza ise kısık bir kahkaha atıp bakışlarını kaçırdı. "Otuz saniyeye tamamlamayayım güzel kız, eğer tamamlarsak ikimiz için de çok fena olur."

Yankı elini saçlarına geçirdi ve imayla Bartu'ya baktığında kaşlarını kaldırdı. Bartu ise ikisinin arasındaki bu durumdan duyduğu rahatsızlıkla Koza'ya sandalyeyi gösterip, "Otursana," dedi. "İlk önce konuşalım."

Lâl başını kaldırıp Bartu'ya baktı. Gözlerinin içi kıpkırmızıydı ve yüzündeki renk gitmişti ama yine de Bartu'ya bakarken içindeki o durmadan sözünü geçiren kadını susturamıyordu. Yapma demek istedi bakışlarıyla ama Bartu oralı bile olmadı. Koza'nın masaya oturmasıyla Lâl elektrik çarpmış gibi bir anda masadan kalktı ve odadaki koltuğa ilerledi, onlardan uzaklaştı.

Koza Lâl'in yaptığına ağız ucuyla gülümserken Bartu görmezlikten gelmeye devam etti. Koza'nın hemen arkasından Işık da masaya oturdu, Işık oturunca Mutlu da dayanamayıp yanına oturdu. Bartu Yankı ve bana baktığında bir an ne yapacağımı bilemedim. Sürekli böyle tercihlerin içinde kendimi bulacaksam, yeni gelen sene benim için berbat geçecek gibi görünüyordu.

Koza da başını çevirip bize baktığında, Yankı çenesini havaya kaldırdı, ardından bana yaklaştı. Bir elini omzuma attı, beni kendisine çekti, çenesini şakağıma dayadı, sonra saçlarımdan derin bir nefes çekti ve dudaklarını şakağıma bastırıp öptü. Sıcak dudaklarını hissettiğim anda kalbimin ritmi değişti. Bu belki birkaç saniye sürdü, kolu öyle sıkı dolandı ki Koza'ya âdeta benim onun sokaklarına ait olduğumu göstermeye çalıştı.

Koza yemi yutmuş bir şekilde, "Görüyorum ki, dünden sonra sizde değişen bir şeyler olmamış," dedi ama iması daha çok bana yönelikti. "Mutlu aile tablosu gözlerimi yaşarttı."

Yankı nefesini verip başını ona çevirdiğinde ne koltukların oraya gitti ne de sandalyelere oturdu. Öylece ayakta kaldı. "Bir şeylerin değişeceğini mi düşünmüştün Koza?" diye sordu sanki fazlasıyla önemsiz bir şeyden bahsediyormuş gibi. "Gördüğün gibi burada hâlâ altı kişiyiz ve yine gördüğün gibi bu masada altı sandalye var. Kısacası o sandalyelerden kimse kalkmadı ama fazladan da bir sandalye gelmedi."

Koza gülümsedi. Gözleri ikimizin üzerinde gezinirken artık onun birbirinden farklı gözlerine bakarken içimin acıdığını hissediyordum çünkü doğuştan değildi. Bir an, daha fazla yaklaşıp gözlerini incelemek bile istedim çünkü hangi güç, bir insanın gözünün rengini kaybetmesine neden olurdu, anlayamıyordum.

"Doğru, burada altı sandalye var," diyen Koza, sırtını daha fazla yaslayıp rahat bir pozisyona geçti. "Ve bu sandalyeye de gerçekten sahibi oturdu. Ayakta kalan da sen oldun. Fazlalık olan bu durumda yine sen oluyorsun, kader hep bunu yüzüne vuracak gibi görünüyor."

Gözlerim irileşti, Yankı'nın omzuma dolanmış kolu kasılırken parmaklarını sıktı. Koza Sokak Nöbetçisi'ydi. Hem de Birinci Sokak Nöbetçisi'ydi. Bunu söylediğinde karşı gelmeyen Yankı Sarca, şimdi de karşı gelmedi.

"Oğlum çok güzel laf sokuyorlar," diyen Mutlu, ellerini yüzüne yerleştirip ikisini izledi. "Çok fazla beyin yüklemesi yaşıyormuş gibi hissediyorum, devam edin lütfen, hoşuma gidiyor bu. Beynim ıslandı şu an size."

"Salak salak konuşmasana," diye fısıldayan Işık'ı elbette ki hepimiz duyduk.

"Senin de birbirlerine laf soktukları zaman kalkıp alkışlayasın gelmiyor mu?" Yankı'ya omzunun üzerinden baktı, sonra Koza'yı inceledi. "Bir bir oldu Yankıtu. Biliyorsun, ben senin tarafındayım."

"Mutlu, yine çok konuşmadın mı sence de?" Bartu ağzına bir şeyler tıkmaya devam ederken Mutlu gözlerini devirdi.

"Yine bir boğanın doyacağı kadar fazla yemedin mi sence de?" Önünden tabağı çekip aldığında Bartu kızgınlıkla ona baktı. "Boğa kızdı. Sakin ol boğa, sadece yılbaşı kostümünün içinde daha güzel görünmeni istiyorum."

"Siz kostümleri aldınız mı?" diye soran Işık'ın gözleri açıldı. "Hangi ara?"

"Ohoo..." Mutlu gülümsedi. "Biz bunun planını günler önce yapmıştık aslında. Bartukıç ve benim kostümümüz hazır. Ve..." Bakışları Koza'ya döndü. "Onun kostümünü de bugün gidip alacağım."

Bartu gülerken bu sefer de uzanıp Lâl'in bıraktığı tabaktaki zeytinlerden ağzına attı. "Anlamadım?" dedi Koza. İlk defa Koza'nın ağzından duyduğum bu kelime, en azından onun da insan olduğunu bana göstermişti. Anlamayabiliyordu...

Bartu bu sefer de peyniri reçele bandırıp ağzına attığında Mutlu sinirle bütün tabakları önünden almaya başladı. Ağzı dolu bir şekilde, "Senin kostümüne Mutlu karar verdi," dedi keyifle. "Eğer karşı geleceksen..."

"Neymiş o kostüm?" İkisine birden baktı ve ikisi de güldü. Koza'nın ilk defa anlamayan bakışlarını görüyordum. Direkt Işık'a baktı, etkileyici bir şekilde, "Sen biliyor musun?" diye sordu.

"Bilmiyor tırtılım," dedi Mutlu. Kendimi tutamayıp güldüğümde Yankı ciddiyetle bana baktı ve gülüşümü düzeltip boğazımı temizledim. "Seni kozandan çıkaracak bir kostümüm var."

Koza gözlerini devirdi. "Bana kelebek kostümü mü giydireceksin yoksa? Çok zekice."

Mutlu gözlerini kocaman açıp Koza'ya yaklaştı. "Sen baksana benim gözlerimin içine," dedi. "Baktın mı? Biraz daha bak." Koza ona bakmaya devam etti, Mutlu gözlerinin içine baktırdı. Bir süre öyle devam ettikten sonra, "Evet, biraz daha," dedi Mutlu yarı alaylı, yarı ciddi. "Bak bak, iyice bak." Koza kaşlarını çattığında onu bile çığrından çıkaracak kişinin Mutlu olduğunu gördüm. "Biraz da sol gözüme bak. Sağa da bak. Oh, ortaya bak, şaşı olursun belki."

"Sen deli misin?" diye sordu Koza, sonra Işık'a dönüp, "Senin ikizin olduğuna emin miyiz?" diye sordu.

"İkizimle gözlerimiz aynı," dedi Mutlu. "Yirmi beş saniye baktın bana. Otuz saniyeyi tamamlamayayım *güzel tırtıl*, eğer tamamlarsak ikimiz için de çok fena olur."

Gülmemek için kendimi zor tutarken Bartu, hiç öyle bir zorunluluğu yokmuş gibi kahkaha attı. Mutlu da güldüğünde Işık ikisine de kızgınlıkla baktı. Koza ise kaşlarını kaldırıp Mutlu'nun söylediklerini sindirdi, ardından, "Sonuncu'nun dediği kadar varmışsın," dedi.

"Zekâ bakımından mı?" diye sordu Mutlu.

"Hayır, bir insanı sadece konuşarak çığrından çıkarmak bakımından."

Yankı alaycı bir ifadeyle gülümsediğinde yüzünde samimiyetten eser yoktu. "Her neyse," dedi en sonunda Bartu. "Kostümü giymek istemiyorsan kendin bir tane seçip gel, keyfin bilir."

Koza umursamaz bir sesle, "Ayak uydururum," dedi. "Önemsediğim bir konu değil."

"Emin misin?" Bartu yine gülmemek için kendini zor tuttu. Kostümü o an aşırı merak ettim. "Bak, son kararın mı? Mutlu'dan bahsediyoruz, seni her şekle sokabilir."

Koza omzunu indirip kaldırdı ama Işık sözü devralıp, "Bence vazgeç," dedi. "Kostüm ne bilmiyorum ama Mutlu bir insanla uğraşırsa onu rezil edene kadar durmaz."

Mutlu gururla çenesini kaldırdığında, "Evet, o kişi benim," dedi. "Ve korkuyorsan kendi kostümünü giyip gel. Yani kelebek kostümünü." Dudaklarımı birbirine bastırdığımda bir insanı gerçekten de sadece konuşarak öfkeden delirtmeyi Mutlu'dan öğrenebileceğimi gördüm.

"Sorun yok." Koza hızlıca devam etti. "Çocukları mutlu etmeyi severim, sen de çocuk gibisin zaten."

"Sen de çocuk gibisin zaten," diyerek Mutlu Koza'nın söylediğini tekrar etti. "Rezil olunca görürüm seni altın kafalı tırtıl."

Yankı'nın başı diğer tarafa döndü ve Lâl'e baktı. Lâl uzaktan masada olanları izlerken Yankı'nın ona baktığını fark etti, gözlerini gözlerine çevirdi. Aralarında sözsüz birkaç saniyelik bakışma gerçekleştiğinde ilk gözlerini ayıran Yankı oldu, yeniden bana döndü. Onları izlediğimi gördüğünde sessizce, "Lâl kötü görünüyor," dedi. "Onun için bir şeyler yapmam gerekiyor."

"Ne gibi?" Soruyu sorarken sakin görünmeye çalışıyordum ama Lâl gerçekten de hiç iyi değil gibiydi.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Yankı. "Onun böyle yalnız kalmasına müsaade edemem."

"O yalnız değil Yankı," diye fısıldadığımda göz ucuyla Mutlu ve Işık'ı gösterdim. "Eminim ki dün gece boyunca ikizler onun yanındaydı. Sen zaten hep onun yanındasın. Konuşmayan tek kişi Bartu."

"Sen?" dediğinde şaşkınlıkla gözlerimi açtım.

"Ben mi?"

"Evet, sen," dedi üstten üstten bakarak. "Neden onunla konuşmuyorsun?"

Sorduğu soruyu çok uzun süre düşünmeme gerek kalmadı. "Çünkü o benimle konuşmuyor."

"Çünkü o konuşamıyor," dedi Yankı göz ucuyla Koza'ya bakarak. Dinleyip dinlemediğinden emin olmaya çalışıyordu. "Seninle problemi olduğunu sanmıyorum. Ona böyle davranma, onunla kötü olma. Lâl muhteşem bir kalbe sahiptir Helin. Sadece onu tanıman gerekiyor."

Yüksek sesle, "Ne?" deyip alayla güldüğümde masadakilerin bakışları bize kaydı. Yankı omzumu sıkarken Bartu masada kalan son lokmaları izliyordu. O nereyi izlerse, Mutlu da önünden çekiyordu.

"Ne yapılacaksa yapılsın artık," dedi Yankı Bartu'ya bakarak. "Sonra *misafiri* gönderelim." Kelimeye yaptığı vurgu Koza'yı güldürdü.

Bartu göz ucuyla bana baktı, sonra Işık'a döndü ve en sonunda Koza'ya bakarken, "Burada olman, seni bizden birisi olarak kabul ettiğimiz anlamına da gelmiyor," diye açıklamada bulundu. "Buradasın çünkü bizimle aynı kaderi paylaşmışsın ama bilirsin ki aynı kaderi paylaşanlar, her zaman göt göte olacaklar diye bir kaide yok." Mutlu elini çenesine koyup dik dik Koza'ya baktı. Mimiksiz dinleyen Koza gözlerini Bartu'dan ayırmıyordu. "Seni aramızda isteyenler kadar istemeyenler de var..." Nefesini verdi. "Gibi bir durum söz konusu değil. Aramızdan birisi bile seni istemese, asla burada olmazdın."

Yalan söylemesi kaşlarımı çatmama neden olurken Yankı'nın yüzünde mimik oynamamıştı. "Buna inanmamı mı bekliyorsun?" Koza elini saçlarına geçirip yüzünü buruşturdu. "Sonuncu ve onun biricik kızı Lâl beni istememiştir."

Lâl başını kaldırıp Koza'ya baktı, ben kasıldım, Yankı nefesini tuttu. Yankı'nın biricik kızı, Lâl Sarca. Hangimizin damarına basmaya çalışıyordu? Yankı'nın mı? Bartu'nun mu? Yoksa bizzat benim mi?

Bartu çenesini kaşıyıp bana bakarken, "Şöyle bir baktım, Yankı'nın biricik kızına," dedi. "Senden rahatsız gibi görünmüyor." Bartu'nun bakışlarındaki iç rahatlatan ifade, tuttuğum nefesimi vermeme neden oldu.

Koza başını iki yana salladı. "Benimle aynı masaya oturmak sana yaramış gibi görünüyor koca adam. Senelerdir Sonuncu'nun sana yapamadığını ben yaptım. Teşekkürü hak ediyorum bence."

Bartu gözlerini devirdi. "Her neyse," deyip konuyu kapattı. "Buradaki kimse sana güvenmiyor." Işık olduğu yerde hareketlendi, Bartu ona ters bir bakış attı. "Hem de hiç kimse. Ve sana soracak sorularımız var." Masanın üzerindeki çatalı eline aldı ve Koza'dan bakışlarını ayırıp çatala baktı. "Ama öncesinde başka bir uyarım olacak." Kaşları yavaşça kalktı, Koza'ya tehditkâr gözlerle baktı. "Lâl'le aranda ne geçerse geçsin, benimle arasında ne geçerse geçsin, onu sana ezdirmeyeceğimi bil. Kılına zarar verirsen derini işkence çektire çektire kazırım."

Koza Lâl'in adı geçtiğinde bile kasılıyordu ama bunu belli etmemeye çalışıyordu. Göz ucuyla Lâl'e baktım; kaşlarını havaya kaldırmış, büyük bir şaşkınlıkla Bartu'yu izliyordu. Bartu durmadı, devam etti. "Işık'la aranda ne geçerse geçsin, ona ne yardımın dokunursa dokunsun..." Burnundan nefesini verdi. "Ona da bir yavşak gibi yürümeyeceksin. Yavşaksın, tamam da, yavşaklığını ona göstermeyeceksin."

Koza ellerini ceplerine yerleştirdi, önce Işık'a sonra Bartu'ya baktı fakat hiçbir şey demedi. "Helin konusunda kimsenin damarına basmayacaksın," deyip çatalı masaya bıraktı. "Geçmişinizde ne yaşanmış olursa olsun, istediğin kadar bizden önce tanımış ol, o artık bir Sokak Nöbetçisi ve bizim kardeşimiz. Davranışlarına buna göre dikkat edeceksin."

Koza, "Sokak Nöbetçisi mi?" dedi bana bakıp. "O hiçbir zaman bir Sokak Nöbetçisi olmayacak."

"Kime göre, sana göre mi?" Bartu soruyu sorarken umursamaz görünmeye çalışıyordu ama onunla paylaştığım sırların tırnaklarını omzuna geçirdiğinin de farkındaydım.

"Sonuncu'ya göre," deyip Yankı'yı gösterdi. "Onu hiçbir zaman bir Sokak Nöbetçisi olarak görmeyecek."

Kısa bir sessizlik oldu. Yankı elini yavaşça omzumdan çekip masaya doğru birkaç adım attı. Koza'nın arkasından önüne geçti. Bir elini masanın üzerine, diğer elini Koza'nın sandalyesinin arkasına koydu. Tam gözlerinin içine bakarak, "Dağlarımı yıkacak, denizlerimi taşıracak, savaşımı başlatacak, zaaflarımdan vuracaksın sandın, değil mi Koza?" diye sordu. Eğilip yüzüne yaklaştı. "Dağlarımı yıktın, denizlerimi taşırdın, kendi savaşını başlattın ama zaaflarımdan vuramadın çünkü benim senden her zaman bir adım önde olduğumu hesaba katamadın. Oyun oynuyorsun, oyununa devam et, seninle savaşmayacağım ama bak." Kendisini gösterdi. "Bu duvarı yıkamayacaksın. Helin de o duvarın arkasında, ona ulaşamayacaksın."

Koza gözlerini kırpıştırdı, şiş gözü seğirir gibi oldu ama gülümsemesini silmedi. "Oyun mu oynuyorum?" dedi gerçekçi bir tınıyla. "Ailemi tanımak istiyorum, yerimi istiyorum, geçip giden zamanı istiyorum. Bundan daha doğal ne olabilir?"

"Hayır," dedi Yankı. "İnsanların en zayıf noktası vicdanlarıdır. Sen o noktaya oynuyorsun." Bartu'yu işaret etti. "Onun vicdanına oynuyorsun, değil mi? İyi dinle, Bartu'nun vicdanı, en sevdiği zarar görene kadardır. Bunu da biliyor muydun? Derini kazımaktan bahsederken öylesine söylemiyor bunu. Her şeyi alaya alan Koza, seni en iyi ben tanıyorum. Sakın bana oynama."

Koza başını omzuna yatırdı, gözlerini kıstı, uzun bir süre Yankı'yı inceleyip, "Öncesinde bana böyle nefretle bakmazdın," dedi. "Şimdi ne oldu da benden nefret etmeye başladın?" Gözlerini bana çevirdi. "Hayatının büyük bir kısmını bana borçlu olan Helin'le ilgisi olabilir mi bunun?" Dudağını zorlukla büktü. "Hadi ama, bana teşekkür etmeyecek misin seni onunla tanıştırdığım için? Bu hayatta sen bana hep zararlar verirken, ben sana Helin'i verdim; en güzel hediye değil mi bu?"

Kasıldım ve ikisinin arasına girip girmemek konusunda kararsız kaldım. Işık'la göz göze geldik, kaşlarını kaldırdı, ardından Bartu'ya baktım. Onlardan gözlerini ayırmıyordu.

"Sana karşıma Helin'i getirdiğin için teşekkür edeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun," diyen Yankı bir anda eğildiği yerden doğruldu ve ellerini birbirine sürtüp bakışlarını bana çevirdi. "Ben bu dünya üzerinde Helin gibi birinin varlığını sen olmasan da hissederdim ve onu bulana kadar asla vazgeçmezdim. Bunun seninle uzaktan yakından alakası yok, bunun Helin ve benimle ilgisi var."

Hafifçe tebessüm ettiğimde kalbimin çağlayan bir ırmak gibi attığını hissettim. Bir keresinde, Yankı'yla birbirimizi tanımadan nasıl olacağımızı konuşmuştuk. 'Çıkmaz sokaklar,' demişti, şimdi onu daha iyi anlıyordum. Yankı olmasaydı, benim bütün yollarımın sonu, çıkmazdı.

Kısa bir sessizliğin ardından Koza alayla Yankı'yı alkışlamaya başladı. Bir yandan da ıslık çalarken, "Bravo," dedi gösteri alkışlıyormuş gibi. "*Romeo ve Juliet* alıntısı mıydı bu?" Bana sırıttı. "Etkilendin mi Helin? Bu cümleler mi etkiliyor seni?"

Ağzımı açtığım sırada Yankı sözü devralıp, "Boş boş konuşmayı bırak artık," deyip ardından Bartu'ya baktı. "Neyi bekliyoruz?"

"Helin," dedi Koza direterek. "Benimle konuşmuyor musun yoksa?"

Yine dudaklarım aralandı ama yine Yankı sözümü kesti. "Bartu, neyi bekliyoruz dedim?"

Elleri yumruklara dönüşmüştü, boynundaki damarlar açığa çıkmıştı. Aklından ne geçiyordu bilmiyordum ama Koza'yla konuşmama bile tahammül edemeyecek duruma gelmişti.

O sırada evin kapısı çaldığında Işık ortamın gerginliğini bozmak istiyormuş gibi, "Mutlu'nun sevgilisi geldi!" diyerek kıkırdadı. "Mutlu, koş kapıyı aç oğlum."

"Of!" Mutlu ellerini yüzüne geçirdi. "Buna gerek var mıydı gerçekten? Yeterince şey yaşanmamış gibi bir de Osman amca mı gelecek şimdi?"

Kapı bir kez daha çaldığında Işık söylene söylene oturduğu yerden kalkıp kapıya gitti. Yine dönüp Lâl'e baktığımda elleri saçlarında, başı yerde, ayaklarını izlediğini gördüm. Ne düşünüyor olabilirdi? Koza'yla karşı karşıya geldiğimizden beri onu böyle deviren neydi? Bartu'nun ondan vazgeçmesinin onu bu kadar etkilemeyeceğini düşünüyordum çünkü zaten onu sevmiyormuş gibi davranıyordu.

"Çocuklar!" Sesle beraber başımı kapıya çevirdiğimde Osman amcayı gördüm. Üzerinde pembe, siyah benekli bir kazak vardı, altında ise mor bir pantolon. Bu anlam karmaşasına bakarken saçlarını uzatıp ensesinde topladığını gördüm. Göbeklenmişti. Hepimize tek tek bakarken içtenlikle gülümsüyordu. Bende duraksadı, Koza'ya gelince dudakları aralandı. "Merhaba," dedi duraksayarak. "Sizi..."

Bartu ayağa kalkıp, "Osman amcam," dedi sırıtarak ve elini omzuna koyup sıktı. "Tanıştırayım, bu Koza, bizim..." Ne diyeceğini bilemeyip, "Tanıdık," diye geçiştirdi. "Çok uzaklardan geldi."

"Evet evet, çok uzaklardan geldi," diyen Yankı, Osman amcaya başını salladı. "Yerin altı kadar uzaklardan. Geri dönecek umarım tekrar."

"Osman amca!" Işık şakıyıp Osman amcanın boynuna atladı. "Nerelerdesin, hiç görünmüyorsun! Mutlu seni çok özledi!"

Osman amcanın gözleri parladı, direkt etrafa baktı ve ben de dönüp Mutlu'nun oturduğu sandalyeye baktığımda boş olduğunu gördüm. "Ee," dedi Osman amca hevesle. "Nerede Mutlu?"

"Sizlere ömür," diye bir ses geldi derinden. Bu ses Mutlu'ya aitti ama ortalıkta görünmüyordu. "Helvasını kavurduk, yedik, afiyet olsun."

Bartu gülmeye başladığında Işık da ona eşlik etti. Osman amca, "Mutlu!" diye seslendi etrafa. Bartu gözüyle masanın altını işaret ettiğinde Osman amca dudaklarını birbirine bastırıp, "Yaramazım benim," dedi. "Çık bakalım dışarı."

"Bir de yaramazım demez mi cilveli cilveli," diyen Mutlu'nun sesi ağlamaklı geliyordu. "Ya, benim kaderim mi bu? Ya, ben ne olursa olsun yüzü gülmeyen Bihter miyim?"

"Evet!" Osman amca başını eğip masanın altına baktı ve Mutlu'nun kolunu tutup kendine çekti. "Neden saklandın oralara?"

Yankı yüzünü buruşturdu, Işık kıkırdadı ve Koza, Işık güldüğü anda dönüp ona baktı. Bartu ise eğilip Mutlu'yu zorla masanın altından çıkardı. Mutlu hepimize kızgın gözlerle bakarken Osman amca gözlerini kırpıştırıp ellerini aşağıda birleştirdi. Mutlu ilk önce Osman amcaya bakıp başını çevirdi, sonra bir kez daha baktı, ardından bir kez daha. "Ne olur bakma bana öyle," dediğinde burnunu kırıştırdı. "Hayalim Kırbaç Grey, hayatım Cilve Osman." Başını iki yana salladı. "Ne olur bakma ya öyle."

"Osman amcacığım, bakma sen ona," diyen Işık hâlâ gülüyordu. "Kendisi senin gelmeni en çok isteyenlerden bir tanesi."

Bartu da diğer taraftan, "Herhalde be amca," dedi. "Kırbaç Grey dediği kişiyi biliyor musun sen?"

Mutlu'nun gözleri kocaman açıldı. "Hayır," dedi Osman amca. "Kim o?"

"Bir yemek çeşidi," diye lafa atladı Mutlu, sonra dişlerini sıkarak, "Yapmayın," dedi. "En son Batman sevdiğimi öğrendiğinde Batman kostümü giymişti. Yapmayın."

"Yemek çeşidi mi?"

"Evet," dedi Mutlu. "Bol tuzlu yenir. Senin tansiyon filan var. Ağır gelir sana o yemek. Boş ver."

"Yalan söylüyor Osman amca," diyen Işık, Mutlu kolunu sıktığında bile görmezlikten geldi. "Bir film karakteri. Kendisinin kırbacı var ve oyuncakları."

"Oyuncakları mı? Çocuk mu bu karakter?" Osman amca masum bir ifadeyle Mutlu'ya baktı. "Bir çocuğa mı hayransın?"

Bartu kendini sıkıp gülmemek için zor tuttu, ben dayanamayıp güldüm, Yankı ise Işık'a *ayıkla pirincin taşını,* der gibi baktı. Mutlu

kollarını önünde bağlayıp, "Cevabını o kadar çok merak ediyorum ki kırık yumurta," diye mırıldandı. "Bakalım nasıl bir açıklama yapacaksın."

Işık bir ayağına ağırlık verdi; gözlerini açıp önce bana, sonra Yankı'ya baktı. "Şey... Oyuncaklar..." Alt dudağını dişledi ve Bartu'ya kaş göz yaptı. "Çocuk değil. Yani adamın yaşı büyük ama oyuncuklarla oynamayı seviyor."

"Kocaman adam oyuncuklarla mı oynuyor? Deli mi bu adam?" diye sordu Osman amca bu kez de. "Nasıl oyuncaklar bunlar?"

Bartu kahkahayı bastığında Koza'nın da tebessüm ederek onları izlediğini gördüm ve kalbimi burkan bir detaya da dikkat ettim. Gerçek bir tebessümdü, alaycı değildi, içtendi. Koza'nın gerçek gülümsemesinde her yaşının kederini görebiliyordum.

Yankı omzuyla omzumu itekledi bir anda, başımı çevirip ona baktığımda göz kırpıp, "Ne dersin," diye sordu kısık bir sesle. "Güzel bir delilik değil mi sence de bu?"

Gözlerim kocaman açıldı, dudaklarım aralandı. "Yok artık," dedim şaşkınlıkla. "O kadar mı?"

Yankı gülümsedi ama öyle bir gülümsemeydi ki dün geceden sonra her gülümsemesinin içinden tutku geçecekmiş gibi geliyordu. Kulağıma yaklaştı, fısıldayarak, "Oyuncaklar insanı ısıtır Helin," dedi. "Dün çok soğuk olunca fark ettim bunu. Özellikle şu pantolonumu çıkarıp..." Dirseğimle sertçe karnına geçirdiğimde Koza göz ucuyla bize baktı.

Dişlerimi sıkıp gülümsüyormuş gibi görünerek, "Dün hakkındaki her şeyi hatırlıyorsun demek," dedim. "Unutmaman hoşuma gitti."

"Hatırlamaz mıyım," dedi bu kez Yankı, yine kulağıma eğildi ve nefesi boynuma çarptı. "Şu birkaç saniyelik pantolonu çıkardığın kısım var ya. O kısım hafızama işledi, ölsek çıkaramazsın aklımdan."

Başımı yan çevirip ona baktım, fazlasıyla yakın dururken, "Benim de ölsem unutamayacağım anlarım vardı," diye fısıldadım. "Onları da hatırlıyor musun acaba?"

"Ee!" Osman amcanın sesi aramıza girdi. "Kim söyleyecek bana bu oyuncakçı adamı?"

"Of!" Işık hepimize ters ters baktı. "Yardım etsenize! Tek başıma kaldım!"

Bartu kaşlarını kaldırıp, "Boş ver Osman amca sen şu adamı," dedi. "Yarın gri takım elbiseni ve kırbacını alıp gel. Mutlu o zaman gözlerini senden alamaz."

"Keşke gözlerim kör olsa da o görüntüyü görmesem," diyen Mutlu, Osman amcanın ona her cilveli bakışında gözlerini deviriyordu.

Bartu masanın üzerine bırakılan fanusu eline aldı ve içindeki kâğıtları çalkalayıp eliyle karıştırarak, "Çekilişi yapalım," deyip tek tek hepimizin yüzüne baktı.

Tam o anda Yankı, "Lâl," diye seslendi koltuğa doğru. Lâl başını eğdiği yerden kaldırdığında olanların farkında değilmiş gibi Yankı'ya baktı. Yankı ise onun bakışlarını gördüğü anda yanımdan uzaklaşıp ona doğru yürüdü. "Gel," dediğini işittim. "Kısa sürecek."

Lâl oturduğu yerden Yankı'nın yüzüne bakarken, Yankı başıyla bir kez daha kalkması için işaret verdi. Işık da, "Hadi Lâl!" diye bağırdı.

"Lâlito!" diye bağıran Mutlu, Osman amcaya bakmamaya çalışıyordu. "Beni bu azaptan ne kadar kısa sürede kurtarırsan o kadar iyi."

Lâl Bartu'ya baktı, Bartu ise Lâl'e bakmak yerine fanusun içindeki kâğıtları karıştırıyordu. Yapacak hiçbir şey olmadığını fark ettiğinde yavaşça ayağa kalktı ve Yankı'yla beraber yanımıza geldi. Koza'ya oldukça uzak bir yerde durduğunda Koza bakışlarını ona çevirmemeye çalışıyordu, görmezlikten gelmekti bu.

"Tamam," dedi Bartu fanusu öne uzatarak. "İlk önce Osman amca çekiyor." Osman amca fanusun içine baktı ve çok kısa bir süre sonra kâğıdı çekti.

Bartu ona başını salladığında bu sefer fanus Koza'ya uzatıldı. Koza oturduğu sandalyeden kalkıp elini fanusa soktuğunda bakışları Işık'ın üzerinde gezindi. "İstersen," dedi Işık'a doğru. "Seni çekeyim."

Işık gözlerini kaçırdığında Bartu fanusu Koza'nın önünden sertçe çekip Işık'a uzattı. Işık hiçbir şey demeden kâğıt çekti. Sonra isteksizce Mutlu da bunu yaptı. Ardından Lâl'e fanusu uzattığında ona bakmamaya dikkat ediyordu. Lâl Bartu'yu izledi, ona bakmasını bekledi ama karşılık bulamayınca elini fanusa daldırıp o da bir kâğıt çekti.

"Sizin sıranız," deyip fanusu bize uzattı. Yankı'yla kısa bir süre bakıştık, Yankı nefesini verdi, ardından elini daldırıp kâğıt çekti, ondan sonra ben de çektim. En son kalan kâğıdı da Bartu çekip boş fanusu masanın

üzerine koydu. "Herkes ilk önce kimi çektiğine baksın, birbirinize göstermeyin, sonra sırayla söyleyeceğiz," dedi Bartu.

Başımı sallayıp elimde duran kâğıdı açmak için uzandığımda Yankı'nın arkamdan eğilip gizli gizli kâğıdıma baktığını gördüm. "Ya," dediğimde kâğıdı göğsüme çektim ve kaşlarımı çatıp diğer tarafa yürüdüm. "Yankı kâğıdıma bakmaya çalışıyor." Yankı kaşlarını çattığında dilimi uzatıp tekrar kâğıda döndüm.

İlk tepki Osman amcadan geldi. Gülmeye başladığında Bartu da ona katıldı ve birbirlerine göz kırptılar. Nedense açmak yerine ilk önce herkesin tepkilerini izlemek istediğim için yüzlerine baktım.

Osman amcadan sonra kâğıdı açan kişi Bartu oldu. İsime baktıktan sonra kaşlarını kaldırdı ama rahatsız oluyormuş gibi değildi. Onun arkasından Mutlu kâğıdını açıp ismi okudu. Sonra yaklaşıp okudu, ardından uzaklaştırıp okudu, arkasını çevirdi, önünü çevirdi ve başını kaldırdı. Osman amcaya baktı ve benim onu izlediğimi gördü. Sonra bir anda kâğıdı ağzına atıp çiğnemeye başladığında şaşkınlıkla gözlerimi açtım fakat o parmağını dudaklarına götürüp sus işareti yaptı.

Başımı dehşet içinde iki yana salladım ama Mutlu kâğıdı çiğnemeye devam ederken o da dram filminden fırlamış gibi bana bakıyordu.

Osman amca ona çıkmıştı...

"Yok artık ya!" Işık'ın inlemesiyle beraber bakışlarım ona döndü, kâğıdı masaya atıp sinirle sandalyesine oturdu. "Ben saymıyorum bu oyunu!"

Koza başını kaldırıp ona baktı, sonra tek kaşını kaldırıp kâğıdını açtı. İsme bakarken gözleri kısıldı ve dudaklarına keyifli bir gülümseme oturduğunda sırtını sandalyeye yaslayıp direkt Yankı'ya döndü. Yankı'nın da gözünün onun üzerinde olduğunu fark ettiğimde ikisinin arasında sözsüz bir bakışma geçti.

Lâl nefesini verip kâğıtta yazan ismi avcunun içinde sıkıca tuttu ve elini yumruk yaptı. Gözlerinden hiçbir duyguyu okumadım ama çenesi titredi. Korkudan mıydı yoksa ağlayacak mıydı, bilemedim.

En sonunda Yankı da kâğıda uzandığında bir anda durdu ve başını kaldırıp bana baktı. Onu izlediğimi fark ettiğinde, "Önce sen," dedi. Gözlerimi devirip ikiye katlanmış kâğıdı açtığımda bakışlarımı ondan ayırdım ve kâğıda umursamaz gözlerle baktım ama ismi gördüğüm anda nefesimi tuttum:

Lâl Sarca.

Çekilişte bana onun ismi çıkmıştı, hediye alacaktım. Başımı yavaşça kaldırdığımda Yankı'yla göz göze geldik, dudaklarımı öne çıkarıp onu işaret ettim.

Yankı son kişi olarak kâğıdını açtı ve başını eğip isme baktığı anda yüzünde mimik oynamadı. Nefesini verdi, dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini kapattı. Kâğıdı avcunun içine aldığında yumruk yaptı ve başını kaldırıp gözlerini açtı. Bana değil, boşluğa baktıktan sonra burnunu çekti.

Bartu herkesin açtığından emin olduğunda, "Osman amca," dedi. "Sana kim çıktı, ilk sen söyle."

Osman amca âdeta kötü adam kahkahası atıp, "Elbette ki yaramazım," dedi Mutlu'yu göstererek. "Kader bizi birleştiriyor."

Bilerek yapmışlardı... Ama nasıl?

"Ah," dedi Bartu şaşırmadan. "Kader işte."

Gözlerim Mutlu'ya döndü fakat hareketsizce hazır olda durduğunu ve nefes bile almadığını gördüm. Boşluğa bakıyordu. Gözleri bile kırpılmıyordu. Hepimiz onun büyük bir tepki vermesini bekliyorduk ama donuktu.

"Mutlu'yu atlıyorum çünkü inme inmiş numarası yapıyor, sorsak da söylemeyecek. En son ona kimin çıktığını anlarız." Çenesiyle Işık'ı gösterdi. "Sana kim çıktı?"

Işık sertçe masanın üzerindeki kâğıdı alıp havaya kaldırdı. "Bana ben çıktım!" dedi öfkeyle. "Böyle bir şans olabilir mi ya? Kendi kendime mi hediye alacağım ben şimdi? Sayılmaz, bir daha çekelim, ne olur!"

Bartu kaşlarını çatıp, "Bu nasıl şans lan?" dedi. "Vasıfsız."

"Sensin o. Bilerek yaptın, değil mi?" Kâğıdı Bartu'nun yüzüne attı. "Oynamıyorum ben."

Koza gülümseyip, "Ah, Nil," dedi her zamanki o etkileyici bakışlarını Işık'a göndererek. "Biraz daha sinirlensene, izlemesi güzel." Masanın üzerinden Işık'a eğildi. "Oynamıyor musun sen?" diye sordu çocuğa sorar gibi. "Bir daha söyle, duyamadım."

"Oynamıyorum," dedi Işık da kollarını bağlayıp dudaklarını öne çıkararak. "Böyle bir şanssızlık olabilir mi ya?"

"Ben hayatımda bundan daha güzel bir mızıkçı görmemiştim." Koza kaşlarını kaldırdı. "Bir daha söylesene."

Bartu elini sertçe Koza'nın omzuna koyarken resmen vurmuştu. "İkinci maddeyi unuttun mu?" diye sordu. "Çapkınlığını git başka yerde göster." Koza sırıtırken söz dinlemeyen bir çocuğu anımsattı. "Sana kim çıktı?"

"Önce siz söyleyin," dedi Koza. "Ben sürprizi sona saklayayım."

Bartu ikiletmeden önündeki kâğıdı havaya kaldırıp Yankı'yı gösterdi. "Bana Yankı çıktı." Yankı başını bir kez salladı. "Ve ben sanırım onun ne hediye istediğini biliyorum."

Yankı hiçbir tepki vermedi, aklı tamamen dağılmış gibiydi. Onun yerine ben, "Ne hediye istiyor?" diye sordum.

Bartu gözlerini devirdi ve imalı imalı bakıp, "İkinize ait bir oda tabii ki," diye mırıldandı. "Bu hediyeyi ona vermenin vakti gelmişti."

"Pardon," dedi Osman amca kaşlarını kaldırıp. "Daha önce tanıştıysak da hatırlamıyorum. Bu küçük hanım kim?"

Kısa bir sessizlik oldu, kimse ne diyeceğini bilemedi. Zaten Işık Koza'nın cümlelerinden sonra ona odaklanmış vaziyetteydi, Mutlu'ya inme inmişti, Yankı ise...

"Bizden biri," dedi Bartu Osman amcaya. "Benim kardom." Bana göz kırparken içimin burkulduğunu fark etti.

"Ha," dedi Osman amca bana bakıp. "Ben de ilk gördüğümde beyefendinin eşi filan sandım." Beni unutmuştu. Bir hastalığı olabilir miydi? Osman amca Koza'yı işaret ettiğinde Yankı hızlıca dönüp Osman amcaya öyle bir baktı ki korkuyla ben bile titredim. Osman amca da Yankı'nın bakışlarını gördü, yutkundu. "Ama değilmiş. Yanlış anlamışım." Yankı bakmaya devam etti. "Oğlum," dedi korkuyla. "Yanlış anlamışım dedim ya."

"Çok yanlış anlamışsın," diye homurdandı Yankı. "Helin benimle birlikte. Bir başkasının eşi değil."

Helin benimle birlikte. Bir başkasının eşi değil.

Koza Yankı'yı belki yıkamazdı ama her seferinde kendini tutamayıp böyle tepki verdiğinde Koza'nın keyiflendiğini görebiliyordum. Osman amca Yankı'nın bu sert tepkisinden sonra bakışlarını masaya çevirdi ve bir süre sonra ortamı yumuşatmak istermiş gibi, "Lâl, kızım," dedi ona bakıp. "Hasta görünüyorsun, eve geldiğimde de beni karşılamadın, iyi misin?"

Lâl sadece başını salladı, ardından elindeki kâğıdı yavaşça Bartu'nun önüne itekledi. Bartu dirseğine çarpan elini gördüğünde masanın

üzerinden dirseğini çekip kâğıda baktı. Yutkundu, kaşları çatıldı. Hiçbir şey söylemeden kâğıdı havaya kaldırdığında hepimiz onun ismini gördük. Lâl'e Bartu çıkmıştı.

Bartu bu durumdan hiç etkilenmemiş gibi çenesiyle Yankı'yı işaret etti. "Sana kim çıktı Yankı?"

Lâl Bartu'nun onu zerre önemsemediğini gördüğü anda gözleri doldu fakat Koza'nın karşısında bunu göstermek istemiyormuş gibi sandalyeden kalktı. Sandalye yere devrildiğinde kaldırma zahmetine bile girmeden masanın etrafında dolanıp kapıya doğru yürüdü. Yankı Lâl'e bakarken Işık da ayağa kalktı ama Lâl elini kaldırıp onları durdurdu ve odadan ayrıldı.

Merdiven basamaklarında adımları duyulduğunda Işık Bartu'ya, "Abarttın artık," dedi. "Ona düşmanınmış gibi davranmana gerek yok." Bakışlarım Yankı'ya döndü, o da kaşlarını çatmış, Bartu'ya doğru bakıyordu.

Bartu Işık'ı duymazlıktan gelip, "Yankı," dedi. "Sana kim çıktı, söylesene?"

Yankı avcunda buruşturduğu kâğıdı masaya atıp ters ters Koza'ya baktı. Koza onun bakışlarından ne olduğunu anladı ama yine de masanın üzerine atılan kâğıdı eline alıp havaya kaldırdı ve şen kahkahayı ortaya salıverdi. "Vay be Sonuncu," dedi. "Bana hediye alacağın günleri de mi görecektin?"

"Koza mı çıktı sana?" diye sordum gözlerimi açıp.

Geriye iki isim kalmıştı: Lâl ve ben. Lâl bana çıktığına göre...

"Ne güzel eşleşmeler bunlar," dedi Koza, sonra oturduğu sandalyeden kalkıp elindeki kâğıdı Yankı'nın yüzüne tuttu. "Helin'e hediye alırken sana sormak isterdim ama maalesef onu senden daha iyi tanıdığımı düşünüyorum." Sonra bana bakıp göz kırptı. "En güzel hediyeyi alacağım sana Helin; merak etme, çok seveceksin."

Yankı kasıldı. Benim şaşkınlıkla gözlerim açıldı. Lâl, ben, Yankı ve Koza arasında olanlardan sonra çekilişte böyle bir şey çıkmasında Tanrı'nın bizimle bir planı olduğunu düşünüyordum. Bakışlarım Yankı'nın yüzünde gezindi, onun kasılması ya da kendini kötü hissetmesi beni de olumsuz etkiliyordu.

Tepki vermesini, sinirlenmesini bekledim ama o yine kendini sakin göstererek, "Artık git Koza," dedi âdeta evden kovup. "Buradaki şovun da işin de bitti."

Işık'ın dudağını büktüğünü gördüğümde artık onunla konuşma kararı almıştım. Aralarında ne geçmişti ya da kendini Koza'nın gözünde nasıl görüyordu bilmiyordum ama gitgide ona çekildiği ya da zamanında olanlardan dolayı Koza'dan etkilendiği fazlasıyla açıktı.

Mutlu hâlâ kaskatı durmaya devam ederken gözlerini karşıdan ayırmıyordu. Yine ortamı yumuşatacak kişi o olmalıydı ama bunu yapmıyordu.

Koza gülerek omuzlarını kaldırıp indirdi, sonra Yankı'nın sinir sistemini çökertemediğini fark ettiğinde direkt Bartu'ya dönüp, "Yarın akşam görüşürüz," dedi.

Bartu kaşlarını çattı, oturduğu yerden kalktı. "Koza," dedi uyarıcı bir tınıyla. "Bizim için yılbaşı günleri çok önemlidir, hiçbir olumsuzluğa yer vermeyiz. Bunu bozacak hiçbir şey yapma."

Yankı sırf bu yüzden mi sakinliğini koruyordu?

Koza'nın sadece bir anlık buna bozulduğunu hissettim ama imkânsızdı. İstenmemeye ya da hor görülmeye alışmıştı ama bu uyarıyı alması neden gözlerine birkaç saniyede kırgınlığı ekmişti, bilmiyordum. Rol mü yapıyordu yine? "Öyle bir planım yok," dedi sakin bir sesle. "En az sizin kadar eğlenmek istiyorum yarın çünkü benim de ilk eğlendiğim yılbaşım olacak."

Bartu başını onaylarmış gibi sallarken Koza herkesin yüzüne bir kez daha baktı, ardından Yankı'nın yüzünde daha uzun oyalandı. Yankı bir an olsun çenesini indirmezken bakışlarını ondan ayıramadı. Birkaç saniye sonunda odadan dışarıya çıktı; hiçbirimiz peşinden gitmeyince Bartu ilerlemek için adım attı, onunla aynı anda Işık da yürüdü.

Bartu kapıdan çıkarken Işık'ı görmedi, Işık peşinden gitmek istediğinde tam Yankı'nın yanından geçerken Yankı Işık'ın kolunu tutup gidişini engelledi. "Işık, kendini kaybetmeye başladın." Kısık sesle söylemişti, Koza'nın duymamış olduğunu umdum. Işık Yankı'nın onu tutan eline baktı, kaşları çatıldı. "Hiçbir şeyi düşünemeyecek duruma geldiğine inanmak istemiyorum, ne oldu sana böyle?"

Dış kapının kapandığını işittim. Işık kolunu sakince Yankı'nın kolundan kurtarıp bakışlarını bana çevirdi. Bir şeyler söyleyecek gibi oldu, ardından bir kez daha kaşlarını çattı. Yankı onun bakışlarından ne demek istediğini anlamışa benzerken, Bartu da odaya geri döndü. "Benden ne istiyorsun, bilmiyorum," dedi Işık. "Ama Koza'dan hiçbir zaman

nefret etmeyeceğim ya da ona düşman olmayacağım. Bunu bil. Sizin aranızdakiler sizi ilgilendirir."

"Kimsenin düşmanlığını istemiyorum," dedi Yankı kelimelerin üzerine basarak. Bartu'ya da duyurmaya çalışıyordu. "Ama onu bu kadar kolay kabul edemezsiniz hiçbiriniz."

"Hiç kimsenin onu kabul ettiği yok." Bartu diğer tarafa yürüyüp koltuğa yerleşti. "Sadece düşmansa da dostsa da kardeşse de yakınımızda tutmak istiyoruz, hepsi bu."

Yankı omzunun üzerine ona baktı, Bartu'ya karşı dindirmeye çalıştığı bir öfkesi vardı. "Gerçekten bunlar için mi yapıyorsun yoksa canını yakanların canını yakmaya mı çalışıyorsun Bartu?" Gözleriyle kapıyı gösterdi. "Lâl'i onun yanında küçük düşüremezsin, bu kadarını yapamazsın."

Bartu Lâl konusu yine açıldığında gözlerini devirip ellerini ensesine yerleştirdi ve karşısındaki duvara baktı. "Lâl'in hislerini önemsediğin kadar benim de hislerimi önemsersen neden böyle davrandığımı anlarsın."

Yankı'nın vücudu kasıldığında dayanamayıp, "Bence," dedim. "Bugün ya da yarın bu konuları rafa kaldıralım, olmaz mı? Yeri ve zamanı değil."

"Ben de öyle düşünüyorum," diyerek bana katıldı Bartu. "Bu zamana kadar susup hiçbir şey anlatmıyordun Yankı, şimdi ne oldu da böyle oldun? Eğer amacın bizi korumaksa..."

"Of," dedi Mutlu en sonunda yüksek sesle. Osman amca olanları şaşkınlıkla izliyordu, ilk defa onları böyle gördüğü ortadaydı. "Sokak Nöbetçileri için yılbaşı geliyor, farkında mısınız?" Bakışları Yankı'ya döndü. "Nereden nerelere geldik Yankı? Neleri atlattık? Burada Yeşilçam filminden fırlamış gibi konuşmak istemiyorum ama Koza'nın amacı eğer bu ise onun istediğini yapıyorsun, eğer değilse de yaşayıp görürüz." Mutlu Yankı'nın karşısına geçti. "Öyle çok değiştin ki aklını dinleyemez oldun."

Işık dayanamayarak, "Aklını dinleyemeyen tek kişinin ben olduğumu sanıyor," dedi. "Ama kendisi benden daha da kötü durumda."

Yankı kaşlarını çatarak ikisine birden baktı. "Biliyorum, bunları bizden duymak hoşuna gitmiyor," dedi Mutlu sakin bir sesle. "Ama artık bizi toparlamaya çalışırken kendi dağınıklıklarını göremeyecek duruma geldin, bizden daha kötü haldesin."

Bartu gülümsedi. Bu gülümsemesinde öyle bir ima vardı ki Yankı en çok onun yüzüne bakarken kasıldı. Omuzları gerginleşti, kardeşlerinin yüzüne baktı, ardından dudaklarını ıslattı. Bir şey söylemek istedi, sonra vazgeçti. Bana bakmadan herkese arkasını döndü ve odadan çıkıp merdivenlere yöneldi. Öylece kaldığımda Osman amca, "Size ne oluyor?" diye sordu büyük bir şaşkınlıkla. "Yankı'ya neler oluyor?"

Bartu gözleriyle bana dikkatlice bakıp, "Aklını kaybediyor Yankı," dedi. "Ve bu hepimizi etkiliyor çünkü artık duygularıyla hareket eden bir adama dönüştü."

Bir an ne yapacağımı bilemedim, ardından yine kendimi sadece bir kez dinleyip Yankı'nın arkasından odadan ayrıldım ve merdivenleri hızlı adımlarla çıktım. Lâl'in yanına gitmiş olmalı diye düşünürken, onu tam aksi şekilde banyoya girerken gördüm. Kapıyı kapattığı anda koşar adımlarla peşinden devam ettim ve banyonun kapısını açıp içeriye girdim.

Yankı altındaki battaniyeyi yere attığında sırtı bana dönüktü, kimin geldiğine bakmadı ama anlamış olacak ki derin bir nefes verdi. Kapıyı arkamdan kapattım, sırtımı kapıya yasladım. İkimiz o banyoda yalnız kaldığımızda ilk ne konuşacağımızı, ilk kimin ne tepki vereceğini bilmiyorduk. Ne konuşacaktık? Dünden sonra ilk kurulan cümle ne olacaktı?

Yavaşça bana döndü. Altında sadece siyah baksır vardı fakat bunu görmezlikten gelmem gerekecekti. Bakışlarım yavaşça yine dövmesine kaydı ama inceleyemeden yüzüne tekrar baktım.

"Görüyorsun, değil mi?" diye sordu sakin bir sesle ama derinden. "Görüyorsun. Her şeyi görüyorsun." Elini yavaşça saçlarına geçirip başını iki yana salladı. "Bana neler yaptığını görüyorsun, değil mi? Beni ne hale getirdiğini?" Parmaklarıyla saçlarını çekiştirdi, öfkeli bir konuşması yoktu. "Ben artık kendimi tanıyamıyorum." Ama bunu söylerken rahatsızmış gibi söylemedi.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye sordum yine de. Evet, derse ne yapacaktım? Biliyordum ki hiçbir şey yapmayacaktım ama yine de artık sorulardan kaçmamaya çalışacaktım.

"Bu beni mahvediyor," diye yanıtladı bir anda. Ardından bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kapattı.

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı aşağı yukarı salladım. "Sanırım şu anki Yankı, bana o rubik küpü veren Yankı'yla konuşsa onu engellerdi."

"Aksine Helin, aksine," deyip önüme gelen saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Beni mahveden de bu. O Yankı, bütün bu yaşanacakları eski Yankı'ya anlatsaydı seni bulmak için daha fazla çabalardı." Parmakları yanaklarıma dokundu, gözlerimin içine baktı. "Aşağıda söylediklerimin arkasındayım. Ben ne olursa olsun seni arar bulurdum."

Gülümsemeden edemedim, Yankı'nın gözleri gülümsememe kaydı. "Sanırım, 'Beni mi arıyordun?' diyen kişi bu kez ben olurdum."

O da gülümsedi, öyle güzel gülümsedi ki parçalandığımı hissettim. "Öyle olurdu." Daha fazla gülümsedim, sırtımı kapıya biraz daha yasladım. Gülümsememi izlerken odağını benden asla ayırmıyordu. Uzun bir süre izledi, zaman umurumda bile değildi.

"Dünün her detayını hatırlıyorsun, değil mi?" diye sordum, parmaklarımı kıvırıp tırnaklarımı avcuma batırarak.

Yankı muzipçe sırıtıp, "Pantolonumu çıkardığın kısımdan mı bahsediyoruz?" diye sorduktan sonra başını salladı. "Hatırlıyorum. İlk önce işaret parmağın kasıklarıma değdi, sonra orta parmağın. Düğmeyi açarken iki kez nefes alıp verdin, gözlerini çok kırpmadın. Bana kaçamak bakışlar attın. Fermuarı indirirken nefesini tuttun, serçe parmağın benimkine değdi."

"Benimki mi?"

Yankı başıyla aşağı tarafı gösterdi ama asla bakmadım. "Sonra derin bir nefes alıp pantolonumu çıkardın. Ondan öncesinde de gömleğimi çıkardın tabii. Düğmeyi açarken ilk başta çok rahattın mesela. Ben sana bakınca iki kez dudaklarını ısırdın. Dudaklarının kızarıklığını karanlıktan göremedim, her ısırdığında çok fena kızarıyor."

"Yankı," dedim dehşet içinde. "Ayaklarını bulamayacak kadar sarhoştun, bunları nasıl hatırlayabiliyorsun?"

"Ayaklarımı gerçekten bulamayacak kadar sarhoştum," dedi gülümsemeye devam ederken. "Ama aklımı tamamen kaybedecek kadar sarhoş olsam bile senin nefesini de, ellerini de, bakışlarını da unutmam."

Kasıklarıma ince bir sızı girdi, dayanamayıp elimi kaldırdım ve yüzüne dokundum. Kirli sakalları avuçlarıma batarken hafifçe başparmağımla çenesini okşadım. Gözlerini kapattı, derin bir nefes alıp tekrar açtı. "Peki," dedim korkuyla. "Diğerlerini de hatırlıyor musun?"

Çenesindeki parmağım alt dudağına kaydı; nefesimi tutmuş ondan cevap beklerken Yankı kısık sesle, "Bilmem," dedi. "Başka bir şeyler de mi oldu?"

"Hatırlamıyor musun?" dedim gözlerimi kocaman açarak. "Bana neler söylediğini."

"Sana ne söyledim ki?" Alt dudağını öne doğru çıkardı. "Tek hatırladığım beni soyduğun ve uyuduğumuz. Ondan öncesinde her ne olduysa unutmuşum."

Gözlerimi daha fazla açtım, Yankı yalan söylemezdi. Gerçek miydi? "Ciddi misin?" diye sordum kızgınlıkla.

"Ciddiyim," dedi başını sallayıp. "Ne yaptım? Her ne yaptıysam sarhoşluktandır."

"Yuh!" Elimi yüzünden çektim ve omzundan hafifçe itekledim. "Beni kandırıyorsun, değil mi?"

Yankı kaşlarını kaldırdı, beni anlamaya çalışarak, "Ne yapmış olabilirim ki?" diye sordu. "Hiç bilmiyorum. Aydınlat beni."

"Söylemeyeceğim," dedim ve arkamı dönüp banyodan çıkmak için kapının kolunu çevirdim ama Yankı bir anda açılan kapıyı eliyle kapatıp beni kapıyla kendi arasına sıkıştırdı. Ellerini başımın iki yanına koyup yüzüme yaklaştı.

"Söyle bana," dedi fısıldayarak. "Ne yaptım? Yüzüme bakarak söyle."

"Söylemeyeceğim," dedim kaşlarımı çatarak.

"O zaman yalan söylüyorsun."

"Yalan filan söylemiyorum," deyip ellerimi göğsüne koydum ve onu iteklemek istedim; tabii ki başarısız oldum, zaten fazla da güç sarf etmedim.

"O zaman inandır beni," diye karşılık verdi. "Yoksa yalan söylediğini düşünürüm."

Kaşlarım daha fazla çatıldı, çenemi sıkıp, "Seninle ilk tanıştığımız zamanlar seni önümde diz çöktüreceğimi söylemiştim, hatırlıyor musun?" dedim. "Dün önümde diz çöktün, bacaklarıma sarıldın, bana, 'Gitme,' dedin. 'Gitme,' dedin bana Yankı, kim olursam olayım, gitmemi istemedin. Bunu unutmuş olamazsın."

Şaşırmadı, tepki vermedi, sadece gözlerimin içine baktı. Unutmamıştı, benden duymak istemişti ya da daha fazlası. "Dizlerimin üzerine mi çöktüm?" diye sordu. "Bir de, 'Gitme,' dedim, öyle mi?" Tek

kaşını havaya kaldırdı, beni baştan aşağı süzdü, ona böyle yakın dururken kızgın olsam bile tepki vermek imkânsızlaşıyordu. "Bir de bacaklarına sarıldım. Daha neler Helin. Ben sadece tek bir an, dizlerimin üzerine kapanırım, yalan söylüyorsun bence."

"Bilerek yapıyorsun," dedim sert bir sesle karşılık vermeye çalışarak. "İlk tanıştığımız zaman da böyle söylemiştin ama öyle olmadı. Eğer pişman olduysan bunu unuturum ve sana da asla hatırlatmam ama bu yaşandı."

Yankı'nın gözleri daha fazla yoğunlaştı. "Pişmanlık mı?" diye sordu sakince. Bir elini kapıdan çekti, omzuma dokundu ama tüy gibi dokunuşu ürpermeme neden oldu. Yavaşça kolumdan aşağıya kaydı, oradan da belime ilerledi, belimin kavisini kavradığında diğer elini de aynı şekilde kaydırıp belime koydu. Dik durup bana öyle baktığında aramızdaki boy farkından dolayı başımı kaldırmak zorunda kaldım.

Çıplak göğüs kafesinden kokusunu soluyordum; öyle güzel kokuyordu ki bunu tarif etmeye kalksam bütün ormanları, bütün çiçekleri, bütün toprak kokularını aynı anda söylerdim. O dünyanın bütün güzel kokularına sahipti.

"Evet, pişmanlık," dedim tedirgin bir sesle. Bakışlarım göğüs kafesine indi, karın kaslarına da baktım ama hızlıca yukarıya tırmandım. "Sarhoştun, bunu belki de alkolün etkisiyle yaptın ve şu an pişman olduğun için unutmuş numarası yapıyorsun. Merak etme, bir daha dile getirmem ve ben de unuturum." Sonra yalan söylediğimi fark ettim, kendime kızdım. "Yalan söylemeyeceğim, asla unutamam ama unutmuş numarası yaparım senin gibi."

Yankı belimi daha sıkı kavradı. "Sarhoştum," dedi başını sallayıp. "Ama artık sarhoş değilim, değil mi?"

"Değilsin," diye cevapladım.

Yavaşça eğildi, omuzlarını indirdi ve ayakları geriye gitti. Elleri belimden kasıklarıma ilerlediğinde eğilmeye devam etti. Gözlerim onu izlerken yüzüyle yüzüm aynı hizaya geldi, öpecek sandım fakat beni dehşete düşürerek daha fazla eğildi, daha fazla ve daha fazla. Elleri bacaklarıma kaydığında tek dizinin üzerinde durdu, aşağıdan bana baktı. "Ve önünde böyle çöktüm Helin. Sen Yankı'yı dizlerinin üzerine çöktürdün." Elleri bacaklarımdan altımdaki eteğin ucuna kaydı, parmaklarıyla kavradı. "Pişman değilim, yine olsa yine yaparım. Hepsini hatırlıyorum, her kelimesiyle."

"Yankı," diye fısıldadım, ona dikkatle bakarken. Bir elim saçlarına dokundu, parmaklarımı arasında gezdirdim. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Sana sadece tek bir an dizlerimin üzerine çökerim derken de yalan söylememiştim," diye fısıldadı. "Sadece eksik söylemişim, gitme diye de yaparım bunu. Ve daha fazlası için de."

Yutkundum, parmakları bacaklarımda gezindi, dizlerime dokundu, ardından üzerimdeki elbisenin uç kısımlarının biraz daha yukarıya sıyrılmasına neden oldu. Kasıklarımdaki sızı daha fazla arttı, *yapma*, dedim kendi kendime, *engelle kendini, dur* ama içimdeki arzuya karşı koyamayarak, "Tek bir an dediğin neydi?" diye sordum sanki bilmiyormuş gibi.

Yankı gülümsedi, öyle bir gülümsedi ki bu soruyu beklediği ortadaydı. Parmakları bacaklarıma daha sıkı tutundu, yaklaştı ve nefesi bacaklarıma dokundu, ardından dudaklarını dizlerime bastırdı. "Çare olacağım dizlerin," dedi kısık sesle. O ana kadar titrediklerini bile fark etmiyordum, heyecan beni mahvetmeye başlamıştı. Fakat Yankı durmadı, dudakları yukarıya kaydı ve dizlerimin üstünden de öptü. "O tek bir anı göstereyim sana şimdi."

"Yankı," diye fısıldadım.

Parmakları eteğimin uçlarını tutarken, nemli dudaklarını bacağıma bastırdı ve ıslak bir şekilde öptü. Sonra yavaş yavaş yukarıya çıkarken, elbisemi de yukarıya sıyırdı. Gitgide tırmandığı yerde benim de kalbim, göğüs kafesimi delip geçecek kadar hızlı attı. Kasıklarımdaki sızı acıya dönüştü ya da yanmaya ama o ateş kasıklarımda dururken nefes almakta bile zorlandım. Elbise gitgide yukarıya tırmanırken bacaklarımı öpmeye devam etti. Kapalı gözleri ve derin nefesleriyle önümde eğildiğinde bir elim kapının koluna tutundu, Yankı'nın bir anda gözleri açıldı ve eli direkt kapının anahtarına gitti, çevirdi. Dudakları daha yukarıya tırmanırken, "Bu sefer önlemimi alıyorum," dedi gülümseyerek.

"Yankı, ne yapıyorsun?" diye en aptal soruyu sordum. "Bu yaptığın şu an çılgınlık."

"Sen buna çılgınlık mı diyorsun?" diye sorduğunda keyifli bir gülümsemeyi bana gönderdi. "Henüz değil." Elbisem baldırlarıma kadar sıyrılmışken onu biraz daha yukarıya çekti ve bir elim kapının kolunu sıkıca tutarken, diğer elim saçlarını okşadı. Sırtımı öyle bir

yasladım ki kapıya, dudağının her darbesinde omurgamdan aşağıya inen ürperti beni mahvedecek gibiydi.

Dudaklarını yukarıya kaydırıp iç bacağımdan öptüğünde, "Gitgide sıcak oluyorsun," diye fısıldadı. "Ben en çok bu yolu sevdim sanırım vücudunda." Elbiseyi biraz daha sıyırdı. Yankı'nın bir eli bacağımı tutarken, diğer eli elbisede gezindi. Kalçamın çizgisine geldiğinde eli ileriye doğru gitti. Önden elbisemi kaydırmak yerine arkadan yukarıya sıyırdı ve parmakları kalçama dokundu. Tamamen iç çamaşırım ortaya çıktığında kapalı gözlerini açtı ve bakışlarını üzerimden yavaşça aşağı indirdi. Baktığı yer utançla kıvranmama neden olmalıydı ama öyle değildi, aksine kıvranmama bakışları neden oldu.

"Kırmızı mı?" diye sordu. Altımdaki dantelli kırmızı iç çamaşırına bakarken yutkundu. "Siyah olsaydı..." Devam etmedi, dudaklarını iç bacağımdan yukarıya tırmandırdı, parmaklarım bu sefer saçlarını sıkıca kavradı. Kapının koluna baskı yaptım ama kilitli olduğu için açılmadı. İç çamaşırımın çizgisine geldiğinde orayı öpmek yerine nefesini verdi ve öperek değil, dudaklarını sürterek leğen kemiklerime doğru çıktı. Islak dudaklarını belirgin kemiklerime bastırdı. Arkamdaki eli, kalçamın çizgisinde dolandı.

"Yankı," diye fısıldayıp saçlarını çekiştirdim. "Bunu..." Bir anda dişlerini kasıklarıma sürttüğünde "Yankı," diye inledim. Kasıklarıma artık ateş oturduğundan emindim, ensemden ter boşandı. Dişlerini sürterek iç çamaşırımın lastiğine kadar geldi ve dişleriyle tutup bir kez çekiştirdi. Gözlerimi kocaman açtığımda bakışlarımız kesişti.

"Gözlerimin içine bakıyorsun, bunun adı ne bilmiyorum ama ben teslimiyet derdim. Ben şimdi nasıl dayanayım buna?" Dudaklarını ıslattı, ardından nemli dudaklarını bastırdı. Kumaş parçasına rağmen dudaklarını hissetmek sırtımın daha fazla gerilmesine ve hafifçe inlememe neden oldu. Yankı dudaklarını art arda iç çamaşırımın üzerine bastırdığında kadınlığım kasılıyordu. Gözlerimi kapattım, çenemi kaldırdım ve farkında olmadan ilkel bir dürtüyle kendimi ona itekledim. Yankı'nın kalçamda duran eli bir anda çıplak kalçamı kavradığında o da hafifçe inleyip bir kez daha iç çamaşırımın lastiğinden dişleriyle çekiştirdi.

Kalbimin sesi kulaklarımı doldurduğunda saçlarını daha sert çekiştirdim ve başını kendime bastırdığımda gülümsediğini hissettim. Kalçamı parmaklarının arasına aldı, hafifçe sıktı, sonra dudakları aşağı

tarafa kaymaya başladı. Tam kadınlığımın olduğu yere doğru. Hafifçe inlediğimde kalçamı öne arkaya itekledim; Yankı'nın bacağıma tutunan eli, yukarıya tırmanıp göğsüme doğru ilerledi. İç çamaşırımın üzerinden beni öperken sıcak nefesiyle bile delirecek gibi oluyordum.

"Ben artık o tabloyu," dedi dişlerini sıkarak. "Ben artık o tabloyu..." Derin bir nefes aldı. "Kokun en çok şu an yaşadığımı hissettiriyor."

Dudaklarını bir anda tam kadınlığımın üzerine bastırdığında yüksek bir sesle inleyip, "Yankı!" dedim ve parmaklarım saçlarını kökünden çekiştirdi. Bir kumaş vardı, tek bir kumaş fakat hiçbir anlamı yoktu. Onu hissediyordum, nefesini, dudaklarını hatta şu an... "Yankı," dedim daha kısık sesle. "Yankı."

Göğsüme tırmanan eli kasıklarıma geri döndü fakat bu kez, iç çamaşırımın lastiğini tutup hafifçe aşağıya indirdi. Dudakları hâlâ kadınlığımın üzerinde dururken, "Ben nasıl dayanayım?" diye sordu derinden gelen bir sesle. "Artık dayanamıyorum." Kasıklarımda duran eliyle beni kendine sertçe çekti; ben onu kendime bastırdım, o beni kendisine bastırdı. Koluyla dolanıp kaçacak hiçbir yerim kalmadığında kapının kolundaki elim de saçlarına kaydı. "Ben daha önce böyle hissetmedim, hiç hissetmedim."

Dün bacaklarıma gitme diye sarılan adam.

Yine dizlerinin üzerine çöktü, yine bana sarıldı ama bu kez... Dişlerini kadınlığıma sürtüp nefesini verdiğinde kasıklarıma dolan ateş, kadınlığıma ilerliyordu. "Ben daha önce," dedim nefesimi vererek. "Daha önce hiç böyle hissetmedim." Kendimi tutamadım, engelleyemedim. "Ben bir tek seni istedim."

Durdu, kapalı gözlerimi araladım, ona baktım, aşağıdan bana baktı, turkuaz gözlerinde öyle dalgalar çıkmıştı ki ben o dalgaların ortasında yok olacaktım. Bir anda çöktüğü yerden kalktı, beni sertçe kapıya yasladı, ardından kasıklarımda duran elini kadınlığıma bastırdı. Avcuna sıcaklığım dolduğunda alnını alnıma yasladı, diğer eliyle çenemi kavradı. Dudaklarıma baktıktan sonra dudaklarını dudaklarıma bastırdığında ilk defa bu kadar sert öptü beni. Dişleriyle alt dudağımı defalarca çekiştirdi, avcunu daha fazla bastırdı. "Aklımı," dedi dudaklarımı çekiştirip. "Sadece sen durdurdun." Sonra öptü. "Vücudum," dedi şehvetle. "Sadece sana böylesine delirdi." Bir kez daha öptü. "Kalbimin içini bir görsen," diye fısıldadı. "Sadece kendinle karşılaşırsın."

"Yankı," diye mırıldandım titreyen bir sesle.

Çenemi daha sıkı kavradı, gözlerini gözlerime dikti. "Şimdi söyle bana, bu Yankı, eski Yankı'ya bunları söylese, yerinde durabilir miydi? Sen bir robota yaşamayı öğrettin. Gerekirse bin kez daha önünde diz çökerim sırf bunun için."

Aptallıktı, biliyorum çok büyük aptallıktı ama gözlerim doldu. O an, hiç olmayacak o anda gözlerim doldu. "Yankı," dedim titreyen bir sesle. "Ne söylesem az kalacak ama tek bir şey söyleyeceğim, şu anki bütün hislerimle." Başımı iki yana salladım. "Ben artık sensiz yaşayamazmışım gibi hissediyorum, beni hiç bırakma, olur mu?"

Yankı elini kadınlığımdan yavaşça çekti, sonra dudaklarını alnıma bastırdı. Uzun uzun öptü, sertliği bana sürtündü, kalbim hâlâ hızlı atıyordu ve biliyordum ki Yankı'ya hiçbir zaman dur diyemezdim. Şimdi, şu anda, birlikte olmak isteseydi ona asla dur demezdim. Gözleri gözlerime çevrildi, itaatkâr bakıyordu ama bana itaat edecekmiş gibi. Benim ona itaat etmem söz konusu bile değildi.

Bir anda banyonun kapısı çalmaya başladı. Yankı dudakları alnımda gülmeye başladığında, "Geç kalmıştınız amına koyayım," dedi kısık sesle. "Hayatım bir film olsaydı, yönetmenin bana bir garezi olduğunu düşünürdüm."

Ben de güldüğümde elimin tersiyle akmak üzere olan yaşlarımı sildim. "Bence yönetmen sana âşık ve benimle paylaşamıyor," dedim alayla. "Bunun başka açıklaması olamaz." Dizlerim hâlâ titriyordu ve ayakta durmakta zorlanıyordum.

Yankı başını salladı. "Yine de o yönetmen seni benim karşıma çıkardı," diye mırıldandı. "Bu da yeterli."

"Yankıtu," dedi Mutlu'nun sesi. "Oğlum, ne yapıyorsun lan içeride, köpek gibi ortalığa işeyeceğim şimdi. Aç kapıyı."

Yankı nefesini verdi, kapının kilidini çevirdi ve gözlerini devirerek beni kapının arkasında bırakıp kapıyı açtı. Elbisemi hızla aşağıya indirdim. Bir elini beline koyarak, "Mutlu, bir daha işeme Mutlu," dedi Yankı. "Altına bez bağlayayım Mutlu. Canımı sıkıyorsun artık Mutlu. Vazgeç artık benden Mutlu."

Mutlu'nun yüzünü göremiyordum ama bir süre Yankı'yı inceledi, ardından, "Ne yapıyorsun lan dakikalardır içeride sapık herif?" diye sordu. "İyice delirdin sen. Banyo da yapmıyorsun." İçeriye girdi, etrafa

baktı, sonra benimle göz göze geldi. "Ee yuh artık lan!" dedi yüksek bir sesle. "Evin denemediğiniz bir köşesi kaldı mı? Bir mutfakta yakalamadım sizi ben."

"Mesela yakalamamayı denesen Mutlu?" diye sordu Yankı bıkkınlıkla. "Mesela saygın olsa özelimize. Nasıl fikir? Bu ev çok kalabalık ya. Bu evin nüfusu batmaya başladı bana."

"Ulan daha düne kadar kızın fotoğraflarını gizli gizli çekiyordun, ne ara özeliniz oldu hayvan herif." Utançla dudaklarımı birbirine bastırıp küçük adımlarla öne yürüdüm ve Mutlu'yu arkamda bırakıp banyodan çıkmak için hamle yaptım. Yürümekte zorlanıyordum, bu yüzden küçük adımlar atmak en doğrusuydu.

"Fotoğraflarımı mı çekiyordu gizli gizli?" diyerek kaşlarımı kaldırdım.

"Aç telefonunu bak," dedi. "Kızım bak, sen bu sapığa çok güveniyorsun, delirmiş bu. Her anını fotoğraflıyor bu senin. Yetmiyor kıyafetlerini koklu..."

"Sus," dedi Yankı, sonra Mutlu'yu kendine çekip ağzını kapattı. "Sus yoksa kırbaçlatırım seni Osman amcaya."

"Kıyafetlerimi?" diye sordum. Mutlu ağzının kapandığı yerde konuşmaya çalıştı ama Yankı izin vermedi.

"Helin, hadi git sen," dedi Yankı bana. "Ve kostümü de dert etme, ben ikimize uygun bir kostüm buldum."

Şaşkınlıkla, "Ne ara düşündün?" diye sordum.

"Az önce," dedi. "Tam beş dakika önce."

"Bu beni ürküttü," dediğimde Mutlu durmuş bizi izliyordu.

"Ürkütmesin," diye karşılık verdi. "Az önce de ürkmemiştin zaten."

Mutlu Yankı'nın elini ısırıp acıyla inlemesine neden olduktan sonra, "Ulan gözümün önünde yapmayın bari!" dedi ve beni kolumdan tutup dışarı attı. "Biraz daha durursan suratınıza işerim sizin! Lanet olsun be."

Kıkırdayarak diğer tarafa ilerlediğimde kasıklarımda hâlâ yanma vardı ve bacaklarım uyuşuyordu. Odaların önünden geçerken açık bir kapıyla karşılaştım. Lâl'in odasıydı ve içeride Işık ile Lâl oturuyordu. Işık kucağına bilgisayarı çekmişti, Lâl yanında başını Işık'ın omzuna yatırmıştı ve boş gözlerle ekrana bakıyordu. Birkaç saniye duraksadım ama sonra görmezlikten gelip diğer tarafa ilerledim. "Helin!" Işık'ın sesi durmama neden oldu. "Gelsene, nereye gidiyorsun?"

Geri adımlar atıp odadan içeriye başımı eğdim. "Bartu'nun yanına gidiyordum," dedim Lâl'le göz teması kurmadan. O da bana bakmıyordu zaten. "Siz ne yapıyorsunuz?"

"Lâl'e kostüm bakıyorum," dedi göz ucuyla onu göstererek. "Gelsene, beraber bakarız."

Aklımda Yankı'nın söyledikleri çınladı. 'Onunla konuşmuyorsun,' demişti. 'O konuşamıyor,' diye de eklemişti. "Bilemiyorum..." dediğim sırada Işık sözümü kesti.

"Lütfen gel," dedi dudaklarını bükerek. Yatakta diğer tarafa kaydı ve benim için yanında yer açtı. "Beraber bakalım." Duraksadım, birkaç saniye düşündüm, ardından Lâl'e baktım. Umurunda değilmiş hatta bizi duymuyormuş gibi görünüyordu. Başımı sallayıp odadan içeriye girdim ve Işık'ın yanına oturup ayaklarımı uzattım.

Işık hevesle gülümsedi, bir Lâl'e, bir bana baktı sonra, "Bu hoşuma gitti," dedi. "Şimdi, Lâl'e her kostümü düşündüm. Gerçi o gelmek istemiyor ama eğleneceğini biliyorum. Malefiz*** nasıl olur?"

Yüzümü buruşturdum. "Bence Lâl'in karakterine uygun değil. Herkes karakterine uygun kostüm giymeli." Sonra ona baktım. "Sen ne giyeceksin?"

Işık sırıttı. Yaramaz gülümsemesi sorgulamama neden oldu. "Aptal Mutlu, internet geçmişini temizlemeyi unutmuş. Koza'ya ne kostüm alacağını biliyorum, ona uygun bir kostüm aldım."

Gülmemem gerekiyordu ama kahkaha atıp, "Şaka yapıyorsun!" diye bağırdım. "Mutlu delirecek."

"Sorma," deyip omzuyla omzumu itekledi. "Karşısında beni öyle görünce ikisinin de planları suya düşecek."

"Kostüm ne peki?"

"Sürpriz olsun," deyip göz kırptı. "Sen ne giyeceksin?"

Omzumu indirip kaldırdım. "Bilmiyorum, Yankı bizim için karar vermiş."

Işık dudaklarını ısırdı ve imalı bir bakış gönderip, "Yankı yine hepimizi kendine hayran bırakacak desene," dedi. "Çok merak ettim."

"Ben de öyle." Işık bilgisayardan bir şarkı açtı ve hareketli şarkı odayı doldurduğunda içeriden Mutlu ve Yankı'nın tartışmasının sesi geliyordu. Bartu elinde ağırlıkla odanın önünden geçip onlara katıldı. Biz üçümüz yatakta o şekilde uzanıp Lâl için kostümlere baktık. Her şey

*** Yönetmeni Robert Stromberg olan *Malefiz* filminin karakterlerinden biri. (ed.n.)

normalmiş gibi, küçüklüğümden beri onlarlaymışım gibi hissettiren nadir anlardan biriydi.

"Bunlar sürekli kıyıda köşede sevişiyor!" diye bağıran Mutlu'nun sesi geliyordu.

"Bırak kardeşim, sevişsinler," diyordu Bartu. "Elimize çocuk verirler belki, çocuk severiz."

"Çocuk mu?" Yankı'nın ürkek sesini işittim. "Abartmayın, çocuk doğuramam ben."

"Lan, sen doğurmayacaksın zaten." Mutlu kahkaha attı. "Bunun aklı yine gitmiş, beş karış havada."

"Çocuk falan yapamam," diyen Yankı tedirgindi. "Çıkın lan dışarı."

"Niye, çükün mü yok lan?" Mutlu'nun sorusu Işık'la beni kahkahaya boğdu. Yankı büyük ihtimalle Mutlu'ya hareket çekti çünkü Mutlu, "Ha, böyle idare ediyorsun yani," dedi.

"Yapın bir ikiz daha," dedi Bartu. "Mutlu'nun pabucunu dama atarız."

"Eğer ikiz çocuğunuz olursa intihar ederim," diye inledi Mutlu. "Duydun mu beni beybeğim, çok ciddiyim, intihar ederim."

"Lan ne çocuğu, gidin başımdan! Sevişmiyoruz biz." İkisi nasıl baktıysa Yankı, "Size ne?" dedi. "Sizin başka işiniz yok mu?"

"Yankı'yı delirtiyorlar," diyen Işık ayaklarıyla şarkıya eşlik ediyordu, bir yandan da bilgisayara bakıyordu. "Ama bu hoşuma gidiyor. Yani senin Yankı'yla arandaki ilişki. İyi ki sevgili oldunuz."

"Sevgili mi?" Kaşlarım çatıldı. "Biz öyle bir şey konuşmadık hiç." Yine aklıma 'biz neyiz' sorusu gelmişti, hızlıca aklımdan attım ve bilgisayara odaklanıp lafı değiştirerek, "Lâl'in kostümü bunların hiçbiri olmaz bence," dedim. "Lâl bunların çok daha ötesinde bir kız."

Lâl ilk defa başını çevirip bana baktı, kaşlarını kaldırdı. "Nasıl yani?" diye sordu Işık.

Kendimi tutmadım, içimden geldiği gibi davrandım; Yankı'yı hep dinlerdim, şimdi de onu dinledim. "Hepimiz gerçek karakterlere sahibiz ama Lâl sence de bir kitap karakteri, bir masal kahramanı gibi değil mi? Her şeyiyle hem de." Lâl'e baktım. "Onu ilk gördüğüm zaman da bunu düşünmüştüm. "Konuşamaması başkalarına eksiklik gibi gelebilir ama bana mucize gibi geliyor. Mucizeler genelde masallarda olur."

Lâl'in gözlerini büyük bir şaşkınlık kapladı, bunu beklemediği ortadaydı. Işık bile şaşırmıştı. "Aklında ne var?" diye sordu.

Hiç düşünmeden, "Külkedisi," dedim. "Lâl Sokak Nöbetçileri'yle tanışmadan önce bir Külkedisi'ydi. Sonra bir peri ona dokundu, prenses oldu. Herkesin gözleri onun üzerindeydi. Herkes onun üzerine titredi." Lâl'e döndüm, cümlelerimi törpülemeden, "Bartu'dan kaçtın," dedim. "Hep hem de. Ayakkabını düşürdün, Bartu elinde ayakkabıyla seni hep aradı ama bulamadı. Şimdi aramayı bıraktı diye ona kızıyorsun. Masalı değiştir, onu sen bul, gece on ikiyi vurmadan hem de. Geç kalma Lâl."

Işık'ın dudakları aralandı, Lâl'in gözleri doldu. "Vay," dedi Işık kocaman gözlerle. "Yankı'nın sana bakınca neler gördüğünü şimdi daha iyi anladım. Çok akıllıca." Sonra gözlerini kıstı. "Ama sen de Külkedisi değil misin?"

"Ben bir masal kahramanı olamam," dedim bakışlarımı Lâl'in üzerinde tutarak. "Ama Lâl bir masal kahramanı olabilir. Geç kalma Lâl. Külkedisi'ne dönüşmeden Bartu'yu sen bul yoksa bir daha bulamayacaksın."

Yılbaşı akşamı.

Kendimi her şekilde düşünmüştüm, hem de her anlamda. Ama şimdi aynanın karşısında gördüğüm şekilde hiç ama hiç düşünmemiştim.

Dün fazlasıyla yoğun bir gündü. Herkes yılbaşı için koşturdu. Işık kostümüne uygun ne varsa onları buldu ve Lâl'le çıkıp prenses kostümü aldı. Bartu, Mutlu ve Yankı işlerinin olduğunu söyleyip çıktılar. Gece kaçta geldiler bilmiyordum ama oturma odasında uyandığımda Yankı'nın kostümü koltuğun üzerine bıraktığını görmüştüm.

Şimdi Lâl'le aynı odadaydık. Işık kendi odasındaydı, sürpriz olsun istiyordu. Yankı, Bartu, Mutlu ise Yankı'nın odasındalardı. Koza on dakika önce gelmişti, Mutlu'nun ona kostümü verip banyoya iteklediğini duymuştum.

Lâl dışında kimin ne giyeceğini bilmiyordum, Lâl de benim kostümümü biliyordu. Üzerinde fazlasıyla kabarık bir prenses kostümü vardı, göğüs dekoltesi derindi. Saçlarını dalgalı yapmıştı Işık, ayakkabıları ise gümüş renkteydi. İlk defa onu böyle makyajlı görüyordum, inanılmaz güzel görünüyordu.

Aynaya bakarken arkadan onun beni izlediğini gördüm. Dayanamayıp, "Lâl," dedim ve nefesimi verdim. "Gerçekten bir masaldan fırlamış

gibi görünüyorsun." Yanaklarındaki kırmızı allıklar öyle güzel göstermişti ki Bartu'nun ona bakınca hayranlık duyacağını biliyordum. Sahi, Bartu ne giymişti?

Lâl arkamdan bana yaklaştı ve baştan aşağı aynadan süzdükten sonra ellerini kaldırıp işaret diliyle, "*Gözlerindeki lens yakıştı*," dedi. "*Gecenin yıldızı*..." Duraksadı, üzülmedi ama buruktu. "*Siz olacaksınız.*"

Tebessüm ettim ama kalbim öyle hızlı atıyordu ki bunu gizleyemedim. "Böyle bir kostüm beklemiyordum, ben..." Başımı iki yana salladım. "Bu çok tuhaf. Resmen üzerimde..." Aynaya dikkatlice baktım. "Kalbim yerinden çıkacak."

Lâl, "*Yankı, seni böyle görmek istedi*," dedi. "*Sizin için.*"

"Bizim için," diye tekrar ettim. Bir kez daha onunla göz göze geldim, gözlerindeki buruk ifade canımı sıkarken, "Canını bu kadar sıkan ne, emin olamıyorum ama her ne ise bunu geçirmek senin elinde Lâl," dedim.

Başını iki yana salladı sadece, daha da başka bir şey demedi.

Tam o esnada koridordan Bartu'nun sesi geldi. "Hadi, çıkın dışarı!" dedi. "Ben hazırım, bu mükemmeliği görün, sonra başka bir şey görmek istemeyeceksiniz zaten."

Lâl'e hevesle bakıp kapıyı gösterdim. "İlk sen çık," dedim. "Onu etkileyeceğinden eminim."

Lâl'in günler sonra gözlerine ilk defa heyecanın ulaştığını gördüm. "*Gerçekten mi?*" diye sordu.

"Gerçekten," dedim ve çekingen bir şekilde elimle kolunu sıktım. "Hadi durma, kendini ona göster." Sonra hafifçe itekledim. "Hadi Lâl, kaçma artık."

Lâl hevesle başını salladı, ardından koştu ve derin bir nefes alıp kapıyı açtı, sonra bir adım atıp koridora çıktı. Profilinden Bartu'yu gördüğü anda dudakları aralandı, yutkundu, sonra ağzı daha fazla açıldı. Dehşet içindeydi.

Bartu'dan ses gelmedi. Hiçbir ses yoktu. Birbirlerine baktılar ama Bartu'nun nasıl baktığını bilmiyordum, Lâl dehşet içindeydi, sadece onun farkındaydım.

"Lâl," diye fısıldadım içeriden. "Yanına gitsene Lâl! Durma!"

Fakat Lâl şaşkınlıkla bakmaya devam etti, hiçbir şey yapamadı. Daha fazla dayanamayarak odadan çıkıp, "Ne yapıyorsunuz?" diye fırladığımda Bartu'yu gördüm. "Yok artık!" diye bağırdım. "Ne?"

Bartu gözlerini zorlukla Lâl'den ayırdığında bakışlarında hem şaşkınlık hem de hayranlık vardı ama beni gördüğü anda, "Yok artık!" dedi o da. "Yankı haklıymış!"

"Bartu!" dedim aynı şaşkınlıkla. "Sen..."

Bartu Yunan tanrısı ZEUS olmuştu. Elinde asası vardı, neredeyse çırılçıplaktı ve bütün kasları ortadaydı. İlk defa onu bu kadar çıplak görüyordum, altında öylesine krem rengi kısa bir çarşaf vardı. Bacakları tamamen ortadaydı. Kafasındaki taç altın rengiydi. Öylesine kocaman, öylesine büyük görünüyordu ki bir an onun Yunan tanrısı olma ihtimalini bile düşündüm. Kaslarını hareket ettirdi bana bakarken, karın kasları da hareket etti. Bir gram yağı olduğuna inanmıyordum, imkânı yoktu. Tamamen kas yığınıydı ve partide bütün kızları fiziğiyle etkileyeceğini biliyordum. Yedikleri nereye gidiyordu?

Kendi etrafında döndü, bana kendini gösterdi. "Yunan tanrısı Zeus karşınızda," dedi. "Nasıl olmuşum?"

"Fazla," deyip yutkundum. "Çıplak değil misin sence de?"

Mutlu'nun içerideki odadan sesi geldi. "Yunan tanrısı Bartos," dedi inleyerek. "Beni şaplakla diye ne yapmam gerekiyorsa onu yapmaya hazırım."

"Yunan tanrısı Bartos," dedim, bir kez daha yutkundum. "Umarım altında..."

"Hiçbir şey yok," dedi sırıtarak.

"Çüş!" diye bağırdım ve bakışlarım Lâl'e döndü. O hâlâ şaşkınlıkla Bartu'yu izliyordu.

"Yunan tanrısı Zeus ne der, bilirsin," dedi göz kırpıp. "Kaslarımı boşuna yapmadım, hepsi sergilemek içindi, şimdi insanlık görsün kaslarımı, bunlar deprem olayı."

Gülmeye başladığımda, "Nerede söylüyor tam olarak bunu? Rüyanda mı?" diye sordum. "En çapkın Yunan tanrısı olmuşsun..."

"Kesin söylüyordur bunu Bartos," dedi Mutlu bu kez de. "Ama yine de bugün sen ne dersen ona tamam sevgilim."

"Lan sevgilim deyip durma bana." Bartu Lâl'e bir kez daha bakmadan bana döndü. "Ve sen de..." Eliyle ağzını kapatıp fısıldayarak, "Yankı üzerinde bunu görünce çıkarmanı isteyebilir çünkü çok iyi görünüyorsun," diye tepki verdi.

"Duydum lan," dedi Yankı, sonra bir anda odadan çıktığında direkt yüz yüze geldik. Nefesim kesildi ama öyle bir kesilmeydi ki duvardan destek almak zorunda kaldım.

Yankı ve ben *Corpse Bride* (*Ölü Gelin*) filmindeki gelinle damat olmuştuk. Benim üzerimde bembeyaz bir gelinlik vardı, göğüs dekoltesi oldukça fazla olan gelinliğin karın kısmı danteldendi. Fazlasıyla uzun geldiği için kesmiştim, kestikçe daha fazla kesesim gelmişti ve kabarık etek kısalmıştı. Yüzüme filmdeki gelin gibi makyajla kesikler yapmıştım. Aynı yerlerde duruyordu. Gözlerimde ise Yankı'nın bana bıraktığı bembeyaz bir lens vardı. Filmdeki gibi, duvağım yere kadar uzanıyordu, tacı ise taştandı. Böyle daha güzel durduğuna inandığım için yüzümü Emily gibi bembeyaza boyamamıştım.

Yankı ise tam karşımda damatlıklaydı, elinde bana vereceği gelin çiçeğini tutuyordu. Simsiyah damatlığı ve papyonuyla beni çıldırtacak kadar karizmatik görünüyordu. Gömleğinin ve ceketinin bazı yerlerini kesmişti, oralardan kasları görünüyordu. O da lens takmıştı ve zaten açık renk olan gözleri, daha açık görünüyordu. Gözlerinin etrafına Victor gibi simsiyah bir makyaj yapmıştı ve bu, bakışlarının daha dikkat çekici görünmesine neden olmuştu. İnanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu, kanımda kıskançlık alevlendi.

Yankı, "Siktir," diye fısıldadıktan sonra eliyle ağzını kapattı. Baştan aşağı beni süzdü. Ayaklarımda yüksek topuklular vardı. "Bu gelinlik..." Gözleri açıldı, yutkundu, bana doğru birkaç adım attı. Bartu ve Lâl'in varlığını bile unuttum, o da unuttu. "Sen ne yaptın?" diye sordu dehşet içinde. Bir kez daha yutkundu, gözleri açıldı ve en sonunda gözlerime baktı. "Bu..." Sonra kendini toparlamaya çalıştı, gözlerini kıstı.

"İnanılmaz yakışıklı görünüyorsun," diye fısıldadım ben de hayranlıkla ona bakıp. "Tam bir damat gibi olmuşsun." Sonra espri yapmaya çalışarak, "Ölü gelinin kaçırdığı damat gibi," dedim.

"Beni kaçır," dedi bir anda. "Hemen şimdi. Kaçır beni."

"Yankı!" deyip gülmeye başladığımda bileğimi tutup havaya kaldırdı. Beni kendi etrafımda döndürdü, sonra bir kez daha döndürdü, ardından bir kez daha.

"Sen de gelin gibi..." Devam edemedi, bakışlarındaki yoğunluk arttı. Sadece benim duyacağım şekilde, "Hayatımda gördüğüm en seksi gelin olmuşsun, delireceğim, bunu kendime neden yaptım ben?" diye sordu.

Yanaklarıma ateş bastığında, "Gelin ve damat olacağımız hiç aklıma gelmezdi," diye fısıldadım. "Nereden geldi bu aklına?"

Sustu, beni incelemeye devam etti, bakışları göğüslerime kaydı ve bir kez daha yutkundu. "Ben bir yerden başlamak gerekir diye düşündüm," dedi.

"Anlamadım?" diye fısıldadım şaşkınlıkla ona bakarak.

Yankı bileğimden elime doğru kaydı, parmakları parmaklarımı tuttu. Öne eğildi, zarafetle başını eğdi. Elimi dudaklarına yaklaştırdı ama tersini öpmek yerine avcumu kendisine çevirdi. Parmaklarımı tek tek öperken, "Benimle," dedi, sonra avcumun içini öptü. "Evlenir misin?" Hayat durdu, zaman durdu, nefesim durdu, düşüp bayılacağımı sandım. Yankı da bunu hisseder hissetmez, "Yani bugünlük," dedi. "Benimle evlen ve eşim ol."

Dudaklarım aralandı, elimle elini sıkıca tuttum çünkü düşecek gibi oldum. "Evlen," dedim kekeleyerek. "Evlenirim." Sonra başımı salladım. "Yani bugünlük evlenirim. Eşin olurum."

"Güzel," dedi dudaklarını avcumdan uzaklaştırarak. Çiçeği bana uzattı, ikinci verdiği çiçekler bu olmuştu. Filme zıt bir şekilde bembeyaz papatyalardı. Yine beyaz papatyalar. "Ölü gelin," dedi başını iki yana sallayarak. "İşte şimdi beni öldürdün."

"Kardeşim bölüyorum ama yeni yıla sizin bu halinizi izleyerek giremem," dedi Bartu ve yanımızdan rüzgâr gibi geçti. "On dakikaya çıkmamız gerekiyor." Sonra koridorda bağırdı. "Zeus sesleniyor! Herkes dışarı çıksın." Asasını sertçe yere vurdu.

Bartu merdivenlerden indi, Lâl'le dakikalar sonra göz göze geldik. Hiçbir tepki vermeden o da Bartu'nun peşinden indi, sonra Yankı'nın eli elimi kavradı. Başıyla merdivenleri gösterdiğinde beraber indik. Benim üzerimden gözlerini ayıramıyordu.

Hepimiz aşağıya indiğimizde Mutlu'nun sesi geldi. "Herkes aşağıya indi mi?" diye bağırdı. "Ona göre şovu başlatıyorum!"

"Mutlu ne giydi?" diye sordum Yankı'ya. "Ondan çok abartılı bir şey bekliyorum..."

"Prensti," dedi dudaklarıma bakarak. "Kral oldu."

"Nasıl yani?"

Bir anda evin içini *Game of Thrones* jenerik müziği doldurduğunda Mutlu, "*Winter is coming!*"**** diye bağırdı, ardından kapıların çarpma

**** (İng.) Kış geliyor. *Game of Thrones* eserinde bulunan, slogan haline gelmiş cümlelerinden biridir. (ed.n.)

sesi ve bir at sesi geldi. Dehşet içinde Yankı'ya bakarken merdivenlerin başında Mutlu'yu da gördüm. Bacaklarının arasındaki oyuncak atı, yüzüne yaptığı muhteşem başarılı makyajı ve kostümüyle, Night King olmuştu. Hepimize üstten üstten baktığında bambaşka birine dönüşmüştü. Şaşkınlıktan neredeyse küçük dilimi yutacaktım, Yankı ise gülerek Mutlu'yu izliyordu. "Kralınız geldi!" dedi. "Kralınıza yol açın! Kış geldi! Şimdi sizi mahvedeceğim."

İnanılmaz derecede dikkat çekici görünüyordu. Merdivenleri oyuncak atıyla beraber inerken göz ucuyla bana baktı. "Hey!" dedi. "Benim gibi ölüler de buradaymış! Akgezen, Helinski, seni bu damada yem etmem."

"Mutlu," dedim hayranlıkla. "Bayıldım! Tek kelimeyle bayıldım!"

Jenerik müziği biterken son basamaktan da indi. Yavaş adımlarla Bartu'ya yaklaştı. "Bartos," dedi sesini kalınlaştırarak. "Atıma bin sevgilim. Seni de akgezen yapayım."

"Lan, yakışıyor mu sevgilim demek gece kralına?"

Mutlu bir anda yumuşadı ve sırıtarak dirseğini Bartu'nun omzuna koydu. "Ee anlatsana, geliyor musun hiç duvarın arkasına? Bir çay içmek isterim."

Bartu omzunu silkti. Mutlu dönüp Lâl'e baktı ve ona yaklaşıp eliyle döndürdü. "Lan hepimiz çok iyi olduk, böyle bir şey olamaz." Lâl'i bıraktı, merdivenlere baktı. "Ama en iyisi sona saklandı. "Koza hepimizden daha iyi oldu." Banyonun kapısının açıldığını işittim. "Koza! Hadi göster bize kendini!"

"Ne kostümü olduğunu biliyor musun?" diye sordum Yankı'ya.

"Bana da sürpriz olacak," diye yanıtladı. "Ama Mutlu onu yerin dibine sokmaktan çekinmeyecek, biliyorum."

İçimden Işık'ın söylediklerini geçirdim. "Sizi çok daha iyi bir sürpriz bekliyor bence," diye mırıldandım.

"Nasıl yani?" diye sordu fakat cevapsız bıraktım.

Koza'nın adım seslerini duydum, hiçbir şey söylememesi dikkat çekiciydi. Yoksa memnun mu kalmıştı? "Hadi ama Koza!" dedi Mutlu. "Hani sorun değildi senin için?"

Koza yavaş yavaş göründüğünde elimle ağzımı kapatıp bir anda kahkaha atmaya başladım. Bartu da kahkahayı salıverdi ve Mutlu keyifle onu izledi. Lâl bile dehşet içinde Koza'ya bakıyordu. Bakışlarım

Yankı'ya kaydığında sırıtıyordu. "İnanamıyorum," dedim kahkahamın arasından. "Mutlu! Sen ne yaptın?"

Mutlu, Koza'yı GARGAMEL yapmıştı. Üzerinde siyah upuzun bir pelerin vardı, burnu takmaydı, kocamandı ve yanlarında saç olan peruk takmıştı. Elinde de oyuncak kedi. Kahkaham bir an bile kesilmezken karnıma ağrılar girmişti. Koza'nın yüzünde mimik oynamıyordu, merdivenleri inmeye başladı ama ayakkabıları kocaman olduğundan zorlukla indi. Karşımızda durup Mutlu'ya baktı. "Umurumda değil," dedi Koza bir kez daha. "Çocukla çocuk oldum."

Ama umurundaydı, yüzünden bu o kadar belliydi ki. Mutlu, "Biz Şirinleriz," dedi. "Sen de o kötü adam Gargamel. Bundan daha iyi olamazdın."

Yankı'ya baktığımda kendini gülmemek için zor tutuyor gibiydi, Koza ona baktığında yüzünü ciddileştirdi fakat başını çevirdiğinde yine dudaklarını birbirine bastırdı.

Bütün Gargamel kostümüne rağmen, yüzündeki yakışıklılık değişmemişti ve bu Işık'ın hoşuna gidecekti. Işık... O neredeydi?

Bir anda alkış sesleri geldiğinde, "Mutlu!" diye bağırdı Işık yukarıdan. "Şimdi eğlenme sırası bende!" Adım sesleri geldi, Lâl'le birbirimize baktık ve ikimizin de aklından aynı karakter geçti. Gülme sesinden sonra merdivenin en üst basamağında Işık göründüğünde daha yüksek bir kahkaha attım. Işık AZMAN kostümü giymişti. Üzerinde turuncu, dar bir kedi kostümü vardı. İnanılmaz derecede seksi görünüyordu ve yüzüne yaptığı kedi makyajı ona daha fazla seksilik katmıştı. "Gargamel, Azman olmadan olmaz ama değil mi?"

Yankı ters ters bana baktığında kahkaham kesildi fakat bu sefer kahkaha atan tek kişi Koza'ydı. "Nil Nil Nil," dedi başını iki yana sallayarak. "Sana hayran olduğumu söylemiş miydim?"

"Beş yüz kez filan," dedim ona bakıp.

Bartu ve Mutlu ağızları beş karış açık, Işık'ı izliyorlardı. Ben hayatımda böyle bir morarma daha önce görmemiştim. Işık ciddiyetle basamakları indi, Bartu ile Mutlu'ya bakarak onların yanından geçti, ikisi de şok içinde onu izliyorlardı. Yankı ise kızgındı. Işık Koza'nın yanına gidip elinde duran oyuncak kediyi Mutlu'nun yüzüne doğru attı. Sonra da Koza'ya, "Gerçek kedi burada," dedi. "Oyuncağına ihtiyaç yok."

Mutlu'ya hep inme inerdi, biliyordum ama bu sefer Bartu'ya da inmişti. Koza kahkaha atmaya devam ederken kolunu açtı ve Işık'ın geçmesi için bekledi. Işık onun koluna girdiğinde ikisi beraber gözlerimizin önünden yürüyüp geçtiler ve dış kapıyı açıp dışarı çıktılar. Hepimiz arkalarından bakarken açık kapıdan rüzgâr giriyordu.

"Bu," dedim kısık sesle. "Bu gerçekten iyiydi ama." Sonra Mutlu ve Bartu'nun yanına gidip açık kalan ağızlarını kapattım. "Bence bir şey demeye hakkınız yok, güzel morardınız."

Bartu ile Mutlu birbirlerine baktı, sonra bir kez daha kapıya baktılar, ardından Mutlu, "Sizi mahvedeceğim," diye atıldığında Yankı onun arkasından kolunu kavradı.

"Bırak, bugün böyle takılsınlar," dedi Mutlu'ya. "Günü bozma, yarın her şey değişecek zaten."

"Ulan," dedi Bartu hâlâ şaşkınlıkla. "Ben hayatımda daha önce böyle göt olmamıştım."

"Ama onlar Azman ve Gargamel." Mutlu yutkundu. "Lan kendi kazdığım kuyuya düştüm, ne yapacağız şimdi Bartos?"

Bartu, "Gece boyunca uzak durmaları için elimizden geleni yapacağız," dedi. "Ama ben bu göt oluşu hayatım boyunca unutmayacağım."

Yankı kolundaki saate bakıp, "Saat on," dedi. "Artık gidelim."

Hep beraber evden çıkıp arabalara bindik. Yankı çıkmadan üzerime mont atmayı ihmal etmemişti. Bartu arabayı sürmek istedi, Yankı, "Biz senin her yerini görmek zorunda değiliz," deyip onu reddetti.

Yankı'nın yanına ben oturdum; arkaya ise Mutlu, Bartu ve Lâl oturdu. İlk defa sokakları bu kadar kalabalık görüyordum. Kimisinde kostüm vardı, partiye gidiyorlardı; kimisinin elinde içki şişeleri vardı, kaldırımlara oturmuş içiyorlardı. Kimisinin evinin penceresinden ışıkları görüyordum.

Yılbaşı.

Daha önce hiç kutlamamıştım, ilk yılbaşı eğlencem olacaktı ve hep imrenirdim. Koza'yla bu konuda aynı kaderi paylaşıyorduk.

Beş dakika sonra partinin olduğu yere geldiğimizde arabadan ilk inen arkadakiler oldu. Ben de inmek için hamle yaptığımda Yankı, "Dur," dedi, ardından arabadan indi. Etrafında dönüp kapıma geldi ve kibarca açtı. Elini öne uzattı. "Bugün asil davranmam gerekiyor, o yüzden elini ver bana."

Elini tuttum ve arabadan inerken, "Sen hep asilsin," diye mırıldandım.

Arabanın kapısını kapattı, parmakları parmaklarımın içine girdi ve partinin girişine yürüdük. Yerlerde karlar vardı, hava buz gibiydi ve önümüzde yürüyen Bartu inatla üzerine bir şey almayacağı konusunda diretmişti. Şimdi ise titrediğini görebiliyordum. "Bartos!" diye bağırdım arkasından. "Yunan tanrıları üşümez, titremeyi bırak."

Başını çevirip bana baktı. Çenesi titrerken, "Üşümek mi?" dedi. "Sen şu kaslara baksana, üşür mü bunlar kardo?"

Kapının girişinde Osman amca bizi karşıladığında başka bir kahkaha daha dudaklarımdan fırladı. Gerçekten de gri bir takım elbise giymişti, elinde ise kırbaç vardı ama bu kırbaç fantezi kırbacı değil, bildiğimiz falaka kırbacıydı.

"Ne yapacaksın o elindekiyle?" diye sordu Mutlu Osman amcaya. "Canımı alacaksın herhalde vura vura?"

"Sana vuramam ki ben," dedi Osman amca cilveli cilveli ama masumca. "Sana ne oldu, un mu sürdün yüzüne?"

Mutlu gözlerini devirdi. "Partide birini bulamazsam ciddi ciddi sana kendimi kırbaçlatacağım Osi."

"Ay ben sana vuramam," dedi bir kez daha Osman amca. "Kıyamam sana ben."

"Bence artık içeri geçelim," dedi Bartu titreyerek. Hepimiz ona dikkatle baktığımızda, "Yani Koza ile Işık'a bakmak için," diye mırıldandı. Ağzından dumanlar çıkıyordu. "Yoksa burada durabilir..." Bir anda nefesini verdi. "Sikerim, donuyorum ben."

Parti alanına girdi, onun arkasından Mutlu da girdi. "Işık geldi, içeride," dedi Osman amca bize bakarak. "Sizin masanız en güzel yerde. Bulursunuz zaten."

"Eyvallah Osman amca," dedi Yankı ve elini omzuna koyacağı sırada Osman amca geriye kaçtı.

"Oğlum, yanlış anlama ama," dedi gözlerini kaçırarak. "Korkutuyorsunuz beni gözlerinizle. İçeri geçseniz hemen?"

Yankı gülerek elini çekti ve başını salladı, ardından parti alanına girdik. Daha önce buraya geldiğimin üzerinden aylar geçmişti, o zaman Yankı'yla yeni tanışmıştık ve bana bisiklet hediye ettiği gündü. Şimdi ise buraya el ele giriyorduk, bana hâlâ bisiklet sürmeyi öğretmemişti ama o günkü kadın ve adama fazlasıyla uzaktık.

Mekânın içindeki varillerde ateşler yanıyordu. Kocaman bir çadırdı, masalar etrafa yayılmıştı. Ortada kocaman bir bar tezgâhı vardı. Bar tezgâhının etrafındaki yüksek masalarda kadınlar dans ediyordu. Kimisinde hemşire kostümü, kimisinde polis kostümü vardı ama bunlar fazlasıyla açıktı... Göz ucuyla Yankı'ya baktım, o dansçılara bakmak yerine masayı arıyordu.

Her tarafta "Hoş Geldin 2020!" yazıyordu.

İnsanlarda farklı farklı kostümler vardı ama gördüğüm kadarıyla kimse bizim kostümlerimizi giymemişti. Zaten Bartu gibi çırılçıplak birini görmek imkânsızdı. Kimse Mutlu gibi de abartmamıştı. Öylesine kalabalıktı ki insanların nefesleri bile ısıtacak kadar yakındı. Yankı kolunu belime koyup yürütmeye başladı.

Sağ köşede kalan masamızı gördüğümüzde Koza ve Işık'la da göz göze geldik. Ortalarına Mutlu geçmişti. Bartu Koza'nın yanındaydı. Lâl Işık'ın diğer tarafındaydı. Yankı elini kaldırıp onların yanına doğru yürüdüğünde garson alkol şişelerini masamıza getiriyordu.

"Yankı, bugün de sarhoş olacak mısın?" diye sordum hevesle. "Ol lütfen."

"O neden?"

"Çünkü aşırı sevimli oluyorsun."

Yankı yüzünü buruşturdu. "Sevimli mi?" diye sordu. "Bu hoşuma gitmedi. Ama hep pantolonumu çıkaracaksan her gün sarhoş olabilirim."

Karnına yumruk atıp, "Kafayı yemişsin," diye bağırdım.

Masaya ulaştığımızda Bartu önündeki bardaklara tekilaları dolduruyordu. Mutlu ise Işık'a bir şeyler söyleyip duruyordu. "Oo," dedi Bartu bize bakıp. "Gelinle damat da gelmiş işte. Kardo, bu nasıl gelinlik ya?"

"Senin gibi bir Zeus'a kardo demek yakışıyor mu sence?" diye sordum. "Biraz Yunan tanrısı gibi takıl."

"Zeus'un özelliklerini biliyor mu ki bu hödük?" diye sordu Mutlu. "Çıplak diye almış giymiş işte sevgilim."

"Başlatacaksın şimdi sevgiline," dedi Bartu ters ters bakıp. "Bakın, bugün içimde çok tuhaf bir his var. Bugünden sonra hayatım değişecekmiş gibi geliyor." Lâl'le kesiştik, başımla onun yanına geçmesi için işaret verdim ve beni şaşırtarak sözümü dinledi, Bartu'nun yanına geçti. Bartu göz ucuyla baktıktan sonra ona sırtını döndü. "Bugün abiniz hepinizi şaşırtacak, izleyin ve görün."

"Hadi inşallah duvarın arkasına geçip benimle sevişeceksin Bartos'um," diyen Mutlu'nun kafasına bir tane vurdu Bartu.

Işık Koza'nın önündeki bardağa uzanırken, Mutlu onun elini itekleyip bardağı yerine aldı. "Abartma," dedi Işık kızgınlıkla. "İyice kafayı yedin sen."

Koza'yla göz göze geldik. Beni inceledi, hem de fazlasıyla alıcı gözüyle. Baştan aşağı süzdü, rahatsız edici bakışlarıyla öyle güzel rol yapıyordu ki ben bile rahatsız oldum. Yankı elini omzuma attı, beni kendisine çekti ve tekila bardağını önüme itekledi. Koza'ya aldırış etmemeye çalışıyordu ama baştan aşağı onu umursadığından adım gibi emindim.

"Helin," dedi Koza yine uslu durmayarak. "Muhteşem bir gelin olmuşsun, tam hayallerimin gelini desem yeridir."

Gözlerimi devirdiğimde Işık'la göz göze geldik. Bir an aklıma şüphe düştü, Yankı bile aramızda bir şeyler olduğunu düşünürken Işık'ın düşünmemesi imkânsızdı ama o fazlasıyla rahat görünüyordu. Hatta ona baktığımda göz kırpıp gülümsedi. "Muhteşem görünüyorsun gerçekten."

Işık Koza'yla aramızdakileri biliyor muydu?

Yankı nefesini verdi ve bir anda Koza'nın yakasını tutup masanın üzerinden onu kendisine çekti. Koza'nın başı öne doğru giderken, "Koza, sana sadece birkaç saat sabredeceğim fakat damarıma basmaya devam edersen, özellikle Helin konusunda, 2020 senesine seni kör sokarım. Beni duydun mu? Gözlerini Helin'in üzerinden çek," dedi.

Koza gülerek geriye çekilmeye çalıştı ama Yankı onu bırakmadı. "Tamam, sakin ol damat," dedi Koza, Yankı'nın elini itekleyerek. "Bugün problem çıkarmayacağım."

Yankı itekleyerek onun yakasını bıraktığında bar tezgâhının oradan genç bir adamın sesi geldi, müziğin sesi hafifçe kısıldı. "Herkese mutlu yıllar!" diye bağırdı adam. "Sabaha kadar burada eğlenmeye var mısınız?" Herkesten çığlıklar koptu. "Sizin için çok güzel sürprizlerimiz, oyunlarımız olacak. Öncelikle bir dans yarışması olacak; çift olanlar birbiriyle dans edecek, çifti olmayanlar eşini bulacak. Ama buraya dikkat, kostümünüze uygun bir çift olmazsanız yarışmaya katılmamış sayılacaksınız. Birinciye ödülümüz olacak!"

Bartu'ya bakarak, "Tango," dedim ve göz kırptım. "Sen katılsan kesin birincisin."

"Zeus'un eşi yoktur buralarda," dedi Bartu yüzünü buruşturup. "Ama katılsam iyi olurdu." Bartu'nun arkasındaki kedi kız kostümlü ve yanındaki pembe hemşire elbise kostümlü kızlar Bartu'yu öyle bir inceliyorlardı ki resmen bakışlarıyla yiyorlardı. Ardından onların arkasındaki kızların da Bartu'yu kestiklerini gördüm.

"Kardo," dedim Bartu'ya. "Umarım bugün buradan kızlar seni yemeden çıkarsın." Bartu güldü, onun yanında duran Lâl kaşlarını çattı.

"Ardından en iyi kostüm ödülünü vereceğiz ama giydiği kostümün rolünü en iyi yapan kişiye verilecek. Umarım rollerinize çalışmışsınızdır!"

Mutlu, "Evet!" diye bağırdığında herkes ona dönüp baktı. Bütün gücüyle, "*Winter is coming!*" dedi.

"Gecenin ilerleyen zamanlarında oyunlarımız ve sürprizlerimiz devam edecek! On dakikaya dans yarışmamız başlıyor. Yeniden mutlu yıllar!" Müzik sesi tekrar yükseldiğinde biz de önümüze döndük.

Dolu tekila bardağını ilk havaya kaldıran kişi Mutlu oldu. "Herkes 2019'un ona kattıklarını söylesin," dedi. "İlk ben başlıyorum. 2019 bana daha fazla yalnızlıktan başka hiçbir şey katmadı amına koyayım!" Bardağı kafasına dikti.

Onun arkasından Işık bardağını havaya kaldırdı. "2019 bana," deyip gülümsedi. "Geçmişimi geri getirdi." O da kafasına dikti ve bakışları Koza'ya döndü.

Bartu bardağı havaya kaldırdı, sırtını biraz daha Lâl'e döndü. "2019 kendime değer vermem gerektiğini öğretti." Kafasına dikti, yutkundu ve elinin tersiyle ağzını sildi.

Lâl onun arkasından işaret diliyle, benim de anlayacağım şekilde, "*2019 en değer verdiklerimi kaybetmeme neden oldu,*" deyip yavaşça içkisini içti.

Koza Lâl'in arkasından bardağı havaya kaldırdı. Yankı'nın gözlerinin içine baktı. "2019 bana..." Sonra bana baktı. "Kazandığım ve kazanmaya devam ettiğim savaşları verdi." İçip masaya sertçe koydu.

Yankı kaşlarını çattığında dirseğimle onu dürtüp bardağı havaya kaldırdım. "2019 bana," deyip hepsinin yüzüne baktım. "Gerçek ailemi verdi." Alkolü içtim ve boğazımı yakmasını umursamadan limona uzanmadım.

Yankı da kaldırdı bardağını, sadece bana baktı. "2019," dedi tam gözlerimin içine bakarak. "Yaşadığımı hissettiren bir kadın verdi." Sonra tekilayı içerken gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmadı.

Koza ve Lâl hariç herkes alkışlamaya başladığında Yankı göz kırptı. Mutlu bu sefer bardaklara tekrar tekilaları doldururken, "Şimdi de 2020 senesinden beklentinizi söyleyin," dedi. Kendi bardağını havaya kaldırıp sırıttı. "Lütfen bana bir Grey ver 2020, ölene kadar kırbaçlanmak istiyorum!"

İçkiyi içerken arkasından Osman amcanın sesi geldi. "Birisi bana mı seslendi?" dedi, Mutlu alkolü püskürttü. Sonra gökyüzüne bakıp, "Hayır, hayır, 2020," dedi. "Bu değil, sakın!"

Işık kaldırdı kadehini. "2020," dedi ardından hepimizin içini yakan o cümleleri söyledi. "Bir mucize ver, ileride çocuk sahibi olabileyim." Koza direkt dönüp Işık'a baktı, ben acıyla yutkundum. Alkolü içerken Mutlu acıyla yüzünü buruşturdu.

Hepimiz birkaç dakika bekledik, ardından Bartu ortamı yumuşatmak istiyormuş gibi, "2020," dedi. "İçimdekini benden al." Ardından büyük yudumlarla yutkundu.

Lâl'e geçti sıra. "*2020*," dedi. "*Değer verdiklerimi geri kazanmamı sağla.*"

Koza kadehini havaya kaldırdı. Hepimiz ondan en kötüsünü bekledik, biliyordum, felaketleri bekledik ama o Işık'a dönüp, "2020," dedi. "Nil'in isteğini yerine getir, benim hakkım da ona geçsin." Sonra sertçe alkolü kafasına dikti.

Dudaklarım aralandı, Bartu kaşlarını kaldırdı. Hiçbirimiz Koza'dan bunu beklemediğimiz için şaşkına dönmüştük. Tek şaşırmayan Işık'tı. Buruk bir şekilde tebessüm ederek, "Teşekkür ederim," dedi.

"Benim mucizelere ihtiyacım yok Nil," dedi. "Ama eğer bir mucizem varsa da senin olabilir." Yoğun baktı, ilk defa Işık'ın gözlerinin içine böyle baktı.

Kimse ona dönüp bir şey diyemedi.

Bardağımı havaya kaldırdım. "2020," deyip Yankı'ya baktım. "Yollarımızı hiç ayırma."

Ben içkimi içerken Yankı bardağını kaldırdı. "2020," dedi. "Yollarımız ayrılsa bile bütün yollarının tekrar bana çıkmasını sağla."

O da içkisini içti. Ve sonra bir kez daha tekilaları doldurduk, bu sefer sözsüz içtik ve bir kez daha... Herkesin sarhoş olmaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu; tuhaf olan, en fazla sarhoş olacak kişi de benmişim gibi geliyordu çünkü hiçbir şey yememiştim ve aç karnına insan daha çabuk sarhoş oluyordu.

"Yankı," dedim beşinci tekilaya uzanırken. Onu yavaş yavaş çift görmeye başladığımı fark ettim. "Ben bence..." Dilim dönmedi. "Bugün çok sarhoş olacağım gibi."

Işık diğer taraftan lafa atlayıp, "Ben de!" diye bağırdı. "Ben de, ben de, ben de!"

Şişeyi eline alan Mutlu çoktan sarhoş olmuş gibi kafasına dikip, "Sarhoş olmayanı dövüyoruz," dedi. "Kabul mü?"

"Kabul!" diye bağırdım bir anda. Işık da ona katıldı. Bartu en sakin içendi, sarhoş olmak istemiyor gibiydi. Koza ise az önceden sonra gözlerini Işık'tan ayıramıyordu.

Bir anda müzik sesi kesildi ve romantik bir dans şarkısı çalmaya başladı. "Evet!" dedi. "Çiftleri ve çiftini bulacakları ortaya alalım!"

Çift olarak katılan herkes piste ilerledi. Joker ve sevgilisi. Mr. ve Miss. Smith kostümlüler. Minnie ve Mickie Mouse... Bütün çiftler ortaya gelip dans etmeye başladılar. Dönüp Yankı'ya baktım ve önündeki sonradan istediği bira şişesini kafama diktim. Yankı sanki hiç umurunda değilmişim gibi davranıyorken, "Pislik," dedim şişeyi masaya koyarak. "Dansa kaldırsana beni."

Yankı umursamaz gözlerle bakıp, "Dans mı?" dedi. "Ah, hadi ama ölü bir gelinle dans edeceğimi sanıyorsan eğer..."

"Seni kaçırmadım mı?" diye sordum gözlerimi kocaman açarak. "Ne istersem onu yaparım." Yankı güldü, o güldü, ben gülüşünde dağıldım.

"Ananı," dedi Mutlu'nun sesi. "Çiftimi buldum! Pembe Panter kostümü giymiş!" Sonra koşmaya başladığında Gece Kralı hiç bu kadar romantik görünmemişti. Pembe Panter kostümü giymiş bir erkeğin yanına gidip kuyruğunu çektiğinde adam dehşetle ona dönüp baktı.

"Gece Kralı ve Pembe Panter," dedi Bartu masaya boş boş bakarak. Keyfi kaçmıştı. "Çok uyumlu gerçekten."

"Bartu, düşürme yüzünü..."

Bir anda Lâl'in yanına prens kostümlü bir adam geldi ve elini uzatıp, "Benimle dans eder misiniz prenses?" diye sordu. Esmer bir adamdı, bizden birkaç yaş büyüktü, Bartu'yla aynı yaşta olmalıydı. Bartu sırtını döndüğü yerden hızlıca başını çevirip adama baktı. Lâl gözlerini kocaman açmış, prense bakıyordu.

Bartu'nun bakışları değişti, onları inceledi, dudakları aralandı, sonra nefesini verdi. Ne yapacağını merakla beklerken, beni bozguna uğratıp

yine ikisine sırtını döndü ve önündeki tekila bardağında kalan son içkiyi kafasına dikti.

Lâl bu tepkinin ardından yanına gelen prensi kırgın bir şekilde eliyle reddetti.

Işık Koza'ya bakıyordu ama Koza onu pek dansa kaldıracak gibi görünmüyordu.

"Merhaba," diyen bir kız sesi işittiğimde başımı Bartu'nun olduğu tarafa çevirdim ve başka bir Yunan mitolojisinden fırlamış kadınla karşılaştım. Sapsarı saçları vardı, upuzun boyu ve inanılmaz güzel bir yüzü. Bartu başını eğdiği yerden duymadı. "Merhaba," dedi tekrar daha yüksek bir sesle. "Siz sanırım Zeus olmalısınız?"

Bartu başını yavaşça kaldırdı, kadını gördü, başını eğip bir kez daha baktı. Şaşkınlıkla duruşunu dikleştirdiğinde, "Merhaba," dedi hafifçe kekeleyerek. "Evet, buyrun, Zeus benim. Bir şey mi vardı?"

Lâl kıza sert bakışlarını gönderirken, onu uyarır gibi kaşlarımı kaldırdım ama aldırış etmedi.

"Şey," dedi kadın utangaç bir ifadeyle. "Ben Hera." Sonra elleriyle oynadı. "Yani Zeus'un karısı, Hera. Gerçek adım Rüya." Elini uzattı.

"Ben de Zeus," dedi Bartu, sonra düzelterek "Bartos," dedi, ardından "Bartu," dedi. Öyle beceriksizdi ki.

"Eğer mahsuru yoksa dans edelim mi? Burada senden başka eş olacağım kimse yok da." Bu zamana kadar Bartu'ya yaklaşan diğer bütün kızlardan daha farklı görünüyordu. Bize döndü. "Merhaba, hepiniz çok güzel görünüyorsunuz."

Işık yapay bir gülümsemeyle yüzünü buruşturdu. Lâl tepki vermedi, Koza sırıttı. Yankı ile ben ise birbirimize baktık.

"Dans," dedi Bartu, sonra duruşunu dikleştirdi. "Benimle. Hera ve Zeus."

"Evet," diyen kızın heyecanı sönüyor gibiydi. "Yani eğer istemezseniz..."

Bir anda Lâl ikisinin arasında girerek kızı omzundan itekledi. Kız dehşetle Lâl'e bakarken, hiç olmaması gereken yerde yaptığı bu hareket, "Lâl," diye onu uyarmama neden oldu.

Bartu ise Lâl'in kolunu kavrayıp diğer tarafa çekti ve ona öyle sert baktı ki bu belki de onların son bakışmalarıydı. "Bir daha," dedi Lâl'e. "Sakın bunu yapayım deme. Sakın."

Işık diğer taraftan yürüyüp Lâl'i çektiğinde, Lâl büyük bir şaşkınlıkla Bartu'ya bakıyordu. Rüya ise neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Özür dilerim," dedi korkuyla. "Ben sizin çift olduğunuzu bilmiyordum. Gerçekten özür dilerim." Lâl'e özürler sıralarken ellerini birleştirdi. "Özür dilerim, haddimi aştım."

"Aşmadın," dedi Bartu, kaşlarını çatmıştı. "Ben kimseyle birlikte değilim ama seninle şimdi dans ettiğimizde eş olacağız gibi görünüyor." Kızın gözlerindeki korku uzaklaştı ve gözbebekleri parladı. Bartu elini havaya uzattı. "Hera, Zeus'la dans etsin," dedi. Kız elini tuttuğunda gülümsedi ve beraber dans pistine ilerlediler. Ardından bütün o çiftlerin arasında en muhteşem dansı ikisi sergiledi. Bartu muhteşem bir tango gösterisi sergiliyordu ama Rüya'nın da ondan geri kalır yanı yoktu. Vücutlarının yakınlığı, adımları, bakışları ve ellerinin tutuşu... "Ben hayal görecek kadar sarhoş olmadım, değil mi Yankı?" diye sordum gözlerimi açarak.

Yankı, "Hayır," dedi derinden gelen bir sesle. "Bu sefer Bartu gerçekten unutmayı deniyor. Bu sefer gerçekten istiyor."

Bakışlarım Işık'ın yanında duran Lâl'e kaydı. Göz göze geldik, bir damla yaş yanağından süzüldü. Ellerini kaldırıp, "*Gece on ikiyi çoktan geçmiş*," dedi bana. "*Onu tamamen kaybettim.*"

2020 senesi kimisi için iyilikleriyle, kimisi için sürprizleriyle, kimisi için nefretleriyle, kimisi için de acılarıyla geliyordu.

Bir süreden sonra daha hareketli bir şarkı çaldı ama Bartu o kızla dans etmeye devam etti ve yanımıza bile gelmedi. Mutlu partinin içinde Pembe Panter'i kovaladı. Lâl bütün o dakikalarda Bartu'dan gözlerini ayırmadı ve kendisine acı çektirdi.

İnsanın kaybetmesinden daha kötü bir şey varsa o da kaybettiğini gözleriyle görüp, kulaklarıyla duyup, elleriyle hissetmesiydi. Lâl bunu yaşıyordu.

Işık Yankı'ya baktı, Yankı Işık'a döndü. Aralarında sözsüz bir bakışma geçti, Yankı ne demek istediğini anlamış gibi çaresizlikle de olsa bir kez onu onaylarak başını salladı. "Çok üzüleceksin Işık," dedi sadece benim duyabileceğim şekilde. "Ama böyle öğreneceksin demek ki."

Yankı onu onayladıktan sonra Işık Koza'ya yaklaşıp, "Dans edelim mi?" diye sordu. "Hiç dans etmedik seninle."

Koza başını çevirip Işık'a baktı, onu inceledi ve Işık'a özel olan gülümsemesini gönderdi. "Dans edelim Nil," dedi. "Benim bu hayattaki ilk dansım da seninle olsun."

Yankı onları görmezlikten geldi, ikisi beraber piste yürüdü ve Bartu ile Mutlu'nun göremeyeceği bir yere geçtiler. Sonra Mutlu'yu gördüm, dans müziğiyle alakası olmayan bir şekilde Pembe Panter'le köşede halay çektiğini gördüm. Bir yandan da elinde içki şişesi vardı.

"Son iki dakika," diye bağırdı mikrofondaki adam.

Bu andan sonra Yankı beni bileğimden tuttuğu gibi çekti ve dans pistine yürüttü. Arkamızda Lâl masada tek başına kaldı ama Yankı bunu umursamadı ya da o anlık görmezlikten gelmek istedi. Hafif hareketli şarkıyla beraber iki elimi tuttu, havaya kaldırıp kendi etrafımda çevirdi. Ardından kolunu belime koyup, "Dans etmeyi bilmiyorum," dedi gülerek. "Ama damatlar gelinleriyle dans eder, değil mi?"

Kahkaha attığımda beni yere doğru yatırmasına izin verdim, sonra etrafında dönüp zıpladım. "İlk yılbaşı partim," dedim. "Ve seninle beraber. Bugünü de tarihe geçelim mi?"

"Geçelim," dedi Yankı. "Ama zaten 1 Ocak özel bir gündür, daha özel bir gün yapmayalım mı?"

O an sarhoşluğun etkisi miydi, itiraflarımızdan mıydı yoksa artık onun yanında hiç maske takmadığımdan ötürü müydü bilmiyordum, kendi içimde bile dile getirmediklerimi ona söylemek istedim.

"1 Ocak tarihini daha özel yapacağım," dedim. Yankı beni yine belimi tutarak eğdi, güldü ve yeniden kaldırdığında göğüs kafesim göğüs kafesine çarptı. Dans etmeye çalışıyor ama asla beceremiyordu, tek yaptığı beni yönlendirmekti.

"Nasıl yapacaksın?" diye sordu.

"2 Kasım tarihini sen özel yapmıştın," dedim. "Sıra bende."

"Nasıl?" dedi yine merakla.

Elimi dudaklarına koydum. "Sadece," dedim. "2020'ye girmemizi bekle."

Bunun arkasından mikrofondaki adam ondan geriye doğru saymaya başladı.

Kalbim göğüs kafesimi kırdı; geride bıraktığım bir sene, bana bütün ödülünü bıraktı. Ödülüm karşımdaydı, ona bakarken ne gördüğümü biliyordum ve ona bakarken kalbimin atışlarını da hissediyordum; öylesine bir atış değildi, onun adını sayıklayarak atıyordu.

"Beş!" dedi mikrofondaki adam. "Dört! Üç!"

Yankı beni kendisine sertçe çekti. "İki," dedi dudaklarıma bakarak. "Bir," dedim, sonra alkışlar koptu ve Yankı ellerini yüzüme koyarak dudaklarıma yapıştı. Son nefesiymiş gibi ya da ilk nefesiymiş gibi, beni öyle bir öptü ki geçen sene öptüğü bütün zamanları silecek kadar tutkulu bir öpücüktü.

Ben de ellerimi onun yüzüne koydum. Başımı nefes nefese geriye çektim. "1 Ocak 2020," dedim tam gözlerinin içine bakarak. "Bu senenin ilk itirafı." Parmaklarımın ucunda yükseldim, elleri daha sıkı kavradı belimden. "Ben sana âşığım Yankı Sarca," dediğimde adı dudaklarımdan mucizeymiş gibi çıktı. "Ve bu hiçbir zaman son olmayacak çünkü sana her gün biraz daha âşık olacağım."

14.

GEÇMİŞİN KÜLLERİ

Koza'nın güncesinden... ***05.12.2004***

Bu günlüğün ilk sayfasını sana ayırıyorum, Helin.

Bana bu günlük verildiği zaman, 'Asla unutamayacağın tarihleri kazı,' demişti beni büyüten kişi. Onlar öyle yapıyorlarmış, benim kazıyacak tarihim yoktu, ilk oldu.

Bugün sen kurtarıldın. Bugün, sen kurtuldun.

Ve bugün ben esir oldum.

Bu bir feda değildi, bu kimsesizlikti.

Yine de değerdi.

Bir gün gelecekte yanımda olursan eğer ve ben hâlâ bu çocuk olursam, ilk okuyacağın bu cümleler olacak. Göreceksin ki senin çocukluğun için çabalayanlar vardı.

Ama bir gün yan yana gelirsek ve sana bu satırları okutmazsam anlayacaksın ki benim çocukluğum bir türlü kurtulamamış; biz, hepimiz geçmişin küllerinde yok olmuşuz.

"Sadece Koza"

İzlediğim bütün filmler, okuduğum bütün kitaplar, kurduğum bütün hayaller... Hiçbiri ama hiçbiri kendimi şu an kadar bir rüyanın içindeymişim gibi hissettirmemişti.

Hayatımın hiçbir döneminde ben böyle bir rüyayı gerçek kılamamıştım.

Hiçbir rüya da Yankı Sarca kadar güzel olamazdı zaten.

İlk defa, gerçekleri mi yaşıyorum yoksa uzun bir rüyanın içinde miyim diye düşünmek zorunda bile kaldım çünkü bana bakan gözleri bunu düşündürtmüştü.

Bir kitap okurdunuz, iyi ya da kötü olaylar yaşanırdı ve sonunda yazar, geçerli bir son yazamadığı için her şeyi bir rüyayla sınırlı kılardı. Tanrı, bana böyle bir acımasızlık yapmaz diye ümit ediyordum.

Ayrıca bir kitap karakteri de değildim, bir kitap karakteri olamayacak kadar kötü bir insandım. Kendi hayatımın bile başrolü değilken, bir yazarın baş karakteri olamazdım.

Kendimi küçük görmek istemiyordum artık ama insan alışkanlıklarından çok zor vazgeçerdi. Kim olduğumu biliyordum, bu hayattaki yerimi ve aynaya baktığımda asıl olan kişiliğimi. Bu aslında kendini küçük görmek de değildi, kim olduğunun farkında olmaktı.

Sokak Nöbetçileri'ni tek tek, uzun uzun, sayfalarca anlatabilirdim ama kendime bunu yapamazdım, yapamıyordum. Onlar için cilt cilt kitap yazardım, kendim için tek bir sayfa yeterdi.

Açardım o sayfayı; ilk önce belki, *Ben Helin Aktan*, diye başlardım. Sonra soyadımdan nefret ettiğimi fark edip üzerini karalar, *Helin* yazardım.

Ben Helin, derdim. *Sadece Helin. Tek bir isim. Soyadı yok. Sadece Helin. Beş harf. Daha fazlası yok, kendi hayatının sadecesi Helin.*

Sonra devam ederdim, kendimi anlatmam gerektiği için üstünkörü geçmişimden bahsederdim.

Annesi ilk doğduğu gün kızını terk etmiş, ardından tek bir kurşunla kendisini öldürmüş, babasını hiçbir zaman tanıyamamış, acımasız ve iğrenç bir dayının yanında yedi yaşına kadar kalmış, bütün çocukluğu kirlenmiş zavallı Helin.

Yedi yaşından sonra geçmediği yol kalmamış, yollarını bile kendi oluşturamamış zavallı Helin.

Kötülüklerle tanışmış, kötülükleri sevmiş, iyiliklere sırtını dönmüş ve benliği umurunda olmayan kötü kalpli Helin.

Hiç arkadaşı olmamış, insanlardan korkmuş ama insanlardan korkarken onların canını daha fazla yakmış yalnız Helin.

Sevilmeyen, hor görülen Helin.

Binlerce yüzü olan Helin.

Savaşan Helin, yenilen Helin, yalancı Helin, korkak Helin, gurursuz Helin.

Hiç Helin. Hiçbir şey Helin.

Sonra kalemi bırakmaz, o kâğıda yazmaya devam ederdim. Çünkü asıl hikâyemin şimdi başladığını, o zavallı, kötü kalpli, yalnız Helin'in yolunun güzelliğini bilsinler isterdim.

Sokak Nöbetçileri'nin sadecesi Helin, diye devam ederdim. *Sokak Nöbetçileri'yle tanıştıktan sonra yalnızlığından kurtulmuş, kötü kalbini susturmuş Helin.*

Her şeyden önce, diye eklerdim kalemin üzerine bastıra bastıra. Son cümlem, en güzel cümlem olsun isterdim.

Yankı Sarca'nın sadecesi Helin.

Kendi hikâyemin bile sadecesiydim. Devamını getiremezdim ama şimdi iç sesim konuşuyordu. *Ben, sadece Helin, hiçbir zaman bir adama körkütük âşık olabileceğime imkân vermezken, Yankı Sarca'ya kalbimle, gözlerimle, dudaklarımla, nefesimle, duyduklarımla, duymadıklarımla, gördüklerimle ve göremediklerimle; aklım başımdayken de aklımı kaybetmişken de âşık olmuştum.*

Kendi içimde bile bunu bir kez olsun kendime itiraf etmemişken, ona itiraf ettim. Biliyordum, böyle itiraflar ilk önce erkeklerden gelirdi. İzlediğim filmlerde erkekler, sana âşığım diye haykırırdı; okuduğum kitaplarda ilk erkekler dökülürdü; lisede kızlar, hoşlandığı erkekler sevdiklerini söylesinler diye çabalarlardı ama ben böyle değildim.

Ona çıkma teklifi bile etmiştim. Çok mu beceriksizdim, çok mu gursuzdum yoksa hislerimden başka hiçbir şeyi düşünemiyor muydum?

Ne önemi vardı ki? Ona âşıktım, ona âşıksam bunu ondan gizlemem, bu zamana kadar ondan sakladığım en büyük sır olmaz mıydı?

Hem belki ileride, bundan on sene sonra, Yankı'nın gözlerinin içine bakıp benim daha cesur olduğumu söyler, ona üstünlük taslardım.

On sene sonra da yan yana olur muyduk? Olurduk. Olmalıydık. Olmama ihtimalimizin canı cehennemiydi, bunu düşünemezdim. Hayır, bunu yapamazdım. Hayır artık bunu düşünmek, kaldıramayacağım kadar ağır da olmamalıydı.

Aşk, kaybetmek ve kazanmak arasındaki o ince çizgiden ibaretti benim için.

Yine de, her şeye rağmen, tek bir sayfaya sığdırdığım Helin, birine âşık olabilmişti. Bundan daha yücesi olamazdı.

Sadece birkaç saniye. Birkaç saniyede dudaklarımdan bu kelimeler döküldü: *"Ben sana âşığım Yankı Sarca. Ve bu hiçbir zaman son olmayacak çünkü sana her gün biraz daha âşık olacağım."*

Zaman durmuştu. Nefesim kesilmişti, dansımız da öyle.

Yankı durmuştu, Yankı artık hareket etmiyordu. Yankı gözlerini bile kırpmıyordu. Yankı nefes bile almıyordu.

Yankı gerçekten heykele dönüşmüştü.

2020'nin ilk saatlerine Yankı'nın kollarında dans ederek girdim ve üçüncü dakikasında Yankı, 2020'ye heykel olarak devam etme kararı almış gibiydi. İnsanlar çevremizde dans etmeye devam ediyordu, kahkaha sesleri geliyordu, ışıklar açılıp kapanıyordu, DJ bir şeyler söylüyordu ama biz susuyorduk.

Belimden sımsıkı tutmasaydı düşerim sanıyordum ama ben, kollarımı onun doladığım boynundan çektiğimde Yankı'nın dengesini kaybettiğini fark edip onu sıkıca tuttum. Yankı'yı dengede tutan bendim. İlk defa.

"Yankı," dedim kısık sesle ve gözlerim kocaman açıldı. Lensli gözlerinin etrafındaki beyazlar kızarmaya başlamıştı, alkolden ve ışıklardan olmalıydı ama kemikli yüzüne de ateş oturduğunda yutkunmak zorunda kaldım. Ona çıkma teklifi ettiğim zaman da böyle kızarmıştı. Yoksa Yankı utanıyor muydu? Yine? Hayır, alkoldendi. Burnunun ucu da kızarmaya başlamıştı. "Yankı," dedim bir kez daha ama yine hareket etmedi, gözlerini gözlerimden ayırmadı, bakmaya devam etti. "Yankı, kızardın."

Aptal gibi nefes alıyor mu diye yüzümü yüzüne yaklaştırdım, Yankı kasıldı, öyle bir kasıldı ki yüzüne yaklaşmışken alttan alttan ona baktım. Sadece gözleri hareket etti, belimdeki elini daha çok sıktı. Bir elimi yavaşça ensesinden yüzüne doğru yaklaştırdım. "Yankı," dedim kaşlarımı çatarak. "Umarım nefes alıyorsundur şu anda."

Yutkundu. Âdemelması yavaşça hareket etti, alt dudağını dişlerinin arasına aldı, nefesini verdi ve gözlerini kapattı. Birkaç saniye öyle bekledi, sonra öyle bir gülümseme oluştu ki yüzünde, bu benim hayatım boyunca göreceğim en güzel manzaraydı.

Alt dudağını serbest bıraktı, nefesini bu sefer dudaklarından verdi. İçimden saniyeler saydım, dakikaya dönüştüğünde Yankı gözlerini araladı. Ve benim aklımın oyunu muydu, ışıkların rolü müydü bilmiyordum, Yankı'nın gözleri dolmuştu. Bunu gördüm, bunu gördüğümü fark etti ve fark ettiği anda tekrar gözlerini kapatıp dudaklarıma yapıştı.

Gözlerim açık ona bakmaya devam ettim; kapalı gözlerine, kirpiklerine. Kirpiklerinde ıslaklık gördüğüme yemin edebilirdim ama fark etmiş gibi bir eliyle gözlerimi kapattı ve elim gözlerine gideceği sırada diğer eliyle elimi tutup engelledi.

Bu nasıl bir duyguydu? Onun gözleri mi dolmuştu? Bir itiraf onun gözlerini mi doldurmuştu? Bunu uyduruyor muydum? Kalbim yerinden çıkacaktı, hayır, kalbim yerinden çıkmıştı çünkü diğer elimi kalbime bastırmış, son atışlarını avcumda hissediyordum.

Gözlerimi kapattım, gözlerime yaşlar doldu hatta yanaklarımdan süzüldü çünkü birkaç saniye bile olsa gördüğüm bu görüntü, beni yok etmeye yetmişti. Fakat ben gizlemedim, onun eline yaşlarım çarptı ve boğazından hırıltılı bir nefes verdiğini işittim. Diğer elimi bıraktı, iki eliyle yüzümü avuçlarının arasına aldı ve beni büyük bir tutkuyla öpmeye başladı, ona karşılık verdim.

Aceleci değildi ama sertti, suskundu ama öperken sanki benimle konuşuyordu, hırçındı ama nefesi acılıydı. Öyle bir duyguydu ki beni öptüğü diğer günler tereddütteydi, şimdi tereddüdü kalmamıştı. İtiraf eden sanki ben değildim de oydu, itirafı duyan ise bendim.

Ben hayatımın en güzel karşılığını o beni öperken aldım; hiçbir cümle, bu öpücükten daha büyük olamazdı.

Üst dudağımı dudaklarının arasına alıp emerken, başparmağı yanağımdaki ıslaklığı sildi. İç çektim. İç çekti. Bir eli yeniden belime gitti, oradan aşağıya kaydı ve hafifçe beni aşağıya eğdi. Bu sefer alt dudağımı dudaklarının arasına aldı, çekiştirdi, sonra dili dudaklarımın üzerinde gezindi. Yetmiyormuş gibi, daha fazlasını istiyormuş gibi beni kendisine öyle bir çekti ki kollarının arasında tek bir vücut olduğumuza emindim.

Ellerimi yüzüne koymak yerine göğüs kafesine yerleştirdim; avcumun içinde kalbi vardı, öylesine hızlı atıyordu ki benimkinden bile hızlı olabilirdi. Bunu benden gizlemedi hatta yüzümde durmaya devam eden elini elimin üzerine koydu ve daha fazla bastırdı avcumu. Sonra yavaşça geri çekildi, gözlerini açmadı, alnını alnıma yasladı. Parmaklarının arasında elim kayboldu, elimin içinde kalbi vardı. Nefes nefese, "Kalbin," dedim. "Çok hızlı atıyor."

Kalbimi bir görsen, sadece kendinle karşılaşırsın, demişti.

"Kalbimi bir görsen," dedi dakikalar sonra. Sesini özlediğimi fark ettim. "Sadece kendinle karşılaşırsın." Bir kez daha tekrarladı ama susmadı,

devam etti. "Kalbimin gerçek sesini işitebilsen," dedi avcumu daha fazla bastırarak. "Sadece kendi adını duyarsın." Alnını alnıma daha fazla değdirdi dudaklarını yavaşça dudaklarıma bastırdı, uzun süre öyle bekledi. Geri çekildi. "Helin," dedi, adımı ilk defa bu kadar çok sevdim çünkü çok seviyormuş gibi söyledi. "Keşke kalbimi ellerine verebilsem Helin. Gördüklerinle, duyduklarınla benim neden sana her baktığımda aklımın durduğunu anlardın, sonra benim nasıl hâlâ delirmediğime şaşırırdın. Anlatamıyorum Helin. Ben anlatamıyorum. Kalbimi al, o anlatsın."

Yüzüne dokunmak için yanıp tutuşuyordum; kirpiklerine, gözlerine, yüzüne bakmak için yanıp tutuşuyordum ama bunu yapmayacaktım. Gözlerim elimi tutan eline kaydı. Titriyordum ve onun eli, benim titreyen elimi tutuyordu. "Kalbin benim için hızlı atıyor," dedim. "Sadece benim için hızlı atıyor," diye düzelttim. "Bu benim için yeterli."

"Sadece senin için," dedi, sonra belimdeki eli yüzüne gitti. Ona bakmadım ama ne yaptığını anladım. "Daha önce duyduğum hiçbir cümle, kalbime böyle etki etmemişti." Bir çocuk gibi, elinin tersiyle gözlerini sildi. Öyle değil, dedim kendi kendime. Bunu yapmadı, sen öyle düşündün çünkü zihnimde bile canlanan görüntü ayakta durmamı engellerken, onu o şekilde görseydim sırf bunun için yere çöker, saatlerce ağlardım.

Bu hayatta hepimizin zihninden silemeyeceği ya da unutamayacağı, her hatırladığında kendisini öldüren görüntüleri vardır. Yankı Sarca'nın gözlerinin dolduğunu düşünmek bile beni mahvederken, onun çocuk gibi elinin tersiyle gözünden akan yaşı silmesi, asla unutamayacağım, beni öldüren bir anı olurdu.

Parmağı çeneme gitti, yavaşça yüzümü kaldırdı, diğer eli elimi tutmaya devam etti. Korkarak ona baktığımda gözlerinin daha fazla kızardığını fark ettim. Işıklar ve alkol.

Işıklar, alkol ve lens. Evet lens. Fakat yine dayanamadım, parmaklarımın ucunda yükselip yüzünü ellerimin arasına aldım, dudaklarımı gözlerine bastırdım. Onu gözlerinden öptüm, alnımı alnına yaslayıp, "Yankı Sarca'nın sadecesi, Helin," dedim soluk, titreyen bir sesle. "Yankı Sarca'ya âşık."

Tebessüm etti. Tuttuğu elimi kaldırdı, tersini öpmek yerine avcumu çevirip avuç içimi öptü. "Yankı Sarca'nın Yuva'sı, Helin," diye düzeltti beni. "Tek Yuva'sı, Helin." Dudakları avcumun üzerinde kaldı,

gözlerimin içine baktı. "Sığdır beni avcunun içine, evim yap orayı, sonra kapat parmaklarını. Ben burada kalırım."

Kalbimin bu atışları ne zaman susacaktı? Hiçbir zaman susamazdı ama artık ölecekmişim gibi hissediyordum. Parmaklarım gözlerine ilerledi, uçlarıyla uzun kirpiklerine dokundum ve hâlâ ıslak olduğunu fark ettim. İçim acıdı, yandım, parçalandım ama yine de susamadım. "Sen," dedim. "Gözlerin..."

Beni susturdu. "Ne dedin sen bana az önce?" diye sordu lafı değiştirerek, haylaz bir çocuk gibi. "Bir daha, yavaşça söylesene. Tam anlayamadım. Hecelerine ayırarak, harf harf söyle."

Bir kez daha? İşte artık buna cesaretim kalmamıştı, özellikle kalp atışlarım alkolün etkisini bile azaltırken ve Yankı bana böyle bakarken. "Neden bunu duymak istiyorsun?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Söyledim işte, defalarca söyleyecek cesaretim yok."

Elimi tuttuğu yerden arkaya itekledi, sonra beni bir kez daha dans ediyormuş gibi kendine yasladı. "Nesin sen bana?" dediğinde ona bakmamak için çırpınıyordum, o ise ona bakmam için zorluyordu. Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp diğer tarafa baktım ve dikkatimi dağıtmaya çalıştım ama Yankı çenemi tutup yüzünü yüzüme çevirdi. Başparmağını alt dudağımda gezdirdi, bunu yaparken dudağını ısırdı. "Âşık," dedi. "Sen bana âşıksın."

Konuyu bambaşka noktalara çekip dikkatimi üzerimden dağıtmak için, "Bunu ilk defa duymuş olamazsın," diye homurdandım. "Eminim, sana bunu söyleyen kızlar olmuştur."

Konuyu bambaşka noktalara çekmedi. "Ama ben bir tek senden duymayı istedim," dedi tek nefeste. "İstiyorum," diye devam etti. "İsteyeceğim," diyerek fısıldadı. "Hep isterim."

"Öyle kolay kurulmuyor bu cümleler," dedim gözlerinin içine bakarak. "Kendime itiraf etmeden sana itiraf ettim. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?"

"Belki bilirim," diye yanıtladı.

"Nasıl yani?"

Gözleri dudaklarıma kaydı, oradan boynuma, oradan göğüslerime doğru. Beni baştan aşağı süzdüğünde olduğum yerde kıpırdanıp etrafımıza baktım. İnsanlar vardı, fazlasıyla kalabalıktı ve artık dans müziği kesilmiş, hareketli müzik başlamıştı. Kalabalıklaşmıştı. "Seni şu an,"

dedi çekingenliğimi fark ederek. "Son nefesimi verene kadar öpebilirim." Gözlerini kıstı, dudaklarıma bakarken bile öpüyormuş gibiydi. "Bana kurduğun cümlenin her harfi için, her sokak lambasının altında saatlerce öpebilirim."

"Sonsuza kadar yani," dediğimde banyodaki halimiz aklıma geldi ve direkt kasıklarıma ateş oturdu. Gülümsediğimde elimi tutan parmaklarını daha çok sıktı. "Sonsuza kadar, saatlerce beni öpebilirsin, öyle mi?"

Yankı haylazca sırıttı. "Yani sadece öpeceğimi düşünmek, ikimize de haksızlık olur."

"Nasıl yani?" dedim anlamamış gibi fakat anlıyordum, amacım sadece onunla oynamaktı. Gerçi böyle durumlarda hep oynanan ben oluyordum...

"Anlatmamı ister misin?" diye sordu gözlerini açıp.

"Evet, lütfen," deyip ben de saf saf gözlerimi kocaman açtım. "Biraz anlatırsan aydınlanırım."

Rol yaptığımı anladı ama yüzündeki o haylaz gülümsemeden hiçbir şey eksilmedi, sadece daha tehlikeli bakmaya başladı. "İspanya'yı çok severim," deyip elimi bıraktı ve ellerini belimin kavisine koydu. Sonra bir anda sertçe beni kendisine çekti, göğüs kafesim göğüs kafesine çarptı. "İspanya'da her sokak lambasının altında seni öperdim ve bana kurduğun cümlenin her kelimesi için ikimize ödüller verirdim, senin için de ödül olursa tabii. Ne demiştin?" Dudağını büktü. "Ben sana âşığım Yankı Sarca." Başını salladı. Elleri belimin kavisinden aşağıya indi. "Her kelime için vücudunun bir noktasından öperdim." Bir elini çekip boynuma götürdü. "İlk kelime için boynundan öperdim, tam şu nabzının attığı noktadan." Parmağını oraya bastırdı, sonra aşağıya indi. Nefes boruma geldi. "İkinci kelime için bu boşluktan." Elini aşağıya kaydırdı. Kalbimin üzerinde durdu. "Üçüncü ve en güzel kelime için kalbinin üzerinden."

Kalbim yine hızlandı, bunu fark ettiği anda sırıttı. "Kendi adının bir önemi yok mu?"

Daha fazla güldü, bakışları gözlerimden ayrılıp göğüslerime kaydı. Üzerimdeki gelinliğin dekoltesi öylesine derindi ki ilk defa göğüslerimin böylesine ortada olduğu bir kıyafet giymiştim. "Adım için kendime ziyafet çektiririm," dedi kısık sesle. İşaret parmağı sol göğsümün üzerine ilerledi ve diğer parmakları da ona eşlik etti. Çekingen gözlerle etrafıma

baktım ama Yankı beni kendine bastırdığında, eli göğsüme baskı uygulayarak aramızda kaldı. "Benimle kimsenin olmadığı bir yere gelsene şimdi. Anlatmak yerine sana hepsini gösteririm."

"Yankı..." dedim fakat beni kendisine öyle bir hapsetmişti ki konuşmakta bile zorlanıyordum. "Sen gerçekten aklını kaybettin..." Konuşmakta zorlanmamın nedeni, nefes almayı unutmamdı.

"Kaybettim," dedi. "Her seferinde dönüp dolaşıp seni deli gibi istediğim noktaya yine geliyorum." Etrafına baktı, kaşları çatıldı, sonra bana dönüp, "Benimle gel," diye mırıldandı. "Sadece ikimiz. Bugünü daha unutulmaz kılalım."

"Sen iyice delirdin," deyip başımı iki yana salladım. "Yılbaşı partisindeyiz, herkes burada hatta şu an bizi arıyor bile olabilirler. Bu gece buraya eğlenmeye geldik." Gözlerimle etrafı gösterdim. "Hatta şu an bir yerlerden Mutlu bizi izleyip fotoğrafımızı çekiyor olabilir." Umurunda değilmiş gibi omzunu indirip kaldırdı. "Ayrıca her kelime için öpmek mi? Senin nasıl bir fantezi dünyan var Yankı?"

"Ah bir bilsen," dedi homurdanarak. "Bir bilsen, günün yirmi dört saat olduğunu unutacak kadar fazla hayallerimin olduğunu. Gece ile gündüzü karıştıracak kadar uzun olduğunu. Asla bitmeyeceğini, hep daha fazlası olacağını."

"Yankı!" deyip ensesindeki saçları çekiştirdim. "Sen sapık herifin tekisin."

Karşı çıkmasını bekledim ama bir anda, "Sapıklıksa sadece sana sapıklık Helin," dedi gözlerini açarak. "Sonuna kadar senin sapığınım, kabul ediyorum." Kahkaha attığımda o bana aptal aptal bakmaya devam etti. Bu bakışları beni daha fazla güldürdü hatta kahkaham kulaklarımı çınlattı.

"Ben sana âşığım Yankı Sarca," dedim bir kez daha; direkt bakışları değişti ama hızlıca devam ettim. "Beş kelime hemen tükenir. Kolaya kaçıyorsun."

"Dünya üzerinde binlerce dil var. Her dilde, defalarca, farklı farklı. Dinle, çok sayıda ülke de var. O ülkelerde binlerce, milyonlarca sokak lambası. Sonuna kadar, sonsuza kadar. Anladın mı? Benimle oynama, pişman olursun."

"Hımm," diyerek ellerimi omuzlarına koydum ve başımı yana yatırdım. "Pişman olacağımı da kim söylemiş?" Onu çıldırtmaktan keyif

alıyordum ama bunu yaparken aynı etkinin üzerimde olmaması gerekiyordu... "Seninle bir gün bütün ülkeleri gezer miyiz Yankı Sarca? Her ülkenin dilinde, o ülkelerdeki, şehirlerdeki her sokak lambasının altında?.." Gözlerimi gözlerine diktim, kaşlarımı kaldırdım. "Ne dersin?"

"Hemen yarın dünya turu?" deyip tek kaşını kaldırdı o da. "Tamam dersen tamam derim." Ciddi miydi? Ciddiydi. Dalga geçmiyordu, yalanı yoktu.

Yankı Sarca gerçekten aklını kaybetmişti.

Göğsümün üzerinde duran eli karnıma indi ve oradan belime dolandı. Diğer eli kalçamın üst kısmında durdu, beni kendisine bastırdı. İnsanlar çılgınlar gibi dans ederken biz birbirimize bakmaya devam ettik. O sırada, Yankı'nın arka tarafından gece kralı kıyafetiyle yaklaşan Mutlu'yu gördüm, bana sus işareti yaptı.

Olayı daha eğlenceli hale getirmek için, "Yankı," dedim kısık sesle ama olabildiğince ateşli tutmaya çalışarak. "Şimdi burada, beni son nefesini verene kadar öpmeni istesem öper miydin?" Elimi ensesinden omzuna indirdim, tırnaklarımı omzuna geçirdim. "Sonra belki yalnız kalır, yılbaşının tadını..." Bakışları değişti, gözleri direkt dudaklarıma kaydı.

"Bu yeni senede sizi yalnız bırakacağımı sanıyorsanız yanılıyorsunuz dostlarım!" Mutlu'nun sesiyle beraber Yankı'nın bakışlarındaki ifade değişti ve gözlerini devirdi. Mutlu beni Yankı'nın kollarından hızlıca çekti, kendi etrafımda birkaç defa döndürdü, sonra Yankı'ya dönüp kalçasını salladı. "Götümü ye Yankı Sarca. Bu yeni yılda da size rahat yok."

Kahkaha attığımda Yankı elini saçlarına geçirdi ve cebinden sigarasını çıkarıp ucunu yaktı. Mutlu ona kalçasını sallarken, o kalçasına baka baka sigarasını içti, sonra öfkeyle, "Hayalim unutulmaz bir yılbaşı," deyip beni gösterdi. Ardından Mutlu'nun kalçalarını işaret etti. "Hayatım Mutlu'nun kuru götü."

Mutlu çakırkeyf olmuş gibiydi. Daha sarhoş olmak için çok erkendi ama emindim, Mutlu bütün yılbaşılarını böyle geçiriyordu. "Damat," dedi Mutlu tiz sesle. "Şaka bir yana, sizi gerçekten bozmak istemezdim ama masada işler pek de istediğimiz gibi ilerlemiyor. Gelmeniz gerekiyor."

"Nasıl yani?" diye sordum, beni bir kez daha kendi etrafımda döndürürken.

"Bartukıç," dedi gözlerini devirip. "Masaya kızı getirdi. Lâl'i tutamıyorum, Işık ve o yanındaki kelebek ortalarda yok. Siz nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Yankı durduğu yerden hareket edip sigarasından başka bir duman daha çekti ve yanımıza gelip Mutlu'ya ters bir bakış attı. "Her seferinde bizi bulacağına gidip ikizini bulsana. Bir yerlerde Koza'yla dans ediyordu. Bizden önce onlar işi ilerletecekler, haberin yok."

Mutlu'nun gözleri kocaman açıldı, bana baktı. Omzumu indirip kaldırdım ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Elimi bırakıp dans eden insanların arasına hızlı adımlarla daldı. Arkasından gülerek bakarken Yankı yanıma gelip, "Daha önce hiç Mutlu'yu öldürmeyi düşünmemiştim," diye homurdandı. "Şimdi hiç de fena fikirmiş gibi gelmiyor."

"Çocuk yapma ihtimalimizden korkuyor." Dalga geçmeye çalıştım ama Yankı gülmek yerine kaşlarını çattı. "Bir gün ona hamileyim şakası yapacağım."

Ağzının içinde, "Bu gidişle dayanamayacağım ve gerçek olacak gibi," diye geveledi.

"Efendim?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Yürü," dedi kolunu belime koyup. "Lâl'in bize ihtiyacı vardır." Dans eden insanların bulunduğu yerden ayrılıp masaya ilerlediğimizde orada Bartu'yu, Rüya'yı ve Lâl'i gördüm. Bartu ile Rüya yan yana duruyordu ve bir sohbetin içinde gibilerdi. Lâl ise boş gözlerle masaya bakıyordu, kulaklarının onlarda olduğuna emindim.

"Sence," dedim Yankı'ya. "Bartu Lâl'i unutabilecek mi?"

"Önceden buna kesinlikle hayır derdim," diye cevap verdi. "Ama şimdi emin olamıyorum. Bartu bambaşka biri gibi davranmaya başladı."

"Yani unutabilir." Lâl başını kaldırıp ikimizle göz göze geldi. "Unutmalı mı, unutmamalı mı, emin olamıyorum. Lâl'i anlayamıyorum. O Bartu'yu seviyor mu?" Göz ucuyla Yankı'ya baktım, Lâl'e büyük bir şefkatle bakıyordu. "Lâl'i en iyi tanıyan sensin."

"Hiçbir şey göründüğü gibi değil," diyen Yankı sigarasından son dumanı çekti. Masanın önüne geldiğimizde onlardan biraz daha uzakta durdu. "Bak, dinle," dedi kaşlarını çatarak, sadece benim duyabileceğim şekilde. "Lâl'le böyle olmanızı istemiyorum. Onunla arandaki buzları eritebilirsin."

"Neden ben eritmek zorundayım?" diye sorup gözlerimi devirdim. "Zamanında Lâl'e yaklaşmak için çok çabaladım hatta yakınlaştık da

ama o diğerleri gibi değil. Bir duvar örüyor, o duvarı asla aşamıyorum. Bana benden nefret ediyormuş gibi davranıyor."

"Senden nefret etmiyor, sadece öyle davranıyor." Gözleri Lâl'e kaydı ama ben bakmadım. "O böyledir Helin. Kimseyle yakın olamaz, insanlardan hep uzak durur ve kaba davranır ama kalbini gerçekten görsen..." Sesinde Lâl'e karşı duyduğu büyük saygısı vardı. "Bana bu zamana kadar senin hakkında tek bir kez bile olsun kötü bir şey söylemedi." Bu söylediğine şaşırdım ama ona belli etmemeye çalıştım. "Senden nefret ediyormuş gibi davransa da görmezlikten gel, seni kendinden uzak tutmaya çalışıyordur. Amacı budur."

"Neden beni kendinden uzak tutmaya çalışıyor?" diye sordum merakla. "Çünkü seni onun ellerinden aldım." Yankı'nın yüzü yüzüme döndü ve burun delikleri öfkeyle açıldı. "Hayır, yanlış anlama, bunu bir imayla söylemedim. Bana şunu söyle, eğer ben olmasaydım bugün onun yanında dururdun, değil mi?"

Anlatmak istediğim onda ters bir etki yaptı. "Onu yalnız bıraktım, değil mi?" diye sordu.

Burnumdan nefesimi verip, "İşte, anlatmak istediğim bu," diye yanıt verdim. "Hep ama hep onun yanındaydın, şimdi benim yüzümden onun yanında olamıyorsun. Lâl bu yüzden benden uzak duruyor, bana ısınamıyor. Onun ellerinden Yankı'yı aldım."

Karşı gelerek, "Lâl öyle biri değil," diye savundu. Kollarımı önümde bağlayıp ona dikkatlice baktım. "Böyle bakma," dedi ters bir sesle. "Onun masumiyetini görmüyor musun?"

Lâl'in masumiyeti. Lâl'in güveni. Lâl'in ihtiyaçları. Lâl'in korunması. "Lâl konusunda gözlerinin bazen fazla kör olduğunu düşünüyorum," diye itiraf ettim. "Lâl masum değil demiyorum hatta belki de o en masumudur ama diğer kardeşlerinden onu ayırıyorsun." Kıskançlık hissediyor muydum? Hayır, kıskançlık değildi ama Lâl'in Yankı'da nasıl böyle bir etki bıraktığını merak etmiyor da değildim. "Ona karşı neden böylesin? Belirli bir sebebi var mı?"

"Ayırmıyorum." Sadece bunu söyledi.

"Ayırıyorsun," diye üste çıktım. "Bartu'yla tartıştığımda Bartu'nun karşısında benim için durdun, diğerleriyle de öyle ama Lâl'le tartıştığımda hep o haklıymış gibi davranıyorsun. Sana göre Lâl hep haklı ya da Lâl hep masum. Bunun bir nedeni olmalı." Hiçbir cevap

vermeden yüzüme bakmaya devam etti. "Lâl'i diğerlerine karşı da savunup duruyorsun. Lâl'i durmadan savunuyorsun, sürekli önündesin, hem de herkese karşı. Lâl'in şu an bu halinin asıl nedeni, hep korunduğu için olabilir mi Yankı? Ya da sana karşı bu ihtiyacının nedeni? Ona korunmaya muhtaç bir çocuk gibi davranmaktan vazgeçmelisin, eğer devam edersen hep birilerine ihtiyacı olacak."

Söylediklerime olumsuz bir tepki vermesini bekledim ama o, "Bunların farkındayım," diye mırıldandı. "Ama alışkanlık ve belki de onu birinin yerine koymuş..."

Sözünü kestim. "Sen de dahil hepimizin alışkanlığı, yalnız başımıza da üstesinden gelmek oldu. Işık'ı hiç düşündün mü? Bir çocuğu olmama ihtimaliyle yüzleşti ama güçlü göründüğü için onun üzerine hiçbirimiz titremedik, her gece ağladığına o kadar eminim ki. Fakat aynı durumda Lâl olsaydı ben de dahil hepimiz onun başında beklerdik. Bartu peki? Mahvolmuş durumda fakat sen hâlâ ona Lâl'i savunuyorsun, ona hiç destek olmaya çalıştın mı? Ve neyi fark ettim, biliyor musun? Sen her şeyi tek başına yapmaya alışırken onu kendine alıştırmışsın." Kollarımı açıp havaya kaldırdım. "Artık şu körlüğünden vazgeçmenin zamanı geldi."

Daha önce kimsenin Yankı'yla böyle konuşmadığı o kadar ortadaydı ki söylediklerimi dinlerken yüzü şekilden şekile girdi. "Işık için hiçbir şey yapmadığımı mı düşünüyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla. "Onun için elimden gelen her şeyi yapıyorum hatta iki gün sonra bir doktora gideceğiz beraber. Bartu'yla konuşuyorum, onun anlamasını sağlıyorum çünkü pişman olacak ve..."

"Yankı," dedim onu susturarak, ardından ellerimi omuzlarına koydum. Suçlulukla bana bakıyordu, kendini çok kötü hissetmişti. "Onlara bir şey yapmadın diye seni suçlamıyorum."

"Suçluyorsun," dedi başını sallayıp. "Ve haklısın da."

Beni anlamayacaktı çünkü Yankı çocukluğundan beri kendini robot gibi yetiştirmeye alışmıştı. Ne dersem diyeyim bu düşüncesi değişmeyecekti.

Konuyu kapattım, onunla şu an burada tartışmayacaktım. "Lâl'i seviyorum hatta Lâl'in kalbinin yüceliğini de görüyorum ama artık onu kazanmak için çabalamayacağım Yankı."

"Yankı!" Bartu'nun sesiyle ikimiz de başımızı o tarafa çevirdiğimizde elini kaldırıp bizi yanına çağırdı.

"Yine de," dedi Yankı o tarafa yürürken. "En azından Bartu'yu anladığın kadar Lâl'i de anlamaya çalış." Hâlâ Lâl için çabalıyordu. İlk defa Yankı'yı bu kadar robotlaştıran kişinin Önder'den sonra Lâl olduğunu düşündüm.

"Asıl sen Lâl'i düşündüğün kadar Bartu'yu da düşün," diye yanıt verdim ters bir sesle. "Tarafımı mı bilmek istiyorsun? Bartu'nun yanındayım ama Lâl'in de karşısında değilim. Hiçbiriniz Lâl Bartu'yu sevsin istemiyorsunuz, hepiniz Bartu Lâl'i sevmeye devam etsin de Lâl üzülmesin istiyorsunuz." Bartu'ya büyük bir sevgiyle baktım. "Onun bütün kararlarının arkasındayım, nasıl mutlu olacaksa öyle olsun."

Yankı bana kızdı ama onun kızgınlığını görmezlikten gelip Bartu'nun yanına yürüdüm. Beni gördüğünde yüzü neşeli bir hal alan Bartu, yanında durduğumda elini omzuma atıp beni gösterdi. "Sizi tanıştırayım. Helin, diğer kız kardeşim." Sonra Rüya'yı gösterdi. "O da Rüya. Gerçi o kendini tanıtmıştı." Benim için diğer kız kardeş dediğine göre, Lâl'i de kardeşi gibi tanıtmıştı.

Yankı Lâl'in soluna geçti ve elini Lâl'in saçlarına daldırıp karıştırdı. Lâl ise bakışlarını Yankı'ya çevirip gözlerinin içine baktı. Bartu Yankı'yı gösterdi. "Yankı, erkek kardeşim."

Rüya bana elini uzattı, Lâl'i görmezlikten gelip Rüya'nın elini sıktım. "Memnun oldum," dedi çekingen bir sesle. Sonra Yankı'ya elini uzattı, Yankı onun elini sıkarken benden daha uzak davranıyordu. "Seninle de tanıştığıma memnun oldum Yankı. İkiniz çok güzel dans ediyordunuz."

Yankı başını sallayıp onu gelişigüzel onayladı. Bense, "Teşekkürler," diyerek masanın üzerinden ona doğru eğildim. "Eminim siz de güzel dans etmişsinizdir, Bartu bu konuda çok iyidir."

Bartu sırıttı. Rüya gözlerini kocaman açtı. "İnanılmaz iyi dans ediyor. Altı ay tango kursu almış biri olarak söylüyorum, dans hocamdan daha iyi." Sapsarı saçları vardı ve yemyeşil gözleri. Fazlasıyla güzel bir kızdı, dolgun dudaklarına zıt bir şekilde kızaran yanakları onu daha çekici kılıyordu. Çocuksu bir yüze sahip değildi, Lâl'le uzaktan yakından alakaları yoktu. Lâl makyajdan hoşlanmazdı, daha çocuksuydu ve çekingendi; Rüya ise fazlasıyla olgundu, Bartu'yu yönetebilecek hatta sakinleştirebilecek biri gibi görünüyordu.

"Rüya anasınıfı öğretmeniymiş," dedi Bartu elini çenesine koyarak. "Her gün onlarca çocukla beraber." Rüya gülümsedi. "Çocukları çok sevdiğimden bahsediyorduk, güzel bir tesadüf oldu."

"Sen de çocukları çok seviyorsun anlaşılan," diye sordum masanın üzerindeki açılmamış bira şişesine uzanarak.

"Evet," diye yanıt verdi. "Babam çocuk doktoru, annem ilkokul öğretmeni." Yanakları daha fazla kızardı, kalabalık ortamlarda utandığını gösteriyordu. "Çocukları sevmemek imkânsız olurdu."

Tam o esnada Mutlu Işık'ı kedi kostümünün kuyruğunu çekiştirerek yanımıza getiriyordu, onun arkasından gelen Koza ise gözlerini deviriyordu. "Bıraksana, öküz," dedi Işık kendini Mutlu'nun elinden kurtarmaya çalışarak. Bakışları Yankı'ya döndü. "Yankı, lütfen yardım et, sana bir daha mama vermeyeceğim diye bağırıp duruyor."

Işık'ı yanıma itekledi, oradan da Işık'ın yanına geçti. Bartu'ya ters ters bakıp, "Bir daha gözünü Işık'ın üzerinden ayırırsan o altındaki çarşafı aşağı indiririm, küçük çükünü herkes görür Bartukıç," diye öfkeyle soludu Mutlu.

Elimle ağzımı kapattığımda Bartu Mutlu'ya uyarıcı bir bakış gönderdi. Işık ise Rüya'yı masada gördüğü anda kaşlarını çattı. Koza Bartu'nun diğer tarafına geçti, Yankı'yla gözleri kesişti.

"Seni zaten tanıştırmıştım Mutlu'yla," dedi Bartu gözlerini devirip. "Ona aldırış etme, her zaman çok konuşur ama boş konuşur." Işık'ı gösterdi. "İkizi, Işık." Sonra Koza'ya baktı. "Bu da Koza."

"Koza mı? Adı mı Koza?"

"Yok, kod adı, Koza. Sahne adı, kelebek," diyen Mutlu, Koza'nın suratına masadaki çerezlerden fırlattı.

"Nil, buna nasıl tahammül ediyorsun sen?" Koza Işık'a bakarak gözlerini açtı.

"Nil mi?" dedi bu sefer de Rüya. "Işık değil miydi?"

"Şey," diye konuşmaya başlayacağım sırada, Bartu söz devraldı. "Bizim bu işler biraz karışık. Bir gün sana anlatırım." Bartu'yla göz göze geldik. "Tabii sadece bir gün yeterse."

"Kardeşimden uzak dur kelebek, yoksa..." Mutlu Koza'yı tehdit etmek istedi, düşündü, söyleyecek bir şey bulamadı ve öfkeyle bakmaya devam etti. "Yoksa seni öperim. Pat diye öperim, mal gibi kalırsın."

"Ne?" dediğimde gülmemek için kendimi zor tuttum ve Yankı yine bana uyarıcı bir bakış gönderdiğinde sustum.

"Öper misin?" dedi Koza, belki onuncu kez gözlerini devirip. "İkizini tercih ederim."

"Aynı dudak değil mi?" diye homurdandı Mutlu öfkeyle. "Ha Işık, ha ben, aynı şey. Gözlerini kapat, onu öpüyormuş gibi hissedersin."

"Mutlu..." dedi Bartu uyarıcı bir sesle ve Rüya'yı gösterdi. Rüya elini Koza'ya uzattı, Koza umursamazca sıktı, ardından Işık'a uzattı ama Işık beni yanıltmayarak ağız ucuyla gülümseyip elini sıkmadı.

Rüya buna bozuldu ama belli etmemeye çalışarak, "Hepiniz öz kardeş değilsiniz, değil mi?" diye sordu. "Bartu beraber büyüdüğünüzü söyledi."

Işık gözlerini devirdi, Lâl başka tarafa baktı. Koza alkol doldurdu, Mutlu ise onun doldurduğu alkolü elinden alıp içti, sonra alkolü fışkırtarak Koza'ya doğrulttu. Koza son dakika kaçtı.

Yankı'ya ters bir bakış gönderdim ama o kollarını önünde bağlayıp sessizliğini korumaya devam etti. "Işık ve Mutlu dışında hiçbirimiz öz kardeş değiliz," dedi Bartu bizi göstererek. "Helin ve Yankı'nın ilişkisi dışında hepimiz kardeş gibiyizdir ama."

"Bunu söylemene gerek yoktu," dedi bize bakarak. "İkisinin arasındaki sen söylemesen de hissediliyor."

"Değil mi?" dedi Mutlu Rüya'ya bakarak. "Her an Yankı Helin'i ekmek arası yapacakmış gibi davranıyor." Rüya kıkırdadı. Işık Mutlu'ya ters bir bakış attı, Lâl'in tarafında olup Rüya'yı dışlamaya çalışıyordu.

"En sessiz kardeşiniz galiba Lâl. Kendisi hiç konuşmuyor." Rüya'nın gözleri en sonunda Lâl'e kaydı. Gruba dahil olduğum gün Lâl'e tepki verdim diye hepsinin üzerime geldiği hatta Bartu'nun bizzat üzerime yürüdüğü aklıma gelmişti. Lâl gözlerini Rüya'nın gözlerine dikti, öyle bir baktı ki Rüya bakışlarını korkuyla kaçırmak zorunda kaldı. Masada sessizlik devam ederken, kimsenin ağzını bıçak açmadı. Yüzünde tebessüm olan tek kişi Koza'ydı. Lâl'e acıyan gözlerle bakıyordu.

"Biliyor musun Işık," dedim gerginliği azaltmak ve konuyu değiştirmek istermiş gibi. "Rüya'nın babası çocuk doktoruymuş, annesi ise ilkokul öğretmeni. Ayrıca Rüya da anasınıfı öğretmeni. Bizim gibi çocukları çok seviyor."

Lâl'in bu sefer de gözleri bana döndü ve ilk defa, bana bakarken öfkesini değil kırgınlığını gördüm. Bartu'nun tarafında olmam mıydı onu kıran yoksa Rüya'ya iyi davranmam mıydı anlayamadım.

"Ne güzel, ne güzel," dedi Işık gözlerini devirip. "Eminim Bartu'nun çocukları çok sevdiğini duyduktan sonra bunları anlatmıştır."

"Hayır, ondan önce söyledim," dedi Rüya. "Ondan sonra çocuklardan konuşmaya başladık." Işık Rüya'ya öyle bir bakıyordu ki bu bakışlara maruz kalmış biri olarak Rüya'nın kendini berbat hissettiğine emindim.

"Soru sormadım, fikir belirttim," diyen Işık gözlerini devirdi. "Demek anasınıfı öğretmenisin." Arka tarafında kalan kuyruğunu eline alıp sallamaya başladı; Koza'nın bakışları kuyruğu sallayışına odaklandığında yüzünde tehlikeli bir gülümseme oluştu. "Normal bir hayatın var demek."

Mutlu, Koza'nın bakışlarını fark ettiği anda Işık'ın elinden kuyruğunu aldı. "Koza Alço seni kesiyor, buna son ver."

Rüya Işık'ın iğneleyici laflarını anlamıyormuş gibi, "Normal bir hayat derken?" diye sordu saf saf. "Yani hafta içleri okula gidip geliyorum. Hafta sonları ise piknik yapmaktan, koşuya çıkmaktan, bazen şehir dışına seyahat etmekten keyif alırım. Dans kursuna gidiyorum, resim çizmeye çalışıyorum." Rüya saf saf hobilerini anlatırken Bartu dikkatle onu dinliyordu, bu gözümden kaçmadı. "Siz neler yaparsınız?"

"En son bir tekne çaldık," dedi Işık gülümseyerek. "Ayrıca, bir adamı öldürdük. Denizin dibini boyladı. Önder var; o bize işler veriyor, biz onları yapıyoruz. Parayı genelde çalarak kazanıyoruz." Bartu'yu gösterdi. "Mesela Bartu, iki gün önce bir iş insanının otoparkını yaktı; neymiş efendim, arabasını çalamamış öfkelenmiş. Bartu'nun kendine ait İBAK'ı var. Orada bir sürü çalıntı arabası var. Tekneden sonra uçak da istiyor."

"Uçak için Önder'le konuşmak gerek," dedi Mutlu ciddiyetle Işık'a bakıp.

"Sanmıyorum önümüzdeki görevlerde uçak olabileceğini," diyen Yankı'nın sesi de fazlasıyla ciddiydi. "Şimdiden söyleyeyim, uçak kullanmayı da bilmiyorum."

Mutlu dudaklarını büktü. "Bir ara da şu gördüğün kelebek bizi patlatmaya çalıştı. Bakma yanımızda olduğunda, kendisi Yankı'nın düşmanıdır." Rüya gözlerini kocaman açmış, onları dinliyordu. Elimi dudaklarıma bastırdığımda Bartu şaşkınlıkla onlara bakıyordu.

"Ama merak etme, bizim de normal hobilerimiz vardır. Mesela Bartu hafta sonları adam dövmekten aşırı hoşlanır. En son birini hastanelik etmişti." Lâl'e kaydı bakışları. "Lâl için dövmüştü; neymiş, Lâl'e bakmış, nasıl bakarmış. Böyle de hayvanca hobileri var işte."

Rüya'nın şaşkınlığı daha fazla arttı. Mutlu bira şişesini eline alıp kaldırdı. "Bu arada Bartu'nun erkek düşürme sitelerinde fotoğrafları var, onlarla epey içli dışlı."

Rüya başka bir şaşkınlıkla Bartu'ya baktı. Duydukları onu öyle bir bozguna uğratmıştı ki Yankı'ya eğilip, "Bir şeyler yap," diye fısıldadım. "Kız kalp krizi geçirecek."

"Eğer Bartu'yu istiyorsa bunları da bilmesi gerek," dedi Yankı omzunu silkerek. Aslında doğruydu, bunlar gerçeklerdi ama bir anda Rüya'ya aşırı bir yüklenme olmuştu.

Işık ile Mutlu alttan birbirlerinin ellerine vurduklarında Lâl'in ifadesi hâlâ aynıydı. İlk konuşan Bartu oldu. "Otoparkı arabayı çalamadığım için yakmadım, plakaları sevmediğim için yaktım," dedi dişlerini sıkarak.

"Ne?" Rüya masaya tutundu.

Dayanamayıp kahkaha attığımda Rüya'nın yerine kendimi koyamıyordum. Işık, her zamanki Işık'tı. Ben de onların arasına ilk dahil olduğum zaman böyle iğneleyici cümleleriyle alt etmeye çalışmıştı fakat ben de pek normal bir hayat sürmediğim için etkilenmemiştim.

"Rüya," dedim kahkahamın arasından. "Sen onlara aldırış etme, abartıyorlar, şaka yapıyorlar, sana takılıyorlar." Işık alttan bacağıma tekme attı, aldırış etmedim. "Bartu sana bir gün her şeyi anlatır."

Işık yüzünü buruşturdu. Ona uyarıcı bir bakış gönderdim ama aldırış etmedi. "Işık'a da aldırış etme," dedi Bartu Rüya'ya. "O ilk tanıştığı insanlara yabanidir, yavaş yavaş alışır. Helin'e karşı da başta öyleydi."

Işık Lâl'in yanına yürüyüp diğer tarafına geçti. Elini Lâl'in omzuna attı, Bartu'ya imalı bir bakış gönderdi. "Rüya'yı Helin'le aynı kefeye koymak da ne demek?" dedi üstün bir sesle. "Helin bizim ailemizin bir üyesi, Rüya öylesine biri." Tarafını belli ettiğini gösteriyordu. Rüya anladı mı bilmiyordum ama Lâl'e çekingen bakışlar atıyor, üzerinde fazla oyalanmıyordu.

O sırada Osman amca yanımıza gelip masanın üzerine yeni içki şişelerini bıraktı ve Mutlu'ya takılarak bir şeyler söyledi, ardından Yankı'ya, "Oğlum, başka bir isteğiniz var mı?" diye sordu.

Yankı, "Mutlu'yu alıp götürmen," diye cevap verdiğinde Mutlu öfkeyle Yankı'ya baktı. Osman amca ise Mutlu'ya cilveli bir bakış gönderip elindeki kırbacı yere vurdu. Rüya dışında hepimiz güldüğümüzde Rüya hepimize anlamsız bir bakış gönderdi.

"Sanırım birinizin babası," dedi kısık sesle Bartu'ya. Sonra elini Osman amcaya uzattı, Osman amca Rüya'nın elini sıktıktan sonra bakışlarını Lâl'e çevirdi. O bile Bartu'yla aralarındakini biliyordu. Bartu söylediğine cevap vermedi ama Rüya korktuğum o soruyu Bartu'ya sordu. "Senin baban mı yoksa?"

O an neden kendimi Sokak Nöbetçileri'ne bu kadar ait hissettiğimi anladım. Hangi soruların sorulmaması gerektiğini biliyordum, onlara nasıl yaklaşmam gerektiğinin de farkındaydım çünkü onlarla aynı durumdaydım ama Rüya bizim gibi değildi. Ve elbette ki bu onun da suçu değildi.

Bartu sessizliğini korudu, bunu sadece ben duyduğum için, "Osman amca hiçbirimizin babası değil," dedim Rüya'ya. "O Mutlu'nun bir tanecik aşkıdır."

"Ha?" dedi Rüya, sonra gözlerini Bartu'ya çevirdi. "Ben sanmıştım ki..." Bartu'nun yüzü düştü ve masaya baktı. Büyük ihtimalle benimle aynı şeyi düşünüyordu. Ne kadar her şey normalmiş gibi davranmaya çalışsa da hayatına girecek biri ona bu tarz sorular soracaktı. Alışık değildi, belki de hiç alışamayacaktı.

Yankı'nın olanları duyduğunun bile farkında değildim ama hemen yanımdan eğilip Rüya'ya, "Çocuklarla konuşurken onlara ailelerini soruyor musun?" diye mırıldandı. "Hem de onlar anlatmadan."

"Hayır," dedi Rüya çekingen bir sesle.

"O halde bu masadaki kimseye de bunu sormamaya dikkat edersen iyi olur." Gözleri Bartu'ya kaydı; Bartu'nun moralinin düşmesi Yankı'yı direkt olumsuz etkilemişti. "Çünkü bana kalırsa yetmiş yaşındaki bir insan bile aile konularında çocuk gibidir."

Rüya başını olumlu anlamda salladığında Bartu gözlerini Yankı'ya çevirip teşekkür ediyormuş gibi baktı ve o anda Lâl'le göz göze gelmek zorunda kaldılar. Lâl hâlâ nasıl gözyaşı üretebiliyordu, anlamıyordum ama direkt gözleri dolmuştu; dudaklarını birbirine bastırmış, Bartu'ya bir şeyler söylemek istiyormuş gibi bakıyordu.

Rüya o birkaç saniyede aralarındaki bu durumu fark etti, gözünden kaçmadı ve o an, Rüya'nın fazlasıyla dikkatli bir kadın olduğunu anladım.

Lâl Bartu'yu tamamen kaybettiğini düşünüyordu ama durum hiç de öyle değildi. Belki kaybedecekti ama şu an kaybetmiş değildi, gerçek bir çabayla Bartu'nun kırılan kalbini onarabilirdi. İçim Lâl'e hiç olmadığı kadar fazla sızladı. Beceriksizliği, benim beceriksizliklerime benziyordu ama benden daha kötü durumdaydı.

Elleri masanın kenarlarını tutarken Yankı'ya dönüp, "Lâl iyi değil," dedim. "Onu nefes alması için dışarı çıkarmalısın. Kendi başına idare etmeye alışmasını ne kadar istesem de şu an bunu yapamıyor." Yankı başını beni onaylıyormuş gibi salladı. "Sana ihtiyacı var." Yankı bakışlarını şaşkınlıkla bana çevirdi. "Evet," dedim. "Senden başka kimse şu an onu iyi edemez."

Birkaç saniye bekledikten sonra bakışlarını Lâl'e çevirip, "Kar yağıyor," dedi. "Sen seversin izlemeyi. Gel biraz dışarı çıkalım."

Lâl mutsuz bir ifadeyle bakışlarını Yankı'ya çevirdiğinde gözünden damlayan yaşı elinin tersiyle sildi ve başını sallayıp dudaklarını oynatarak, "*Lütfen*," dedi. Yankı'nın gözlerini büyük bir merhamet kapladığında yutkunup başıyla diğer tarafı gösterdi ve bana bir kez daha bakmadan çıkışa ilerlediler.

Koza onların arkasından bakarken yüzünde alaycı bir ifade vardı, Bartu ise fark ettiyse bile onlara bakmadı. Ortamdaki gerginliği ve Lâl'in hislerini fark eden Rüya, "Bartu, benimle içki almaya gelir misin?" diye sordu. "Önerilerine ihtiyacım var da."

Bartu masanın üzerine diktiği gözlerini kaldırıp, "Tabii," dedi, sonra bana başını sallayıp, "Hemen geliyorum," diye mırıldandı.

Onların arkasından masada dördümüz kaldığımızda Koza ile Işık kısa süreli bakıştı, Mutlu ise aralarındaki bu bakışmayı fark ederek, "Işık," dedi. "Altıma edeceğim, benimle tuvalete gel."

"Mutlu, ne saçmalıyorsun?" dedi Koza'ya bakmaya devam ederek. "Kaç yaşına geldin, çişini ben mi yaptıracağım?"

"Işık, ne olur," dedi Mutlu yerinde zıplayıp. "Bu kostümün fermuarını açamıyorum, hem de tuvaletler çok karanlıkta. Korkarım ben." Işık Koza'ya bakmaya devam etti. "Lan ışıldak," dedi öfkeyle. "İşerim buraya, benimle gel!"

Işık oflaya puflaya Mutlu'yla beraber tuvaletlerin olduğu yere doğru gittiğinde bir anda masada Koza'yla baş başa kaldık. Bunu beklemediğim için gerildim, duruşumu dikleştirdim fakat Koza fazlasıyla rahat

davranıp masanın üzerindeki içkilere uzandıktan sonra bana yaklaştı. Ona bakmadım, kalabalıktan gözlerimi ayıramadım ama Koza yanımdayken nasıl oluyordu da Yankı yanımdayken hissettiğim o güveni hissedebiliyordum, anlayamadım.

"Sonuncu'yu Lâl'le paylaşmaya başlamışsın," dedi biraz alaylı biraz ciddi bir sesle. "Bu ne genişlik?"

Başlıyorduk. Yine damarıma basmaya çalışacaktı ve öfkelendirip karşımda gülümseyecekti. Ona istediğini vermeyerek "Lâl'le aranızda ne geçti, bilmiyorum," dedim umursamaz bir sesle. "Ama ben Lâl'i seviyorum ve ona karşı nefret hissetmeyeceğim."

"Ve o da Sonuncu'yu seviyor." Viskisinden birkaç yudum içti, sonra dudaklarını birbirine bastırıp düşünceli bir nefes verdi.

"Biliyor musun, sana inanmayı düşünmek bile aptallıkmış gibi gelmeye başladı." Gözlerimi ona çevirmedim, kalabalığı izlemeye devam ettim. "Tek yaptığın insanları öfkelendirip onların zaaflarıyla oynamak ve bundan keyif almak. Dürüst bir adam olduğuna inanmamaya başladım."

"Bunları aklından geçenleri dile getirdiğim için mi söylüyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla. "Yoksa ikisinin arasındakini ne olursa olsun kıskandığın için mi?"

"Ben Bartu değilim Koza." Sertçe ona baktım. "Bu konuda damarıma bassan bile Bartu gibi fevri hareket etmem. Ayrıca aramızda fark var. Yankı benim yanımda ve hayatımda gördüğüm en dürüst adam. Eğer Lâl beni sevmiyor diyorsa Lâl onu sevmiyordur. Buna inanırım, sana değil."

Koza güldü. İnsanı delirtme potansiyeline sahipti. "Sen ve Sonuncu," dedi dirseğini masaya yaslayıp viski bardağını dudaklarına götürmeden önce. "Fazla yakınsınız anlaşılan." Konuyu değiştirmeye mi çalışıyordu yoksa beni mi sorguluyordu?

Gözlerinin içine bakarak, "Nasıl yani?" diye sordum.

Daha fazla güldü. "Sürekli bir dokunmalar, ellemeler, sarılmalar..." Dalga geçiyordu ama sesindeki ciddiyet de neyin nesiydi? "Aranızdaki ilişki hangi boyutta?"

"Bu seni neden ilgilendirsin ki?" deyip kaşlarımı çattım ve onun da gözleri benim gözlerime döndü.

"Neden ilgilendirmesin?" diye sordu karşılık olarak. "Sen benim biricik küçük kardeşimsin, Sonuncu seni benden istemeye gelecek

sonuçta." Sırıttı, viskisinin son yudumlarını içti ve bardağı masaya bırakırken başını salladı. "Tek kız kardeşimi tek düşmanımla bu kadar yakın görmek kanıma dokunmuyor değil."

Gözlerimi devirip, "Seni hiç anlamayacağımı düşünüyordum, biliyor musun?" diye homurdandım. "Ama seni çözmeye başladım."

"Nasıl yani?"

"Hiçbir şeyi ciddiye almıyormuş gibi görünsen de her şeyi fazlasıyla ciddiye alan birisin. Yüzündeki o pis sırıtış, senin masken. Canın yandığında bile gülüyorsun; bu yüzden insanlar sen mutlu da olsan mutsuz da olsan ne düşündüğünü anlayamıyor." Yankı'nın bıraktığı bardağa bu sefer viskiyi dolduran bendim. "Ayrıca bana kalırsa, içinde hâlâ büyümemiş bir çocuk var. Sokak Nöbetçileri'nden ne istiyorsun bilmiyorum ama onların arasındaki bağı kıskandığının farkındayım. Yankı'yı bile bu yüzden kıskanıyor olabilirsin."

"Sonuncu'yu kıskanmak mı?" diye sordu Koza ve gerçek bir kahkaha attı. "Senelerdir kendi hayatı bile olmayan ve sadece kardeşleri için çabalayan bir adamı neden kıskanayım? Durmadan ev geçindirmek için çabalayan bir baba gibi." İğreniyormuşçasına yüzünü buruşturdu. "Lâl ağlıyor, onu iyi edeyim. Bartu öfkelendi, onu sakinleştireyim. Mutlu'nun gelgitleri var, dengesini sağlayayım. Nil'in..." Duraksadı, sonra çapkınca sırıttı. "Onun bütün dertlerini çekerim galiba."

Bir noktada haklıydı ama bir noktada da tamamen haksızdı. "Bu onların arasında bağ olmadığını göstermez ve senin o bağı kıskanmadığını. Evet, Yankı bu ailenin babası gibi ama hepsi de Yankı'ya kör bir şekilde bağlı."

Koza doldurduğum viski şişesini havaya kaldırdı, gözüyle işaret etti. "Alkolik olduğunu düşün, viskiye bağımlı olmaz mıydın?" Başını olumlu anlamda salladı. "Dördü de Sonuncu'ya bağımlı, ona ihtiyaçları var. Bir gün ihtiyaçları biterse, ilk Sonuncu'dan vazgeçerler. Hatta vazgeçmeye başladılar bile." Şişeden de birkaç yudum içti. "Sonuncu da bunun farkında. Aslında onlara bağımlı tek kişi Sonuncu. Onları bırakmayan da."

Kaşlarım çatıldı. "Fazla gaddarsın, bunu biliyorsun, değil mi?" dedim kızgın bir sesle. "Neden insanlar hakkında böylesine kesin yargıların var? Onları tanımıyorsun bile. Hepsi Yankı'nın bir şeyleri tek başına halletmesine alışkın oldukları için böyleler. Bir gün Yankı onlara ihtiyacı olduğunu gösterirse..."

"Sonuncu bu zamana kadar sadece bana ihtiyacı olduğunu gösterdi," dedi Koza ve şaşkınlıkla nefesimi tuttum. Ardından bakışları bana döndü, göz kırptı. "Şimdi de sana ihtiyacı var. Kan çekti demek ki küçük kardeşim. Biz bu işi başarıyoruz."

"Yankı ile benim aramdakinin sizin aranızdakiyle alakası yok," dedim sert bir sesle. "O benim hiçbir zaman düşmanım olmayacak."

"Senin olmayacak," diyerek beni düzeltti.

"Bu da ne demek?"

Koza viskiden birkaç yudum daha içti, dudaklarını ıslattı, sonra omzunun üzerinden bana baktı. "Sonuncu bir gün senden vazgeçecek küçük kardeşim. Kendini ona fazla kaptırmamaya bak."

"Vazgeçmeyecek," diyerek ona karşı geldim. Çenemi havaya kaldırdım, duruşumu dikleştirdim. "İhaneti öğrendiği zaman beni bırakacağını düşünüyordun. O ihaneti öğrendi ve beni bırakmadı. Bırakmak bir yana dursun, bu bizi daha fazla yakınlaştırdı. İşler istediğin gibi gitmedi Koza."

Koza şaşırmadı hatta tepki bile vermedi. "Sonuncu en başından beri bunu biliyordu ki zaten. Senin bir ihanet uğruna onların yanında olduğunu yani. Asıl işler şimdi istediğim gibi gitmeye başladı."

"O zaman?" Başkasıyla saatlerce Yankı'nın beni bırakmayacağı konusunda savaşabilirdim ama Koza'ya karşı nedense tereddüde düşüyordum. Tuhaf bir etkisi vardı, sanki o eğer böyle olmayacağını söylüyorsa düşünülmesi gerekiyordu.

Rahat bir tavırla, "Onu seviyor musun?" diye sordu bana. Sonra omzunu silkti. "Daha da fazlası, ona âşık mısın?"

"Neden bunu merak ediyorsun?"

"*Abin olarak.*" Dayanamayıp güldüm ama nedeni öfkeydi. *Liderin olarak. Abin olarak.* Neydi bu? Bir tarafta sevdiğim adam varken diğer tarafta bir ihtimal abim olan adamın benzerliği miydi? "Neye güldün?" diye sordu.

Sorusunu duymazlıktan gelip, "Yankı ile benim aramdaki, bizi ilgilendirir," dedim. "Sana hesap vermek zorunda değilim. Ayrıca kuklan da değilim. Öyle olduğumu mu iddia edeceksin?" Kendimden emin gülümsedim. "Gidip Yankı'ya her şeyi anlatabilirsin, onun seni kukla yapmasını keyifle izlerim."

Koza'yı öfkelendirmek neredeyse imkânsızdı hatta ben böyle konuştukça keyif alıyordu. "Ah, küçük kardeşim," dedi dudaklarını

bükerek. "O seni bıraktığı zaman, biricik abinin omzu senin için hazır olacak."

"Beni bırakmayacak," dedim gülümsememi silmeden fakat öfkelendiğimi anlamıştı. "Ve sana karşı, her zaman onun tarafında olacağım."

"O karşına geçmediği sürece," dedi bu kez de. Tırnaklarımı yüzüne geçirmemek için zor dururken dişlerimi sıktım. Koza güldü. "Benim yanımda hareketlerine dikkat et, ona çok fazla yaklaşıyorsun." Dişlerimi daha fazla sıktım, o daha fazla güldü. Şimdi, tam şu anda yüzüne yumruğumu geçirsem ne olurdu ki? "Bir abin olduğunu unutma."

"Amacın ne?" Soruyu sorarken gözlerimi birbirinden farklı olan gözlerine diktim. "Bu aileye girmekteki asıl amacın ne?"

Elini kalbine götürdü, gözlerini kocaman açtı. "Nil tabii ki!" dedi, sanki romantik bir filmden alıntı yapıyormuş gibi. "Ona daha yakın olmak istiyorum."

"Yine aynı şeyi yapıyorsun." Önündeki bardağı sertçe önüme çektim. "Işık'ı önemsemiyormuş gibi görünerek dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun ama onu bal gibi de önemsiyorsun. Onun için Ekip'ten birini vurdun sen. Kimi kandırdığını sanıyorsun?" Yüzüme aynı alayla baktı ama bu konuda artık rol yapmak istemiyormuş gibiydi. "Amacın ne bilmiyorum ama sonunda Işık'ın da üzüleceğini göz önünde bulundur." Tam gözlerinin içine baktım, gözlerini kaçıramazdı. "Ona değer veriyorsun Koza. Öyle değil mi?" Cevap vermedi. "Ama onu da harcarsın, öyle değil mi? Hem de hislerini kullanarak. Çünkü gözünü hırs bürümüş." Başımı iki yana salladım, acıyarak ona baktım. "O çok güvendiğin aklını, bir gün Işık yüzünden kaybetmek zorunda kalma sen de. Işık bu hayatta gördüğüm en akıllı kadınlardan biridir, eğer bir amacın varsa onu hissetmeye başlamıştır."

Koza birkaç saniye yüzüme baktı. O birkaç saniyede gözlerine samimiyet ulaştı ama sonra kahkaha attığında duruşunu dikleştirip kafasındaki peruğu yere attı. "Ben Sonuncu değilim," dedi üstün bir sesle. "Hiçbir zaman bir kadın için aklımı kaybetmem." Sonra işaret parmağını bana doğru salladı. "Hem söylesene, hiç korkmuyor musun?"

"Neyden?" diye sordum tek kaşımı kaldırıp.

"Bir gün Sonuncu'nun aklının başına gelebileceğinden," diye yanıtladı. "Şu an karşındaki adam, aklını dinleyemeyen bir adam ve bu adam, sadece aklıyla hareket ederdi. Şu an sana kendini adamış ama bir

gün aklı başına gelirse senden vazgeçmeyeceğinin garantisini verebilir misin?" İşte bu soru, daha önce hiç düşünmediğim bir soruydu. Beni can damarımdan yakaladı. "Evet, senin yanında ama unutma, bütün yüzleriyle senin yanında değil. Kork, küçük kardeşim. Ve bir gün Sonuncu'nun aklını dinleyeceği günün geleceğinin ihtimaliyle yaşa. Hislerini ona göre belirle." Dudağını büktü. "Tabii artık mümkünse."

"O beni," dedim ama sesim titredi. Yutkundum, gözlerimi ondan kaçırıp kalabalığa baktım. "O beni aklı başındayken..."

"Söyle o zaman," dedi sözüme devam edemeyeceğimi anladığında. "En başında aklıyla hareket edebilen bu adam, seni kabul edebiliyor muydu?"

"Lanet olsun Koza," dedim öfkeyle ona dönüp. "Benimle oynamaktan vazgeç, derdin ne?" Viski bardağını sertçe masaya koydum. "Sürekli beni bu konuda uyarıp duruyorsun, nedeni ne? Abim olarak mı?" Öfkeyle güldüm. "Bana gelip abim olma ihtimalinden bahsediyorsun, bir fotoğraf karesini önüme getiriyorsun. Sen varsın, annem var..." Durdum, saç diplerime kadar acıyı hissettim. "O adam var. O adam var, Koza. Abimsen söyle, dayımı tanıyor musun? Eğer abim olsaydın o fotoğraf karesini bana verirken tereddüt ederdin. O mektubu koz gibi kullanırken azıcık vicdanın titrerdi ama bunların hiçbiri sende yok."

Bakışları hızlıca değişti, yüzünü ciddiyet kapladı ve gözünün seğirdiğini gördüm. Kontrol edemedi; öfke miydi, nefret miydi yoksa hırs mıydı anlayamadım. "Bunu neden bana soruyorsun?" dedi.

"Çünkü anlamak istiyorum," dedim geriye attığım bütün ihtimalleri gün yüzüne çıkararak. "Abimsin, öyle mi? Eğer abimsen söyle, o zamanlar neredeydin?" Konu nasıl buralara gelmişti? "Eğer abimsen beni o adamın ellerine nasıl bırakabildin?" Dişlerimi sıktım, parmaklarım bardağı sıkıca kavradı. "Eğer abimsen o mektubu bana herkesin ortasında nasıl ellerin bile titremeden verebildin?" Acıyı hissetti ya da acısı vardı ama görmezlikten geldim. "Bil diye söylüyorum, doğum günlerimden nefret ederim, sen doğum günlerinde o adamla ve annemle poz verecek kadar sevgi doluyken hem de."

Bir şeyleri çözmeye çalışıyor gibi gözlerimin içine baktı. Uzun uzun baktı. İlk defa, ona bakarken gözlerinin içindeki acıyı gizlemedi. Evet, Koza ilk defa bana büyük bir acıyla baktı. "Doğum günlerinde mektup

alan tek kişi sen misin?" diye sordu kısık sesle. Dudaklarını okudum. "Ya da doğum günlerinden nefret eden tek kişi sen misin Helin?"

İhtimaller canımı yaktı ama o ihtimallere inanmak bile istemedim. Oynuyordu benimle, ucunu açık bırakıyordu hatta ona daha yakın hissetmem için elinden geleni yapıyordu. Sert bir ifadeyle ona baktım ve içimden gelmeyerek, "Yalanlarından sadece biri," dedim. "Benim abim filan değilsin. Benim zaafımı gördün, o zaafıma oynayıp Yankı'ya karşı beni kullanıyorsun ama oynadığın zaafın, benim asla silemeyeceğim çocukluğum. Azıcık vicdanın varsa bunun üzerine oynamaktan vazgeçersin."

Cümlelerime cevap vermek yerine, "Korkuyorsun," dedi ve gözleri masanın üzerindeki bardağı tutan, titreyen elime kaydı. Ondan saklamak için aşağıya indireceğim sırada bir anda eli elimi tuttu. "Gizleme, geçirmeye çalışma. Korkudan kaçarsan seni daha fazla kovalar. Göstermekten çekinme."

Elimi onun elinden kurtarmaya çalıştım ama izin vermedi. "Onunla görüşüyor musun?" diye sordum titreyen bir sesle. Artık gerçekten de gizleyemediğimin farkındaydım. "Onunla aranda nasıl bir ilişki var? Seni bana gönderen asıl kişi o mu?"

Koza'nın dudakları aralandı. "Gerçekten böyle olduğunu mu düşünüyorsun yoksa bir amacın mı var?" diye sordu o da.

Öyle düşünmesem de, "Öyle düşünüyorum," dedim. "Sürekli karşımdasın, sürekli benimle oynuyorsun, sürekli zaaflarıma basıyorsun. Sürekli Yankı konusunda beni uyarıyorsun. Ama bunların dışında bana o adamdan parçalar veriyorsun. İlk önce o fotoğraf karesi, sonra o mektup." Elimi yine kurtarmaya çalıştım ama izin vermedi, parmağı elimin tersinde gezindi. "Madem doğum günlerinde sen de zarf alıyorsun, sen de hediyeler alıyorsun Koza, bana o mektubu nasıl verebildin? Beni anlaman gerekirdi."

Yine sorularıma cevap vermedi. Parmakları gezinmeye devam ederken gözleri elime kaydı, ne yapmaya çalıştığını anlamadım ama birkaç saniye sonra, "Seninle küçük kardeşim," dedi. "Konuşacak çok fazla konumuz var."

"Yalanlarına ayıracak vaktim yok," diye fısıldadım fakat o bana bakmadı. Nefesini verip aldı. Bunu yaparken, gözlerini elimin tersinden ayırmadı, parmağı gezinmeye devam etti.

"İnsanın çocukluğu bazen yaradır, bazen de yanıktır," dedi kendisiyle konuşuyormuş gibi. "Onu tanıyıp tanımadığımı mı merak ediyorsun?" Elimi havaya kaldırdı, tersinde duran silik yanık izlerinde parmaklarını gezdirmeye devam etti. "Bu izlerin aynısının bende olduğunu söyleseydim ne derdin?"

Küçükken dayımın farklı farklı cezalandırma yöntemleri olurdu. Bazen ellerimi bağlar, beni o şekilde izlemekten keyif alırdı. Koza sanki aklımın içine girdi. "Bazen ellerini bağlar," dedi tek nefeste. "Seni izler, uzun uzun izler, hiçbir şey yapamazsın. Ona karşı gelemezsin."

Bazen, bacaklarımı bağlar, olduğum yerde zıplayarak ona gitmemi isterdi. Devam etti. "Bazen bacaklarını bağlar, yerlerde sürünmeni ister. Bu ona keyif verir."

Bazen ağzıma bant yapıştırır, karşımda yemeğini yerdi, beni aç bırakırdı. "Seni açlığa terk eder, sana zulmeder, sana bir çocuk gibi değil bir deneme tahtasıymış gibi yaklaşır."

Bazen sadece döverdi, bazen dövmez, çırılçıplak soyar, buz gibi suyun altına sokardı. Koza titrek bir nefes verdi, yanık izlerine bakmaya devam etti. "Buz gibi suyun altında dakikalarca seni tutar, sonra hasta olduğun için seni döver." Ama bazen de tenimi yakacak kadar, derimi soyacak kadar sıcak suya maruz bırakırdı. "Ve bazen tenini kavurur, sen yanarken büyük bir hazla seni izler."

Bazen de hiç suyun altına sokmaz, ceza olsun diye öğretmen babasından kalma demir cetvelini yakar, vücuduma onlardan izler bırakırdı. İşte, ellerimin tersinde onların izi vardı, benim bile yerini unuttuğum izler, Koza'nın parmaklarının ucundaydı.

Dayanamadım bilmesine. Dudaklarımdan, "Biliyorsun," döküldü ve gözlerim doldu. "Bana olanları biliyorsun. Bana yaptıklarının hepsini sana anlattı. Ama engellemedin."

Biliyorsa... Kahretsin, eğer biliyorsa... Her şeyi mi? Kaldıramazdım. Ama Koza bana kaldıramayacağımı anlıyormuş gibi değil, kendisi de kaldıramıyormuş gibi baktı. Yutkundu, bakışlarından keder geçti, acı ve anlamını bilemeyeceğim kadar büyük bir nefret.

"Bilmekten daha fazlası," diye karşılık verdi. "Aynılarını yaşadım." Üzerindeki uzun kollu siyah kostümünün sol kolunu yavaşça sıyırdı, kolunun tersini masanın üzerine koyup parmaklarını bu sefer de kendi izlerinde gezdirdi. Şaşkınlık mıydı? Değildi. Korku? Değildi. Fakat acı?

Canım öyle bir acıdı ki kendi acımı unuttum. O ise gözlerini gözlerimden ayırmadı. "O demir cetvel," dedi kelimeleri tane tane telaffuz ederek. "Ve doğum günleri. Engelleyebileceğim noktaya kadar engellerdim," diye devam etti. "Ama bazen gücün kalmaz. Hem fiziksel hem de ruhsal."

"Bunu," dedim fakat konuşamadım. Ne diyeceğimi bilemedim; gözlerim kolundaki o silik izlerde gezinirken, sıyırdığı kolunu geri aşağı indirdi ve eğildiği yerden doğruldu.

"Bunu bir o orospu çocuğu biliyor," dedi. "Bir Sonuncu biliyor ve bir de sen." Çenesi kasıldı, gözlerini kalabalığa çevirdi. "Birincisi bilmek zorundaydı çünkü bu izleri o bıraktı. İkincisi bilmek zorundaydı çünkü ondan başka kimsem yoktu, üçüncüsü," dedi, bakışları bana döndü. "Bilmek zorundaydın çünkü aynı yerden yandık."

"Yankı," dedim başka bir dehşetle. "Dayımı tanıyor mu? Onu biliyor mu?"

"Evet." Gözlerini yine benden ayırdı. "Ve Sonuncu, bir kız kardeşim olduğunu da biliyor."

"Koza," dedim acıyla. Gitgide ağırlaşan bir taş, omuzlarımdaydı. Kalbimdeydi, kucağımdaydı. Taş, çocukluğumun ellerindeydi. Taş ikimizin kucağındaydı.

Koza gülümsedi, kederli bir gülümsemeydi. "Sıkı tutun küçük kardeşim," dedi başını omzuna düşürerek. "Birazdan seni dizlerinin üzerine devirecek bir şey öğreneceksin."

"Koza, hayır," dedim zorlukla. "Daha fazlasını duymak istemiyorum..."

"Onun ellerinden kurtulduğun günü hatırlıyor musun küçük kardeşim?" diye sordu bana, beni duymazlıktan gelerek. Anı zihnimde çark gibi döndü. Dayımın ellerinden kurtulduğum günü unutmak imkânsızdı. "O gece senin kurtarıcın sadece ben değildim, benimle beraber Sonuncu'ydu. Eğer o olmasaydı seni kurtaramazdım."

Taş ağırlaştığı yerde, kalbimin üzerinde baskısını artırdı. Titreyen dizlerimle ayakta durmakta zorlandığımda ellerim masanın kenarlarını sıkıca tuttu, karnıma şiddetli bir sızı oturdu. Gözlerim odağını kaybettiğinde, "Yalan söylüyorsun," diyebildim sadece.

"Sonuncu'nun benim hakkımda bilmediği en önemli şey, senin benim kız kardeşim olduğun." Bu sefer gülümsemesi renk değiştirdi,

korkutucu bir hal aldı, yine gözlerini hırs bürüdü. "Eğer bunu bilirse, işte o zaman her şey ama her şey değişir. Bunu ne o kaldırabilir ne de geçmiş. Ne de o çok övündüğün siz." Viskisinin son yudumlarını içti, ona bütün duygularımla bakarken başım düşündüklerimden dolayı dönmeye başlamıştı. "Bilmediğin çok şey var," dedi gözlerini kısarak. "O benim düşmanım Helin. Ama o benim dostum da. O beni büyüttü ve ben de onu büyüttüm." Kısık sesle devam etti, zorlukla duydum. "O bana bıçağını ilk saplayan kişi oldu, ben daha henüz ona bıçak saplamadım." Elini omzuma attı, gözlerini bana çevirdi ve fazlasıyla yakın durdu. "Seninle konuşacağımız çok konu var."

Geçmiş. Birbirine dolaşmış sarmaşıklar. Bir kitap okumuştum, o kitapta geçmişimizin sarmaşıklarımız olduğundan söz ediyordu. O kitabı okuduktan sonra kendime ait sarmaşığımın zehirli topraktan büyüdüğünü ve o büyüdüğü topraktan zehirli bir ağaca dolandığını düşünüyordum. Gökyüzüne yükselmesi gereken sarmaşık, zehirli toprağına daha fazla ilerliyordu. Geçmişim zehirli bir sarmaşıktı.

Fakat benim zehirli sarmaşığım bir adamla aynı toprakta yeşermişti, başka bir adamla da seneler önce birbirine dolanmıştı.

Koza, benim aynı topraktan filizlendiğim o adamdı. Çocukluğumun zaferinde parmak izleri olan o adamdı.

Yankı, benim seneler önce sarmaşığımın dolandığı o adamdı. Çocukluğumun zaferinde parmak izleri olan o adamdı.

Ve seneler sonra ikisiyle de karşı karşıya gelmiştim. Hayır, bu kader değildi, bu tesadüf de değildi. Bu Koza'nın, üçümüz için hazırladığı en büyük ödül, en büyük hediye, en büyük oyun, en büyük gösteriydi.

Ve belki de en büyük felaket. Koza'nın yaratmak istediği dünyadaki felaketi.

İnanmak istemedim; aklım defalarca, *o yalan söylüyor* dedi, *mantıksız* dedi, *bu olamaz* dedi ama kalbim, Koza'ya yine inanmayı tercih etti. Ve hislerim bir köşede ellerini kaldırıp, ilk gördüğüm günden beri Yankı'ya karşı duyduğum o hazzın, o çekimin, o tarifi olmayan muhtaçlığın nedeninin bunlar olduğunu sıraladı.

Yankı Sarca, seneler önce bana hayatımı hediye eden o adamlardan biriydi. Yedi yaşımdayken beni kurtaran o adam, yirmi üç yaşımda da beni kurtarmak için çabalıyordu.

Ne demişti Koza? *Onu karşına çıkardığım için bana teşekkür etmeyecek misin?*

Ne demişti Yankı? *Helin'in varlığını bilseydim, bir şekilde onu arar, yine de bulurdum.*

"Bunu bana neden söyledin?" diye fısıldadım sırrın ağırlığıyla. "Bunu bana neden yaptın?" Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım ve gözyaşlarımı durdurmaya çalıştım. "Bunun kocaman bir yalan olduğunu söyle bana, kandırdığını söyle."

Koza gözlerimin içine bakmaya devam ederken, "Sana verdiklerimi gör diye," dedi ama samimiyetini hissetmedim, başka bir şeyler vardı ama onları söylemedi. "Ve senden alacaklarımı anla diye. Kabul etmesen de hayatının ipleri hep benim ellerimde küçük kardeşim. Bana çok şey borçlusun."

Cümlelerini tamamladığı anda çekildiğimi hissettim ve aramıza bir vücut girdi. Bu vücudun sahibi Yankı'ydı ama aklım hâlâ Koza'nın söylediklerindeydi. Bomboş bir şekilde Yankı'nın sırtına baktım ve boşluğun içinde savrulduğumu fark ettim.

İhanet için gönderildiğimi sandığım yerde nasıl bir çukurun içine düşmüştüm? Koza kimdi? Koza gerçekten ne istiyordu? Koza'nın nasıl planları vardı? O iyi miydi, kötü müydü?

"Ona dokunmaman gerektiğini kaç defa söyleyeceğim lan sana ben?" Yankı'nın bütün müziğe rağmen gür çıkan sesi kulaklarıma ulaştı. Yüzü bana döndü, sonra sertçe Koza'ya dönüp onu itekledi. "Ona ne söyledin? Ona yine ne yaptın?" Sırtımda bir el hissettiğimde bakışlarım yanıma döndü. Lâl akmış makyajı, dağılmış saçlarıyla bana destek oluyordu. Kaşlarını kaldırdı, gözlerinin içi kıpkırmızıydı.

"Sakin ol Sonuncu," dedi Koza o her zamanki alaylı tınlamasıyla. "Öyle güzel gelin oldu ki ona yaklaşmadan duramıyorum."

Yankı sertçe Koza'nın yakasını toplayıp onu masaya yatırdı, bir bardak yere düşüp kırıldı. "Koza, bu konuda damarıma basmaktan vazgeç," dedi dişlerini sıkarak. "Bak, gözümü kırpmam, bir saniye kırpmam, ona bir zarar veriyorsan, eğer planlarında bu varsa..."

"Ona zarar vermem," dedi Koza gözlerini kocaman açarak. "Güzel kızlara zaafım var."

Yankı hırladığında Bartu'nun geldiğini gördüm, Yankı'yı çekiştirdi. Hareket edemiyordum ve sadece Koza ile Yankı'yı izledim ama asıl

aklımdan geçenler, birbirlerinin en büyük sırlarını bile bilirken, şimdi ne olmuştu da bu hale gelebilmişlerdi? Düşman olacak kadar, birbirlerini bitirmek için çabalayacak kadar... Gözlerimiz Lâl'le kesişti, bakışlarında Koza'ya karşı tarifi olmayan duygular vardı.

Bartu zorlukla da olsa Yankı'yı Koza'dan uzaklaştırdı. Ve o an, Rüya'nın büyük bir şaşkınlıkla olanları izlediğini gördüm. Ardından Mutlu da geldi ve olanların şaşkınlığıyla o da Yankı'yı tutmaya başladı.

"Yankı," diye mırıldandım uzaktan ama beni duyması imkânsızdı.

"Bugün sorun çıkmayacaktı Yankı," dedi Bartu sakin ama temkinli bir sesle. "Kendini kontrol bile edemiyorsun artık."

Yankı dişlerini sıkmaya devam ederken beni gösterdi. "Onun haline bak, bir şeyler yapıyor. Arkamı döndüğüm an Helin'e bir şeyler yapıyor. Onun canını yakıyor, aralarında geçmişten kalan ne varsa..." Gözleri kısıldı, Bartu'ya tehditkâr bir bakış attı. "Son noktadayım Bartu. Duydun mu? Son noktadayım. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?" Bakışları Bartu'nun yanında duran Mutlu'ya kaydı. "Bilmiyorsun. Bilmiyorsunuz. O noktaya gelirsem eğer..." Bartu'nun kolunu tutan elini havaya kaldırdı ve avcunu avcuna sertçe çarpıp sıktı. Yüzüne yaklaştı, kendine çekti ve bir şey söyledi. Bartu'nun yüzündeki ifade değiştiğinde yutkundu. Korku muydu yoksa tedirginlik miydi anlayamadım ama Yankı elini bıraktığında Bartu o şekilde durmaya devam etti.

"Yankı," dedim daha yüksek sesle. "Bana bir şey yapmadı." Duymadı, gözlerini o hırs bürüdü.

"Ne söyledi sana?" diye sordu Mutlu ama Bartu sessizliğini korudu. Işık ise benim yanıma geçip önüme gelen saçlarımı geriye attı.

Yankı Bartu'nun karşısından ayrıldı. Yüzüme bakmadan yanımdan yürüyüp geçti, arkasından düşük omuzlarla baktım; beni unutacağını sandım ama sonra durdu. Omuzları derin bir nefesle beraber hareket etti, arkasını döndü. Göz göze geldik. İçimdeki her seferinde beni bırakıp gideceğinin korkusunu yenemeyecek miydim? Bunu hissetmiş gibi hızlı adımlarla yanıma geldi, elimi tuttu ve izin bile almadan beni de peşinden sürükleyip yürümeye devam etti.

"Nereye, amına koyayım ya?" diye bağırdı Mutlu arkamızdan.

Yankı arkasını dönüp, "Yankı Sarca, sakinleşip geliyor Mutlu!" diye bağırdı. "Yankı Sarca kendini kontrol edip geliyor Mutlu! Yankı Sarca

sakinleşmek istiyor amına koyayım! Yankı Sarca da insan! Yankı Sarca da bazen kendini kontrol edemiyor!"

Parmakları elimi sıkıca kavrarken, sanki kendisini de dizginlemeye çalışıyor gibiydi. "Yankı," dedim titreyen bir sesle. "Nereye gidiyoruz?" Cevap vermedi, yürümeye devam etti. "Yankı," diye mırıldandım, bu kez beni duydu. "Eve gidelim mi?" Koza'nın gözlerinin içine daha fazla bakabilecekmiş gibi hissetmiyordum, daha fazla bu ağırlığın altında kalamazdım.

"Eve gidiyoruz zaten," dedi sert bir sesle ama bar tezgâhına yürüdü. "Bu yılbaşını mahvetmeyeceğim, ilk anlarını silmeyeceğim, bu senenin ilk gününü daha unutulmaz kılacağım. Bu sene her şey daha güzel olacak. Sadece biraz sakinleşmeye ihtiyacım var."

"İstersen seni yalnız bırakabilirim," diye mırıldandım. Çünkü asıl öfkesi banaydı, biliyordum, hissediyordum. Her fırsatta Koza'nın yanında oluşum, belki de ondan uzak durmayışım... Görmezlikten gelmeye çalışıyordu ama görmezlikten gelmeye çalışırken ne hissettiğini artık anlayabiliyordum.

Bunu söylediğim anda sert bakışları bana döndü. "Ben yalnızlığı bile seninle istiyorum şu anda," dedi gözlerini kısarak. "Sakinleşmem gerekiyor, kontrolümü sağlamam gerekiyor ama bunu tek başıma değil, seninle yapmak istiyorum ben." Çenesi kasıldı. Her seferinde böyle cümlelerinden sonra neden şaşırıyordum ki? "Ama eğer sen istemiyorsan..."

"Bunu istememek gibi bir lüksüm olabilir mi?" diye sorduğumda başımı aşağı yukarı salladım. Koza'yla geçmişimizden gelen bir bağımızın olduğunun farkındaydı fakat ne sorguluyor ne de üzerime geliyordu. Benim canımı mı yakmak istemiyordu yoksa kendi canını mı önemsiyordu anlayamıyordum. Belki de duyacakları, artık aklını çalıştırmaya başlayacaktı ve Yankı bunu istemediği için kaçıyordu.

"Sen bana kaçmayı öğrettin," demişti, bu da bir kaçış yöntemiydi.

Beynim uyuşmaya başlamıştı, düşünmekten ve peşinden gitmekten yorulmuştum. Birbiri üzerine binen onlarca sır vardı; kimisi iyiydi, kimisi kötüydü ama ortası yoktu. Boğulmaya başlamıştım, nefes almaya benim de ihtiyacım vardı.

"Sen tek başına sarhoş oldun," dedi Yankı sırtını bar tezgâhına yaslayarak. "Ben de oldum. Ama hiç birlikte sarhoş olmadık. Bunu ister misin?"

İhtiyacım olan, onun yanımda olmasıydı, ihtiyacım olan artık aklımdaki soru işaretlerinin geçmesiydi. İhtiyacım olan gerçekten bir anlık da olsa geçmişimden kurtulmaktı. "Çok isterim," diye fısıldadığımda başını çevirip barmenden bir tekila şişesi istedi.

Barmen ise Yankı'yı gördüğü anda başıyla selam verip göz kırptı. "Yeni nöbetçiniz mi Yankı? Aranıza yeni birinin katıldığı konuşuluyordu da inanmamıştım."

Beni nasıl tanıtacağını merakla beklerken, "Helin," dedi benim için. Sonra durdu, dudakları aralandı, geri kapandı, ardından bir kez daha aralandığında bakışları bana kaydı. "O benimle birlikte ve hayatımdaki kadın."

Hayatımdaki kadın dediği kişinin çocukluğunu gerçekten kurtardığını bilseydi ne yapardı? Hayatındaki kadındım ama bu kadar da değildi, hayatının her anındaki o kadındım. Bunun ağırlığı, bunun mutluluğu, bunun acısı Koza'dan sonra benim de sırtıma yük gibi binmişti.

Barmen tekila şişesini tezgâha koyarken dondu kaldı ve gözleri açıldı. "Şaka yapıyorsun," dedi koyu renk gözlerini üzerime dikerek. "Daha önce yanında Lâl ve Işık dışında bir kadın görmediğime yemin edebilirim."

"Lâl ve Işık kardeşim," dedi Yankı şişeyi tezgâhtan alarak. "Helin öyle değil. Onu görmeye alış, hep benimle birlikte olacak."

"Tebrik ederim," dedi adam tezgâhtan eğilerek. "Gerçek bir düğün olursa çağır o halde."

Yankı alayla güldü, ben de tebessüm ettim ve bar tezgâhının önünden ayrıldık. Çadırdan çıktığımızda karlar gökyüzünden hızla dökülüyordu ve hava dondurucu derecede soğuktu. Ceketim içeride kaldığı için Yankı uzaktaki arabaya daha hızlı adımlarla gitti ve kumandayla kilidini açtı. İlk ben bindim, arkamdan o bindi ve ısıtıcıyı sonuna kadar çalıştırdı. İçinde biriken öfkesini silip atmak istiyormuş gibi papyonunu söküp çıkardı ve gömleğinin birkaç düğmesini açtı.

Yol boyunca ne o konuştu ne ben konuşabildim. İkimiz de sessizliği paylaştık ve arabanın içi fazlasıyla ısındığında çoktan evin önüne gelmiştik. Evden içeriye ilk giren Yankı oldu, onun arkasından ben girdiğimde, "Üzerini değiştir," dedi. "Islandın." Sonra merdivenlere yürürken duraksadı. "Sonra benimle Işık ile Mutlu'nun odasından yukarıya çıkan merdivenin orada buluş."

"Nasıl yani?" dedim şaşkınlıkla bakıp. "Orada da mı bir merdiven var?"

"Evin bilmediğin çok köşesi var Helin." Başını sallayıp merdivenleri tırmandı.

Dayanamayarak arkasından, "Sen de lenslerini çıkar," diye bağırdım. "Gözlerini..." Çoktan merdivenleri çıkmıştı. "Özledim."

Duymadı büyük ihtimalle. Onun aksine sakin adımlarla merdivenleri tırmandım ve Lâl'in odasına girdim. Üzerimdeki ıslanmış gelinlikten kurtuldum. Elime ilk geçen pijamalarımı giydim. Siyah alt üst ipek pijamayı giyinirken çoktan ısınmaya başladığımı bile hissediyordum. Aynaya baktığımda makyajımın aktığını, saçımın dağıldığını fark ettim ama umursamadan direkt odadan çıktım. Çıplak ayaklarla Işık ile Mutlu'nun odasına daldım ve bahsettiği merdiveni ararken Yankı'nın, "Sola doğru yürü," dediğini işittim.

Söylediği yere ilerledim ve odada arka tarafta kalan kitaplığın kenara çekildiğini, onun arkasında da bir oda olduğunu gördüm. Şaşkınlıkla gözlerim açıldığında ileride tahta merdivenlere oturmuş Yankı'yı gördüm. Odanın içinde sapsarı bir ışık vardı, yerler tahtadandı ve raflarla kaplıydı. Eskimiş eşyalar buradaydı, küf kokuyordu ve koliler her tarafa saçılmıştı. Tozlu kitaplar raflarda yerini almıştı.

Beş basamaklı tahta merdivenin dördüncü basamağında oturan Yankı'nın gözleri tavandaydı ve başımı çevirip ben de baktığımda bir kısmının camdan olduğunu ve gökyüzünü, düşen kar tanelerini gördüğüne şahit oldum. "Nasıl," dedim şaşkınlıkla. "Nasıl yani?"

"Önder olası bir duruma karşı burayı bizim için yapmıştı," dedi Yankı gözlerini tavandan ayırmadan. "Mutlu da burayı eğlenceli bir hale getirdi. Yazın buraya şişme havuz koyuyor." Köşede sönmüş şişme havuz vardı. "Güneşleniyor. Kışın Lâl ve Işık buraya çıkıp gökyüzünü izliyor. Sokak Nöbetçileri'nin gizli mabedi yani burası. Eğer evde saklanacak bir durumumuz olursa buraya geliriz." Bakışları bana döndü. "Yanıma gel."

Üzerinde hâlâ kıyafetleri vardı, çıkarmamıştı ve ıslaktı. Fakat lensinden kurtulmuştu. "Üzerini değiştirmemişsin," dedim kaşlarımı çatarak. "Islaksın."

"Sanırım bunu bilerek yaptım," dedi ağız ucuyla. "Üşürsem soymak zorunda kalırsın diye."

Gülümseyerek yanına ilerledim ve merdivenin beşinci basamağına da ben oturdum. Yankı biraz daha kayıp dirseğini dizime yasladı. Bir

bacağını aşağıya sarkıttı, diğer bacağını büktü. Sigara paketini cebinden çıkarıp dişleriyle kapağını açtı ve içinden bir sigara çıkardı. Ardından ucunu ateşledikten sonra biraz daha rahat bir konuma geçip gözlerini tavana çevirdi. Kar taneleri yüzümüze çarpacak kadar yakındı ama cam bizi koruyordu. Yarısı camdan olan bu odayı çok sevmiştim ve saklanacak bir yerden çok, cennet gibi görünüyordu. Yankı sigarasından derin bir nefes çekti, gözlerini kıstı, sonra dumanı üflerken, "İşte şimdi huzurlu hissetmeye başladım," dedi.

Ben de sırtımı boyası akmış duvara yaslayıp gökyüzüne baktım. "Burası cennet gibiymiş," diye mırıldandım. "Bir sigara da bana verebilir misin?"

Yankı, "Normalde içmiyorsun," diyerek benden onay bekledi.

"Hayır," dedim. "Sadece şu an içmek istedim." Bana yeni bir sigara vermek yerine elindeki sigarasını uzattı, eğilip nefes çektim ve sonra dumanı üflerken, "İşte şimdi cennette sigara dönüyormuş gibi hissettim," diyerek espri yaptım. Amacım sadece onu güldürmekti.

Ve başarılı oldum. Yankı gülümsedi ve yeniden gözlerini gökyüzüne çevirdi. Eskiden onu güldürmek fazlasıyla zorken, şimdi istediğim an güldürebiliyordum; hem de gerçek bir samimiyetle. Dayanamadım, "Eskiden bu kadar sık gülmüyordun bana," dedim göz ucuyla ona bakarak. Saçları dağılmıştı, üzerindeki beyaz gömleğin yakasına yüzündeki boya akmıştı.

"Benden sonra espri kaliten yükseldi demek ki," dedi ağzının ucuyla.

Tırnaklarımı dizime yasladığı koluna geçirdim. "Ben hep komiktim," diye homurdandım. "Sen kasıntı adamın tekiydin, gülmemek için yemin etmiş gibi davranıyordun." Gözlerimi devirdim ama bunu görmedi. "Gülmeyi unutmuş gibiydin."

Yankı sigarasından derin bir nefes çektikten sonra elini saçlarına daldırıp bakışlarını bana çevirdi. "Gülmeyi unutmak değildi," dedi başını omzuna yatırarak. "Bilmemektir belki. Helin'in Yankı Sarca'ya öğrettiklerinin listesine bunu da ekleyebiliriz."

"Mutlu gibi bir kardeşin varken gülmeden durduğuna inanacağımı sanıyorsan yanılıyorsun," dedim tiz bir sesle fakat çoktan eriyip yok olduğumu hissetmeye başlamıştım.

"Önceden böyle bir adam değildim," dedi kaşlarını kaldırarak. "Evet, dördünü de çok seviyorum; evet, dördüyle de çok şey paylaşıyorum;

evet, dördüyle de çok eğleniyorum ama ben, kontrol manyağının tekiydim. İki dakika eğlensem, üçüncü dakikasında sorumluluklarımı anımsardım. Her şey benim ellerimdeydi." Sıkılgan bir nefes verdi. "Gerçi hâlâ benim ellerimde ama bana boş vermeyi öğretmişsin, bugün fark ettim. Biliyorum bunun için çabalamadın ama hayatı bazen öylesine de yaşayabileceğimi seninle öğrendim çünkü seninle öylesine yaşamak istedim. Mesela eski Yankı Sarca buraya gelip oturmaz, onları yalnız bırakamazdı. Şimdi benim de isteklerimin olduğunu fark ediyorum."

Gülümsediğimde kolunda duran elim saçlarına kaydı ve önüne gelen dağılmış saçlarını geriye yatırdım. "Şu an başka ne isterdin mesela?" diye sordum.

Yankı tekila şişesinin kapağını açtı ve sigarasını dudaklarının arasında tutarken limonu ve tuzu çıplak ayaklarının ucuna koydu. Ardından içkisinden birkaç yudum alıp şişeyi bana uzattı. Elinden şişeyi aldığımda içimin dağılıp yok olacağı o hareketi yaptı ve çenesini bacağıma yaslayıp alttan alttan bana baktı. "Bundan daha fazlasını istemiyorum," dedi gözlerini kısarak. "Gökyüzünde karlar var, bir içki şişesi." Nefesini verdi. "Bir de sen. Hiçbir zaman isteklerini düşünmemiş, kendisi için hareket etmemiş bir adam için bile fazla bunlar. Sarhoş olacaksak, şimdi olalım."

Kalbim tekledi, parmaklarım saçlarında duraksadı ve gözlerine baktığımda turkuaz gözlerini gerçekten çok özlediğimi hissettim. "O halde bugün sarhoş olalım." Tekila şişesinden birkaç yudum içtiğimde yüzümü buruşturdum, hızlıca limonu kemirdim ve bu Yankı'yı gülümsetti. Şişeyi yeniden ona uzattım. "Ama ben sarhoş olursam çok açık konuşurum Yankı Sarca. Bunu bil."

"Ben de ne istersem onu yaparım," dedi sanki istediği buymuş gibi. "Bugün bana ne istersen söyleyebilirsin."

İçimden geçenleri dile getirerek, "Eskiden bu kadar açık sözlü de değildin," dedim. "Çok kapalıydın. Kendini her şekilde gizliyordun, iyi konularda da kötü konularda da. Ama şimdi daha açıksın."

Gözleri gözlerimden bir an olsun ayrılmadı. "Kontrol etmekten yoruldum artık," dediğinde gözlerine bambaşka duygular oturdu.

"Bunu ne zaman fark ettin?"

"Artık sana karşı kendimi kontrol edemediğimde," diye hemen yanıt verdi ve tekiladan büyük yudumlar içti. Şişeyi bir kez daha bana uzattı.

Tuzu az önce Koza'nın dokunduğu elimin tersine döktüğümde içimin acıdığını hissettim ama üzerine düşünmemeye çalıştım. "Hâlâ kendini kontrol etmeye çalışıyorsun," dedim dilimi tuzun üzerinde gezdirerek. Gözleri yaptığım harekette gezindi. Sonra şişeyi kafama diktim, ardından limonu kemirdim. "Aklını benim hakkımda kurcalayan çok soru var ama hiçbirini sormuyorsun, değil mi?" Cevap vermedi, yüzüme bakmaya devam etti. "Bunun başında Koza'yla aramdaki ilişki geliyor."

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum." Dişlerini sıktı, gözlerini yere çevirdi. "Buraya sakinleşmek için geldim."

"Hayır, sen buraya kaçmak için geldin," diyerek onu düzelttim. Koza'nın bana, Yankı'nın aklını tekrar çalıştırdığında yanımda olmayacağını söylediğini hatırladım. "Bir şeyi merak ediyorum," dedim. Yankı karşılık vermedi ama daha fazla kasıldığını anladım. "Koza seni çok mu iyi tanıyor? Yani onunla çok mu fazla şey paylaştınız?"

Bu soruyu beklemediği için duraksadı ve kendisine birkaç saniye süre verdi. Pantolonundaki olmayan tozu silkeledi, bacaklarını daha fazla uzattı ve sırtını dikleştirip nefesini verdi. Basamaktaki şişeden birkaç büyük yudum içtikten sonra şişeyi önüme koydu. Cevap vermeyeceğini düşündüm ama beni yanılttı. "Beni bu hayatta en iyi tanıyan Koza." Bu onu rahatsız etmişe benzemiyordu. "Hatta o kadar iyi tanıyor ki benim sonradan düşüneceklerimi anlayıp ona göre hareket ediyor."

Diğer soruma cevap vermediği için yineledim. "Onunla çok mu fazla şey paylaştınız? Sırlar, hayatlar, düşünceler..."

Omzunun üzerinden bana baktı; sorularıma anlam veremese de, "Evet," dedi gözlerimin içine bakarak. "Aynı şekilde bu hayatta Lâl'den sonra güvendiğim tek kişi Koza." Sonra hızlıca düzeltti. "Koza'ydı." Ona hâlâ güveniyordu, bunu görebiliyordum ama bana güvenmiyordu. Yankı bir gün bana güvendiğini söyleseydi bu en büyük ödül, en güzel cümle olurdu.

"Birbirinize çok yardımınız dokunmuştur o zaman geçmişte," deyip yine tuzu elimin tersine döktüm ve yaladıktan sonra tekiladan içtim. Bu sefer limona uzanmadım. "Nasıl oluyor da siz hâlâ düşman..."

"Hangi konuda ağzımı arıyorsun Helin?" diye sordu sert bir sesle. "Koza'nın hangi sırrını öğrenmeye çalışıyorsun? Neyin peşindesin?"

Beklemediğim için çekingen bir nefes verip kısık sesle, "Öyle bir amacım..." diye soludum. "Yok. Sadece aranızdaki ilişkiyi..."

"Geçmişte çok şey paylaştık, çok yollardan geçtik, birbirimizde en büyük sırlarımız var ve hepsi kilitli bir kapının ardında. Ne bir başkasına anlatırım ne de Koza'ya silah olarak kullanırım. Koza hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsan gidip ona sor, bana değil."

Olayı tamamen yanlış anlamıştı yine. "Hayır, Yankı," dedim ama o başını çevirip karlara bakmaya devam etti. "Amacım sadece sizin bu düşmanlığınızın gerçek olmadığını söylemekti. Bir insan en büyük sırlarını bile verdiği kişiye nasıl düşman olur, anlayamıyorum."

"Belki de o benim sırlarıma sadık kalmamıştır Helin?" Eli çenesine gitti ve boynunu çıtlattı. "Belki de onun en büyük ihaneti sırlarıma olmuştur." Başını yine bana çevirdi, ardından vücudunu iki bacağımın arasına getirip başını göğüs kafesime yasladı, bir dirseğini bacağıma koydu. "Ondan bir hayat çaldığımı mı düşünüyorsun sen de?"

Dürüst mü olmalıydım? Artık yalanlara kaçmayacaktım. "Evet ya da hayır diyebileceğim kadar fazla bir şey bilmiyorum," diye mırıldandım yukarıdan ona bakarak ama o tam karşısına bakıyordu. "Yine de ondan bir hayat çaldıysan bile, geçerli bir nedenin olduğuna inanıyorum. Çünkü sen Yankı Sarca'sın, kimseye öylesine kötülük yapmazsın."

Bu söylediklerime cevap vermedi. Ne reddetti ne de onayladı beni. Yine yalanlar yerine susmayı tercih etti ama, "Peki ya siz?" diye sorup tekiladan başka yudumlar içti. "Çok mu şey paylaştınız onunla?" Soruyu sorarken sesine tedirginlik oturdu. "Benimle paylaştığından çok daha fazlasını mı paylaştın onunla? Geçmişinde ise paylaştıklarınız olmuştur."

Yalanlar yok, dedim kendi kendime ama cevap onu kıracaktı, biliyordum. "Paylaşmadım," dedim en doğru kelimeleri seçerek. "Paylaşmak zorunda kaldım." Yankı'nın eli saçlarından yavaşça ayrıldı, kolunu da çekti ve başını yere indirdi.

"Benim hiç bilmediklerimi bile biliyor, değil mi?" diye sorduğunda kısık sesindeki duyguyu tanıyamıyordum, başını eğdiği için yüzünü de göremiyordum. "Düşündüğümden daha fazla şey paylaştınız."

Elimi kaldırdım ve saçlarına dokunmak istedim ama hemen bundan vazgeçip kaldırdığım elimle şişeyi aldım, tuza bile gereksinim duymadan şişeyi kafama diktim. "Lâl'le paylaştıklarını düşün," dedim Yankı'ya. Amacım empati kurmasını sağlamaktı. "Benden çok daha fazlasını paylaşmışsındır onunla. Sadece seninle birbirimizi daha geç tanıdık Yankı."

Daha geç tanışmamıştık, birbirimizi ikinci defa bulmuştuk ama bunu bilmiyordu.

Yankı bir sigara daha çıkarıp yaktı ve içkiden daha büyük yudumlar içti. Birkaç dakika sessiz kaldı, en sonunda, "Bazı şeyler hiç düşündüğün gibi değil Helin ve ben bir şey olsa ilk sana gelirim," dedi sakin bir sesle. Alkolden dolayı kelimeleri yuvarlayamamaya başlamıştı, şişenin yarısını çoktan geçmiştik. Benim de başım dönüyordu. "Sen Koza'ya da ihtiyacın varmış gibi bakıyorsun, ondan nefret etmiyorsun hatta ona karşı şefkatin var. Bunu gördüm."

"Hayır," dedim; omuzları hareket etti, güldüğünü anladım. "Hayır, Yankı," dedim bir kez daha. "Gün geçtikçe ona daha fazla borçlu olduğumu hissediyorum, eğer o olmasaydı biz birbirimizi tanıyamazdık bile..."

"Tanırdık," dedi kızgınlıkla. "Bu olurdu."

"Kendini kandırıyorsun," diye yanıt verdim. "Eğer Koza olmasaydı ben bu aileye giremezdim. Çünkü senin beni kabul etmenin tek nedeni, amacımı anlamaya çalışmaktı. Öylesine biri olsaydım beni yine de hayatına alır mıydın? Beni kardeşlerinin arasına sokar mıydın? Baksana, insanlar beni gördüğü zaman şaşırıyor. Kabul et, şu an yan yana olmamızı bile Koza'ya borçluyuz."

"Seni yanıma ihanet amacıyla gönderdiği için ona teşekkür mü etmeliyim?" diye sordu kızgınlıkla. "Ne sanıyorsun? Biz seninle normal iki insan gibi tanışsaydık bu hale gelemeyeceğimizi mi?"

"Gelir miydik?" diye sordum inanmayarak. "Bunu şu anki Yankı gibi değil, aklını dinleyen Yankı olarak söyle. Beni yine hayatına alır mıydın?" Cevap vermedi, içinden ne geçiyorsa dile getirmedi. "Sadece birbirimizi geç bulduk, hepsi bu."

Nefesini verdi, içini kavuran o cümleleri söyleyip söylememek konusunda kararsız kalırken içkiden biraz daha içti. Gözleri biraz daha baygın bakmaya başladı, sonra yüzünü yan döndürerek kulağını kalbime yaslayıp, "Koza'yı kıskanıyorum," dedi dürüst bir sesle. Sarhoş olmaya başlamıştı, bense çoktan sarhoş olmuştum. "Geçmişinde olduğu için, her anını bildiği için, seni kurtardığı için, bu kadar büyük bir parçan olduğu için. Benden önce seni tanıdığı için o şerefsizi kıskanıyorum ama ona minnet de duyuyorum fakat nedeni ikimizin yollarını kesiştirdiği için değil. İğrenç yollara soktuysa da, daha iğrenç yollardan seni kurtardığı için ona minnet duyuyorum."

Geçmişimdeydi, Yankı beni kurtarmıştı, hayatımın en büyük parçalarından biriydi ama bunu bilmiyordu. Bunu ona söylemek için yanıp tutuştum ama söyleyemedim çünkü, "Her şey değişir," demişti Koza. Ne değişirdi? Aklını mı çalıştırırdı? Sürekli beni korkulara itekliyordu. Bunu neden Yankı'ya söylemiyordu?

Elim saçlarına kaydı ve dağınık saçlarını okşadım. "Çocukken," derken sesim titredi, gözlerimin dolduğunu hissettim. "Acaba birbirimizin yanından yürüyüp geçmiş olabilir miyiz?"

"Eğer geçtiysek," dedi o da kısık bir sesle. "Seni yanıma alıp koruyamadığım her gün için biraz daha pişman olurum." Bana başını kaldırıp baktı ama bu sefer yine çocukluğumu görüyormuş gibiydi. Eli havaya kalktı, kısa saçlarıma dokundu, çenesinin kasıldığını hissettim. "Her saç telin için, tek tek," dedi üzerine basarak. "Her kaybettiğin yaşların adına. Senden acılarını sökeceğim, onların hayatlarını. Ben sizi kurtaracağım Helin."

"Sen bizi zaten kurtardın Yankı," dedim ama anlamadı, gözündeki kendine duyduğu nefret de acı da uzaklaşmadı. Saçlarımı kestiği için kendinden bu denli nefret eden Yankı Sarca. Başka hiçbir dünya üzerinde böyle bir adamla tanışamazdım ben. Koza'dan sırf bu yüzden nefret etmezdim, onu bana verdiği için. Eskiden de şimdi de.

"Seneler kaybetmişiz, seneler," dedi saçlarımın uçlarını okşayarak. "Seneler kaybetmişsin. Sensiz seneler kaybetmişim, böyle bir yuvayı bilmeden, tanımadan."

"Ve seneler kazanacağız," dedim, ardından gözümden akan yaşı gördü, eliyle o yaşı sildi. "Ben her seferinde gözyaşlarımı sen sil isteyeceğim, sana sarılacağım, ilk sana koşacağım."

"Hep mi?" diye sordu.

"Hep," dedim başımı sallayarak.

"Söz mü?" dedi çocuk gibi.

"Söz, Yankı," dedim, sonra eğilip yanağından öpmek istedim ama başını çevirip dudaklarını dudaklarımın hizasına getirdi.

"Bak, ben buna inanıyorum şu an," dedi gözlerimin içine bakarak. "Eğer bu inancımı yok edersen..."

"Etmeyeceğim." Dudaklarım hareket ettiğinde onun dudaklarına sürtündü. "Ben sana âşığım, bunun başka bir yolu yok ki."

Gözlerini kapattı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Başını yavaşça kaldırdığında bir eli bacağıma dokundu, saçlarım yüzüne döküldü.

Alkolün tadını dudaklarından alırken, onu daha fazla tatmak için dilimi dudaklarının arasına yerleştirdim ve aralayıp dilimin ucunu diline değdirdim. Yankı dudaklarıyla dudaklarımı talan ederken sakindi ama parmakları bacağımı daha sıkı kavramıştı.

Bütün yaşadıklarıma rağmen bir erkeğe bu kadar çekilebileceğimi düşünmek akıl işi değildi ama ona öyle bir çekiliyordum ki aklım da fikrim de her şeyim de onu istiyordu. O beni öptüğünde geçmiş acımıyordu, geçmişin acısı geçiyordu. Asıl olan buydu, bu hissettiğimdi; bir gün kendimi suçlu hisseder miydim? Suçlu değildim ki. Ona âşıktım, onu öpüyordum, onu istiyordum.

Bir gün korkularım yakama yapışır mıydı? Tedirginlikle dudaklarımı dudaklarından çektiğimde Yankı'nın gözleri açıldı. Bana öyle bir bakıyordu ki korkuların yakama yapışmasına izin vermez, onları savururdu. Bu sefer dudaklarına ben yapıştım ve bir elim ensesindeki saçları kavradı, diğer elim gömleğinin açık kısmındaki tenine uzandı.

Yankı'nın parmakları gömleğinin düğmelerine gitti. Kendi kendine düğmeleri açmak için çırpındı ama başarısız oldu. Bunu yapamadığında, "Sikeceğim artık," dedi dişlerinin arasından. "Ben bu düğmeleri sikeceğim ama artık. Soyunacağım çırılçıplak, bir daha hiçbir şey giymeyeceğim."

Gülerek geriye çekildim. "Sarhoşken neden bu kadar tatlı oluyorsun, anlayamıyorum."

"Yok artık," dedi kaşlarını çatarak nefes nefese. Ellerim yakalarına tutundu. "Ben sarhoş olmam."

"E yuh artık Yankıtu Sarcaios," diyerek gömleğinin açamadığı üçüncü düğmesini açtım. "Ayaklarını bile bulamayacak durumdaydın ama öyle sevimliydin ki... Şimdi de gömleğinin düğmeleri..."

"Sevimli mi?" dedi yüzünü buruşturarak. "Yok sevimli bebektim, daha neler."

"Küçücük bebek," dedim dilimi uzatarak. "Benim bebeğim," ardından güldüm.

"Ne dedin sen?" diye sordu. "Bir daha söylesene."

"Benim bebeğim," dedim gülüşümü durdurmaya çalışarak.

"Bir daha," dedi kaşlarını kaldırıp.

"Benim," dedim kelimenin üzerine basarak. "Bebeğim."

Yankı gözlerini kaçırdı, ardından bir kez daha bana baktığında, "Beni bir yere kapat," dedi. "Bu bile beni nasıl bu kadar deli edebiliyor?"

"Seni," dedim gözlerimi gözlerine dikerek. "İçime hapsetsem? İçime kapatsam? Orada saklı tutsam?" Aslında amacım fesat değildi ama öyle fesat anladı ki gözlerindeki ateş bütün vücudumu yaktı.

"Her şekilde," dedi, sonra eğilip yerdeki içki şişesini aldı, ardından tuza uzandı. "İçine hapsolurum, hiç çıkmam."

Utançla gözlerimi ondan kaçırdığımda sarhoşluğun verdiği etki olmasaydı söylemezdim, biliyordum ama, "Kendimi suçlu hissetmem gerekiyor mu?" diye sordum.

"Hangi konuda?"

Kaçırdığım gözlerimi tavana çevirdim. Kar tanelerine dokunmak istedim ama o kar tanelerini hissedersem, eğer tenime dokunursa kendimi soğuk bir kış gecesine de iteceğimi biliyordum. Yankı Sarca, hiçbir suçluluğu hak etmeyecek o adamdı, hayatımı kurtarmıştı Koza'yla beraber. O olmasaydı yaşamıyor bile olabilirdim. "Ben daha önce kimseye âşık olacağımı düşünmezdim," diye itiraf ettim. "Ve bir adamı isteyeceğimi. Sen bana bunları hissettiriyorsun. Benim belki de bunlar yüzünden suçlu hissetmem gerekiyor ama hissetmiyorum Yankı." Gözlerimi tavandan ayırdım, turkuaz gözlerine baktım. "Suçlu hissetmem gerekiyor mu? Sen ne dersen ona inanırım ben."

Gözlerine anlam veremediğim bir duygu oturdu. Yoğundu, mutsuzdu, acılıydı ama bir o kadar da şefkatliydi. "Seni gördüm ben," dedi gözlerimin içine bakarak. "Sen bu eve girdikten sonra senden başka hiçbir kadın aklıma uğramadı, hiçbir kadını seni istediğim kadar istemedim hatta istediğimi sandıklarım hiçbir şeymiş. Suçluluksa, ben olurum suçlu seni istediğim için, sen olmazsın. Biri kendinden nefret edecekse, ben kendimden nefret ederim bunun için ama sen nefret etme."

Böyle hissettirmek istemediğim için, "Yankı," dedim acıyla. "Bana ilk önce kendimi sevmeyi öğrettin, sonra seni sevdim ben, kendini nasıl suçlayabilirsin?"

"O halde iyi dinle beni," dedi. "Kendini hiçbir şey için suçlu hissetmeyeceksin." Elimi tutup avcumun içini öptü. Yanağımı avcuna yasladığımda birbirimizin gözlerinin içine baktık. Beni anlıyordu ama beni anlamıyordu da. Beni biliyordu ama bilmedikleri de vardı. Gerçekten yaşadıklarımı bilse bana dokunmaktan çekineceğine bile emindim hatta belki de benden tiksinirdi. Tiksinir miydi?

"Bir gün benden nefret eder misin?" diye sordum. Anlamsız bir soruydu ama daha fazlasını söyleyemedim. "Bir gün beni öpmek istemediğin zamanların olur mu?"

Eli elimden uzaklaştı ve çeneme ilerledi, parmakları çenemi okşadı. Dudaklarını sakince dudaklarıma yasladı. Uzun bir süre hareket etmeden öyle öptü. Sonra elimi kalbine götürdü, hızlı attığını bana gösterdi. "Sence olur mu?" diye sordu. "Kokun bana yaşadığımı hissettiriyor, dudakların bana yaşadığımı hissettiriyor, sen bir robota yaşadığını hissettiriyorsun."

Sonra bir kez daha dudaklarıma kapandı ama bu sefer bambaşkaydı. Sakindi ama daha fazlasını istiyor gibiydi; dili dudaklarımın üzerinde gezinirken tadımı almak istedi ve elimi bırakıp parmaklarını enseme ilerletti. Parmakları saçlarıma tutundu. Kendimden nefret etmedim, o benden nefret etmedi. Bana kim olursam olayım, ne olursam olayım hep böyle olacağını gösterdi sanki.

Aldığı sık nefesler nefesime karışırken bir eli bacağımın üzerinde durdu, diğer eli ise omuzlarımdan aşağıya kaydı. Elim onun yüzüne dokunmak için uzandığında bileğimden kavrayıp elimi arkamdaki kapıya yasladı. "Sen bana dokunma," dedi nefesini vererek. "Ben seni hissedeyim bugün." Diğer elimi de engellediğinde ikisini de arkamdaki kapıya dayadı. "Ben sana göstereyim, kendinden nefret etmemen gerektiğini. Nasıl güzel olduğunu." Dudakları dudaklarımdan ayrıldı, çenemden öptü, sonra boynuma ilerledi. Her öpüşünde beni biraz daha kabullendi ya da beni biraz daha istedi, bilmiyordum. Ama çok başkaydı, bu öpüşlerin bir adı yoktu. Olamazdı.

"Yankı," dedim nefes nefese ona bakarak. "Bana ruhumu sevmeyi öğrettin. Bana vücudumu sevmeyi öğrettin." Eli bileklerimden ayrıldı, parmaklarıyla sürterek aşağıya indi ve çenemin çizgisinde dolaştı, ardından çenemi havaya kaldırıp dudaklarımdan öptü. Bunu yaparken eli bacaklarımda gezindi. Alkolün tadı onun dudaklarında daha güzeldi.

Dudakları omzuma doğru ilerledi. Omuzlarımdan kollarıma doğru, kollarımdan ellerime.

Ellerimin tersini öptü, ardından avuç içlerimi, sonra bileklerimi. Sonra dudaklarını göğsümün üst kısmına bastırdı, nefes borumun oraya ve her kısmına dudaklarını gezdirdi. Yavaş yavaş aşağı indi. "Kendinden nasıl nefret edebilirsin ki?" dedi üstümdeki düğmeli pijamanın ilk

birkaç düğmesini açarak. Dudaklarını aşağıya indirdi, ilk önce kumaşın üzerinden sol göğsümü öptü, sonra sağ göğsümü. Öyle bir andı ki hangi duyguyu hissedeceğimi bilmiyordum. Yetişmek neredeyse imkânsızdı.

Dudaklarını kalbimin üzerine yasladı. Uzun uzun öptü, nefesini vererek. "Kalbine," dedi. "Ruhuna." Kolu belime dolandı. Göğüslerimden aşağıya indi, dudaklarını karnıma bastırdı bu kez de. "Bakışına, duruşuna, nefes alışına." Karnımdan aşağıya inmeye devam etti. Kasıklarımdan öptü bu kez de, elim merdivenin tırabzanlarına tutundu. Nefesini vererek kasıklarımdan öptü. "Her parçana. Her parçana hayranım senin Helin."

Eliyle bacaklarımı ayırdı, dudaklarını kasıklarımdan kadınlığıma doğru ilerletti ve nefesini vererek orayı da öptü. "Yankı," dedim nefes nefese ve kalçam havalandı. Dudaklarını biraz daha bastırdı ama fazla oyalanmadan bacaklarıma doğru hareket etti.

"Her parçana, Helin," dedi bacaklarımı öperken. "Vücudunun her noktasına," İç bacaklarımda sıcak dudakları gezindi. Aynı anda o kadar çok duygu hissediyordum ki bunların arasında kesinlikle suçluluk yoktu. "Hayranım. Senden nasıl nefret edebilirim ki ben?"

Dudakları dizlerime ilerledi, iki dizimden de öptü, sonra yüzüme yaklaştı ve alnımdan öptü. Ardından gözlerimden ve burnumun ucundan. Sonra saçlarımdan, ardından bir kez daha dudaklarımdan. Bu kez öperken derinleşti ve o derinliğinde acılarımı bilmese bile hissettiğini anladım. Gördüğünü anladım, anlatamadıklarımı duyduğunu anladım.

"Ben seni," dedi nefesini vererek dudaklarıma doğru. "Çok istiyorum." Tırabzanı sıkıca tutan elim omzuna gitti, oradan da gömleğinin üzerine ama Yankı elimi tutup beni engelledi. "Hiçbir şeye zorunlu değilsin," dedi başını iki yana sallayarak. "Şu an değil."

"Ama zorunluluktan değil," diye fısıldadığımda bir kez daha avcumun içini öptü. Ona dokunmaya hazır mıydım? Bunun cevabını bilmiyordum, Yankı da bunu hissetmiş olacak ki beni durdurmuştu. Yankı her şeyi hissediyordu, bunu nasıl başarabiliyordu?

"Benden nefret et, kendinden nefret etme," dedi tek nefeste. "Buna izin vermem. Benim için kendini biraz daha sev, sev ki sana daha fazla hayran olayım." Ardından beni kollarına çekip kucağına aldı. Bacaklarım aşağıya sarkarken, başım boynunun girintisine yerleşti. Gözlerimi yumduğumda kokusunu içime çektim, eli saçlarımda dolaştı.

"Kendimden hiçbir zaman nefret etmeyeceğim," dedim içini rahatlatmak istermiş gibi. "Söz veriyorum." Cebinden sigarasını çıkarıp

yaktı; ucunu alevlendirirken gözlerimi araladım ve bakışlarının tavanda olduğunu gördüm. Onu acıların içine daldırdım, kendinden ve belki de bütün insanlıktan nefret etmesine neden oldum. "Ve ben, seninle yaptığım hiçbir şeyden suçluluk ya da pişmanlık duymam."

Başını salladı. O benden ayrı geçmişe daldı, dakikalarca konuşmadan o şekilde durduk fakat en sonunda kapı çaldı, ardından Mutlu'nun sesini işittik. "Lan, ne yapıyorsunuz içeride?" diye haykırdı aşağıdan. Yankı'nın ise gülmesine neden oldu. "Lan, açın kapıyı!" Bu sefer Mutlu'nun gelmesi iyi hissettirmişti çünkü ona ihtiyacımız vardı.

Yankı beni kucağından indirip elimi tuttu. Beraber o gizli odadan çıkarken, arkasından gizli kitaplığı kapatmayı ihmal etmedi. Sonra merdivenleri inerken Mutlu'nun art arda kapıya vuruşuna şahit olduk. "Açın kapıyı!" diyerek ritim tutuyordu. "Baş belanız geldi! Açın!"

Yankı, "Sus artık Mutlu, sus," deyip kapıyı açtığı sırada, bir anda başımızdan aşağı karlar boşandı ve buz gibi hava içeriye doldu. Onunla beraber diken gibi soğuk buzlar bütün vücudumu esir aldı. Sonra başka karlar da üzerimize atıldı. Ardından başka karlar da. Baştan aşağı kapının önünü ve vücudumuzu karlar kapladığında ellerimle gözlerimi silip karşıya baktım.

Bartu, Mutlu ve Işık ellerinde top yaptıkları karları üzerimize fırlatıyorlardı. Üçü de sarhoş gibiydi. Koza arkada duruyordu, o kar atmıyordu ama olanları keyifle izliyor gibiydi. Diğer tarafta Lâl buruk bir tebessümle bize bakıyordu. "Ne boklar yediniz bensiz?" diye haykırdı Mutlu. O kadar sarhoştu ki ayakta duramıyordu, makyajının yarısı akmıştı. "Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Işık yüzüme sert bir kar topu fırlattı. "Sana ne olmuş Helin? Sarhoş gibisin."

Yankı'yla birbirimize baktık, ardından Yankı, "Yeter artık," deyip öne yürüdü ve yerdeki karları toplayıp avcunun içinde yuvarlayarak Mutlu'nun yüzüne attı. Mutlu refleksle eğildiğinde kar topu Koza'nın suratına çarptı ve çarptığı gibi dağıldı... Yankı donup kalırken Koza da gözlerini kocaman açtı ve duruşunu dikleştirdi. Ardından herkes ne olacağını bekledi.

Sonra Koza yere eğildi ve karları avcuna toplayıp Yankı'nın suratına fırlattığında Işık kahkaha attı ve diğer taraftan o da Koza'nın yüzüne kar fırlattı. Hepimiz koşturmaya başladığımızda çıplak ayaklarımla sokağa çıkıp yerdeki karları top yaptım ve önüme gelene attım. Işık'a, Mutlu'ya, Yankı'ya... Bartu ise öyle toplar atıyordu ki sanki içinde taş vardı.

Attığı kar kafama isabet ettiğinde yere düştüm. Yankı Bartu'ya dönüp, "Füze mi atıyorsun göt?" diye bağırdı. "Kız öldü." Sonra daha sert bir kar topunu Bartu'nun yüzüne fırlattı.

Mutlu ise arkadan Bartu'nun omzuna zıplayıp, "Bize karşı gelemezsiniz," dedi. "Bizim büyük aşkımız hepinizi yener." Bartu'nun boynundan öptü. "Öyle değil mi Grey'im?" Bartu Muylu'yu kollarından tutup yere atınca Mutlu acıyla inledi, sonra bacaklarıyla karları Bartu'nun yüzüne savurdu.

Tam o esnada, uzaktan bizi izleyen Lâl'e baktım ve onun bana bakmadığını fark ettiğim anda yerdeki karları top yapıp gizli gizli onun kafasına attım. Tam isabet ettiğinde Lâl şaşkınlıkla etrafına baktı ve benim sırıtan yüzümle karşılaştığında kaşlarını çattı. Birkaç saniye bekledi, ardından o da yerdeki karları alıp yüzüme fırlatmaya girişince çocuk gibi koşup çığlık atmaya başladım.

Boş sokakta koştururken diğerlerinin attığı karlardan saklanmak için Yankı'nın arkasına gizleniyor, sonra Yankı'ya isabet eden her karın ardından pis pis sırıtarak diğerlerine kar topu atıyordum. "Kalkan yaptın beni ha?" dedi Yankı omzunun üzerinden bana bakarak. Tam o sırada Koza Yankı'nın yüzüne bir kar topunu sertçe fırlattı. Kahkaha attığımda Yankı da kendini tutamayıp güldü ve Koza'nın üzerine doğru koştu.

Bir anda Mutlu arkamdan, "Allah Allah Allah," diye koşup elinde kocaman, külçe gibi bir karla geldiğinde korkuyla çığlık atıp diğer tarafa koştum.

"Mutlu, o kar topu değil, o çığ!" diye bağırdım.

"Bensiz ne haltlar yediğinizi anlatacaksın bana!" dedi Mutlu; ondan kaçarken diğer sokağa saptım, ardından dengemi kaybedip yere düşünce kahkaha attım. Saçlarım sırılsıklam olmuştu ve yüzümdeki makyaj dudaklarıma doğru akmaya başlamıştı. Mutlu diğer sokağa sapıp beni aramaya başladığında elektrik direğinin arkasına saklanıp onlardan gizlendim.

"Beni yakalayamayacaksın," diye fısıldayıp önümü döndüğümde altımdaki karların soğukluğunu bile hissedemeyeceğim kadar büyük bir cehennem bana kucağını açtı. Korktum, ürktüm, sustum, suçlu hissettim, bozguna uğradım, kendimden nefret ettim. Çocukluğum önümde dizlerinin üzerine çöktü, ben korkuyla ellerimi altımdaki karlara sapladım.

Dayım, tam karşımda durmuş, gözlerimin içine bakıyordu ve ikimizden başka kimse yoktu. "Ama ben seni her zaman yakalarım kızım."

15.

KALBİN İKİ YÜZÜ

Yankı Sarca'nın güncesinden... ***08.04.2004***

Önder bana bu günlüğü verdiğinde önemli günleri not etmemi istemişti. Bugüne kadar önemli gün yaşamamıştım.

Bugün benim doğum günümdü. Ama doğum günüm için yazmıyorum, ilk defa biri doğum günümü hatırladı.

İlk kardeşim, Koza, bugün benim doğum günümü kutladı. İlk doğum günü kutlayışımdı. Pasta çamurdandı ama ilk pastamdı.

Unutmamak için not alıyorum. Kendisini hiçbir zaman Sokak Nöbetçisi olarak görmek istemedi ama benim için öyle değil.

O benim ilk kardeşim, ilk sırdaşım.

Ömrümün sonuna kadar da öyle kalacak.

"Sonuncu Sokak Nöbetçisi, Yankı Sarca"

Yedinci yaşıma girdiğim gün ve gecesi.

Bütün yaşlarımın önünde boynunu eğeceği ve gözlerinin içine bakamayacağı yaşım.

Yedi yaş çocukluğun başlangıcıdır derler, benim çocukluğumun bitişiydi, çok sonra fark edebildim. Öyle bir fark etmekti ki, küçücük kızdım, kocaman kadın oldum; kocaman kadınken yaşlandım, yaşlandığım yerde öldüm ama kimse ölümü yerden kaldırmadı, ben yine kendi kendimi gömdüm.

Yedinci yaşım canlanmıştı, gömdüğüm toprağı silkelemişti. Artık hiçbir toprak, yedinci yaşımı gömemezdi. Benden başka kimse de yedinci yaşıma yardım edemezdi, bunu fark edebiliyordum.

Çünkü bu bendim. Benimle yedinci yaşım arasındaydı. Benimle, yedinci yaşımla, dayımla ve o kırmızı ışıklı odayla ilgiliydi. Çünkü biz sadece bu kadarla sınırlıydık. Işıklar sönmemişti, dayım ölmemişti, yedinci yaşım canlanmıştı ve ben tektim.

Kar kadar soğuk, güneş kadar sıcak; kalbim hem kül olmuştu hem donmuştu.

Ben ölmüştüm.

Yine o kırmızı ışıklı odadaydım.

Kıpkırmızı ışık gözlerimi alıyordu, tek kişilik çocuk yatağında dizlerimi karnıma çekerek oturmuş, açılmaya çalışılan kapıya bakıyordum. Saçlarım kısaydı ama artık saçlarımın uzunluğunun da önemi yok gibiydi çünkü hâlâ acıyordu. Sorun, saçlarımı kesen makastaydı. Hayır, sorun saçlarımdaydı. Hayır, sorun benim geçmişimdeydi.

Kapı zorlandı, dizlerime kollarımı sardım. Ağlıyordum ya da ağlamıyordum, bunu bile hissedemeyecek durumdaydım. Kilitli kapıları açmakta üstüne yoktu, bunu biliyordum ama bir gün de o kapı açılmasın istedim, kurtulayım dedim, ne olur dedim fakat yine hiçbir şey istediğim gibi olmadı.

Kapı, kırıldığını belli eden bir ses çıkararak açıldı, ardından onu gördüm. Aynıydı. Hiçbir şey değişmemişti, saçları bile kırlaşmamıştı, yüzünde kırışıklıkları bile oluşmamıştı. O aynıydı, bıraktığım gibiydi. Ya da ben bırakıldığım gibi kalmıştım, bilmiyordum.

Bana bakarak gülümsedi, gülümsediğinde yanağında oluşan gamzesi, çehresine iğrenç bir leke gibi düştü. Koyu gözlerini kıstı, ince dudaklarını birbirine bastırdı. Elinde duran tabakta pasta vardı. Çikolatalı pastayı bana gösterdi. "En çok çikolatalıyı seviyorsun diye sana çikolatalı pasta aldım. Neden ağlıyorsun?"

Sesi aynıydı, kahkahası aynıydı, ürkütücü nefesi bile aynıydı. Hiçbir şey değişmemişti. Kalbim daha fazla dondu, daha fazla kül oldu. Etrafıma baktım, kendimi kurtaracak bir parça aradım fakat dayım odamın içinde asla öyle eşyaları tutmazdı. Bu yüzden kendime biraz daha sokuldum. Aslında güçlüydüm, aslında onu alt edebilecek kuvvetim belki de vardı ama geçmiş karşıma dikildiğinde o gücümü artık hissedemiyordum.

Güçlü gözükmek istedim ama gözükemedim. "Lütfen," dedim titreyen bir sesle. "Benden uzak dur. Lütfen bugün benden uzak dur."

Dayım dilini damağına üç kez vurdu. "Doğum günlerini hediyesiz geçirmeni istemem güzel kızım." Yatağa yaklaştı, sanki daha fazla gizlenebilirmişim gibi kendime sokuldum. Tabağı yanımdaki şifoniyerin üzerine koydu, ardından çatalla üzerinden bir parça kesti. Sonra ağzıma yaklaştırdı. "Aç ağzını, aç bakalım."

Ellerimle ağzımı sıkıca kapatıp başımı iki yana salladım. Parmakları ellerime uzandı, ayaklarımla onu iteklemeye çalıştım ama diğer eliyle de bacaklarımı kavradı. Zorla ellerimi ağzımdan çekti. Sonra ensemi sımsıkı tuttu, başımı geriye yatırdı. Çatalı zorla ağzıma soktu ve sertçe çenemi kapatıp beni çiğnemeye zorladı.

Bu işte bir terslik vardı. Bu anı hatırlıyordum, bu anın içindeydim. Diyecekti ki, *bugün sana çok güzel bir sürprizim var.*

"Bugün sana çok güzel bir sürprizim var." Tabağı yeniden şifoniyerin üzerine koydu, ensemdeki eli saçlarımı okşadı. Tek tek her teline o iğrenç parmaklarını sürttü. "Bugün artık tamamen senin günün olsun istiyorum."

Yalvaracaktım, yalvarmamalıydım; ağlayacaktım, ağlamamalıydım. O tabağı onun kafasına geçirmeliydim, bunu düşünmemiştim, şimdi düşünüyordum ama aslında o kız çocuğu ben değildim. Bir anının içindeydim, uzaktan o yedi yaşındaki kızı izliyordum ve elimden hiçbir şey gelmiyordu. Yine.

"Ben sana ne yaptım ki?" diye sordu yedi yaşındaki Helin.

"*Sen hiçbir şey yapmadın*," diye mırıldandım ama o beni duyamazdı, o beni göremezdi.

"Sen çok güzel bir kızsın," diye fısıldadığında elleri saçlarımdan üzerimdeki beyaz uzun geceliğimin ucuna ilerledi. "Her şeyin suçlusu sensin."

"Her şeyin suçlusu ben miyim?" diye sordu bu kez de yedi yaşındaki Helin. Ona sürekli böyle söylüyordu, sürekli onu sorumlu tutuyordu, kendinden ve olanlardan. "Neden bana kızıyorsun? Neden beni dövüyorsun? Neden bana..." devamını getirememiştim. Yine getiremiyordum. Bir kez bile sesli dile getiremiyordum.

"Çünkü güzel kızım, sen beni bu hale getiriyorsun. Suçlu sensin." Geceliğimi yukarıya çekiştirirken mıhlandığım yerde hareket edip onu engellemek istedim fakat kıpırdayamıyordum. Bağırmak istedim, çaresizdim, nefes bile almıyordum. Kendimi göremiyordum, tek gördüğüm Helin'di. Yedi yaşındaki Helin.

Ağlayarak onu engellemeye çalıştım ama başarısız oldum. Ben engellemeye çalıştıkça daha fazla öfkelendi ve kemerine sakladığı o demir cetveli çıkardı. İlk önce o cetvelle ayaklarıma vurdu, koşamayayım diye, sonra ellerime vurdu engellemeyeyim diye, en son saçlarımı kavradı ve beni sertçe yatağa yapıştırdı.

Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Bağıra bağıra, nefesim kesilene kadar ağlıyordum ama kimse duymuyordu. Yedinci yaşımı izlerken ben de ağlıyordum ama onu kurtaramıyordum. Yan dönmüş yüzü ile gözleri penceredeydi, benim gözlerim ondaydı. Eğer benim bu halimi görseydi belki de yaşadığı için en çok o an nefret ederdi. Yirmi üç yaşındaki Helin, yedi yaşındaki Helin'i izledi; ikisi de o an olacakları biliyordu fakat ben ikinci defa yaşıyordum, bu daha kötüydü.

Üzerimdeki geceliği başımdan çekip çıkardı. Sadece beyaz bir atletle ve beyaz bir iç çamaşırıyla kaldım. Yüzüm pencereye dönük, yüzüstü yatıyorken yatağın üzerine çıktı, ardından o iğrenç ağzını bacaklarıma bastırdı. "Her şeyin suçlusu sensin," dedi yukarıya doğru çıkarken. "Her şeyi sen yaptın." Elinde sımsıkı cetveli tutarken bile onun altından kurtulmak için çabaladım ama bu sefer sırtıma o cetveli geçirdi. "Bütün yaşananların suçlusu sensin."

"Yalvarırım," dedim ağlayarak. "Beni bırak, yalvarırım."

Haykırmak istedim, olduğum yerde çırpınmaya çalıştım ama hareket edemiyordum. Benim ellerimi, kollarımı kim tutuyordu? Beni böyle engelleyen kimdi?

"Bir gün büyüyeceksin," dedi dayım kulağıma eğilerek. "Ama beni aklından hiç çıkaramayacaksın." Beni bir anda sertçe sırtüstü çevirdi ve çırpınmaya çalışırken ağzını ağzıma yasladı. Kurtulmak için saçlarını tutup çekiştirdim fakat bu onu güldürdü. Tekmeler savurdum, kahkaha attı. Ağzı boynumdan aşağıya indi ve üzerimdeki beyaz atleti de çıkardı.

O an bile bu kadar net değildi ama şimdi kendimi bu şekilde izlemek bütün yaşlarımdan daha gözle görünürdü. Korkuyordum, ölmek istiyordum hatta ölmek üzereydim ama kimse beni duymuyordu. Öyle çaresiz bir andı ki bağırmak da faydasızdı, ağlamak da faydasızdı. Çırpındıkça daha fazla canım yandı ama onun canı yanmadı.

Ağzı vücudumun her noktasında gezindi. Sesim kısılana kadar çığlık atmaya devam ettim ve yüzüme ağır bir tokat geçirdiğinde son sesimi de kaybettim. Ağzımın içine kan oturdu, tükürdüm, çarşaf kanın rengini aldı.

"Yapma!" diye bağırmaya çalıştım ama ayaklarım hareket etmiyordu. Buz gibi olan bendim, ateş gibi olan çocukluğumdu. Onu ben bile kurtaramadım, o orada çırpınırken elim ona uzanamadı. Ağlayamıyordum bile, eller boğazımdaydı sanki. Kim beni bu kadar öldürmeye çalışıyordu?

Yedinci yaşım çırpındı, çırpındı, çırpındı. Ama sonunda bir ölüden farkı kalmadığında, elleri iç çamaşırına uzandı. "Artık hazırsın," dedi o iğrenç nefesini vererek. "Benim için hazırsın güzel kızım."

Çocukluğumun pencereye bakan gözleri bana döndü. Göz göze geldik, sanki beni gördü. "Yalvarırım," diye fısıldadı fakat biliyordum, baktığı boşluktu. "Beni kurtarın."

Pantolonunun kemerinin açıldığını duydum, çocukluğum bakamadı ama ben gördüm. Yüzündeki o iğrenç tebessümü, heyecanını ve gözlerindeki parıltıyı. Çıplak vücudunu, bütün her şeyi. Celladımı gördüm, nefesini alıp verirken o aldığı her nefes için kalbini sökebileceğimi hissettim ama maalesef çocukluğum bunu hissetmedi. Dudağının kenarından damlayan kanla, saçları aşağıya sarkmış bir şekilde boşluğa baktı. Gözünden akan yaşlar sessizdi.

Ölümü bekledi. Daha fazla ölmeyi bekledi. Ölürken de bir insanın defalarca ölebileceğini hissetti.

O gece, yedi yaşındaki ölümümü kendi gözlerimle izledim.

Elimi tuttu, iki bacağının arasına götürüp, "Tut," dedi. Parmaklarımda his yoktu. "Tut!" diye bağırdı. Ellerimi hissetmiyordum. Zorla parmaklarımı kıvırdı, tutturdu.

Yirmi üç yaşındaki Helin olarak ben izleyemedim, gözlerimi yummak istedim ama kapatamıyordum bile. Ben bunu kaldıramazken yedinci yaşım hissetmişti, dokunmuştu, nefesini almıştı. Nasıl hâlâ katlanabiliyordum yaşamaya? Bu ağırdı.

Kendini bana hazırladı, benimle beraber. Gözlerindeki zevki gördüm, o zevk için canını alsaydım bin parçaya bölerdim onu. Yedinci yaşıma yüzüne baktırmaya zorladı ama bakmadım, bakmadı. Gözlerimi sıkıca kapatmıştım, boğazımdan hırıltılı nefesler geliyordu. Göğsüm kalkıp iniyordu, nefes almak imkânsızdı. Artık ölüm istiyordum, ölümden başka hiçbir yolum yoktu.

En sonunda elimi iteklediğinde her şey bitti sanmıştım, yine öyle sandım ama bitmemişti. Zorla bacaklarımı ayırdı, beni izledi. Çocukluğum utançla yutkundu. Nefretle yutkundu. "Benim güzel kızım," dedi. Ve bir kez daha tekrar etti: "Her şey senin suçun."

Ve o anın içinde kendi kurtuluşumu hissettim, gördüm, anladım. Bir anda polisin siren sesleri geldi ve dış kapı art arda yumruklanmaya başladı.

Yedinci yaşımın sonunun silindiği an, bu andı. Kurtuluşumdu. Öldüğüm yerde tekrar canlanışım bu şekilde olmuştu.

Pencereden içeriye polis ışıkları çarpmaya başladı, mavi ve kırmızı ışıklar yedinci yaşımın gözlerini aldığında o içindeki *umudu*, bir daha asla hissedemez sanıyordu. Ama hissetmişti. Yirmi iki yaşında Sokak Nöbetçileri'yle tanıştığı zaman, o *umut* yeniden yeşermişti.

Dayım sakince pencereye baktı, sonra çalan kapıya kulak kesildi. Her zaman olduğu gibi sakindi ama gözlerinden korku geçmişti. Yedinci yaşıma baktı ve bir kez daha pencereye döndü. O an sanki benimle göz göze geldiğinde ölecekmişim gibi hissettim ama bir o kadar da onun ölümünün verdiği hazzı düşünmüştüm.

Üzerimden kalktı. "Sanırım bir yanlışlık olmalı," dedi yedinci yaşıma doğru. "Hemen geliyorum."

Hareket etmedik. Dayım üzerimden kalktı. Pantolonunun fermuarını çekti, kemerini taktı, saçlarını düzeltip omuzlarını dikleştirdi. Boğazını temizleyerek odamdan çıkıp gitti, kapı art arda çalmaya devam ediyordu.

Ve birkaç dakika sonra asla unutamadığım o anı, bir kez daha gözlerimin önünde canlandı. Benden birkaç yaş büyük bir erkek çocuğu pencereden tırmandığı yerden, "Hey," diye seslendi bana. Kırmızı ışıklar turkuaz gözlerine çarptı ama o mavilikler, kırmızı ışıklara umut gibi doldu. Zorlukla hareket etti. Yedinci yaşım baygın gözlerle ona baktı. "Hey," dedi bir kez daha. "Fazla zamanımız yok, seni kurtarmamız için benimle gelmen gerekiyor." Çırılçıplak vücuduma bakmadı ama ne olduğunu anlamış gibiydi. Yedinci yaşım bunun utancıyla nasıl baş edeceğini bilmiyordu, hâlâ da bilmemeye devam ediyordum.

Yedinci yaşım başını hafifçe kaldırdı. Erkek çocuğu hareket etmeye çalıştı ama edemedi. Dış kapı açıldı, sonra bir çarpma sesi geldi, ardından düşme sesleri. Erkek çocuğu dudaklarını bastırdı, gözlerini kocaman açtı. "Hey, beni duyuyor musun? Çok az zamanımız var. Oraya çıkmama yardım et ya da sen gel. Sana kötü bir şey yapmayacağım."

Yedinci yaşım doğruldu. Yere düşen beyaz geceliği alıp zorlukla başından geçirdi. İçeriden daha fazla gürültü geldi. Gözlerim bir odanın kapısına dönüyordu, bir de pencereye. "Sen kimsin?" diye fısıldadım ona bakıp. O an, ona bakarken nasıl umutla dolduğumu anımsıyordum ama öyle bir güvensizlikti ki başka bir felaketin kollarına atılacağımdan

emindim. O an, o erkek çocuğu beni cehenneme davet ediyor gibi geliyordu ama ben zaten cehennemin ortasındaydım.

"Seni kurtarmak için çabalıyoruz," dedi kısık sesle, sonra yalvaran gözlerle bana baktı. "Lütfen buraya gel." Elini uzattı. "Elimi tut, seni buradan çıkarayım." Artık tutunmakta zorlanıyor gibiydi.

Başka çarem var mıydı? Başka çarem yoktu. Dayımın içeriden bağırma sesleri geldi fakat bir süre sonra kahkaha gibi çıkmaya başladı.

Düşünmedim bile çünkü başka çarem yoktu. Üzerimde beyaz geceliğimle, altıma iç çamaşırımı bile giymeden o mavi gözlü erkek çocuğuna doğru yürüdüm fakat ayaklarımın altında kesikler vardı ve dizlerim titriyordu. Yürümekte zorlanıyordum. Şifoniyerin ilk çekmecesini açtım ardından annemden bana hatıra kalan o tek anahtarı avcumun içinde tuttum. Paslanmış siyah anahtar bana annemin yadigârıydı.

Başka hiçbir şey almadım. Kırmızı ışıklı odada ise yedinci yaşımı bıraktım.

Mavi gözlü erkek çocuğunun bana uzattığı eline baktım, dayımın seslerinin gitgide yaklaştığını duydum fakat başka çarpma sesleri de geliyordu. Tokat gibi. Ardından dayımın da inleyen sesini işitiyordum.

"Tut," dedi çocuk, bana elini göstererek. "İnmene yardım edeceğim."

"Ama orada neler oluyor?" diye fısıldadım acıyla, kapıyı göstererek.

Mavi gözlü çocuk kederle nefesini verdi. "Halledeceğim, halledeceğiz. Şimdi elimi tut."

Birinci katta oturuyordu, sürekli ev değiştiriyordu ama kırmızı ışığını asla değiştirmiyordu.

Düşünmedim, elim erkek çocuğunun sıcak elini tuttu ve bacaklarımı pencereden aşağıya sarkıttım. Çıplak ayaklarımı koyacak yer aradım, mavi gözlü çocuk ayağını çektiğinde aşağıki pencerenin demirine yasladım. "Ben ineceğim," dedi. "*Sen de benim yolumu takip et,* tamam mı?"

Ona boş boş baktım. Aşağıya düşmek de umurumda değildi, ölmek de. Bunu görmüş olmalı ki gözleri çıplak ayaklarıma kaydı, morarmıştı ve yer yer kesikler vardı. "Polisler," diye fısıldadım fakat ortada polisler yoktu. "Onlar neredeler?" Işıklar yerli yerindeydi, siren sesleri de öyle ama polisler yoktu.

Dediklerimi duymazlıktan gelip ayaklarıma bakarak, "Keşke seni taşıyacak gücüm olsaydı şu an ama ben de senin gibi çocuğum," dedi. "İnebilecek misin?"

Başımı olumlu anlamda aşağı yukarı salladığımda bir ayağımı onun koyduğu demirin oraya koydum. Ardından ne yapıyorsa onu tekrar ettim. Onun gittiği yoldan gittim; o ilerledi, ben arkasından ilerledim. En sonunda evin aşağısındaki çimenliğe bastığımızda mavi gözlü çocuk bir an bile beklemeden kolunu belime sarıp koşmaya başladı.

Kesilmiş ayaklarımla zorlukla onunla koşarken köşede duran bir kasetçaları ve yanındaki ışıklandırmayı gördüm. Eğilip onları aldı, sesi ve polis ışıklarını kapattı. Beni kurtarmak için yapılmış ucuz bir oyundu ama işe yaramıştı. Aslında polisler yoktu. Bir çocuğun kurabileceği en basit plandı.

Beni tutmaya devam ederken koştu, nefesim kesildi ama o koştu. Evin oradan uzaklaştıkça benim ayaklarım daha fazla kesildi. "Dur," dedim en sonunda nefes nefese. "Ayaklarım çok acıyor, dizlerim titriyor, dur lütfen."

Duraksadı, dönüp bana baktıktan sonra uzakta kalan evi gözlerine kestirdi, ardından gidebilecek bir yer aradı. Açık kumral saçları ter içinde kalmıştı. Üzerinde büyük siyah bir mont vardı, gözlerinin maviliği ise sokak lambalarının altında daha belirgindi. Yüzü kir içindeydi. "Gel," deyip beni bir binanın altına çekti.

Merdivenin basamağına beni oturtup karşımda durdu ve bir an bile düşünmeden üzerindeki büyük montu çıkarıp omuzlarıma yerleştirdi. Ben durup onu boş boş izlemeyi sürdürürken montu kollarımdan geçirdi. Ardından ayakkabılarına uzandı ve botlarını da çıkardı. Çoraplarıyla kaldığında önümde eğilip çıplak ayak bileğimi tuttu, acıyla irkildiğimde yüzünü buruşturdu ve yaklaşıp ayağımın üzerindeki kesiklere üfledi.

"Sen kimsin?" diye sordum bir kez daha. "Beni neden kurtardın?"

"Bunların cevabını ben veremem," diye yanıtladı beni. "Ama seni ben kurtarmadım. Ben bir şey yapmadım."

"Yaptın," dediğimde ayağımı bana büyük gelen siyah botuna yerleştirip diğer ayağımı üfledi ve o ayağımı da ayakkabının içine yerleştirdi.

"Çok üşüyorsun," dedi titreyen dizlerime bakıp. Üşüdüğüm için titrediğimi sanıyordu. "Biliyorum, çok yoruldun ama burada duramayız, gitmemiz gerekiyor." Elimde sıkıca tuttuğum anahtarı montun cebine koyup zorlukla ayağa kalktım. Tekrar eğildi ve bağcıklarımı sıkıca bağladı. "Bu bizi on dakika idare eder gibi görünüyor." Yine doğruldu ve yüzümdeki tokattan kalan ize baktı. Çok acıyor mu, demedi. "Çok acıyordur," diye fısıldadı. "Seni sıcak bir yere götüreceğim."

Sadece, "Üşüdüğüm için titremiyorum," diyebildim çünkü montu beni ısıtmıştı, botları da öyle. Bana cevap vermedi. Tekrar koşmaya başladık. Bu sefer beni tutmamıştı ama ayağımdaki kesiklere rağmen o evden uzaklaştığımı düşünmek, gücümü geri getirmişti.

En sonunda terk edilmiş bir inşaatın önünde durduk. Beklemeden içeriye girdi, ben de içeriye girdim ve ortada yanan ateşi, yerdeki battaniyeyi ve birkaç parça yiyeceği gördüm. Mavi gözlü çocuk bana bakıp o battaniyeyi gösterdi. Ağır adımlarla gidip o battaniyenin üzerine oturduğumda karşımdaki ateş direkt yüzüme çarptı.

O da karşıma çöktü ve su şişesini bana uzatıp içirdi. Büyük yudumlarla içtiğim su neredeyse bittiğinde, "Burada sabaha kadar güvende olacaksın," dedi başını sallayarak. Yine ateşin kırmızı ışığı gözlerine çarpıyordu ama bu sefer daha huzurluydu. "Benim şimdi tekrar o eve gitmem gerekiyor."

"Gitme," dedim korkuyla, gözlerimi kocaman açarak. "O eve gitme. O eve gidersen çıkamazsın. Bunu yapma."

"Gitmem gerekiyor," dedi bir kez daha. "Eğer birisi gelirse bu yerin *nöbetçisi* olduğunu söyle, tamam mı? Sen bir nöbetçisin."

"Nöbetçisi mi? Nöbetçi miyim?"

"Evet."

Üzerimdeki monta baktım. "Bunu alabilirsin artık," derken elim koluna dokundu ve buz gibi olduğunu gördüm.

Başını iki yana salladı. "Sende kalabilir."

"Ama buz gibisin."

"Ben de üşüdüğüm zamanlar buz gibi olmam." Sessizlik oldu. Ben üşüdüğüm için titremiyor, o üşüdüğü için buz kesmiyordu. Nefesini verdi, önüme sandviçi uzatıp doğruldu. "Kendine iyi bak," dedi geriye adım atarak. "Çünkü bugün kurtuldun."

O an kurtulduğuma inanmamıştım ama ona umutla bakarak, "Bir daha gelecek misin?" diye sormuştum.

İnşaattan çıkmadan önce, "Hayır, yoluna başka biriyle devam edeceksin ama emin ol benden daha iyi bakar sana, korkma," diye mırıldandı ve bir kez daha gözlerimin içine bakmadan yürüdü.

"Ya devam edemezsem!" diye seslendim arkasından.

Çıkmadan önce omzunun üzerinden bana baktı. "*Her zaman başka bir yol vardır*, bunu unutma." Sonra da gitti.

Zihnim hatırladığım ve hatırlamadığım anılarla doluydu ama bundan sonrası zihnimin çöken tarafında kalan kırık dökük evden geliyordu. Çünkü hatırlamadıklarım artık o evden çıkıp gözleriyle gözlerimin içine bakıyorlardı.

O inşaatta sabaha kadar gözlerimi kırpmadan durmuştum, yanan ateşi izlemiştim, ağzıma tek lokma sürmemiştim ve mavi gözlü çocuğun tekrar geleceği anı beklemiştim.

Sabahın ilk ışıklarıyla inşaattan içeriye başka bir çocuk girmişti; bu çocuğun yaşı biraz daha büyüktü. Altın sarısı saçları soluk ışığa rağmen parlıyordu. Bu anıyı zihnimden silmiştim; belki hiç uyumadığım için rüya sandığımdan, belki artık hafızam çöktüğünden, belki de direkt onun yüzünü gördüğümden.

Bana yaklaşırken korkuyla irkilip geriye kaçtıysam da o üzerime doğru gelmeye devam etmişti. "Sen kimsin?" diye korkuyla sordum. "Ben buranın *nöbetçisiyim*." Genç çocuk gülümsedi, yanıma oturdu ve yerdeki su şişesini aldı. Ağzına yaslayıp büyük yudumlarla son damlaları içti, sonra da şişeyi sönmek üzere olan ateşe attı.

Yüzünü ilk defa o an görmüştüm. Dağınık altın sarısı saçları, morarmış yüzü ve kanayan burnu. Elinin tersiyle burnundan akan kanı sildi. Üzerindeki siyah kazağı yırtılmıştı, altındaki pantolonu çamur içindeydi. Gözleri bana dönmüştü, o gözleri unutmak imkânsız gibiydi ama unutmuştum. Bir gözü maviydi, diğer gözü kahverengiydi. "Siz kimsiniz?" diye sordum endişeyle.

"Kurtuldun artık," dedi soluk bir sesle. Sesi yeni yeni olgunlaşmaya başlamıştı.

"Sana ne oldu?" diye sordum yüzüne bakarak.

"Seni kurtarırken oldu," dedi hızlıca. Korkuyla tırnaklarımı dizlerime geçirdim.

"Diğer çocuk nerede?"

"O da beni kurtarırken yok oldu," diye mırıldandı.

"Gelmeyecek mi?"

"Gelmeyecek," dedi net bir sesle. "Bundan sonra yollarını çizmende ben sana yardımcı olacağım."

"Sen kimsin ki?" diye sordum bir kez daha fakat cevap vermedi. Elinin tersiyle burnundan akan kanı silerken aynı eliyle gözünden akan yaşı da sildi. O ana kadar ağladığını bile fark etmemiştim çünkü gülümsüyordu.

Yüzü kana bulandı. Üzerinde sadece kazak olduğunu fark ettiğimde üzerimdeki mavi gözlü çocuğun montunu çıkarıp ona verdim. "Bu o çocuğun montuydu, ona verir misin?"

"Onu yeniden görürsem," dedi duraksayarak. "Veririm." Montun kollarına kollarını geçirdi. Ardından bir kez daha bana uzun uzun baktı. "Bugünü unutmak istiyorum," dedi başını aşağı yukarı sallayarak. "Yoksa birbirimize her baktığımızda hep bugünü hatırlarız." Gözleri ayaklarımdaki büyük botlara kaydı ve acıyla yutkundu.

"Nasıl unutacağız?" diye sordum, bana cevap vermedi ama nasıl başardıysa bu anıda kendini unutturabilmişti. Son hatırladığım, elini uzatıp beni yerden kaldırdığıydı.

Pencereden elini uzatıp beni kırmızı ışıklı odadan çıkaran, ilk yolumu çizen, beni kurtaran o adam, Yankı Sarca'ydı.

Düştüğüm yerde elini uzatıp beni kaldıran, bütün yollarımı oluşturan, beni kurtaran o adam, Koza'ydı.

İkisi o gece beni kurtarmak için nelerden vazgeçtiler bilmiyordum ama hayatımı kazanmam için ellerinden geleni yapmışlardı.

Ve tek bir şey daha vardı; o gecenin en büyük şahidi, anahtar, Yankı'nın montunda kalmıştı ve belki de orada kaybolup gitmişti.

Ağırdı, öylesine ağırdı ki bir daha aynı şekilde üçümüz o odanın içine girersek kurtulamazmışız gibi geliyordu. Kimler benim yüzümden zarar görmüştü, kimler benim uğruma hangi yollara girmişti?

Ben neler kaybetmiştim? Ben kendimden feda ettiklerimle nasıl oluyordu da nefes alabiliyordum.

Saçlarımda parmaklar hissettim ve sesler işittim. "İnliyor," dedi biri, bu sesi tanıyordum. Mutlu'ya aitti. Sokak Nöbetçileri'nin haylaz çocuğu Mutlu Sarca.

"Soğuktan olabilir mi?" Bu endişeli ses Bartu'ya aitti, Sokak Nöbetçileri'nin en merhametli adamı. "Gonca'yı çağıralım mı?"

Zihnimde yine anılar döndü, dayımın saçlarıma dokunan parmaklarını anımsadım, gözlerini ve yüzündeki o gülümsemeyi. Sonra saçlarımda yine parmaklar hissettiğimde korkuyla hatta daha fazla acıyla çığlık attım. Ellerimi kullanarak o elleri iteklediğimde hangisi kâbustu, hangisi gerçekti anlayamıyordum.

Gözlerim açıldı, tavandaki sarı ışığa bakışlarım çarptı, sonra elimde eller hissettim. "Dokunma!" diye haykırdığımda nefesimi vererek acıyla yanıma baktım ve onları gördüm: Sokak Nöbetçileri'ni, Koza'yı.

Lâl'in odasındaydım, yatakta uzanıyordum. Ayak ucumda Mutlu ile Işık vardı, başımın tepesinde Lâl, Bartu odanın ortasında durmuş korkuyla bana bakıyordu. Koza, Yankı'nın hemen arkasındaydı, gözleri gözlerime kilitlenmişti. Yankı ise yatağın yanına çökmüştü, acıyla yüzüme bakıyordu. Ellerini havaya kaldırmıştı. Yankı'nın ellerini ittiğimi anladım.

Kalbimdeki acı yükseldi, yükseldi, yükseldi; boğazıma kadar tırmandı, ardından nefesimi kesti. Acıyla bir kez daha bağırdığımda yatakta çırpınmaya başladım ve titreyen ellerimi saçlarıma geçirdim.

Onu görmüştüm, karşımdaydı. Çocukluğumun katili, kesilen saçlarımın sorumlusu, vücudumdaki izlerin sahibi karşımdaydı ve dikilip gözlerimin içine bakmıştı ama şu an? Şu an neredeydi? Tekrar Sokak Nöbetçileri'nin gözlerinin içine baktım, onu benden saklıyorlar mıydı? Bir kez daha bağırdım ve tırnaklarımı yüzüme geçirdim, Yankı'nın elleri beni engellemeye çalıştı ama, "Bırak!" diye bağırdım bir kez daha. "Dokunma bana! Uzak dur benden!"

Yataktan kalkmak için hamle yaptım fakat başımdaki sızı dönmesine neden oldu. Görüntüler titremeye başladı, yüzüme geçirdiğim tırnaklarımın arasından akan yaşları hissettim.

Yataktan kalkarken, "Helin," dedi Yankı fakat onu omzundan ittiğim için geriye sendeledi; Koza Yankı'yı düşmesin diye tuttu.

Koza. Gözlerimiz kesişti. Dayımı getiren o muydu? Bu odadaki herkes bir planın içinde miydi? Bu insanlar benim bir kurşunla göğsümden kendimi vurmama izin vermişlerdi, belki de en başından beri dayımın tarafındaydılar. O neredeydi? Gitmem gerekiyordu, kaçmam gerekiyordu, kurtulmam gerekiyordu. "Bana dokunmayın!" diye bağırdım. "Onu buraya getirmeyin!"

Koza bana bakarken, "Helin," dedi ilk defa saf bir duyguyla. Fakat ayağa kalkıp onu da omzundan ittim ve odadan çıkmak için koşmaya çalıştım, Bartu önüme geçip omuzlarımı tuttu. Başını iki yana sallarken gözlerindeki o korkuyu gördüm. İttim, itmeme izin vermedi fakat yüksek sesle haykırdığımda kalbimdeki acıyı en fazla bu şekilde geçirebilirmişim gibi geliyordu.

Öyle bir hisset ki göğsümde bir ağrı, boğazımda bir acı, beynimde bir zehir. Gitgide artıyordu. İlk defa bu kadar net hissetmiştim, ilk defa bu kadar net izlemiştim kendimi ve seneler sonra ilk defa karşımda dikilmişti.

Odadan koşarak çıktığımda titreyen dizlerim artık son noktasındaydı, beni yürüyemeyecek duruma getirmişti. Koridorda yere düştüğümde arkamdan birinin korkuyla inlediğini işittim, sonra benim düşüşümle koridordaki masada duran vazo düştü. Parçalar yere saçıldığında umursamadan o parçaların üzerine basarak sürünüp kalkmaya çalıştım fakat yine biri omuzlarıma dokundu. "Dokunma!" diye bağırıp arkamı döndüğümde yine Yankı'nın turkuaz gözleriyle karşılaştım. Ellerime kesikler doldu ama umursamadan koridordaki duvara sokulup yerden bir cam parçası aldım ve ona uzattım. "Benden uzak dur!" Hepsinin yüzüne baktım. "Benden uzak durun!"

Tarih tekrar ediyordu ama bu sefer, ben kendimi onlardan koruyordum, onlar beni kendinden değil.

Yankı çöktüğü yerde çaresizlikle bana bakıp ellerini saçlarına geçirdi. Bana öyle büyük bir çaresizlikle baktı ki nasıl göründüğümü ölesiye merak ettim ama bir yandan da umursamadım. Ağzımda kan tadı hissettiğimde elimin tersiyle dudağımın kenarını sildim, yere düştüğümde dudağımı kesmiş olmalıydım ya da hatırlamadığım o kısımda ne olduysa olmuştu. Belki de dayım yapmıştı, belki de hepsi beni izlemişti.

Deliriyordum.

"Helin," dedi Işık öne bir adım atarak fakat elimdeki cam parçasını biraz daha öne uzattığımda donup kaldı.

"Biziz," dedi Mutlu endişeyle. "Kâbus gördün. Biziz."

"Kâbus değildi!" diye haykırdığımda sesim koridorun içinde çınladı, duvarlara çarptı, oradan hepsine ulaştı. "Gerçeklerdi! Hepsi gerçekti!" Onun karşısında çırılçıplak olan vücudum, yine çırılçıplak kalmış gibi titriyordu. Halbuki giyiniktim.

Cam parçasını daha sıkı tuttum. Canım yandı ama içimdeki acı geçecek gibi değildi, başım dönüyordu, midem bulanıyordu, kendimden nefret ediyordum. Göğsümden bir silahla kendimi vurduğum zamanki duygularımla aynı duygulara sahiptim. Tek bir darbeyle bileğimi keserdim, boğazımı, hatta bu cam parçasını kalbime de saplayabilirdim.

"Helin," dedi Yankı gözlerine ulaşan çaresizliğin verdiği tınıyla. "Ben buradayım. Bak, ben buradayım."

"Dokunma bana!" diye bağırdım bir kez daha ama dokunmuyordu, temas bile etmiyordu.

"Tamam, dokunmayacağım," dedi kısık sesle. "Sen istemeden dokunursam ellerim parçalansın, dokunmayacağım. O elindekini bırak, canını yakıyorsun."

Gözlerimden yaşlar akarken o cam parçasını bırakmak yerine daha sıkı tuttum. Bu yaşadığımız an, hepsinin karşımda durup elimde silah varken beni izlediği andı. Koza yoktu ama onun da diğerlerinden geri kalır yanı yoktu. Sokak Nöbetçileri beni bir kez silahı göğsüme dayayacak duruma getirmişti; Koza bunu defalarca yapmama neden olmuştu. Beni bırakmıştı, beni yalnızlığa terk eden asıl kişi Koza'ydı.

Ona nefretle baktığımı fark etti ve diğerlerinin de bakışları ona döndü. Yankı dışında. Onun gözleri hâlâ elimde duran cam parçasındaydı. Aklımdan geçenleri mi okuyordu? Şimdi bu cam parçasıyla şahdamarımı tek seferde kesebileceğimi düşünüyordum, bunu anlamış mıydı?

Kahretsin, onu neden suçluyordum? Neden şu an zihnim bunları düşünüyordu? Koza'nın gözlerinin içine bakarak daha yüksek sesle ağlamaya başladığımda kalbimde ona karşı olan büyük kırgınlığımı ilk defa hissettim. Çünkü ona inanmaya başlamıştım ve ona inanmak, geçmişte çektiğim bütün acıların kırgınlığını bana bırakmıştı. Beni dayımın ellerinden kurtarmışlardı ama Koza sonra beni neden yapayalnız bırakmıştı? Yanında benim için hiç mi yer yoktu?

Koza yürüyüp Yankı'nın yanına çöktüğünde ikisinin de bakışları elimdeki cam parçasındaydı. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam ederken gözlerimi Koza'dan ayıramıyordum. Evet, onlar beni dayımın ellerinden kurtarmışlardı ama Koza senelerce o acıyla beni baş başa bırakmıştı. Belki yanımda olsaydı bu kadar iz bırakmazdı ama yanımda olmamıştı. Şu an bile Yankı'ya olan düşmanlığından ötürü benim yanımdaydı, onun için hırsları benden daha önemliydi. Eğer Yankı düşmanı olmasaydı, eğer Sokak Nöbetçileri'nin arasına ajan olarak gönderilmeseydim yine hiç karşıma çıkmayacak mıydı?

Cam parçasını tutan elim kalbime gittiğinde Yankı korkuyla öne atıldı, duvar kenarına daha fazla sokuldum. Koza'dan gözlerimi ayıramadım, ne hissettiğini çözmeye çalıştım. Pişmanlık var mıydı hiç benim için? Gözlerinde zerre pişmanlık göremiyordum.

"Beni neden yalnız bıraktın?" diye sordum Koza'ya ağlayarak. Sesim öylesine gür çıkıyordu ki işittiğimde daha fazla titriyordum. Hıçkıra hıçkıra ağlayarak, "Beni yalnız bıraktın," dedim ona bakıp. Suçlayıcıydım,

acılıydım, korkuluydum. "Bunu neden yaptın? Sen benim hayatımda tek güvendiğim kişiydin aslında."

İlk defa kendimden başka suçlayacak birini bulmuştum. Belki de bu çığlıklarımın nedeni buydu. İlk defa hesap soracak biri karşımdaydı. Bu da bir nedendi. İlk defa susmadan haykırabiliyordum. Bu en büyük sebepti.

Ona minnettar olmamı istiyordu, beni kurtardığı ve yaşamaya devam ettiğim için ama dayımdan sonra yaşadığım hayat yerine ölmeyi yeğlerdim, bunu biliyor muydu? Bakışlarından bildiğini anlayabiliyordum fakat beni cevapsız bıraktı. Bartu hareketlendi, Koza'nın arkasında durup gözlerimin içine baktı.

Işık'ın ise gözleri doldu ve başını önüne eğerek gözlerini kapattı.

"Neden?" diye inledim dişlerimin arasından. Elimden yere kan damlıyordu, bu umurumda değildi. "Benim sana ihtiyacım olduğunu biliyordun."

"Kriz geçiriyorsun," dedi Koza sakin bir sesle. "Mantıklı düşünemiyorsun."

Gözlerim Yankı'ya kaydı ve düşük omuzlarla bir elimdeki cam parçasına, bir gözlerime baktığını gördüm. Öyle çaresiz duruyordu ki birkaç dakika içerisinde delirecek gibiydi. Gözlerini elimden gözlerime çevirdiğinde göz göze geldik. İkimiz de eminim ki o güne gittik. Kendimi gözümü kırpmadan öldüreceğimi biliyordu, test edilmişti. "Bırak onu," dedi, şu an en önemli şey onun için buydu.

Başımı iki yana salladım. Bartu Koza'nın yanına biraz daha ilerleyip, "Bak, biz buradayız," dedi. "Karşında değil, aslında yanındayız. Her ne düşünüyorsan onları düşünmekten vazgeç." O da aynı günü düşündü, aslında o günün en büyük mimarı da Bartu'ydu.

Bartu'ya güveniyordum hatta ona söz vermiştim ama şu an öyle bir duyguydu ki rol yaptığını düşünüyordum. Bu aptallıktı, biliyordum ama sanki karşımdakiler benim düşmanımdı, bütün insanlar düşmandı. Oyunun içinde gibiydim, hepsi dayımın kuklalarıydı. Sırtımı yaslayacak kimsem yoktu; lanet olsun ki aslında benim kimsenin sırtına da ihtiyacım yoktu fakat bazen düşecek gibi olduğumda arkamda biri olsun istiyordum. Şimdi öyle olduğunu sandığım insanları düşmanım olarak görüyordum.

Aklımı kaçırıyordum.

"Aklımı kaçırıyorum," dedim Bartu'ya bakarak. Sonra Koza'ya döndüm. "Deliriyorum." Yankı'ya döndüğümde bana yaklaştığını fark ettim, yüzü daha yakınımdaydı ve biraz daha eğilmişti. "Ben uzun zamandır böyle hissetmemiştim, ben en son yedi yaşımdayken böyle hissetmiştim!" Koza'ya bir kez daha baktım. "Ben en son yedi yaşımdayken böyle hissetmiştim!" Bakışlarımı yere çevirip elime baktım. "Yedi yaşıma kadar defalarca öldürüldüm, yedi yaşımda ipten kurtarıldım diye yaşamaya devam ettiğim anlamına gelmiyor bu." Bunu Koza için söylemiştim ama anladı mı bilmiyordum.

Tekrar kendimi Sokak Nöbetçileri'yle tanışmadan önceki gibi hissediyordum. İçimdeki bu his geçer miydi? Umutlarıma ne olmuştu; her zaman başka bir yol vardı, o yollara inancıma ne olmuştu? Geçmeyecek gibiydi. Gözlerimi sıkıca yumduğumda yanımdan birinin rüzgâr gibi geçtiğini hissettim ama gözlerimi açmadım, hıçkırıklar artık nefesimi kesmeye başladığında ne kadar aciz göründüğüm umurumda bile değildi. Bugünü unutamazdım.

"Helin," dedi Yankı. Onun sesi bana her zaman iyi gelirdi ama şimdi iyi gelmiyordu, tınısında korku vardı. Öyle büyük bir korkuydu ki içimdeki korkuyla bile yarışırdı. "Sana yalvarıyorum," dedi o korkusuyla. "Yalvarıyorum, bırak o elindeki." Gözlerimin içine bakarak tetiği çekmeme izin veren Yankı Sarca, elimdeki cam parçasıyla kendime zarar vermeyeyim diye bana yalvardı.

Kendimi öldürecek miydim? O zaman silahı kaldırıp da göğsüme dayayacak gücüm vardı ama şu an avcumun içinde sıkıca tuttuğum cam parçasını tutup da bileğime yaslayacak kuvvetim kalmamıştı. Sadece daha canlı hissetmek için, ruhumdaki acı bitsin diye fiziksel acı çekmek istiyordum. Gücüm olsaydı kendimi öldürürdüm.

"Anlamıyorsun," dedim kısık sesle Yankı'ya. Gözlerimi açmadım, başımı kaldıramadım. Ağzımdaki kan tadı daha fazla arttı.

"Anlat," diye fısıldadı. Kendi sesimden ve onun sesinden başka hiçbir ses işitemiyordum. Biliyordum, herkes bizi izliyordu. "İzin ver, dokunayım sana, kaldırayım. Anlat bana, anlarım ben seni. Yemin ederim anlarım, seni anlamak için her şeyi yaparım ama yalvarırım o elindekini bırak."

"Anlayamazsın," dedim bu kez de fakat dişlerimi sıktığımı yeni anlıyordum. "Her zaman her şeyi anlayamazsın Yankı Sarca! Her zaman her şeyi göremezsin! Her acıyı geçiremezsin!"

"Elimden gelen her şeyi yaparım." Gözlerimi açtım ve öfkeyle yerdeki kan lekesine baktım, sonra öfkeli gözlerim ona döndü. Hâlâ korkuyla bakıyordu. "Seni anlamak için, görmek için, geçirmek için her şeyi yaparım. Biliyorsun, yaparım." Başını aşağı yukarı salladı. "Biliyorsun Helin. Her şeyi yapacağımı biliyorsun, yapmaya çalıştığımı görüyorsun."

Korku, acı, öfke, kin, nefret hepsi ağzımın içine dolduğunda, "Bak halime!" diye bağırdım yüzüne bakarak. "Geçmiş mi? Geçmemiş! Hiçbir şey değişmemiş! Olmamış, yapamamışsın çünkü ben aynıyım, her şey aynı. Durduğum yerden kıpırdamamışım bile, bana hiç iyi gelmemişsin. Artık bana umut vermekten vazgeç, bu bana kötülük!" Gözlerindeki korkunun yanına daha farklı bir duygu oturdu ama o duyguyu anlayamadım. Susmadım, bütün zehrimi ona döktüm. "Sürekli bir şeyleri iyi edeceğini sanıyorsun ama hiçbir şeyi iyi ettiğin yok senin. Beni iyi dinle! Artık umut vermekten vazgeç, bu beni daha fazla mahvediyor."

"Helin," dedi Yankı başını omzuna yatırarak. "Sana hiç iyi gelmedim mi? Neden böyle söylüyorsun?"

"Gelmedin," dedim dişlerimin arasından. "Gelmemişsin. Bana iyi gelmemişsin. Yeni fark ediyorum, hiçbir şey değiştirememişsin bende. Birazcık bile iyileştirmemişsin hatta belki de daha çok mahvetmişsin beni umut vererek. Lanet olsun!"

Sessizlik oldu. Herkes yüzüme baktı, herkes beni izledi fakat biri eksikti. Lâl ortalıklarda görünmüyordu. Bakışlarım hepsinin yüzünde gezinirken bir anda arkamdan biri kollarımı tutup havaya kaldırdı. Ardından Bartu ileri koştuğunda kollarımı tutan ellerden kurtulmaya çalıştım ama o avcumun içinde sıkıca tuttuğum cam parçasını zorlanmadan parmaklarımı açarak elimden alıp en uzak köşeye fırlattı. Göz göze geldiğimizde önümde eğilip üzerine yeni giydiği kazağını çıkardı ve avcumun içine bastırdı. Yüzüne bakarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığımda Lâl kollarımı bıraktı ve yanıma çöküp oturdu.

Başımı Bartu'nun omzuna yaslayıp ağlamaya devam ettim, Bartu bir kolunu omzuma sardı. Vücudum titrerken kazağıyla avcuma sıkıca bastırıyordu. Mutlu ile Işık da benim olduğum tarafa yürüdüğünde az önceki gibi duran iki kişi vardı.

Yankı ve Koza.

Yankı benim yüzüme bakıyordu, Koza Yankı'nın yüzünü izliyordu. Yankı'nın yüzünde parçalanmış bir adam gördüm, dağılan bir adam

gördüm; derin bir nefes verip gözlerini kapattığında eli saçlarına gitti. Bir süre kapalı gözlerle öylece durdu ve Koza'ya baktığımda ilk defa Yankı'ya bakarken o merhamet duygusunu gördüm. Birkaç saniye sürdü hatta birkaç saniyeden bile daha kısa ama ilk defa Yankı'ya karşı içindeki o merhameti gizleyemediğine şahit oldum.

Bakışları bana döndüğünde ise aynı merhamet yoktu. Ruhsuz bir bakış değildi, hangi duyguydu çözemedim. Beni umursamadı ya da umursamıyormuş gibi göstermek istedi. Zaten hep böyleydi, bir maskenin ve duvarın arkasından insanlara göstermek istediklerini gösteriyordu ama artık bana verecek cevapları vardı.

Bartu yüzüme eğilip, "Benimle konuşmak ister misin?" diye sordu kısık sesle. Yüzüme gelen saçlarımı geriye atarken Yankı'nın tam gözlerimin içine baktığını gördüm. Gözlerinden verdiğim sözlerimi ve verdiği sözleri okudum. Ne olursa olsun ona giderdim, ne olursa olsun ona sığınırdım; bunu biliyordu.

Az önce söylediklerime rağmen, bütün o cümlelere rağmen bana elini uzattı Yankı. "Gel," dedi kaşlarını kaldırarak. Eli çocukluğundaki elini anımsattı. Yankı'da fark ettiğim en önemli özellik, kurşun geçirmez gururuydu. Fakat şimdi karşımdaki düşük omuzlarıyla, bakışlarıyla gururunu da hiçe saymış gibiydi.

Ama benim yedinci yaşımı anlatacak gücüm yoktu, şu an bunu yapamazdım.

Gözyaşlarım sessizce akmaya devam ederken, başımı Bartu'nun omzundan çektim. Elimin tersiyle dudağımın kenarındaki kanı sildiğimde, "Koza'yla konuşmak istiyorum," dedim titreyen bir sesle. "Bizi yalnız bırakır mısınız?"

Yine sessizlik oldu fakat bu seferki sessizlik ölüm sessizliği gibiydi. Zamanın bile durduğunu hisseder gibi oldum ama hayır, zaman benim dışımda burada olan diğerleri için durmuştu. Bartu şaşkınlıkla gözlerini gözlerime ağır ağır çevirdiğinde kaşlarını kaldırdı ve başını iki yana salladı. Her neyi yapmamı istemiyorsa yutkundu fakat umursamadan Koza'nın gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Bartu'nun gözleri bu kez de Yankı'ya kaydı ve herkesin Yankı'ya baktığını gördüm.

Bense onun yüzüne bakmak yerine bana uzattığı eline odaklandım. Biliyordum, gözlerine bakmam gerekiyordu ama yapamadım, nedeni yoktu, onun turkuaz gözlerinin içine dönüp de bakamadım ama her

nasıl bakıyorsa Bartu nefesini verip, "Helin, yapma," dedi fısıldayarak. Her nasıl bakıyorsa Bartu'nun içinin acıdığını hissettim.

Yankı'nın parmakları yavaşça kıvrıldı, ardından elini aşağıya indirip beni izledi, sonra çöktüğü yerden sakince doğruldu. Koza'nın bakışları Yankı'ya kaydığında o da onun nasıl baktığını görüp kaşlarını kaldırdı. Hayır, yine bakamadım, bunu kendime yapmadım.

"Aşağıya inelim," dedi birkaç dakika sonra Yankı. "Koza'yla..." Birkaç saniye bekledi, adımı söylemedi. "Konuşsunlar. Şu an Koza'yla konuşmaya ihtiyacı var." Sonra sakin adımlarla yanımızdan ayrılan ilk kişi o oldu; adım seslerinden ses tonuna kadar bütün parçaları sanki yanımdaydı ve geride bana onları bırakmıştı.

Mutlu bir an bile beklemeden Yankı'nın arkasından gitti, sonra da Lâl. Işık elini sırtıma koyup sıvazlayarak beni anladığını gösterdi ya da her neyse, bilmiyordum. Bartu ise en sona kalan kişi oldu. Koza'ya dönerek, "Umarım saçma sapan bir planın yoktur Koza," dedi. "Umarım şu anı bile fırsata çevirmeye çalışmazsın."

Koza ilk defa gülümsemiyordu ama Bartu'ya bakarken gözlerini devirip, "Ona zarar verecek değilim," dedi sakince.

Bartu hiç beklemediğim bir anda, "Ona abisi olduğunu söylemişsin," dedi. Koza'nın gözlerine şaşkınlık oturdu ama çok kısa sürdü. Bunu Bartu'ya söylediğimi bilmiyordu. " Helin sana inanabilir ama ben sana karşı her zaman şüpheciyim." Bartu'nun omzumu saran kolu benden uzaklaştı ve kazağını avcumun içinde bırakarak ayağa kalktı. "Bil diye söylüyorum, ona ufacık zarar verirsen senin geçmişini de şimdini de geleceğini de sikerim, ona geçmişte kötü bir şey yaptıysan ve Helin bu yüzden bu haldeyse yine sikerim. Anlatabildim mi?" Koza cevap vermedi ama Bartu'nun yüzüne bakmaya devam etti. "Puşt gibi sırıtmadığına göre anlamışsındır."

Son kez bana baktı. "Adımı seslenmen yeterli," dedi uyarıcı bir tınıyla. "Biz aşağıdayız." Onu onaylayarak başımı salladığımda Bartu da yanımızdan ayrıldı ve birkaç saniye sonra onun da merdivenlerde adımlarını duyduk.

Onun arkasından Koza'yla yine göz göze geldik. Nasıl bakıyordum bilmiyordum ama, "Kâbusunda ne gördüysen benden nefret ediyorsun şu anda," dedi gözlerini kısarak. "Her ne olduysa benden nefret etmene neden olmuş ama ben diğerleri gibi sen kötüsün diye seni alttan

almayacağım." Gözlerinde zerre merhamet yoktu. "Bu yüzden benimle konuşurken kelimelerine dikkat et."

Gülümseyerek çenemi havaya kaldırdım. Saatler önce elimi tutup aynı acıları benimle beraber çektiğini söyleyen adam, şu an karşımda zerre merhamet belirtisi göstermeden konuşan adamdı. Beklemeden, tokat gibi yüzüne vurarak, "Dayımı gördüm," dedim gözlerinin içine bakarken. "O burada."

Gözleri donuklaştı, hiçbir tepki vermeden yüzüme bakmaya devam etti. "İmkânsız," dedi sadece.

"Onu gördüm," dedim kelimenin üzerine basarak. "Tam karşımdaydı. Hatta benimle konuştu."

"Bu imkânsız," dediğinde kaşları hafifçe çatıldı ve nefesini verdi. Gözlerinin içindeki korku muydu yoksa ben mi yanlış anlıyordum yine? "Onu takip ediyorum. Şu an bu şehirde değil."

Bir kez daha gülümsedim fakat canımın acıdığını o da anladı. "Onu takip edecek kadar ona yakınsın, öyle mi?" Başımı iki yana salladım, gözlerimi bürüyen hırsı ben bile hissediyordum. "Hatta onun nerede olduğunu bilip rahatça başını da yastığa koyabiliyorsun, öyle mi? Ve onun cezasını çekmesi yerine rahat bir nefes almasına göz yumuyorsun, öyle mi?"

Yutkundu. Gözlerini kıstı ve başını omzuna yatırdı. Sorularımın hiçbirine cevap vermeden, "Bu imkânsız," dedi üçüncü kez. "Hayal görmüşsündür ya da bir kâbustur. Büyük ihtimalle düşerken başını vurdun."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye hırlayıp elimin tersiyle yanaklarımdaki yaşları sildim. Ağzımın içindeki kan tadı geçmiyordu ama şu an Koza'nın hissettirdikleri daha büyük bir zehir etkisi yaratıyordu. "Hayal görmek mi? Kâbus mu?" Sesimi biraz daha kıstım, sonra bir anda onu sertçe yakasından tutup kendime çektim. "Birçok gece onu kâbuslarında yaşatmış biri olarak söylüyorum, kâbus değildi. Hayal hiç değildi. Karşımdaydı; bana, beni bulduğunu söyledi ve sonrası..." Çenem kasıldı. "Sonra bayılmış olmalıyım. Sonrası yok. Beni ne kadar süre sonra buldunuz?"

Koza bir gözlerimin içine, bir yakasını sıkıca tuttuğum elime bakarken yavaşça o da elini kaldırdı ve parmaklarını bileğime sardı. Sonra elimi sakince itekleyerek, "Seni Mutlu buldu, yerde baygınmışsın," dedi soğuk bir tınıyla. "Beş dakika bile geçmemiştir."

"O halde o beş dakika içerisinde benim karşıma çıktı." Ensemden aşağıya bir ürperti indi, ben bayılmıştım ve o bayıldığım anlarda bana dokunmuş olabilir miydi? Saç diplerime kadar ürperdim. "Bana kendini gösterdi, belki de bu bir tehditti."

Koza gözlerini devirip burnundan nefesini verdi. "Sana sadece kendisini gösterip gitti mi yani?" Gülerek başını iki yana salladı. "Bu onun taktiği değildir, onu tanıyorsun."

"Hayır, tam da onun taktiği," diyerek dişlerimi sıktım. "Oyun oynamayı sever." Sanki canım hiç acımıyormuş gibi dudaklarımı dişlerimin arasına aldım ve birkaç saniye öyle bekledim, ardından "Seninle hiç oyun oynamadı mı Koza?" diye sordum. "En iyi sen anlarsın şu anda beni."

Koza yüzüme bakarken kendisine düşünme süresi tanıdı, ardından çöktüğü yerden kalktığında elini bana uzattı. "Ayağa kalk," dedi hâlâ o buz gibi tınıyla. "Gidip gerçekleri mi görmüşsün yoksa kâbus muydu onu öğrenelim."

Uzattığı eline gözlerim kaydığında az önce Yankı'nın bana uzattığı eli gözlerimin önüne geldi. Bunu yaparken bile ondan daha üstün olduğunu bana kanıtlamak aklından geçiyordu, değil mi? Hatta ben o eli tutarsam birkaç gün sonra Yankı'ya onun elini tuttuğumu söyleyecekti. Bana uzattığı elini görmezlikten gelerek kendim duvardan destek alıp ayağa kalktım ve titreyen dizlerimi umursamadan avcumda duran Bartu'nun kazağını yere attım. Kan durmuştu fakat kesik derin olduğundan ötürü avcumun içini yakıyordu.

Koza elini tutmamış olmamı umursamadı ama tek kaşını da kaldırmayı ihmal etmedi. "Kâbus değildi," dedim üstün bir sesle. "Bunu kanıtlamak için beni onun yanına götürmeyeceksin, değil mi?" Korkmadığımı göstermeye çalışıyordum ama sesim bile soruyu sorarken hemen titremişti.

"Hayır," dedi, ardından başıyla bana işaret verip merdivenlere yürüdü. "Ekip'in yanına gideceğiz, senin asıl evine yani. Onu takip ettirdiğim sistem orada."

"Takip ettirdiğin sistem mi?" Duvardan destek alarak arkasından yürürken avcumun içindeki kan kurusa bile duvara silik lekeler bırakıyordu. Şu an, bu evin içerisinden Koza'yla çıkmak eskiden olsa asla tercih etmeyeceğim bir durumdu fakat nedense tek çarem buymuş gibi onun arkasından yürüdüm.

Koza benden önce merdivenleri inerken, ben tırabzanı sıkıca tutup aşağıdaki sessizliğe kulak verdim. Kimseden çıt çıkmıyordu, herkesin beni beklediğine emindim. Koza odaya doğru başını eğerken ben merdivenin son basamağında bekledim, onları göremiyordum. "Biz çıkıyoruz," dedi rahat bir sesle. "Helin'i isterse geri buraya bırakırım."

Öylece, onların arasından,Koza'yla beraber bu evden çıkmak nasıl görünecekti? Aslında sorguladığım zaman birçok cevaba erişebilirdim fakat şu an önemli olan bunlar da değildi. O kadar çok düşünce zihnimde dönüyordu ve bir yandan da o kadar düşünemiyordum ki hangisinin mantıklı olduğuna anlam veremiyordum.

Sessizlik devam etti, merdivenin basamağından inip Koza'nın arkasında durdum ve içeriye baktım. Mutlu ve Işık koltukta oturmuşlardı; Bartu ayaktaydı, emindim ki durmadan endişeyle volta atmıştı. Lâl masanın bir köşesine yerleşmişti, gözleri Yankı'nın üzerindeydi. Yankı'nın ise profilini görüyordum. Oturduğu sandalyede bacaklarını öne uzatmıştı ve elleri ceplerindeydi. Gözleri boşluktaydı, bütün Sokak Nöbetçileri dönüp bize baktı ama o başını bile çevirmedi.

"Çıkıyor musunuz?" diye sordu Bartu kaşlarını çatarak. "Nereye?"

"Nereye gittiğimizi söyleyecek olsam cümlenin başında konum verirdim," diyerek yanıtladı Koza Bartu'yu. "Ama Helin söylemek isterse..."

"Sikik sikik konuşmanın sırası mı?" diyen Bartu'nun sesi öfkeli çıkıyordu. Bakışları bana döndü. "Ben de geliyorum, her nereye gideceksenız, ben de geleceğim."

"Bartu," dedim sakin görünmeye çalışarak ama imkânsızdı, sesim hâlâ titriyordu. Ben konuştuğum anda Yankı başını çevirip bize baktı ve ilk baktığı yer elim oldu, ardından gözleri gözlerime çevrildi, bakışlarımı hızlıca ondan ayırdım. "Hemen geleceğim, bir yere kadar gitmemiz gerekiyor..."

Bartu, "Hayır," dedikten sonra bize doğru yürüdü. "O kadar da değil, ben de geliyorum."

"Bartu," dedim bir kez daha.

"Helin, saçmalıyorsun," diyen Bartu kaşlarını kaldırıp gözlerini açtı. "Konuştuklarımızı hatırla."

Koza omzunun üzerinden bakarak bütün tercih hakkını bana bıraktı. Bu oldukça basit bir andı ama onunla Sokak Nöbetçileri arasında karar veriyormuşum gibi hissetmem çok saçmaydı. "Hatırlıyorum,"

dedim duruşumu düzelterek. "Ben iyiyim, sadece şu an Koza'yla gitmem gerekiyor, sonra anlatırım, olur mu?"

Bartu kızgınlıkla nefesini verip, "Şu an ne yaptığının farkında..." dediği esnada Yankı keskin bir sesle Bartu'nun cümlesini yarıda kesti. "Bartu, uzatma. Eğer gitmek istiyorsa gidebilir, sana ihtiyacı olsaydı seni de çağırırdı." Bana bakıyor muydu bilmiyordum ama benim gözlerim Bartu'dan ayrılmıyordu. Sesindeki tını kalbimin içinde bir parçanın çatlamasına neden oldu fakat bu çok uzun sürmedi.

Bartu Yankı'ya dönüp bir şeyler söyleyecek olduğunda gözlerim Koza'nın profiline kaydı. Normalde böyle anlardan inanılmaz keyif alan Koza'nın yüzünde ne tebessüm vardı ne de eğlendiğini gösteren bir emare. Birkaç saniye bekledikten sonra Yankı'nın olduğu tarafa bakarak, "Onu geri getiririm," dedi başını sallayarak. "İsterse."

Yankı beklemeden, "Gelmek isterse geri getirirsin," dedi düz bir sesle. Birkaç saniye geçti, nefesini verdi, sonra kalbimdeki çatlağın daha fazla derinleşmesine neden olan o cümleyi kurdu: "Helin'in eline bir şeyler sar, o umursamaz."

Koza'nın yine alaya almasını ya da keyiflenmesini bekledim ama, "Denerim," dedi sadece. Sonra hiçbirinin yüzüne bir kez daha bakmadan kapıya yürüdü. Ben Yankı hariç hepsinin yüzüne bakarken kendimi bulduğumda en kızgın bakan kişinin Lâl olabileceğini düşünürdüm ama en kızgın bakan kişi Mutlu'ydu. Bakışları bir Yankı'ya dönüyordu, bir bana.

"Geri geleceğim," dedim kısık bir sesle ve korkarak Yankı'ya döndüm, neyse ki başını çevirmişti ve profilini görüyordum. Yüzünde mimik oynamadı, nefes bile almıyor gibiydi. Onu çağırmalı mıydım? Ama ona hiçbir şey anlatmamıştım, benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu, sadece tahmin ettikleri vardı. Henüz bunlar için hazır değildim.

Tam arkamı dönüp gideceğim sırada Bartu, "Telefonunu yanına al," dedi ve omzumun üzerinden dönüp ona baktım. "Her ihtimale karşı sana ulaşabilelim."

"Bartu, bir şey olmayacak," diye mırıldandığımda rahatlatıcı bir şekilde gülümsemeye çalıştım ama gülümseyemedim. "Birkaç saate geleceğim." Bana hâlâ uyarıcı gözlerle bakmaya devam etti ve benden bir hamle bekledi ama bunu yapmayıp kapının önünden ayrıldım. Ayakkabılıktan ayağıma botlarımı geçirip üzerime Yankı'nın vestiyerdeki siyah

deri ceketini aldım ve Koza'nın açık bıraktığı kapıdan çıkıp arkamdan kapattım. Bir kez daha eve dönüp bakmadan ilerideki Sokak Nöbetçileri'ne ait siyah araca binen Koza'ya doğru ilerledim. Anahtarı ne zaman almıştı?

Bu evden onları arkamda bırakarak ilk çıkışım değildi ama bu evden Koza'yla beraber ilk çıkışımdı. Hem de büyük bir kasırganın arkasından bu yaşanmıştı, neler düşüneceklerdi bilmiyordum çünkü beraber arabaya bindiğim kişi öylesine biri değildi, Yankı'nın tek düşmanıydı.

Hava hâlâ karanlıktı, 2020'nin ilk günüydü. 1 Ocak. Unutulmaz yapacağım konusunda Yankı'ya söz vermiştim, başlarda ikimiz için de güzellikler getirmiştim ama şimdi, ikimizin de asla unutamayacağı kötülükler olmuştu. Soğuk hava yüzüme çarptıkça kendimle yüzleştim biraz daha fakat geriye de dönmedim. Koza arabanın motorunu çalıştırırken yolcu koltuğuna yerleşip kapıyı kapattım. Dümdüz karşıma bakarken Koza beni şaşırtarak, "Kimseyi yanında istemediğine emin misin?" diye sordu.

Düşünmeden, "Eminim," dedim ve emniyet kemerimi sertçe çekerek yerine taktım. "Hemen gidip geri dönelim."

Koza üstüne başına bakıp söylendi çünkü hâlâ Gargamel kostümü vardı fakat onu umursamadım ve başımı pencereye çevirip dirseğimi kapının koluna koydum. Elim çenemdeyken gözlerim Sokak Nöbetçileri'nin ahşap evini buldu. Pencerede hareketlenme vardı, perde kımıldadı; kim bizim arkamızdan baktı bilmiyordum ama Koza gaza bastığında o ahşap evi arkamızda bıraktık.

Kendimi hem sürekli karşılaştığım biri gibi hissediyordum hem de hiç olmadığım kadar yabancıydım. Kendimi anlatsam bir sayfa ayırırım demiştim, hiç olduğumdan, hiçbir şey olduğumdan, kötü kalbimden söz etmiştim ama sonuna Sokak Nöbetçileri'ni ekleyeceğimi de düşünmüştüm. Fakat şu an, o deftere Sokak Nöbetçileri'ni eklememişim gibi hissediyordum, sanki onlarla hiç tanışmayan Helin'dim.

Hiç Helin'dim, hiçbir şey Helin'dim. Kötü kalpli Helin'dim. Savaşan Helin'dim. Yenilen Helin'dim. Ama umutsuz Helin'dim.

Sokak Nöbetçileri'nin sadecesi Helin değildim.

Yankı Sarca'nın sadecesi Helin de değildim.

Kendi hayatının sadecesi olan Helin'dim, bundan ibarettim ve geçmiş, beni eski kadına dönüştürmüştü. Geçmiş beni o içimdeki huysuz, yaşlı kadına çevirmişti.

Koza düşüncelerimi yarıda kesti. "Acı seni bencil bir insana dönüştürüyor, yeni fark ettim."

Gözlerimi pencereden ayırıp ona baktım. Altın sarısı saçları dağılmıştı ve gözleri yorgun bakıyordu fakat bakışları yoldaydı. "Bencil mi?" diye sordum imalı bir sesle. "Neyi kastediyorsun?"

Beni çözmek istermiş gibi bakışlarını çevirdiğinde kahverengi gözüne sokak lambasının ışıkları çarpıyordu. "Bencilin sözlük anlamını mı istiyorsun?" diye sordu fakat gülümsemiyordu. Aslında Koza'nın dakikalardır gülmediği tek anlardı. "Acı çekerken insanların da acı çekmesini istiyorsun hatta ne söylediğini bile bilmiyorsun. Bu bencilliktir."

"Açık konuş," dedim sert bir sesle. "Senin acı çekmeni mi istedim?"

"Evet," dedi başını sallayarak. "Ama bana acı çektiremezsin."

"O halde?" Nefesimi verip yüzümü buruşturdum. "Ne demeye çalışıyorsun?"

Koza bir kez daha dönüp yüzüme baktı. "Gerçekten ne yaptığının farkında değil misin?"

"Ne yaptım?" Soruyu sorarken alacağım cevapları bile düşünmüyordum. "Eğer Sokak Nöbetçileri'ni geride bırakıp seninle o evden çıkmamsa konu, bunu onlara açıklayacağım ve..."

"Sonuncu'ya kurduğun cümleler bencillikti ve haksızlıktı." Başını tekrar yola çevirirken kaşları hafifçe çatıldı. "Onun gerçekten sana hiç iyi gelmediğini mi düşünüyorsun?" Soruyu sordu ama cevabını beklemedi. "Çünkü sana iyi geliyormuş gibi davranıyordun. Bir anlık acınla bütün her şeyi silip ona kurduğun cümlelerin farkında mısın yoksa kriz anında söylediğin, hatırlamadığın cümleler miydi? Yoksa gerçek düşüncelerin miydi?" Bakışları bir kez daha bana döndü. "Yoksa beni bile kandırıyorsun da aslında en başından beri Sonuncu'nun hisleriyle mi oynuyordun?"

"Ne saçmalıyorsun?" dedim sert bir sesle. "Ben sadece o an acımı geçirmediğini söyledim, o anlık ağzımdan daha farklı cümleler çıkmış olabilir." İçimi büyük bir karanlık kapladı ve göğsümün üzerinde dolaşan kara bulutlar nefes almamı zorlaştırdı. Yüzleşmekten korktuğum aslında bu değil miydi? Ona bakmama nedenimin başında bu geliyordu. "Ayrıca o zaten bunu anlar," diye mırıldandım. "Beni tanıyor."

Koza kaşlarını kaldırdı. "Karşındaki Sonuncu olmasaydı da böyle konuşur muydun?" diye sordu. "Karşındaki Bartu olsaydı mesela, yine

bunları söyler miydin? Ya da Nil? Hatta Mutlu? Hatta ve hatta Lâl?" Sesinde merak yoktu ama bana bir şeyleri göstermeye çalışıyor gibiydi. "Yine aklına ilk gelen cümleleri söyler miydin?"

"İyi değildim," diye açıklama yapmaya çalıştım. "O an ne dediğimi bilmiyordum, Yankı bunu anlar..."

"Helin, hadi ama," dedi gözlerini kocaman açıp gözlerimin içine bakarak. "Başka biri olsaydı da yine böyle konuşur muydun?" Ardından yine cevap vermemi beklemedi. "Hayır, konuşmazdın. Çünkü..."

"Çünkü Yankı beni en iyi tanıyan kişi," dedim kaşlarımı çatarak.

"Çünkü Sonuncu bir robot," dedi kelimenin üzerine basarak. "Diğerlerinin gözünde bu ve senin de gözünde bu hale gelmiş. Çünkü o anlar diyorsun, çünkü o beni tanıyor diyorsun, çünkü o yapar, çünkü o bilir." Yankı'nın bir zamanlar konuştuğu gibi konuşuyordu. "Çünkü Sonuncu halleder. Çünkü Sonuncu siz ne yaparsanız yapın, bunu size göstermez." Arabayla başka bir yöne dönerken, "Aptal herif," dedi. "Ona her zaman böyle olmaması gerektiğini söylemiştim, hiçbir zaman vazgeçmeyecek, hayatının sonuna kadar robot gibi yaşamaya devam edecek."

"Ben onu robotlaştırmıyorum," derken sesim titredi. Ama lanet olsun ki Koza yine haklıydı. Cümlenin sonuna yine onun anlayacağını eklemiştim hatta gidip konuşsam bile beni anlarsın diyeceğimi düşünmüştüm. "Ayrıca böyle olmasının senin hoşuna gitmesi gerekmiyor muydu?" diye sordum. "Onun canının yanmasını hiçbir şeye değişmezsin."

"Onun canı başka şekillerde yanabilir," diye mırıldandı gözlerini kısıp yola bakarak. "Ama haksızlıkla değil. Şu an burada benimle olman, bugün beni ona tercih ettiğini gösterir mesela ve bu umurumda değil," dedi ama yüzünde yine tebessüm yoktu. "Biz Sonuncu'yla birbirimize hiçbir zaman o beni anlar, diye yaklaşmadık. Ben seni anlıyorum, diyerek yaklaştık. Bu yüzden bu hayatta onu en iyi ben tanırım, beni de en iyi o tanır. Eğer onu robotlaştırmadığını savunuyorsan, tek anlayan kişinin Sonuncu olmaması için elinden geleni yap. Sen de onu anlamak için çabala."

"Şimdi de karşıma geçip bana onun için akıllar mı veriyorsun?" Güldüm fakat keyiften tamamen uzaktı. Ellerimi saçlarıma geçirdim ve başımı yanımdaki pencereye çevirdim. "Onunla düşman olduğunu söylüyorsun ama onu sen savunuyorsun, canını yakacağını söylüyorsun ama

bunları söyler miydin? Ya da Nil? Hatta Mutlu? Hatta ve hatta Lâl?" Sesinde merak yoktu ama bana bir şeyleri göstermeye çalışıyor gibiydi. "Yine aklına ilk gelen cümleleri söyler miydin?"

"İyi değildim," diye açıklama yapmaya çalıştım. "O an ne dediğimi bilmiyordum, Yankı bunu anlar..."

"Helin, hadi ama," dedi gözlerini kocaman açıp gözlerimin içine bakarak. "Başka biri olsaydı da yine böyle konuşur muydun?" Ardından yine cevap vermemi beklemedi. "Hayır, konuşmazdın. Çünkü..."

"Çünkü Yankı beni en iyi tanıyan kişi," dedim kaşlarımı çatarak.

"Çünkü Sonuncu bir robot," dedi kelimenin üzerine basarak. "Diğerlerinin gözünde bu ve senin de gözünde bu hale gelmiş. Çünkü o anlar diyorsun, çünkü o beni tanıyor diyorsun, çünkü o yapar, çünkü o bilir." Yankı'nın bir zamanlar konuştuğu gibi konuşuyordu. "Çünkü Sonuncu halleder. Çünkü Sonuncu siz ne yaparsanız yapın, bunu size göstermez." Arabayla başka bir yöne dönerken, "Aptal herif," dedi. "Ona her zaman böyle olmaması gerektiğini söylemiştim, hiçbir zaman vazgeçmeyecek, hayatının sonuna kadar robot gibi yaşamaya devam edecek."

"Ben onu robotlaştırmıyorum," derken sesim titredi. Ama lanet olsun ki Koza yine haklıydı. Cümlenin sonuna yine onun anlayacağını eklemiştim hatta gidip konuşsam bile beni anlarsın diyeceğimi düşünmüştüm. "Ayrıca böyle olmasının senin hoşuna gitmesi gerekmiyor muydu?" diye sordum. "Onun canının yanmasını hiçbir şeye değişmezsin."

"Onun canı başka şekillerde yanabilir," diye mırıldandı gözlerini kısıp yola bakarak. "Ama haksızlıkla değil. Şu an burada benimle olman, bugün beni ona tercih ettiğini gösterir mesela ve bu umurumda değil," dedi ama yüzünde yine tebessüm yoktu. "Biz Sonuncu'yla birbirimize hiçbir zaman o beni anlar, diye yaklaşmadık. Ben seni anlıyorum, diyerek yaklaştık. Bu yüzden bu hayatta onu en iyi ben tanırım, beni de en iyi o tanır. Eğer onu robotlaştırmadığını savunuyorsan, tek anlayan kişinin Sonuncu olmaması için elinden geleni yap. Sen de onu anlamak için çabala."

"Şimdi de karşıma geçip bana onun için akıllar mı veriyorsun?" Güldüm fakat keyiften tamamen uzaktı. Ellerimi saçlarıma geçirdim ve başımı yanımdaki pencereye çevirdim. "Onunla düşman olduğunu söylüyorsun ama onu sen savunuyorsun, canını yakacağını söylüyorsun ama

canının yanmasını umursuyorsun, beni ona karşı kullanıyorsun ama bir yandan da ona iyi gelmemi istiyorsun." Başımı yine sertçe ona çevirdim. "Sen de ne bok yediğini bilmiyorsun, değil mi Koza? Çünkü onu hâlâ kardeşin gibi görüyorsun." Cevap vermedi, yola bakmaya devam etti. Umursamaz görünmeye çalıştı ama iş öyle değildi. "Bu işin sonunda en çok benim canım yanacak, bundan o kadar eminim ki."

"Biz üç kişiyiz Helin," dedi sakin bir sesle. "Sen, ben ve Sonuncu. Bu üç kişi seneler önce bir geceye isimlerini kazıdılar. Acıyla kazıdılar, işkenceyle kazıdılar, nefretle kazıdılar, kinle kazıdılar ama kazıdılar. Eğer can yanacaksa bu üç kişinin de canı yanacak ama kazanan tek bir kişi olacak." Bakışları bana döndü. "Kazanan kişi ben olmak istiyorum."

"Kazanınca ne olacak?" diye dünyanın en doğru sorusunu sordum. "Yani Yankı'ya karşı kazandığın zaman ne olacak?"

İlk önce cevap vermedi, uzun bir süre düşündü. Vitesi değiştirirken, dönüşler yaparken düşünmeye devam etti. Ardından, "Onu affedebileceğim," dedi sadece. Bu cümleyi söylerken bile, içten içe bunu dilediğini anladım.

Gözlerimi yeniden pencereye çevirdiğimde yansımadaki yüzümü izledim. Dudağımın kenarı şişmişti, saçlarım dağılmıştı, düştüğümden ötürü çenemde hafif bir morluk vardı. Gözlerimin içi kıpkırmızı olmalıydı fakat yansımamdan bunu anlayamıyordum. Bu görüntü yine beni çocukluğuma götürmüştü, hatırladığım bütün anılara. "Yedinci yaş günümün her anını hatırlıyorum," diye fısıldadım yansımama bakarak. Koza'nın gözleri de cama çevrildi. "Hem de her detayıyla. Yankı'nın bana uzattığı elini, üşüyorum diye verdiği botlarını ve montunu, götürdüğü o inşaatı, üşümeyeyim diye daha önce hazırlanmış o ateşi... Sonra senin için endişelenip beni bırakmıştı ve sen gelmiştin. Yara bere ve çamur içinde. Yanıma oturmuştun. Gece boyunca o adamla mı savaştın?" Bakışlarım ona döndüğünde arabayı durdurmuştu, çoktan varmıştık fakat gözleri benden ayrılmış, karşısındaki yola odaklanmıştı. "Yankı senin yanına geldiğinde ne oldu? O gece size ne oldu?"

İki eliyle direksiyonu kavrayan parmaklarını sıktı, parmak boğumları beyazlaştı. "Keşke hatırlamasaydın," dedi başını önüne eğerek. "O günü unut diye, unutayım diye bir daha karşına çıkmadım."

"Ve beni bir yetiştirme yurduna götürdün; orada dışlanan kız çocuğuydum, ilk gittiğim günü hatırlıyorum, diğer çocuklar izlerimden

korkmuştu," diye fısıldadım kalbimdeki acıyla. "Bir daha da beni sevemediler zaten. Hep korktular. Hep yalnızdım. Daima yalnızdım. Sen yoktun." Yutkundum, boğazım acıyordu. "Sonra bir adam beni oradan yanına aldı, eminim ki o adamı da sen ayarladın ama hiç temiz yollardan geçmedim orada da. Adamın her işini yaptım. Soygunsa soygun, şantajsa şantaj. Hatta günü geldi, on sekiz yaşına basmadığım halde on sekiz yaşından büyüklerin girdiği ortamlara girdim." Bakışları bir an bile olsun bana dönmedi. "Sonra Ekip'e dahil ettin. O kadar berbat yollardan geçmiştim ki Ekip benim için cennetti ama orada da öğrenirken yemediğim dayak, duymadığım hakaret kalmadı. Bir hayvan gibi eğitildim. Atışlarım kötü diye elime defalarca vuruyordu Işık'ı vuran o şerefsiz herif. Sen yine yoktun." Vücudumu ona çevirdim. "Yani sen yoktun ama ben seni, sen olmadığın için unutmadım Koza, çocukluğum kadar kötü günler geçirdiğim için üzerine başka anılar devrildi; en kötü anılarımın üzerini, ondan daha az kötü anılar örttü. Bu şekilde unutuldun."

Bütün söylediklerimi dinledi, biliyordum ama hiçbirine tek tek yorum yapmadı. "Zorundaydım," dedi sadece tek bir kelimeyle.

"Hayır," dedim çenemi kaldırarak. "Benden nefret ediyordun çünkü o gece ne olduysa beni suçluyordun. Belki de benden o gecenin intikamını aldın."

Başını bir anda çevirip bana baktı. "Hâlâ bencilce konuşuyorsun," dedi kısık sesle.

"Sana minnet duymamı istiyorsun," dedim başımı aşağı yukarı sallayarak. "O gece beni kurtardığınız için size minnetim büyük ama iyi dinle Koza, ben eski halime geri dönüyorum çünkü geçmiş, karşımda dikiliyor. Bak, dinle; o çocuğun minnetinden önce acıları geliyordu, bencildi belki ama bencil olmak zorundaydı çünkü canını yakıyorlardı. Geçmiş beni dayımın yanındaki o aciz kız çocuğuna götürüyor, geçmiş beni yetiştirme yurdunda herkesin kaçtığı o genç kıza götürüyor, geçmiş beni o adamın ellerinde kullanılan kadına götürüyor, geçmiş beni Ekip'in ellerinde işkenceler çeken kişiye götürüyor. Beni değiştiren aslında Sokak Nöbetçileri'ydi ama geçmiş beni, Sokak Nöbetçileri'nin tanıştırdığı o iyi insandan da uzaklaştırıyor."

"Bu yüzden bana karşı sadece minnet duymuyorsun, değil mi?"

"Bu yüzden sana minnetimin yanında büyük bir nefret de duyuyorum," diye mırıldandım. "Eğer abimsen, eğer bu doğruysa yalan

olmasını artık daha fazla istiyorum çünkü böylesi daha ağırmış, o acıları çeken bütün yaşlarımla söylüyorum bunu."

"Ama yine de bana minnetin için de her şeyi yaparsın, değil mi?" dedi bu kez de.

"Sadece karşılığını vermek için," dedim başımı sallayıp. "Ne istersen her şeyi yaparım. Senin için önemli olan bu ise yaparım Koza. Biliyorum, senin için önemli olan da bu."

"Elbette Helin, elbette." Beni geçiştirdi. "Dinle, ben Sonuncu gibi değilim," dedi o da gözlerimin içine bakıp. "Eğer bir iyilik yaptıysam daima onun karşılığını beklerim ve bunu dile getirmekten asla çekinmem."

"Değil mi?" dedim soğuk bir gülümsemeyle. "Karşındaki kız kardeşin bile olsa."

Eli kapının koluna gitti, açmadan önce, "O kız kardeş için kendimi feda etmiş bile olsam," diyerek beni onayladı ve arabadan inip kapıyı kapattı.

Bir süre onun yürüyüşünü izledim ve geldiği yer, Ekip'in o toplantı yaptığı yerdi. İnşaat. En son Sedat'la karşılaştığım yer, Koza'nın bana abim olduğunu söylediği yer. Korkularımla ağlayarak terk ettiğim yer. Şimdi onunla beraber gelmiştik ve Ekip'in üyelerini tek tek karşımda görecektim.

Bütün sorular da bütün cevaplar da anlamsızdı.

Arabanın kapısını sertçe açıp indiğimde ayaklarım kara gömüldü ve hâlâ yağmaya devam eden kara baktıktan sonra hızlı adımlarla Koza'nın girdiği inşaattan içeriye girdim ama öncesinde girişteki elektrik kutusunu açıp içinden her zaman gizli koyulan silahı da aldım, buradaki kimseye artık zerre güvenmiyordum ve öğrendiğim bir şey varsa, o da her zaman hazırlıklı olmaktı. Duygusal davranacak bir zaman değildi, duygusal olabilirdim ama duygusal davranmayacaktım.

Yankı'nın deri ceketinin cebine siyah silahı koymadan önce içinde şarjör var mı diye baktım ve dolu olduğunu görünce cebime yerleştirip Koza'nın arkasından yürümeye başladım. Önümdeki gölgesini izledim, başını çevirip bana bakmadı. Bir kat çıktık taş merdivenlerden, ardından bir kat daha, sonra üçüncü kata doğru giderken onların sesini işittim. Ekip'in üyelerinin sesini.

Caner'in sesini.

Sedat'ın sesini. Işık'ı vuran, sonra da Koza'nın vurduğu Sedat'ın sesini. Hâlâ Ekip'e üyeydi, öyle mi?

"O hâlâ burada mı?" diye sordum Koza'nın arkasından.

"Bir süreliğine," diye yanıt verdi ama dönüp de bana bakmadı. En sonunda üçüncü kata çıktığında hareketlenmeler olduğunu işittim, sandalyeler çekildi, sonra birileri ayaklandı. Bu inşaatın zemin katını anımsadım, Sokak Nöbetçileri'nin üyelerinin fotoğrafları vardı, Yankı onları görmüştü.

Burası benim evim değildi, olamazdı ama tekrar onların arasındaydım. Bir şekilde yollarımız kesişmişti.

"Hoş geldin," dedi biri, bu Cem'in sesiydi. "Önemli bir şey mi oldu?"

Koza cevap vermedi çünkü son basamağı da çıkıp karşılarında durduğumda hepsi tek tek dönüp bana baktı hatta Caner üç defa dönüp bakmak zorunda kaldı, Sedat ise kaşlarını kaldırıp sadece benim görebileceğim şekilde alayla gülümsedi. Hâlâ gülümseyebilirmiş gibi.

"Helin," dedi birkaç dakika sonra Cem abi. "Sen..." Koza'ya baktıktan sonra bana yine bana baktı. "Yoksa döndü mü aramıza?" Arka tarafta figüran gibi duran adamlar vardı, büyük ihtimalle Sedat tarafından eğitilmek için alınmışlardı.

Koza'dan önce davranıp, "Sizin aranıza döneceğime ölmeyi yeğlerim," diye iğneleyici bir sesle yanıtladım. Çıktığımız katta ortada kocaman bir masa vardı ve altı tane de bilgisayar. Kablolar birbirine dolanmıştı, bazı ekranlarda özel çekim kamera kayıtları görünüyordu, bazılarında sistem yazıları, bazılarında fotoğraflar. Hepsine tek tek bakarken, Sedat beni bir düşman gibi görüp ekranları tek tek kapattı.

Caner bana doğru yürüdüğünde gözlerimi ona öyle bir çevirdim ki bakışlarımla yerinde durmak zorunda kaldı. "Seni göreceğimi hiç düşünmüyordum," dedi Caner gözlerini açarak. "İş tamamlandı mı?"

Caner Ekip'in aslında en saf çocuğuydu. Alayla gülmek zorunda kaldım. "İş derken, ailemi kastediyorsun galiba," dediğimde Koza'nın bir sandalye çekip bilgisayarla ilgilenmeye başladığına şahit oldum. Onun yanına ilerledim.

"Ailen biziz," dedi Cem abi.

Koza omzunun üzerinden Cem'e baktıktan sonra gözlerini devirdi. Ona cevap verme gereği bile görmeden Koza'nın arkasından yaklaşıp, "Buraya neden geldiğimizi söyleyecek misin?" diye sordum ona.

Koza bana cevap vermeyip Cem'e döndü. "Harun Aktan'ın en son nerede görüldüğünü biliyor musunuz? GPS erişemiyorum, hata veriyor." Bilgisayardan başka başka tuşlara da bastı. Dayımın adı ve o lanet soyadı. Bu kadar kolay dile getirmesi dikkatimden kaçmamıştı ama Ekip'in hiçbir üyesinin yüzünde değişim olmadı, belki de hep aranan o adamlardan biri sanmışlardı.

Sedat sözü devraldı, sorulmadığı halde. "Telefon sinyalinden hemen bakabilirim," dedi Koza'ya.

Koza onu duymazlıktan gelerek, "Cem, telefon sinyaline bakıp bana söyle," deyip bakışlarını bana çevirdi. "Harun Aktan Ekip tarafından sürekli izleniyor. Arabasında bir takip cihazı var, evinde kameralar, ayrıca telefonu da izleme altında. Şimdi arabasına bakıyordum fakat takip cihazı engellenmiş gibi görünüyor." İki kaşının ortasında çizgi oluştu. "Bu senin kâbus görmediğini destekliyor gibi."

"Söylemiştim," dedim ters bir sesle. Korkmayı bekledim ama korku, içimde tarifi olmayan bir nefreti yeşertmeye başlamıştı. "O karşıma çıktı."

Cem bir bilgisayarın başına oturduğunda Caner karşıma geçti. "Nasıl gidiyor?" diye sordu sakince. "Yani o sokak köpekleriyle işler yolunda..."

"Bir daha onlara sokak köpekleri dersen Bartu'ya yerini söyler, seni köpeği yapmasına izin veririm." Koza gülümsedi, dakikalar sonra ilk defa gülümsediğini gördüm. Bir yandan da bilgisayarda başka başka dosyalara geçiş yapıyordu.

"Onlara sokak köpekleri deme," dedi Sedat, Cem'in omzuna elini koymuş, bilgisayara bakarken. "Onlar Helin'in ailesi." Sonra bakışlarını bana çevirdi, yüzümü inceledi. "Hoş, bakıldığı zaman bizi beğenmeyen Helin'in onlar tarafından da güzelce eğitildiğini görüyoruz." Gözleri çenemdeki morlukta ve patlayan dudağımdaydı.

Işık'ın sorumlusu Ekip'ti ve Sedat'tı. Onun acı çekmesine, belki de hâlâ başını yastığa koyduğu zaman ağlamasına neden olan kişi tam karşımdaydı. Eğildiğim yerde duruşumu dikleştirdim ve Koza'nın yanından ayrılıp Sedat'a doğru yürüdüm. Koza'nın göz ucuyla beni izlediğini biliyordum ama umurumda da değildi.

Karşısında durduğumda göz göze geldik. "Biliyor musun, senin nefes alman bile bu dünyaya hakaret," diye mırıldandım. Ardından

kimsenin beklemediği bir anda yüzüne sert bir yumruk geçirdiğimde Cem olduğu yerde sarsıldı, Caner geriye adım attı ve Koza sırtını sandalyeye yaslayıp kollarını önünde bağladı. Sedat elinin tersini dudağına bastırdığında artık onun da dudağı patlamıştı. Beklemeden başka bir yumruğu daha burnuna geçirdiğimde acıyla inleyip geriye adım attı. Üzerine yürüdüm. "Bana karşılık ver Sedat," dedim dişlerimi sıkarak. "O zaman eğitilmek ne demekmiş görürsün."

"Hey," dedi Sedat, diğer elini de burnuna bastırdığında. "Derste değiliz, ne bu şiddet?"

Koza sakin bir sesle aramıza girdi. "Sedat, ona karşılık ver."

Sedat gözlerini Koza'ya çevirdiğinde ne demek istediğini anlamıyormuş gibi oldu. "Asıl sahip emir veriyor Sedat. Koza geri planda dururken kendini bizim sahibimiz sanıyordun ya, şimdi bana karşılık vermen gerektiğini söylüyor. O bana sahip değil ama asıl köpek sensin, sana sahip. Hadi, emrine uy."

Birkaç saniye düşündü, tek tek Ekip'in bütün üyelerinin yüzüne baktıktan sonra sanki hiçbir şey yapmayacakmış gibi başını önüne eğdiğinde darbenin hangi elinden geleceğini bile anlamıştım. Yarım saniyede sol elini kaldırıp bana savurduğunda hızlıca eğilip kasığına sert bir yumruk geçirdim; acıyla haykırıp tökezledi. Eli kasığına giderken bu sefer de karnına tekme attığımda sarsılarak sertçe yere düştü.

Eli kasığında yerde acıyla inlerken cebimden siyah silahı çıkardım ve kilidini açıp ona doğrulttum. Namlu tam alnına denk gelirken Sedat'ın acıdan gözleri dolmuştu ve üzerindeki beyaz gömleğin üst kısmı kana bulanmıştı. Ameliyatlı yerinin hasarı oldukça büyük olmalıydı.

"Sana bu silahı daha önce de doğrulttum," dedim kısık sesle. "Ama vicdanım önüme geçmişti çünkü lanet olsun ki bana bir bardak su verene karşı bile içimde kocaman bir minnet duygum olduğunu bana hatırlattılar. Bana hatırlatanlardan biri de kimdi, biliyor musun? Vurduğun kardeşim, Işık."

Cem bana doğru yürüdüğünde Koza, "Dokunma," diyerek onu uyardı. Herkes kaskatı kesilmiş bizi izliyordu. Sesi oldukça rahat gelen Koza'nın Sedat'ı sırf benim için bile sağ bıraktığını düşünmeye başlamıştım.

"Yapamazsın," dedi dişlerinin arasından Sedat acıyla. "Sana çok iyiliğim dokundu."

"Ve bana kötülüğün daha fazla dokundu," diye karşılık verdim. "İçimdeki vicdan ve minnet duygusunu teraziye koyduğum günlere geri döndüm." Elim titremedi, dizlerim titremedi, sesim bile titremedi. En son Sedat'a silah doğrulttuğum zaman ellerim titriyordu fakat şimdi o halimden eser yoktu. Hatta onun acı çeken yüzüne bakarken nefret duygum daha fazla katlanıyordu. "Yapamaz mıyım gerçekten Sedat?"

"Yapamazsın," dedi bir kez daha. Gülümsedim, sonra işaret parmağım tetiğin üzerine gitti.

"Sen öyle san." Bir an bile düşünmedim, bir an bile şüphe etmedim, gözümü bile kırpmadan parmağımı tetiğe bastırdığımda kurşun Sedat'ın alnının ortasına isabet etti ve başı parçalara ayrıldı. Yankı'nın üzerimdeki deri ceketine kan sıçradığında Sedat'ın gözleri açık ölü bedenine baktım. "Bu benim için değildi, Işık içindi."

Birkaç saniye sonunda korkmayı, pişman olmayı bekledim ama aksine onun ölü yüzüne bakarken kalbimin ortasına huzur yerleşti. Bana bu zamana kadar yaptıklarının öcü için değil, Işık'ın yaşadığı korku için. Sadece bununla da sınırlı değildi; yüzleştiğim kendim, asıl olması gereken kişiymiş gibi geliyordu.

Duruşumu dikleştirdim, başımı kaldırıp bütün Ekip üyelerinin yüzüne baktım, en sona da Koza'yı sakladım. Herkesin yüzünde büyük bir korku varken, Koza gerçekten içten bir şekilde gülümsüyordu. Yüzünde öyle keyifli bir ifade vardı ki dayanamayıp ben de ona gülümsedim ve hiçbir şey yokmuş gibi yanına yürüyüp silahı önündeki masaya koydum. Bilgisayara bakıp, "Kâbus olmadığına eminsin o halde?" dedim hiçbir şey olmamış gibi.

Koza hâlâ bana hayran hayran bakarken âdeta otuz iki dişi de görünüyordu. Çenesini sıvazladı, başını bilgisayara çevirdi ve kahkaha atarak elini alnına koydu. "Uzun zamandır hiç bu kadar keyiflenmemiştim," dedi kahkahasının arasından. Sesi gitgide yükselirken kendimi tutamayıp ben de kahkaha attım ve nedenini asla anlayamadım. Belki onun bu hali için, belki öfkeden, belki de yaşadığım onlarca duygu değişiminden. Belki de gerçekten aklımı kaçırıyordum, bu çok saçmaydı. İkimizin de kahkahası birbirine girerken, Ekip'in üyeleri Koza'ya değil bana bakıyorlardı. Koza'nın bu hallerine alışık olmalılardı ama onlara karşı her zaman ruhsuz olduğum için kahkaham bile onları bozguna uğratmıştı.

"Onun bu gece burada olması bile senin planın dahilindeydi, değil mi?" diye sordum gülerek. "Hatta onu Ekip'te tutmanın nedeni de öyle. Hatta ve hatta canlı bırakmanın nedeni de."

Kahkahası gülümsemeye dönüştü, boğazını temizledi ve oturduğu yerden omzuyla koluma vurup kısık bir sesle, "Biliyor musun?" dedi göz kırparak. "Eğer senin kardeşim olduğunu bile bilmeseydim az önceden sonra kardeşim olduğuna emin olurdum."

Gözlerimi devirip diğerlerine baktım ve bizi duyup duymadıklarını anlamaya çalıştım. Hepsinin gözlerindeki şaşkınlık asla silinmemişti. "Her neyse," dedim yeniden bilgisayara dönerken. "Burada daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum. Sonuç ne?"

Ciddileşti ve ayağa kalkıp sandalyeyi itekledi. "Haklıymışsın," dedi. "İzini kaybettirdiğine göre senin peşinde olabilir." Cem'e uzaktan sigara hareketi yaptı, o da hızlıca paketini çıkarıp Koza'ya attı. Paketten bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına yerleştiren Koza, atılan çakmakla da ucunu alevlendirdi. "Yeniden izini bulmak için elimden geleni yapacağım, ona ulaşmak için her yolu deneyeceğim." Başıyla merdivenlerin orayı gösterdi ve beraber yürümeye başladık, ardından durup Cem'e baktı. "Sedat'ı diğerlerinin yanına gömersiniz."

"Diğerlerinin yanına mı?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"Diğer öldürdüğüm insanların yanına yani," dedi şüphe bile etmeden. Merdivenleri ilk o indi; arkasından dudaklarım aralanmış bir şekilde baktım ve onu hiç bu açıdan görmediğimi fark ettim.

Birinci kata geldiğimizde, "Katil olduğunu bilmiyordum," dedim iğneleyici bir sesle.

"İnan hepsi yanlışlıkla oldu," deyip beni dalgaya aldı. "Yoksa hiçbirinin canını yakmak istememiştim."

Kaşlarım çatıldı. Zemin kata indiğimizde gözlerim bir aşağı kata kaydı ama bunu ona sormak yerine kendim bir şekilde cevapları alacağım için görmezlikten geldim. "Her şeyi zekâyla çözdüğünü sanıyordum Koza."

Dışarıya çıktık. Buz gibi hava yüzümüze çarptığında üzerindeki kıyafetlere yeniden bakıp homurdanarak, "Aşağıdan buz gibi hava giriyor," dedi siyah Gargamel kostümüne. "Bir pantolonum olsaydı çok daha iyiydi."

Soruma cevap vermesini bekledim ama hiçbir cevap vermediğinde çoktan arabaya varmıştık. Sürücü koltuğunun oraya geçmeden önce

elindeki sigarayı söndürüp kapıyı açtı. "Zekâmın eşit olduğu insan sayısı az küçük kardeşim. Yoksa ben de isterdim zekâmla savaşayım ama gel gör ki çoğu insan geri zekâlı."

Sürücü koltuğuna yerleşti, ben de onun arkasından yolcu koltuğuna oturdum. Koza ısıtıcıyı çalıştırdı, ardından torpido gözünden ıslak mendil kutusunu çıkarıp kucağıma koydu. Neden verdiğini anladığımda içinden bir mendil çıkarıp deri ceketin üzerindeki kanları sildim. "Yankı'yla bu yüzden savaşmaktan keyif alıyorsun," diye mırıldandım.

"Aslında onunla beraber insanlarla savaşmaktan daha çok keyif alırdım fakat gel gör ki hayat bizi karşı karşıya getirdi." İnşaatın önünden ayrıldığımızda arabayı sonuna kadar hızlandırdı; gözlerim arabadaki saate kaydığında gecenin üç buçuğu olduğunu gördüm.

Uyumuş olabilirler miydi? Belki yorgun düşüp uyumuş olabilirlerdi ama Bartu'nun uyanık kaldığına emindim.

"Onu bulduğunda ne olacak?" diye sordum, kimi kastettiğimi anladı. "Onu bulduğunda bana bunu söyle, bilmek istiyorum."

"Neden?" dedi sakin bir sesle.

"Çünkü artık bir şeylerle yüzleşmenin vakti geldi."

"Yüzleşebilecek misin?" diye sordu bu kez de, şaşkın gibiydi ya da her neyse. "Onu sadece karşında görmek bile seni mahvetti."

Bakışlarım ona döndü, gözlerinin en derinine baktım. "Bana sadece onu bulduğunda söyle." Ardından dayanamayarak o iğneleyici cümleyi söyledim. "Senin aksine, onu sadece izlemeyeceğime eminim."

Üzerimdeki deri ceketi sildiğimde avcumun içindeki ıslak mendil elimi yakmıştı, Yankı ona avcuma bir şeyler sarmasını söylemişti ama Koza bunu çoktan unutmuştu. Söylediklerime hiçbir cevap vermedi, zaten cevap vermesini de beklemiyordum. Ama gözlerim avcuma odaklanmışken, "Ben Sonuncu gibi robot değilim," dedi. Beni izlediğini fark ettim. "İnsanların ruhsal ya da fiziksel yaralarını pek umursamam. Ama eğer sargı istiyorsan nöbetçi bir eczaneye uğrayabiliriz."

"Gerek yok." Parmaklarımı kıvırdım ve bakışlarımı pencereye çevirdim. Yankı'nın konusunun geçmesi bile kalbimin üzerine ağırlık çökmesine neden olmuştu. Kafamı dağıtmak için, "Ona neden Sonuncu diyorsun?" diye sordum. "Her seferinde Sokak Nöbetçileri'nin sonuncu üyesi olduğunu hatırlatmak için mi?"

"Sen neden bana Koza diyorsun?" diye sordu hemen.

"Çünkü adın bu."

"Hayır. Gerçek adımı hiçbir zaman merak etmedin, değil mi?" Evet, etmemiştim fakat ona cevap vermeyip karşımdaki yola bakmaya devam ettim. Kar durmuştu ama havada sis vardı. "Ona Sonuncu diyorum çünkü ona bu zamana kadar hep gerçek adıyla seslendim, Yankı olarak hiçbir zaman kabul etmedim."

"Ama o sana Koza diyor," dediğimde Yankı'nın da Koza'nın da gerçek adını hiçbir zaman doğru düzgün sorgulamadığımı fark ettim. "Ve Ekip üyeleri de sana Koza diyor."

"Çünkü ben bu adı sevdim; Sonuncu Yankı adını hiçbir zaman kabullenemedi."

"Ama kendisini Yankı diye tanıtıyor."

Koza inanamıyormuş gibi bana baktı. "Gerçekten onun hakkında bunu bile sorgulamadın, değil mi?" Başını iki yana salladı. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Onunla paylaştığımız sırlarımızı sana anlatacak değilim Koza," diyerek ters bir cevap verdim. "Eğer ağzımı arıyorsan..."

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," deyip cümlemi yarıda kesti. "Merak ediyorum, acaba Sonuncu sende ne gördü de böyle aklını kaybetti." Gözlerini çevirip beni inceledi. "Kaşın gözün için desek, sanmıyorum. Çok daha iyilerini görmüştür."

Ağzımdan nefesimi verip, "Yine insanı çıldırtan tarafını açtın, değil mi?" diye sordum. "Senin gibi değil o. Işık'ın durmadan güzelliğini söylüyorsun."

Haylazca gülümsedi. "Ama çok güzel, değil mi? Hayatım boyunca ondan daha güzel bir kadın görmedim. Hatta göreceğimi bile sanmıyorum."

"Evet, çok güzel," dedim gözlerimi açarak. "Ama birine karşı ilgi duymak sadece güzellikle alakalı değildir Koza. Bunu da bilmelisin."

"Birine karşı ilgi duymak, onu robot olarak görmek de değildir," deyip daha sert lafı bana çarptı. "Evet, Nil çok güzel; evet, onu kimseyi arzulamadığım kadar arzuluyorum ama..."

"Koza!" dedim gür sesle. "Bu kadar açık sözlü olmak zorunda değilsin!"

Gözlerini devirdi. "Fakat bunlarla sınırlı değil. Eğer sadece güzelliğiyle sınırlı olsaydı çoktan bıkmıştım çünkü aynı güzel yüzü görmek insanı

bir süre sonra sıkar. Ben ona her baktığımda daha farklı bir güzelliğini görüyorum. İkimizin arasındaki pek anlayabileceğin bir şey değil."

Şaşırdım ve bakışlarım yavaşça ona döndü; dalga mı geçiyor diye anlamak için gözlerinin içine baktım fakat yüzünde gülümseme olsa da dalga geçiyormuş gibi görünmüyordu. Arabayı o kadar hızlı kullanıyordu ki ışıklar yüzünü bir aydınlatıyor, bir karanlığa gömülmesine neden oluyordu. "Beni bazen çok şaşırtıyorsun," diye itiraf ettim. "Eğer Işık'a karşı gerçekten böyleysen..."

"Daha önce de söylemiştim," dedi başını sallayıp. "Aralarında tek zarar vermeyeceğim kişi Nil."

"Ama Bartu seni döver," dedim boş bulunarak. "Ve Mutlu seni çenesiyle öldürür."

Koza güldü. "Sokak Nöbetçileri damadı olacağım demedim küçük kardeşim," dedi göz ucuyla bana bakıp. "Hem onlardan izin alacak da değilim." Sonra aklına bir şey gelmiş gibi biraz daha gülüp başını iki yana salladı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Hiç," dedi gülerek.

"Gülüyorsun," dedim kaşlarımı çatarak. "Yine hangi konuda iç sesin dalga geçiyor acaba?"

"Aklımda imkânsız bir sahne canlandı," deyip daha fazla güldü. "Beni; Sonuncu'dan, Bartu'dan ve Mutlu'dan Nil'i isterken düşünsene." Aklımda sahneler döndüğünde kendimi tutamayıp ben de güldüm. "Düşündün mü?" diye sordu. "Güzel. Şimdi de Sonuncu'yu seni benden isterken düşün." Dudaklarını büktü. "Verir miyim küçük kardeşimi ona? Asla."

Son söylediğinden sonra ne kadar dalga geçerse geçsin, yüzümdeki gülümseme silindi. Birkaç saniye kendime süre tanıdım, ardından, "Ona benim aslında kim olduğumu neden söylemiyorsun?" diye sordum.

"Sen söyleyebilirsin," dedi rahat bir sesle. "Olacakları göğüslenebileceksen eğer."

"İkinci defa böyle bir imada bulunuyorsun," dedim düşündüğümden daha sert sesle. "O benim küçükken hayatımı kurtarmış, bunu bilmek ona iyi hissettirir."

"Sen öyle san," deyip gözlerini devirdi ve tanıdık sokaklara girdiğimizi fark ettim. Eve varmak üzereydik. "Durma, olacakları görmek

istiyorsan ona benim senin abin olduğumu söyle." Bakışları bana döndü. Kahverengi gözüne çarpan ışık, onu bir anlık korkutucu göstermişti. "Bu sandığın kadar basit bir kumar değil, basit bir oyun da değil. Onu onun silahıyla vuracağım. Bundan daha kötüsünü görmemiştir."

Hiçbir şey anlamadığımda önüme gelen saçlarımı geriye atıp bakışlarımı karşımdaki yola çevirdim. "Buna izin vermemek için onun yanında olacağım hatta engellemek için elimden geleni yapacağım." Yutkundum, Yankı'ya söylediklerimin ağırlığı göğsümü daha fazla ağrıtmaya başladı. "Daha önce de söyledim, ben onun tarafındayım."

Koza nefesini verdi, evin sokağına girdiğimizde, "Her insan hayatında Sonuncu gibi bir robot ister," diye en ağır cümleyi kurdu. "Sen de haklısın. Elbette onun yanında olmak istersin."

Boğazıma yumru oturduğunda arabayı durdurdu. Bakışlarım eve odaklanmışken, "Onu robot gibi görmüyorum," dedim. "Onu hiçbir zaman öyle görmek istemedim." İçten içe Yankı'ya böyle hissettirmemiş olduğumu ümit ettim. Yankı bana, "Sen bir robota yaşadığını hissettiriyorsun," demişti. Eğer böyle hissettirseydim bu cümleyi kurmazdı. Fakat bugün söylediklerimden sonra bütün her şey tam tersine dönmüş olabilir miydi?

Kaçtığım bütün cümleler zihnimde çınladı, kalbimin üzerine çöken karanlık bulutlar dağıldı fakat yerine katran kadar ağır bir zehir oturdu. Ona, bana hiçbir zaman iyi gelmediğini söylemiştim fakat bu yalandı. Bana öyle bir iyi geldiği zamanlar olmuştu ki kalbimdeki huzurdan delireceğimi sanmıştım. Beni bazen öyle bir korumuştu ki ben bile kendimi böyle koruyamazdım. Ben acı çekerken, o karşımda benim acımı sırtlandı. Hatta bana dedi ki, *sen acı çekme, ben senin yerine de acı çekerim.* Bana böyle bir cümle kuran o adama, hayatımda kimseye yapmayacağım o bencilliği yapmıştım.

Nedeni de aslında açıktı. Çünkü Yankı'ydı. Öfkemi ona kusardım, nefretimi de, sevgimi de, hırsımı da. Ve ben onun bir kalbi olduğunu yine unutmuştum. Koza düşüncelerimi duyuyormuş gibi, "Pişmanlık bu hayatta en nefret ettiğim duygudur," dedi. "Ve en ağırıdır."

"Onu en iyi sen tanıyorsun," dedim yüzüne bakmadan. "Beni affedebilecek mi?"

Koza'nın gülümsediğini hissettim. "Şunu hiçbir zaman anlamıyorsunuz, değil mi?" dedi. "O her seferinde sizi değil, kendini affedemiyor. Bir yük de sen bindirdin omzuna."

Evin kapısı açıldı ve Bartu çıkıp arabaya doğru yürüdü. Gözlerim dolduğunda Koza'ya baktım, ardından gözümden yaş aktığında elimin tersiyle silip hızlıca arabadan indim. Bartu bana doğru yürürken ben de ona ilerledim. Göz göze geldiğimizde, "İyi misin?" diye sordu. "Gözlerimizi pencereden ayıramadık."

Titreyen bir sesle, "Yankı evde mi?" diye sordum.

"Duş alıyordu," dedi, bunu der demez yanında bile durmadan eve koşar adımlarla ilerledim. "Helin!" dedi arkamdan. "Neler oluyor?"

"Konuşacağız," dedim Bartu'ya dönüp. "Ama önce Yankı'yla konuşacağım." Sonra yeniden eve koştum.

Koza arabadan indi, Bartu'nun Koza'yı eve davet ettiğini işittim. Büyük ihtimalle onu sorguya çekecekti ama bunu umursamadım; açık kapıdan içeriye daldım ve botlarımı bir çırpıda çıkarıp üzerimdeki deri ceketi de vestiyere fırlattım. Merdivene ilerlediğimde önüme bir anda Işık çıktı. "Helin!" dedi bağırarak. Sonra boynuma sarıldı. "Bir sorun yok, değil mi?"

"Işık, sonra," dediğimde gözlerim oturma odasında ayakta duran Mutlu ve Lâl'e kaydı. İkisi de endişeyle bana bakıyordu ama Mutlu'nun yüzünde hâlâ bana karşı duyduğu o öfke de vardı, gizlemeye çalışsa da gizleyemiyordu. Onlara bakıp, "Özür dilerim," dedim. "Sizi endişelendirdim ama önce Yankı'yla konuşmam gerekiyor."

"Ama o duşta," dedi Işık fakat aldırış etmeden basamakları tırmandım, arkamdan Bartu ve Koza'nın sesini işittim. Üst kata çıktığımda kaybedecek tek bir dakikam bile yokmuş gibi hissediyordum; mantıksız mıydı bilmiyordum ama banyonun kapısının önüne geldiğimde bir an bile düşünmeden kapıyı açtım ve kilitli olmadığını fark ettiğimde rahatlamış bir nefes vererek gözlerimi kapattım.

Duşakabinin içinde onun çıplak siluetini görünce kalbim tekledi; su sesi geliyordu ve banyonun içini onun mentollü şampuanının kokusu sarmıştı. Tam olarak vücudunu göremiyordum ama bu bile kalbimin sıkışmasına yetmişti. Mantıksızlığı o an tamamen kavradım ama artık yapacak bir şey yoktu. "Yankı," diye ona seslendim. "Konuşabilir miyiz?"

Yankı donuklaştı, saçlarında olan ellerinin yavaşça aşağıya indiğini gördüm, sırtı bana dönüktü. Sesimi duydu fakat ilkin cevap vermedi. Gitmeden önce onun yüzüne hiç bakmamıştım ama şimdi yüzünü görebilmek için yanıp tutuşuyordum. "Bu şekilde mi?" diye dünyanın en mantıklı sorusunu sordu.

"Zaman kaybetmek istemedim," dedim ve sırtımı kapıya biraz daha yasladım.

"Helin, dışarı çıkar mısın?" derken başını omzuna doğru çevirdi. "Birazdan konuşuruz."

"Hayır," dedim üzerine basarak. "Şimdi konuşmak istiyorum." Yankı'nın omzu hareket etti, büyük ihtimalle nefesini verdi fakat bana hiçbir cevap vermedi. Su sesi devam etti, kendi içimde otuza kadar saydım ama yine hiçbir cevaba ulaşamadım. "Yankı," dedim daha yüksek bir sesle. "Lütfen konuşabilir miyiz?" Yine cevapsız bıraktı.

Hiçbir şey umurumda olmadı, kapının yanından ayrıldım ve hızlıca duşakabinin önüne gidip bir an bile düşünmeden sert bir şekilde duşakabinin kapağını kaydırdım. Yankı gözlerini kocaman açıp omzunun üzerinden bana bakarken, "Konuşalım," dedim. "Eğer cevapsız kalmaya devam edeceksen yanına gireceğim."

Çırılçıplaktı fakat gözlerinden başka hiçbir noktaya bakmamak için ekstra çaba sarf ettim. Bazen inanılmaz cesur olabiliyorken, bazen de inanılmaz derecede cesaretimi kaybediyordum, bunu biliyordum. Ve cesaretimin en çok ne zamanlar ortaya çıktığını yeni anlamıştım. Ne zaman Yankı'yı kaybedecek gibi olsam önünü alamayacağım bir cesaret içimde filizleniyordu.

Bana döndü, gözleri kocaman açıldı. Başından aşağıya duştan su akarken dudaklarını araladı. Biliyordum, başka bir zaman olsa yanına girmem için elinden geleni yapardı hatta bunun üzerinden beni utandıracak onlarca laf söylerdi fakat bu sefer yapmadı. Su kumral teninden yüzüne, oradan da omuzlarına akarken gözlerim daha aşağılara indi fakat göğüs kafesine geldiğimde yutkundum.

Yankı elinin tersiyle suyu kapattığında, "Kafayı mı yedin?" diye sordu. Gözlerindeki duyguları okumaya çalıştım ama o an sadece ve sadece şaşkınlık vardı. "Birkaç dakika bekleyecektin sadece."

"Birkaç dakikam yok." Eliyle alnına yapışan saçları geriye attığında bütün duygularımdan uzaklaştım ve tek bir duyguyu hissettim: acı. Yankı'nın elinin tersi tırnak izleriyle doluydu ve büyük ihtimalle bunları kriz geçirirken ben yapmıştım. Bakışlarım eline odaklandığında bunu benden hızlıca gizleyip aşağıya indirdi. Bakışlarım turkuaz gözlerinden ayrılmazken, kapının arkasına asılı olan beyaz bir havluyu aldı ve onunla saçlarını karıştırdı ama bunu yaparken o da gözlerini gözlerimden

ayırmadı. Ardından havluyu beline takıp sakin bir sesle, "Ona elini sarması gerektiğini söylemiştim," dedi. "Yapmamış." Ne zaman elime baktı, bilmiyordum.

"Onun yapmasını istemedim," dedim başımı eğerek. "Sen sar istedim."

Turkuaz gözlerinin üzerine çöken duvarda çatlak bile oluşmadı ama dudaklarına silik bir tebessüm oturdu; bu tebessümü, bana cümlelerimi hatta Koza'yla gidişimi hatırlatır cinstendi. Fakat yine hiçbir şey demedi. "O halde gel," dedi ve banyonun kapısını açıp başıyla bana işaret verdi. "Eline bakalım."

Beni beklemeden banyodan çıktı, ben de onun arkasından ilerledim ve beraber odasına girdik. Aşağı kattan Bartu'nun sesini duyabiliyordum, Koza'nın sesi ise yoktu. "Tek mi geldin?" diye sordu giysi dolabına yürürken. Kapıyı kapattım; oturmayıp onun arkasında durdum fakat başka bir detay dikkatimi çektim. Giysi dolabının iç tarafında fotoğraflar vardı, daha önce de şöyle bir bakıp geçmiştim ama şimdi daha fazla dikkatimi çekiyordu.

Sokak Nöbetçileri'nin hepsinin çocukluk fotoğraflarıydı. Lâl ve Bartu, beraber çekildikleri bir fotoğraf, Mutlu ve Işık'ın da öyle. Hatta dördünün beraber de vardı; Lâl yüzünü asmıştı, büyük ihtimalle Yankı makineyi onun elinden alıp fotoğrafı çekmiş olmalıydı. Fakat kendisinin çocukluk fotoğrafı yoktu, kardeşlerinin fotoğrafları vardı.

Bir de benim fotoğrafım. Çocukluk fotoğrafı değildi; zaten onun elinde de çocukluk fotoğrafım yoktu, bunu biliyordum. Saçlarımın uzun olduğu zamana ait bir fotoğraftı; aşağıdaki odada, koltukta kahkaha atarken çekilmişti. Haberim bile yoktu. Gizli gizli çekilmiş olmalıydı.

Nereye baktığımı gördüğünde kapağı yavaşça kapattı, dolabından beyaz bir sargı bezi ve tentürdiyot çıkardığını gördüm. Elindekileri yatağın üzerine koyarken, "Fotoğrafımı çekmişsin yine gizli gizli," dedim kısık sesle.

"Telefonum nasıl fotoğraf çekiyor diye test ediyordum," dedi ağız ucuyla. "Güzel çekiyormuş."

"Öyledir," diye mırıldanarak yatağa yürüdüm fakat o giysi dolabının çekmesini açıp siyah bir baksır çıkardı. Dikkatimi ona vermemeye çalışarak pencereye odaklandım. "Şu an dikkat ettim..." Ve bu yüzden kendimden nefret ettim. "Neden kendi çocukluk fotoğrafını da yapıştırmadın?"

Altındaki havluyu bir çırpıda çıkarıp yatağın üzerine attı. Yutkunduğumda ona bakmamak için daha fazla çaba sarf ettim ama vücudundan burnuma dolan şampuanın kokusunu bile alabiliyordum. Ağır ağır, bana işkence vererek altına baksır giydiğinde, "Sevmediğim bir şeyi neden yapıştırayım?" diye sordu karşılık olarak. "İnsan baktığında canını sıkmayacak şeyleri izlemekten keyif alır."

"Çocukluğunu sevmiyorsun," dedim fakat bu bir soru cümlesiydi aslında. O an, onunla çocukluğu hakkında çok nadir konuştuğumuzu fark ettim.

Başıyla yatağı gösterdi. Emrine uyarak yatağa oturduğumda hızlıca üzerine siyah bir tişört geçirip yanıma oturdu. Söylediğimi ne onayladı ne de reddetti. Yankı yine gerekmedikçe konuşmuyordu, bu hallerini çok iyi biliyordum.

İçine kapanmıştı, tamamen hem de. Onu konuşturmak bu kadar zorken şimdi yine en başa dönmüştük ve suçlusu bendim. Elini uzatıp elimi tutmak istedi ama duraksayıp gözlerini gözlerime çevirdi. "Dokunacağım eğer müsaaden varsa," dedi. Sesinde ufacık bir ima bile yoktu fakat izin alması bile kalbimin acımasına neden oldu.

Elimi elinin içine bıraktığımda gözleri gözlerimden ayrıldı ve hep öptüğü avcumun içine baktığında yüzünü buruşturdu. Diğer elinin işaret parmağıyla dokunduğunda acıdı fakat ona göstermemek için çaba sarf ettim. "*Çok acıyordur*," diye mırıldandı ağzının içinde. Beni kurtardığı gün de bu cümleyi kurmuştu. "Şimdi ilacı dökünce daha fazla acıyacak ama mikrobu temizler."

"Yap şunu Yankı," dedim gözlerimi kapatarak. "Emin ol, fiziksel acı umurumda bile değil şu an." Birkaç saniye geçti, büyük ihtimalle beni izledi, ardından ilaç şişesinin kapağının açıldığını duydum, sonra da avcumun içinde soğuk bir acı. Dişlerimi sıktığımda parmaklarımı içeriye bükmek istedim ama Yankı engelleyerek sürdüğü pamuğu olabilecek en nahif şekilde yaydı. Avcumun içi ateşe dönüştüğünde elimi kaldırdı ve nefesini verip üfleyerek hafifletmeye çalıştı. Beni kurtardığında da ayağımdaki yara izlerini üflemişti.

Aslında hiçbir şey değişmiyordu, o aynı çocuktu ve ben şu an aynı çocuktum.

Ona açıklamalar borçluydum, ona özürler borçluydum ama nasıl başlamam gerektiğini bir türlü bulamıyordum. Canımın acısıyla, dişlerimi sıkarak, "Acaba senin canını da bu kadar yakmış olabilir miyim?"

diye belki de dünyanın en mantıksız sorusunu sordum. Avcuma sürdüğü pamuk duraksadı fakat sonra işine devam etti. Hemen cevap vermesini bekledim ama beni cevapsız bıraktı. Acı yavaş yavaş geçmeye başladığında, "Bu kadar kısa da sürmemiştir üstelik," diye devam ettim. Yankı yine sessizliğini korudu. Gözlerimi araladığımda avcumun içine baktığını gördüm, kaşları çatıktı. Beyaz sargı bezini alıp avcumu sarmaya başladığında bana bir kez olsun bakmadı. "Yine susacaksın, değil mi?" dedim. "Yine bana hiçbir şey söylemeyeceksin."

Yankı Sarca yalanlardan nefret ederdi, belki de bunun yüzünden sustu ama yine sustu. Birkaç dakika sonunda bezi sarıp yarabandıyla sabitlediğinde gözleri gözlerime kaydı ve sonra dudaklarıma baktı. Parmakları çeneme dokundu. "Morarmış," dedi. "Buna yapılacak bir şey yok gibi görünüyor."

"Yankı, bana cevap ver," dedim yüzüne dikkatle bakarak ama onun gözleri gözlerim dışında her yerde oyalandı. "Sen susunca ben daha fazla delirecek gibi oluyorum." Parmaklarını çenemden uzaklaştırıp ilaçları toplamaya başladı. "Kahretsin," dedim dişlerimi sıkarak acıyla. "Ne olur bana bir şey söyle." Yine hiçbir şey söylemedi, malzemeleri toplayıp yataktan kalktığında sağlam elimle bileğini sertçe tuttum. "Bir insana kalbinin kırıldığını söylemek kötü bir şey değil." Yataktan kalktım ve elinde tuttuğu malzemeleri alıp yatağa fırlattım. "Aklından geçenleri bilmem gerekiyor, eğer bilirsem daha kolay kalbini onarabilirim."

"Kalbimi onarmana gerek yok," diye karşılık verdi sakin bir sesle. "Çünkü ben hiç onaramamışım."

"Öyle değil." Dişlerimi sıktım, kendime öfkelendim, sesim titredi. "Yemin ederim, öyle değil. O an canım çok acıyordu, o an hiç geçmemiş sandım, o an aynı kadınım sandım. Aynı çocuğum sandım. Beni anlaman gerekiyor, hep anlarsın." Ardından bir kez daha kendime öfkelendim, yine ona robot muamelesi yaptım. "Anlamanı istiyorum," diye düzelttim ama çoktan iş işten geçmişti. "İçimden geçen cümleler değildi onlar, söyleyen ben değildim."

"Söyleyen çocukluğun muydu?" diye sordu. Başka hiçbir şey demedi ama gözlerindeki duvarın titrediğini gördüm, eğer yıkılırsa altından nasıl kalkardım bilmiyordum.

"Belki de öyleydi," dedim. "Kendimde değildim, bir anlık sana patladım." Bileğini bıraktım ve ellerimle yüzünü kapattım. "Evet, sana da

patlamamam gerekiyordu ama nedense o an bunu yaptım. Biliyorum, öyle davranmamam gerekiyordu."

"Alışkın olduğum bir durum," diye geçiştirdi beni; sesindeki sakinlik, kendimden daha fazla nefret etmeme neden oldu. "Artık acı çekmiyor musun?" Ellerimi yüzümden çektiğimde bakışlarımız kesişti.

"Şu an acı hissetmiyorum," deyip parmaklarımı kıvırdım ve içine kan oturmuş tırnaklarımla avcumdaki sargı bezini aşındırdım. Canımı yakmak istedim. "Tek hissettiğim pişmanlık."

"O halde Koza acılarına iyi gelmiş olmalı," dedi. Bunu söylerken öfkelenmesini bekledim ama öyle bir şey yoktu.

Dürüst ol, dedim kendi kendime, *arkasında dur yaptıklarının ama onu da parçalama. Seni anlamasını sağla.* "Koza'ya acılarımı sunmadım," dedim bana dönük sırtına bakarken. "Sadece geçmişimdeki acıyı en iyi o biliyor, ondan başkasıyla o an konuşamazdım."

Gözlerimde pişmanlık görmek için mi öyle uzun baktı bana bilmiyordum, belki de anlamak istedi ama ben ona bakarken, kıyameti bile aratmayacak bir şey oldu. Turkuaz gözlerinin üzerine çektiği duvar bir anda yıkıldı, üstelik çatlaklar bırakarak da değil, bir anda yerle bir oldu ve arkasında kalan kırgın adamı gördüm. Bana öylesine büyük bir kırgınlıkla baktı ki altında ezildiğimi hissettim, canım daha fazla yanmaz sanıyorken, daha da fazla yandı.

"Bütün yaşlarını iyileştireceğimi söylemiştim," dedi, sesinde kendine karşı nefret vardı. "Benden sonrası değil, benden öncesi için, bütün yaşların adına senin için çabalayacağımı söylemiştim. Ama senin saçlarını kesti diye nefret ettiğim bu ellerimden geleni yapamamışım." Omzunu kaldırıp indirdi. "Çünkü bütün zamanlarında olan ben değilmişim, Koza'ymış." Gözlerini başka yöne çevirdi, arkamda kalan bir noktaya odaklandı. "Ama bil diye söylüyorum Helin. Senin acını bilmeme gerek yok, geçmişinde olmama da gerek yok. Sen karşımda acı çekerken, çaresizlikten kendi içimde defalarca öldüm bu gece senin için."

Kendimi onun yerine koyduğum zaman çaresizliğini ben de hissettim ve görünenin ne olduğunu anladım. Ona kırıcı cümleler kurmuştum, yetmemiş, bana yardımcı olmasını istememiştim ve Koza'ya kollarımı açmıştım. Görünen buydu, anladığı buydu, asıl olan da buydu. Fakat bunların hiçbirini isteyerek yapmamıştım. Bütün bunlar sonucunda Yankı bana nefretini kussun, beni suçlasın istedim ama o yine

kendini suçlayacak bir neden bulmuştu, çaresizlik ise en kötü duyguydu bana kalırsa.

Bana baktığın gibi bir başkasına bakma demişti, *bana güvendiğin kadar başkasına güvenme, bana ellerini sunduğun gibi bir başkasına ellerini sunma.* Ama işlerin tam tersine döndüğünü düşündüğüne emindim. "Sana baktığım gibi başkasına bakmadım," dedim en içten duygularımla. "Sana güvendiğim kadar başkasına güvenmedim, senden başka kimseye de ellerimi sunmadım."

Yine yüzüme bakmadı. "Henüz yeni başlıyoruz," diye mırıldandı ağzının içinde. "Ben artık geleceği görmeye başladım." Ne demek istiyordu?

"Nasıl yani?" diye sorup başımı omzuma yatırdım ve gözlerinin içine bakıp neler düşündüğünü anlamaya çalıştım. Bu nasıl geçecekti bilmiyordum. "Bir gün seninle düşman olacağımızı mı söylemeye çalışıyorsun? Eğer öyleyse unut bunu, bir daha seninle düşman gibi olamam."

"Helga ve George," dedi, ardından bakışlarını yeniden bana çevirdi. "En azılı düşmanlardı ve ikisi de birbirini öldürmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Helga bir ajandı, George'sa üstün bir savaşçı. Tek amaçları, birinin kazanmasaydı, hangisinin kazanacağı ise belirsizdi. Her şeyi denediler ama birbirlerini öldüremediler. Helga George için en keskin silahını kullandı en sonunda, George'a yaşadığını hissettirdi. George ise Helga için her şeyini verdi, kendinden bile vazgeçerek çünkü Helga için kimse kendinden vazgeçmemişti. Yalanlar ve gerçekler birbirine karıştı, savaşmayı unuttular ve birbirleriyle savaşmak yerine başkalarıyla savaştılar. Ama sonra ne oldu, biliyor musun? Düşman oldular." Yanımdan geçip yürüdü, arkasından bakarken dolabın olduğu yere gitti, ardından dolabın arkasından üzeri örtülü bir tablo çıkardı. Kalbim teklediğinde tablonun örtüsünü tek çırpıda çekip attı. Gözlerimin önüne muhteşem bir tablo serildi. "O gece, Helga George'un ayaklarına kapanıp özür diledi, yalanları için. George onu dizlerine yatırdı, ayaklarına kapanmasını izin vermedi. Birbirlerini öptüler ama bu son öpücüktü. Biri rol yaptı."*****

William Orpen, *Night* (1907).

Yeniden sesim titredi, elim kalbime gitti. "Neden son öpücük?" diye sordum.

***** Tablonun hikâyesi hayal ürünüdür. (ed.n.)

Yankı bakışlarını tabloya çevirdi. "Ellerine bak, ikisinin de arkada," dedi gözleriyle göstererek. "Aralarından bir tanesi, şahdamarını kesti karşısındakinin. Kimisi George olduğunu söylüyor, kimisi Helga olduğunu. Sonuç olarak birisi kazanmış oldu." Bakışları yeniden bana döndü. "Yeni yılın kutlu olsun Helin. Bu benim sana hediyem. Bu tabloyu parçalamak sadece bizim elimizde. Ama bu tablodaki Helga ve George olmak da bizim elimizde. Bunu ben hiç unutmayacağım, sen de unutma."

"Yankı," dedim korkarak ona doğru ilerleyip. "Sana bir robot gibi hissettirdiğim için özür dilerim."

Tabloyu giysi dolabına yasladı ve ellerini çırpıp, "Koza aşağıda mı?" diye sordu. Yine cevap vermedi, yine kendi içinde yalnız kaldı.

"Bilmiyorum, sanırım aşağıda," deyip ona biraz daha yaklaştım. Gözlerindeki kırgınlık geçmişti ama bana uzak bakıyordu, uzun zamandır gülümsemesine alıştığım Yankı gülümsemiyordu. Bir daha ne zaman gülümserdi içten bir şekilde, bilmiyordum. "Bugünü atlatamayacağız, değil mi?" Sesim titredi, sesim titrediği anda Yankı kaşlarını çatarak yutkundu. Gözlerini kapatıp nefesini verdiğinde parmakları burun kemerine gitti. "Yeniden uzaklaşacağız birbirimizden, değil mi?"

Gözlerini açtı, bir kez daha nefes verdi. "Aklımı durduruyorsun, aklımı," dedi kelimelerin üzerine basarak, defalarca söylediğini tekrar edip. "Ben istesem de senden uzak kalamıyorum ki." Ardından bir cevap bile beklemeden giysi dolabından gri bir eşofman altı çıkardı, onu giyip sonra da odasındaki çekmecesini açtı. Bir kutu aldı ama bakışları bana dönmedi bile. Ardından odadan hızlı adımlarla çıktığında ben de peşinden ilerledim.

"Yankı," dedim arkasından ama durmadı. Merdivenlerden inerken ona yetişmeye çalıştım. Aşağı kattan gelen mırıltıları işitebiliyordum. Yankı benden önce odaya giren ilk kişi oldu, sonra mırıltılar kesildi. Onun arkasından ben de hızla odaya daldığımda hepsini gördüm. Koza hâlâ buradaydı.

Bartu ve Koza masada oturmuşlardı, Koza'nın elinde sigara vardı. Mutlu ile Işık koltuktaydı. Lâl ayakta, pencerenin önündeydi. İçeri girdiğimizde hepsinin bakışları bize döndü. Bartu'yla göz göze geldiğimizde omzumu kaldırıp indirdim ve ona doğru yürüdüm, o da oturduğu sandalyeden kalkıp dudaklarını birbirine bastırdı. Kolumu onun beline sarıp başımı omzuna yasladım. Bartu elini omzuma atıp, "Geçecek,"

dedi; Yankı'yı mı kastetti, benim acılarımı mı bilmiyordum. "Biz seni biliyoruz."

Bartu'ya ne olursa olsun sarıldım.

Onların bildiği Helin, gerçek Helin değildi ama bunu ona söyleyemedim. Koza'nın bakışları Bartu ile bana döndüğünde gözlerinden anlam veremediğim bir ifade geçti, düşündüğümden daha uzun süre bizi izledi ve ben Bartu'ya bir abiye sarılır gibi daha sıkı tutundum. İmrenme olabilir miydi? Hiç sanmıyordum, Koza öyle bir adam değildi.

Bir şeylerin acısını çıkarmak istermiş gibi Koza gülümsediğinde Yankı'ya, "Helin'i iyileştirdim de getirdim," dedi imayla. "Elini de sana bıraktım, için rahatlasın diye. Sürprizimi beğendin mi?"

Yankı onu duymazlıktan gelip masanın üzerine kutuyu hafifçe attı. "Hediyen, Koza," dedi sakin bir sesle. "Üzerinden zaman geçmeden vermek istedim."

"Ne aldın bana?" Koza eline kutuyu alıp salladı, tuhaf bir ses çıktı. "Yoksa Nil ve benim için yeni bir ev mi?"

"Boş yapmayı bıraksan keşke biraz," diyen Bartu parmaklarıyla omzumu okşuyordu. "Sen ancak rüyanda görürsün Işık'ı."

"Görmediğimi kim söylemiş?" Bakışları Işık'a kaydı, dudaklarını ısırdı. "Öyle güzel rüyalar ki..."

Mutlu diğer taraftan Koza'nın yüzüne yastık attı. "Zaten canım burnumda, yemin ederim oraya gelir seni nefesin kesilene kadar öperim Kelebek." Koza yüzünü buruşturduğunda kutuyu bir kez daha salladı.

"Sana önceden söz vermiştim," dedi Yankı uzak bir sesle. "Sözlerimi tutmadan ölmek istemem, beni bilirsin."

Koza anlamayarak Yankı'nın gözlerinin içine baktı, sonra siyah kutuyu masanın üzerine koyup yavaşça kapağını açtı. Göremediğimiz için Bartu'yla aynı anda öne bir adım attık, ardından birbirimize bakıp dudaklarımızı büktük. Çünkü hiçbir şey anlayamadık. Fakat Koza nefesini tuttuğunda ve dudakları aralandığında içinden bir kitap çıkardı. İnce kitabı parmaklarının arasında tutup, "Masal kitapları," dedi şaşkınlıkla. Sonra diğerlerini de çıkardı. İçinde ona yakın masal kitabı vardı, hepsi de ilkokul seviyesindeydi. Birkaç dakika onlara baktıktan sonra gözlerini Yankı'ya çevirip yutkundu. "Hiç masal bilmediğimi nasıl unutmadın?" diye sordu.

"Sana bir gün *Peter Pan*'ı anlatacağım konusunda söz vermiştim," dedi, sonra masanın üzerindeki Koza'nın sigara paketinden bir sigara

aldı ve ucunu yaktıktan sonra nefesi havaya üfledi. "Ben de tam bilmiyorum ama bir gün sana okumak için aldım." Koza Yankı'ya bakarken ayağa kalktı, masal kitaplarını kutunun içine geri koydu. Yankı'ya bugün ikinci defa büyük bir merhametle baktı; elini kaldırdı, sonra geri indirdi, sarılacak mıydı yoksa dokunacak mıydı anlamadım ama gözlerini Yankı'nın üzerinden çekti.

"O çocuk değilim artık, buna gerek yoktu," dedi ağız ucuyla.

"Ama ben senin aksine hâlâ sözlerini tutan o çocuğum," diye karşılık verdi Yankı.

Lâl kollarını önünde bağlayıp Koza'ya çenesini kaldırarak baktı. Koza bunu fark etti ve bakışlarını ona çevirdi, o gözlerindeki merhamet silinirken yerini nefrete bıraktı. Lâl'in baktığından daha üstün bir şekilde ona karşılık verdi. "Madem hediyeleri veriyoruz," deyip gözlerini Yankı'ya çevirdi. Lâl'i görmek bile onu bulunduğu durumdan çıkardı, sanki birkaç saniyede maskesini taktı. "Helin'e hediyemi de vereyim o halde." Yankı kasıldı. Koza'nın bakışları bana döndü. "Benimle beraber bir göreve katılacaksın, hediyen görev sonundaki kazancın olacak." Yankı daha fazla kasıldı, Koza bu sefer ona döndü, ardından Bartu'ya ve diğerlerine. "Eğer isterseniz siz de gelirsiniz."

En başından, bu hediyeyi ayarlarken bile onların katılacağından yüzde yüz emin olduğunu biliyordum. Hatta bütün planlarını buna göre yapmış olmalıydı. "Ne görevi?" diye sordum. Boş bulunarak, "Eskiden olduğu gibi mi?" dedim.

Yankı direkt kabullenmiş olduğumu fark ettiği anda bu sefer de bana dönüp baktı. Koza başını sallayarak, "Sarıkamış'a gideceğiz, Kars'a yani," dedi. Kayak yapılan yerden bahsediyor olmalıydı, nedense bir yerlerden tanıdık geldi ama anılarımın içine tamamen dalamadım. "Uçak biletlerimizi aldım, geriye sadece plan yapmak kaldı."

"Onu seninle baş başa göndereceğimizi sanıyorsan yanılıyorsun," dedi Bartu baskın bir sesle.

Mutlu beni şaşırtarak, "Bunu zaten düşünmüştür," diye atladı. "Baksanıza, planını bile yapmamış."

Koza Mutlu'ya gözünü kırptı. "Zeki çocuk."

"Ya gelmek istemezsem?" diye sordum. "O zaman ne olacak?"

Koza kaşlarını kaldırdı, bana büyük bir imayla baktı. "Sence istemeyecek misin?"

Yankı sabrının son demlerine geliyormuş gibi nefesini verip, "Koza," dedi kendini tutamayarak. "Önce seninle konuşalım." Bir adım öne çıkıp Koza'ya yaklaştı. "Baş başa. Sonra bunlar tartışılır."

Koza ellerini kaldırdı, dudakları o şeklini aldı ve ıslık çaldı. "İşte bu etkileyiciydi. Ne hakkında?"

Yankı ona biraz daha yaklaştı, elini masanın üzerine koyup başını omzuna yatırdı. Koza'nın tam gözlerinin içine bakarak, "Harun Aktan hakkında," dedi kalbimin üzerine sert bir darbe indirerek. Koza, direkt bana baktı, ardından Yankı'yla yeniden göz göze geldiklerinde *kalbimin iki yüzünü* de onlara bakarken gördüm. *Kalbin iki yüzü* de hem nefrete bulanmıştı, hem sevgiye hem merhamete hem kine. Hem de çok büyük bir acıya...

16.

YALAN ÇIKMAZI

Işık Sarca'nın güncesinden... ***04.06.2019***

Onun gözlerinin içine baktım ve orada seneler önce acı çeken kendimi gördüm.

"Bu hapishaneden kurtulmak istiyorsan seni kurtarabilirim," dedim. Bir adım attı, ardından bir adım daha. Kirlenmiş parmakları demir parmaklıkları kavradı. Geriye doğru çekildim çünkü ona yaklaştığımda kaçamazdım, bunu biliyordum. Ona bir hayat borçluydum.

"Bu hapishaneden kurtulmak isteseydim zaten kurtulurdum, Nil," dedi çenesini kaldırarak. "Fakat bir gün çıkarsam senin dışında hepinizin felaketi olacağım."

"Bunu yapamazsın."

"Yaparım."

"Yapamazsın."

"Yaparım." Parmakları bana doğru uzandı ve beklemediğim anda çenemi kavradı, beni kendisine çekti. "Buraya benim yanıma gizli geldin, değil mi? Çünkü sen de benim haklı olduğumu biliyorsun." Ve düşünmeden elini çekti, parmakları yeniden demir parmaklıkları tuttu. "Savaşım başlayacak," diye mırıldandı.

"Nasıl?" diye sorduğumda ondan korkmuyordum, aksine kendimden korkuyordum.

"Aranıza bir ajan göndereceğim." Sonra nefesini verdi, gülümsedi; en içten gülümsemesiydi. "Ve sen bana bu yolda yardım edeceksin."

Onun gözlerinin içine baktım ve orada acısını gördüm. Ne kabul ettim ne reddettim.

Fakat bir gün cevap vermek zorunda kalacağımı biliyorum.

"İstenmeyen Sokak Nöbetçisi, Işık Sarca"

Hayatımı bütün olası sonlara hazırlamıştım, mutluluk dışında.

Nasıl öleceğimi defalarca düşünmüştüm. En ince detayına kadar hem de ve her seferinde farklı farklı ölüyordum.

Hepsinde de yalnız başıma çürüyordum çünkü kimsem yoktu. Ben ölüyordum, ölü bedenimi kimse yerden kalmıyordu ve ben çürüyordum.

Çünkü yalnızlık, biraz da yalnız başına öleceğine kendini inandırmaktı.

Kafama bir kurşun sıkılarak öleceğimi düşünmüştüm; kalbime bir bıçak da saplanabilirdi. Dövülerek de öldürülebilirdim. Belki de beni boğacaklardı. Ya da en kötüsü alevlerin arasında kalacaktım. Bunların dışında işkencelerle günlerce beni aç da bırakabilirdi. Vücudumu delik deşik edebilirlerdi. Ama bunların dışında kalp krizi de geçirebilirdim, nefesim bir anda da kesilebilirdi.

Hiçbir zaman yaşlanmış bir şekilde yatağımda huzurla ölebileceğimi düşünmemiştim, mutlu bir sonu hiç düşünmediğim gibi.

Çünkü yolun sonuna yaklaştığımı hissettiğimde, Sokak Nöbetçileri'ne ilk adımımı atıyordum.

Temmuz sıcağıydı, tepede güneş vardı. Ekip karşıma geçip bana Sokak Nöbetçileri'nden bahsetmiş ve aralarına ajan olarak gireceğimden söz etmişti. Tuhaf olan, onlardan önce de ajanlık yapmıştım fakat bu sefer daha farklı olduğunu hissetmiştim. İlk sorduğum soru, "Onları bu işin sonunda öldürecek miyim?" olmuştu. Çünkü şu an anımsadığımda Ekip üyelerinin hepsinin yüzünde Sokak Nöbetçileri'ne karşı nefretlerini görmüştüm.

Sadece yüzüme bakmış, hiçbir cevap vermemişlerdi ve ardından planlarını devreye sokmuşlardı. İkinci sorduğum soru onları şaşırtmıştı. "Ben bu işin sonunda ölecek miyim? Onlar beni öldürecek mi?"

Bu sefer cevapsız bırakmamışlardı. Bir hafta önce tek bir kurşunla öldürdüğüm Ekip lideri bana dönüp, "Eğer kendi ölümünden kaçmazsan, onlar sana ölümü getirir," demişti.

Hislere inanan birisi olmasam bile, o an kalbimin üzerine çöken karanlığın tarifi yoktu. *Öleceğim*, demiştim kendi kendime.

Kendi ölümüm için intiharı da düşünmüştüm. Sokak Nöbetçileri'nin arasına ajan olarak girmek benim için en büyük intihardı, hissetmiştim.

Ve intihar olarak gördüğüm Sokak Nöbetçileri, beni mutlu bir son olabileceğine inandırmıştı hatta bir masalın içindeymiş gibi hissettirdikleri de olmuştu.

Ve intihar olarak gördüğüm Sokak Nöbetçileri, beni yalnız ölmeyeceğime inandırmıştı.

Ve intihar olarak gördüğüm Sokak Nöbetçileri, eğer ucunda ölüm olacaksa bunun onlar için olabileceğini de bana hissettirmişti. Ben onlar için ölürdüm.

Kalbimin üzerindeki karanlık kalkmamıştı, Sokak Nöbetçileri'nin hâlâ benim hayatımın sonu olduğunu düşünüyordum ama mutlu bir son muydu yoksa mutsuz bir son muydu, bilmiyordum. Yine de ne olursa olsun yalnız olmayacağımın güveni, o karanlığın içine aydınlığın doğmasına neden oluyordu.

"Uyumadığını biliyorum aslan parçası!" Yüzüme kadar örttüğüm yorganı Bartu çektiğinde saçlarım yüzümde dağıldı ve ellerimle gözlerimi kapattım. "Artık şu yataktan çıkma vaktin geldi!"

Derin bir nefes alıp ellerimi gözlerimden çektim ve direkt olarak komodinin üzerindeki telefonuma uzandım. Ekranda ne arama vardı ne de mesaj.

Yankı, bir haftadır ortalarda yoktu, Koza da öyle. En son Harun Aktan konusunda Koza'yla konuşacağını söylemişti ve sonra bir kez bile onu görmemiştim. Defalarca aradığım halde telefonu kapalıydı, Koza'yı aramak istememiştim ama en sonunda dayanamayıp mesaj attığımda cevap alamamıştım. İkisinin de nerede olduğunu bilmiyordum. Koza'dan, Harun Aktan'ı Yankı'nın nereden bildiğini öğrenebilirdim.

Bartu, yalnız uyumamam için Yankı'nın yatağını bana vermişti, seve seve bunu kabul etmiştim çünkü olur da Yankı gelirse ilk gireceği oda burası olurdu ve onu görebilirdim. Bir gece onu gördüğümü ve üzerimi örttüğünü hissetmiştim fakat gözlerimi açtığımda o yoktu. Uyanıp Bartu'ya sorduğumda ise böyle bir şey olmadığını söylemişti.

Bir haftadır Bartu'yla aynı odayı paylaşsak bile birkaç kelime dışında hiç konuşmamıştık. Diğerlerini neredeyse hiç görmemiştim, yattığım yataktan doğru düzgün kalkmıyordum bile. Bartu'yla da aramızda geçen sohbetler, "Yankı seni aradı mı?", "O nereye gitmiş olabilir?" , "Ona ulaşmamızın bir yolu yok mu?" ile sınırlıydı. Bu sorularımın hepsine Bartu, "Yankı ulaşılmak istemiyorsa ulaşamazsın," diye yanıt vermişti.

Halbuki öyle değildi. Bir keresinde onu Önder sayesinde bulmuştum. Önder bunu, karşılığında beni borçlandırarak yapmıştı ama bana yaptığı tek iyiliği buydu. Onu ailesinin evinin orada, sokak lambasının

altında bulmuştum. Yataktan çıktığım zamanlar o sokak lambasının altına gittim ve çentikleri kontrol ettim.

Benim ardımdan hiç oraya gitmemişti. Çentiklerin sayısı hâlâ aynıydı. Bu kalbimi sızlatmıştı çünkü oraya canı yandığı zaman gittiğini biliyordum; artık canı yandığı zaman gideceği yolu da mı kapatmıştım yoksa ben varken canı yanmıyor muydu? Acıyla gülümsedim, Bartu yüzümdeki gülümsemeyi gördüğünde kendime öfkemin altında ezildim.

Ben varken canı yanmıyor olabilirdi ama canını yakmaktan bir an bile çekinmemiştim.

Yataktan doğrulduğumda Bartu'yu inceledim. Üstü çıplaktı ve pembe mutfak önlüğü giymişti, üzerinde çilek desenleri vardı. Burnunun ucunda ve yanağında un kalmıştı, elleri pembeleşmişti. Kasları ise tamamen ortadaydı, altında dışarıda lapa lapa kar yağsa da şort vardı. Evin içi sıcak olmasaydı en çok üşüyen o olurdu... Bartu, aşırı seksi görünüyordu ve duruşuyla bunun farkında olduğunu bana gösteriyordu.

İlk sorduğum soru yine aynı oldu. "Yankı geldi mi?"

Bartu dudaklarını birbirine bastırdı ve nefesini verdi.

"Endişelenmekten vazgeç, Helin. O iyidir."

Hepsi nasıl bu kadar rahat olabiliyordu, anlayamıyordum. Saçlarımı geriye doğru attığımda, "Bir haftadır hiç haber almadık," dedim kelimelerin üzerine basa basa. "Bu sizi neden hiç endişelendirmiyor?" Bartu önümde dikilirken alttan alttan ona baktım. "Üstelik iyi bir ruh halinde de değildi."

Pencereden vuran gün ışığı gözlerimi almaya başlamıştı çünkü yataktan sadece geceleri herkes uyuduktan sonra çıkıyordum. Bartu bir keresinde beni yakalamıştı ama uyuyormuş gibi davranmıştı, bunu anlamıştım. Bir keresinde de kötü bir kâbus gördüğümde beni uyandırıp tekrar uyuyana kadar başımda beklemişti.

Beni bile bu kadar fazla düşünen Bartu'nun, konu Yankı olunca bu kadar umursamaz olması kalbimi kırıyordu.

Bartu, sakin birkaç adım atıp yatağa yanıma oturdu ve odanın içindeki panoya doğru baktı. Orada da fotoğrafları vardı fakat onların içinde ben yoktum. "Yankı'nın on gün kaybolduğu zamanları da gördük çünkü," dedi açıklama yaparak. "Yirmi gün kaybolduğu zamanları da. Hatta bir ay kaybolduğu zamanları da. Bu sana tuhaf gelebilir ama senin sayende Yankı daha fazla yanımızda durmaya başladı. Onun her

zaman gittiği bir yerleri vardı, buna hepimiz alışığız. Bizi o alıştırdı." Ardından bakışları bana döndü. "Ve sen alışık değilsin çünkü sana hiç yapmamıştı. Endişelenmeni anlıyorum ama alışsan iyi olur çünkü..."

"Alışmayacağım." Baskın bir sesle sözünü kestiğimde kaşları düz bir çizgi halini aldı. "Çünkü bu normal değil." Elime yeniden telefonu aldım ve son aramalara girip yine adını tuşladım, kulağıma doğru götürürken Bartu elimden telefonu alıp kulağına koydu ve birkaç saniye sonunda başını sallayıp yine kulağıma koydu. Hâlâ kapalıydı. Telefonu sertçe yatağın üzerine koyup ellerimle saçlarımı karıştırdığımda, "Onun için endişeleniyorum," dedim. "Ve bu endişeyi, alışkanlığa dönüştürmesine izin vermeyeceğim."

Kısa bir sessizlik oldu. İçimde öfke vardı ve bu öfke kendimeydi. Alışmayacağımı düşündüğüm birçok şeye aslında alışmıştım. "Bize kızıyorsun, değil mi?" diye sordu Bartu öfkemi anlayarak. "Ama bazen insanlar bizi alıştırır. Dinle, Mutlu'nun sürekli bizi güldürmesine alıştın değil mi?" Cevap vermemi beklemedi. "Hep neşeli olmasına ya da."

"Evet," diyerek başımı ona çevirdim. "Ama bir gün mutsuz olursa ona dönüp neyi olduğunu sorarım, kendi haline bırakmam."

"Sürekli bir mutsuz, bir mutlu olursa artık sormazsın." Nefesimi verdim. "Yankı'yı her zaman kendi haline bırakmadık," dedi başını sallayarak. "İlk başlarda onu merak ediyorduk ama sonra her geldiğinde iyi olduğunu söylüyordu. Sonra her seferinde iyi olduğunu, her şeyin yolunda olduğunu gördük." Gözlerimi gözlerine diktim. "Ya da öyle gösterdi, bilmiyorum ama buna alıştık işte. O kendi başının çaresine bakmayı seviyor, kimseden yardım istemiyor. Yardım istemeyen birisinin ayaklarına kapanamazsın, değil mi?"

Öyle değildi ama onların da suçu yoktu, biliyordum. Yankı bile kendini bu duruma öyle bir alıştırmıştı ki, onu o sokak lambasının altında bulduğumda bu onu bozguna uğratmıştı, asıl olanın bu olması gerektiğini bilmiyordu. Kimse öğretmemişti, kendi de öğrenmemişti. "Gerekirse yardım etmek için ayaklarına kapanırsın," dedim sert bir sesle.

Bartu, elini sırtıma koydu ve bana doğru eğildi. "Biz sana o gece yardım edebildik mi?" diye sordu. Sesinde iğneleme yoktu ama soruyu sorarken aynayı kendime çevirmeme neden oluyordu. "O gece Yankı sana yardım edebildi mi? Sana yalvardı ama onun elini tutabildin mi?" Soruları hançer gibi saplanırken tırnaklarımı avcuma batırdım. "O gece

olanları bize anlattın mı peki?" Gözlerimi direkt olarak kaçırdım. "O gün bizim önümüze duvar ördün, hiçbirimiz o duvarı geçemedik. Yankı da hep böyleydi. Aranızdaki tek fark, sen kendi başına halledemiyorsun, o kendi başına halledebiliyor. Bir gün eğer bana ihtiyacı olduğunu söylerse ya da bunu hissedersem canımı bile veririm Yankı için çünkü bu hayatta en güvendiğim kişi o."

"Sırf canını verirsin diye sana bunu ne söyler ne de hissettirir," dediğimde gerçeklerle yüzleştim. Yankı'nın belki de bu kadar içe dönük olmasının sebebi, dışarıya yansıtırsa insanların onun önünde duracağını bilmesindendi. Fedakârlık. Onun kendi dışında herkes için fedakârlıkları vardı. Ve kendi başına da halledemediği zamanları oluyordu, her insanın olurdu fakat bunu Bartu'ya söylemek istemedim. "Onu çok kırdım, değil mi?" diye sordum yere doğru bakarak.

"Kötü bir haldeydin," dedi Bartu iç rahatlatan bir sesle. "O an söylediklerinin hiçbir önemi yoktu, önemli olan sendin. Hepimiz kötü olduğumuzda ağzımıza geleni sayıyoruz." Omzuyla omzuma vurdu, tebessüm etti. "Merak etme, Yankı kırılmaz." Ben de tebessüm ettim ama tebessümüm acı doluydu. Ne konuşursam konuşayım onların gözündeki Yankı değişmeyecekti. Robot gibi görmeye devam edeceklerdi onu. Kırılmaz diyordu, neden kırılmayacağını sorsam cevap bile vermezdi.

"O gün için üzgünüm," dedim Bartu'ya günler sonra. "Eğer sana da yanlış bir şey söylediysem ya da..."

Bartu, elini saçlarıma geçirdi ve karıştırdıktan sonra, "Keşke ağız dolusu sövseydin be," dedi hafif dalga geçen bir sesle. "Bak aşırı rahatlatıcı. Bir dahaki sefere bana söv, burun deliğimden kulağıma kadar." Saçlarımı düzeltirken bir kez daha dağıttı. Sonra omzuma hafif bir yumruk attı fakat bu yine savrulmama neden oldu, kolumu tutup düşmemi engelledi. "Beni bu hayatta tek kırmayan sensin lan aslan parçası."

"Keşke öldürmeseydin beni bunu söylerken," derken yüzümü buruşturdum ve ben de onun omzuna yumruk attım ama güldü.

"Bak ciddiyim," dedi sonra, yataktan kalkıp karşımda dikildi yine. "Sendeki hiçbir erkekte yoktur, seni tartsak on kiloysan, dokuz kilosu taşşş..."

"Bartu!" diye inleyip ayağa kalktığımda bu sefer de karnına yumruk attım. "O kadar da erkek muhabbetine girmesen mi acaba? Bilmem farkında mısın ama ben kadınım ve taşım maşım yok benim."

Ellerini yumruk yaptı, havaya doğru savurdu sonra olduğu yerde boksör gibi sallandı. "Beni tek yumrukla bayıltacağına eminim," dedi. "Ama seni zorlayabilirim, gel bana delikanlı, hadi."

Dayanamayıp güldüğümde orta parmağımı ona gösterdim. "Doğru söylüyorsun," dedim. "Seni tek yumrukla bayıltmak bir yana dursun, öldürürüm."

"İşte bu be!" diye bağırdığında refleksle yine omzuma vurdu fakat bu sefer yatağa düştüğümde dehşetle bana bakıp gözlerini açtı. "Ulan elimden kaydı, galiba seni erkek olarak gördüm bir an. Lan Helin," dedi üzerime doğru eğilerek. "Lan Helin, nefes al lan."

"Omzum!" diye inleyip elimle omzumu tuttuğumda acıyla nefesimi verdim. "Ah! Omzum! Çok kötü acıyor! Yerinden çıktı galiba! Ah! Kolum koptu!"

Bartu endişeyle bana yaklaştığında kahkaha atıp bu sefer ben de onun omzuna yumruğumu geçirdim ve bu sefer sert davrandım. Bartu da inleyerek geriye doğru çekildi. Düştüğüm yataktan kalktım, yumruklarımı havaya savurdum. "Seni tek yumruğumla öldüreceğim ama öncesinde bana neden üzerinde bu çirkin mutfak önlüğünün olduğunu söyleyeceksin."

Yüzünü buruşturup eliyle omzunu sıvazlarken "Elinin ayarını..." dedi. "Çünkü pasta yapacağım, aşağıda bütün malzemeler duruyor. Senden başka kimse yardım etmez bana. Diğerleri kılını bile kıpırdatmaz."

Şaşırdım ve yumruklarımı aşağıya indirdim. "Pasta mı? Sen mi?" Daha önce hiç pasta yapmamıştım. "Ayrıca diğerleri neden yardım etmeyecekmiş ki?"

Bartu gözlerini devirdi. "Çünkü pastayı Rüya'ya yapacağım."

"Ne?" dediğimde şaşkınlıkla gözlerimi açtım. "Sen? Bir kadına? Pasta yapacaksın?"

"Olamaz mı kardeş?" dedi alıngan bir sesle. "Rüya'yı bize çağırdım, konuşurken de pasta yapabildiğimden bahsettim. Yarın gelecek." Başka bir şaşkınlık vücudumda dağılırken gözlerim daha fazla açıldı. "Tamam, yalan söyledim ama internette kızların yemek yapan erkeklerden hoşlandığı yazıyordu, ben de bu şekilde düşürürüm sandım." Kaşlarını çattı. "Gerçi Yankı'nın sana bir kez olsun yemek yaptığını görmedim ama ağzının içine düşüyorsun hep." Sonra kendisiyle

konuşmaya devam ederek odanın kapısına doğru yürüdü. "Oğlum, ben mi malım acaba? Neden anlamıyorum bu işlerden? Neden kimse bana düşmüyor?"

Peşinden giderken, "Rüya'nın sana bakışlarını gördüm," dedim. "Sana bayılıyordu." Dört gün boyunca Bartu'yla aynı odayı paylaştığım için geceleri de durmadan mesajlaştığını görmüştüm. "Ayrıca bir kız geceler boyunca seninle mesajlaşıyorsa, bu onu etkilediğini gösterir." Sonra yüzümü buruşturdum. "Tabii, mesajda lahmacun arası çikolata yediğini söylemediysen." Merdivenden inerken kolunu tuttum. "Aranız nasıl? Neden onu düşürmeye çalışıyorsun?"

Basamaklarda durduğunda saf saf yüzüme baktı. "Aramız nasıl bilmiyorum. İnternette her sabah günaydın mesajı alan kızların mutlu olduğu yazıyor ama ne zaman uyansam o çoktan günaydın yazmış oluyor. Ben kız mıyım lan? Niye o yazıyor?"

Dayanamayıp güldüm. "Demek ki her sabah aklına geliyorsun ve seninle konuşmak istiyor."

"Ayrıca her gece de iyi geceler mesajı alan kızlar mutlu olurmuş. Her gece ben uyuyakalıyorum ve o iyi geceler yazıyor." Duraksadı, kendini süzdü. "Ben galiba bir doksan üç boyunda yüz kilo bir kızım."

Gözlerimi devirerek kolumu omzuna attım ve yüzündeki saflığa dayanamayarak yanağını sıktım, ifadesi değişmedi. "Bence sen Rüya'yı çoktan etkilemiş, bir doksan üç boyunda, yüz kilo, yakışıklı, seksi, pembe önlüklü kocaman bir adamsın. Ben bile düştüm anlatınca, o nasıl düşmez?"

Şaşkınlıkla bana döndü. "Benden etkilenmek mi?" diye sordu. "Bu gerçekten olmuş mudur?"

"Olmuş olmuş," deyip onu da kendimle beraber merdivenlerden indirdim. Kolum hâlâ omzuna dolanmış olduğu için parmak uçlarımda zorlukla yürüyordum. "Tabii lahmacun arası çikolatadan bahsetmediysen..."

"Aslında," dedi sonra sırıttı. "Bundan bahsettim ve sevimli bulduğunu söyledi. Menemen ve reçel olayını da biliyor. Deneyecekmiş bir gün. Bak hele, bak bak bak," dedi ağzını yaya yaya. "İlk lokmada kusmaya gider."

"E yuh artık koca adam," dedim yüksek bir sesle. "Bu kız sana deli oluyor desene!" Bartu içten bir şekilde gülümsedi. "Bana başka neler konuştuğunuzdan bahsetsene."

Mutfağa doğru yürürken, "Aslında çok normal muhabbetler ve buna alışık değilim," dedi. "Yani gününün nasıl geçtiğinden bahsediyor, okuldaki küçük çocukları anlatıyor. Bazen annesiyle, babasıyla film izliyor." Sesinin tonu düştü, fark ettim ama bunu belli etmedim. "Çoğunlukla o konuşuyor ve onu dinlemeyi seviyorum çünkü kimse bana kendini böyle uzun uzun anlatmamıştı. Sesi çok güzelmiş, bana ses kaydı atıp şarkı söyledi. Yarısında uyumuşum ama olsun." Mutfağa girmeden önce durup bana baktı. "Bana beni tanımak için sorular soruyor. En sevdiğim rengi sordu mesela, daha önce hiç düşünmemiştim çünkü hiçbir kadın bunu sormamıştı. En sevdiğim renk koyu yeşilmiş, Rüya sayesinde öğrendim bunu."

Gülümseyerek, "Sana kendini düşündürüyor," dedim.

"Evet." Başını salladı. "Bu zamana kadar başkasının en sevdiği rengi, en sevdiği diziyi, en sevdiği filmi, en sevdiği kitabı öğrenmeye çalışmaktan kendime hiç dönüp bakmamışım. Rüya sayesinde animasyon filmleri dışında tarihi filmleri sevdiğimi fark ettim." Gözlerini kaçırdı. "Zaten animasyon filmlerini de seven ben değilmişim. Başkası için sevmeye çalışmışım, belki bir yararı olur diye."

İçim acıyarak elimi koluna koyup okşadım. "Peki, ne hissediyorsun?" diye sordum. "Yani ona karşı?" Soruya hazırlıksız yakalandığı için gözlerindeki korkuyla bana baktı. "Zaten bu kadar kısa sürede sevgi olmaz, hoşlantı bile olmayabilir," deyip içini rahatlatmaya çalıştım. "Sadece onunla konuşmak seni mutlu ediyor mu?"

Eliyle ensesini kaşıdı ve ilk defa Bartu'nun utangaç bakışlarını gördüm. Kaşlarını kaldırdı. "Yani," dedi ağzının içinde geveleyerek. "Önemsendiğimi hissettiriyor. Onunla konuşurken yeni bir dünyanın da olabileceğini gördüm. Yeni bir Bartu olabileceğini."

"Ya da asıl olan Bartu'yu ortaya çıkarıyordur belki de?" dediğimde göz kırptım.

"Ama bir gün geçmişimi merak edecek," dedi başını sallayıp. "En basitinden, çaldığım arabalar onun yaşından daha fazladır. Bu bile ona ağır gelebilir. Bunun dışında daha ağır gelebilecek gerçeklerim var çünkü o," doğru kelimeyi bulmaya çalışırken duraksadı, "nasıl anlatsam, çok normal bir kadın. Hayatı çok normal. Annesi ve babası var, Helin. Ben bir anneye babaya nasıl davranılır onu bile bilmiyorum." Tedirginlikle hareket etti. "Bir gün geçmişimi öğrenirse

üzerindeki bütün etkimin biteceğini düşünüyorum. Bartu Sarca kabullenilmesi zor bir adam."

Bu cümleleri bana kendimi hatırlattı, "Her kim olursan ol," dedim içten bir sesle. "Eğer seni gerçekten severse, daima sana sarılacak ve seni değiştirmeye çalışmayacaktır. Gözlerinin içine baktığımda gördüğüm bu iyi adamı, daha önce hiçbir adamın gözlerinde görmedim." Çenemle onu işaret ettim. "Ne karar verirsen ver, kiminle olursan ol, kim ne derse desin, ben daima senin yanında olacağım."

İçten bir şekilde gülümsedi. "Beton yetmez sana," dedi sonra elini kaldırıp çakmam için bekledi. Ellerimiz birbirine çarptı, ardından yumruk yaptı ve ben de yumruğumu onun yumruğuna vurdum. En sonunda ikimiz de birbirimizden habersiz omuzlarımızı çarptığımızda güldük. "Delikanlı selamlaşması," dedi göz kırpıp.

"Hadi," dedim onu itekleyerek. "Gidip şu pastayı yapalım." Ardından ikimiz de mutfağa girdiğimizde Sokak Nöbetçileri'nin diğer üyelerini de mutfakta gördüm.

Işık, sandalyeye oturup ayaklarını masaya uzatmış, elindeki elmayı yiyordu. Mutlu pencere kenarındaydı, elleri ceplerinde Işık'a bir şeyler anlatıyordu. Beni şaşırtan Lâl'in de mutfakta olmasıydı. O da diğer sandalyede oturmuş, Işık ile Mutlu'yu izliyordu.

"Kızım âşık oldum diyorum, neden anlamıyorsun?" diyen Mutlu'nun üzerinde mor bir tulum vardı, tulumun kulakları upuzundu.

"Mutlu saçmalıyorsun," diyen Işık'ın gözleri bize döndü. Yine fazlasıyla şıktı. Evin içinde topuklu ayakkabı giymeye başlamıştı. Benim üzerimde ise Yankı'nın bol gri eşofman altı ve siyah kazağı vardı. Lastiği öyle bir sıkmıştım ki bel kısmı büzüşmüştü. Saçlarım tepede dağınık topuzdu. "Bilmiyorum farkında mısın ama âşığım dediğin insan Henry Cavill. İmkânsız bir aşk bu."

"Sensin imkânsız," diyen Mutlu'nun da bakışları bize doğru döndü. Işık'la bir hafta boyunca neredeyse hiç karşılaşmamıştık evin içinde, Mutlu'yla da karşılaştığımızda birkaç gülümseme dışında iletişimimiz olmamıştı. Bana karşı kırgınlığı ya da kızgınlığı yoktu ama uzaklığını hissedebiliyordum.

"Helin bana pasta konusunda yardımcı olacak," dedi Bartu Mutlu ve Işık'a bakarak. Lâl'i görmezlikten geliyordu. "Siz de kendi bokunuzu yersiniz artık."

Işık gözlerini devirip ayaklarını salladı. Simsiyah pantolonun üstüne simsiyah dar bir kazak giymişti. Sapsarı saçları dalga dalga omuzlarından dökülüyordu. Topuklu ayakkabıya tamam ama yüzündeki makyaj... Koza hayatımıza girdiğinden beri her gün böyle hazırlanıyordu. "Helin gerçekten bu ayıya yardım edecek misin?" diye sordu Işık. "Bir kızı etkilemek için pasta yapıyor. Romantik komedi filmlerinde bile böyle sahneler yok artık."

Tezgâhın üzeri dağılmıştı, bütün pasta malzemeleri her yerdeydi. Yerlere kadar dökülen kakaoyu gördüğümde yüzümü buruşturdum. "Bartu..." dedim aynı ifadeyle ona bakıp. "Gördüğüm kadarıyla yapmayı denemişsin ama başarısız olmuşsun..."

Bartu saçlarını karıştırdı. "İki defa denedim ama bir türlü kıvamı olmuyor. Kulak memesi kıvamı yazıyor," kulağına dokundu, "aynı kıvamı tutturamıyorum."

"Kardeşim, bahsedilen kulak memesi sanmıyorum ki senin gibi bir ayının kulak memesi olsun," dedi Mutlu. "Sen bütün insanlıktan daha farklı bir modelsin."

"Kıskanma lan, sıska," diyen Bartu ona terslendi. "Çok biliyorsan gel kendin yap."

"Gerçekten," dedim ikisine bakıp. "Neden yardımcı olmuyorsunuz? Adamın size ihtiyacı var."

Mutlu omzunu silkti. Işık, "Bize yapsaydı pastayı, yardım ederdim," dedi rahat bir sesle.

"Biz de yiyeceğiz ama," deyip tezgâha doğru ilerledim.

"Ama Rüya için yapıyor." Işık'ın kaşları çatıldı, ayaklarını masadan indirdi. "Eğer ben bu evde bir adam için pasta börek yapacak olsaydım, Bartu o adamı fırına atıp pişirirdi ve bana asla yardımcı olmazdı. Ben niye ona olacağım ki?" Pekâlâ, haklıydı ama asıl nedenin Lâl olduğuna yüzde yüz emindim.

"Çünkü Işık, nerede bir serseri var, gidip ona takılıyorsun," dedi Bartu dik dik bakıp. "Bu kadar meraklıysan bulalım sana eli yüzü düzgün birini, baş göz edelim. Bir çocuk vardı, neydi onun adı?" Mutlu'yla bakıştılar. "Seyfi. Tıp okuyor. Daha önce hiç sevgilisi olmamış, sana da âşıktı. Seni görünce ağlamaya başlıyordu çocuk. Onu ayarlayalım sana, ne dersin?"

"İstemez." Işık, elmasından bir ısırık daha aldı. "Ayrıca serseri dediğiniz insanlardan beş kat daha serserisiniz." Taşı ikisine de attı. "Bartu

Sarca, çalmadığın bir mezardaki dedemin arabası kaldı. Açılan bütün kasalardaki paraları cebe indirdin. Dövdüğün adamların haddi hesabı yok." Mutlu'ya baktı. "Seni söylememe bile gerek yok. Bartu'nun dövdüğü adamların yüzde yetmişi senin yüzünden. Üstelik paraları pavyonda yerken böyle demiyordunuz. Arabaları sen seçiyorsun, o çalıyor."

"Pavyona dans etmeye gittim ben bir kere," dedi Mutlu kırgın bir sesle.

"Çıkarttırma şimdi buraya pavyon fotoğraflarınızı." Işık'ın kaşları çatıldı.

"Ulan kırık yumurta," dedi Mutlu. "Düştüğün mahalle serserilerini mumla arar olduk. Bizden daha beterine yürüyorsun. Adı Koza, kod adı Kelebek."

"Ben ona yürümüyorum," diyen Işık'ın gözlerinin içi güldü. "Sadece arkadaşız."

"Aynen kardeşim," dedi Bartu tezgâha yanıma gelerek. "Az önce 'sadece arkadaşınla' konuşurken yüzünde çiçek bahçesi vardı."

Diğer pembe önlüğü üzerime giyen ellerim duraksadı ve Işık'a şaşkınlıkla bakıp, "Koza'yla konuştun mu hiç?" diye sordum.

Işık beni onayladı. "Evet." Yüzüne bakmaya devam ettim. "Ve hayır, Yankı hakkında bir şey söylemedi, daha çok ikimiz hakkında bir konuydu..."

"İkiniz hakkındaki konu mu?" Mutlu pencerenin kenarından ayrıldı. "Adam seni aradı, sesinin güzelliğinden bahsetti ve kapattı." Işık sırıttı.

"Nereden çıktı bu?" diye sorarken yüzündeki gülümseme daha fazla yayılıyordu. "Hem arada Koza beni arar böyle."

Mutlu sandalyeye oturdu, önüne gelen saçı arkaya atıyormuş gibi davrandı, bacak bacak üstüne attı, ardından sesini inceltip, "Yaaa," dedi uzatarak. "Güzel mi gerçekten sesim?" Işık'ı taklit ediyordu. "Bu yüzden mi beni aradın gerçekten? Sesimi duymak için mi?" İşaret parmağını ağzının içine alıp gözlerini kocaman açtı. "Ya, Koza, saçmalıyorsun şu anda... Ne demek sesim en güzel melodi?"

"Beni mi dinliyorsunuz lan siz?" Işık elindeki elmanın çöpünü Mutlu'nun kafasına attı. "Hayatıma giren bütün serserilere posta koydun, Koza'ya gelince niye koymuyorsun? Yemiyor mu?"

Mutlu kaşlarını çattı. "Ondan mı korkacağım?" dedi ama söylerken bile Bartu'ya baktı. "Arkamda kapı gibi Bartukıç'ım var. Sadece ortalık

gerilmesin istiyorum ben. Yoksa onu tek yumruğumla..." Sonra kendi dediğine de inanmadı ve sustu.

"Yemezler," dedi Işık gözlerini devirip. "Bal gibi Koza'dan çekiniyorsun."

"Onu bir öperim, çekinecek hiçbir şeyimiz kalmaz," diyen Mutlu oldukça ciddiydi.

"Bak, biz evleniriz, sen de avcunu yalarsın. Çok ciddiyim, yaparım bunu. Ne sen unutabilirsin, ne Kelebek unutabilir ne de ben. "

"Yeter." Bartu, ellerini beline dayadı, bakışları Işık'a döndü. "Koza'ya bir şey demiyoruz çünkü bu diğerlerinden farklı bir durum. İkinizin arasındakinden bahsetmiyorum, hepimizle arasındakinden bahsediyorum ama bu demek değil ki ikiniz saman altından su yürütün." Kaşları çatıldı. "İkinizin geçmişine saygımdan bir şey demiyorum ama bokunu da çıkarmayın."

Işık, umursamayarak başını salladığında gözlerim Lâl ile kesişti. Bir haftadır onu da hiç görmemiştim ama daha iyi görünüyordu. En azından gözlerindeki kızarıklık geçmiş, yüzüne renk gelmişti. Bana bakarken öfkesini görmeyi bekledim ama aksine silik bir ifadeyle gülümsediğinde ben de aynı şekilde ona karşılık verdim. Bir şeyleri kabullenmiş gibiydi ya da kendi kafasında verdiği kararların ışığında yürüyordu.

Bartu'yla beraber tezgâha döndüğümüzde ilk önce her yeri temizledim ardından pasta malzemelerini önüme koydum. Tarif kâğıdına bakarken kakaolu pasta olduğunu gördüm. Başka zaman olsa umursamazdım ama en son gördüğüm kâbustan sonra ürpermiş ve kâğıdı sertçe bırakmıştım. "Bartu," dedim kısık bir sesle. "Kakaolu yapmasak olur mu? Meyveli yapsak?"

Bartu ne olduğunu anlamadı ama sorgulamadan kâğıdı buruşturup çöpe attı, sonra telefondan meyveli pasta tarifi açtı. "Meyveli daha güzel olur, haklısın," dedi beni onaylayıp.

Yarım saat boyunca pasta üzerinde çalıştık. Bir kez kıvamını hiç tutturamadık ve Işık'ın kahkahalarına maruz kaldık. Mutlu ise hareketli bir şarkı açıp bize bakıp dans ederek dikkatimizi dağıtmaya çalışıyordu. Ne olursa olsun, mutfağın içini neşeli bir hava kapladığında ben de Mutlu'ya gıcıklık olsun diye onun dansına karşılık vererek pastayı hazırlamaya devam ettim. Bunu beklemeyen Mutlu abartarak tezgâha çıktı ve hazırladığımız kremayı ağzına doğru sıkarak her tarafı mahvetti,

ardından bir klibin içinde oynuyormuş gibi her tarafını krema yaparak vücudunu okşamaya başladı. Bu beni kızdırmak yerine güldürdü.

Üçüncü denememizde kulak memesi kıvamını tutturduk ama bu kulak memesinin gerçekten de Bartu'nun değil, benim kulağım olduğu konusunda hemfikirdik. Sonuç olarak, Bartu'nun kulak memesinin sıkıntılı olduğunu bile düşündük ve bu bizi epey eğlendirdi.

Mutlu, ne olursa olsun hazırladığımızı fark ettiğinde kafasını karışımın içine sokmaya çalıştı ama Bartu büyük bir öfkeyle Mutlu'yu buzdolabının üzerine oturttu. Ardından Lâl'in önündeki fotoğraf makinesini alıp hepimizin fotoğrafını çektiğinde mutsuz tek kişi Mutlu'ydu. Dört-beş fotoğraf çekti. Birinde Lâl yoktu ama diğerlerinde olması için onu da çağırdı. Hepimiz gülüyorduk, Mutlu en son fotoğrafta hareket çekiyordu, birinde de tükürmüştü.

O an fotoğrafları çekerken aşırı mutluydum ve eğleniyordum ama sonrasında o fotoğrafta eksik olan kişiyi hatırlamak, canımın yanmasına neden oldu. Yankı yoktu. Sokak Nöbetçileri yine beş kişiydi ama asıl kişi yoktu.

Sokak Nöbetçileri'nin ne hissettiğini anladım çünkü aynı duygular içerisindeydim.

Bir noktadan sonra insan istemese de alışıyordu.

Sıra süslemeye geldiğinde Bartu şarkının ritmine uyup kafasını sallarken, "Üzerine ne deseni çizsek acaba?" diye sordu. "Etkileyici bir şeyler olsun. Şöyle çiçek mi çizsek? Gül?"

"Kanayan gül çiz," dedi Mutlu bir daha hareket çekerek. "Yanında silah olsun. 'Deli Yürek Bartu' yazarsın altına da."

"Bartu," dedim yüzümü buruşturarak. "Mutlu haklı. Abartmasak mı? Çok da önemsediğimizi göstermeyelim bence..."

"Gelinlerin tatlı telaşı," diyen Işık sandalyede ters oturuyordu. "Fiyonk da tak çay bardaklarına, yakışır koca oğlanıma."

Bartu ona ters bir bakış attı sonra ikimiz de pastayı izledik. İki katlı pasta bembeyazdı, arasında muz ve çilekler vardı. Bartu inatla havuç koymak istediğini söylemişti, çok saçma bir fikir olduğu konusunda onu ikna etmek çok zordu. Mutlu ise neredeyse Bartu'yu soğanın tat katacağı konusunda ikna edecekti.

Üstünün süslemesi kalmıştı. Birkaç parça çilek koymuştuk ama bir şeyler eksikti. İkimiz de elimiz çenemizde pastayı izlerken sanki

yüz yıllık bir tabloyu inceliyorduk. "İstersen kakao dök," dedim istemeyerek.

"Hayır," dedi Bartu, ardından üzerine birkaç parça bonibon attı. Sonra yine hoşuna gitmedi ve krema sıktı ama kremayı öyle kötü sıktı ki yüzümü buruşturdum. "Of," dedi kremaya bakarak. "E bu böyle bok gibi durdu üzerinde."

"Ver bir de ben deneyeyim," deyip şansımı denedim ama becerememedim.

"Senin yaptığın da küçük bok oldu," dediğinde Mutlu'yla Işık keyifle kahkaha atıyorlardı.

Tam o esnada Lâl oturduğu sandalyeden kalktı ve yavaş adımlarla bizim yanımıza doğru yürüdü. Ben onu gördüm ama Bartu görmedi, dikkati pastanın üzerindeydi. Yan taraftan pastaya doğru baktı, yüzünü buruşturdu. Aralarında en iyi yemek yapan kişinin Lâl olduğunu hatta Bartu'nun onun yemeklerine âşık olduğunu da biliyordum.

Bartu tezgâha ellerini yaslayıp, "Olmadı bu," dedi nefesini vererek. Eğilmişti, mutsuz görünüyordu. "Yenisini yapalım."

Lâl, onun yüzüne baktı ve gerçekten hevesinin kırıldığını gördüğünde gözlerine aynı mutsuzluk oturdu. Bunu açıkça gördüm, öyle bir mutsuzluktu ki Bartu'yu düşündü, kendisinden önce belki de bunu ilk defa yaptı.

Başını eğdi, Bartu'nun sol kolunun altından geçip tezgâhla onun arasına girdi ve sırtını Bartu'ya yasladı. Bartu irkildi ama geriye doğru çekilmedi. Önünde duran Lâl'e bakarken eğildiği yerde dudakları Lâl'in saçlarına değiyordu. Lâl, gözlerini kapattı ve bir karar aşamasında olduğu yüzünden okundu. Ardından krema sıkacağına uzandı ve pastanın üzerine öyle güzel şekiller verdi ki bizim yaptıklarımızı bile silip attı. Işık oturduğu yerden şaşkınlıkla kalktığında Mutlu bile buzdolabının üzerinden düşecek gibiydi.

Lâl, Bartu'nun Rüya için yaptığı pastayı süsledi, Bartu için.

Bu çaresizlik miydi yoksa en büyük çare miydi bilmiyordum ama hepimiz nefesimizi tutmuştuk. Lâl, sırtını daha fazla yasladı Bartu'nun göğüs kafesine, Bartu ise yutkundu. Geri çekilebilirdi ama bunu yapmadı. Hatta başını bile çekmedi. Biliyordum, o an mantıklı düşünemiyordu. Biliyordum, Lâl ilk defa ona karşı böyleydi.

Pastanın süslemesini yaptıktan sonra yavaşça Bartu'ya doğru döndü, sırtını bu kez tezgâha yasladı. Aralarında bir karışlık mesafe kaldığında

birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Lâl'in gözleri bana doğru kaydı sonra ellerini kaldırdı. Benim de anlayacağım işaret diliyle, *"Böyle daha güzel oldu,"* dedi. Bartu'ya baktı yeniden. *"Umarım sever."*

Bartu yine hareket etmedi, hiçbir şey diyemedi. O mesafede Lâl'in gözlerinin içine bakmaya devam etti ve uzun zamandır onun gözlerine bakmıyordu bile. Lâl gülümsedi. İçten bir gülümseme değildi bu, daha çok Bartu'nun içini rahatlatmak istiyormuş gibiydi. Ardından yine eğilip Bartu'nun kolunun altından çıktı. Ağlamasını bekledim ya da mutfaktan çıkıp gitmesini ama sakince mutfak masasına yürüdü ve sandalyesine geri oturdu.

Bartu onun bıraktığı boşluğa bakarken kımıldamıyordu. Işık'ın dudakları aralandı, dönüp Lâl'e baktı sonra yine göz göze geldik. Mutlu'da da aynı şaşkınlık vardı. Neredeyse yarım dakika öyle kaldık, Lâl ise gözlerini Bartu'nun sırtından ayırmadı.

Bunun ne demek olduğunu biliyordum. Bu, kararlarına saygı duyuyorum demekti; bu, ne olursa olsun ben de senin yanındayım demekti. Ama bu, Bartu'yu kazanmak için bir hamle değildi yine. Lâl, yine Bartu'yu kazanmak için değil ama günler sonra ilk kez onun iyiliği için savaştı.

Boğazımı temizledim. "O zaman," dedim Bartu'ya doğru yürüyerek. "Onu dolaba koyalım, soğusun." Yine hareket etmedi, boşluğa bakmaya devam etti. Lâl'in ne demek istediğini anlamış mıydı? Belki de ben yanlış anlamıştım. Elimi omzuna koydum. "Bartu," dedim, gözleri yavaşça bana döndü ve bakışlarındaki o adamı gördüm. Lâl'e baktığında dağılan o adamı gördüm. Ya da kendine öfkelenen o adamı. "Pasta," dedim gözlerinin içine bakarak. "Dolaba koyalım. Soğusun." Başını sakin bir şekilde salladı. Benimle göz göze gelmemek için çaba sarf etti çünkü göreceklerimin onu rahatsız edeceğini biliyordu. Bu yüzden odaklanmamaya çalışarak gözlerimi pastaya diktim ve dudaklarımı ısırdım. "Dünyanın en güzel pastasını yaptık, kardo."

"Öyle oldu." Tezgâha yeniden döndü ve eşyaları yerlerine yerleştirmeye başladı. Onun sırtına bir süre baktıktan sonra Lâl'e döndüm. Elini çenesine dayamış Bartu'yu izliyordu. Üstün bir bakış değildi ama ne anlatmaya çalışıyorsa dudaklarında silik bir tebessüm vardı.

Eğer planlarının sonunda yine canı yanan Bartu olursa bu sefer Lâl'i koşulsuz şartsız karşıma alacağımı biliyordum hem de her şeye rağmen.

Yeniden arkamı döndüğümde ve buzdolabına doğru ilerlediğimde Mutlu'nun müzik sesine rağmen hafif çığlığını duydum, ardından Işık yanımdan rüzgâr gibi geçti. Neler olduğunu anlamak için mutfak kapısının oraya doğru baktığımda neredeyse elimdeki pastayı bile düşürecektim çünkü Yankı gelmişti ve benim kalbim, her zaman olduğu gibi, onu gördüğüm anda teklemiş sonra da hızlı bir şekilde atmaya başlamıştı.

Yüzünün her zerresini izledim, her parçasını... Hatta izlerken nefes alışım değişti çünkü bir haftadır onu görmemiştim. Yedi gün. Yedi koca gün. Bu benim için çok fazlaydı, diğerleri için ne anlam ifade ederdi bilmiyordum ama yedi gün boyunca onu görmemek, içimdeki özlemi gördüğüm anda alevlendirmişti. Kaskatı kesildiğimden olsa gerek, birisi elimden pastayı aldı.

Yankı'nın yüzünde izler vardı. Kaşının kenarı kabuk bağlamıştı, dudağının kenarı da öyle. Hatta geçmeye yüz tutmuştu. Kavga mı etmişti yoksa bir kaza mıydı bilmiyordum ama canım daha fazla yandı. Berbat görünüyordu.

Işık Yankı'nın boynuna sarıldı ardından yüzünü buruşturarak geriye doğru çekildi. "Leş gibi alkol kokuyorsun," dedi. "Hem de bu saatte." Kimse onun yüzündeki izleri sormadı, demek ki buna da alışıklardı.

İşin tuhafı bunu ben de sormadım.

Yankı, kollarını önünde bağlamıştı, omzunu kapının pervazına yaslamıştı. Altında gri bir eşofman vardı, üzerinde ise beyaz bir kazak. Saçları darmadağınıktı ve gözlerinin altı mosmordu. İçleri kıpkırmızıydı. Turkuaz gözleri daha fazla belirginleşmişti. Aklımın oyunu muydu bilmiyordum ama zayıfladığını bile düşünmüştüm ya da çökmüştü. Fakat dik duruşu değişmemişti.

"Yankıtu Sarcaios!" diye bağırdı Mutlu buzdolabının üzerinden. "Seni çok özledim! İndirir misin beni buradan?" Yankı'nın bakışları mutfakta geziniyordu fakat bana dokunmuş muydu ben onu görmeden önce bilmiyordum, şu an bakmıyordu.

Mutlu'ya bakarak, "Bartu'yu yine kızdırmışsın belli ki," dedi kısık bir sesle. Sesinden bile yorgunluk akıyordu. Ve kelimeleri telaffuz ederken dili pek dönmüyor gibiydi. "Cezaysa biraz daha kal orada."

Bartu, öne çıkıp Yankı'nın karşısına geçti. Lâl'in de Yankı'ya doğru yürüdüğünü gördüm. Kaskatı duran tek kişi bendim. Eskiden olsa Işık

gibi boynuna atlayabilirdim ama şimdi, o son günden sonra aramızda kapkalın bir duvar varmış gibi hissediyordum.

Yankı direkt olarak Lâl'e baktı. "Sen mi yaptın pastayı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Bartu, ellerini üzerindeki önlüğe silmeden önce unlu parmaklarıyla Yankı'nın yanağını kirleterek. "Ben ve Helin yaptık." Yankı başını onaylarmış gibi salladı. "Ve sen yoktun." Bartu bu sefer elini Yankı'nın kazağına sürdü. "Umarım mantıklı bir açıklaman vardır." Bunu benim için yapıyordu, biliyordum.

Yankı tek bir cümle kurdu. "İşlerim vardı."

Ardından Koza'nın sesini duydum. "İşlerimiz demek istedin galiba Sonuncu." Kapıdan içeriye girdiğinde başka bir şaşkınlıkla bakışlarım ona kaydı. Yüzünde yine o haylaz çocuk gülümsemesi vardı ve Yankı'nın aksine oldukça toparlanmış görünüyordu. Hatta gereğinden fazla toparlanmış. Saçlarını taramıştı, üzerine tek gözünün mavisini ortaya çıkaran mavi bir kazak giymişti, altında da kot pantolonu vardı. Siyah botlarındaki karlar yerleri ıslatıyordu.

Mutlu, buzdolabının üzerinden nefesini vererek, "Ne?" diye inledi. "Siz birlikte miydiniz bu kadar gündür?" Bir anda kendini buzdolabından aşağıya attığında dengeli bir şekilde yerle buluştu. "İşte şimdi teorim tutmaya başlıyor."

Işık gözlerini bir an bile olsun Koza'dan ayırmazken kafasına vurup kendine gel, demek istemiştim çünkü şu an ne hissettiğini en iyi ben anlıyordum.

"Ne teorisi?" diye sordu Yankı Mutlu'ya.

Mutlu kaşlarını çattı, bana dönüp baktı sonra, "Üzgünüm Helinski," dedi başını sallayarak. "Sanırım bu ikisi eski sevgili ve yeniden barışma yolunda ilerliyorlar."

Yankı gözlerini devirdiğinde Koza güldü. "İşte şimdi gerçekleri konuşmaya başladık desenize." Yankı bir kez daha gözlerini devirdi, Koza omzuyla Yankı'nın omzuna vurdu. "Ellerini gizleme, göster nişan yüzüklerimizi Sonuncu. Onlar senin kardeşlerin." Yankı üçüncü kez gözlerini devirdiğinde nefesini verdi. "İşte şu hareketlerin," dedi dilini dudağında gezdirerek. "Nil gibi biriyle tanışmasaydım çoktan sana kayıyordum, Sonuncu." Koza, yine aynı Koza'ydı.

"Sadece merakımdan soruyorum," dedi Bartu Koza'ya dönüp. "Konuyu yine Işık'a nasıl getirebildin?"

"Konu hep o," diyen Koza, bu kez bakışlarını Işık'a çevirdi ve göz kırptı. "En azından benim için."

Işık gülümseyerek, "Nasılsın?" diye sordu Koza'ya.

"Seni görmeden öncesini mi soruyorsun, sonrasını mı?" dedi karşılık olarak Koza. "İkisi arasında dağlar kadar fark var çünkü."

"Senin ben ağzına sıçayım ama artık ya," dedi Mutlu ona doğru yürüyerek. "Her cümlede kardeşime yürümek için uygun cümleleri nasıl buluyorsun lan?" Işık'ın yüzündeki gülümseme daha fazla genişledi. "Yavşak gibi gülüyorsun ama karizmatik görünüyorsun. Ne ayaksın Kelebek sen?"

Koza, Mutlu'ya bakıp daha geniş sırıttı. Bartu ise Yankı'ya dönüp, "Sahiden siz bir haftadır birlikte miydiniz?" diye sordu. "Ve onun burada ne işi var?"

"Kalbimi kırıyorsun, koca adam. Beni özlemedin mi?" Bartu'yu inceledi. "Bu gösteri benim içinse pastanın içinden çıkmaya hazırım."

"Gevşek gibi konuşmasan artık?" Bartu ters ters ona baktı. "Senin burada ne işin var?"

"Ben çağırdım." Yankı kelimeleri düzgün telaffuz etmeye çalışsa da pek başarılı olamıyordu. "Yarın Koza'nın Helin'e yaptığı sürpriz için göreve gideceğiz, bugün beraber plan yapacağız."

"Oha!" Işık hevesle ellerini birbirine çarptı. "Siz ikiniz beraber operasyon mu yöneteceksiniz?"

"Evet." Koza Işık'ı baştan aşağı inceledi sonra bulunduğu yerden kalkıp bir de arkasına geçerek incelediğinde Bartu, Koza'yı omzundan itekleyip eski yerine gönderdi.

"Ve senin benimle beraber çalışman için elimden geleni yapacağım." Kaşlarım çatıldı. "Bunu onayladığımı hatırlamıyorum," dedim Yankı'nın yüzüne bakarak. "Neden bana fikrim sorulmuyor?"

Yankı düşünmeden yanıtladı. "Koza sürprizi seveceğini düşünüyor," dediğinde gözleri pencereye döndü. "Ve seni iyi tanıdığını varsayarsak bu göreve katılmamız en doğrusu."

"Sen biliyor musun sürprizi?" diye sorduğumda kaşlarım daha fazla çatıldı. "Sen beni Koza'dan daha iyi tanıyorsun. Sevebileceğim bir sürpriz mi?"

Yankı, bakışlarını pencereden çevirdi ve yüzüme baktı ama gözlerime değil. "Biliyorum," dedi başını sallayıp. "Ben sana böyle bir hediye vermezdim ama Koza'nın önünde de durmayacağım."

Eğer Yankı Koza'nın önünde durmayacaksa ona olan güvenimle kabul ederdim. "Öyle olsun," dedim omzumu silkerek.

"Siz bir haftadır beraber miydiniz?" diye soran Mutlu sabırsızca hareketlendi.

"Bazı günler beraberdik," diye yanıtlayan Yankı yaslandığı yerden doğruldu ve bakışlarını Koza'ya çevirdi. "Sandığınız gibi de değil."

"Hepimizin sandığı bence çok farklı," diyen Mutlu'nun gözleri ikisini de dikkatle inceliyordu. "Eğer benim sandığım gibi değilse çok kırılırım çünkü çatır çutur seviştiğinizi hayal ediyordum."

Işık, Mutlu'nun saçını çekiştirdi ve geriye doğru çekilmesine neden oldu. "Çatır çutur sevişmek ne demek Mutlu? Senin ağzının yayı çok fazla gevşemedi mi sence de?"

"Çatır çutur işte kızım," dedi Mutlu saçını düzeltirken. "Bunların ikisini sevişirken düşünsene. İki düşman beyinlerini yalıyor full hd izle. Reklamı geç, reklamı geç, reklamı geç."

"Of." Bartu, Mutlu'ya kaşlarını çattı. "Yine çok konuştun Mutlu," diyerek Koza'ya çevirdi bakışlarını. "Umarım sürprizinin sonunda bok yoluna götürmezsin bizi, yoksa canını yakarım."

"Hey koca adam," Koza gözlerini kırılmış gibi açtı, "biz seninle iyi anlaşıyorduk, ne oldu?" Sadece bir anlık Lâl'e baktı. "Şeytana mı uydun yine?"

Bartu'nun çenesi kasıldı. "Boş boş konuşma."

Geride durup hepsini izlerken sadece bir anlığına benim yerime aslında Koza'nın onların arasında olması gerektiğini düşündüm. Onun hakkıydı, onun yeriydi; beni onların arasına gönderirken kendi yerini geçici bir şekilde doldurmam için mi göndermişti?

"Helin!" dedi Koza sanki aklımdan geçenleri okuyarak. "Nasılsın? Görmeyeli daha da güzelleşmişsin. Seni son gördüğümde acının verdiği çirkinlik vardı üzerinde."

Son cümleden sonra Yankı, çenesini hafifçe kaldırdı ve gözlerini kapatıp açtı. Buradan aramızdaki sırrı henüz öğrenmediğini anlamıştım ya da öyle düşünmem için böyle davranmıştı, artık hiçbir şeyden emin değildim.

"Sen gerçekten yavşak bir adamsın, Koza," dedi Bartu başını iki yana sallayarak. Koza umursamadan ona bakıp sırıttı. Keyfi mi yerindeydi yoksa yine maske mi takmıştı anlayamıyordum. Koza'yı hiçbir şekilde anlayamıyordum. Belki de onu tanımak için uğraşmadığımdandı ama

Koza bana kapılarını gerçekleriyle birlikte açmadığı sürece, onun kapısının önünde bekleyip aralamasını beklemeyecektim.

Çünkü bu Koza, gerçekte o adam değildi. Benim istediğim, yedi yaşımdayken beni kurtaran adamdı; oysa bu Koza, yedi yaşındaki o çocuğun kalbini bile kırardı.

"İyiyim." Koza'ya verdiğim tek yanıtla bakışlarımı onun üzerinden ayırdım ve yeniden Yankı'ya baktım. "Seninle konuşabilir miyiz, Yankı?"

Yankı'nın bakışları ilk defa dikkatli bir şekilde bana döndüğünde kalbim yine tekledi fakat bu sefer sadece özlemden değildi, acıdandı. Bana baktığında yüzünde her zamanki ifade yoktu. Ruhsuz değildi, hayır hissiz de değildi ama bir şeyler vardı. Bakışlarında çözemediğim bir ifade vardı. Yine perdelerini kapatmıştı fakat gözlerime ilk defa anlayamadığım bir duyguyla bakıyordu.

"Öncesinde Koza seninle konuşacak," dedi Yankı ifadesiz bir sesle. "Sana söyleyecekleri var."

Başımı yana doğru yatırıp neler olduğunu anlamaya çalışarak Koza'ya döndüm. "Koza'yla mı?" diye sordum. "Ben seninle konuşmak istiyorum."

Koza sözü devraldı. "Biz seninle konuşalım," dedi, dakikalardır ilk defa sesinde dalga geçen bir tını yoktu. "Ardından onunla da konuşursun."

"Biz çıkalım," diyen Yankı Koza'ya dönüp başıyla işaret verdi. Koza ise gözlerini kısıp Yankı'nın bakışlarından emin olup olmadığını anlamaya çalıştı, alnında çizgiler oluştu. Yankı ise bir kez daha işaret verip mutfaktan ayrıldı. Onun hemen ardından beklemeden çıkan kişi Lâl'di. Sonrasında da Mutlu. Bartu'yla Işık kalmıştı. Işık, Koza'ya dönüp neler olduğunu anlamaya çalıştı; Bartu ise kaşları çatık bir şekilde bana döndü. Sonra Işık da beklemeden mutfaktan çıktı.

Sanki çok biliyormuş gibi, "Bartu, neler oluyor?" dedim korkuyla. "Kötü bir şeyler mi olacak?" Ve kalbimdeki o özlemin verdiği his korkuya dönüşmüştü. Öyle bir korkuydu ki ne ile yüzleşeceğimi bile bilmiyordum.

"Müsaade edersen koca adam," dedi Koza Bartu'ya bakıp. "Küçük kardeşimle konuşmak istiyorum. Yalnız."

Bartu bana bakmaya devam ederek, "Keşke ağzına aldığın kelime gibi davransan biraz da," dedi ters bir sesle. Sonra bana onay bekliyormuş gibi baktı, biliyordum kal dersem, kimse onu buradan çıkaramazdı.

"Tamam," dedim Bartu'ya bakıp. "Sorun yok."

"Umarım." Sert bir sesle konuşarak Koza'ya baktı. "Umarım," dedi bir kez daha, sonra mutfaktan o da çıktı.

"Bu koca adam canımı sıkmaya başladı." Koza kaşları çatık bir şekilde onun arkasından bakarken ellerini ceplerine yerleştirdi. "Senin abin gibi davranıyor."

"Abim gibi davranmıyor, o benim abim." Koza'nın yüzündeki ifade değişti ve yavaşça bakışlarını bana çevirdiğinde iki kaşının ortasındaki çizgi belirginleşmeye başladı. Bunu umursamadım, onun düşündüklerini de anlamaya çalışmayacaktım çünkü biliyordum ki anladığımı düşünsem bile rol yapıyor olabilirdi. "Benimle ne konuşacaksın?"

Kollarımı sıkıca önümde bağlasam da korkudan titreyen ellerimi gizleyemiyordum ve bu Koza'nın gözünden kaçmadı. "Oturalım," dedi sanki ayaktayken söylese yere yığılacakmışım gibi. "Kahve var mı?"

"Koza." Adını söylerken sesim öfkeli çıktı. "Neler oluyor?"

Elini belime koydu ve beni mutfak masasına doğru yönlendirdi fakat onun temasından kaçınarak daha önden gittim ve az önce Lâl'in kalktığı sandalyeye oturup masanın üzerindeki çatalı elime aldım. Titreyen ellerimi bu kez de onunla oynayarak gizlemeye çalıştım ama çatal defalarca elimden düştü, geri aldım fakat yine düştü.

Koza, diğer sandalyeyi önüme doğru çekti ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Tamamen göz göze geldiğimizde arkamdaki pencereden vuran gün ışığı gözlerini aydınlatıyordu. Dikkatli bir şekilde beni inceledikten sonra, "Nasılsın?" diye sordu ve sesinde ne bir alay vardı ne de nefretin bir işareti.

"İyiyim."

"Gerçekten nasılsın?" Dirseğini masaya koydu ve parmaklarıyla oynamaya başladı. "Seni son gördüğümde gerçekten mahvolmuştun."

"Ve bu senin ne kadar umurunda?" Soruyu sorarken elimdeki çatal bir kez daha düştü ve yine onu elime aldım. "Kötüysem bile sana bunu söyleyeceğimi düşündüren nedir?"

Koza, bakışlarını ellerime doğru çevirdi ve nefesini verdi. "Aslında kötüyüm yerine gerçekten iyi olduğunu duymak için sormuştum," dedi samimi bir sesle. "Fakat görüyorum ki iyi değilsin."

"Ve yine soruyorum, bu ne kadar umurunda?" Parmaklarım çatalın sivri uçlarına dokundu.

"Bu bir haftada benden daha fazla mı nefret etmeye başladın?" Koza oldukça ciddi görünüyordu, o gülmüyorken ben daha fazla kasılıyordum. "Halbuki son ayrıldığımızda bu kadar kötü değildik, gözünü bile kırpmadan birini öldürdün, bu keyifliydi. Seninle gurur duyduğum nadir anlardan birisiydi."

Bunu aklımdan sürekli silmeye çalışıyordum çünkü vicdan azabı çekmememem de kendimi sorgulamama neden olmuştu. Onu öldürmüştüm. Tek bir an bile düşünmeden ve sonra vicdan azabı çekmemiştim. Günler geçmişti, hâlâ vicdan azabı yoktu. Bu kimdi? Ben kimdim?

"O ben değildim," diye yanıt verdim. "Ekip'in bana öğrettiği gibi davrandım." Çatalı ona doğru salladım. "*Eğer elinde silahı tutuyorsan,*" diye mırıldandım Ekip'in bana öğrettiği cümleyi söyleyerek, "*Karşında birisi duruyorsa...*"

Devamını o getirdi, "*Ve namlunun ucu onu gösteriyorsa bir an bile şüphe etme, tetiği çek. Çünkü seni o konuma gelmeye zorlamıştır.*" Çatal bir kez daha düştü fakat bu sefer yerdeydi, masanın üzerinde değildi. Koza eğilip çatalı aldı, benim elime tutuşturdu. "Bunu Ekip'e ben öğrettim, Ekip de sana öğretti."

"İşte bu yanlıştı," deyip kaşlarımı çattım. "Bir insan kötü biri de olsa hayatı önemlidir."

"Bu cümlenin devamını hatırlıyor musun?" diye sordu dikkatli bir sesle.

"Hatırlamıyorum," deyip yalan söyledim ama yalan söylediğimi anladı.

"*Eğer tetiği çekmezsen,*" dedi devam ettirerek, "*bir gün o namlunun ucu sana döner ve sen ölürsün.*" Başını aşağı yukarı salladı. "O kötü bir adamdı, olması gerekeni yaptın. Sen yapmasaydın o yapardı."

"O ben değildim," dedim üstüne basa basa. "O eski Helin'di."

"Hayır, o sendin, eski Helin dediğin kadın senin gerçeğin," diye karşı çıktı. "Buna damarlarımda akan kan kadar eminim çünkü kardeşimsin." Gözlerinde zerre duygu yoktu o kelimeyi söylerken. Bartu'nun gözlerinde gördüğüm duygunun ufacık kırıntısı bile Koza'nın gözlerinde yoktu.

"Seninle tartışmayacağım." Çünkü ne zaman tartışsam düşüncelerimi değiştirebiliyordu, Koza'nın böyle bir etkisi vardı. Öyle bir konuşuyordu ki, oynuyor bile olsa ona inandığımı fark ediyordum. "Benimle ne konuşacaksın?"

Çatalı elimde döndürürken, bakışları yine ellerime kaydı sonra ilk defa gözlerini benden kaçırdı. Pencereye odaklandı, boynunu çıtlattı. Koza'yı bile böyle düşündüren neydi? Doğru cümleleri bulmaya çalışıyor gibiydi.

"Artık benimle kalmalısın," dedi Koza gözleri penceredeyken. "Yani evine dönme zamanın geldi. Buradaki görevin bitmek üzere."

"Ne?" Çatalı sıkıca parmaklarımın arasında tuttuğumdan dişli tarafı avcumun içine battı. "Bu da ne demek?"

"Sokak Nöbetçileri'nin arasına bir ajan olarak gönderildin," diye açıklama yaptı sanki bilmiyormuşum gibi. "Ve bunu ben yaptırdım. Ama artık görevin bitmek üzere. Burada pek bir işin kalmadı."

Görevin bitmek üzere. Ajan olarak gönderildin.

Benim için Sokak Nöbetçileri'nin bunlarla sınırlı olduğunu mu sanıyordu? Güldüm. Gerçekten yüzüne bakıp güldüm ama o hâlâ bana bakmıyordu. "Benim burada görevim çoktan bitmişti ki zaten," dedim titreyen bir sesle. "Burası benim evim. Onlar benim ailem."

"Hayır, burası senin evin değil," diye yanıt verdi. "Hiç olmadı. Sen onların arasına gönderilen bir ajandan başka hiçbir şey değildin. Sadeceden ibaretsin. Onlar beş kişilik bir aile, sen bu ailenin bir üyesi değilsin."

"Olabilir," dediğimde yüzümdeki gülümseme acılı bir hal aldı. "Sokak Nöbetçileri'nin sadecesi de olsam burası benim evim."

Koza, derin bir nefes alıp gözlerini kapattı ve eliyle şakaklarını ovaladı. "Evine ihanet etmezsin," dedi canımı yakarak. "Ailene ihanet etmezsin. Sen bu eve ihanet etmek için gönderildin ve ihanet ettin. Yüzün bile kızarmıyor buraya evim derken, onlara ailem derken. Farkında değil misin? Senin ailen de evin de benim."

Başımı iki yana sallayıp, "Ama Bartu da Yankı da beni ihanetlerimle kabul etti," dedim çatalı daha sıkı tutarak. "Biliyorlar, onlara söyledim. Lâl de biliyor."

"Lâl biliyor mu?" Gözleri açıldı ve bakışları bana döndü, direkt olarak kaşları çatıldı. Fakat ona cevap vermedim. "Ona söyledin mi?"

"İlk söylediğim kişi Lâl'di." Çaresiz bir nefes verdim.

"Ve Sonuncu'ya söylemedi, öyle mi?" Soruyu sorarken, zihninin içinden neler geçtiğini bilmiyordum ama gözlerinin içinde ışıklar patlamaya başlamıştı. "Ve Sonuncu'dan bu ihaneti sakladı, öyle mi? Hatta ona yalan söyledi?"

"Yankı'ya ben söyledim çünkü," deyip konuyu Lâl'den uzaklaştırdım, büyük ihtimalle farkında olmadan Koza'nın eline büyük bir koz vermiştim. "Ajan olduğumu biliyor."

Koza'nın bakışları sıkıca tuttuğum çatala doğru kaydı; canımın acıdığını bile o bakana kadar fark etmemiştim. Sakin bir şekilde elimin tersine uzandı sonra parmaklarımı sıkıca kapattığım yerden açtı. Gücüm kalmadığından çatal masanın üzerine düştü fakat bu kez Koza çatalı benden uzaklaştırdı ve kendi eline aldı. "Yanlış," dedi gözlerini çatala çevirerek. "Sonuncu sadece ajan olduğunu biliyor." Sonra yutkundu. "Geriye kalan hiçbir şeyi bilmiyordu."

"Bu da ne demek?" Aklımı kaçıracaktım çünkü Koza'yı rahatsız eden bir şeyler vardı.

"Sonuncu senin hakkındaki her şeyi öğrenmek istedi."

"Her şeyi derken?" Nefesim kesildi ve olduğum yerde rahatsız bir şekilde hareketlendim. "Her şeyi derken?" diye tekrar ettim. "Ne demek bu? Neyi öğrenmek istedi?" Pencereden vuran soğuk hava enseme çarpıyordu fakat öyle bir haldeydim ki terlemeye başlamıştım, dizlerimin titremesi duracak gibi değildi. "Koza bir şeyler söyle, ne demek istiyorsun?"

Elini saçlarına geçirdi ve dağıttı. "Sonuncu," dedi sonra gözlerimin içine baktı. "Lâl'in günlüğünü Ekip'e verdiğini biliyor, hatta bizzat Caner'le konuştu." Bir gün bunun karşıma çıkacağını biliyordum, yemin ederim biliyordum ama bu şekilde değildi, Koza'dan duyarak değildi.

"Bunu ona söyleyecektim," dedim ağzımın içinde fakat artık her şey için çok geçti.

"Sokak Nöbetçileri'ne dahil olduğundan beri Ekip'le birlikte yürüttüğün bütün işleri biliyor." Sonra yüzünün sertleştiğini fark ettim, gözleri daha dikkatli baktı. "Ve Işık'ı vuranın Ekip olduğunu da öğrendi, Caner bunun senin yüzünden olduğunu söyledi."

Bunun olacağını bilmiyordum, bir gün bunun gerçekleşeceğini bilmiyordum çünkü en acılarını hep gizlerdim. "Benim," dedim titreyen bir sesle, "yüzümden mi?" Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. "Benim yüzümden değildi. Hayır, değildi."

"Defalarca uyarıldığını söyledi Caner. Hatta sana ulaşmaya çalışmışlar fakat ulaşamamışlar." Daha hızlı bir şekilde başımı iki yana salladım. Bana acımadı bile. "Nil senin yüzünden vuruldu," dedi en

keskin bıçağı bana çevirerek. "Eğer onları hayatından tamamen çıkarmasaydın böyle bir uyarı yapmak zorunda kalmayacaklardı. Sorumlusu sadece sensin."

"Hayır," dedim acıyla.

"Evet," dedi üzerine basarak. "Ve Sonuncu bunların hepsini öğrendi."

Dürüst müydü? Altında başka bir şeyler olabilir miydi? Kulaklarıma inanamıyordum.

Tırnaklarımı dizlerime geçirdim ve Koza'ya bakarak, "Yankı'yla o inşaata gitmiştik," dedim. "Orada Ekip'in inine girdik. Beraberdik. Aslında orada ne olduğunu biliyor muydu?"

Koza, omzunu kaldırıp indirdi. "Benden öğrenmek istedi. Ben de bildiğim her şeyi anlattım, Caner'le konuşturdum, Cem'le konuşturdum. Neyi anlayıp anlamadığını bilmiyorum, bunu ona sormadım. Ne istiyorsa verdim. Senelerdir benimle olduğunu, Ekip için çalıştığını biliyor." Başını omzuna yatırdı. "Bir şeyi düşündüğünde o şey sadece bir teoridir. O kanıtlanırsa teori olmaktan çıkar. Sonuncu artık senin kim olduğunu kanıtlarıyla biliyor."

"Onlar neler anlattılar?" diye sordum acıyla. "Yalanlar mı söylediler?"

"Sanmıyorum çünkü benim olduğum yerde yalan söyleyemezler." Gözlerini kıstı. "Fakat Sonuncu'nun öğrenmek istediğinden daha fazlasını verdiklerine eminim. Cem sana Sonuncu'ya yaklaşman gerektiğini söylemiş, Sonuncu öğrendiğinde en çok buna şaşırdı." Sırtını sandalyeye yasladı. "Tuhaf, o kadar da şaşıracak bir şey değildi. Sokak Nöbetçileri'nin merkezi oydu, ona oynayacaktın elbette."

"Ona oynamak mı?" Ellerimi saçlarıma geçirdim ve yutkundum. "Onunla tanıştığımdan beri bir kez bile oynamadım."

"Ama ona yalanlar söyledin."

"Ama o yalanlarımı anlıyordu," dedim karşılık olarak.

"Anlamak ve bilmek," dedi başını iki yana sallayıp. "Yani kısacası küçük kardeşim, o yalanların doğrularını de öğrendi Sonuncu."

Bir an dayanamayarak kılıcımı Koza'ya doğrulttum. "Bunu neden yaptın?" diye sordum öfkeli bir sesle fakat sesim acılı çıkıyordu. "Neden ona her şeyi anlattın?"

"Yalan mı söylemeliydim?" diye sordu. "Bu pek benim tarzım değil." Ellerimi tekrar saçlarıma geçirdiğimde elindeki çatalla masanın üzerine şekiller çizmeye başladı. "Sözün özü küçük kardeşim, valizini eline

almanın vakti geldi. İster benimle kalırsın, istersen de sana ayrı bir ev açarız ama benimle çalışmaya devam edeceksin. Benim tercihim, ayrı bir evde yaşaman çünkü yalnız yaşamaya alıştım ve..."

"Hiçbir yere gitmeyeceğim." Sözünü kestiğimde bakışları bana döndü. "Buradan ayrılmayacağım."

"Görevinin sonundasın," dedi bir kez daha. "Burada kalman için bir neden yok, anlamıyor musun bunu?"

"Asıl sen anlamıyor musun?" dediğimde nefesimi verdim ve gözlerimin tekrar dolduğunu fark ettim. "Sokak Nöbetçileri benim her şeyim, bırakamam." Gözümden bir damla yaş aktı ve onu elimin tersiyle sildim. "Sokak Nöbetçileri benim ailem, bırakamam. Sokak Nöbetçileri beni hayata döndürdü, bırakamam. Sokak Nöbetçileri benim yaşama nedenim, onlar olmazsa yaşayamam. Yaşasam bile böyle hissedemem." Elim bir anda masanın üzerindeki eline uzandı ve tuttum. "Anlamıyor musun Koza? Sokak Nöbetçileri benim bu hayattaki tek gerçeğim. Sen bırakabilir miydin benim yerimde olsaydın?"

"Bıraktım," dedi hızlı bir şekilde. "Ve senden çok daha küçüktüm."

Gözümden başka bir yaş daha aktı ama onu silmedim. "Gitmeyeceğim," dedim omzumu indirip kaldırarak.

Koza, yardım için tuttuğum elimi itekledi ardından bir anda bileğimi tuttu ve beni kendine doğru çekti. Dişlerini sıkarak, "Görmüyor musun?" dedi. "Sonuncu aklını dinlemeye başladı."

"Umurumda değil," deyip bileğimi ondan kurtarmaya çalıştım ama izin vermedi. "O beni her halimle kabul edeceğini söyledi, bunu söylediğinde..."

"Helin," dedi lafımı kesip. Sonra canımı yakan o cümleyi kurdu, "Senin artık benimle kalman Sonuncu'yla ortak kararımız."

"Hayır," dedim sadece çaresizce. "Şu an bunu bilerek söylüyorsun."

"Ortak kararımız," diye tekrar etti. "Sonuncu Ekip liderini öldürdüğünü de öğrendi. Sonuncu birçok şeyi artık biliyor. Ve senin benimle daha iyi olacağına ikna oldu. Anlamıyor musun? Bu kadar mı aptallaştın? Eski Helin diye bahsettiğin o kadını Sonuncu kabullenemez çünkü sana güvenmiyor. Onun yerinde ben de olsaydım, azıcık aklım varsa seni yanımda daha fazla tutmazdım. Görmüyor musun? O hâlâ benim düşmanım ve sen benim kuklamsın. Sen busun. Senin bizim hikâyemizdeki rolün bu. Sen sadece benim askerimsin."

"Yeter," diye inlediğimde art arda yaşlar gözlerimden düşmeye başladı ve sertçe elini itekledim. "Yeter!" dedim daha yüksek bir sesle. "İkinizin ortak kararı mı? Benim ne istediğimin bir önemi yok mu?" Sandalyeden kalktığımda titreyen dizlerime rağmen dimdik ayakta durdum. "Madem onun düşmanısın, burada kalmamı daha fazla istemen gerekmiyor mu? Bu nasıl bir oyun böyle?"

Koza da ayağa kalktı ve ağlamamı umursamadan sert bir sesle, "Sonuncu, Harun Aktan'ı biliyor," dedi dişlerini sıkarak. "İşlerin rengi değişmeye başladı. Oyunun içinde oyun oynamaya başladım, her şey kördüğüm olacak. Şu an benimle gelmen gerekiyor, artık bu evde kalamazsın. Asıl savaş şu an başlıyor."

"Ne saçmalıyorsun?" diye hırladım. "Oyunun içinde oyun oynamaya mı başladın? Bu da ne demek?"

Koza, "Sikeceğim," dedi ve ilk defa öfkelendiğini gördüm. "Bu evde işin bitti. Onlarla görüşmeye devam edebilirsin ama artık bu kadar yakın olmayacaksın. Bitti, Helin. Bitti!"

"Seni ilgilendirmez," diye karşılık verdiğimde içimdeki acı, öfkeye dönüşmeye başlamıştı. "Ben senin kuklan değilim. Askerin de değilim. Benim bir aklım var, benim kendi kararlarım var. Beni iyi dinle, Koza. Benim bir hayatım var. Benim artık gerçekten bir hayatım var, bu hayatın sorumlusu benim."

"Ama o hayatın asıl sahibi benim," dedi bencilce. "Ben olmasaydım bir hayatın olmayacaktı."

Ona karşı hayal kırıklığı hissetmek istedim ama öyle bir duyguyu bile hissedemiyordum Koza'ya karşı. "Hayatımı kurtardığını mı sanıyorsun?" dedim gözlerinin içine bakarak. "Senin gerçekten hiçbir şey bildiğin yok."

Onu omzundan itekledim ve yanından geçmek için hamle yaptığımda bir anda kolumu kavradı, beni kendisine doğru çekti. "Kulaklarını aç, beni iyi dinle," dedi kelimelerin üzerine basarak. "Sonuncu aklını dinlemeye başlıyor. Bu savaşta canı en çok yanan sen olmak istemiyorsan benim yanımda dur."

"Yeter." Dişlerimi sıkarak ona döndüm. "Artık beni hafife almaktan vazgeç." Sonra ilk defa ona karşı en büyük kinimle, "Bir savaştan mı bahsediyoruz?" diye sordum. "O halde benim de bir savaş çıkaracağımı bil."

"Benimle mi savaşacaksın?" dedi küçümseyerek. "Sen mi?" Başını iki yana salladı. "Kendini ne sanıyorsan, o değilsin. Sen benim askerimsin."

Kolumu onun elinden kurtardım. "Kulaklarını aç, beni iyi dinle Koza," diye mırıldandım çenemi kaldırarak. "Sadeceden ibaretsem, tek başımayımdır. Bu zamana kadar da hep tek başımaydım, yalnızdım. Çok büyük savaşlar atlattım, en büyük acıları çektim ama yine doğrulmayı başardım. Bu savaş en büyük savaş da olsa, beni öldürecek de olsa tek başıma atlatırım. Çünkü bana öğrettiğin asıl şey buydu. Tek başıma savaşmak." Sonra kaşlarımı havaya kaldırdım. "Ve bir asker savaşırken her şeyi öğrenir. Senin askerin miydim? Öyleydim. Ama artık değilim. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun? Bence biliyorsun." Ben de onu küçümseyerek karşılık verdim. "Asıl sen kendini ne sanıyorsan, o değilsin. Çünkü en güçsüz olduğunu düşündüğün askerine en büyük zaaflarını gösterdin."

Gülümsedi ama bu her zamanki gülümsemesi değildi. Başını önüne eğdi ve iki yana salladı. "Bu sondu, bu son uyarımdı," dedi sonra başını kaldırıp bana baktı. "Sandığın kadar güçlü olmadığını gördüğünde ben de dahil yanında kimse olmayacak. Kendi acında boğulacaksın." Acımasız cümleleri vardı fakat bu sefer en ağır cümlelerini seçiyordu. "Çünkü sen iki taraf için de silahtan başka hiçbir şey olmayacaksın artık."

Bir an bile şüphe etmeden, "Yankı beni hiçbir zaman bir silah gibi kullanmaz," dedim. Öyle emindim ki kendimden, ona güvendiğim kadar kimseye güvenmiyordum. "Ama sen de artık beni kullanamazsın."

Ardından hiçbir cevap vermesini beklemeden mutfaktan çıktım. Hiçbir şey söylemedi, dönüp baktı mı onu bile bilmiyordum.

Düşünceler zihnimde dönüyordu, o kadar fazlaydı ki hangisine yetişmem gerektiğini bile bilmiyordum. Yankı, Koza'dan her şeyi öğrenmişti. Yankı bana neden sormamıştı? Ona anlatmak istediğimde beni ya susturmuştu ya da üzerini kapatmıştı. Neden dinlemek istediği Koza olmuştu? Bana inanmayacağı için miydi yoksa başka bir neden mi vardı?

Aralarında nasıl bir konuşma geçmişti? İkisinin ortak kararı benim bu evden gitmemdi, öyle mi? Yankı, Koza'ya, al onu, götür mü demişti? Bu cümleyi kurarken bile onu düşünemiyordum, hayal edemiyordum. Benim ait olduğum yerin, onun yanı olduğunu defalarca söylemişti. Her şeyi öğrendikten sonra mı değişmişti? Bunları göze almamış mıydı?

Kim olursan ol, dememiş miydi?

Bir şeyler olmalıydı, başka bir şeyler. Bir oyun demişti Koza. Neden ikisinin de şu an bana oyun oynadığını hatta Yankı'nın yalan söyleyemediği için Koza'yı konuşturduğunu düşünüyordum?

Yoksa bütün bunların dışında beni gerçekten istemiyor muydu? Bir veda bile etmek yerine, bütün gerçeklerimi öğrendikten sonra Koza'yı bana göndermişti, öyle mi?

Hiçbirinin cevabı yoktu ama bildiğim bir şey vardı: Artık kaçmayacaktım. Mezar bile kazsalar, o mezarın içine girerdim. Fakat artık mezar kazan kişi olmak istemiyordum. Geçmişti, bitmişti. Bir son varsa o sonu ben de yazabilirdim. Eğer bir savaş çıkacaksa, o savaşta arada kalmak yerine hangi taraf olursa olsun savaşacaktım. Ve Yankı biliyordu, ben onun için de, onunlayken de savaşırdım. Karşımdaki öz abim bile olsa.

İçimdeki o yaşlı kadının sesini duydum tekrar. Belki de o yaşlı kadın eski Helin'di. *Emin misin*, diye soruyordu bana üstün bir sesle. *Onunla savaşmaz mısın?* Sesinden gülümsediğini anlamıştım ama şu an bütün kalbimle onunla savaşmayacağımı biliyordum. Sonra eklemişti o kadın: *Belki de ikisiyle de savaşacaksın ve tek kazanan sen olacaksın, bunu hiç düşündün mü? Gücünün farkına var.*

O yaşlı kadın da bensem eğer, onunla da savaşabilirdim.

Hepsinin olduğu odaya girdiğimde gergin bir şekilde beklediklerini gördüm. Lâl ile Mutlu sandalyelerde oturuyorlardı, Işık Bartu'nun yanında koltuktaydı. Yankı ise ayakta, pencerenin kenarındaydı.

Direkt Işık ile göz göze geldik ve beni görür görmez ayağa kalkıp yanıma geldi, kolunu belime doladı. "İyi misin?" dedi. Bu sorusundan sonra, Yankı benim odaya girdiğimi fark etti ve sırtı dönük olsa bile omuzları havalandı.

"İyiyim," dedim ama titreyen sesimi engelleyemedim. Işık Sarca. Sokak Nöbetçileri'ne dahil olduğum zaman en sert yüzünü gösterse de şimdi gerçek bir kız kardeş gibiydi. Bana ne yaparsa yapsın, ondan hiçbir zaman nefret etmemiştim ve etmeyecektim. O eder miydi? Bütün bunların içinde unuttuğum bir detay vardı. Işık, onu vuranın Ekip olduğunu öğrendiğinde beni affedebilir miydi?

Gözlerim Mutlu'ya kaydı. Bakışlarında bana karşı hâlâ kırgınlık vardı fakat yanına bir de endişe yerleşmişti. Kaşlarını havaya kaldırdı, dudaklarını birbirine bastırdı. Işık affetse bile Mutlu affetmezdi, bunu çok iyi biliyordum. Işık'ın canı bir yandıysa, Mutlu'nun canı bin yanmıştı.

Mutlu'nun en büyük zaafı Işık'tı. Ve biliyordum ki Mutlu, birçok şeyin farkındaydı. Gülümseyen yüzünün ve eğlenceli kişiliğinin altında yatan bir Yankı Sarca vardı. O Yankı Sarca, benim Yankı Sarca'mdan daha acımasızdı.

Bartu'yla göz göze geldik. Bir şeyler olduğunu anladı ve başını omzuna doğru yatırdı. Ona Ekip'in Işık'ı vurduğunu söylememiştim. Aslında bunu neden söylemediğimi bile bilmiyordum. Belki de içten içe korkmuştum, belki de kendimi hiçbir zaman sorumlu tutmadım. Ya da en büyük neden: Bartu'yu kaybedeceğimi hissetmemdi.

Şimdi baktığım zaman, o da affetmezdi beni. Bartu'nun da sınırları vardı elbette, bu sınırlarda kardeşlerinin canı ön plandaydı. Ve bu işin peşini bırakmadığını da biliyordum. Işık'ı vuranların peşindeydi, bir gün ben söylemeden ortaya çıksa bile o anlayacaktı, işte o zaman aramızdaki ilişkinin rengi karanlığa boyanacaktı. Lâl'in günlüğünü vermemi affetmişti çünkü ne Lâl'in canı yanmıştı ne de diğer kardeşlerinin. Ve biliyordum ki Bartu'nun canını yaksam beni affederdi ama diğerlerinin canını yaktığımda aramızdaki bu bağ kopardı.

Her şey, herkes bir yanaydı. Bartu'yu kaybedemezdim. Bartu'nun kollarındaki o güven duygusunu kaybedemezdim. Ne olursa olsun bana kollarını açacağına inandığım Bartu'yu kaybedemezdim çünkü o, bu hayatta bir an bile düşünmeden sarılabildiğim tek kişiydi. Bir gün ona sarılmak istersem ve o bana kollarını açmazsa bir daha kimseye sarılamazdım.

O an fark ettim. Hepsi beni kabul etmiş görünse de aslında ben hiçbir zaman o beş kişinin arasındaki altıncı kişi olmamıştım. Çünkü eğer olsaydım, beni bırakmayacaklarına yürekten inanırdım ama o inancı hissetmiyordum.

"Yankı," dedim kuru bir sesle, "konuşalım mı?"

Bu anı bekliyordu. Başını çevirdi, elindeki bira şişesinden son yudumlarını içti ve bana bakmadan, "Konuşalım," dedi, ardından şişeyi pencerenin kenarına bırakarak arkasını döndü. Hiç kimsenin yüzüne bakmadan yanımdan rüzgâr gibi geçti. Yutkundum, kokusunu hissettim ama daha kötüsü, Bartu'ya koşulsuz şartsız nasıl sarılabiliyorsam, Yankı duvarlarını ördüğü zaman ona sarılamamak da canımı öyle yakıyordu.

"Ben artık bu aksiyondan öldüreceğim kendimi," diye mırıldandı Mutlu. "Kendimi her an bir dram filminin içinde gibi hissediyorum. Normal tek bir günümüz bile yok amına koyayım, bu nedir ya?"

Koza'nın arkamdan odaya girdiğini hissettim. Sonra sesini duydum. "Değil mi?" dedi Mutlu'ya alayla. "Helin sizin yanınıza geldi geleli burnunuz boktan kurtulmadı." Ona bakmadım ama söylediği büyük ihtimalle onu keyiflendiriyordu, bunu biliyordum. Çünkü onun yarattığı bir cehennemdi, cehennemin ateşini harlayan ise bendim.

"Ne oldu bilmiyorum ama Yankı'yla halledersiniz siz," dedi büyük bir inançla Işık bana, Koza'yı duymazlıktan gelerek. "Ben senin yanındayım. Hey yavrum, bunun adı kadın dayanışması, ihtiyacın olduğu her an buradayım."

Yüzündeki o inanç, dudaklarındaki o tebessüm ve ne kadar acı çekerse çeksin, bunu kimseye göstermeme çabası... Neden yaptım bilmiyordum ama son kezmiş gibi onu omuzlarından tutup kendime çektim ve sıkıca sarıldım. Elleri havada kaldı, ne olduğunu anlayamadı sonra güldü ve o da bana sarıldı. "Işık," dedim kulağına doğru kısık bir sesle. "Seni çok seviyorum, biliyorsun değil mi? Ben bazen sevgimi gösteremem, doğrusu bir kardeşe sevgi nasıl gösterilir bilmiyorum ama seni çok seviyorum, sen benim kardeşimsin. Bunu bil, olur mu?"

Işık'ın eli saçlarıma doğru kaydı ve nazikçe okşadıktan sonra, "Ben de seni çok seviyorum," dedi bir an bile düşünmeden. "Ne olursa olsun seveceğim." Sonra benim ona sarıldığımdan daha sıkı sarıldı bana. "Ve her zaman yanında olacağım. Ne Koza'nın yanında ne de Yankı'nın yanında. En çok senin yanında duracağım." Yüzümü geriye doğru çektiğimde ellerini yüzüme yerleştirdi. Gözlerimin içine sanki her şeyi biliyormuş gibi baktı ama her şeyi bilemezdi, o kadar da değildi. "Anladın mı beni? Ben seni anlıyorum, kardeşim." Elini kalbimin üzerine koydu. "Ben senin kalbini hissediyorum."

Dolan gözlerimi kaçırıp başımı onu onaylayarak aşağı yukarı salladım. Geriye doğru çekildiğimde Bartu'yla göz göze geldik. Onu rahatlatmak istedim ama hiçbir şey yapamadım. Hiçbirinin yüzüne bakmadan odadan çıktığımda sırtımda Koza'nın gözlerini hissedebiliyordum. En son duyduğum Bartu'nun sesiydi. "Ona ne söyledin de canını böyle yaktın göt herif? Bir daha buna izin vermeyeceğim."

Koza ise bir şeyler söyledi fakat ne dediğini duyamadım. Büyük ihtimalle dalga geçmiş olmalıydı, başka bir açıklaması olamazdı.

Merdivenleri çıkarken titreyen dizlerimi de ellerimi de görmezlikten geldim. Aceleyle değil, yavaş yavaş o merdiveni tırmandım sonra

koridorda aynı sakinlikle yürüyüp Yankı'nın odasının aralık kapısından içeriye girdim. Arkamdan kapıyı kapattım, üzerindeki kilidi çevirdim. Ben bunu yaptığımda sırtı bana dönük olan Yankı, omzunun üzerinden bana baktı. Umursamadan anahtarı sutyenimin içine koydum. Biliyordum ki ben istemediğim sürece bana dokunmazdı ve anahtarı alamazdı.

Gözleri kapıya döndü sonra yeniden bana baktı. "Neden kilitledin kapıyı?" diye sordu. Sesinde hem alkolün hem de yorgunluğun verdiği bir umursamazlık vardı. Sarhoştu. Gerçekten sarhoştu ve aklı başında mıydı, onu bile bilmiyordum.

"Çünkü kaçacak yerin kalmasın istiyorum." Bakışlarım önünde durduğu pencereye kaydı, "Eğer pencereden atlamayı düşünmezsen." Vücudunu tamamen bana çevirdi, kalçasını pencerenin kenarına, sırtını da cama yasladı. Gitgide hava kararıyordu ve sokak lambasının ışığı yanmıştı. Birbirimize bakarken ona doğru yürüdüm. "Çünkü kaçacak yerin olduğu zaman benden başka herkesi dinliyorsun. Şimdi beni dinleme sırası."

Yutkundu. Gözlerimin içine bakıyordu ama bakarken sanki gerçekten görmek istemiyor gibiydi. Benim önüme duvar örerken sanki kendi önüne de duvar örmüştü. "Bana hiçbir şey anlatmak zorunda değilsin." Sesindeki o umursamazlığın nedeni, bunu bana yansıtmak için çaba sarf etmesi miydi? Onu koca bir hafta boyunca görmemiştim ve özlemden ölecek gibiydim ama onun tek söylediği bu muydu?

"Neden?" diye sordum ona doğru biraz daha yaklaşarak. Aramızda iki adımlık bir mesafe kaldı. "Tek düşmanın Koza'yla benim hakkımda konuşmak daha mı keyifli? Yoksa o benden daha mı dürüst? Pardon," dedim gözlerimi kısarak, "belki de bana ne kadar güvenmiyorsan, ona o kadar güveniyorsundur."

Nefes aldı ve yavaşça verdi, göğüs kafesi kalkıp inerken boğazından tuhaf bir ses çıktı. Öfke değildi ama artık Yankı'nın da yolun sonuna geldiğini hissediyordum. "Hangi neden olursa olsun, yine sadece beni suçluyorsun," dedi, ardından omzunu kaldırıp indirdi. "Öyle olsun, suçlu ben olayım."

"Evet, seni suçluyorum," diye yanıtladım onu. Bir adım daha attım ve aramızdaki mesafeyi azalttım. "Çünkü sen korkak ve ufacık bile cesareti olmayan bir adamsın." Yankı bunu beklemediği için bakışlarındaki ifade değişti. Fazlasıyla sakindim, sesim titriyordu ama sakindim. Bu

şaşırtıcıydı. "Hayır, şu an öfkeden dolayı böyle konuşmuyorum," diye açıkladım ona. "Hayır, kızgınlık da değil bu. Hayır, sonrasında da pişman olmayacağım bunun için. Bir kez daha söylerim, bin kez daha. Sen korkak ve cesareti olmayan bir adamsın."

Hafif bir tebessüm oluştu yüzünde. "Senin için cesaret ve korkaklık nedir Helin?" diye sordu.

Biraz daha yaklaştım, aramızdaki mesafe azaldıkça kasıldığını hissettim ama umursamadım. Tam gözlerinin içine bakarak, "Cesur değilsin çünkü beni bu evden göndermek için tek düşmanın Koza'yı benim ayaklarıma gönderiyorsun, sen bana 'Git' diyemeyecek kadar cesaretini kaybetmişsin," dedim tane tane. "Korkaksın çünkü karşıma geçip bana kim olduğumu, neler yaptığımı soramıyorsun. Yine gidiyorsun, tek düşmanın Koza'dan bunları öğreniyorsun. Sana anlatmaya çalıştığımda beni susturan sendin, ben senden daha cesurdum çünkü. Karşındayım, azıcık cesaretin varsa ve korkmuyorsan sorsana bana da kim olduğumu?"

Elleriyle oynuyordu. Tırnaklarının kenarının kan topladığını gördüm, bir hafta önce onun elinde bıraktığım izler geçmeye başlamıştı ama şimdi onları aşındırıyordu. Tek bir cümle kurdu: "Düşüncelerini değiştirmeye çalışmayacağım, istediğini düşün."

"Aslında amacım düşüncelerimi değiştirmen değil," diyerek yalan söyledim. Ona onlarca yalan söylemiştim, bir yalan daha söyleyebilirdim. "İstediğim korkak davranmaman. Benden kim olduğumu dinlemek istemiyor musun?"

Bir an bile düşünmedi. "İstemiyorum," dedi çenesi kasılırken. "Çünkü kim olduğunu biliyorum."

"O halde istediğim bir kez olsun cesur olman," dedim bu kez de. "Gitmemi istiyor musun, Yankı? Tek bir cevap. Gerçekten Koza'yla ortak bir şekilde bu evden gitmem için karar mı verdiniz? Sanki benim ne düşündüğümün hiçbir önemi yokmuş gibi. Gerçekten bir askermişim gibi. Öylesine biriymişim gibi. Bu hikâyenin sadecesi Helin. Öyle değil mi? Cevap ver, bunu yaptın mı?"

Parmakları kabuk bağlamış yaraları daha fazla aşındırırdı. Sessizliğini korudu, hiçbir cevap vermedi ve bunların hepsini onayladığını gösterdi.

"Bana cevap ver," dedim dişlerimi sıkarak. "Gitmemi istiyor musun Yankı?" Susmaya devam etti, kabuk bağlayan yaralarının olduğu yer kanadı ama ağzını bıçak açmadı. "Seni korkutan asıl şey ne? Bana sen git

dersen öleceğimi mi sanıyorsun? Yapamayacağımı mı düşünüyorsun?" Ağız ucuyla gülümsedim, "Eskiden olsa belki bunları ben de düşünürdüm ama artık değil. Bana çok şey kattınız, hepiniz. Önceden siz olmadan yaşamak beni öldürebilirdi ama siz bana yaşamak için savaşabileceğimi öğrettiniz. Öyle kolay pes etmem. Bulurum bir yolunu, yaşarım. İçimde beş kişi var. O beş kişiden de öğrendiğim çok şey var. Biri ölse diğeri yaşar. Beni düşünme, ne istiyorsan söyle." Sessizliğe devam etti. Ona yaklaşıp yüksek bir sesle, "Cevap ver korkak herif!" diye bağırdım. "Git de bana! Sığınma başkalarının cümlelerinin arkasına. Yüzüme bak ve bunu söyle!"

Sessizlik devam etti. Öfke ve acı iç içe geçmişti ama en çok hissettiğim gururumdu. Artık o gururum, karşımda dimdik durmuş bana kendini kanıtlıyordu.

"Bu evden gidersen ölmeyeceğini biliyorum," dedi başını kaldırıp gözlerimin içine bakarak.

"O halde?" diyerek üzerine gittim. "Söylesene. Gitmemi istiyor musun? Tek bir kelime."

"Konuşmak istemiyorum," dedi. Kapı kilitliydi ama o yine kaçmak istedi. "Sonra konuşalım mı? Başım çok ağrıyor ve..." Aramızdaki o aşılamayacakmış gibi görünen mesafeyi de kapattım ve ona doğru yaklaştım, cümlesi yarıda kesildi. "Yapma işte," dedi sesinde anlayamadığım bir duyguyla. "Yapma bunu. Yapma ulan bana bunu, yapma. Ne duyduysan o, ne anlattıysa o. Ne olması gerekiyorsa o."

Pencerenin kenarına oturduğu için yüzüyle yüzüm aynı hizadaydı, söylediklerini duymazlıktan geldim. "Git, de. Bunu söyle, çekip gideyim bu evden." Sesim daha fazla titredi ve gözlerimin dolduğunu hissettim ama aldırış etmeden devam ettim. "Gidemem sanıyorsan, yanılıyorsun. Giderim. Bu zamana kadar yalnızlıkla ve kimsesizlikle baş etmiş bir kadınım, yine yaparım. Üzülürüm, yıkılırım ama hallederim. Hep hallettim." Yalandı, parçalanırdım ama giderdim de. Belki de nadiren cesur olduğum zamanlardan biriydi yine. "Fakat gittiğim yer Koza'nın yanı olmaz, belki bana inanırsın diye söylüyorum." Bakışlarındaki ifade değişti yine. "Tek başıma giderim, tek başıma yaşarım. Bir daha ne adımı duyarsın ne beni görürsün. Ne Koza adımı duyar ne de beni görür."

Kuruyan dudaklarını ıslattı ve nefesini verdi. "Bu zamana kadar yalnızlıkla ve kimsesizlikle baş etmiş bir kadın olduğunu da biliyorum,"

dedi beni onaylayarak. "Ve ölmeyeceğini de biliyorum. Hatta halledebileceğinden de eminim." Sonra sustu, yine sustu. Ama sarhoştu. Turkuaz gözleri baygın bakıyordu, artık karşımda daha fazla iradeli duramıyordu.

"Konuş Yankı," dedim ardından, çekinsem de elim çenesini sertçe kavradı ve yüzüne dokunduğum anda ona olan özlemim daha ağır bastı. "Artık kaçma." Uzayan sakalları avcuma battı, bu hissi özlemiştim en çok da. Yüzündeki yara izleri çok kötü görünüyordu. "Şu an kapının önündeyim, elim kapının kolunda. Tek bir kelimeni bekliyorum o kapının önünden ayrılıp sana sarılmak ya da o kapıyı açıp gitmek için. Bunu senden duymak istiyorum."

"Kaçmak zorundayım," dedi dişlerini sıkarak. Kabuğunu soyduğu yarasını daha fazla aşındırdı. "Çünkü ne var, biliyor musun? Sen benim karşımda durduğunda ve bana böyle baktığında asıl ben baş edebilecekmiş gibi hissetmiyorum. Asıl ben halledebilecekmiş gibi hissetmiyorum." Çenesi kasıldı, eli bileğimi kavradı, parmaklarındaki kan bileğime bulaştı. "Sana bakıyorum," diye mırıldandı boğuk bir sesle. "Ve ölecekmişim gibi hissediyorum. Bunu ne zaman başardın bilmiyorum. Belki de seni o metroda ilk gördüğüm anda, belki de sana o rubik küpü verdiğimde. Belki de o kırmızı ışıklı odaya ilk girdiğinde ve seni bulduğumda." Sonra bir kez daha nefesini verdi. "Öyle bir his ki, kalbim tamamen sen. Kalbim aslında sen. Kalbim sadece sana bakarken var. Öyle bir his ki, aşamıyorum. Aklımı durduruyorsun ulan aklımı. Kalbimi bana sadece sen hatırlatıyorsun."

"*Belki de çok daha öncesi*," diyerek nefesimi verdiğimde parmakları kasıldı. "Ama bunlar seni mutlu etmiyor değil mi?" diye sordum. "Çünkü bu Yankı Sarca aklını dinleyemiyor. Çünkü bana güvenmiyorsun." Parmakları bileğimden uzaklaştı, başını önüne doğru eğdi. "Ama ne olursa olsun Yankı, gitmemi istedin değil mi?"

O kapının önünde ikimiz de duruyorduk ve sanki o da ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Bir karar aşaması, belki cesaret, belki korkusuzluk ve belki de bir oyun.

"Bu eve girerken bir amacın vardı. Koza'nın bir amacı vardı. Ama öğrendim." Yüzüme bakmıyordu. "Korkak değilim," diyerek başını iki yana salladı. "Senin kim olduğunu bile bile korkusuzca sana kollarını açan bendim. Emindim ihanetinden, yine de daha fazlası için şans verdim. Aklımı kapatan bendim. Seni isteyen bendim." Başını kaldırdı,

gözlerimin içine baktı. "Seni öyle çok istedim ki hayatımda, bana bazen aklımı kaybettiren buydu. Çünkü ben daha önce kimseyi bu kadar çok istemedim. Cesurum, Helin. Senin yanında, senin kollarında uyudum. Sana kendimi anlatmadım ama acılarımı gösterdiğim oldu." Doğruldu, elini göğüs kafesime yerleştirdi. "Sonra başımı yasladım buraya, bir yuvanın sıcaklığını aldım. Seni yuvam yaptım. Ben hayatımda hiç bu kadar *korkusuz* olmamıştım."

"Bana hiç sormadın," diye fısıldadım. "Kim olduğumu."

"Çünkü yalanlarına inanmak istedim, bu da büyük bir *cesaretti*," dedi başını sallayarak. "Çünkü sen bir ajandın," dedi ve ikinci defa onun sesinden kendimi duydum, kim olduğumu duydum. "Ve ben o ajana bir gün beni bıçaklayacağını bile bile sarıldım. Çünkü ben o ajanla en huzurlu uykumu uyudum. Ben o ajan için bile bile aklımı kaybettim, bundan daha büyük bir cesaret duydun mu sen? Ben hem aklımı kaybettim sana karşı hem kendimi kaybettim."

"Ama ben değiştim," dedim başımı kaldırıp gözlerinin içine bakarak.

"Ama ben sana hiçbir zaman güvenmedim," dedi net bir sesle. "Ve hâlâ güvenmiyorum. Ve belki de sana hiç güvenmeyeceğim. Ama sikeyim, güvenmeden de yine sana sarılırım, yine elini tutarım, yine önüne geçerim, yine senin için her şeyi yaparım. Bu en kötüsü, bu en kötüsü Helin." Kendisine öfkesiydi biliyordum ama ilk defa böyle açıktı. "Hatta şimdi bu kapıdan çıksam bunları söylediğim için kendime de kızacağım ama bu kadarım işte. Kabullendim, ben bu kadarım ulan."

"Yankı," diye fısıldadım gözlerinin içine bakarak. Biliyordum, sarhoş olmasa bunları bile söylemezdi ama belki de artık son noktadaydı. Çünkü ilk defa böyle açıktı.

"Bak işte," dedi, "sesin titriyor." Sonra elimi tuttu. "Ellerin titriyor. Dizlerin titriyor. Bu bile beni mahvediyor."

"Yankı," dedim bir kez daha ve gözümden bir damla yaş aktı.

"Ne korkaklık ne de cesur olmamam bunların nedeni," diye mırıldandı ve ilk defa onun da sesinin titrediğini fark ettim. "Bunun nedeni senin karşındaki *güçsüzlüğüm*." Başını iki yana salladı, kabullendi, kabullenirken dişlerini sıktı. "Bunu da kabullendim," dedi.

"Bana gücünü de göstersen, güçsüzlüğünü de göstersen hep yanında olacağım ben."

Gözlerine korku oturdu. "Beni sadece sen yıkabilirsin, senden başka kimse beni yıkamaz." Sonra ellerini yüzüme yerleştirdi, turkuaz gözleri beni tepetaklak etti. "Ve bunu yapmayacağına güvenmiyorum, ne dersen de."

Gözlerinin derinliklerinde sanki başka bir şeyler vardı ama bu belki de benim aklımın oyunuydu.

Asıl sona yaklaşıyorduk, olması gerekene ve en başından beri düşündüğüm filmin o en kötü sahnesine.

Bahsettiği o adamı izledim, o adamın bıraktığı izleri takip ettim ve aslında ne demek istediğini anladım. Onun elinden en büyük silahını almıştım. Aklını. Ve ben, Koza'nın bir askeriydim belki de onun için. Bana güvenmiyordu ve birine güvenmiyorken de onun için her şeyi yapmak ne demek, bunu bilemezdim. Bunun tarifi olamazdı.

"Sana bunu hiçbir zaman yapmam," dedim ama bana inanmazdı, biliyordum.

"Bir gün beni yıkabilecek tek kişi sen olacaksın," dedi kendinden emin bir sesle. "Ve bunu yapmak isteyeceksin."

"Bu hiçbir zaman olmayacak," dediğimde gözümden başka bir yaş daha aktı. "Ben sana zarar veremem."

Beni dinlemedi. "Ve ben o zaman da aklımı dinleyemiyor olursam karşında, dizlerimin üzerine çökeceğim yine. Sen beni yıktığın halde yine de senin için... Hep göz yumduğum gibi, kulaklarımı kapattığım gibi o zaman da bunu yapacağım." Ardından bir anda beni omuzlarımdan tutup kendine çekti ve dudaklarını alnıma yasladı, uzun uzun öptü. "Kaybetmekse sadece sana kaybetmek, Helin," dedi nefesi saçlarımdan dökülürken. Kolları beni sıkıca sardı, çenesini başıma yasladı. "Güçsüzlükse sadece sana güçsüzlük."

Düşünmeden ben de kollarımı onun beline doladım ve başımı göğüs kafesine yaslayıp iç çektim, kokusunu soludum ve gözlerimi kapattım. "Tam tersi olacak belki de," dedim yaslandığım yerde. "Sen aklını dinlemeye çoktan başladın ve aklını dinlediğinde bu Helin'i istemediğini fark ettin. Belki de bu cümleler sadece alışkanlıktan."

Söylediğimi ne onayladı ne reddetti. Bu bir veda sarılması mıydı? Belki de son kez yüzleşmemizdi.

Başımı yasladığım yerden yavaşça kaldırdım ve alttan onun yüzüne baktım. "Gitmemi istemenin nedeni bu mu?" diye sordum. "Sana zarar

verecek olmam mı?" Bana bakmadı, gözleri yataktaydı ve parmakları saçlarımı kavrayıp gevşetiyordu. "Eğer bu ise sana zarar vermem, Yankı. Yemin ederim vermem."

Bir süre sessizlik oldu. O sessizlikte böyle sarılan, böyle öpen, böyle tutsak birisi nasıl olurdu da güvenmeden bunları yapar diye düşünmeden edemedim.

Boşlukta olan gözleri bana kaydı. Nasıl bakıyorsam dudaklarını birbirine bastırdı sonra bütün sıcaklığını benden uzaklaştırarak geriye çekildi. "Konu bana zarar vermen değil. Konu diğerleri. Bu olanlardan sonra seni kabullenecekler mi sanıyorsun? Lâl'in günlüğünü," duraksadı, öfkelenmesini bekledim çünkü konu Lâl'di ama öfke yerine gözlerine hayal kırıklığı uğradı, "bu yüzden Lâl de Bartu da seni affeder mi sanıyorsun?"

Bartu çoktan affetmişti, Lâl zaten biliyordu. Ve o Lâl'in bunu bildiğini bile bilmiyordu. "Bartu biliyor," dedim kuru bir sesle. Şaşırmasını bekledim ama sadece kaşlarını kaldırdı. "Yani Lâl'in günlüğünü onlara verdiğimi..."

Susturdu, duymak istemedi. "Mutlu ne olursa olsun seni affetmez, Işık..." Elini saçlarına geçirdi ve arkasını dönüp cebinden sigarasını çıkardı, ucunu yaktıktan sonra büyük bir nefes çekti. "Sen sadece benim aklımı durdurdun, onların değil. Sana bir şeyler öğrettiklerini düşündüğün o dört kişiyle karşı karşıya kalmanı istemiyorum." Ardından yine bana baktı. "Keşke benim günlüğümü verseydin, keşke vurulan ben olsaydım."

"Işık'ın vurulmasını istemedim," dedim ürkek bir sesle.

"Biliyorum," dedi, sesinde ne kızgınlık vardı ne de kırgınlık. Sadece üzgündü. "Ama her şeyin sonu sana bağlanıyor. Onlar benim olmadığım bir gün bunu öğrendiğinde bu evde olursan, hem kalbin kırılacak hem sen parçalanacaksın. Hem de onlar paramparça olacak."

Kalbim kırıldı. Ama ona değildi, yaptıklarımaydı. Yaptıklarımın sonuçlarınaydı, olduğum kişiyeydi. Ve en çok da nefreti hissetmiştim. "Ama Yankı," dedim omzumu indirip kaldırarak. "Onlar beni kardeşleri olarak, onlardan birisi olarak görüyorlar. Birbirlerine arkalarını dönmezlerken bana nasıl arkalarını dönsünler ki?" Yankı hiçbir şey söylemedi ama içinin acıdığını hissettim; bana mıydı yoksa beni öyle görmediklerine miydi? "Değil mi?" diye sordum. "Hepsi için Sokak Nöbetçisi oldum, altıncısın dediler bana."

"Hiçbir zaman Sokak Nöbetçisi olmadın." Acımasızdı ama beni böyle gördüğünü çok iyi biliyordum. "Ve hiçbir ilişki sırlarla devam etmez. Onlar senin kim olduğunu bilmiyor," ardından hızlı bir şekilde de devam etti, "bilmek zorunda da değiller. Bunu onlara söylemem. Onların karşısında hiçbir zaman durmadım, hiçbir zaman böyle büyük bir sırrı onlardan saklamadım ama senin için saklarım fakat sadece bu kadar. Bilmen gerekiyor, Helin. Kimse kardeşine yalan söylemez. Sen onlara da yalanlar söyledin. Seni öğrendiklerinde kalbini kırarlar, sen onları kaybedersin, onlar seni kaybeder. Bunların olmasını istemiyorum çünkü Koza'nın asıl planı ne, bilmiyorum. Senin bu evde kalman, farkında olduğun ya da olmadığın bir durumda da onlara zarar."

Planlar, olmuşlar ve sonrası... Kalbimi kıran tek bir şey vardı.

"Onlara da zarar vermem," dedim acıyla. "Onları çok seviyorum."

"Sen zarar vermeyebilirsin," dedi kaşlarını çatarak. "Ama Koza verir. Bunu daha önce de yaptı." Söylediklerine inanıyor muydu yoksa başka bir şeyler mi vardı?

"Koza benimle savaşırken benden başka kimseye zarar vermez demiştin bir keresinde," diyerek başımı iki yana salladım. "Onun savaşı seninle."

"Benimle savaşırken sadece bana zarar verir," dedi sonra gözlerine öfke oturdu. Öylesine ezberden konuşuyordu ki Koza'yla arasındaki bu savaş kumkumasında tam da Koza'nın dediği gibi ben mahvolacakmışım gibi hissettim. "Bizim savaşımız bana değil, bir başkasına zarar verdiğinde başladı zaten. Şu anda her şeyi yapabilir, bunun için ilk adımını da atmıştı hatırlarsan."

"Onun ne olursa olsun seni sevdiğini düşünüyorum," dedim neden Koza'yı savunduğumu bilmeden. "Bana bir hafta önce seni savundu."

"Bu Koza'yla benim aramda," diyerek sert çıktı bana. "Belki de savunduğunu düşünmeni istiyordur çünkü onun eline istediğini veriyorsundur?" Güldü. "Onu benden iyi kimse tanıyamaz, bu zamana kadar seni kandırmasına izin verdiysen de bu saatten sonra dikkatli ol." Sonra hangi düşünce onu rahatsız etti bilmiyordum ama gözlerindeki öfkeyle bana baktı, Koza'nın kurduğu cümlenin bir benzerini önüme sundu: "Bu savaşta en çok senin canının yanmasını istemiyorsan, iki tarafta da durma." Tek fark, Koza onun tarafında durmamı istiyordu, Yankı bunu da istemiyordu.

Düşündüğümden daha yüksek bir sesle "Bana ne yapacağımı söylemekten vazgeçin," dedim çenemi kaldırarak. "Ayrıca haklısın, ortada bir yalan ve sırlar varken hiçbir ilişki devam etmez." Geriye doğru bir adım attım. "Ama ben en zor kısmı atlattım, o sendin. Onların karşısında dikilip kim olduğumu söyleyecek kadar cesaretim var. Artık kaçmayacağım, Yankı. Ne olacaksa olsun," geriye doğru bir adım daha attım, "duydun mu? Ne olacaksa olsun artık. Kardeşlikse kardeşlik, düşmanlıksa düşmanlık."

Sonra arkamı dönüp kapıya yürüdüm ve sutyenimin içinden anahtarı çıkardım ama Yankı bir anda kolumu tutup beni çekiştirdi. "Sakın," dedi baskın bir sesle. "Sakın bunu yapayım deme. Onları tanıyorum. Onları biliyorum. Ne kendine ne onlara bunu yapma."

"Kaçmayacağım," dedim kolumu ondan kurtarmaya çalışarak ama izin vermedi. "Gerekirse hepsi üzerime gelsin, kaçmayacağım."

"Hayır." Kolumu daha sıkı tuttu hatta ilk defa canımı bilmeden yaktı. "Beni bir tercih yapmak zorunda bırakma, beni bunun içine sokma. Onlar hiçbir şey bilmeyecek."

"Tercih mi?" diye sordum. "Sen Sokak Nöbetçisi, Yankı Sarca'sın, ben sadece Helin'im. Onlarla büyüdün, onlarla yaşadın, onlar için kendini feda ettin, onlar için her şeyi yaptın çünkü onlar da Sokak Nöbetçisi." Kolumu tutan elini itekledim. "Beni tercih etmeyeceksin, bunu ben de istemem çünkü bu benim yalanım, benim ihanetim. Yüzleşecek olan da benim."

Anahtarı kilide soktuğumda kollarımı tuttu ama onu geriye doğru itekledim ve anahtarı çevirdim. Öfkeyle, "Bunu yapman her şeyi mahveder," dedi. "Bunu yapman, Koza karşısında bir duvarımın yıkılmasına sebep olur, Helin," dediğinde çoktan kapıyı açmış koridordaydım. "Helin," dedi yeniden ve beni tutup kendine çevirdi. "Bunu yapma." Gözlerimin içine baktı, aşağıdan sesleri geliyordu. Büyük ihtimalle Koza'yla Mutlu savaş içerisindeydi. "Koza'nın önünde, kardeşlerimin karşısında durup seni koruyamam. Bunu yapma. Şu an değil." Sesi yalvarır gibi çıkmaya başlamıştı. "Lütfen," dedi kelimenin üzerine basarak. "Bunu yapma, hazır değilsin."

"En kötü ne olabilir Yankı?" dedim ondan kolumu bir kez daha kurtararak. "En kötüsünü yaşamadık mı zaten? Benim göğsüme bir silah dayanmıştı, silahı ben tutuyordum ve hepiniz karşımdaydınız. O gün

bir tercih hakkın vardı, tercihin işkence çekmemdi. Tercihleri ölümümdü. Bana bundan daha kötü ne yapabilirsiniz? Bana zaten en kötüsünü yaptınız. Sen işkenceme göz yumdun, diğerleri ölümüme. Bunun daha kötüsü yok, beni duydun mu?"

O günü hatırlatmak bile Yankı'nın omuzlarının düşmesine ve gözlerinin içine büyük bir acının oturmasına neden olmuştu. Bir gün onun karşısına geçip bunları söyleyeceğimi biliyordum ama bu şekilde olmamalıydı çünkü bu söylediğim Yankı'yı durdurmuştu.

Arkamı döndüm ve yürüyerek merdivenlere doğru ilerledim. Peşimden geldiğini adım seslerinden anladım ama arkamı dönüp bakmadan merdivenleri inmeye başladım. Sonra Yankı son basamaktayken kolumu tuttu ve kısık bir sesle, "Yapma," dedi. Bakışlarımız son kez kesişti. "Dağılırsa bir daha toplayamam, duydun mu? Yapma."

Ama ben kararımı çoktan vermiştim. Sakin bir şekilde son basamaktan indim ve kolumu bir kez daha ondan kurtardım. "Birkaç dakika sonra onların karşısına geçip kim olduğumu anlatacağım Yankı Sarca," dedim acılı bir tebessümle. "Ve ilk defa benden dinleyeceksin. Belki benden dinlemek kalbini durdurur, aklını çalıştırmana yardımcı olur. Çünkü biraz da senin de yüzleşmeni istiyorum. Sesimden Lâl'in günlüğünü nasıl verdiğimi duymak istemez misin? Çok değer verdiğin Lâl'in." Yutkundu. "Ve Işık'ı vuranın aslında benim kuklası olduğum Ekip olduğunu. Sorumlunun ben olduğumu." Yankı gözlerini kapattı ve dişlerini sıktı. "Birkaç dakika içinde gerçek Helin'i görmek belki senin de bütün düşüncelerini değiştirecek ama iyi dinle, artık kaçmayacağım!"

Sonra hiçbir cevap vermesini bile beklemeden birkaç adımla odadan içeriye girdim ve onları gördüm. Hemen arkamdan Yankı da odaya girdi.

Mutlu, Koza'yla Işık'ın ortasına oturmuş, bacaklarını açarak ikisinin birbiriyle temas etmesini engelliyordu. Bartu karşılarındaki koltuktaydı. Lâl ise hâlâ sandalyedeydi fakat önündeki bir kâğıdı okuyordu. Biz içeriye girdiğimizde başını kaldırıp ilk bakan Lâl oldu onun arkasından Bartu da bizi gördü.

Sonra Mutlu Yankı'ya bakarak, "Ya ben bu kelebeğin kanatlarını koparacağım," dedi öfkeyle. "Ya da bu Kelebek kardeşimi kozasına alacak. Bakalım kim kazanacak?"

"Sence," dedi Koza, eğlenceli bir sesle. "O benim kozama çoktan girmiş durumda, değil mi Nil'in ikizi?"

"Nil'in ikizi ne lan?" Sonra bana baktı. "Bu Kelebek bana Nil'in ikizi deyip duruyor."

"Çünkü bununla sınırlısın," diyen Koza keyifli bakışlarını bana çevirdi. "Buradaki herkes Nil'in bir şeyi, bir Helin, sadece Helin. Diğerleriniz Nil'den ibaretsiniz." Sonra Bartu'ya baktı. "Alınma koca adam, seni arada bireysel olarak seviyorum. Ama arada."

"Koza sadece soruyorum," dedi Bartu gözlerini devirerek. "Her zaman şerefsiz misin yoksa hobi olarak mı böylesin?"

"Dünyaya şerefsiz olmak için geldim." Koza geniş bir şekilde sırıttı, "Hobilerim daha farklıdır." Sonra göz ucuyla Işık'a baktı. "Bu da Nil ile beni ilgilendirir." Sonra gözünü kırptı.

Işık utançla güldüğünde Mutlu, "Seni bir öperim, bir daha kardeşimi öpmek bile istemezsin, götteki kelebek," diyen Mutlu Koza'yı itekledi. Koza ise keyifle gülmeye devam etti.

Yankı neden böyle düşünüyordu? Koza'nın eline koz filan verileceği yoktu çünkü kendisi farkında olmasa da o da benim gibi Sokak Nöbetçileri'nin büyüsü altında kalmıştı. Benden daha dirayetli olabilirdi ama onlara zarar veremezdi.

Düşünürsem belki kaybederdim, düşünürsem belki korkardım. Bu yüzden, "Sizinle bir şey konuşmak istiyorum," dedim hepsinin yüzüne bakarak. "Benim için de sizin için de oldukça önemli bir konu. Beni cankulağıyla dinlemenizi istiyorum çünkü artık kaçmaktan yoruldum. Masaya geçelim."

Koza'nın bakışlarındaki ifade değiştiğinde direkt olarak Yankı'ya odaklandı, Yankı ise gidip sandalyeye oturan ilk kişi oldu. Gerginlikle ellerini dizlerine yerleştirdi. Bu durum Sokak Nöbetçileri'nin de gözünden kaçmadı.

Herkes kalkıp sandalyedeki yerini aldığında son olarak ben de masadaki yerimi aldım ve sadece Koza koltukta kaldı.

"Evleniyor musunuz?" diye sordu Işık yarı alaylı, yarı ciddi. Aslında büyük bir cehennemin yaklaştığının farkındaydı. Ona bakıp ağız ucuyla gülümsedim, Işık benden daha gergin olan Yankı'ya döndü. "Gerçi evlenme teklifini sen etmişsin de Yankı bunun gerginliğinde gibi görünüyor."

"Bence," dedi Mutlu tamamen alayla, "Helin hamile. Yankı da çocuğu öğrendi." Sonra sırıttı. Mutlu'nun ifadesinden hiçbir şey

anlayamıyordum ama beni yine güldürmeyi başardı, o an bile. "Bölemediğim bir zaman dilimi olmuş demek ki."

"Abartma," dedi Koza.

"Sana ne lan Kelebek?" Mutlu Koza'nın tepkisini anlamsız buldu.

Bartu, "Susun da kız konuşsun," derken kollarını önünde bağladı. Olası herhangi bir durum için kendini hazırladığını anlamıştım. Eskiden bana zarar vermek için karşımda duran Bartu, şimdi ben kendime zarar veririm diye duruyordu.

Yankı, yine elinin tersiyle oynamaya başladığında daha ne kadar kanatabilirdi bilmiyordum. Asıl korktuğu neydi?

Hazırdım. Hazır değilsin, demişti ama hazırdım.

En zor ama en basit cümleyle başladım söze. Tek bir cümle. Yankı'ya söylemiştim, hepsinin yüzüne bakıp söylemek mi zor olacaktı?

Yankı'nın cesaretsizliği bana cesaret vermişti.

"Sizin aranıza Koza tarafından *ajan* olarak gönderildim." Sonra hiçbirinden kaçmadan tek tek gözlerinin içine baktım. Bartu elbette ki biliyordu ama bu konunun neden açıldığına anlam vermek istiyor gibiydi. Lâl'in gözlerindeki ifade de zerre değişmedi. Işık'ın da öyle. Sanki bunun onlar için hiçbir önemi yokmuş gibi baktılar. En azından Işık öyleydi, Lâl ne düşünüyordu, bilmiyordum.

Mutlu ise kaşlarını kaldırdı ama bu bir şaşkınlık belirtisi değildi. "Bunu biliyoruz," derken başını sallıyordu. "Bunu o masada oturduktan sonra tahmin etmek zor değil."

"Hiçbiriniz bana gelip sormadınız," diye mırıldandım.

"Çünkü senin önceden kim olduğunla ilgilenmedik hiç." Konuşan Işık'tı, "Bizden sonrasıyla ilgilendik. Koza'nın seni aramıza ajan olarak göndermesi, seni sevmediğimiz anlamına gelmiyor."

"Öyle," diye katıldı Mutlu. "Çünkü bize hiçbir kötülüğün dokunmadı. Aksine, iyiliğini gördük."

Bartu'yla Yankı birbirlerine baktılar. Bartu bana bakıp bir kez "hayır" anlamında başını salladı. O da bunu yapmamı istemedi.

"Ekip beni sizin ailenize Koza'yı bulmak için ve sizi dağıtmak için gönderdi," dediğimde gözlerim Koza'ya döndü. "Bu emri de Koza verdi." Onu da ipe asıyordum ama çoktan kendi itiraflarını yapmıştı, kimse ona şaşırmazdı. "Ben buraya geldiğimde Koza hapishanedeydi, ben Ekip'le işleri yürütüyordum."

"İşleri yürütüyordum derken?" Mutlu'nun kaşları hafifçe çatıldı. "Hangi işlerden söz ediyorsun?"

"Başlarda beni hiç kabullenmediniz," diye açıklama yapmaya başladığımda aslında ihanetimde bile onları suçlu bulduğumu yeni fark ediyordum. "Elbette beni hemen kabul etmenizi bekleyemezdim." Yankı'nın nefesini verdiğini işittim ama ona bakmadım. Hemen yanımda oturuyordu. "Hatta bu aileye girdiğimde bana ölme ihtimalimin olduğunu bile söylediler." Sonra bakışlarım bizzat Bartu'ya döndü. Ardından hepsine. "Ama bana sizin yüzünüzden kendimi öldürmek isteyeceğim söylenmemişti."

Bartu kasıldı, Işık ve Mutlu birbirlerine baktılar. Lâl'in başını önüne doğru eğdiğini gördüm. Koza dışında hepsi gözlerini kaçırdı, Koza karşısında kendi yarattığı bir canavar varmış gibi gururla beni izledi. Aklından ne geçti bilmiyordum ama Yankı'ya gözleri takıldığında üstünlüğünü hissettim.

"Her zaman intiharı düşünen birisi oldum," dedim başımı sallayarak. "Ama o gün, sizin yüzünüzden intiharın eşiğine geldiğimi hatta intihar ettiğimi ömrüm boyunca unutmayacağım." Sonra Bartu'nun gözlerinin içine baktım, gözlerinde keder vardı; normalde üzülmem gerekirdi, sözlerimi törpülemem gerekirdi ama yapmadım. "O gün en başı sen çekiyordun," dedim acımasız bir sesle. "Bana hiçbiriniz inanmadınız ama en çok da sen beni o adamın ellerine bırakmak istedin. Senin için bu ailenin en merhametlisi olduğunu söylüyordu Önder, o gün hayatının en merhametsiz günüydü ve bana bu yüzünü gösterdin."

"Sen unutmayacaksın, ben de kendimi affetmeyeceğim," dedi Bartu kederle. "Ama o gün, o adamla çalıştığını düşünüyordum."

"Çalışmadığımı söylemiştim," diyerek gözlerimi açtım.

"Sana inanmamak aptallıktı," dedi karşılık olarak. "Ve ben kalın kafalı herifin tekiyim. Seni o gün o adamla yalnız bırakacaktık ama elbette ki gitmeyecektik. Hapishanenin her yerinde kameralar var. Sadece seni izleyecektik."

"Nasıl?" dedi Koza ayağa kalkıp masanın yanına gelerek. "Beni izlediniz mi hep?"

"Bilmiyormuş gibi davranma," dedi Yankı kısık bir sesle. "Bunu zaten biliyordun."

"Özel hayatıma saygı beklerdim senden," diyen Koza dışında herkes gergindi. "Çırılçıplak fotoğraflarımla şantaj da yapacak mısın?"

"Koza!" Baskın çıkan sesimle onu susturdum. Sonra yeniden Bartu'ya döndüm. "Konu bana inanmamanız değil," diyerek söylediklerini geçiştirdim çünkü nedenleri de umurumda değildi. Haklılardı, bana inanmalarını bekleyemezdim. "Konu, hepinizin kocaman kalpleri olduğu halde o gün kendimi öldürmeme göz yummanız ve kalbinizde benim için yer olmamasıydı." Elim kalbime doğru gitti. "Bir silah dayadım göğsüme ama biriniz bile beni durdurmaya çalışmadınız, içinde bir kurşun olsaydı siz dördünüz benim ölümüme sebep olacaktınız." Sonra Yankı'ya baktım. "Biriniz de işkence çekmeme göz yumdu."

"Ben de öyle." Işık'ın bana katılmasının ardından Koza ona dönüp baktı ve bakışlarındaki ifade değişti. sonra Yankı'ya çevirdi bakışlarını ardından bir kez daha Işık'a. Önder'in ona işkenceler yaptığını bilmiyor muydu? Bildiğine emindim.

Yankı, Koza'dan gözlerini ayırmıyordu.

"Gerçekten kendini öldüreceğine inansaydık, o silahı elinden alırdık." Mutlu konuşurken oldukça ciddiydi. "Ve o gün, hepimiz için dönüm noktası oldu."

"Üzgünüm ama bu söylediğine hiçbir zaman inanmayacağım, Mutlu," dediğimde ona nasıl bakıyorsam bir kez daha gözlerini kaçırdı. "Ve unutmayacağım da. Öfkeli miyim? Şu an hayır. Ama size güvenmediğim tek konu bu. Eğer bir gün yine göğsüme silah dayarsam, hiçbirinizin beni engelleyeceğine inanmıyorum." Sonra tek tek gözlerinin içine baktım. "Çünkü göğsümde bir iz var, bu iz bana o gün sizin tarafınızdan hediye edildi. Aynaya her baktığımda bunu hatırlayacağım."

Mutlu başını iki yana salladı ve sırtını sandalyeye yaslayıp kollarını önünde bağladı. "Bunun için hepimiz vicdan azabı çektik," dedi Bartu üzüntüyle. "Şimdi buradaki beş kişi değil kendini öldürmene izin vermek, senin için kurşunların önüne bile atlar."

"Beni katmadığın iyi oldu," diyen Koza başını salladı. "Hiçbir askerimin önüne geçip onu korumam ve Helin benim askerim." Askerim dedi, askerimdi demedi. "Ama oldukça değerli bir askerim. Eğer benim karşımda kendini öldürmek isteseydi onu engellerdim. Ne yazık ki ben sizden daha büyük bir kalbe sahipmişim, bu üzücü."

"Kes sesini," dedi Yankı dayanamayarak. "O adamın o hapishanede öyle konuşmasını isteyen sadece sendin, o adam da senin askerindi. O görev de tamamen senin planındı. Önder'in ayağına işi getiren de Ekip'ti. O adam orospu çocuğunun tekiydi ve sen benimle olan savaşında orospu çocuklarıyla bile işbirliği yapacak kadar kör olmuşsun." Gözlerim şaşkınlıkla açıldı, bakışlarım Koza'nın gözlerinin içine döndü. "Bunu anlamadığımı mı sanıyordun, Koza? O göreve giderken bile senin planın olduğunu biliyordum, dünyadan bir orospu çocuğunu silmek için o görevi kabul ettim."

Koza şaşırmadı ama onun dışında hepimiz şaşkındık. Hayır, Mutlu da şaşkın değildi. O biliyordu. Onun bildiği daha neler vardı? Yankı'nın gerçekten akıl konusunda sırtını yasladığı tek kişi Mutlu'ydu.

"Savaşta her yol mubahtır," dedi Koza, onun söylediklerini ne onaylıyordu ne de reddediyordu. "Hem böylesi çok daha kötü değil mi? Emin değildin ama aklında şüphe vardı. Diğerleri emindi, Helin'in kendisini öldürmesine göz yumdu, sen şüphe içerisinde olmana rağmen işkencesine göz yumdun. Ben savaşta orospu çocuklarını kullandım, sen bu savaşta Helin'i canıyla test ettin."

Yankı beni şaşırtan o cümleyi kurdu. "Bunu yaptım," dedi başını sallayarak. "Ama tek nedenim bu değildi. Ve sen hiçbir zaman diğer nedenimi anlamayacaksın."

"Belki de Helin'in işkence çekmesini istemişsindir," dedi Koza kaşlarını kaldırarak. "Belki de bunu hak ettiğini düşünmüşsündür. Önder de böyle yapardı, bunu ondan öğrendin." Yüzünde gülümseme oluştu ama dalga geçmiyordu. "Biz ikimiz de Önder'e başkaldırdık. Beni alt edemedi ve yok etmek istedi." Başını omzuna yatırdı. "Seni alt etti ve yönetti. Sen Sonuncu Sokak Nöbetçisi oldun, ben sadece Koza. Ama görüyorsun ya, Önder'e dönüşen ben değil sen oldun." Sonra kelimelerin üzerine bastı. "Sen kim olduğunu unuttun, sen aslında gerçekten Yankı oldun."

Koza, bana Yankı'nın hiçbir zaman bu adı benimsemediğini söylemişti ama şimdi ona farklı cümleler kuruyordu. Damarına basmak istiyordu. Bunu Yankı'ya karşı tek yapabilen kişi Koza'ydı.

Yankı gülümsedi. Öfkelenmedi ya da sinirlenmedi. "Öyle mi?" diye sordu. "O halde söyle bana, Ekip Helin'i yanımıza gönderdikten sonra neden Önder'e de işbirliği teklif etti?" Koza'nın bakışlarındaki ifade

değişti, yüzündeki gülümseme dondu. "Başkaldırmadığını söylediğin Önder'den yardım dilenen sensin. Başkaldırmamak değil, ona baş eğmek olur bu. Seni Önder'in elinden defalarca kurtardım, sen beni bitirmek için Önder'le işbirliği yapmak istedin. Aslında o hapishaneye girmen bile planlıydı. Bütün bunları Ekip'le birkaç sene önce sen planladın, değil mi? Dikkati üzerinden çekmek için hapishaneye girmeye bile göz yumdun."

Koza uzun bir süre sessiz kaldı. Bu beklenmedik hamleyle ne diyeceğini bilemediğini gördüm. "Madem bütün bunların farkındaydın," dedi en sonunda. "Neden hiçbir şey yapmadın?" Bu sefer Yankı uzun bir süre sustu. "Çünkü başta olmasa da sonrasında Helin varken elin kolun bağlandı." Gülümsedi, işte bu zafer gülümsemesiydi. "Sadece ortalığı temizleyebildin, ortalığı ateşe veremedin. Senin yanına bir askerimi gönderdim, sen o askerimi koynuna aldın."

"O senin askerindi," dedi dişlerini sıkarak. "Ama hiçbir zaman benim askerim olmadı."

"Ama olabilirdi, bunu başarabilirdin, bana karşı kullanabilirdin," diye mırıldandı Koza. "Fakat bunu yapamadın çünkü hassas bir kalbin var, değil mi? Yazık sana, Sonuncu. Artık bir beyinsizden farkın yok. Benim askerim, benim öğrettiklerimle senin ellerini kollarını bağladı."

"Yeter!" Işık'ın sert sesi ikisinin arasına girdi ve Koza'ya baktı. "O burada değilmiş gibi konuşmaktan vazgeç. İkinizin arasındaki savaş artık Helin'i ilgilendirmiyor. Bu hiçbirimizi ilgilendirmiyor. Onu askerin, ajanın ya da her ne şekilde olursa olsun bizim aramıza göndermiş olabilirsin ama o artık ailemizin bir üyesi, bizim için Sokak Nöbetçisi. O benim kardeşim oldu. Lâl'den hiçbir farkı yok benim için."

Koza acımasız bir sesle, "Onun gerçekte kim olduğunu bilsen böyle konuşur muydun acaba?" diye sordu umursamaz bir sesle. "O sandığınız kadar masum değil."

"Koza," dedi Yankı dişlerini sıkarak.

Fakat ben bir an bile beklemeden, "Koza, haklı," dedim. Sonra lafı uzatmadım bile. "Size ihanet ettim. O gün o silahı göğsüme dayadığımda içten içe ihanete ilk adımımı attım ve Bartu'yla yaptığım ufak bir tartışma kendimi ihanetin kollarına atmama neden oldu." Çenemi kaldırdım, Mutlu'yla Işık'ın gözlerinin içine baktım. "Bartu'nun hassas noktası Lâl olduğu için gidip Ekip'e Lâl'in günlüğünü verdim. Eğer

Yankı sizi önceden uyarmasaydı ve o günlükleri değiştirmeseydi Ekip şu anda bütün geçmişinizi Lâl'in günlüğünden öğrenmiş olurdu." Ve şimdi, bu yaptığımın aslında ne kadar büyük bir şey olduğunu yeni fark ediyordum.

İşte bu sefer Mutlu şaşırmıştı, Işık da öyle. Bakışları Lâl'e döndü ve dudakları aralandı. Sonra bir kez daha bana baktılar. Lâl yüzünde hiçbir şaşkınlık belirtisi olmadan bana bakarken Bartu da aynı ifadeye sahipti. Yankı'nın tek odaklandığı ise Lâl'in yüzüydü. Şaşırmasını bekledi ya da tepki vermesini, bilmiyordum. "O günlükleri değiştirdiğimi hiçbir zaman sana söylemedim," dedi Lâl'in yüzüne bakarak. "Bunu nereden biliyorsun?"

Yankı, Lâl'in bildiğini bilmiyordu ve eğer öğrenirse, bu hayatta en güvendiği kişiyi de kaybederdi. Koza kahkaha attı. Büyük bir kahkaha attı ve bakışları Lâl'e doğru döndü.

Bir yalan söyledim, bu sefer yalanımı Lâl için söyledim. "Bartu'ya anlattım bu ihanetimi," dedim onu da kendimle beraber ipe götürerek. "O söyledi günlükleri değiştirdiğini."

Bartu'ya baktı bu kez Yankı. Bartu, bir an bile düşünmeden beni onayladı. "Evet, ben söyledim." Gerçekten de söylemişti ama ondan önce Lâl'in söylediğini biliyordu. Fakat benimle beraber o da Lâl için bu yalana ortak oldu. Bunun ardından Koza daha büyük bir kahkaha patlattı ve ellerini birbirine vurdu.

"Ah, şu kız," dedi Lâl'i göstererek. "Sen herkesin sonu olacaksın ama senin sonunu da ben yazacağım."

Bartu, Koza'ya dönüp ters bir bakış attığında ben onun aksine Koza'ya yalvaran gözlerle döndüm çünkü lanet olsun ki çenemi tutamayıp Lâl'in zaten bunu bildiğini söylemiştim. Koza'nın elindeki en büyük koz belki de buydu, Yankı'yı üzebileceği en büyük koz. Yankı ise hâlâ derin bir düşüncedeydi. Lâl'e bakıyordu ama Lâl gözlerini masadan ayırmıyordu. En azından rol yapabilirdi ama bunu bile gerek görmedi.

Mutlu oturduğu yerden kalktı ve elini saçlarına geçirdi. Işık ise bana bakmaya devam etti. "Eğer senin canını yaktıysak çekip gidebilirdin ve ajanlığı bırakabilirdin," dedi Mutlu öfkeli bir sesle. "Bu aramızdan birinin günlüğünü vermeni gerektirmezdi." Sonra aynı öfkeyle Yankı'ya baktı. "Eğer o günlük, Lâl'in gerçek günlüğü olsaydı, olabilecekleri

düşünebiliyor musun? Bunu ne zamandan beri biliyorsun? Bana neden söylemedin?"

Işık da oturduğu yerden kalktı ve Mutlu'nun omzuna elini koyup onu yerine geri oturttu. Yankı gergin bir sesle, "Hepinizi Helin konusunda uyarmıştım," dedi. "Hepimiz böyle bir ihtimali düşünmüştük ve Helin tam da düşündüğümüz gibi bunu yaptı." Sonra duruşunu dikleştirdi ama ayağa kalkmadı. "Aramıza bir ajan olarak gönderildi, hanginiz o kadar acıdan sonra bunu yapmazdınız?"

"Neyi savunduğunun farkında mısın?" diye sordu Mutlu gülerek. "Lâl'in günlüğünü verdi. Lâl'in. Günlüğünü en fazla kullanan Sokak Nöbetçisi o." Sonra Yankı'ya dikkatle baktı. "Lâl," dedi, ardından Bartu'ya dönerek. "Lâl!" Sonra Lâl'e odaklandı, "Senden bahsediyoruz ulan," dedi sert bir sesle. "Bir tepki versene."

Sadece Mutlu'yu izledim çünkü kaçmayacaktım, yenilmeyecektim ve kim olduğumla yüzleşecektim.

"Onun canını çok yaktık," diyerek Bartu beni savundu. "Kendimi onun yerine koyduğumda ben daha kötüsünü yapacağımı biliyorum. Biz bir aile olabiliriz ama o an, Helin bu ailenin üyesi değildi, hiçbirimiz onu kabullenmemiştik. O sadece Koza'nın askeriydi. Hepimiz bunu kabullenerek Helin'i aramıza aldık."

"Çoğul konuşma," dedi Mutlu sert bir sesle. Sonra Yankı'yı işaret etti. "En başında hepimiz Helin'i istemedik ve Yankı'nın karşısında durduk. Onu isteyen tek kişi Yankı'ydı. İstemesinin tek nedeni de Koza'yla olan savaşıydı, bundan emindim." Öfkeli gözleri Yankı'ya odaklanmıştı. "Lâl'in günlüğünü verdi ve sen bana bunu söylemedin!"

Yankı nefesini verdi. "Bunu yeni öğrendim," dedi çenesini havaya kaldırarak. "Ama öncesinde isteseydim öğrenebilirdim, bunu istemedim." Lâl'e baktı ardından Mutlu'ya döndü, "Keşke verdiği günlük, benim günlüğüm olsaydı ama onu seçmiş."

"Lâl'i seçmenin tek nedeni sadece Bartu değildi, değil mi?" diye sordu Işık yan taraftan bana. "Çünkü hepimizin hassas noktası Lâl'di."

Ben cevap bile vermeden Mutlu, "Evet, bunun olacağını biliyorduk," dedi, sonra öfkeli ama daha çok kırgın bakışlarını bana çevirdi. "Ama bunu yapmayacağını düşündük hep. Buna inandık."

"Ama yaptı." Yankı'nın baskın sesi Mutlu'ya yönelikti. "Ve ben bu konuda Helin'i affettim." Bartu, onu onaylayarak başını aşağı yukarı

salladı. Gözlerim Yankı'ya döndüğünde gerçekten beni affedip affetmediğini anlayamadım ama kızgın değildi. Işık'ın gözlerinde hayal kırıklığı vardı. Mutlu ise en öfkelisiydi.

Koza bir film izliyormuş gibi kollarını önünde bağlamış, sırtını duvara yaslamıştı ve gülümseyerek olanları izliyordu.

Yankı haklıydı. Onlar buna hazır değildi. Onlar benim kim olduğumu duymaya hazır değildi. Onlar bundan daha fazlasını duymaya hiç hazır değillerdi.

Ve Yankı yine haklıydı. Ben de buna hazır değildim çünkü gözlerinde oluşan o hayal kırıklığı bile içimdeki o yaşlı kadınla küçük kız çocuğunun savaşmasına neden olmuştu.

Lâl, bütün bu olanların ortasında ayağa kalktı ve elini masaya vurup dikkati üzerine topladı. Herkesin bakışları ona döndüğünde ellerini kaldırıp, "*Ben de Helin'i affettim*," dedi en çok Yankı'nın gözlerine bakarak. Bana bakarken değil de Yankı'nın gözlerine bakarken hayal kırıklığı vardı. *"Bu Helin'le ikimizin arasında."* Belki de Yankı'nın ona arka çıkmasını bekledi ya da bana karşı onu korumasını; belki bunların dışında, aralarındaki ilişki artık yıkımda olduğu için oluşan hayal kırıklığıydı bu.

"Helin'in size anlatacakları bu kadar işte," dedi Yankı konuyu kapatmak istermiş gibi. "Başka bir şey anlatmayacak. Vicdan azabından kurtulamıyordu, artık her şeyi anlattığına göre kurtulabilir."

Ayağa kalktı ve parmakları sıkıca kolumu kavradı, beni kaldırmak istedi. Bu bir uyarıydı ama benim gözlerim Işık'a doğru kaydı. Gözlerindeki kırgınlık geçmemişti ama bana bakıp yavaşça gözlerini kırptı. Bu, yine de beni kabullendiğini gösteriyordu.

Artık kaçmayacaktım. Artık bunu yapmayacaktım. Gerçeklerse, gerçekler için yaşayacaktım. Bu *yalan çıkmazı*, artık beni avcunun içine alamayacaktı.

"Bu kadar değil," dediğimde boğazımda bir acı vardı ve sesim titremeye başladı. Günlüğü söylerken titremedi çünkü yine olsa yine o günlüğü verirdim ama şimdi... Şimdi kalbim sızlamaya başlamıştı.

Herkesin bakışları bana döndü. Koza kaşlarını havaya kaldırdı ve yüzündeki gülümseme daha fazla genişledi. "Cesur ol," dedi bana destek vererek. "Ya şimdi ya hiç."

"Bu kadar," dedi Yankı yeniden sandalyeye oturup ama tuttuğu kolumu bırakmadı. "Bu kadar, Helin!"

"Daha ne var?" diye sordu Mutlu, Bartu da bilmediği için başını omzuna doğru yatırdı. Hatta Lâl'in bile kaşları çatıldı.

Artık kaçmayacaktım. Hazır değildim ama artık kaçmayacaktım. Gerçeklerse, bu gerçekler için kendimi onlara adayacaktım. Bu *yalan çıkmazı*, artık beni öldürmeyecekti.

Gözlerim yavaşça Işık'a kaydı. Ona baktım, düşündüğümden daha uzun bir süre baktım ve Yankı'nın eli benim kolumdan uzaklaştı. Sanki beni o an yalnız, kendimle baş başa bıraktı. Biliyordum ki bu saatten sonra artık yalnızdım ama olması gereken de buydu.

Gözlerim dolduğunda bakışlarımı kaçırmadan, "Seni vuran Ekip'ti, neredeyse ölüyordun," dedim titreyen sesimle. "Benim yüzümden seni vurdular. Eğer ben olmasaydım bir çocuk sahibi olabilirdin. Ama senin ellerinden bunu alan benim. Beni uyarmışlardı. Onları dinlemedim."

Sonra zamanın durduğunu hissettim. Tek gördüğüm Işık'ın gözlerinin acıyla dolduğu ve elinin yavaşça karnına doğru gittiğiydi. Ardından benden kaçmak istiyormuş gibi ayağa kalkıp geriye doğru bir adım attı ve direkt Koza'ya baktı. Aslında sadece benim tarafımdan değil, Koza tarafından da yıkım yaşadı. Sonra bir kez daha bana baktığında gözlerine yaşlar doldu.

"Nasıl?" diye sordu Bartu fakat ona bakamadım. Lâl, hızlı adımlarla Işık'ın yanına gitti ve neredeyse bayılacak gibi olan Işık'ı belinden tuttu. "Nasıl yani?" dedi bu kez de Bartu. Gözlerimi Işık'tan ayıramıyordum. Ondan başka hiçbir noktaya bakamıyordum.

"Özür dilerim," dediğimde gözümden yaşlar akmaya başladı. Ve fark ettim ki ne kadar kaçmayacağım desem de onları kaybetmeye hazır değildim ve kaybetmiştim. Hem de hepsini. Bir anda.

Bir evin içindeydim. O evde beş güzel çocuk tanımıştım. Beşi de her şeyim olmuştu. Bazen gözyaşlarım, bazen mutluluklarım, bazen cesaretim, bazen isteklerim. Bazen onlar gibi olmak istemiştim, bazen onlar gibi olamayacağımı anlayıp üzülmüştüm çünkü hepsinden daha kötüydüm.

Bir evin içindeydim. O evde iki kız, üç adam tanımıştım. İki kızdan bir tanesinde anne sıcaklığını hissetmiştim, bir tanesinde de kız kardeş sıcaklığını. İkisini de mahvetmiştim. Üç adamdan bir tanesi abim olmuş, en büyük yıkımları yarattıktan sonra bile beni hep kollarının

arasına almıştı. Bir tanesi erkek kardeşim olmuştu, beni hep güldürmüştü, mutlu etmenin bir yolunu bulmuştu.

Bir tanesi her şeyim olmuştu, hislerim olmuştu, sevgi, aşk olmuştu.

Bu eve ilk girdiğim gün oturduğum masadaydım. Aynıydık ama şimdi bir kişi fazlaydı ve ben artık eksiktim. Çünkü kaybetmiştim.

Çünkü Sokak Nöbetçileri'ni kaybetmiştim.

Beni kimsesizliğimden çekip çıkaran beş güzel çocuğu kaybetmiştim.

Her şey bir anda oldu ama sanki ağır çekimdeydi.

Mutlu oturduğu sandalyeden kalktı ve ellerini masaya vurarak bana bir şeyler söyledi fakat onu duyamadım. Duymak bile istemedim çünkü son hatırladığım görüntü bu olsun istemedim. Bartu da ayağa kalktı ve bana bir şeyler söyledi.

İlk gün hepsi karşımdaydı ve bu şimdi de böyleydi.

Başımı iki yana salladım ve elim boynuma doğru gitti. Boğulacak gibiydim çünkü onları kaybetmekle birlikte onlara verdiğim acıya da katlanamıyordum.

Son kez bakışlarım hemen yanımda duran Yankı'ya kaydı ve beni izlediğini gördüm; gözlerinden o an bir ifade geçti. Bu bir karardı ya da belki de bir tercihti; belki de en büyük yıkım ya da cehennemdi. Ama bana bakarken o acıyı gözlerinde gördüm; ilk defa acısı kimseye değil kendineydi.

Mutlu sandalyesini itekledi ve bana doğru yürüdü. Tam o sırada, Yankı yanımdan kalkıp önüme doğru geçti ve beni ayağa kaldırıp arkasına aldı. Eliyle Mutlu'yu ve diğerlerini durdurdu. Koza'yla göz göze geldik. Hâlâ olanları o gülümsemesiyle izliyordu ve benim acı çekiyor olmam o an onun umurunda mıydı bilmiyordum çünkü Yankı'yı izliyordu.

Yankı ne kararı verdi bilmiyordum ama Koza bunu çoktan anlamıştı. Dudaklarına dakikalar önceki o zafer gülümsemesi yerleşmişti yine.

Yankı koluyla beni arkasına daha fazla gizledi, sırtı önümdeydi. Ardından kendisinin ölümünü gerçekleştirdi ve Sokak Nöbetçileri'nin ona olan güvenini mahveden hamleyi yaptı. "Işık'ı vuran Ekip değil," dedi yalan söyleyerek. "Araştırdım. Helin öyle olduğunu düşünüyor ama Ekip değildi. Helin yüzünden olmadı. Kim olduklarına ulaşmak üzereyim, ulaşınca size onları getiririm." Hiçbir acı bu kadar

canımı yakmazdı çünkü Yankı Sarca, ilk defa kardeşlerine benim için *yalan* söyledi.

Yalanı hiçbir şekilde tercih etmezdi ama beni onlardan korumak için, beni kendimden korumak için yalan söyledi.

Yankı Sarca yalan söyledi.

Kaçmamıştım. Gerçekler için onlara kendimi adamıştım ve sonucunda onları kaybedeceğimi görmüştüm. Ve bu yalan çıkmazından kurtulmuştum ama ben kurtulurken, o *yalan çıkmazının* içine artık Yankı Sarca düşmüştü. Hem de öyle bir düşmüştü ki, aldığı yaranın acısı onu şu an değil, çok sonra öldürecekti. Bunu Koza'nın gözlerinde o an görmüştüm.

Hepsi o an duruldu. Mutlu bile sakinleşti. "Nasıl?" dedi nefes nefese. "Neden böyle söylüyor o halde?" Çünkü onlar, koşulsuz şartsız Yankı'ya güveniyorlardı. Ben onun yalan söylemeyeceğine nasıl inanıyorsam, onlar da inanıyorlardı.

Yalan söylerken yüzü nasıl görünüyordu? Gözlerinde ne vardı? Bunu yapmamalıydı, bu benim onun sırtına bindirdiğim en ağır yüktü.

"Çünkü Koza böyle düşünmesini istedi," dedi sonra Koza'ya dönüp baktı. Kendisini Koza'nın ellerine bıraktı. "Öyle değil mi?"

Koza bir an bile düşünmeden yalana ortak oldu çünkü kazanmıştı. Çünkü aslında istediği buydu. Çünkü Yankı'nın da kastettiği buydu. "Evet," dedi başını sallayıp oturduğu yerden kalkarak. "Nil'i Ekip vurmadı. Helin'e böyle bir ihtimalden bahsetmiştim fakat sadece onu kendi tarafıma çekmek için söylediğim bir yalandı."

Koza dışında hiçbirinin yüzünü göremiyordum ama Yankı omzunun üzerinden dönüp baktığında gözlerindeki ifadesizliği gördüm. "Odaya çık," dedi bana sakin bir sesle. "Şu an burada durma."

"Yankı," dedim ağlayarak ve o an yaşların yanaklarımdan art arda süzüldüğünü bile hissetmemiştim.

Yankı, cevap vermeden beni kolumdan tuttu ve odanın dışına doğru yürüttü. Yalpalayarak yürürken odanın dışına çıkardı ve merdivenlere doğru ilerledi. "Yankı," dedim bir kez daha. "Yankı!" Ağlamaya devam ettiğimde artık basamakları çıkamadım ve kendimi ikinci basamağa bıraktım. Beni tutmasaydı neredeyse düşecektim. "Bunu yapmamalıydın," dedim acıyla. "Bunu neden yaptın? Bunu yapmamalıydın. Hayır, bu değil. Bu olmamalıydı."

Kolumu bıraktı ama yüzüme bakmadı. İlk defa destek almak istiyormuş gibi tırabzana tutundu ve gözlerini kapattı. Derin bir nefes verdi. Diğer eli de duvara tutunduğunda, "Yalansa sadece senin için yalan söylerim, Helin," dedi tek solukta. "Dinle, bu senin çektiğin değil, senin için benim kendime çektiğim tetikti. Yıkımımın başlangıcını senin için kendim yaptım." Sonra gözlerini açtı, duruşunu dikleştirdi, yüzüne ifadesiz bir maske taktı ve basamaktan indi. "Ve Sokak Nöbetçileri'nin yıkımını da başlattım." Acı çekti, mahvoldu ama yine dimdik durdu.

Arkasını döndü ve çıktığı odaya yeniden girip gözden kayboldu. Ardından seslerini işittim yine. Kollarımı bacaklarıma doladım ve o merdivende hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Kendi hıçkırıklarımdan onların sesini bile duymuyordum. Olduğum kişi, herkesin sonunu getirecekti ve farkında olmadan yaptığım şeyin sonucu herkesin canını yakacaktı. Öyle bir ağladım ki, neredeyse ölecektim.

Bir gölge göründü, ardından Koza karşımda durdu. Bulanık bir şekilde ona bakarken, "Mutlu musun?" diye sordum zorlukla konuşarak. Nefesim kesiliyordu, tir tir titriyordum.

Gülümsüyordu. Mutlu muydu, bilmiyordum ama gülümsüyordu. Yavaş adımlarla yürüdü ve merdivene, yanıma oturdu. Cebinden sigara paketini çıkardı sakince, dudaklarının arasına bir dal sigara koydu ve ucunu yaktıktan sonra bana da bir tane uzattı. "Keyif sigarası?" diye sordu tek kaşını kaldırarak. Ona bakmaya devam ettim ağlayarak. Ve bunu söylemesi daha fazla canımı yaktı. "Pekâlâ," deyip omzunu kaldırıp indirdi ve paketi yeniden cebine koydu. "Tek başıma da keyiflenebilirim."

"Bu kadar acımasız olma, yalvarıyorum," dedim başımı iki yana sallayarak. "Seni bu acımasızlığınla kimse sevemez. Sana yalvarıyorum, bu kadar kalpsiz olma."

"Sen seviyorsun beni," dedi. "Ve benim tarafımdasın."

"Hiçbir zaman senin tarafında olmayacağım." Öyle büyük bir nefretle söyledim ki bunu ona, o bile inanamadı nefretime.

"Farkında değilsin," derken omzuyla omzuma dokundu. "Hep benim tarafımdaydın ve bu ikimizin zaferi ama en çok da senin zaferin."

"Ne saçmalıyorsun?" diye sordum hıçkırıklarımın arasından. Tırnaklarımı bacaklarıma geçirdim. "Acıdan başka hiçbir şey hissetmiyorum şu anda ben."

Sigarasından büyük bir nefes çekti ve dumanı havaya doğru üfledikten sonra, "Lâl ile Bartu," dedi başını sallayıp. "Onların arasındaki bitti. Lâl artık Bartu'nun önceliği değil, ondan vazgeçebilir. Bunu ikimiz yaptık."

Fark ettim, fark etmek canımı daha fazla yaktı ve o can acısıyla daha fazla ağladım.

Ardından bir duman daha çekti sigarasından. "Mutlu ve Bartu," diye devam etti. "Mutlu'nun Bartu'dan sakladığı çok büyük bir sır var, Nil bunu bana söyledi. Onların arasındaki bağı koparacak bir sır."

Onları parçalıyordu, onları dağıtıyordu.

İçten bir şekilde gülümsedi. "Nil. O zaten benim avcumun içinde. Yönetebiliyorum."

Işık ona güveniyordu. Dahası, ona gözü kapalı bir şekilde inanıyor olmalıydı. Çok daha fazlası, Koza'yı seviyor muydu?

Sonra gülümsemesi soldu Koza'nın. "Lâl ve Yankı," dedi. "Aşılmaz bir bağ olduğunu düşünüyordum ama Lâl yine beni şaşırtmadı ve bugün onu da bana sen söyledin. Sonuncu, Lâl'in ondan sakladıklarını duyduğunda artık ona güvenmeyecek."

Onları parçalamasına izin vermiştim, onları dağıtmasını izlemiştim. Dahası, onları parçalayanlardan birisi de bendim.

"Sonuncu," dedi en sonunda. "Sokak Nöbetçileri'nin en güçlü halkası ve Sokak Nöbetçileri'ni ayakta tutan kişi. O bugün kardeşlerine ilk yalanını söyledi. Senin için." Bakışları bana döndü. "Gerçekler açığa çıktığı zaman, onları tek tek kaybedeceğini bile bile yaptı bunu."

"Bunu istemedim," dedim acıyla ağlayarak. "Ben bunu istemedim. Bunun olmasını istemiyorum. Onları seviyorum." Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum ve onun yüzünde ufacık acı yoktu. "Onlara zarar vermek istemedim. Onları parçalayacağıma ölürdüm."

"Hayır, küçük kardeşim," dedi Koza sonra hiç beklemediğim anda elimi tuttu ve sıktı. "Her şeyi ama her şeyi sen yaptın, ben sadece konuk oyuncuydum ama sen hâlâ benim kuklamdın, bunu fark edemedin. Bir gün bu sokakları talan etmeye yemin ettim. Şimdi elimde bir makas duruyor, bir de ip. Onların arasındaki bağı tek bir makasla keseceğim.

Onların sokaklarını talan edeceğim." Sonra bana baktı, gözlerinden ne düşündüğünü anlayamadım ama ilk defa sevgi vardı bu bakışlarda; bana sevgiyle bakmasının tek nedeni bile nefretiydi. Çünkü onun nefreti için savaşmıştım farkında bile olmadan. Bir kalbi yoktu. "Sen başardın. Biz başardık, kardeşim. Her şey için teşekkür ederim. Görevin asıl şimdi bitti."

Ben o merdiven basamağında, canım çıkana kadar ağlarken kendisinin tek düşündüğü zaferiydi.

Her şeyi unuturdum ama bunu unutmazdım çünkü bu kez, göğüs kafesime o kurşunun sıkılmasına izin veren kişi Koza olmuştu.

17.

GÜCÜN RENGİ

Helin Aktan'ın güncesinden... ***09.01.2020***

Bugün kendimle barıştım.

Bugün kendimi affettim.

Bugün kendimi yok ettim.

Ve ben bugün gücün renginin bu yaşımdaki siyahlığımdan değil, çocukluğumdaki beyazlığımdan geldiğini öğrendim.

Ben bugün birisinin yıkımını izledim; ben bugün her şeyden vazgeçtim, her şeyi yeniden kazanmak için.

~~"Altıncı Sokak Nöbetçisi, Helin"~~
"Helin Aktan"

Bu sondu, bu dipti, bu en zoruydu. En kötüsünün beni öldüreceğini düşünmüştüm ama daha kötüsünün olmayacağını bilmek beni ayağa kaldırmıştı.

İnsan kendini her zaman en kötüsüne hazırlardı; ben kendimi hazırlamadığım halde en kötüsünden kurtulmuştum. Bu kurtuluşun adı aslında güçtü, bu kurtuluşun adı aslında değişimdi, bu kurtuluşun adı aslında kaybetmeye alışmaktı ve yeniden doğrulmaktı.

Öyle çok düşmüştüm ve öyle çok ayağa kalkmıştım ki aslında kendimi bulduğum yerde, beni yine ayağa kaldıran ben olmuştum.

Saatlerdir kendimi kilitlediğim bu banyoda aynada kendimi izliyordum. Gözlerimi izliyordum, ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. Kuruyan dudaklarımı, dağılan saçlarımı, boynumda öfkeden kendime geçirdiğim tırnak izlerimi. Kendimi izlerken ağlamıştım, kendimi izlerken gülmüştüm, kendimi izlerken kızmıştım ama en çok da kendimi izlerken halime acımıştım.

Ve kendime acımak, benim en çok yaptığımdı. İçimdeki bütün sesler bana acıyordu, ben kendime acıyordum; kendime acımam, daha da

fazla acınacak hale gelmeme neden oluyordu. Merdiven basamaklarında hüngür hüngür ağladığımda da kendime acımıştım ama ben kendime acırken, acımasızlığın en kötüsünü görmüştüm.

Bir daha kendime hiçbir zaman acımayacaktım ama hak edene o acımasızlığı sonuna kadar gösterecektim çünkü ben aslında bu aynadaki kadını seviyordum.

İlk doğum günü hediyesini beşinci yaşında alan o çocuğu seviyordum çünkü yaşayabilmişti. Altıncı yaşında dayak yemekten kolu kırılan Helin'i seviyordum çünkü yaşayabilmişti. Yedinci yaşında en kötüsünü yaşadığı halde hayatına devam eden Helin'i seviyordum çünkü yaşayabilmişti.

Küçücük kız çocuğu bile bu denli güçlüyken, benim haddime mi düşmüştü de kendime acıyordum?

Ben güçlüydüm. Ben bütün yaşadıklarıma rağmen öyle güçlüydüm ki aslında ne olursa olsun bu güçlü oluşuma acıyordum, yeni fark edebiliyordum.

Sadece Helin.

Hayır, sadece Helin değil. Sadece olursam, diğer yaşlarıma küserdim, kendi benliğimi unuturdum, acılarımı yok sayardım. Ben sadece değildim.

Ben Helin Aktan. Bütün yaşadıklarıyla, yaşattıklarıyla, hatalarıyla, doğrularıyla ve geçmişiyle Helin Aktan. İlk defa kendimle barıştım, kendimle barıştığımda yuvam dip değil, yuvam güçtü.

Aynadaki kadın gülümsedi, gözümden damlayan bir yaşı elimin tersiyle sildiğimde ben de ona gülümsedim. Bu gerçek bir gülümsemeydi. Bu bütün yaşlarımın gülümsemesiydi, bu ihanet eden Helin'in gülümsemesiydi, bu insanların önüne siper olan Helin'in gülümsemesiydi, bu ajan olan Helin'in gülümsemesiydi, bu Sokak Nöbetçileri için kendini feda edebilecek Helin'in gülümsemesiydi.

Bu bütün yüzleriyle gülümseyen Helin'di.

"Korktuğun ne varsa üzerine gideceksin," dedim aynaya karşı. "Korktuğun kim varsa gözlerinin içine bakacaksın; ışıklardan kaçmayacak, geçmişine kucak açacaksın. Sen Helin Aktan'ı çok seveceksin, sen bütün yüzlerinle gerçek olacaksın." Başımı salladım. "Sen en çok kendini seveceksin, sen sana acımasız olan herkese acımasız olacaksın. Sen affetmeyi de affetmemeyi de öğreneceksin." Çenemi kaldırdım, gözlerimin içine baktım. "Sen sadece Helin değilsin, sen Helin Aktan'sın. Seni

bu şekilde kabul etmeyecek herkese kapılarını kapatacaksın. Sen Helin Aktan, kalbin paramparça olsa bile artık kendine değil, sana acımasız olanlara acımasız olacaksın."

Suçlu bendim.

Ama suçlu sadece ben değildim.

Suçlu herkesti. Artık bunun farkındaydım. Yanlış gittiğim yollar, hatalarım vardı ama bunların yanında doğrularım da, gerçeklerim de vardı. Benim yalanlarım kadar dürüstlüğüm de vardı. Korkaktım, korkaklığım en büyük problemimdi ama artık korkmayacaktım. Bütün yükleri sırtlamayacaktım; bütün yüklerimi başkalarının sırtına yüklemeyecektim.

Hata yapmıştım çünkü Koza'nın istediği gibi her şeyi sırtıma yüklemiştim. Belki bu yıkılışta payım vardı ama en büyük pay Koza'nındı. O, Işık'ın vurulmasında benim sorumlu olmamı istedi, ben onun istediğine karşılık verdim. Kendimi öyle anlattım ama öyle değildi. "Işık'ın vurulmasına sebep olan benim," demiştim. Hayır, öyle değildi. Bu şekilde anlatmıştım ama böyle değildi. Koza bunu söylememi istemişti, ben bunu söylemiştim çünkü buna inanmıştım; inanç benim zaafımdı.

Kendimi dürüstçe bile ifade edemeyecek duruma gelmiştim. Ben parçalanmıştım, dağılmıştım, yok olmuştum ve o benim yanımda keyif sigarası içmişti; kendi zaferini kutlamıştı. Sevginin zerresi yoktu onda, varsa da artık umurumda değildi çünkü benim önümde değildi.

Sokak Nöbetçileri yine karşımda durmuştu. Beni Helin Aktan olarak kabul etmeyeceklerdi artık bunu anlamıştım. Öyle bir durumdaydım ki onların karşısına geçemiyordum; bu evin içinde artık kendimi banyoya kilitleyecek duruma gelmiştim çünkü başka nereye gidebilirdim ki?

Beni Helin Aktan olarak kabul etmeyecek herkese kapılarımı kapatacaktım çünkü bugün sondu. Bugün, o merdivendeki hıçkıra hıçkıra ağlayışım sondu. Bugün, kendimden kaçışımın son günüydü.

Bugün, Helin Aktan sadece Helin'i öldürdü; bunu ben bildim, bunu zamanla herkes öğrenecekti.

"Helin," dedi Işık'ın sesi ardından banyonun kapısı çaldı.

Başımı çevirip kapıya doğru baktım, ardından çenemi biraz daha kaldırdım. Kilidi çevirdiğimde ve kapının kolunu indirip açtığımda Işık'ı karşımda buldum. Üzerinde hâlâ aynı kıyafetler vardı ve hiç

uyumamış gibiydi. "Işık," dedim kısık bir sesle. "Banyodan çıkmamı mı bekliyordun?"

"Aslında," dedi Işık yüzümü inceleyerek. "Seninle konuşmak istiyordum ve dakikalardır çıkmanı bekliyordum. Neden buradasın?"

Başımı çevirip banyonun içine baktım sonra en dürüst şekilde, "Başka nerede durabilirdim ki?" diye sordum.

Işık ne demek istediğimi anladığında başıyla bana işaret verip, "Gel," dedi. "Benim odama geçelim."

"Hayır." Mutlu'nun orada olma düşüncesi bile ayaklarımın hareket etmesini engelledi.

Mutlu'ya kızgın değildim tepkisi yüzünden. Azıcık empati kurduğum zaman, onun Işık için karşımda dikilmesi kadar normal bir durum yoktu, olması gereken buydu ama eğer o an ben de ayağa kalkıp kendimi savunsaydım işler böyle olmazdı. Ya devam ederdik ya da aramızdaki ilişkiyi keserdik ama kendim için savaşmış olurdum ve o da kardeşi için benimle savaşabilirdi.

"Mutlu aşağıda." Neyden çekindiğimi anlayan Işık bir kez daha başıyla işaret verdi. "Hadi," dedi sakin bir sesle. "Seninle artık konuşmak istiyorum."

Artık. Bu konuşmayı uzun zamandan beri mi aklında tutuyordu? Kaşlarım havalandı. Işık odasına doğru yürümeye başladığında ben de peşinden onu takip ettim ve aşağıdaki sese kulak kabarttım. Herhangi bir fısıltı bile duymadım.

Işık'ın peşinden ben de odaya girdiğimde kapıyı kapattı sonra da başıyla odanın içindeki tekli koltuğu gösterdi.

Işık ve Mutlu'nun odası, Bartu'yla Yankı'nın odasının yanında lunapark gibi kalıyordu. Bir tarafta oyuncaklar vardı, bir tarafta kitaplar. Bir tarafta makyaj malzemeleri ve kıyafetler. Diğer tarafta Mutlu'nun hayran olduğu adamların posterleri ve Işık'ın kendi fotoğrafları. O an, Işık'ın kendini sevdiğini fark etmiştim, bunu bile gözden kaçırmak aptallıktı.

Bu yüzden güçlüydü işte. Aramızdaki fark buydu. O kendini seviyordu, ne olursa olsun kendisine arka çıkıyordu ama benim için aynısı geçerli değildi bu zamana kadar.

Işık, köşede duran televizyonun altındaki dolabı açtı ve mini bir buzdolabı göründü. Sırtı bana dönük olsa da şaşkınlığımı anlamış

olacak ki, "Mutlu'nun asosyal dönemleri olur ve odasından hiç çıkmaz," dedi. "Bunu buraya onun için koymuştuk." Dolaptan iki bira çıkardı ve bana doğru yürüdü. İlk önce neden bunu yaptığını anlamadım ama bira şişesini elime tutuşturup yere, ayağımın ucuna oturduğunda karşı gelmeden şişeyi elinden aldım.

İkimiz de karşılıklı soğuk biradan birkaç yudum içtik. Aslında şu anlarda sarhoş olmak isteyeceğim en son şeydi ama birazcık kafam uyuşursa hiç de fena olmazdı.

"Sana bir şey soracağım," dediğinde bira şişesini dudaklarından uzaklaştırdı.

İşte benimle neden konuşmak istediği şimdi ortaya çıkıyordu. "Sorabilirsin."

Soğuk değildik ama sıcak olduğumuz da söylenemezdi. "Benim hakkımda ne düşünüyorsun?"

"Anlamadım?" dedim hiç beklemeyerek. "Bu nereden çıktı?"

"Benim hakkımda ne düşündüğünü merak ediyorum," dedi başını sallayıp. "Sonrasında ben de sana senin hakkındaki düşüncelerimi söyleyeceğim."

Yaşananlardan sonra aramızda böyle bir konuşma geçmesinin nedenini anlamıyordum. Gözlerinde uykusuzluk vardı ama bana karşı öfkeli değildi. Nefreti de yoktu. Açıksözlülükle, "Çok güçlüsün," dedim onda gördüklerimi anlatmaya başlayarak. "Senin yaşadıklarını bir başkası yaşasaydı, bu kadar kolay atlatamazdı ama sen dile bile getirmiyorsun. Neredeyse hiç ağlamıyorsun. Kendini seviyorsun." Işık gülümsedi. "Gerçekten seviyorsun. Kendine güveniyorsun." Sonra daha dürüst oldum, "Ama ne yapacağını hiçbir zaman kestiremiyorum çünkü keskin köşelerin var. İnsanları çok çabuk yargılıyorsun, cümlelerini törpülemiyorsun. Kırdığın kalpleri bazen umursamıyorsun. Sevdiklerine karşı kocaman bir kalbin var ama tanımadıklarına karşı öyle kötüsün ki, insan senden korkuyor."

"Böyle düşünmenin nedeni, aramıza ilk girdiğinde sana olan davranışlarım mı?" diye sordu yüzündeki gülümseme silinmezken.

"Hem o hem de gözlem," deyip konuyu kendimden uzaklaştırdım çünkü onu suçlamaya hiç niyetim yoktu. "Lâl'i seviyorsun diye Rüya'yı harcıyorsun ama Bartu'nun acısını görmezlikten geliyorsun." Kaşlarım çatıldı. "Rüya'yı tanımıyordun bile ama ona çok kötü davrandın. İnsanlarla empati kuramadığını düşünüyorum."

Işık, birasından büyük yudumlar içti sonra bağdaş kurarak, "İnsanlarla empati kurmama gerek yok," dedi. "Çünkü ne hissettiklerini biliyorum. Aynısını zamanında bana da hissettirdiler. Ha, Rüya umurumda mı?" Dudağını büktü. "Umurumda değil çünkü benim için Bartu'nun hayatında bir deneme tahtası olacak, Bartu Lâl'i unutamaz." Sonra başını salladı. "Ve Bartu'yu umursamıyor değilim ama onu iyileştiren Lâl'e olan sevgisiydi, Lâl'in sevgisi değil. Hiçbir zaman aslında onun sevmesini beklemedi, karşılıksızdı." Kaşları çatıldı. "Koza böyle düşünmesini istedi, Bartu en zayıfımız olduğu için Koza'ya inandı."

Koza hakkında böyle dürüst olması beni şaşırttı, ben de biramdan birkaç yudum içtim ve kaşlarımı kaldırdım. "Sana karşı ilk baştaki davranışlarıma gelirsek," dedi nefesini vererek. Ardından öne doğru eğildi ve kısık bir sesle devam etti. "İlk günden aramıza ajan olarak girdiğini biliyordum, Koza bunu zaten bana söylemişti. Sana öyle davranmak zorundaydım çünkü sonuçların buraya kadar varacağını biliyordum."

Dudaklarım aralandı, elimdeki bira şişesi neredeyse yere düşecekti. "En başından beri biliyor muydun?" diye sordum dehşetle. "Koza bunu neden sana söyledi?"

"Çünkü ona yardım etmemi istedi." Sırıttı, bira şişesini havaya kaldırdı ve benim şişeme vurdu. "Seni ihanete sürükleyeceğim konusunda yüzde yüz emindi."

"Bunu," dediğimde hâlâ şaşkınlığımı atlatamıyordum ama Işık birasından büyük yudumlar içerek beni sakince izliyordu. "Bunu kim biliyor?"

Işık bana başka bir şaşkınlığı daha yaşattı. "Yankı. Ondan hiçbir şey saklamam, o benim tek sırdaşım." Sonra gözlerini devirdi, "Tabii, en başından bilmiyor, sonradan söyledim. Bu benim aptallığımdı ama Yankı'yı bilirsin, anlayışla karşıladı."

Ben kendi içimde kendimi yerken, Işık çoktan kim olduğumu biliyor muydu? "Neden bana söylemedin?" diye sordum.

"Çünkü sana güvenmiyordum," diye yanıtladı. Bu cümleyi çok sık duyacaktım artık bu yüzden duruşumu asla bozmadım. "Seni tanımaya çalıştım çünkü eğer sana söylersem gidip Koza'ya bahsedebilirdin, onun bana karşı kapalı olan perdelerini açmasını sağlayabilirdin. Bu da Koza'nın bana olan güvenini yıkan bir şey olurdu."

"Ama şu an söylüyorsun." Parmaklarım bira şişesinin etrafında gezindi.

"Çünkü şu an güveniyorum." Bu cümle... Işık Sarca bana güveniyordu. Çenesiyle beni işaret etti. "Sende ne gördüğümü anlatayım mı? Hem en acımasız hem de en kardeş tarafımla?"

Buna hazır mıydım bilmiyordum ama kaçmayarak, "Evet," diye yanıtladım.

"Zavallı gibi davranıyorsun bazen," dedi sert bir sesle. "Yardıma muhtaç gibi. Sanki birileri elinden tutmazsa ölecekmiş gibisin. Güçsüz hissettiğinde kendini mahvediyorsun, öyle bir mahvediyorsun ki kimse böyle yıkılmamıştır. İnsanların karşısına geçip kendini savunamıyorsun bazen, buna biz de dahiliz." Sonra kaşlarını havaya kaldırdı. "Ama bunun tam tersi bir yanın da var. Aslında kendinden başka kimse sana yardım edemez, bunu biliyorsun çünkü önceden bunu yaptın. Öyle bir güçlü oluyorsun ki bazen, herkesin gücünü elinden çekip alabilirsin. Aptal değilsin, zaten aptal olsaydın Yankı sana böylesine yanmazdı." Bu söylediği canımı yaktı, nedenini bilmiyordum. "Ama bu iki kişi senin içindeyken asla mantıklı davranamıyorsun."

"Çünkü," dedim ona doğru eğilerek. "Ortalarında kaldım. Hangisini seçeceğimi bilmiyorum. Biri bir taraftan diğeri öbür tarafından çekiyor. Ne tarafa sürükleneceğimi kestiremiyorum bazen. Şu an kendimi nasıl hissediyorum biliyor musun?" Gözlerimi gözlerine diktim. "Güçlü, yardıma ihtiyacı olmayan ve yıkılması zor. Mantığıyla hareket eden." Nefesimi verdim. "Ama belki de beş dakika sonra zavallı bir kadına dönüşeceğim. Bunu kontrol edemiyorum, bu imkânsız."

"İmkânsız değil." Işık elimdeki bira şişesini aldı ve yere koyup ellerimi tuttu. "İmkânsız değil çünkü bunu ben de yaşadım. Sürekli bir savaş veriyorsun, sürekli bir tarafın kazanmasını istiyorsun ama asıl çözüm bu değil. Asıl çözüm ne, biliyor musun? İki tarafın da sesine kulak vermek. Çünkü iki taraf da haklı Helin. İki taraf da seni düşünüyor. Çünkü iki taraf da sensin. Bir tarafın acımasız, bir tarafın acıya battı diye sen, sen olmaktan çıkmıyorsun."

Ellerim ellerini sıkıca tuttu. "Bunu nasıl yapacağım?" diye sordum.

"Yankı'yla bu konuda sürekli ters düşeriz," dedi Işık gözlerini devirip. "O, aklını dinlediğin zaman doğru yolu bulacağını söyler ama ben kalbini dinleyerek doğru yolu bulacağına inanıyorum. Zaten kalbin ve aklın birbirine bağlı olduğuna inanan birisiyim. Kalbinle insanları tanırsın, aklınla onları yönetirsin. Kalbinle insanları tanımaya

başladığında hangi tarafı dinlemen gerektiğini öğreniyorsun." Başparmağı elimin tersini okşadı. "Hepimizi düşün, hepimiz hakkındaki hislerini. Kalbin bizim için ne diyor?"

"Sizi kalbime sorsam, yerinden çıkıp sizi, size anlatır," dedim gülümseyerek. "O kadar büyük yeriniz var."

"Hayır," dedi Işık kaşlarını çatıp. "Örnek vereceğim, şu an Mutlu'ya öfkelisin, değil mi?"

"Değilim."

Işık nefesini verdi. "Helin, bunu yapma," dedi. "Gerçekleri söyle. Dinle kalbini, ne diyor?"

"Ama olması gereken öfkeli olmamam." Başımı iki yana salladım. "O haklı ve..."

"Olması gerekenleri siktir etsene," dedi dişlerini sıkarak. "Olması gerekenlerle sadece insanların kölesi olursun. Asıl hislerini söyle."

"Ona öfkeli değilim," dedim bir kez daha. "Ama kırgınım. Çünkü beni çok çabuk gözden çıkarabileceğini hissettirdi."

Işık dudaklarını birbirine bastırdı. "Konu ben olduğumda, Mutlu değil seni, herkesi gözden çıkarır," diye mırıldandı. "Ve ihanetten hoşlanan birisi değil ama bunların dışında ne var biliyor musun? Onun karşısında durup kırgınlığını da kızgınlığını da belli etmeliydin. Neden kendini savunmadın?"

"İhanetten hoşlanan birisi değil," diyerek söylediğini tekrar ettim ve aklımda Koza'nın söyledikleri dönüp durdu.

Işık ise birasını yeniden eline aldı, içerken beni izlemeye devam etti. Ne düşündüğümü anlamış gibi birayı dudaklarından uzaklaştırırken, " Koza gibi adamlar, kendileri dışındaki herkesi aptal sanıyor," dedi. "Bu kibir onların gözünü kör eder."

"Nasıl yani?"

"Koza zeki bir adam," dedi gülümseyerek. "Ama o kadar kibirli ki beni aptal sanıyor. Kör sanıyor. Bu da her seferinde bana inanmasına neden oluyor."

"Anlamıyorum," dedim başımı iki yana sallayarak.

Işık gözlerini devirdi. "Mutlu ihanetten hoşlanmaz dedim ve sadece o cümleyi çekip aldın," dedi kaşlarını kaldırarak. "Çünkü Koza sana, Mutlu'nun Bartu'dan çok büyük bir sır sakladığını söyledi, değil mi?" Donuklaştım ve dudaklarım aralandı. Omzunu kaldırıp indirdi. "Böyle

bir şey yok. Bu Koza'ya uydurduğum bir hikâyeydi ve bana inandı." Dudaklarını büktü, "Vurulmamdan sonraydı. En hassas olduğum zamanda benim ağzımı arıyordu. Çünkü insanlar en hassas oldukları zamanlarda sırlarını döker. Koza bana bunu yapmaya çalıştı." Bana da aynısını yapmıştı ve maalesef ben buna düşmüştüm. "O an iki seçeneğim vardı. Ya onunla oynayacaktım ya da görmezlikten gelecektim. Ama sonra fark ettim ki o zaten oynamak istiyor, ben de bu yüzden kafamdan bir senaryo uydurdum ve Mutlu'nun Bartu'dan sakladığı sır olarak ona bir şeyler sundum. Kibri gözünü öyle bir kör etmiş ki, iki dünya bir araya gelse kardeşimi satmayacağımı düşünemedi. Bana inandı."

Işık'la yeniden tanışıyormuş gibiydim ve bu şaşırtıcıydı. Onun akıllı bir kadın olduğunu biliyordum ama Koza'yla oynayabileceğini hiçbir zaman düşünmemiştim. "Bir gün bunu açığa çıkarırsa senin ona oyun oynadığını anlayacak," dedim yutkunarak.

"Bir gün bunu açığa çıkarırsa, bizi dağıtmak için çabaladığını anlayacağım ama," dedi göz kırparak.

Şaşkınlıkla nefesimi verip, "Sokak Nöbetçileri'nin karşısında Koza'yla duracağını hiç düşünmedim," dedim. "Ama Koza'ya karşı böyle bir tavrın olacağı da aklımın ucundan hiç geçmezdi. Ben sanıyordum ki," doğru kelimeyi bulmaya çalıştım, "sen ondan etkileniyorsun, yani..."

"Ondan etkileniyorum," itirafıyla beraber başını salladı. "Hatta ondan başka kimseden böyle etkilenmedim. Benim hayatımı kurtardı." Devamında kaşlarını çattı. "Ama sonra ben de onun hayatını kurtardım. Bu yüzden ona bir hayat borcum olmadığını biliyor." Sonra nefesini verdi. "Ama şu an onun bana bir hayat borcu var ve bu benim hayatım bile değil, asla doğamayacak çocuğumun hayatı."

Kaskatı kesildim, elimdeki bira şişesi titremeye başladı ve gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Sonra bunu düzeltmek istedim çünkü ağzımı arıyor olabilirdi fakat öyle değildi. Benim onaylamamı bekliyormuş gibi değildi de daha çok tepkimi ölçmeye çalışıyor gibiydi. "Biliyorsun," çıktı dudaklarımdan, şaşkınlıktan neredeyse küçük dilimi yutacaktım.

"Biliyorum." Başını salladı aşağı yukarı. "Koza, beni vuran kişinin ismini bana vermişti." Başka bir şaşkınlıkla daha ona baktım. "Çünkü araştırmamı istiyordu. Sonucunda bu iş sana ve ona bağlanacaktı." Gözlerini devirdi. "Ve ona sorduğumda seni suçlayacaktı. Hiçbir zaman öğrenmek istemediğimi söyleyip onu geçiştirdim."

"Ama?" diye sordum gözlerim açılmışken.

"O ismi elbette ki Yankı'ya verdim." Dudaklarım aralandığında neredeyse elimdeki bira şişesi düşecekti, bu yüzden yere bıraktım. "Çünkü adım kadar emindim ki Koza beni harcıyordu, harcayacaktı. Bana zarar vermek istemediğini söylüyor, değil mi?" Başını iki yana salladı. "En çok benden korktuğu için ilk bana zarar verir."

"Siz Yankı'yla," dedim yutkunarak. "En başından beri Koza'ya oynuyor musunuz?"

Soruma açık bir cevap vermedi. "Ekip'in beni vurduğunu öğrendik. Senin Ekip için çalıştığını anlamak zor olmadı. Koza'nın istediği vurulmamda senin parmağın olduğunu düşünmemizdi." Bir kez daha yutkundum ama korkudan dolayı değildi, aksine artık korkuyu hissetmiyordum. Sadece şaşkınlıktı bu. Devam etmedi, bana bakmayı sürdürdü.

"Ben," dedim ardından sustum ve yere baktım.

"Helin." Sesi sert ve öfkeli çıktı. "Koza'nın iki taktiği vardır. Birincisi sana yaptığı iyilikleri söyler ve seni ona muhtaç kılar. Bunu sana yaptı değil mi?" Hiçbir şey söylemeden yüzüne bakmaya devam ettim. "İkincisi seni suçlu hissettirir. Öyle bir konuşur ki, dünya yıkılsa senin suçun gibi davranır. Buna inanırsın." Ardından bir kez daha elimi tuttu. "İnanma, Helin," dedi samimiyetle. "Kendini savun. Onun seni yönetmesine izin verme."

Başımı iki yana sallayarak, "Ekip bana ulaşmaya çalışıyordu," diye açıklamaya başladım. "Onları bırakmıştım. Gerçekten onlarla görüşmüyordum, yemin ederim onlarla görüşmüyordum..."

"Beni inandırmak için yemin etmek zorunda değilsin," diyerek sözümü kesti. "Eğer doğruları söylüyorsan ve ben sana inanmıyorsam bu benim problemimdir, senin değil." Sonra başını salladı. "Ve ben sana inanıyorum, ben sana güveniyorum." Sonra doğruldu ve elini kalbime koydu. "Sana saatler önce de söyledim, ben senin kalbini hissettim, bu benim için yeterliydi. Ne olursa olsun yanında olacağım."

Benim elim de onun kalbimin üzerindeki eline gittiğinde Işık'ın gözlerindeki samimiyet ve inanç, kendime olan güvenimi geri getirmişti. "O gün Ekip'i seni vurduklarında gördüm," dedim çenemi kaldırarak. Gözlerim doldu ama mutluluktan mıydı yoksa ilk defa kendimi ifade edebildiğim için miydi, bilmiyordum. "Tek hatam size söylememekti. En başından size kim olduğumu söyleseydim, onları da anlatabilirdim

ama korktum. Zaten ne olduysa benim korkularım yüzünden oldu. Belki Ekip'in aramalarına geri dönseydim vurulmazdın ama haberim olsaydı, vurulacağımı bile bile senin önüne geçerdim. Bana inanıyorsan, buna da inan."

Işık elini kalbimin üzerinden çekip kaşlarını çattı. "Neden aşağıda bize böyle anlatmadın?" diye sordu.

O an Koza'nın gerçekten de benim üzerimde bıraktığı etkiyi bir kez daha fark ettim. "Çünkü her şey ama her şey benim suçum sanıyordum." Ardından bir soru, binlerce soruyu yanında getirdi. "Ama Yankı," dedim sonra gözlerimin dolduğunu hissettim. "O yalan söyledi. Size yalan söyledi ve sen bunu biliyorsun. Diğerleri biliyor mu? Bu da mı oyundu?"

Işık çaresiz bir nefes verdi. "Hayır, tek bilen benim," dedi sakin bir sesle. "Ve maalesef bu Yankı'ya pahalıya patlayacak çünkü herkes bir yana, Mutlu onu asla affetmeyecek. Bartu'nun son güven kırıntıları da yine ondan bir şeyler gizlendiği için yok olacak. Lâl desen..." Yutkundu, gözlerini kapattı. "O mahvolmuş durumda zaten. Ama sen bunları anlatmadan önce, Yankı senin için yalan söylediğinde ben zaten senin yüzünden vurulmadığımı anladım." Ardından anlatmaya devam etti. "Yankı'yla her ihtimali düşündük, senin rol yaptığını, Koza'yla işbirliği içinde olduğunu. Aslında bu yüzleşmenin geç gerçekleşmesinin en büyük nedeni Yankı'ydı çünkü ihtimallerden kaçtı." Gülümsedi, buruk bir tebessümdü yüzündeki. "Mutlu'ya söyleyemezdik çünkü o, konu ben olduğunda ne kadar zeki olursa olsun mahvoluyor. Bartu, fevri bir adam. Lâl..."

"Lâl?" diye sordum duraksadığında.

Omzunu kaldırıp indirdi anlamıyormuş gibi. "Yankı artık Lâl ile hiçbir şey paylaşmak istemiyor. Nedenini bilmiyorum ama saygı duyuyorum."

Ellerimi saçlarıma geçirip dolan gözlerle, "Senin beni affetmeyeceğini düşünmüştüm," dedim. "Ne olursa olsun hem de."

"Aslında ben de öyle," diyerek dürüstçe katıldı bana. "Ve bugüne kadar da şüphelerim vardı. Yankı yalan söylediğinde bütün o şüpheler ortadan kalktı, bunun o da farkında." Sonra eli karnına doğru gitti ve gözleri pencereye kaydı. "Ne yaparsan yap, seni affederdim Helin ama bunun sorumlusu sen olsaydın affedemezdim. Konu ben değil, bir gün

çocuğumun olma ihtimaliydi. Eğer ben olsaydım bile affederdim ama diğer türlüsü..." Başını iki yana salladı ve dolan gözleri hemen eski halini aldı; bunu nasıl başarıyordu? "Ama sen değilmişsin sorumlu. Koza'ymış. Bugün, o masada aslında bunun yıkımını yaşadım. Koza'nın bana yapabileceği en büyük kötülük buydu."

Neden savunduğumu bilmeden, "Ekip'in kararıydı," dedim elimin tersiyle yanağımı silerek. "Koza o zamanlar hapishanedeydi. Koza o adamı, tıpkı onun seni vurduğu gibi gözümün önünde vurdu."

Işık güldü. Delirmiş gibi değil, gerçekten içten bir şekilde güldü. "Koza'nın haberinin olmadığına inanıyor musun gerçekten?" Başını bana inanamıyormuş gibi iki yana salladı. "Buna ben de inanıyordum ama bugünden sonra hayır. Onun bu yolda yapmayacağı kötülük yok. Benden bir gün çocuğumun olma ihtimalini çaldı. O adamın adını bana verirken bile planı vardı, bunu bile fırsata çevirdi."

İçi rahat etsin, üzerindeki o yük kalksın istedim. Gözlerindeki keder silinsin istedim. "Ben o adamı öldürdüm," dedim. "Senin için. Yine olsa, yine öldürürüm."

Keder kalkmadı gözlerinden. "Bunu ben yapmak isterdim," dedi kuru bir sesle. "Yankı söyledi, onu tek bir kurşunla öldürmüşsün, öyle söylemiş Ekip Yankı'ya. Az önce anlattı. O adam işkence çekmeliydi Helin. İşkenceler içinde ölmeliydi." Gözlerini öyle bir hırs bürüdü ki, ilk defa onu böyle gördüm. "Yeterli değil onun ölmesi," dedi nefretle. "Hepsini bitireceğim. Hepsinin canını alacağım. Bana yalvaracaklar. Gerekirse Ekip'in her üyesi bana yalvaracak." Sonra bana hiç beklemediğim bir soru sordu, "Bu yolda benimle misin yoksa eski ailene bunu yapamaz mısın?"

"Onlar benim hiçbir zaman ailem olmadı," dedim düşünmeden. "Benim ailem sizsiniz. Senin intikamın için gözümü bile kırpmam çünkü sen benim kardeşimsin."

"Ve ben de senin intikamın için... Çünkü sen de benim kardeşimsin," diyerek bana katıldı. Sonra oturduğu yerden birasındaki son yudumları içti ve ayağa kalkıp beni de elimden tutup kaldırdı. Avcu avcumun içindeyken gözlerime bakıp, "Ben senin yanındayım," dedi. "Ben senin arkandayım. Ben senin önündeyim. Kalbini hissettiğim sürece de hep böyle olacak." Gözümden yaş aktığında, "Ağlama," dedi. "Ve bunu kendine öğret. Bu son olsun."

Başımı sallayarak dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bir şey soracağım," dedim sakince. Sessizce bekledi. "Yankı, Koza'yı yanıma gönderip bu evden gitmemi istedi. Bu da sizin planınız dahilinde mi?" Kaşları hafifçe havalandı ve onların planı olmadığını anladım. "Yankı gitmemi istiyor," dedim. "Ve bunların hiçbirini bana anlatmadı. Çünkü bana güvenmiyor. Yankı beni bu savaşta istemiyor." Kırgınlıkla ona baktım. "Sen inanıyorsun o kadar acına rağmen, sen güveniyorsun ama o güvenmiyor, o inanmıyor. Bu artık bana ağır geliyor."

Işık, ellerini omuzlarıma koydu ve yavaşça okşadı. "Yankı senin bu savaşta olmanı istemiyor," diyerek beni düzeltti. "Senin için Sokak Nöbetçileri'nin dağılmasını bile göze aldı çünkü konu sen olduğunda gücünü kaybediyor. Konu sen olduğunda Koza'ya karşı duramıyor ve Koza bunu kullanıyor." Ardından tam gözlerimin içine baktı. "Ama ben senin savaşmanı istiyorum. Onun aksine."

"Neden savaşmamı istemiyor?" diye sordum.

Dudaklarını büktü. "Koza'ya zarar veremeyeceğinden ve bunun sana ağır geleceğinden emin," dedi kaşlarını çatarak. "Neden böyle düşündüğünü bilmiyorum ama ben Koza'nın karşısında duracağına eminim."

Merdivendeydim, ağlıyordum, canımdan can çıkıyordu ve yanıma oturup keyif sigarası içmişti. Benimle ilk konuştuğunda da bir sigara uzatmıştı. Tesadüfler bazen can yakıcı olabiliyordu.

Ölecek gibiydim ama o zaferini kutluyordu. Kardeşiydim, canından candım ama benim canım çıkarken o en mutlu anlarını yaşıyordu. Beni kullanmıştı, tereddüt bile etmemişti.

Onun karşısında dururdum, ona zarar verirdim.

Çocukluğum, Koza'nın abim olduğunu söyledi. Onun beni kurtardığını. Ve bunu düşünmek, zihnimde şimşeklerin çakmasına neden oldu. Yankı bunu biliyor muydu? Bu yüzden mi zarar veremeyeceğimi düşünüyordu?

"Ama yine de karar verecek tek kişi sensin," dedi Işık sakin bir sesle. "Kimse seni yönetemez."

İlk defa, Yankı'yı tanıdım tanıyalı onu bu denli anladığımı hissetmiştim. Bir ihtimal vardı, o ihtimalde Yankı Koza'nın abim olduğunu biliyordu ve ben onun yanında durduğum sürece, zarar verdiği kişi abim olacaktı. Engellemeye çalışacağıma inanıyordu, belki de bu yüzden onun yanında yer alacağıma. Çünkü o birçok şeyin farkındayken

bile farkında değilmiş gibi davranıyordu, şu an Koza'nın abim olduğunu bilmiyormuş gibi davranması onun da iyiliğineydi. Çünkü kardeşliği ve bağı sonuna kadar savunan Yankı Sarca, benim karşımda abime zarar vermiş olacaktı.

Fakat diğer ihtimal ise Yankı'nın bunu bilmediğini ve güvenmediği için Koza'yla olan savaşında beni dahil etmeyeceğini söylüyordu.

Sakin bir sesle, "Ortada birçok oyun dönüyor, değil mi?" diye sordum. Çünkü hiçbir şey aslında düşündüğüm gibi değildi.

"Her iki taraf için de," diyerek beni onayladı. "Koza gibi adamların bazen kibrinden gözleri kör olur. Kendisi dışındaki herkesi aptal olarak görürler. Beni de bir aptal gibi görüyor kibrinden," dedi gözlerini kısarak. "Ve sanıyor ki Yankı artık bir beyinsiz. Ama farkında değil, Yankı'nın aklı sadece konu sen olduğunda duruyor. Koza'yı bir gün bu kibri bitirecek." Ardından beni işaret etti. "Seni vicdanın. Yankı'yı zaafları. Beni ise Mutlu." Gülümsedi. "Çünkü aranızdaki en muhteşem kişinin yaramaz bir kardeşi var."

Ben de gülümsediğimde artık bir karar vermem gerektiğinin farkındaydım ve çoktan o karara ulaştığımı görebiliyordum.

Bu sondu, bu dipti, bu en zoruydu. En kötüsünün beni öldüreceğini düşünmüştüm ama daha kötüsünün olmayacağını bilmek beni ayağa kaldırmıştı.

Ben Helin Aktan.

Savaşacaktım.

İlk önce kendim için, sonra doğru bildiklerim için ve en çok da hissettiklerim için.

"Işık," dedim gözlerimi ona çevirdiğimde. "Bu sondu," dediğimde gözümden bir damla yaş aktı ama sonuncu olduğunu hissettim. "Teşekkür ederim." Ardından aynı anda birbirimize sarıldık ve bu zamana kadar gerçekleştirdiğimiz en sıcak sarılmaydı. Benim sırlarım ve yalanlarım yoktu; onun şüpheleri ve güvensizlikleri. Ben ilk defa bu gece bir kardeşe sarıldım.

"Aşağı inelim," dedi başıyla işaret ederek. "Birazdan Koza gelecek. Göreve gitmek için hazırlanacağız."

"Tabii ya," dedim başımı sallayıp. "Görev." Sonra zihnim öyle bir döndü ki, her ihtimali tek tek düşündüm ve o ihtimallerin arasından bütün şüphelerimi çıkardım. "Eminim şu an kaçacağımı

düşünüyordur." Başımı omzuma doğru yatırdım. "Kaçmayacağım, kaçacağımı sanacak."

Işık, yumruğunu kaldırdı ve yumruğuma vurdu, "İşte geliyor özel harekat."

Ben buna gülerken onların odasından çıktık ve merdivenlere doğru ilerledik. "Yankı benimle konuştuklarını biliyor mu?" diye sordum merakla.

"Hepsini anlatacağımı bilmiyor," deyip gözlerini devirdi sonra duraksadı ve merdivendeyken beni kolumdan tuttu. "Mutlu'ya kızma," dedi üzüntüyle. "O, konu ben olduğumda kafayı yiyor. Lâl'in ihanetinden sonra açıkladın benim vuruluşumu. Ve tek sorumlu senmişsin gibi davrandın. Günü gelip ona kendini daha doğru anlattığında seni anlayacak. Hepsi anlayacak. Hepimiz seni kabul ettik. Hepimiz Helin Aktan'ı kabul ettik."

Mutlu'ya karşı içimde kırgınlık vardı ama ona kızamıyordum. "Bana güvenmiyor," dedim başımı sallayarak. "Ve ben artık bu saatten sonra bana güvenmeyen insanlara onlar bana sormadığı müddetçe kendimi anlatmakla uğraşmayacağım çünkü artık bütün yüklerimden arındım."

Bir cevap vermesini bile beklemeden merdivenleri hızlı adımlarla indim ve Işık da arkamdan geldi. Odaya girdiğimde hepsi bir tarafa dağılmış oturuyordu. Bartu'yla Mutlu koltuktaydı, Lâl, elindeki fotoğraf makinesiyle uğraşıyordu. Yankı ise kolu masada, başı kolunun üzerinde yüzü bize dönük uykuya dalmıştı. Saçları ıslaktı, büyük ihtimalle duştan çıkmıştı ve yüzünde neden olduğunu bilmediğim izler soyulmaya başlamıştı. Dudakları hafif aralıklı, kaşları çatıktı. Rahatsız eden bir rüyanın içinde olduğu ortadaydı.

Ona yüzündeki izleri sormayı yine unuttuğumu fark ettim.

Bartu nereye baktığımı fark ettiğinde, "Sızdı," dedi fısıldayarak. "Kaldırmak istemedik bir daha uyuyamaz diye."

Mutlu'nun bakışları yavaşça bana döndü fakat gözlerimi ondan kaçırdım ve masanın önüne ilerledim. Yankı'nın yüzünü izlerken, içimde kırılan, acıyan, yanan bütün yerlerim sızladı ama en çok kalbim acıdı. Kırgınlıkla; kırdıkları ve kırdıklarımla.

O bana iyi gelmişti ama ben ona iyi gelmemiştim; artık bundan sonuna kadar emindim. İyi gelmeyecektim. Çabalasam bile olmayacaktı.

Elim yavaşça yüzüne dokunduğunda tüy kadar yumuşaktı ama bir anda, refleksle elimi sertçe kavrayarak gözlerini açtı. Neredeyse parmaklarımı kıracaktı ama göz göze geldiğimizde elini gevşetti ve çatık kaşları hızlı bir şekilde düzeldi. Gözlerini kırptı. Sonra direkt Işık'a baktı. Ve yine bana.

"Özür dilerim, uyandırdım ama Koza gelmeden size bir şey söylemem gerekiyor," dedim sakin bir sesle. Elimi elinden uzaklaştırdım ve diğerlerine baktım. Yankı gözlerini ovuşturdu, kendine gelmek için birkaç defa başını iki yana salladı.

"Daha fazlasını dinlemek istemiyorum," dedi Mutlu, dirseklerini dizlerine koyup saçlarını karıştırarak. İlk defa onu bu kadar mutsuz ve kendinde değilmiş gibi görüyordum.

"Merak etme, Mutlu." Sesimde ilk defa hissizlik vardı. "Bu sizin iyiliğinize bir şey olacak, en çok da senin." Işık, koltuğun kenarına oturduğunda kollarını önünde bağladı. Ne diyeceğimi tahmin etmiş olacak ki gözlerine mutsuzluk oturdu.

Yine hepsinin tek tek yüzüne baktım fakat bu sefer, içimde o az önceki korku yoktu. İçimde acı vardı, içimde keder vardı, içimde boğulan bir kadın vardı ama her şeyden önce içimde huzurlu bir kadın da vardı.

Gözlerim Yankı'ya döndü ve beni dikkatli bir şekilde izlediğini gördüm. Düşünmeden değil, banyoda geçirdiğim saatlerde karar verdiğim ve emin olduğum bir ses tonuyla, "Görevden sonra bu evden ayrılacağım," dedim. "Ne olursa olsun sizin aranıza bir ajan olarak girdim. Artık öyle değil ama bu sizin için kim olduğumu değiştirmeyecek. Ben de artık iki taraf için işleri zorlaştırmamak adına gideceğim."

Mutlu başını eğdiği yerden kaldırdı ve direkt Işık'a baktı. Işık ise bunu neden yaptığımı anlıyor, dudaklarını birbirine bastırıyordu. Lâl... O, elindeki fotoğraf makinesini masaya düşürdü ve gözlerinde ilk defa mutsuzluğu gördüm.

"Ne?" dedi Bartu, hiddetle ayağa kalkarak. "Ne saçmalıyorsun? Bu da nereden çıktı? Gitmek de ne demek?"

"Benim yüzümden," diyen Mutlu gözlerini yeniden bana çevirdi. "Çok üzerine geldim."

Eskiden olsa kendimi suçlardım ama, "Senin de payın var," diyerek okları ona yönlendirdim. Ardından Bartu'ya döndüm. "Ve senin de. Aslında hepinizin payı var ama en büyük pay benim." Sesim titredi, ne

olursa olsun, kim olursam olayım yine sesim titredi, bunu engelleyemedim ama ağlamadım. "Kim olursam olayım sizinle aile olabilirim, sizden birisi olabilirim sanmıştım ama öyle değilmiş, bununla yüzleştim. Şu an belki beni affedeceksiniz ama bir gün bir şey olursa ilk benden bileceksiniz çünkü içinizde bana karşı o güven yok." Mutlu'ya baktım direkt. "Bize ihanet edeceğine gitseydin demiştin, hatırlıyor musun? Size ihanet etmeyeceğim ama kafanızda yer eden o şüphe için gideceğim."

"Saçma sapan konuşma," diyen Bartu bana doğru yürüdü ve ellerini kaldırdı. "Ben sana güveniyorum ve bunu biliyorsun. Biz ikimiz bunu aştık."

"Hayır, aşmadık," diye karşı çıktım ona. "Işık konusunda karşımda durmak istedin, değil mi?" diye sordum. Sonra Mutlu'ya baktım, "Sen benim üzerime yürüdün. Çünkü ben o an kendimi anlatamasam bile siz benim bunu yapmış olabileceğime hemen inandınız ve..."

"Ben inanmadım," dedi Bartu, daha büyük bir hiddetle. "Sorguladım ama inanmadım." Mutlu hiçbir şey söylemedi ama vicdan azabı çektiğini hissedebiliyordum. Bartu'yu tiye aldım ve bu onu daha fazla rahatsız etti. "Asıl sen şu an inanmıyorsun bana," dediğinde kalbi kırılmıştı. "Sorguladım çünkü bana böyle bir şeyden bahsetmemiştin, ben de neden bahsetmediğin konusunda sorguladım. Şaşırdım. Çünkü bana her şeyi anlattığını söylemiştin. Sen olsan sorgulamaz mıydın Helin?"

"Her neyse," diyerek geçiştirdim çünkü ona inanmıyordum ve inanmadığım sürece onu konuşturmak zaman kaybıydı. "Gitmek istiyorum." En sonunda dönüp omzumun üzerinden Yankı'ya baktım. Olanları izlerken gözlerini bile kırpmıyordu ve ne düşündüğünü anlayamıyordum. "Bu Yankı'yla ortak kararımız. O da artık gitmemi istiyor." Koza'nın bana kurduğu cümlenin aynısını kurdum ona. Beni anladı ve bu onu rahatsız etti mi, bilmiyordum.

Bartu Yankı'ya doğru yürüdü bu kez ve elini masaya koyup yanımda durdu. "Onu bu evden kovdun mu?" diye sorduğunda sesi oldukça yüksek çıkıyordu, hatta Yankı'ya bağırıyordu. "Üstelik bu ev sadece seninmiş gibi. Bu hakkı sana kim verdi? Sen kim oluyorsun da Helin'i kovuyorsun?"

"Bartu," dedim onu kolundan tutup çekmeye çalışarak ama Bartu buna izin vermedi. "Bartu," dedim daha yüksek bir sesle, "o sadece bana

tercih hakkı sundu, kovmadı. Ben de tercihimi yaptım. Konunun Yankı'yla alakası yok."

Yankı hiçbir şey söylemeden Bartu'ya baktı ve kızgınlık bir yana dursun, Bartu'nun benim için karşısında duruşu sanki hoşuna gitti. Bartu'nun gözleri yeniden bana döndü. "Yalan söylemiyorum," dedi kaşlarını çatarak. "Gerçekten sorguladım, Helin. Neden yalan söyleyeyim? Biz seni kabullendik." Sonra başını iki yana salladı. "Diğerleri umurumda değil, ben seni kabullendim. Bunu biliyorsun. Ulan kardeşimsin, seni bırakır mıyım ben? Diğerleri seni kabullenmemiş olsun, karşında dikilsin, ben senin yanında dururum. Yemin ederim dururum." Yankı'yı gösterdi öfkeyle, "Onun ne dediği umurumda değil, gerekirse onun karşısında da dikilirim senin için. O inanmazsa inanmasın, ben inanıyorum."

"Bartu," dedim keskin bir sesle konuyu kapatmak istermiş gibi. "Bu konuyu tartışmak için değil, size haber vermek için söyledim. Ne söylerseniz söyleyin, kararım değişmeyecek. Hem benimle görüşmek isteyen olursa elbette ki görüşürüm, düşman olmayacağız."

Lâl de oturduğu yerden kalktı ve Bartu'nun yanına doğru yürüdü. Gözlerindeki mutsuzlukla bakarken ellerini kaldırdı. "*Gitme,*" dedi bana, beni bozguna uğratarak. "*Sana alıştım.*"

Hiçbir şey, Lâl kadar beni şaşırtamazdı. Işık arka taraftan, "Kalmanı isteyeceğimi biliyorsun," dedi. "Ama gitmek istersen de kendi tercihin. Seni zorlamam."

"Ne saçmalıyorsun?" deyip Bartu ona ters ters baktı. Ardından Mutlu'ya döndü. "Mutlu bir şeyler söylesene, ona odadan bahsetsene. Kabullenmesek neden böyle bir şey yapalım, söylesene." Sonra beni kolumdan tuttu bir anda ve yürütmeye başladı. Sonra Yankı'ya, "Gel," dedi. "Gelin ulan." Beni kolumdan tutup yürütürken diğerleri de peşimizden geldi.

Yankı, "Bartu," dedi sadece ama Bartu onu duymadı. Merdivenleri çıkarken neredeyse takılıp düşüyordum ama Bartu beni öyle sıkı tutuyordu ki bir yandan da kolumun kopacağından bile korkuyordum. "Bartu yavaş, kızı arkanda sürüklüyorsun ulan," dedi Yankı bu kez de. "Her ne yapacaksan öldürmeden yap."

Üst kata çıktığımızda nefes nefeseydim ama Bartu, "Siz ikiniz neyi paylaşamıyorsunuz anlamıyorum ki amına koyayım," dedi öfkeyle

sonra Işık'la Mutlu'nun odasına daldı. "Ben sizin yerinizde olsam var ya, ohooo..."

"Bartu," dedim kolumu ondan kurtarmaya çalışarak. "Kolum çürüdü Bartu, ne olur bırak artık."

Bartu en sonunda kolumu bıraktı ve Işık'la Mutlu'nun odasındaki gizli odanın kapısına yöneldi. İlk önce kitaplığı çekti ardından o odanın kapısını açtı ve karanlığı gördüm. Sonrasında hızlı bir şekilde ışığı açtığında odanın içini sapsarı bir gece lambasının ışığı aydınlattı. Gördüklerim karşısında gözlerim iriçe açıldı çünkü daha önce girdiğim odayla aynı görünmüyordu.

Her yer değişmişti. Etrafta koliler yoktu, Mutlu'nun şişme havuzu da yoktu. Normal bir odaya dönmüştü ama evin içindeki en güzel odaydı. Çift kişilik bir yatak, tavandaki pencerenin hemen altındaydı ve pencereye vuran karlar, yatağın üzerine gelecekmiş gibiydi. Yatak simsiyahtı, yerler siyaha boyanmıştı. Odaya doğru Yankı'yla aynı anda adım attığımızda sol tarafta kocaman bir giysi dolabı ve açık dolapta kıyafetlerimi gördüm. Onun yanında bir pano vardı ve panoda fotoğraflarımız asılıydı. Yankı'yla benim baş başa fotoğraflarım, Sokak Nöbetçileri'yle olan fotoğraflarım, tek fotoğraflarım. Tek olanları kim çekmişti bilmiyordum ama Lâl'e baktığımda onun da parmağı olduğunu anladım.

"Bak," dedi Bartu odanın içindeki lambadere yürüyerek. "Her renk ışık çıkıyor. Bak şimdi. Ben beğendim, ben sipariş ettim." Bir düğmesine bastı ve odanın içini yeşil bir ışık aldı sonra bir kez daha bastı ve ışık mavi oldu. Bir kez daha bastığında kıpkırmızı ışık odanın içini doldurdu. Yankı hızlı adımlarla yürüyüp Bartu'nun elinden düğmeyi aldı ve ışığın rengini değiştirdi. Işık yine sarıya döndü. Bartu yatağı gösterdi.

Işık, "Ben seçtim," dedi mutsuz bir sesle. "Gıcırdamasın diye özellikle seçtim. Yatak yerle birleşik."

"Lâl, fotoğraf panosunu ve kıyafetlerini dizdi," dedi Bartu devam ettirerek. "Mutlu, kendi çapında ses yalıtımı yaptı ve odayı boyadı. Hatta yatağın altını boyamadı görünmez diye, onu dövdüm bu yüzden, öyle boyadı."

"Ses yalıtımı mı?" diye sordum Mutlu'ya bakarak.

"Yani," dedi yüzüme bakmadan, hâlâ vicdan azabı çekiyor gibiydi. "Seslerinizi dinlemeye çok istekliydim ama yan odada olup hiç uyuyamama ihtimaliyle yüzleşmek istemedim."

Işık, Mutlu'nun kafasına vurdu. "Uydurma, ses yalıtımı benim fikrimdi. Sen ölene kadar onları dinleyeceğini söylüyordun."

Mutlu ters ters Işık'a baktı. "Kulağımı yine de dayardım, bunu biliyorsunuz."

Bartu, Mutlu'yu susturup beni kolumdan tutup çekti ve odanın ortasına getirdi. Yankı'yla oturduğumuz merdivenin üzerini rengârenk boyamıştı Mutlu. Basamaklarda Yankı'yla baş başa fotoğraflarımız vardı yine. Yanında ise duvara monte küçük bir televizyon duruyordu ve televizyonun yanında... Yankı'yla birbirimize aynı anda baktık sonra yanaklarımın kızardığını hissettim.

Bartu, Yankı'nın bana aldığı tabloyu duvara asmıştı.

"Yankı bu tablo için ölüp bitiyordu," dedi Bartu saf saf. "Duvara asacağım deyip duruyordu. Ben de onun için duvara astım." Kollarını önünde bağladı ve tabloya baktı. "Çok iyi durmamış mı burada? Değiştirmeyin bence yerini. Sabitledim, düşmez de hem."

"Düşer o tablo," dedik Yankı'yla aynı anda.

Yankı önce bana sonra tabloya baktı sonra bir kez daha bana... Ardından bir daha bana baktı ve bir kez daha tabloya. "Bak düşer bu tablo," dedi yine. "Lan," dedi, sonra Bartu'ya baktı, "Niye yaptın bunu? Niye yaptın lan?"

"Düşmez lan," dedi kaşlarını çatarak. "Sabitledim diyorum iyice." Sonra tabloya yaklaştı ve kenarlarını tutup sarstı. Gerçekten de sabitlemişti ve Bartu'nun gücü bile çivisinden çıkarmaya yetmiyordu. "Zorlarsan düşer tabii ama niye zorlayasın? Burada duruyor işte. En fazla deprem filan olursa düşer."

"Deprem olmayacağını nereden biliyorsun?" diye soran Yankı, daha çok kendisiyle konuşuyor gibiydi.

Yanaklarıma daha fazla ateş bastığında Işık, yüzümden neler olduğunu anladı ya da anladığını sandım, bilmiyordum fakat lafı değiştirdi. "Size güzel güzel yatak örtüleri de aldım," dedi tablonun önüne geçerek. Ama ikimiz de hâlâ tabloya bakıyorduk. "Bir tanesi çiçekli." Yankı'nın tepki vermesini bekledi ama Yankı tabloyu izliyordu. "Sana diyorum, çiçekli yatak örtüsü aldım," diye mırıldandı. "Siyah da var. Ama çiçekliyi kullanın hep."

"Siyah da mı var?" diye sorduğunda Işık yerine bana baktı. "İşin içinde siyah da mı var?"

"Yankı ne oluyor?" diye sordu Bartu başını eğip ona bakarak. "Tabloyu asmayıp sarılıp uyuyacak mıydın kardeşim? Gözlerin neden orada? Kusura bakma ama tablolar duvara asmak içindir."

"Kendi adına konuş," dedi Yankı tabloya bakmaya devam ederek. Sonra kısık sesle tekrar etti, "Kendi adına konuş." Gözlerinin içini öyle tutkulu bir ifade aldı ki istersem ondan adımlarca geride durayım, istersem ondan kaçayım, bu bakışlar karşısında ona dokunma isteğimi bastıramıyordum. Öyle bir histi ki, şu an nefes alsa, nefesi bile vücudumda farklı bir etki bırakırdı. Çünkü kafamın içinde, bu odada ikimiz varken geçeceklerin önünde duramıyordum. Bu odada paylaşacaklarımızın hayali bile heyecanlanmama neden oluyordu, bu oda bana her şeyi veriyordu.

Ve ben Yankı Sarca'yı çok istiyordum. Kimseyi istememiştim, Yankı Sarca'yı istiyordum.

Gözleri bana doğru döndüğünde tutkuyla bana baktı. Birkaç saniye sürdü ama aynı şeyi düşündüğümüzü anladım.

İkimiz bu odada kalsaydık, bu odanın her köşesinde bir anımız olurdu.

"Bu oda Yankı'ya yılbaşı hediyem çünkü artık seninle baş başa oda istiyordu." Bartu'nun sesiyle kendime geldiğimde gözlerim ona döndü ve karnımdaki o sızı, Yankı bana bakarken devam etti. "Sana da hediyem oldu. Dördümüz uğraştık ama bu oda için. Dördümüz sizin için iz bıraktık. Seni istemesek böyle bir şey yapar mıydık?" Omuzlarımı tuttu ve beni kendine çevirdi. "Kim olursan ol, biz seni kabullendik. Ben seni kabullendim. Gidersen, bizi yarım bırakırsın."

Hepsinin yüzüne dönüp tek tek baktım ve en sona Yankı'yı sakladım. Gitme demedi ama gitme diyormuş gibi baktı. Bu saatten sonra gitme deseydi de bir şeyler değişmezdi, bu yüzden gitme demesini de beklemiyordum. Çünkü bir kez demişti, artık işler daha farklıydı.

Diğerlerinin gözlerinde de aynı ifade vardı. Bartu'nun gözlerindeki o çocuksu sevinç, Lâl'in beni şaşırtan sevgisi, Işık'ın beni onaylayan bakışları ve Mutlu'nun vicdan azabı... Hepsi karşımdaydı ve onlar benim ailemdi.

Ama ben artık ne onların kalbini kırmak ne de kendi kalbim kırılsın istiyordum. Ait değildim, onların ailelerine ait olmayacaktım. Çünkü artık onların hikâyesinin sadecesi olmak istemiyordum, olacaksam

hepsi için Sokak Nöbetçisi olacaktım. Ve bu imkânsızdı. Bugün değilse, başka bir gün yine karşımda dururlardı.

"Üzgünüm," dedim Bartu'ya bakarak. "Artık gitmem gerekiyor. Olması gereken bu."

Bartu'nun omuzları düştü ve kırgınlıkla bana baktı. "Hiç değer vermiyor musun bana?" diye sordu çocuk gibi. "Kalbimi hiç kırmazdın sen, neden şimdi kırıyorsun?" Kendini işaret etti, "Olduğum kişi yüzünden mi? Geçmişte sana yaptıklarım yüzünden mi? Affedemiyorsun, değil mi? Bir daha yapmayacağım sana onları, söz veriyorum."

"Benim suçum," dedi Mutlu bir kez daha sonra Bartu'nun yanına geçti ve yüzüme baktı. "İstersen benimle hiç konuşmazsın, seninle hiç konuşmam. Eğer sorun benim dediklerimse," dedi o da mutsuz bir sesle. "Özür dilerim. Seni bizden birisi olarak görmeseydim zaten o kadar tepki vermezdim, Helin. Gördüğüm için böyle oldu. Ve konu ikizim olduğunda değil seni, kimseyi dinlemiyorum ben."

Tam o esnada zil çaldı. Işık kolumu sıvazlayarak, "Bu Helin'in tercihi," dedi konuyu kapatmak istiyormuş gibi. "Bu yüzden ona kızamayız. Gitmek istiyorsa gidebilir. Yarım kalırız, eksik kalırız ama nasıl mutlu olacaksa öyle olsun çünkü hepimiz onun kalbini kırdık, isteyerek ya da istemeyerek."

Fakat Bartu, Işık'ı bile dinlemedi ve yanımdan rüzgâr gibi geçerek sert adımlarla odadan çıktı. Mutsuz bir şekilde onun arkasından bakarken diğerleri de odadan çıktı ama Bartu gibi öfkeli değillerdi. Mutlu'nun Işık'la beraber yürürken, Işık'ın kolunu onun omzuna atması ve bir şeyler söylemesi içimi rahatlatmıştı.

Yankı arka tarafımda kaldı, ona bakmadan ben de odadan çıktım ve sakin adımlarla merdivenlere yöneldim. Arkamdaydı, onu duyabiliyordum ama onunla konuşacak bir konumuz kalmamış gibiydi.

Yine de bana o soruyu sordu, "Gerçekten gitmek istiyor musun?"

Dönüp yüzüne bakmadım ama "Evet," dediğimde merdivenlerden inmeye başlamıştım. Gelen Koza'ydı. "Her zaman sana güvenmemi istedin ve gitmemin benim için daha iyi olacağını savundun." Duraksadım ve omzumun üzerinden ona baktım, "Senin aksine, ben güveniyorum. Benim için değil ama herkes için daha iyi olacaksa kalmayacağım çünkü sen de dahil hiçbiriniz bu Helin'i istemediniz. Ben artık Helin Aktan'ım."

Kaşları düz bir çizgi halini aldı ve o da merdivenin basamaklarında durdu. Gitme demesini bekliyor muydum? Beklediğim bu değildi, aslında bir beklentim de yoktu. Artık konu ikimizin dışındaydı. Hem ona yüklediğim yükler, hem onun bana yükledikleri artık ikimize de ağır gelmeye başlamıştı.

Biz ikimiz, Yankı'yla imkânsızdık.

Ben yalanlarımla, ihanetlerimle ve kim olduğumla; o yükleriyle, bana güvenmemesiyle ve beni göz ardı etmesiyle. Biz ikimiz imkânsızdık. Yankı Sarca ve sadece Helin belki birlikte olabilirdi ama Yankı Sarca'yla Helin Aktan birlikte olamazlardı. Bu savaş demekti.

"Nereye gideceksin?" diye sordu yüzünde ufacık bir değişim olmadan.

"Bu beni ilgilendirir." Merdivenleri yeniden inmek için hamle yaptım ama parmakları kolumu kavradı ve beni tuttu.

"Bu sabah Helin," dedi kelimelerin üzerine basarak, "benim en kötü sabahlarımdan biriydi. Hem de her anlamda. Ama bu, sabahta kaldı." Bakışlarındaki değişimin nedeni ben değildim ama gücünün yeniden ona uğradığını görebiliyordum. "Bildiklerinle ve bilmediklerinle," diye mırıldandı. "Bu yeni yola ben kendimi zorladım ve bildiklerimle senin her halini kabul ettim." Kolumu bıraktı, turkuaz gözleri kısıldı. "Ama kendine hiç sordun mu, sen bütün yüzleriyle Yankı Sarca'yı kabul edebilecek misin?"

"Bütün yüzlerini göstermedin." Net bir şekilde yanıt verdiğimde tam gözlerinin içine baktım. "Çünkü ne kadar zarar görmemi istemediğini savunsan da bana güvenmedin."

"Göreceksin o halde," dediğinde bir kez başını salladı. "Ve buna rağmen bana güvenmeye devam edebilecek misin? Belki de bir gün sen de bana güvenmediğini söyleyeceksin Helin."

"Seninle aramızda çok büyük bir fark var, Yankı," dediğimde gözlerinde gitgide artan güçle benim hissettiğim güç yarışırdı. "Ben sana güvenmek için nedenler yaratırım, sen bana güvenmemek için." Ona yaklaştım, işaret parmağımı kaldırdım. "Hangi yüzün olursa olsun gerçek seni biliyorum ama artık sana sırtımı yaslamam. Neden biliyor musun? Çünkü artık benim de sana karşı aşamadığım bir güvensizliğim var. O da ne biliyor musun?" Hafifçe gülümsedim, "Sırtımı yasladığımda boşluğa düşeceğim hissi. Anlamıyorsun, görmüyorsun. Kalbimden kendimi vurduğumda bile sana güvenmek için nedenler yarattım ben fakat

beni bırakmayacağın konusunda nedenler yaratamıyorum. En iyisi ben gideyim, ne sen sırtını bana yaslamak zorunda hisset ne de ben boşluğa düşmekten korkayım."

Cevap bile vermesini beklemeden kalan basamakları da indim. O da bir şey söylemedi zaten. Haklı olduğumu biliyordum, haksız olduğumu da öyle. Nedenleri olduğunun farkındaydım, benim de nedenlerim vardı. Ama artık buna devam edemeyecektim. Kabullenecektim ama unutmayacaktım.

Koza'yı karşımda gördüğümde içimde öfkenin canlanmasını bekledim ama öyle değildi. Tamamen hissizdim. Tamamen. Nefret yoktu, öfke yoktu, ruh yoktu, sevgi yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Arkamdan Yankı geçti. "Çıkalım," dedi herkese doğru. Ses tonundaki keskinlik hiçbirimizin gözünden kaçmadı. Koza'yla göz göze geldik. Başıyla bana selam verdi ve gülümseyerek göz kırptı. Gülümsemesine karşılık vermedim ama başımı salladım.

Işık, kıyafetlerin olduğu bir çantayı benim için hazırlamıştı bu yüzden zorlanmama gerek kalmadı. Üzerimde hâlâ Yankı'nın gri eşofmanı ve siyah kazağı olsa da bunu umursamadım. Zaten Kars'a gittiğimizde bütün bunlardan kurtulacağımı biliyordum.

Işık, Koza'ya aynı davranıyordu. Utangaç gülümsemeler, gerçekçi bakışmalar. Bunların altında yatanları elbette ki biliyordum. Gerçekler gözlerindeydi. Koza'yı belki tek kaşık suda boğabilirdi ama ona karşı duyguları yalan değildi. Hangisi daha ağır basıyordu? Bunu zaman gösterecekti.

Fakat emin olmuştum. Koza'yı birisi bitirecekse bu Yankı değil, Işık olurdu.

Her şeyi öğrendikten sonra artık Yankı'yla Işık'ın birbirlerine olan bakışlarını bile yakalamaya başlamıştım. Birkaç saniye bile sürse görüyordum. Aslında Işık'ın anlattıklarıyla da alakalı değildi, artık gözlerimdeki perde çekilmişti.

Üzerime kalın bir mont giydim, Yankı da yüzüme bakmadan bana atkı ve bere uzattı.

"Burnunun ucu kıpkırmızı," dedi Işık Koza'ya. "Çok mu soğuk hava? Kaç kat eldiven takmam gerekiyor."

"Eldivene gerek var mı?" derken soğuktan kızarmış elini montunun cebinden çıkardı. "Elim, eldivenden daha sıcak tutar."

"Ya," dedi Işık gözlerini kaçırarak.

"Zaten canım sıkkın," dedi Bartu, dişlerini sıkıp Koza'ya ters ters bakarak. "O kelebek kanatlarını yolmadan sikik ağzını kapat."

"Hey, koca adam." Koza gözlerini yapmacık bir şekilde açtı. "İki saat çocuklarımı başıboş bıraktım, kavga mı ettiniz hemen?" Yankı'ya bakıp dilini damağına üç kez vurdu. "Kaç kez diyeceğim Sonuncu sana, şu adamla da oynayın biraz diye."

Yankı onu zerre umursamadan evin dış kapısını açtı ve yanından geçti. Onun ardından diğerleri de çıktığında ayaklarıma siyah botlarımı giyiyordum. Başımdaki bere Yankı'nın olduğu için büyük gelmişti, bu yüzden görüş alanımı kapatıyordu. "Toparlanmışsın," dedi Koza kapının önünde sırtını pervaza yaslayarak. "Bu kadar erken toparlanmanı beklemiyordum."

Bir tercih hakkım vardı. Koza'ya karşı maske takmak ya da Koza'ya karşı gerçek yüzümü göstermek. Duruşumu dikleştirdim ve atkıyı boynuma sardığımda Yankı'nın kokusunun sindiğini fark ettim.

Koza'nın gülümsemesine odaklandım ve gülümsemesindeki yapaylığı gördüm. Gözlerinde bana karşı olan uzaklığı, asla yaklaşamayacağımızı ve aslında herkese kötülük yaptığını düşünürken en büyük kötülüğü bana yaptığını.

Parçalanmıştım, dağılmıştım, ölecek gibiydim; o benim yanımda keyif sigarası içmişti ve gözyaşlarım bir yana dursun, acım umurunda olmamıştı. Her şeyi unuturdum onunla alakalı ama o yüzündeki zafer gülümsemesini ve sırtıma yüklemeye çalıştığı acıyı unutamazdım.

"Toparlandım," dedim Koza'ya Koza gibi karşılık vererek. Dış kapıyı kapattığımda Sokak Nöbetçileri'nin biraz uzağımızda durduğunu fark ettim. "Haklıymışsın." Koza, bunu beklemediği için bakışları bana döndü, gözlerimin içine baktı. Ama bilmiyordu, ben rol yapmayı onun eğittiği Ekip'ten, yani ondan öğrenmiştim. "Bu ailenin yıkılmasında en büyük pay benim. İstesem de istemesem de ben senin askerinmişim Koza." Ardından çenemle uzakta arabaya doğru yürüyen Yankı'yı gösterdim. "Ve yine haklısın. O aklını dinlemeye başladı. Beni harcamaktan bir an bile çekinmez."

Kaşları çatıldı ve bir süre yüzümü inceleyerek ne düşündüğümü anlamaya çalıştı. "Bu kadar kolay," dedi tereddütle. "Kabulleneceğini düşünmezdim. Benden sonra bir şey mi oldu?"

"Düşünme fırsatı buldum." Ellerimi montun cebine yerleştirdim ve omzumu kaldırıp indirdim. "Onlar beş kişi, Koza. Hep beş kişi oldular. Ben sadece misafirdim. Asla bu Helin'i kabullenemeyecekler." Yerdeki karı ayağımla itekledim. "Onlardan ayrılma kararı aldım."

Koza çekinmeden elini çeneme yerleştirdi. Yüzümü kaldırdığında arkasındaki Işık'la göz göze geldik. "Yani artık tamamen benim tarafımdasın?" diye mırıldandı nabzımı ölçmek için.

Planım bu değildi, planımı kimse anlayamazdı. "Hayır." Elini çekmesi için yüzümü çevirdim. "İkinizin arasındaki bu saçma sapan savaşında yer almak istemiyorum. Görevim onları dağıtmaktı, değil mi?" Cevap vermesini bile beklemedim. "Bunu başardım. Görevim bitti. Benden daha ne isteyebilirsin ki? Yankı'nın canını almamı mı?"

"O keyif bana kalsın." Güldüğünde başımı çevirip ona baktım ve ciddiyetini sorguladım. Daha fazla güldü. "Şaka," dedi ama ona artık hiçbir konuda inanamıyordum. "O benim ilk aşkım, kıyamam."

Bütün dalga geçmelerini görmezlikten gelerek, "Planın ne?" diye sordum. "Onları nasıl dağıtacaksın?"

"Sana güvenip anlatacağımı düşünmen ne büyük aptallık," diyerek gözlerini devirdi ve yürümeye başladı. Ben de yanında ilerledim. "Gitmek istediğini onlara söyledin mi?"

"Evet."

"Ve seni hemen bıraktılar mı?" Şaşırmış mıydı?

"Neden bırakmasınlar ki?" diye sordum. Bu taktiği Yankı'dan öğrenmiştim. Yalan söylemek istemediği zamanlarda sorular sorardı. "Onlar beş kişi. Bunu sen söylüyordun. Beni sevdiklerine inanıyor musun? Ya da beni bırakmak istemeyeceklerine?"

"Aslında senin bunu yapabileceğine inanmıyordum." Dürüst cevabının ardından bana baktı. "Çünkü kimsesiz bir kız çocuğu gibi davranıyordun, onlar da ailenmiş, falan filan." Gözlerini devirdi. "Çok duygusal ama her ne olduysa kimsesiz de yaşayabileceğini fark etmişsin yeniden." Beni kabullenmedi... Zaten hiçbir zaman beni kabullenmemişti ki Koza. Ben onu bulduğumda ve bana abim olduğunu söylediğinde her şeyi yanlış anlayan bendim. "Sen ve ben sadeceyiz, Helin. Gözlerini açmana sevindim."

"Sen sadece olabilirsin," dedim karşılık olarak. "Ama ben Helin Aktan'ım." Soyadımı söylerken gözlerinin içine baktım. "Bütün

yaşadıklarımla Helin Aktan'ım. Hepsini kabullendim. Bir daha bana sadece olduğumu söyleme, bu sensin, beni yanına çekmeye çalışma." Kısa ve net cevabımın ardından Yankı'nın içinde olduğu arabaya doğru yürüdüm ve onun bizi camdan izlediğini gördüm. Arka koltukta Lâl ve Bartu oturuyordu. Işık, Koza'nın arabasına gitmişti, Mutlu da onları yalnız bırakmak istememiş olmalıydı.

Arkamı dönüp yeniden ona baktım. Söylediklerimden ne anladı bilmiyordum ama şaşkındı. Yolun ortasında kaldığımızda bütün Sokak Nöbetçileri bizi izliyordu ve ikimiz de bunu biliyorduk. Onun yüzüne beni eğiten bir adammış gibi değil, bir abiymiş gibi bakmak istedim ama öylesine hissizdim ki bunu o hatırlasın istedim. "Gideceğim, Koza," dedim. "Hepinizi bırakacağım. Söyleyeceğin bir şey var mı?" Kimsesizdim, o varken de yokken de ama gitmek istediğimde onun ne yapacağını bilmek istiyordum.

Çok kısa bir an sessiz kaldı ardından kolunu omzuma koyup sıktı bir komutanın askerinin omzunu sıkması gibi. Ya da bir öğretmenin öğrencisinin omzunu sıkması gibi. "İyi bir oyundu," dedi başını sallayıp. "En iyisi sendin, senden başka kimse bunu başaramazdı ve elime bunu verdin. Eğer gidebilirsen," dedi sanki buna inancı yokmuş gibi, "seni ben de serbest bırakıyorum." Elini omzumdan çekti. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana ulaşabilirsin," dedi bir yabancı gibi. "Sen iyi bir askerdin. Güzel bir öğrenciydin benim için." Sonra daha fazlasını yaptı. "Yüklü miktarda parayı banka hesabına yatırırım karşılık olarak."

Canımın acımasını bekledim. Ama acı yoktu. Hâlâ hissizdim. Ruhsuzdum. Öyle inançsızdım ki ona karşı. "Para istemiyorum, onlarla geçirdiğim güzel günler oldu. Bu bir ödemeydi zaten." Gülümsedim ama samimi olmadığımı o da gördü. "Sen de iyi bir öğretmendin, Koza," dedim ve çenemi havaya kaldırdım. "Bana çok şey öğrettin ve öğretmeye devam ediyorsun. Ölsem unutmam." Başımı iki yana salladım, "Ölsen, unutturamazsın."

Abi ve kardeş değildik. Öğretmen ve öğrenciydik. Komutan ve asker. Biz Koza'yla böyleydik. Bunu aklımdan asla çıkarmayacaktım çünkü bunu bana bugün son kez o öğretmişti.

Yankı'nın yanına oturup kapıyı kapattığımda Koza da kendi arabasına doğru ilerledi. Bakışlarım direkt pencereye döndü çünkü yüzümdeki ruhsuzluğu Yankı'nın görmesini istemiyordum. Baktığım yerde

bisikletleri vardı. Benim hiç süremediğim o mavi bisiklet de orada duruyordu. Beş bisiklet vardı. Yankı'nın bisikletine tartışırken ben zarar vermiştim, o da kendisine almamıştı bir daha.

Yankı arabayı çalıştırdı. Başımla bisikletleri gösterdim. "Ben gittikten sonra mavi bisikleti sen al, Yankı," dedim soğuk bir sesle. "Artık istemiyorum."

Bartu arkadan sinirle güldüğünde Yankı, "Onu," dedi şaşkınlıkla. "Götürmeyecek misin? Ama o ilk hediyeydi."

"Götürmeyeceğim," dedim ve bütün hissizlik kalktı, acı kalbime oturdu. "Kullanmayı bilmiyorum, öğreteceğini söylemiştin ama sen de öğretmedin. Beni üzmekten başka hiçbir işe yaramaz o bisiklet. Sen aldın, sana kalsın."

Bu kırıcıydı, biliyordum. Neden yaptığımı bile anlamıyordum ama acımı bu şekilde dışarıya vuruyordum. Belki üçünün de kalbini kırarak, belki de en çok kendi kalbimi kırarak.

"Haklısın, söz vermiştim," dedi Yankı kısık bir sesle. "Öğreteceğim kadar kal o halde ama onu bana bırakma, o bisiklete sensiz asla binmem."

Omzumu kaldırıp indirdim. "O halde bir çocuğa ver," dedim mavi bisiklete yeniden bakarak. "Ve ona sürmeyi öğret. İkimize de kalmamış olur."

18.

ZAMANSIZ

Her şey berbat bir halde olsa bile, her şey çok kötüye gitse bile elbet gülümsetecek bir şeyler çıkıyordu ve sanırım en sevdiğim şeylerin başında da bu geliyordu. Eskiden çok kötü şeyler yaşasam bu geçmezdi ama şu an, içimdeki bu hisleri geçirecek bir anın içindeydim.

Yedimiz uçaktaydık.

Koza cam kenarında oturuyordu, Yankı Koza'nın yanındaydı ve ben koridor tarafındaydım. Üçümüz yan yana düşmüştük ve bunu gördüğüm anda kendi kendime gülmüştüm. Komikti çünkü Yankı'nın artık Koza'ya tahammülü yok gibiydi ve Koza...

Onun yükseklik korkusu vardı, bu ortadaydı. Yüzü bembeyaz kesilmişti, cam kenarına geçmemek için elinden geleni yapmıştı ama Yankı, hostese bizi rahatsız ettiğini söylediğinde zorla da olsa cam kenarına oturmuştu. Asla yükseklik korkusu olduğunu kabul etmiyordu ama şimdi uçak daha havalanmadan, sadece motoru çalıştığında bile teni bembeyazdı.

Bir ona, bir de Yankı'ya baktığımda dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Oğlum," diyen Bartu'nun sesi beni daha fazla kendimi tutamayacak duruma getirmişti. " Kars'a koşarak giderdim de uçakla gitmezdim. Lan Koza," diye hırladı. "Arabamızla paşalar gibi gider gelirdik. Bu uçak düşerse şimdi ne olacak?" Lunaparkta da fark etmiştim ki Bartu'nun da yükseklik korkusu vardı.

Onlar arka tarafta cam kenarında Işık, ortada Lâl ve koridorda Bartu olacak şekilde oturuyorlardı.

Yan tarafta koridor koltuğunda oturan Mutlu sinirle Koza'ya baktı. "Lan ekonomi almışsın bir de," dedi öfkeyle. "Yanımdaki amca sızıp sızıp duruyor." Bunu söylediği anda yanındaki adamın başı Mutlu'nun omzuna düştü, Mutlu adamın başını kaldırdı ama bir kez daha düştü. "Osman amcalar ölmez sadece şekil değiştirir."

Koza'nın elleri sıkıca kenarları tutarken Yankı, elini yanağına koyarak keyifle dönüp Koza'ya baktı. "Mutlu sana bir şey söylüyor, cevap versene."

Gözlerini kapatıp, "Sonuncu," dedi dişlerinin arasından. "Burası çok soğuk, sen üşümezsin. Cam kenarına sen otursana."

"Yoo," dedi Yankı başını iki yana sallayarak. "Hem ne üşümesinden bahsediyorsun? Cam mı açık? Hepimizin bulunduğu yer aynı ısıda Koza."

Gözlerini açıp Yankı'ya baktı. "Camlar patlar mı?" diye sordu çocuk gibi. Patlamayacağını adı gibi biliyordu...

"Patlar." Yankı düşünmeden cevap verdi. "İlk sen ayrılırsın aramızdan."

"Ciddi misin?"

"Patlama konusunda mı, aramızdan ayrılma konusunda mı?"

"Her ikisi de."

"Patlama konusunda ciddiyim," dedi kaşlarını çatarak. "Aramızdan ayrılma konusunda emin değilim, sen dokuz canlısındır."

Hoparlörden pilot konuşarak bizi bilgilendirmeye başladı. Mutlu, yan tarafımdan Yankı'ya yaklaşarak, "Host fantezim olduğunu biliyor muydun?" diye sordu sarışın hostu göstererek.

"Hayır," dedi Yankı da ona doğru eğilerek. "Senin pilot fantezin yok muydu?"

"Artık biliyorsun host fantezim olduğunu çünkü yeni oluştu." Sonra cilveli bir şekilde adama güldü ama adam ona bakmıyordu bile. İşine odaklıydı. "Kelebek, kedi olalı bir fare tuttun, koridor için teşekkürler."

Bakışlarım Koza'ya yeniden döndüğünde kenarları tutan parmak boğumları bembeyaz kesilmişti ve kasıldıkça kasılıyordu. "Sonuncu," dedi yine. "Şimdi sen uçak düşerse neler yapılacağını biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum," dedi Yankı. "Niye sordun?"

"Şimdi," dedi Koza uyduruk yalanlarıyla. "Benim ezberim iyi değil, bilirsin. Aklımda tutamam. Eğer uçak düşerse beni de unutma. İyi adamsın, ölmeme göz yummazsın, kurtarırsın beni de."

Yankı, parmaklarını şakaklarına bastırdı ve ağız ucuyla gülüp, "Bir kitabı bile kolayca ezberleyebiliyorsun," dedi. "Uçak düşerse neler yapılacağını mı ezberleyemedin?" Sonra ona dönüp baktı. "Bana güvenerek mi bindin bu uçağa sen?"

"Evet." Koza boş bulundu ve hızlı bir şekilde yanıt verdi sonra korkuyla verdiği yanıttan dolayı dişlerini sıkıp Yankı'ya baktı. Tam o sırada uçağın tekerlekleri önce yavaş yavaş hareket etti ardından hızlandı, Koza dudaklarının arasından nefesini vermeye başladı. Sanki doğum yapıyordu. Yankı'yla birbirimize baktık ve yeniden ona döndük. Dişlerini sıktı sonra nefesini vermeye devam etti. "Sonuncu," dedi yine. "Yükselince haber ver, tamam mı?"

"Yükseklik korkusu var, değil mi?" diyerek dönüp Yankı'ya sordum. "Bunu biliyor muydun?"

Başını olumlu anlamda aşağı yukarı salladı. "Küçükken dördüncü kata bile çıkamazdı, korkardı. Aştığını düşünüyordum ama aşamamış."

"Sonuncu," dedi Koza sanki babasına ya da abisine sesleniyormuş gibi. "Şimdi bu camlar patlamaz değil mi?"

"Lan götten kelebek." Bartu'nun arkamızdan gelen sesiyle irkildim. "Kapa çeneni lan."

"Sonuncu." Yankı nefesini verdi. "Cevap ver."

Tam o esnada uçak havalandı ve yüreğim ağzıma geliyormuş gibi oldu, bu hissi sevdiğim için gülümsedim ama yanımda oturan Koza ve arkamdaki Bartu için aynı şey geçerli değildi. "Lan," dedi Bartu yüksek bir sesle. Sonra galiba yanında oturan Lâl onun ağzını kapattı ki boğuk boğuk sesi çıktı, küfür ediyordu.

Koza gözlerini açıp donuk bir şekilde karşısına baktığında yüzü gitgide beyazlaşıyordu. Uçak daha yükseğe çıktı ve çıkarken titredi; titremesiyle beraber Koza'nın eli bir anda Yankı'nın elini buldu. Sıkıca tuttuğunda, ne olursa olsun Koza'yı bu halde görmek beni güldürdü, Yankı ise ellerine baktı ve başını iki yana salladı.

"Midem bulanıyor," dedi Koza. "Kusacağım."

Yankı, başını eğip Koza'ya doğru, "Şu an senin yerinde ben olsaydım, bin tane laf söyler, şerefsizlik yapardın," dedi. "Bokunu çıkarana kadar benimle uğraşırdın." Koza, Yankı'ya dönüp baktı ve başını iki yana salladı. "Koza," dedi Yankı ellerini göstererek. "Bıraksana ulan elimi."

Yan tarafımdan Mutlu'nun sesini duydum. "Benimle küstün, konuşmuyorsun ama onların ikisine dikkat etmen gerektiğini söylemiştim."

"E yuh ama artık," Işık kafasını koltukların arasından çıkardı, "bunlar el ele mi tutuşuyor?"

"Nil." Koza onun sesini duyduğu anda omzunun üzerinden ona baktı ve aşırı yakın bir şekilde durdular. Koza gözlerini kıstı, dudaklarını birbirine bastırdı. "Siktir," dedi. "Suratına kusacak gibiyim hem de şu güzel pozisyondayken."

Ben de başımı eğip Bartu'ya doğru baktığımda gözlerini tavana dikmiş, dudaklarının arasından bir şeyler mırıldandığını gördüm. "Bartu," dedim sonra yanında duran Lâl'e baktım. Umutsuz bir şekilde başını iki yana salladı. "Sayı mı sayıyorsun içinden?"

"Sayı mı?" dedi dişlerini sıkarak. "Küfür sayıyorum. Küfür ede ede kendimi rahatlatıyorum. Becermediğim uçağın kanadı kalmıştı, oraya geçiyorum şimdi." Sonra gözlerini tavandan ayırdı ve bana baktı. "Dön önüne, seninle muhatap olmuyorum ben."

"Küs müyüz?" dedim dudaklarımı bükerek. "Ama sen kimseye küsemezsin ki." Onunla aramdakileri istesem de bitiremezdim, özlerdim biliyordum. "Bak, beni biraz anlamaya çalışırsan..."

Uçak bir anda türbülansa girdiğinde, "Ben bu uçağın pervanesinin kanadının motorunun benzinin koltuğunun camının tuvaletinin deliğinin büyükannesinin büyükbabasının gelmişinin geçmişinin," diyerek yüksek sesle küfür etmeye başladığında Lâl yine hızlı bir şekilde ağzını kapattı ama küfrünün devamı ağzını kapattığı halde duyuldu. "Sike sike sikeyim."

Neyse ki bir süre sonra uçak havada sabit bir şekilde ilerlemeye başladı. Pilot soğuk hava koşullarından dolayı uyarısını yaptığında Bartu başka bir küfür daha yuvarladı. Yiyecek içecek servisine geçildiğinde Mutlu gözleri parlayarak hostu izliyordu.

"Sonuncu," dedi Koza. Hâlâ Yankı'nın elini bırakabilmiş değildi. "Midem çok bulanıyor." Sonra Koza'nın zekâsına hakaret sayılabilecek o soruyu sordu. "Kusarsam uçak düşer mi?"

Dayanamayıp güldüğümde arkamdan Işık'ın da güldüğünü işittim. Yankı tavana doğru baktı sonra Koza'ya döndü, "Gözlerini kapat, uyumaya çalış," dedi. "Bir şey olmayacak, ben buradayım."

"Ya düşerse?" dedi Koza. "Ya ben uyurken düşerse ve uyuyorum diye ölürsem?"

"Koza, sen salak mısın?" diye sordu Yankı. Neredeydim ben? Burası paralel evren miydi? Koza'ya ne olmuştu? "Uçak düşerse hepimiz ölürüz, senin uykunla ne alakası var bunun? Uçağın pilotu musun sen?"

Koza'nın gözleri korkuyla açıldı. "Sonuncu," dedi binince kez. "Ya pilot uyuyakalırsa?"

"Yardımcı pilot var, Koza."

"Ya o da uyursa?" Sonra beni kahkahaya boğan o soruyu sordu. "Uçak kullanmayı biliyor musun?"

"E yuh artık," dedi Yankı gülerek. "Ulan nereden bileyim uçak kullanmayı?"

"Ben öğrenmeye çalışmıştım ama yerdeyken, yani videoları filan izledim." Sonra bir anda mantıklı düşünmeye başladı. "Eğer pilot uyursa ve uçak düşecek gibi olursa ben sana bildiklerimi anlatırım, sen uçağı kullanırsın."

O sırada hostes ve host yan tarafımda durdu. Ne istediğimizi sordu. Ben hiçbir şey istemedim ama Yankı, hostese doğru yaklaşıp, "Şey," dedi. "Yükseklik korkusu var da," sonra ne diyeceğini bilemedi. Esmer hostes direkt bana döndü. "Hayır, o değil," dedi ve yan tarafını gösterdi. Koza gözlerini hostesin üzerine dikmişti ama kulakları duymuyor gibiydi. "Şeyin yükseklik korkusu var," Koza'ya diyecek bir şey bulamadı. Hostesin gözleri direkt ellerine kaydı.

"Ah," dedi hostes, başını sallayıp Yankı'yla Koza'nın ellerine bakarak. "Erkek arkadaşınız iyi mi?"

Mutlu'yla birbirimize bakıp dayanamayıp güldüğümüzde Yankı kaşlarını çattı ve Koza'dan elini kurtarmaya çalıştı ama Koza bırakmadı. "Erkek arkadaşım değil," dedi. "Kendisi *kardeşim* olur. Küçüklüğünden beri yükseklik korkusu var. Midesinin bulandığını söylüyor. Yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Bartu hâlâ ağzının içinde küfürler yuvarlıyordu ve hostesle host da onu duyuyordu.

Hostes üzülerek, "Maalesef, poşet vermekten başka hiçbir şey yapamam," dedi umutsuzca. "Bu durumlar için ilaç kullanılır. Kendisi ilaç kullanıyor mu?"

Koza'dan önce Yankı hızlıca cevap verdi. "Kendisi ilaç kullanamaz, bir rahatsızlığından ötürü yasak." Sonra boşta olan elini öne doğru uzattı. "Ben poşeti alayım o halde, olur da kusarsa üzerime gelmesin." Sonra kadına gülümsedi ve kadın da ona karşılık vererek poşeti uzattı.

"Eğer yine bir şeye ihtiyacınız olursa," dedi hostes gözlerini kırparak, "düğmeye basmanız yeterli."

"Merhaba Host Bey," dedi Mutlu o sırada sarışın adama. "Ben bir kahve, bir de uçak düşerse sizin bana nasıl yardımcı olabileceğiniz konusunda bilgi alabilir miyim?"

Sarışın adam kahveyi doldururken, "Sizin de mi korkunuz var yüksekten?" diye sordu. Büyük ihtimalle Mutlu'nun bu sorusunu onun yükseklik korkusuna bağlamıştı ama Mutlu adama cilve yapıyordu...

"Her zaman yüksekte olan birini bulunduğu konumla korkutamazsınız Host Bey," dedi gülerek. Kahveyi aldı, bir yudum içti. "Siz de hep yüksektesiniz, neden daha önce karşılaşmadık ki?"

Sarışın adam güldüğünde, "Çok renkli bir insansınız," dedi. "Zor karşılaşıyoruz böyle insanlarla. Beni gülümsettiniz."

"Benim yükseğim hep rengârenktir Host Bey," dedi bu kez de Mutlu. "Bir gün sizi de benim yükseğimde görmek isterim."

Mutlu'nun yanındaki adam, Mutlu'nun omzuna öyle bir çökmüştü ki bir tarafı aşağıda görünüyordu. Sarışın adam daha içten bir şekilde güldü, rahatsız olmuşa benzemiyordu, zaten rahatsız olsaydı Mutlu devam etmezdi, bunu biliyordum. "Bakarsınız, belki bir gün," dedi. Sonra yanındaki adamı gösterdi. "Rahatsız oluyorsanız uyandırmamı ister misiniz?"

"Başka bir baş omzuma yatacaksa elbette uyandırabilirsiniz Host Bey," diyen Mutlu sırıttı. Ben hayatımda bu kadar güzel yürüme görmemiştim...

Host beni şaşırttı. "Maalesef, çalışırken uyumam yasak." Direkt anlaması ve aynı espriyle karşılık vermesi gözlerimi açmama neden oldu. "Belki başka bir gün?"

"Bu bir randevuysa, rengârenk bulutların üzerinde buluşabiliriz Host Bey," dedi Mutlu.

"Bulutları siz boyayacaksanız neden olmasın?" Host tebessüm etti.

Mutlu, başıyla yanındaki adamı gösterdi. "O halde bırakalım amcamız uyusun Host Bey," dedi. "Başka bir gün, size rezerve olacak bu rahat omuz."

"Mutlu." Bartu dişlerini sıkarak ona seslendi. "Duyuyorum hepsini Mutlu, abartma Mutlu. Kanattan silkelerim seni Mutlu."

Sarışın host Bartu'ya baktı sonra başıyla Mutlu'ya selam verip diğer siparişler için ilerledi. Mutlu o gittikten sonra elimi tuttu ve kendine doğru çekti sonra kalbinin üzerine koydu. "Küstün bana ama bak nasıl

hızlı atıyor," dedi gözlerini açarak. "Yine birine platonik oldum, bir hafta çıkmaz şimdi aklımdan."

Gerçekten de kalbi hızlı atıyordu. Bu beni gülümsetti. "Bence sen de onun kalbini attırdın, ışıklarını yaktı sana."

"Onun ışıklarını severler," diyen Mutlu elimi bıraktı ve kahvesinden bir yudum içti ardından başını o hevesle yanındaki yaşlı adamın başına koydu. Sonra saçlarını sevdi. Ardından adamı öptü o heyecanla. Yüzündeki gülümsemeyi izlediğimde benim de içim sıcacık oldu.

"Kusacaksan kus." Yankı'nın sesiyle bakışlarım onlara döndüğünde kendimi gülmemek için zor tuttuğum görüntüyle karşılaştım. Koza'nın bir eli hâlâ Yankı'nın elini tutuyordu, diğer eli ise kenara tutunmuştu. Yankı poşeti önüne açmış, Koza da başını poşete doğru eğmişti.

"Sonuncu," dedi Koza bin birinci kez. "Bak düşerse kurtaracaksan beni. Ölmemi istemezsin." Sonra dehşetle gözlerini açtı. "Ya ilk sen ölürsen?"

"Koza," dedim Yankı'nın arka tarafından dayanamayarak, "kimsenin öleceği yok. Uçak da düşmeyecek. Gözlerini kapatıp sırtını yaslayacak mısın yoksa sana şimdi bütün felaket senaryolarını anlatıp rezil bir durumda seni ağlatayım mı?" Yankı gözlerini açıp bana döndü. Koza da başını eğip bana baktı. Ardından yutkundu ve sırtını koltuğa yaslayıp gözlerini kapattı ama Yankı'nın elini bırakmadı. Yankı bana bakmaya devam ederken, "Ne?" dedim. "Onunla onun anladığı dilden konuşuyorum."

Yankı dönüp ona baktı. Ardından, "İşe yaradı, ha?" diye mırıldandı.

"Benim de başarılı olduğum noktalar var." Sırtımı koltuğa yasladım ve kollarımı önümde bağladım. "Büyük ihtimalle sürprizi gördükten sonra onu şu an ağlatmadığım için pişman olacağım ama olsun."

Yankı başını bana çevirdi ve o da sırtını yasladı ama bakmadım. "Sürprizi biliyorum."

"Bildiğini biliyorum."

"Eğer hazırlıklı değilsen, sana ne olduğunu söyleyebilirim," dedi kısık bir sesle.

"İstemiyorum." Omzumu kaldırıp indirdim. "Aslında korkmuyorum da. Belki siz yanımdasınız diye belki de artık hiçbir şeyin beni korkutmayacak olmasından. Tek düşündüğüm, senin neden bu sürprizi kabul ettiğin." Gözlerimi ona çevirdim ve yüzlerimiz aynı hizaya geldi. Birbirimize çok yakındık. "Neden kabul ettin dahil olmayı? Benim için mi?"

Bana doğru yaklaştı ve kulağıma dürüst bir şekilde, "Tek neden sen değilsin," dedi. Nefesi boynumu okşadığında içimden bir ateşin geçtiğini hissettim. "Koza bana altın tepside bir fırsat sundu."

"Fırsat?" Sonra sorgulamadan yüzüne bakmaya devam ettim.

"Fırsat." Başını salladı ve gözleri dudaklarıma doğru kaydı. Aramızdaki yarım karışlık mesafede dudaklarımı izlerken kendi dudaklarını ıslattı. "Uzun zaman oldu," dedi bakarken. Ne düşündüğünü anladım, anlamak içimdeki ateşi daha fazla harladı ve bana öyle bir baktı ki kollarımı sıkılaştırdım. "Ve belki de bir daha olmayacak." Elini kaldırdı, parmakları çeneme dokundu ardından başparmağı alt dudağımda gezindi. Bir kez daha dudaklarını ıslattı. "*Seni son öpüşümün en sonuncusu olacağını bilseydim, asla durmazdım*, diyordu sevdiğim bir dizide. O zaman anlamamıştım, şimdi anlıyorum."

Parmakları duraksadı ve benim de gözlerim onun dudaklarına kaydı. Nemli dudaklarına bakarken bir elinin Koza'nın elinde olması ve diğer elinin parmağının dudağımda gezmesi... Bütün bunlara rağmen, hangi konumda olursak olalım onu her şekilde istemekten asla vazgeçemezdim. Öp dersem, öperdi. Öpsem, karşılığını fazlasıyla verirdi, biliyordum. Ama hiçbir şey söyleyemedim.

İçimdeki o ateş harlandı, harlandı; ona bakarken bir fitil ikimizi de yakardı bu yüzden bakışlarımı ondan ayırdım ve karşıma baktım.

Her konuda güçlü durabilecekken, onu istemek konusunda nasıl güçlü durabilirdim, işte bunu bilmiyordum.

Ama o an bozuldu, hem de hiç olmayacak şekilde...

Koza, Yankı'nın üzerine doğru kustuğunda ve Yankı, refleksle ona poşet tuttuğunda kendimi daha fazla tutamayarak büyük bir kahkaha patlattım.

Beraber ilk uçak maceramızdı ama seneler sonra bile anlattığımızda bizi saatlerce güldürebilecek bir anı daha eklenmişti listeye, bir daha yan yana olmasak bile. Bugünü asla unutmazdım.

Sokak Nöbetçileri, ben ve Koza. Yedi kişi. İlk defa bu yedi kişi birbiriyle savaşmak için değil, başkalarıyla savaşmak için bu masanın etrafında toplanmıştı ve ilk defa herkes fazlasıyla ciddiydi, fazlasıyla kendinden emindi. Buna Koza da dahildi, Mutlu da.

Uçaktan indikten sonra göreve gideceğimiz yerin hemen yanındaki otele gelmiştik ve hepimiz bir odada toplanmıştık. Nereye gideceğimizi bile bilmiyordum, nasıl bir ortama düşeceğimden emin değildim ama Koza iki saatimiz kaldığını söylemişti.

Planı oluşturacak kişiler, Koza ve Yankı'ydı.

Ve erkekler hazırdı. Dördü de takım elbiselerini giymişlerdi... Mutlu lacivert bir takım elbise giymişti; Bartu Pembe Panter'li çoraplarını çıkarması konusunda diretmişti ama o inatla çıkarmamış hatta daha fazla zorlarsa Pembe Panter'li iç çamaşırının da olduğunu, göreve öyle gideceğini söylemişti.

Bartu, koyu gri bir takım elbise giymişti ve maalesef kıyafetleri Koza hazırlattığı için paçaları kısa kalmıştı... Hepimiz onu görünce gülmüştük.

Yankı ve Koza... Onlar simsiyah takım elbiselerini giymişlerdi ama ben gözlerimi bir türlü Yankı'dan ayıramıyordum ve neden böyle olduğumu kestiremiyordum... Gömleği bile siyahtı, siyah botlar ayaklarındaydı. Kravatı siyahtı, her şey simsiyahtı ve öylesine... seksi görünüyordu ki... Aklımı kaçıracaktım. Gördüğümden beri ondan başka hiçbir noktaya bakmamıştım; Işık'ın da aynı şekilde Koza'dan gözlerini ayıramadığından emindim. Tek bu da değildi. Yankı saçlarını güzel bir şekilde taramıştı, sakallarını düzeltmişti.

Çok iyiydi. Çok çok iyiydi. Simsiyah takım elbise. Çok iyiydi...

Önlerinde bir harita ve fotoğraflar vardı. İkisi ayaktaydı, biz beş kişi oturuyorduk ve onların kararlarını bekliyorduk ama onlar haritaya ve fotoğraflara odaklanmış bir şekilde derin düşüncedeydiler.

İlk konuşan Yankı oldu. "Bir müzakereye katılacağız," dedi. Sesi bile kulağıma daha farklı gelmeye başlamıştı. Kendimi sapık gibi hissediyordum. " Bir iş insanı açık artırmayla," göz ucuyla Koza'ya baktı. "eşyalarını satıyor. Oldukça değerli eşyalar. Her zamanki gibi içeri girerken rol yapacağız ama bu konuda hiçbirinizin sıkıntı yaşayacağını düşünmüyorum." Ellerini masaya yerleştirdi ve bize baktı.

Onun arkasından Koza da Yankı gibi durdu ve sözü devraldı. "Hedefimiz bu iş insanı. Onu ele geçirmek ama kolay olmayacak, bu yüzden hepimize büyük iş düşecek."

"Ve seninkilere," dedi Yankı, Koza'nın yüzüne bakmadan. Uçakta yaşananlardan sonra ikisi de o konu hakkında yorum yapmamıştı ve

Yankı, yine Koza'ya karşı ifadesizlik maskesini takmıştı. Koza da Yankı'ya artık ciddiyetle yaklaşıyordu.

"Onlar her şeyi ayarladı," dedi Koza başını sallayarak.

"Seninkiler?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"Ekip." Koza'nın umursamaz ses tonu kulaklarıma doldu ama direkt Işık'a baktım, onun gözleri Koza'daydı. "Sonuncu'yla ortak kararımız bu görevi yedi kişi yürütemeyeceğimiz konusunda. Ekip'in en iyi adamları burada, birazdan odaya gelirler. Onlar silahları, ortamı ve kalan her şeyi bizden önce gelip ayarladı."

Yankı'nın yüzündeki ifade zerre değişmedi, hatta önündeki haritaya ve fotoğraflara daha dikkatli bir şekilde bakmaya devam etti.

"Kaç kişiler?" diye sordu Işık diğer taraftan ciddiyetle.

"On kişi." Koza başını eğip ona baktı. "Ama en iyi adamlarımdır." Sonra iğnesini bana batırdı, "Hepsi Helin gibidir, bana sadıklar. Senelerdir benimle beraberler."

Yankı burnundan nefesini verdi. "Her neyse," dedi baskın bir sesle. "Koza'yla ben ilk koldan yürüteceğiz, yani o adamın korumaları olacağız. Onun kendi adamları var ama biz, müzayedenin ayarladığı korumalar olacağız." Bakışları Bartu'ya döndü. "Burada sana büyük bir görev düşüyor çünkü adamın bize güvenmesini sağlamak için konuşmasını yapmadan önce ona zarar vermeye yelteneceksin, ben ya da Koza seni biraz pataklayacağız."

"Bunu seve seve yaparım." Koza güldü.

"Yok devenin nalı," dedi Bartu kaşlarını çatarak. "Oyunun başında devre dışı mıyım ben amına koyayım?"

"Hayır." Haritadaki giriş ve çıkış kapılarını gösterdi. "Burada adamı sıkıştıracaksın, ona, 'Çocuğumu öldürdün,' de. Bu onun için yeterli bir tehdit cümlesi."

"Çocuk mu öldürüyor?" Bartu elini yumruk yaptı ve Koza'yla Yankı'ya aynı anda baktı.

"İşte şimdi neden oyunun başında dışta kaldığın anlaşılıyor koca adam," diyen Koza başını iki yana salladı. "Çünkü sen öfkelisin. Ve biz senin sadece öfkeni kullanmak istiyoruz." Bakışları hepimize döndü. "Adam, iyi bir adam değil. Duygusal olarak yaklaşacak olan en baştan kendini oyunun dışında bıraksın." Sonra bana odaklandı. "Senin dışında, Helin. Senin sürprizin bu adam. Sana hediyem bu adam."

Sorgulamadım, sadece başımı salladım.

"Adam o kadar saplantılı ki korumalarını, yardımcılarını kendisi önceden seçecek, kimseye güvenmiyor. Bu şekilde Sonuncu'yla beni seçmesini sağlayacağız ve birkaç kişiyi daha. Önemi yok. Bunların Ekip'ten olması için çaba göstereceğim." Ardından Işık'a baktı. "Adam oradaki garsonları bile seçecek. Senin kendini adama sevdirmen lazım, oradaki garson olacaksın çünkü olası bir durumda suyuna ilaç katman gerekebilir."

Dayanamayıp, "Ya adam suyu içmek yerine birinizin üstünde test ederse?" diye sordum.

Koza'yla Yankı birbirine baktı, daha önce bunu düşünmüş olmalılardı ama ikisinin de umurunda değildi. "Öyle bir şey olursa," dedi Koza. "Birimiz saf dışı kalır ve çatışma başlar. Bizim amacımız çatışma değil, bu son ihtimal."

"Yani ikinizinden birinin zarar görme ihtimali de var?" İkisi yine sustu. "Bu saçmalık."

"Şans her zaman benim tarafımdadır," diyen Yankı rahat bir nefes verdi. "Bu yüzden..."

"Bu şans değil, kumar." Ben de ayağa kalktım ve ikisine üstten üstten baktım, ikisi de bunu beklemiyordu. "Ve ben her şeyden emin olmak istiyorum." Ellerimi masaya koydum, kaşlarımı çattım. "Eğer çatışma olmaması için çaba sarf ediyorsanız adamın suyuna ilaç katmak yerine, ikinizden biriniz Işık'ın getirdiği suyun içinde ilaç varmış gibi rol yapabilir, adamı yanınıza böyle çekebilirsiniz." Alayla güldüm. "Gördüğüm kadarıyla ikinizin de rol yeteneği yüksek. Hem Işık zarar görmemiş olur, hem siz adamın güvenini kazanırsınız hem de çatışma çıkmaz."

İkisi beni dinlerken hipnoz olmuş gibiydi. Koza gülümsedi ama Yankı bakmaya devam etti. Işık, Yankı'ya anlamadığım bir şekilde odaklanmıştı. "Güzel fikir," dedi ellerini birbirine çarparak Koza. "Ama şöyle bir durum var ki adam biraz," uygun kelimeleri bulamadı, "tuhaf. Ne olursa olsun her şey kumar olacak." Sonra o da bana çenesini kaldırarak baktı. "Ayrıca bir savaşa giriyorsun, kim bilir kaç can yanacak. İnsanların zarar görmesini mi umursuyorsun?"

"İnsanların değil, ikinizin zarar görmesini umursuyorum." İkisinin de gözlerinin içine bakarak geri yerime oturdum. "Çünkü savaşta

korkusuz olmak havalı gibi görünse de aptallıktır. İkiniz de korkusuz gibi davranıp o suyu içerseniz sonucunda biriniz zarar görürsünüz. Birinizin fedakârlığı ya da birinizin kibri bütün planımızı bozabilir. Büyük planlar yapıp büyük detayları atlıyorsunuz bu yüzden. Bence egolarınızı köşeye çekmeniz gerekiyor."

"Helin," dedi Mutlu hayran hayran bana bakarak. "Yargı kitabın nerede satılıyor? Söyle de alalım dostum."

Koza Mutlu'nun ağzını taklit etti, Mutlu da ona orta parmağını gösterdi. Buna karşılık Koza, Mutlu'yu deli etmek için Işık'ın arka tarafından saçlarını karıştırdı.

"Uslu durun," dedi Yankı ikisine bakarak sonra geri bize döndü. "Profesyonel olun, ciddi olun. Plan Helin'in dediği gibi olsun ama asıl amacımız son ana kadar ikimizden birinin adamın yanında olması. Yanında kalan tek kişi ben ya da Koza olacağız."

"Ben olacağım." Koza başını salladı ve Yankı'ya doğru baktı. "Bartu arka planda adamın kendi korumalarını Ekip'le beraber indirirken..." Tam o sırada odanın kapısı çaldı ve Koza ilerleyip kapıyı açtı. Ekip'in tanıdık yüzleri içeriye girdiğinde Caner'i de, Cem'i de gördüm. Hatta beraber ders aldığım diğer adamları da. Bir de iki kadın vardı. "Evet," dedi Ekip'in üyeleri Koza'nın karşısında durduğunda. "Koca adam, Caner ve Cem'le adamın kendi korumalarını indirirken..."

"Ne?" Bartu ayağa kalktı ve gözlerini açtı. "Ben?" dedi hiddetle. "Bu sikim tipliyle? Beraber?" Gülmeye başladığında sinirleri bozulmuştu ama Caner'in bakışları sadece benim üzerimdeydi, neyse ki Yankı'nın sırtı onlara dönük olduğu için görmüyordu. "Korumalardan önce bunu öldürürüm ben."

"Bartu," dedi Yankı uyarır gibi, "bunu yapmak zorundayız."

"Ne?" Yankı'ya döndü. "Sen kafayı mı yedin? Şu tipe baksana," Caner'i işaret etti, "bunlar değil miydi oğlum Helin'i döven?"

Direkt olarak, "Ben istediğim için dayak yedim," dedim baskın bir sesle hepsinin yüzüne bakarak. Ekip ben dayak yerken oradaydı ama hepsi de o dayağı yiyeceğimi biliyordu. Bir tanesi bile beni korumamıştı, onlar zaten kendilerinden başka kimseyi korumazlardı çünkü Koza bize böyle öğretmişti. "Önce kendi canınız, sonra yine kendi canınız," derdi. Şimdi fark ediyordum ki, bu acımasızlıktı ama zayıflık değildi. "Eğer istemeseydim, tek bir fiske bile vuramazlardı bana."

"Ama vurdular." Bartu ters ters bana baktı. "Hem vurmasalar bile bunlar senin gibi değil. Hepsi Koza'nın askerleri. Ben bunlarla yürümem."

"Helin ne?" Koza'nın alaylı sesiyle beraber öfkeyle ona baktım. "Benim neyim koca adam?" Öyle bir imayla sordu ki Bartu kasıldı ve gözleri bana döndü.

"Ben Bartu'yla konuşacağım," dedi Yankı başını sallayarak. "Kabul edecek. Diğer plana geçelim." Bartu bir şeyler söylemek istedi ama Caner'in yüzündeki o aptal gülümseme direkt olarak susturdu çünkü en azından onların önünde Yankı'yla tartışmaması gerektiğini anlamıştı.

"Eğer çatışma öyle ya da böyle başlarsa, yani bu adam şüphelenirse ben uzaktan karşı tarafı indireceğim," dedi Yankı, ardından da iki katlı binanın üst tarafını gösterdi. "Burada, içeride bir balkon var, bu balkonda olacağım ve uzaktan sizi koruyacağım çünkü adamın da iki tane keskin nişancısı var. Çok zeki bir adam, çatışma çıkma ihtimali yüzde yetmişlerde. Bunu bilin."

"Direkt keskin nişancıları öldürme fikri daha mantıklı geliyor bana," dedi Koza. Bu planı daha önce konuşmuşlardı. "Eğer uzakta olursan, seni kimse koruyamaz çünkü onların ininde olursun."

Yankı soğuk bir şekilde gülümseyip, "Benim için endişeleniyor musun Koza?" diye sordu.

"Senin için endişelenmiyorum," diyerek hızlı bir cevap verdi. "Endişelendiğim planın bozulması." Sonra umursamıyormuş gibi omzunu silkti. "Dediğin gibi olsun. Kendini kurtarmaya bak, sürprizim bozulmamalı. Ben çatışma çıkmaması için elimden geleni yapacağım. Uykusuz ve yorgunum, insanları öldürecek havada değilim."

Endişeyle Yankı'ya baktığımda, birkaç saniyeliğine Işık'la göz göze geldiklerini gördüm, bu o kadar kısa sürdü ki diğerleri için değildi ama benim için anlamlıydı. Sonra Mutlu'nun da ikisine odaklandığını fark ettim ve onun da hiçbir şeyi gözünden kaçırmadığını anladım.

"En büyük görev Helin'e ve şu kıza düşüyor," dedi Koza, en uzakta köşede duran Lâl'i göstererek.

"Ben neyim?" Mutlu kollarını önünde bağladı. "Adamın oturduğu sandalye falan mı?"

"Sen Helin'in kocası olacaksın."

"Ne?" Mutlu'yla aynı anda Koza'ya tepki verdiğimizde birbirimize dönüp baktık. Koza gülerek, "Sonuncu, Nil'in ikizi dışında kimseyi

kabul etmedi," dedi, ardından Ekip'e doğru döndü. "Bana kalsa bunun için her şeyini verebilecek birkaç adamım vardı ama Sonuncu'nun katı kuralı buydu."

"Koza!" Yankı Koza'ya dönüp baktığında gözlerinde en ölümcül bakış vardı.

Fakat Caner, yine Caner oldu, ağzını tutamadı. "Ben şu kıvırcık çocuktan daha iyi koca rolünü oynayabilirim aslında," dedi sırıtarak. Yanındaki iki adam da güldü. Koza keyifle Yankı'ya dönüp baktı. Ne olursa olsun, kaos onun en sevdiği oyundu. Yankı'yla benim üzerimden oynamaktan ise fazlasıyla keyif alıyordu.

Yankı, omzunun üzerinden dönüp Caner'e baktı. Ellerini masaya daha fazla bastırdığında kolları da kasıldı. Caner, büyük ihtimalle Ekip'in arkasında olmasının verdiği kuvvetle üstün üstün Yankı'ya bakıyordu. "Senden koca değil olsa olsa salataya havuç olur, çüküm tipli," dedi Mutlu gözlerini devirerek.

"Niye ki?" Caner omzunu kaldırıp indirdi rahat bir ifadeyle. "Helin bizimle olduğu zamanlar böyle roller yaptığımız olmuştu, iyi idare ediyordum." Bana baktı, "Öyle değil mi güzelim?"

Sokak Nöbetçileri'ni geçmişimizle vuracaktı elbette. Özellikle Caner'in bana karşı bu saplantısı, direkt Yankı'yı hedef alıyordu. Kim bilir, benim hakkımda bu şekilde daha neler anlatmıştı? Şimdi daha rahat empati kurabiliyordum, nasıl bir zorluk olduğunu görebiliyordum.

Yankı daha fazla kasıldı ve yan tarafında duran Işık, Yankı'nın koluna elini dokundurup rahatlatmaya çalıştı. Yankı, gözlerini Caner'den ayırmazken Koza, "Değil mi?" dedi Yankı'nın damarına daha fazla basarak. "Az rollere girmediniz siz de. İki âşık, karı koca, sevgili." Islık çaldı. "Siz evlenmeliymişsiniz gerçekten de."

"Abartma." Konuyu dağıtmak adına Mutlu'yu işaret ettim. "Onunla olurum çünkü kendimi güvende hissederim. Ekip'in üyeleriyle kendimi güvende hissedeceğimi sanmıyorum."

"Ah," dedi Caner dudaklarını büküp elini kalbine götürerek. Bana karşı nefret hissi artık daha fazla gibiydi. "Şimdi böyle mi olduk güzelim?" Mutlu'ya kibirli bir bakış gönderdi. "Onun bir koca gibi göründüğünü düşündüren nedir? Uzaktan onun bir gay..."

Sert bir sesle Yankı onu susturdu. "Bu çocuk," dedi Yankı Caner'e bakarak. "Ciddiye alınacağını falan mı sanıyor? Bu çocuk." Güldü, onu

süzdü. "Senin elin silah tutuyor mu bu çocuk? Bu çocuk..." Gülümsedi ama öyle bir gülümsemeydi ki içinde küfür barındırıyor gibiydi. "Bu çocuk." Küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi dudaklarını büktü, "Hangi elin silah tutuyor abim? Göster bakayım, hangisi?" Caner'in yüzündeki gülümseme silindi, kaşları çatıldı ve hiçbir cevap vermedi. Yankı onu tiye aldı ama ellerini biz görüyorduk, parmakları içeriye doğru kıvrılmıştı.

"Bu çocukgillerden havuç," deyip gülen Mutlu rahat bir şekilde oturdu.

"Neyse," dedi Koza Ekip'e doğru yürüyerek. Bu hamlesinin geçersiz sayıldığını kabul etti ya da uğraşmak istemedi. "Zaten Caner, koca adamla olacak."

Mutlu kahkaha attığında Yankı önüne döndü ve başını iki yana salladı. Haritaya baktı, bir şeyler söylemek istedi ama sonra ağzını geri kapattı. Biz onun yüzünü görüyorduk ama diğerleri göremiyordu. Yanımda oturan Mutlu, dirseğiyle beni dürttüğünde, "Delirdi, çaktırmıyor," dedi. "Ama üçten geriye sayıyorum, dayanamayacak. Üç," dedi fısıldayarak. "İki, bir..."

"Güzelimmiş," dedi ağzının içinde geveleyerek Yankı, sadece bizim duyabileceğimiz şekilde. "Ektikleri tarlasına sıçtığımın havucu. Bir de sahiplik eki getiriyor." Sonra gözleri bana döndü, turkuaz gözleri öyle bir baktı ki daha kaç farklı şekilde gözüme çekici gelebilirdi bilmiyordum. Hayır, yeri değildi. O gözlerindeki kıskançlık... Hayır, yeri değildi... Neden gülümsüyordum? Yeri değildi...

"Bir şey mi dedin Sonuncu?" Koza sırıtarak Ekip'in önünde dururken sahibi olduğu toprakları gösteriyor gibiydi.

"Helin," dedi Yankı sert bir sesle. Ses tonu mu değişmişti? Ardından kirpiklerinin arasından bakıp bana bir şeyler söyledi fakat ona odaklanmaktan anlayamadım. Yankı'nın kaşları çatıldı. "Anladın mı?" diye sordu. Sesli bir şekilde yutkunup bakışlarımı ondan kaçırdım ve masanın üzerindeki elime baktım. Başımı olumsuz anlamda iki yana sallarken değiştiğimin farkındaydım ama değişimin beni neden bu hale getirdiğini anlamıyordum. İçimde gizlenen bütün isteklerim ortaya mı çıkmıştı?

"İyi misin?" diye sordu Bartu diğer taraftan. "Kızardın." Sonra masanın üzerinden bana doğru eğildi ve Ekip'i gösterdi. "Eğer sıkıntı onlarsa direkt söyle, planı boş verelim."

Yankı dışında hepsinin gözleri bana endişeyle döndü ama Yankı ya bir şeyleri kavradı, bakışlarımdan anladı ya da benimle konuşmayı sonraya sakladı. "Hayır, hayır," dedim Bartu'ya dönüp. "Sanırım biraz başım döndü, o yüzden."

"Tamam..." Yankı gözlerini haritaya çevirirken dudaklarının kenarında ufak bir tebessüm gördüğüme emindim ama başını yeniden kaldırdığında o ifade yoktu. "Sen, müzayedede altın bir küpeyi satın alacaksın. Epey eski ve yadigâr bir küpe. Olabilecek en yüksek parayı teklif et, karşına kim çıkarsa çıksın iki mislini vermelisin."

Boş bulunup, "İyi de, benim o kadar param yok ki," dedim. Koza kahkaha attığında dayanamayıp Işık'la Mutlu da güldü.

Yankı parmaklarını burnunun kemerine bastırarak sırıttı. Koza bize doğru yürüyerek, "Akıllı kızım," dedi alayla. "Amacın o küpeyi satın almak değil, adamın dikkatini çekmek. Sadece bunu yap. Onun zaten dikkatini çekeceksin, seninle konuşmak isteyecek."

"Hediyem bu küpe mi?" Sıkılgan bir nefes verdim. "Eğer öyleyse onu çalabiliriz, neden can yakıyoruz?"

"Sadece akışa bıraksan?" Koza gülmeye devam etti. "Fakir gibi davranmamaya da dikkat et." Ardından Işık'ın arka tarafına geçti ve çekinmeden ellerini onun omzuna yerleştirip saçlarını geriye doğru attı. "Senin hiçbir şeye dikkat etmene gerek yok, Nil, bana dikkat et yeter."

Mutlu Koza'nın eline vurdu, itekledi. Koza bir kez daha elini koyduğunda Mutlu uzanıp ısırmak için hamle yaptı. Bu Koza'yı kaçıran hareketti.

Yankı, gözlerini Lâl'e çevirmeden, "Sen müzayededeki herhangi başka birisin," dedi işaret ederek. "Ben ya da Koza sana emir verene kadar yerinden kalkma." Koza, alayla güldü, Yankı gözlerini devirdi. "Tamam, ben emir verdiğimde," haritadan bir oda gösterdi, "olabileceğin en hızlı şekilde şu odaya gideceksin. İçindeki bütün dosyaları alıp yine en hızlı şekilde oradan çık çünkü birkaç dakikan olacak. Oda ve bu koridor insan ısısını kontrol ediyor, sadece bir dakika devre dışı bırakılabiliyor. Mutlu onu devre dışı bırakırken bunu halletmen gerekecek." Haritadan uzun bir yol gösterdi. "Bu yolun sonunda seni Bartu bekleyecek, o zamana kadar fişek gibi olmanı istiyorum."

Lâl, "*Silahım olacak mı?*" diye sordu.

Koza, Yankı'dan önce davranıp, "Hayır," diyerek karşı çıktı. Lâl, Yankı'ya bakmaya devam etti.

Yankı da, "Hayır," dedi. "Senin silahla bir işin yok. Zaten önündeki yolu Bartu temizleyecek. Bunu size ayrı anlatacağım."

Bartu dayanamayıp, "Ya zarar görürse?" diye sordu. "Ya karşısına birisi çıkarsa?"

Yankı'nın korkmasını bekledim ama rahat bir şekilde, "Bu yedi kişide kulaklık olacak," dedi. "Planda aksama olursa birbirimize haber vereceğiz."

"O dosyalar mı hediyem?" diye sordum bu kez de.

"Senin hediyeni güvenmediğim birinin ellerine bırakır mıyım hiç?" diyen Koza, Lâl konusunda yine hiçbir fırsatı kaçırmadığını bana gösterdi.

"Bu kız konuşamıyor," dedi Caner arka taraftan. "Bir şey olursa kulaklıktan bize nasıl haber verecek?" İçten bir şekilde gerçekten bunu merak ettiği için sorsun isterdim ama yüzündeki o alaylı gülümsemeyi gördüğümde Ekip'in vicdansızlığı canımı yaktı. "Yedi kişi değilsiniz, altı kişisiniz, bir de yarım bir insan var. Bu yüzden zarar gören biz olmayalım, Koza?"

Şimdi fark ediyordum. Caner'in aslında kendine rol model seçtiği kişi Koza'ydı. Bu alaylı konuşmaları, hiçbir şeyi ciddiye almıyormuş gibi tavırları... Onun tarafından eğitilirken, ona dönüşmek için her şeyini veriyordu. Fakat Koza bile bu kadarını yapmamıştı, yapmazdı.

Herkesin bakışları Caner'e döndüğünde içimden saniyeler saydım, bir bomba patlayacaktı Sokak Nöbetçileri tarafından çünkü Lâl onların gözbebeğiydi ama...

Lâl kaşla göz arasında kimsenin anlamadığı o zaman diliminde öyle bir koştu ve yumruğunu Caner'in yüzüne öyle bir geçirdi ki Caner ilk önce sarsıldı ardından ayakları tökezledi. Bu sefer başka bir yumruğu daha burnuna indirdiğinde Caner arkasındaki masanın üzerine düştü. Bütün Sokak Nöbetçileri donuk bir şekilde Lâl'e bakarken hiçbirimiz bunu beklemiyorduk çünkü ne olursa olsun her zaman Lâl sahipleniliyordu ve kendisini savunmak yerine onu savunanlar çıkıyordu. Fakat bu kez her şey değişmişti.

Caner gözlerini açıp Lâl'e baktı ve doğrulup Lâl'in üzerine giderken bütün Sokak Nöbetçileri'yle beraber ben de ayağa kalktım. Bartu'yla

Mutlu o tarafa doğru adım attı, Yankı kollarını önünde bağladı. Işık ise yüzündeki o sırıtışla Caner'i izledi. O an anladım, Lâl'in bu değişiminde de onun parmağı vardı.

Koza iki grubun da ortasında dururken, "Caner," dedi, burnundan nefesini veren Caner'e bakarak. "Çıkıp elini yüzünü yıka." Caner, Lâl'e bakmaya devam etti, onun yüzünü göremiyordum ama öyle dik duruyordu ki Lâl'i daha önce hiç böyle görmemiştim. "Caner," dedi Koza daha baskın bir sesle. "Çık dışarı dedim."

Caner, birkaç saniye daha Lâl'in yüzüne baktı fakat Koza onu omzundan tutup kapıya doğru ittiklediğinde kendine gelebildi. Koza'yla göz göze geldiler sonra o öfkeden dolan bakışlarıyla beraber kapıdan çıkıp gitti.

Lâl bize döndü, rahat bir şekilde gülümsedi. Direkt Bartu'ya baktı ama Bartu, ağzı beş karış açık Lâl'e bakıyordu. Ellerini kaldırıp Bartu'ya bir şey dedi ardından hepimize oturun işareti yapıp sandalyesine yerleşti. "Ne dedi?" diye sordum önümde duran Işık'a. Onların arasındaki bu dili henüz öğrenememiştim.

Işık, "Öğrettiğin gibi yumruk attım, dedi," diye mırıldanırken gururla Lâl'e baktı sonra Bartu'ya döndü ardından bir kez daha Lâl'e... "Bartu, Lâl'e küçüklüğünden beri dövüşmeyi öğretiyordu, Lâl ise buna karşı geliyordu." Gülümsedi. "Aslında öğrenmiş."

"Güzel yumruktu," dedi Koza, Lâl'e bakıp. Bakışlarındaki üstünlük, Lâl'e bakarken daha fazla artıyordu. "Madem bakıcıya ihtiyacın yok, şovunu görevdeyken de göster, ayak bağı olma."

Lâl ellerini kaldırıp Koza'ya da bir şeyler söyledi, aralarındaki işaret dilini o da biliyordu.

Koza sinirlendi. Bunu gördüm çünkü ne zaman sinirlense gözlerini kırpmıyor, birkaç saniye nefes almıyor ardından alayla gülüyordu. Yine aynısını yapmıştı. "Şimdi ne dedi?" diye sordum.

Mutlu açıkladı bu kez. "Siz dokuz kişisiniz, bir de yaralınız var, dedi." Sandalyeye oturdu yeniden. "Kaostan besleniyorum, çok yükseldim. Yükseldiğim yerde yine aklıma Host Bey geldi. Bulutlarda sevişiriz umarım."

Ciddiyetle dinlerken bir anda güldüm. "Mutlu," derken kahkaha attım ve hepsi bana döndü çünkü en olmadık yerde kahkaha atmıştım. Hatta Mutlu bile şaşkınlıkla bana döndü. Onun şaşkın bakışlarına daha

fazla güldüm, öyle bir güldüm ki Işık da gülüşüme güldü ve ona Lâl de katıldı. Aslında o kadar da komik değildi. Ya sinirlerim bozulmuş olmalıydı ya da aklımı kaybediyordum. Ya da... siyah... takım elbise... Gözlerim yine Yankı'ya döndü ve Koza'yla beraber kaşlarını kaldırmış şekilde beni izlediklerini gördüm. Gülüşüm kesildi, onu süzdüm ve bakışlarımı kaçırdım. Dudaklarımı büktüm çünkü aramızda aşılamayacak yollar vardı, o yolları ikimiz oluşturmuştuk. Fakat Mutlu'nun yüzü aklıma gelince yine güldüm. Sonra yine sustum. Ve yine güldüm... sonra yine...

"Helin senin aklın nerede?" diye sordu Koza ciddiyetle.

Kendimi tutamayıp, "Mutlu diyor ki," dedim. "Siyah takım elbiseli Host Bey'e yükseliyormuş." Sonra aklımdan geçenle gerçeği karıştırdığımı anladığımda daha fazla güldüm. "Host Bey'e yürüyor, siyah takım elbiseye ben." Sonra elimle ağzımı kapatıp önümdeki suyu kafama diktim. Kafam allak bullaktı. Artık bu kafa aksiyon kaldırmıyordu, sakinlik istiyordum...

Bartu, suyu bitirmeden elimden aldı ve önce koklayıp bir yudum içti. Ardından Mutlu da aynısını yaptı. "Bildiğimiz dümdüz su bu," dedi Yankı'ya dönerek. "Uçakta ne içirdiniz bu kıza? Etkisini yeni gösteriyor."

Işık kıkırdamaya başladığında tek ciddi duran kişi Koza'ydı. Kollarını önünde sıkıca bağladı sonra gözlerini Yankı'ya çevirdi ve onu süzdü. Anlamış olacak ki kaşları daha fazla çatıldı. "Helin," dedi yüzündeki o ciddiyetle. "Göreve odaklan, aklından ne geçiyor? Ciddi ol."

"Diyene bak," dedi Mutlu. "Saatlerdir her şeyla dalga geçiyordun, ne oldu şimdi?"

"Odaklı, odaklı," dedi Işık kıkırdamaya devam ederek. "Hem de epey odaklı. Değil mi Helin? Ah, Helin. Seni en iyi ben anlarım."

Gözlerim Yankı'ya döndüğünde, kendime neden bunu yapıyordum bilmiyordum ama onun gözlerindeki ifade, her şeyi çoktan anladığını bana gösteriyordu. Öyle bir bakıyordu ki, o an, orada sadece ikimiz olduğuna inandım hatta masanın üzerinden ona doğru yaklaşmamak için beni durduran tek şey, parmaklarımla sıkıca kavradığım sandalyeydi.

"Siyah esprisi, değil mi Helin?" dedi Yankı sadece benim anlayacağım şekilde. "O şaka benim de her aklıma geldiğinde böyle oluyorum ama sana olmasını hiç beklemezdim."

Ben yutkunurken Koza bir öğretmen edasıyla, "Anlatın da biz de gülelim," dedi ve Yankı'ya döndü.

Yankı onu umursamadı bile. Sokak Nöbetçileri'nden konuyu belki de anlayan tek kişi Işık'tı, imayla Koza'ya bakıp hiç beklemediğim bir şey söyledi. "Bizim sarı esprisi gibidir belki," dedi. "Sarıyı her düşündüğümüzde biz de çok gülüyoruz."

"Ha?" Yankı gözlerini Işık'a çevirdiğinde onun da bilmediği bir şeyler olduğunu anladım. Sonra Koza'ya döndü bakışları. "Sarı esprisi mi?" Yine Işık'a baktı. "Bizim espri anlayışımızla sizin espri anlayışınız umarım aynı değildir."

Koza Işık'a bakarken ne yapacağını şaşırmış gibiydi. "Eğer," dedi. "Espri anlayışlarımız aynıysa," bana baktı ve kaşları çatıldı ardından Işık'a dönüp gülümsedi. Yankı'yla göz göze geldiklerinde ise afallamış gibiydiler. "Eğer espri anlayışlarımız aynıysa sıkıntı çok büyük, Sonuncu. O kadar da değil."

"O kadar da değil, Koza," dedi Yankı da aynı şekilde. "Hiç sanmam espri anlayışımızın aynı olduğunu." Sonra ikisi de birbirine bakıp aynı anda bakışlarını kaçırdılar. Bu Işık'la beni güldürdüğünde diğerleri bize boş boş bakıyorlardı.

Bartu dayanamayıp, "Anlamadım ben şimdi," dedi. "Siz tablo filan mı boyuyorsunuz? Resim mi yapıyorsunuz? Ne bu renkler? Ne bu şifreler?"

"Tablo mu?" diyerek Yankı'yla aynı anda lafa atladığımızda, Işık'la Koza da aynı anda, "Resim mi?" dedi.

Mutlu ellerini dehşetle yüzüne yerleştirip, "Anlamıyorum," diye bağırdı. "Anlamıyorum. Şu an anlamıyorum. Ama ortada beni inanılmaz delirtecek bir muhabbet döndüğüne eminim. Ama anlamıyorum." Ellerini saçlarına geçirdi. "Siyah, sarı. Siyah, sarı. Siyah, sarı." Ellerini başına vurdu. "Aklıma iki şey geliyor. Birincisi İstanbulspor renkleri, ikincisi, dibi gelmiş sarışın kadın."

"Düşünsen de bulamazsın bence," dedi Işık Koza'ya bakmaya devam ederek. "Çünkü senin güleceğin bir espri değil."

Mutlu korkuyla Işık'a baktı. "Bu tarz bir espri benimle Bartu arasında geçmiş midir?" diye sordu, bunu sorduğu anda dördümüz de güldük. Yankı'yla Koza da güldüklerini fark ettiklerinde birbirlerine ters ters baktılar. "Geçsin isterim... Baksana Helinski'yi sarhoş ediyor bu espri. Beni de böyle yapmalı."

"Mutlu'm sıkıntı yapma," dedi Bartu. "Seninle biz tek renkle değil, bütün renklerle espri yaparız be! Yeter ki gülüşlerimiz solmasın." Bu sefer daha fazla güldük, Koza'yla Yankı da kendini engelleyemedi. Aslında Yankı'yla Koza'nın birçok konuda ortak fikirlere sahip olduğunu düşünürsek... Gerçekten böyle bir benzerlik olabilir miydi? Daha neler...

Odanın kapısı çaldığında Koza gülerek, "Gel," dedi ve içeriye daha önce hiç tanımadığım bir adam girdi. Direkt olarak Koza'yla Yankı'ya bakarak içeriye doğru adım attı ve başıyla selam verdi.

"Efendim," dedi itaatkâr bir şekilde. "Müzayede için her şey hazır, istediğiniz gibi. Sizi bekliyoruz."

Koza, onaylayıp başıyla adamın çıkması için işaret verdi. Adam çıktığında ellerini birbirine çarpıp, "O halde hazırız?" dedi, sonra Yankı'ya döndü. "Bir sıkıntı yoksa?" Yumruğunu kaldırdı ve Sokak Nöbetçileri'ne doğru uzattı, yumruklarını çarpmalarını bekledi. İlk tepki elbette ki Işık'tan geldi. Onun arkasından Mutlu da çarptı ve Bartu da. Bana döndüğünde karşılığını verdim. Lâl'i pas geçti, onu görmezlikten geldi ve Yankı'ya uzattı yumruğunu. "İlk değil ama son defa, ortak. Birlikte miyiz?"

Yankı yumruğunu vurmadan önce, "Ben de dahil yedi kişiye zarar gelmeyecek, söz verdin, söz verdim," dedi güven vererek ve onay bekleyerek. Koza, birkaç saniye düşündü ardından başıyla onayladı. Yankı, Koza'nın eline baktı. Aklından ne geçtiyse, aynısını söyledi, bunu hissettim. "İlk değil, *ortak*," dedi, yumruğunu yumruğuna çarptı. "Biz birlikteyiz." *Son defa*yı katmadı.

Aralarında anlamlı bir bakışma geçti. Bu bakışmanın adı güvendi. Ne olursa olsun, birbirlerine güvendiklerini o an net bir şekilde gördüm ama güven, ikisine de zarardı ve ikisi de bunun farkındaydı.

Gözlerimi onun üzerinden alamıyordum. Bu çok saçmaydı. Bu gerçekten çok saçmaydı ve bana ne olduğunu bilmiyordum ama içimdeki bütün sesler ortaya çıktığında ve onlara itaat ettiğimde Yankı'ya karşı koyamıyordum. Bir yandan onun o güzel yüzüne tırnaklarımı geçirmek istiyor, bir yandan da... Bu, hiç olmaması gereken yerde başıma gelmişti. İşin tuhaf kısmı, susturmak istesem de susturamıyordum.

Müzayedeye gelmemizin üzerinden yarım saat geçmişti. Yedi kişinin de kulağında kulaklık vardı ve tek konuşup duran Bartu'ydu. Işık arada

sırada Mutlu'ya laf atıyordu ama yanımda oturan Mutlu kendini benim kocam rolüne öyle bir kaptırmıştı ki duruşu, bakışları kendine hayran bırakıyordu.

"Hanım." Bir de şu kelimeyi ortaya çıkarmasaydı... Gözlerimi devirerek Mutlu'ya baktım, kaşları çatıktı. "Şuradan su uzat bakalım." Maço adam rolünü oynuyordu, nedeni belirsizdi. Canı böyle istemişti.

Müzayedede masalar beşer kişilikti ve bizim hemen yanımızda da bir çift oturuyordu. Herkes o kadar şıktı ki Işık ilk başta üzerimdeki elbiseyi verdiğinde söylenip durmuştum ama şimdi diğerlerinin yanında geri kaldığımı anlıyordum.

Kırmızı, göğüs dekoltesi derin bir saten elbise giydirmişti, kolları dirseklerime kadar geliyordu. Yere kadar uzanıyordu fakat öndeki yırtmacı o kadar derindi ki yürüdüğümde rahatsız hissetmeme neden oluyordu. Işık, "Zaten hep oturacaksın," dese de sonrasında olası bir çatışma durumunda ne yapacağımı sorduğumda, "Yankı'nın takım elbisesini giyersin artık," deyip gülmüştü. Gülüşü imalıydı. Ayağımdaki siyah topuklu ayakkabılar da yine onun eseriydi.

Neyse ki saçlarıma ve yüzüme dokundurmamıştım. Sıkı bir şekilde yarım atkuyruğu yapmak bile yetmişti. Koza gördüğünde, "Zengin görünmüşsün," diyerek benimle dalga geçmişti. Mutlu, "E bu çok seksi olmuş," deyip yüzünü buruşturmuştu. Bartu içindeki o geri kafalı adamı durduramadan üzerime takım elbisesinin ceketini vermişti. Elbette ki kabul etmemiştim. Lâl ise üzerine giydiği siyah şık elbisesiyle benim gibi somurtmuştu.

Yankı... O uzun bir süre yırtmacı incelemiş sonra da, "Yırtılır bu," diye diretmişti. Işık ciddiyetle yırtılmayacağını anlatsa da Yankı beni incelemekten başka hiçbir şey yapmamıştı.

Neyse ki burada kadınlar benden daha abartılıydı. Lâl de benim gibi siyah saten bir elbise giymişti ama o yüzündeki memnuniyetsizliği öyle bir belli ediyordu ki iki masa ötemizde beş karış suratla sahnedeki adamı inceliyordu.

Açık artırma hızlı bir şekilde devam ediyordu. Bartu dışarıdaki adamları hallediyordu, kulaklığımızdan sesi geliyordu ayrıca Ekip'in üyelerine ettiği küfürleri de duyuyorduk. Yankı onu hepsinin lideri yaptığında az da olsa durulmuştu fakat bir anda bağırma sesi kulağımıza dolduğunda olduğum yerde irkildim. "Lan havuç! Sana demedim mi

adamları bayıltmadan gelme diye! Hayatında hiç bayıltma yumruğu atmayı öğrenmedin mi sen?" Caner ne dediyse daha çok bağırdı. "Ulan tarlasına koyduğum, adam yüzüme tükürdü her yerim kan oldu!"

"Aşkım, sakin olur musun lütfen? Herkes sana bakıyor..." Mutlu başını eğip konuştuğunda bana söylüyormuş gibi görünüyordu ama aslında konuştuğu kişi Bartu'ydu.

"Kaç yıllık evlisiniz?" Yanımdaki kadın, açık artırmadan sıkılmış olacak ki dönüp benimle sohbete giriyordu, zaten eşinin zoruyla geldiği ortadaydı. Tabağımın önündeki isimliğime baktı. "Şükriye Hanım?"

Işık'ın kahkahasını duydum kulağımda. "Bir Şükriye olmadığın kalmıştı, Helin."

Kaşlarım çatıldı ama yüzüm Işık'a dönüktü. Arka tarafımızda garson olarak duruyordu. Elimi kaldırdım ve onu yanıma çağırdım ardından beni izleyen kadına döndüm. "Beşinci senemizi doldurduk," dedim Mutlu'yu göstererek.

"Aslında..." Kadın çekimser bir nefes verdi. "Eşinizin adını duymuştum. Kendisi ünlü bir doktor diye biliyorum... Başını eğip onun isimliğine baktı. "Doktor Emin Berkay Timur Gözcüoğlu." Bu adı gördüğümde gülmemek için kendimi zor tutmuştum, yine aynısını yaptım. "Estetik doktorusunuz, değil mi?"

Bakışlarım yine Yankı'yla Koza'ya döndü. Koza dudaklarını birbirine bastırmış Mutlu'ya bakıyordu ve o da gülmemek için kendini zor tutuyordu. Yankı ise direkt beni izliyordu. İkisi de sahnenin hemen aşağısında, birisi bir köşede diğeri bir köşede ayaktaydı. Ellerini önlerinde birleştirmişlerdi, gözlerini bile kırpmıyorlardı. Koza, Mutlu'nun adını bilerek böyle uzun tutmuştu, gerçekten de Emin adında bir estetik doktoru vardı fakat böyle uzun ismi yoktu...

Dirseğimle hafifçe Mutlu'yu dürttüm. "Kocacığım," dedim Mutlu'ya doğru. Kıvırcık saçlarını arkada sıkı bir şekilde toplamıştı. Mutlu'yu tanıdım tanıyalı onu ilk defa bu kadar karizmatik görüyordum ama kendisi her an üzerini yırtacakmış gibi duruyordu çünkü boğulmuştu, boynundaki kravat beni çıkar artık diye bağırıyordu.

"Kocacığım," dedi Koza ağzımı taklit ederek. Yeniden gözlerim ona döndü, eliyle ağzını kapatmıştı. "Sonuncu gözlerini kapattı, kendisini hayal ediyor bu kelimenin ardından. Buradan ona sesleniyorum, ancak rüyanda Helin'le evlenirsin, Sonuncu. Ancak rüyanda."

Yankı da eliyle ağzını kapattı. "Helin her ihtimale karşı yanınızdaki kadına dikkat et," dedi emir vererek. "Sizi çok inceliyor."

"Helin'i kıskanıyor," diyen Işık homurdandı. "Çünkü çok güzel ve seksi oldu. İncelemesinin nedeni o."

"Evet hanımefendi, estetik doktoruyum," dedi Mutlu kadına doğru. "Zaten bu uzun isimle doktor olmak zorunda kalmışım gibi, değil mi?" Kadın gözlerini kırpıştırdı, bir kez daha Mutlu'yu dürttüm. "Doktor şakası. Genelde komik olmaz, aldırış etmeyin."

"Ah, Emin Bey," dedi kadın benim üzerimden Mutlu'ya eğilerek. "Kalça kaldırma ameliyatı da yapıyor musunuz?"

"Sıçtık," dedi Işık. "Mutlu sakın kadınla dalga geçme, sakın kalkıp götünü gösterme ve sakın onun hakkında yorum yapma. Profesyonel ol."

Mutlu muzip şekilde gülümseyince kadın da gülümseyerek geri çekildi.

"Nil," dedi Koza. "İkizinle aynı kalçalara sahipmişsin gibi konuşma, o gösterse ne olacak ki..."

"Oha," dedi Mutlu gözlerini Koza'ya çevirerek. "Sen benim ikizimi mi inceliyorsun?" Sonra biraz daha gözlerini açtı. "Bir de benim götümü de mi inceledin?"

"Lan yavşak," diyen Bartu bir yandan da bir şeyleri deviriyordu. "Lan abartma Kelebek. Lan havuç, şu uzaktakine git, turşu, sen de şunu indir, köfte suratlı," Bartu, Ekip'in üyelerine lakaplar takmıştı, dakikalardır bunları dinliyorduk, "oğlum adamın kucağından insene."

"Abartma, Koza." Yankı da bakışlarını Koza'ya çevirdi. "Bokunu çıkarmayın, profesyonel olun. Ciddi olun." Durmadan tekrar ettiği buydu...

"Pardon, bir terbiyesizlik mi yaptım?" Kadın utangaç bir şekilde geriye çekildiğinde Koza gülümseyerek bizi izliyordu.

"Nil," dedi Koza kimseyi umursamayarak. "Sana böyle buradan saatlerce yürürüm, bu yanındaki saplar da bizi engelleyemez. Kulağına fısıldıyormuşum gibi hisset, güzel kız. Olur mu?"

"Kabul ediyorum," dedi Işık. Bakışlarım ona döndüğünde bir kez daha elimi kaldırıp onu çağırdım. Bu sefer Işık geldi. Ondan bir bardak şampanya daha istediğimde üçüncüdeydim.

"Hızlı gitmiyor musun aşkım?" Mutlu'nun sorusuyla beraber kendimi yine gülmemek için zor tuttum. "Gece seni taşımak istemem."

"Ah, bebeğim," dedim Mutlu'ya bakarak. Elimi yüzüne yerleştirdim ve yanağını okşadım. "Sen bana kıyamazsın ki." Kadın bizi izlemeye devam etse de neyse ki geriye çekilmişti ve ona dikkatimizi vermeyeceğimizi anlamıştı.

"Benim minik elmalı pastam," dedi Mutlu çirkin bir lakapla. "Benim ballı ekmeğim. Benim kapı kolum, sokak lambam, kaldırımım," diye devam ettirdi.

"Lan," dedi Yankı'nın sert sesi. "Profesyonel ol, abartma."

"Profesyonel olarak sokak lambam," dedi bu kez Mutlu. "Ciddi kapı kolum. Nasılsın?"

"Nil," dedi bu kez Koza. "Dilim damağım kurudu, bana bir bardak su bir de kuruyan dudaklarımın üzerine bir şeyler verir misin?"

"Yumruğum gibi mi yavşak Koza?" Bartu bu kez de turşular diyerek sinirlenmeye devam etti.

"Yankı," diyen Mutlu eliyle ağzını kapattı. "Bu Kelebek devam ederse çekinmem, soyunup masanın üzerine çıkar, Pembe Panter'li kıçımı herkese gösteririm."

"Yeter." Yankı, elini boynundaki kravata geçirdi ve birazcık gevşettiğinde boynundaki damarlar açığa çıktı. "Herkes ciddi olsun, tadını kaçırmayın. Profesyonel olun." Yine yine ve yine...

"Kimse kendi çizgisinin dışına çıkmıyor," dedim, bunu neden söylediğimi bilmeyerek. Bakışlarım Mutlu'daydı ama aslında Yankı'ya söylüyordum. "Bence sen bunu sürekli kendine hatırlatıyorsun Yankı, bilmem farkında mısın?"

Mutlu'nun dudakları aralandı, Koza çekinmeden kahkaha attı. Yankı'nın tarafından hiçbir ses gelmedi ama mikrofondaki adam dikkatleri üzerine toplamak istediğinde sırtımı dikleştirdim ve bakışlarımı o tarafa çevirdim. Yankı beni izliyordu, biliyordum ama bu sefer de ben ona bakmadım. Hatta bacak bacak üstüne atıp dudaklarımı şampanya bardağında gezdirdim ve bir süre öyle oyalandım. Ardından tek seferde içtim.

"Yavaş Helin. Yavaş." Yankı beni uyardı ama ne için uyardı, bilmiyordum.

Önemli olmayan açık artırmalardan sonra Yankı'yla Koza'nın söylediği değerli eşyaların satışı başlamıştı. Bu yüzden, peşinde oldukları adam bizzat sahneye çıkacaktı ve eşyalarını kendisi tanıtacaktı.

Mikrofondaki orta yaşlı adam, "Sayın konuklarımız," diyerek yine bize hitap etti. "Tekrar hatırlatmakta fayda görüyorum. Kazancın bir kısmı kimsesiz çocuklar yararına bağışlanacak, geriye kalanla da okullar yaptırılacak."

"Hep böyle derler," dedi yanımda Mutlu ağız ucuyla. "Değil çocuklara harcamak, çocuklara bir şeker bile almazlar."

"Bu davete ev sahipliği yapan, ünlü iş insanı Sadık Orhan Denizci'yi buraya davet ediyorum!" Alkış koptuğunda birkaç kişi ayağa bile kalkmıştı, tek alkışlamayan ben, Lâl ve Mutlu'ydu. Bu insanların gözünden kaçmazdı ama söylendiği kadar kötü bir adamsa, rol gereği bile olsa onu alkışlamazdım.

Birkaç saniye içerisinde siyah perdenin arkasından bir adam çıktı ve dikkatimi ilk çeken cam gibi mavi gözleri oldu. Koyu sarı saçları vardı ve yer yer beyazlamıştı. Sakalları da kumraldı. Ellilerinin başlarında olmalıydı ya da kırklarının sonlarında ama uzun boyu, fit vücudu onun daha küçük görünmesine neden oluyordu. Dimdik yürüyordu, çenesi havadaydı ve gözlerinde büyük bir kibir vardı. Bu insanlar nasıl olurdu da bunu görmezdi?

Sakin, kendinden emin adımlarla mikrofona doğru yaklaştıkça onun bakışlarındaki ifadeyi Koza'ya benzetmiştim. Dudaklarındaki hafif gülümseme bile Koza'nın o alaylı gülümsemesine benziyordu. Belki de sarışın olduğundan ötürüydü bilinmez ama direkt Koza'ya bakmıştım. Onlar Yankı'yla birbirlerine bakıyorlardı, sonra iç sesimi duymuş gibi gözlerini bana çevirdiler.

Sadık Orhan, kısa bir teşekkür konuşması yaptı. Sesi de sakindi. Ne iniyordu ne çıkıyordu ama gözümden kaçmayan detay, gerçekten de bütün konukları tek tek incelemesiydi. Birkaç kez göz göze gelmiştik ve bu öylesine bir bakış değildi.

Satılacak eşyalardan bazılarının onun için çok önemli olduğundan söz etti. O an küpelerin onun için önemli olduğunu anlamıştım, Koza da bana başını salladığında mesajı almıştım.

Satılan ilk ürün, altından bir çiçekti. Sadık Orhan, bunun onun için değerinden bahsetmedi ama satılırken gözlerindeki mutsuz ifadeyi görmüştüm. Sonra bir yüzük satıldı ve onun arkasından bir tablo. Tablo satılırken Yankı'yla göz göze gelemeden duramadım, o ise sabit gözlerle beni izlemeye devam ediyordu.

Birkaç eşyanın ardından Koza'nın bahsettiği küpeler sahneye geldiğinde, Yankı bir kez gözlerini kırptı ve bunun benim ürünüm olacağını anladım.

Satışı yapan adam yerine Sadık Orhan, direkt mikrofona uzandı. "Bu küpeler," dedi diğer adamın elindeki camdan fanusun içindeki küpeleri göstererek. "Oldukça değerli inci küpeler. Maddi değeri bir yana, manevi değeri de çok yüksektir. Kime giderse, büyük bir şefkatle taşımasını isterim." Başını eğdi, geriye doğru çekildi.

Satışı yapan adam, "Beş bin üzerinden açıyorum!" dedi ve bir kez tokmağa vurdu.

Bir anda birkaç kadın ellerindeki bayrakları kaldırdığında onların dikkatini çekenin küpeler mi yoksa Sadık Orhan mı olduğunu anlayamadım. Sadece yanımdaki kadın, "İnci küpeler, harikalar," dediğinde küpelerin aslında çok güzel olduğunu fark etmiştim.

"On bin!" dedi adam herkes fiyatlarını belirledikten sonra.

"Helin," dedi Koza öksürerek. "Neyi bekliyorsun? Yirmi bin teklif et."

Mutlu gözlerini açıp bana baktı ve başıyla işaret verdi. Sonucunda ne olacaktı? Gözlerim Yankı'ya kaydı, onun güven veren turkuaz gözleri bir kez kapanıp açıldığında önümdeki bana ait iki haneli bayrağı kaldırıp, "Yirmi bin!" dedim.

Orhan direkt bana döndü hatta dakikalardır ilk defa bakışlarındaki ifade değişti.

"Yirmi iki bin." Arka taraftan bir kadın dahil olduğunda gözlerim ona döndü. Zengindi, bu her halinden belliydi ama asıl amacının Orhan olduğu da ortadaydı.

Koza'nın ya da Yankı'nın söylemesini bile beklemeden, "Otuz bin!" dedim.

Satışı yapan adam, "Otuz bin!" diyerek tekrar etti. "Otuz bin! Yetmiş beş numaradaki hanımefendi otuz bin teklif ediyor. Bu güzel inci küpeler ona gidecek gibi görünüyor."

"Otuz beş bin." Yine aynı kadın lafa atladığında gözlerimi devirdim.

"Elli bin!" Mutlu gözlerini kocaman açarak bana baktı, Yankı'yla Koza bile şaşırmıştı. Orhan sadece beni izliyordu, ne gördü bilmiyordum ama gözlerini benim üzerimden ayırmıyordu.

Mutlu eğilerek, "Onun dikkatini çekti, Yankı," dedi. "Gözlerini Helin'in üzerinden ayırmıyor."

"Daha fazlasını yap," dedi Koza.

"Hayır," dedi Yankı. "Bu kadarı yeterli."

"Elli iki bin," dedi yine aynı zengin kadın. İşi inada mı çevirmişti? Gözlerim ona döndü, öfkeyle bana baktığını gördüm.

Gülümsedim, bir kez daha elimdeki sayıyı havaya kaldırdım. "Altmış bin!" O kadar rahat ama bir o kadar da istekli görünüyordum ki bütün konukların gözleri bana çevrilmişti.

"Ah," dedi Mutlu eğilerek. "İşte şimdi herkesin dikkatini çektik arkadaşlar, sıçtık, bok kokuyor ortalık."

"Siktir, Helin, yeter," dedi Yankı kaşlarını çatarak.

"Profesyonel olalım lütfen," dedim küpelere bakıp ağzımı oynatarak. Sonra Orhan'ın ağzımı okuyacağı şekilde, "Onları çok istiyorum," dedim.

Ben bunu yapar yapmaz Sadık Orhan satış yapan adamın omzuna dokunup kulağına bir şeyler söyledi. Satış yapan adam emin olup olmadığını anlamak için gözlerini ona çevirdi ama Sadık onayladığında satış yapan adam hızlı bir şekilde tokmağa vurdu. "Yetmiş beş numaradaki hanımefendi altmış bine bu güzel küpelerin sahibi oluyor! Ayrıca Sadık Bey bu cömert tekliften ötürü, hanımefendiye hediye de verecek." Satışı yapan adam başını bana salladığında ben de bir kez ona salladım.

"İşte bu kadar," dedi Koza, rahat bir sesle. "Şimdi onun sana ulaşmasını bekleyeceğiz. Çatışma çıkmasına gerek kalmayacak."

"Hediyem ne?" diye sordum direkt Koza'ya bakarak.

Koza sessiz kaldı. Bartu'nun sesi kulaklarımıza doldu. "Dışarıdaki herkesi hallettik, Ekip'ten birkaç kişi de bayılmış, nasıl bayıldılar inanın bilmiyorum." Büyük ihtimalle Bartu'yu sinirlendirmişlerdi.

"Şimdi," dedi Yankı Bartu'ya. "Dosyaların olduğu koridoru temizle, bitince ilk önce Mutlu'ya haber ver. Mutlu sistemi devre dışı bıraktığında Lâl oraya gidecek." Ardından gözleri Işık'a büyük bir imayla döndü. "Henüz senlik bir şey yok, Işık."

"Dosyalar alındıktan sonra bu salona geri dönecek," dedi Koza, Lâl'in adını ağzına almayarak. "Bunun iki sonucu olabilir. Ya Orhan bir şeylerden şüphelenmiş olacak ve çatışma çıkacak, ki bu en düşük ihtimal ya da direkt Helin Orhan'ın yanına çağırılacak." Ardından Koza ciddi ifadesini bıraktı. "Bu aralıkta," dedi ve elini kaldırıp çekinmeden uzaktaki Işık'ı yanına çağırdı.

"Profesyonel ol, ciddi ol," dedi Yankı bir kez daha. "Abartma."

Işık, ikiletmeden Koza'nın yanına giderken Mutlu olduğu yerde hareketlendi ama onun kolunu tutup durdurdum. "Hesabını sonra sorarsın."

"Ama bu Kelebek, bilerek bize her şeyini dinletecek," dedi Mutlu dişlerini sıkarak.

Işık onun yanına gittiğinde Koza, "Ben hayatımda daha önce hiç bu kadar güzel bir garson kız görmemiştim," dedi gözlerini büyülenmiş gibi açarak. "Bunu söylemek için sizi yanıma çağırdım hanımefendi."

Bakışlarımı onlardan ayırdım ve Yankı'ya çevirdim yeniden. Kaşları çatık bir şekilde Koza'yı izlerken yavaşça bana döndü, bir kez daha göz göze geldik. Ben ondan bakışlarımı ayırmadım, o da benden ayırmadı. Baştan aşağı bir kez daha onu incelediğimde parmaklarım şampanya bardağının ağzının etrafında gezindi.

Simsiyah takım elbise. Derli toplu saçları. Yüzünde geçmek üzere olan yara izleri. Kirli sakalları. Kemikli yüzü. Simsiyah takım elbisenin ortaya çıkardığı turkuaz gözleri. Öylesine yakışıklı görünüyordu ki, bu zamana kadar ona bakmıyor muydum diye bir kez daha düşünmek zorunda kaldım.

Gözleri kısıldı, dudağımı ısırdığımı o an fark etmiştim. Elini kaldırdı, çenesini tuttu, parmakları çenesinde gezindi. Benim de elim boynuma doğru gitti ve parmaklarımı Işık'ın boynuma taktığı o ince kolyede gezdirdim. Geri bırakırken onun parmaklarını hissetmek istemem, hem de şu an bu, aptallıktı. Ama bütün bu aksiyonun içinde, karşımda duran bu adamı defalarca öpmüş olsam bile bu sefer daha farklı öpebileceğimi biliyordum, bu sefer daha farklı dokunmak isteyeceğimden emindim.

Elini cebine attı, telefonunu çıkardı ve parmakları tuşlarda gezinirken dudaklarında silik bir tebessüm oluştu. Yanımda oturan Mutlu, Işık ve Koza'ya laf atıyordu hatta yerinde zor duruyordu ama o an, onlar umurumda bile değildi. Kavga edebilirlerdi, Mutlu iç çamaşırını gösterebilirdi, her şey mahvolabilirdi.

Akıl kaybetmekse, şu an aklını kaybetmiş bir Helin'dim. Aslında aklım da başımdaydı. Ben hepsiydim.

Önümdeki telefona mesaj geldi, onun adını gördüm ve elime alıp kilidi açtım.

LİDERİN:

Şu an, her şeyinle aklımı durduruyorsun ve bana böyle bakmaya devam edersen, hiçbir şeyi umursamayacağım.

Gülümsedim, dilimi yavaşça dudağımda gezdirdim ve bakışlarımı ona çevirip kaşlarımı kaldırdım. Beni inceledi, yutkundu, eli ensesine doğru gitti, bakışları göğüs kafesime doğru kaydı. Parmakları tuşlara daha sert bastı.

LİDERİN:

Aklımı durdurman, benim uslu duracağım anlamına gelmez.

Daha geniş bir şekilde gülümsedim. Elimi çeneme yerleştirdim, serçа parmağımı dudaklarımın arasına yerleştirdim ve yavaşça emdim. Yankı'nın bakışları tamamen değişti. Benden gözlerini ayıramazken diğer elimle yavaşça mesajı yazdım.

Siyah rengini neden sevdiğini şimdi daha iyi anlıyorum, Yankı.

Mesajı okudu, gözlerini bana çevirdi. Mesajı devam ettirdim.

Siyah rengini kendimde de sevdim, Yankı. Ama sen görmedin.

Dudakları aralandı, bana baktı, o an zaman algısını bile kaybetti, biliyordum. Durmadım, o vurucu darbeyi yaptım.

Profesyonel ol, Yankı. Ciddi ol. Şu an önemli bir görevdeyiz.

Fakat Yankı mesajı bile okumadı. Telefonu cebine atıp, "Helin," dedi direkt kulaklıktan bana. Herkes duydu ama umursamadı. "Benimle gel. Sana göstermem gereken bir yer var. Özel."

Koza'nın gözleri Mutlu'nun ona olan laflarının arasından bile bize döndü. "Nereye?" diye sordu Yankı'ya doğru.

"Açık artırma hâlâ devam ediyor ama bizim işimiz bitti," dedi Yankı gözlerini benden ayırmazken. "Kulaklıklarımız takılı, bir şey olursa haber verirsiniz, beş dakikaya geliyoruz."

"Ama nereye?" diye sordu bir kez daha.

Yankı onu umursamadı bile. Başıyla bana işaret verdiğinde kalbimdeki o atışları dizginleyemeden sandalyeyi itekledim ve çıktığı merdivenlere doğru ilerledim. Koza gözleriyle bizi izlerken, Işık'ın onun dikkatini dağıtmak için bir şeyler söylediğini duyabiliyordum. Belki de onun kuyusunu kazacağımızdan şüpheleniyordu ama öyle bir durum söz konusu bile değildi.

Merdivenlerin son basamağından çıktığımda uzun bir koridorda yürüdük. Beş adım uzağımdaydı ama dik omuzları ve dik başı onun arkasından yürürken ayaklarımın birbirine dolanmasına neden olmuştu heyecandan. Sorgulamadım çünkü onun da sorgulamasını istemedim. Koridordaki birkaç insan bana baktı ama onları umursamadım.

Yankı sol taraftan bir kapıyı açtı, geçti ve açık bıraktığı kapıdan ben de girdim. Bu koridor daha ıssızdı, birkaç kişi köşelerde oturuyordu. Yankı başka bir kapıdan daha geçtiğinde arkasından daha hızlı yürüdüm ve geçtiği kapıdan içeriye girdiğimde küçük bir mutfaktaydım. Fakat Yankı yoktu. İleriye doğru yürüdüğümde bir anda kapı kapandı. Kapıyı kapattığı gibi kilidi çevirdi. Önce kendi kulaklığını kulağından çıkardı, düğmesine basıp devre dışı bıraktı.

"İnsanların kokain hazırladığı özel mutfak," dedi gözlerimin içine bakarak. Odanın içi karanlıktı, pencereden sokak lambasının ışığı vuruyordu, bu ışık bile kanımı alevlendiriyordu. "Bu yüzden kameralar yok." Bir kez daha kapıyı kilitledi. "Ve kapı kilitleyken kimse rahatsız etmez."

Siyah tezgâhın üzerinde tabaklar vardı fakat bunlar göstermelik olmalıydı. Bu denli büyük bir yalıda böyle küçük mutfak olmasının nedeni ortadaydı. "Yankı," dedim, ismini söylediğim anda işaret parmağını dudaklarına götürüp beni susturdu ardından kulaklığımı işaret etti. Kapının eşiğinden ayrılırken geriye doğru yürüdüm, kalçam tezgâha çarptı. Önümde durduğunda kısık bir sesle, "Dikkatli olacağız," dedi. "Profesyonel olacağız," diye devam ettirdi delirmiş gibi. "Kulaklık hep birimizde takılı olacak. Her şeyi kontrol edebiliriz ama birbirimizi kontrol etmeyeceğiz."

Kalçamı tezgâha daha fazla yaslayarak yutkundum ama Yankı bir anda bana doğru yaklaştı, bir kolu belimi kavradı, kendini bana yasladı. Burnu burnuma çarptı, "Sana bir keresinde mutfaktan bahsetmiştim,

hatırlıyor musun?" diye sordu. Başımı bir kez aşağı yukarı salladığımda beni kendisine daha fazla yasladı, belimde duran parmakları daha derine saplandı. "Güzel."

Kulaklıktan Mutlu'nun söylenmelerini, Bartu'nun küfürlerini işitebiliyordum ama öylesine odaklanamıyordum ki. Çünkü Yankı'nın turkuaz gözleri karşımdaydı.

"Çok az bir zamanımız var, biliyorum yetmeyecek," dedi sanki çok profesyonelmiş gibi ama ses tonu bile ciddiyetten uzaktı ve beni ateşe davet ediyordu. "Ama bugün bana öyle bir baktın ki..." Kendini bana yasladı, diğer eli tezgâhın kenarına tutundu. "Bugün bana defalarca öyle bir baktın ki." Başını iki yana salladı. "Bugün ben sana öyle bir dokunmak istiyorum ki, bugün ben seni öyle bir hissetmek istiyorum ki." İki bacağının arasındaki sertlik bacağıma dokundu. "Bana sadece bunu göster, bir kez daha göster."

Çok kısa bir andı ama ilk defa kendimi dizginlemedim ve onu boynundaki kravatından tutup kendime çektiğimde dudaklarım dudaklarının üzerine kapandı. İlk defa onu ben öptüm hem de bütün isteğimle ve ateşimle. Duraksadı, turkuaz gözleri bana baktı sonra ikimiz de aynı anda gözlerimizi kapattık ve günlerdir onu öpmediğimin farkında olarak büyük bir açlıkla dudaklarının tadını almak istedim, o da aynısını yaptı.

Üst dudağı, iki dudağımın arasındayken dilini hissedebiliyordum. Ardından dişleriyle dudaklarımı çekiştirdi ve onun da benim kadar olmasa da alkol aldığını fark ettim. Nefesini ağzıma doğru verdi, sırtımdaki parmakları aşağıya doğru indi, kalçalarımın altına kaydı. Diğer eli de bir anda kalçamı kavradığında kendimi ona yasladım, boynundaki kravatı elime doladım, kendime daha fazla çektim. Diğer elimle de hızlı bir şekilde üzerindeki siyah ceketi çıkardım ve yere fırlattım.

Yankı, dişlerinin arasından yüksek bir sesle nefesini verdiğinde dudaklarımı öyle hırçın bir şekilde öptü ki inledim. Çok kısa bir an sürdü, Yankı, geriye çekildi, eliyle ağzımı kapattı ve başını iki yana salladı ardından kulaklığımı kulağımdan çıkardı ve kendi kulağına taktı. Elini ağzımdan çektiğinde yeniden dudaklarımın üzerine kapandı ve beni bir anda kucaklayıp tezgâhın üzerine oturttu. Bir eliyle belimi sıkıca kavramaya devam etti diğer eliyle de bacaklarımı iki yana açtı, sertçe kendine çekti.

Kendisini bana yasladığında dudakları dudaklarımdan ayrılıp çeneme doğru ilerledi. Başımı mutfak dolabına yasladım, gözlerimi kapattım ve sırtım yay gibi gerildi. Yankı, dudaklarını çenemden boynuma doğru indirirken, vücudumu kaplayan ateş, beni cayır cayır yakacak kadar fazlaydı. "Yankı," dedim kısık bir sesle. Dudakları boynumdayken dilini yavaşça sürttü ve parmakları bacağımın arasında gezindi. "Yankı," dedim biraz daha yüksek bir sesle. Soluğu öyle sıktı ki, boynumdan aşağıya inerken dişlerinin arasından çıkan nefesler beni daha fazla yakıyordu.

Onu daha fazla hissetmek istediğim için bacaklarımı beline doladım, topuğum pantolonun kemerine takıldı ama umursamadım. İki bacağının arasındaki sertlik bana yaslandığında yüksek bir sesle inleyip elimle tezgâha tutundum ama bir tabak yere düşüp kırıldı. Bir kez kalçamı hareket ettirdiğimde Yankı daha fazla dayanamayarak kulaklığı kulağından çıkardı, onu da devre dışı bıraktı. Bütün o profesyonellik, ciddiyet söylevleri son buldu.

İnleyip yeniden dudaklarını dudaklarımın üzerine örttü. Bir kez öptü. Geriye çekildi. İkimizde de kulaklık yoktu. "İstiyorsun," dedi parmakları bacağımın içinde yukarıya doğru tırmanırken. Yine öptü ama bu kez daha uzundu, dudakları dudaklarımı emdi. Geriye çekildi. "Bugün bunu istedin."

"Bugün," dedim nefesimi vererek. Parmaklarımın dolandığı kravatla onu kendime biraz daha çektim, neredeyse o düğüm açılmak üzereydi. "Bana dokun istedim. Senden başka kimse bana dokunsun istemedim bu yaşıma kadar. Sadece sen." Diğer elimi saçlarına daldırdım ve çekiştirdiğimde bacağımın içindeki parmakları kırmızı iç çamaşırıma doğru ilerledi.

"Bugün," dedi o da benim gibi. "Sana daha önce hiç bu kadar dokunmak istememiştim." Sesindeki arzuyu daha önce duymadığımdan emindim, bu çok fazlaydı. Çok, çok fazlaydı. Parmakları, iç çamaşırımın üzerinde, kadınlığımın üzerinde durdu. "Senden başka kimseyi istemiyorum. Sadece sen." İşaret parmağı ve orta parmağı kadınlığıma baskı yaptığında kısık bir sesle inledim. "Birazdan olacaklar, öncesinde olmuş olanlar, nerede olduğumuz, kim olduğumuz, hiçbiri umurumda değil. Eğer bu delilikse, hiç akıllanmayacağım ben Helin."

Aklımın kalan son kısmıyla, "Ama görev," dedim fakat Yankı dudaklarını boynuma gömdüğünde başım geriye doğru yattı. Parmakları

iç çamaşırımın üzerinde ufak bir daire çizdi. "Yankı," dedim nefesimi vererek sertçe. "Ama profesyonel," bir kez daha baskı yaptı. "Ama ciddiyet." Dudakları göğsüme doğru inerken parmakları biraz daha fazla hızlandı. "Yankı," dedim inleyerek. "Diğerleri!"

Hiçbirini duymadı, aldırış etmedi, dakikalardır söylediği o profesyonellik, ciddiyet, görev söylevlerini umursamadı. "Kokun," dedi dudakları tam iki göğsümün arasında durduğunda. "Yaşıyorum. Yaşadığımı hissettiriyor." Dilini yavaşça iki göğsümün arasında gezdirdi ardından dişiyle V şeklindeki dekolteyi açtığında Işık'ın bana giydirdiği kırmızı dantelli sutyeni loş ışıkta gördü. Dantel konusunu daha önce geçirdiğini anımsadım, o da aynısını düşünmüş olacak ki dudaklarını sol göğsüme bastırdı.

Nefesi ve nemli dudakları sutyenimin üzerinden bile bana her şeyi hissettirirken, daha fazlasını istiyormuş gibi kendimi ona bastırdım. Yankı, belimde duran diğer eliyle beni tek eliyle kaldırıp bir kez daha oturttuğunda bacaklarım ona daha sıkı dolandı, beni biraz daha yatırırken bir tabağı da Yankı yere düşürüp kırdı. Birkaç tabak daha düşüp kırıldı ama ikimiz de umursamadık.

İki bacağımın arasındaki işaret parmağı yavaşça iç çamaşırımı kenara doğru çekti. Bu sefer parmakları arada kumaş olmadan bana temas ettiğinde aynı anda inledik. Yankı, erkekliğini bacağıma doğru sürttü. "Benim için," dedi gözlerini gözlerime dikip. "Benim için." Ardından parmakları öyle bir baskı yaptı ve hareketlendi ki kısık bir sesle çığlık atıp gözlerimi kapattım ve başımı arkamdaki dolaba yasladım.

Parmakları art arda daireler çizerken, aldığı nefesler yüzüme çarpıyordu ama onu göremiyordum. Kravatını öyle sıkı tutuyordum ki parmaklarım neredeyse kırılacaktı ama diğer elim, yavaşça omuzlarından aşağıya doğru inmeye başladığında kasılan kolları beni çıldırtıyordu. Elim, karnına doğru ilerledi, onun diğer eli göğsümü kavradı ve parmaklarını sutyenimin içine daldırdı. Dudaklarımdan çıkan inlemeler art arda devam ederken nefes almakta artık zorlanıyordum ve sesimin çınladığını duyabiliyordum ama tek ses bana ait değildi.

İki bacağımın arasındaki parmakları öyle hızlı hareket ediyordu ki vücudum da onunla beraber titriyordu. Kravatını sıkıca kavrayan parmaklarımdaki kuvvet azalmaya başladığında diğer elimle pantolonunun kemerine sıkıca tutundum. Bana dokunsun istiyordum, ona dokunmak istiyordum. Şimdi onun her zerresine dokunmak istiyordum.

Elim kemerinden aşağıya doğru indi ve avcuma sertliği çarptığında sıcaklığını aldım, yavaşça sıktım. Bunu yaptığım anda, Yankı, dudaklarını dudaklarıma, "Helin," diyerek bastırdı ve elimi erkekliğinden uzaklaştırıp parmaklarını parmaklarımın içine geçirdi. Dolaba yasladığında diğer eli bir an bile duraksamadı.

Paramparça olacak gibiydim, dağılacak gibiydim; ellerim uyuşuyordu, ayaklarım uyuşuyordu, bacaklarım uyuşuyordu. Vücudumda öyle bir ateş vardı ki, nasıl yanmıyorduk, anlayamıyordum.

Bu zamana kadar hiç öpmediği kadar büyük bir şehvetle öptü beni, ben de onu. En gerçek yüzüydü, en gerçek yüzümdü; dudaklarından çıkan her nefes bile buna şahitti. İnleyerek onu öperken, dişlerinin arasından çıkan hırlamalar aslında bunun ikimiz arasındaki ufacık bir çıra olduğunu bana gösteriyordu. Bu aslında hiçbir şeydi. Bu ikimiz için aslında hiçbir şeydi.

Gitgide yükseldiğimi hissettiğimde Yankı da bunu hissetti ve sıkıca kavradığı diğer elimi bırakıp ensemi kavradı. Başımı kaldırıp dudaklarını dudaklarımdan uzaklaştırdı, gözlerimi araladım. Turkuaz gözleri, bana büyük bir tutkuyla bakarken elim, kravatından gömleğinin yakasına doğru kaydı, onun eli, ensemden aşağıya doğru indi, oradan da belime dolandı.

"Yankı," dedim art arda. "Yankı. Yankı!" Defalarca. Gözlerinin içine bakarak adını söyledim ve o her adını söylediğimde dudaklarıma bir kez daha dudaklarını yasladı. Yakasındaki birkaç düğme kopup yere düştü, kravat da onlarla beraber. Yankı onun adını her söylediğimde belimi daha sıkı kavradı. "Seni istiyorum," dedim Yankı'ya ilk defa. "Seni istiyorum." Yankı, elini saçlarıma geçirdi, parmakları saç köklerimi okşarken dudaklarımı ısırdı. Ardından kalçamı hareket ettirmeye başladığımda parmakları elbisemin sırt kısmına asıldı fakat öyle bir güç uyguladı ki yırtılma sesini işittim. "Saten elbise, hassastır, dikkatli ol," demişti, Işık. "Yırtılır," demişti Yankı. İkisi de haklı çıkmıştı.

Parmakları o yırtıktan tenimi bulduğunda yükseldiğim yerde düşmek üzereydim, bunun farkındaydım.

"Helin," dedi ardından parmakları bir anda durdu. Ben yükseldiğim yerde o doruktayken, ruhuma da dokundu. "Bana yaşadığımı hissettiren tek kişisin, sadece sensin." Alnını alnıma yasladı. "Beni bırakma," dediğinde vücudum hazdan titriyordu ama turkuaz gözleri hem

öylesine yoğun, hem öylesine tutkulu hem de öylesine büyük bir muhtaçlıkla bakıyordu ki ben zaten çoktan parçalanmıştım. "Bu bencillik biliyorum ama yaşamayı çok sevdim Helin." Elim, gömleğinin yakasından yüzüne doğru gittiğinde dudaklarını avcumun içine bastırdı ardından yanağını avcuma yasladı. Öyle baktı bana. "Sevdiğimden, Helin. Çok sevdiğimden. Bencilliğimden. Beni bırakma."

Sonra cevap vermemi bile beklemedi, belki de cevaptan korktu. Kadınlığımdaki parmakları yeniden hareket ettiği tam o anda kulaklarıma silahların sesi doldu. Çatışma çıkmıştı ama şu an bunu da düşünecek durumda değildim. Gözlerim kocaman açıldı, o da gözlerimin içine baktı ve beni, o silah seslerinin arasında hazzın en doruğuna ulaştırırken dudaklarını son kez dudaklarıma bastırdı, diğer eli bana sıkıca sarılırken ikimiz de sadece birbirimize odaklandık.

"Yankı," diyerek dudaklarına doğru yüksek bir sesle son kez inlediğimde yükseldiğim yerde doruktan hızlıca değil, yavaşça aşağıya düştüm ama düşerken vücudum zevkten delirmiş gibi titriyordu.

İlk defa bir adama tamamen kendimi açtım, ilk defa bir adam bana dokundu; ilk defa bir adam için kendi ateşimi verdim, ilk defa bir adam o ateşi benimle paylaştı.

Kendimi geriye doğru bıraktığımda beni düşmekten alıkoyan tek şey, Yankı'nın belime sıkıca dolanan koluydu. Başımı onun omzuna yasladığımda gözlerimi sıkıca yumdum ve ben de ona sarıldım. Vücudum titremeye devam ederken, kulaklarıma daha fazla silah sesleri doldu ama gülümsedim. Tuhaftı, ilk defa kendimi kirli değil, tertemiz hissediyordum. Korkuyordum ama ilk defa kendimi bu kadar iyi hissediyordum.

Çünkü bu gerçekti, bu doğruydu, bu sevgiydi, bu aşktı, bu bendim. Çünkü o Yankı'ydı.

Beni oturttuğu tezgâhtan kucaklayarak indirdiğinde ayaklarım yeri buldu ama vücudum hâlâ öyle bir titriyordu ki ona tutunmak zorunda kaldım. Kasıklarım sızlıyordu, bacaklarım uyuşmuştu. Yankı, bana sarıldığında dudaklarını saçlarıma bastırdı, sertliğini hâlâ hissedebiliyordum. "Takım elbisem," dedi saçlarıma doğru. "Mahvettin. Ben yedi yirmi dört bunu giyecektim halbuki."

Başımı geriye doğru çektiğimde gömleğinin yakasının yırtıldığını gördüm, kravat yerdeydi ve Yankı'nın derli toplu saçları dağılmış, terleyen alnına yapışmıştı. Parmaklarımı saçlarına daldırıp biraz daha

dağıttım. Silah sesleri biraz daha arttığında Yankı, bakışlarını kapıya doğru çevirdi ve nefesini verip gözlerini kapattı. Birkaç saniye sonra gözlerini açtığında yere düşen siyah ceketi bana uzattı. "Bunu üzerine giy," dedi. "Çık, geldiğimiz yoldan yürü. Kulaklıkla Bartu'ya ulaş ve bizimkilerin yanından çatışma boyunca ayrılma. Sakın. Sadece onların yanında yürü." Verdiği ceketi üzerime giyerken ona baktım. "Ben kendimi toplayıp," dedi elini tezgâha koyarak. "Geçeceğim yerime." Yankı'nın da nefesinin titrediğini duyabiliyordum.

Başımı olumlu anlamda aşağı yukarı salladım. "Dikkatli ol," dedim hâlâ düzelmeyen sesimle.

Yankı, bakışlarını bana çevirdi, bir anda kolumdan tuttu, beni kendine çekti ve tekrar dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırdı. Uzun uzun değil ama doyasıya öptü. Geri çekildiğinde, "Dikkatli ol," dedi benim gibi. "Helin," diye ekledi. "Bizimkilerin yanından asla ayrılma."

Bunu neden defalarca söylediğini anlayamadım ama yeniden başımı salladım ve arkamı dönüp yürüdüm. Bacaklarım hâlâ tutmadığı ve titremeler geçmediği için kendi kendime söylenip ayağımdaki topuklu ayakkabıları çıkarıp köşeye attım. Kapının kilidini çevirip kapıyı açtığımda arkama bakmadım çünkü bakarsam gidemezdim, biliyordum.

Odadan çıktığım anda sırtımı duvara yasladım ve nefesimi kontrol altına aldım. Birkaç nefes sonunda kulaklığı yeniden açtım ve kulağıma yerleştirdim, ardından hepsinin sesini duydum.

"Mutlu, sağ tarafına dikkat et!" Bartu'nun sesiydi.

"Işık, ben buradayım." Mutlu'ydu.

Işık kahkaha atıyordu. "İşte hep o beklediğim an."

En son Koza'yı duydum. "Birisi şunları bulsun bana yoksa yakacağım burayı, nerede ulan bunlar?"

"Koza," dedim adımlarımı hızlandırarak. "Geliyorum. Neredesiniz?"

"Helin!" Işık, Koza'dan önce davrandı. "Sahnenin arkasındayım, benim yanıma gel, silahını vereceğim."

"Sikeyim," dedi Koza öfkeyle. "Sonuncu nerede? Nişancılardan yerimizden çıkamıyoruz."

Koza'ya cevap vermeme gerek bile kalmadı çünkü Yankı'nın sesini duydum. "Ağlama," dedi Koza'ya. "Bensiz hiçbir şey yapamıyor musun?"

"Neredesin ulan?" Sinirle nefesini verdi. "Ulan siz neredesiniz? Ne bok yemeye gittiniz?"

"Sana ne Koza?" Merdivenlerin başına geldiğimde hepsinin ne kadar zor durumda olduğunu gördüm. Herkes bir köşedeydi, ortada Sadık'ın adamları olmalıydı. Aşağıya nasıl ineceğimi düşünürken, merdivenin tırabzanının alt tarafında, sahnenin aşağısından Işık bana ıslık çalıp eliyle çağırdı.

Hızlı bir şekilde bacağımı sarkıttım, yavaşça aşağıya doğru kaydım ve çıplak ayaklarım yeri bulduğunda Işık, kolumu tutup beni çekti. "Helin yanımda," dedi ardından elindeki siyah silahı bana uzattı. Sonra gözlerini açıp bana baktı, kızmasını bekledim ama göz kırptı.

"Lâl nerede?" Bartu, bir amfinin arkasındaydı. "O odadan çıktı mı? Onu bulamıyorum."

"Sonuncu!" Koza'nın sesi öfkeliydi. "Yerine geçtin mi?"

Yankı'nın sesi sakindi. "Birkaç dakikaya geçiyorum."

"Ulan uyuşturucu almış gibi konuşmasana benimle, ne oluyor sana?"

Sahiden de birkaç dakika sonunda Yankı'nın sesi yeniden bize ulaştı. "Koza, yedi yirmi dört bu kafayı yaşayan birisin, ne hakla bunu bana soruyorsun?" Yankı'nın güldüğünü işittim. "Şu an keskin nişancıları görüyorum. Birini indirmek üzereyim."

"İndir şu amına koyduğumun çocuğunu yoksa ben indireceğim birisini," diyen Bartu, öfkeyle etrafına bakıyordu. Göz göze geldiğimizde gözlerini kaçırdı, şu an bile küsmüş gibi davranıyordu.

Ardından bir anda karşı balkondan Bartu'nun önüne biri düştüğünde, "Birinci tamam," dedi Yankı. "Koza, Ekip'in üyelerini ortaya gönder, adamlar çok kolay, temizlenmesi gerekiyor. Bartu'da şu an silah yok. Mutlu, Lâl'e bakmaya gitti."

"Biz varız," dediğim sırada Işık, eliyle ağzımı kapattı ve sus işareti yaptı.

Birkaç dakika sonra Ekip'in üyeleri ortaya çıktığında kocaman salonun içindeki bütün masalar devrilmiş, tabaklar kırılmıştı. Yerlerde vurulmuş adamlar vardı ama Sadık'ın adamları o kadar kalabalıktı ki her yerden çıkıyorlardı.

"Üç dediğimizde ortaya çıkıyoruz," dedi Işık. Bartu bu esnada önünde dönüp duran adamın boynunu kavradığı gibi başını masaya çarptı ve adam bayıldıktan sonra silahını aldı.

"Üç," dedi Bartu ilk ikiyi saymadan ve salonun ortasına öyle bir daldı ki aynı anda Sadık'ın adamlarının iki tanesini devirdi. Onun arkasından Koza'yı da gördüm ve Işık'la biz de oraya çıktık.

"Ben sizi koruyorum," dedi Yankı rahat bir sesle. "Sanırım tek bir keskin nişancıları var ya da diğeri iyi gizleniyor ama tehlike yok. Uzaktan onları indireceğim." Bunu söylediği anda arkamdan birisi keskin nişancı tarafından yere devrildi, başımı çevirdiğimde Ekip'in bir üyesi olduğunu gördüm. Onun arkasından başka birisi daha düştüğünde bu yine Ekip'in bir üyesiydi. Ve birisi daha düştü, bu da Cem'di. Gözleri açık bir şekilde bana bakarken dudaklarım aralandı. Bayılmadan ya da ölmeden önce son söylediği isim benim ismim oldu.

Etrafıma bakarken gözlerimi balkonlara çevirdim ve o sırada, Koza'nın arkasından ona doğru bıçağıyla yaklaşan bir adam gördüm. Bir an bile düşünmeden adamı isabet aldığımda tek bir kurşunla yere devrildi. Koza direkt arkasına baktı sonra benimle göz göze geldi. Dudaklarını oynatarak, "Kardeşim," dediğinde bunu sadece ben gördüm ama o da arkamdaki birini devirip bana göz kırptı.

"Mutlu!" diye bağırdı Bartu kulaklığa doğru. "Neredesiniz? Sesiniz çıkmıyor!"

"Koza," dedi Yankı. "Soldaki amfinin orada bir adam gizleniyor. Seni isabet almaya çalışıyor."

Koza o tarafa hızla yürürken diğer tarafta kalan iki Ekip üyesinin de keskin nişancı tarafından yere devrildiğini gördüm. Başımı iki yana sallayarak balkonlara baktığımda aklımdan geçenlerin olup olmadığını anlamaya çalışıyordum ama tam o esnada, Yankı sanki bana kendini göstermek istiyormuş gibi salonun duvarına asılı büyük tabloyu nişan alıp aşağı indirdi. O tablo yere düşüp parçalandığında Yankı'nın bulunduğu noktaya baktım, başka bir tabloyu daha indirdi. Tablonun yan tarafında ise Işık'ı gördüm. Ekip'in en güçlü üyelerinden birisinin şakağına silahı dayamıştı, göz göze geldiğimizde başını bir kez aşağı salladı ardından gözünü bile kırpmadan onu vurdu.

Büyük bir şaşkınlık ve dehşet!

Yankı, Koza'nın en iyi adamlarını, Ekip'in üyelerini bitiriyordu ve Işık, kendi intikamını alıyordu.

Tam o esnada yan tarafımda duran Caner'le göz göze geldiğimizde kendimi tutamayarak önüne geçtim ve Yankı'nın bulunduğu balkonun

oraya bakarak, "Kaç," dedim Caner'e. "Arkana bile bakma, kaç. Kaç Caner!"

"Ne?" dedi ama onu itekleyereke biraz daha önüne geçtim ve başımı iki yana salladım. Ne olursa olsun, Caner'in ölmesini istemezdim. Ne olursa olsun, ona bir şey olmasını istemezdim. Ne olursa olsun, hâlâ bir insandım.

"Caner, kaçmazsan birkaç dakika içinde öleceksin. Kaç ve sakın dönme!" Başımı ona çevirdim, omuzlarından onu itekledim. Bu sırada, birkaç adım uzağımızdaki Ekip'in iki üyesi de yere devrildi. Yankı'nın öfkesini sırtımda hissettim, ne yapmaya çalıştığımı anladı. Onun önündeyken Caner'i vuramazdı ama umursamadım.

Caner, ilk defa beni dinleyip çıkış kapısına doğru hızlı bir şekilde koştu.

Koza yeniden ortaya çıktığında göz göze geldik. Öyle bir oyunun içine düşmüştü ki ve öyle hazırlıksız yakalanmıştı ki bunu asla fark etmeyecekti. Biliyordum, o zarar görmeyecekti ama onun elindeki büyük bir gücü alıyorlardı.

Yankı'nın bahsettiği bir yüzü de buydu: kurnazlığı. Öylesine kurnaz davranmıştı ki, güçsüz olarak gösterdiği kişiliğinin altından bambaşka bir adam çıkmıştı.

Işık'ın, Ekip'in bir üyesini daha Koza görmeden öldürdüğünü gördüm, bir başka üyesi de yine keskin nişancı tarafından öldürüldü, yani Yankı tarafından. On kişiyi de kaybeden Koza, yerdeki ölü adamlarına baktı. Karşı tarafın adamları da bitmek üzereydi ama o Ekip'in üyelerine odaklanmıştı. Gözleri bana döndü, çenesi kasıldı ve burun delikleri açıldı. Ardından Işık, sırtını Koza'ya yaslayıp onu korumak istiyormuş gibi, "Dikkatin dağıldı," dedi Koza'ya. "Dikkatini topla, Koza. Neler oluyor?"

"Sadık'ı getiriyorum." Yankı'nın sesini duyduğumda her şey o kadar hızlı gerçekleşmişti ki kime odaklanmam gerektiğini bile bilmiyordum.

Koza tek bir soru sordu. "Çatışma çıkmayacaktı, *Işık*'a neden o su için emir verdin, Sonuncu?"

Nil değil, Işık demişti.

Sessizlik oldu. Işık sözü devraldı. Omzunu kaldırıp indirerek, "Canım oyun oynamak istedi," dedi gözlerini de açarak. "Bir tek senin canın oyun çekmez, değil mi Koza?"

"Ekip'in bütün üyeleri, o güvendiğim güçlü adamlarım," dedi yüzünde mimik oymazken. "Öldü. Bu kadar kolay olmamalıydı..."

"Demek ki o kadar da güçlü değillermiş." Yankı merdivenlerden inmeye başladığında Sadık'ın bir kolunu tutmuş onu da aşağıya indiriyordu. Göz göze geldiler. Yankı'nın yırtılan gömleği, dağılan saçları ve omzuna astığı silahıyla büyük bir güçle Koza'ya bakıyordu. "Bir daha çerez olmayanları getir, bu kadar kolay harcanmasınlar, Koza."

"Kaç keskin nişancın vardı?" diye sordu Koza, önündeki adamın kolunu ayağıyla itekleyerek. Ekip'in köklü üyelerinden birisiydi. Adı Cemal'di. Yaşı büyüktü ama iyi bir adamdı, tanıyordum. Kalbinden vurulmuştu.

Sadık, "İki keskin nişancım var," dedi merdivenlerin son basamağında. Adamlarının hepsi bitmişti, Bartu öldürmediklerini dizlerinin üzerine çöktürmüştü. Ama Mutlu'yla Lâl hâlâ ortalarda yoktu. Onlar da mı bu planın içindeydiler? "İkisi de ölmüştür. Yoksa hiçbiriniz böyle tek parça olmazdınız."

Yankı, Sadık'ı önümüze getirdiğinde omzuna astığı silahı eline aldı ve sırtını yasladı. Koza, hâlâ nereye odaklanması gerektiğinin farkında değilmiş gibi boş gözlerle Yankı'ya bakıyordu.

"Koza," dedi Yankı. "Helin'e hediyeni söylemeyecek misin?"

Sadık'la göz göze geldik. Ne hissetmem gerektiğini bile bilmiyordum ama o da bana bakarken aynı ifadeye sahipti. "Umarım bu çetenin derdi para değildir," dedi sakin bir sesle. "Eğer öyleyse partimi rezil ettiğiniz için çok üzülürüm çünkü paranızı direkt verirdim."

Koza boynunu çıtlattı. Bakışları bana döndü, gözleri kısıldı. Derin bir nefes verdi. "Helin," dedi Sadık Orhan'ı bana göstererek. "Sürprizin bu adam." Bir adım attı, başını salladı. "Satın aldığın inci küpeler, annenin inci küpeleriydi. Bu adam," nefretle gözleri Sadık Orhan'a döndü. "Bir türlü tanışmadığın öz baban. Sana hediyem buydu. Onunla tanış." Bunun arkasından başka silah sesleri daha salonun içini doldurdu ve ben daha Koza'nın cümlelerini atlatamamışken büyük salonun içine kalabalık bir topluluk elinde silahlarla girdi.

19.

AİLE

Lâl Sarca'nın güncesinden... ***05.01.-***

Bugün ben birini öldürdüm.

Bugün ben birinin son nefesini verişini izledim.

Bugün ben, o kişiden en büyük intikamımı aldım. Bugün ben o intikamı alırken birisi elime silahı verdi, bir başkası elimi temizledi.

Ve ben bugün, Koza'nın en büyük suçunu sırtıma alırken, onu da kendimle beraber ölümün kollarına itekledim.

Ölüm demek ihanet demekti.

"Dördüncü Sokak Nöbetçisi, Lâl Sarca"

Bu hikâye, benim kendi yarattığım hikâyeydi; sayfaları çevirirken kendimi okuduğumu ise hiçbir zaman anlayamayacaktım.

Hikâyemin sonunun nasıl olacağını bilmiyordum ama her şey annem kendisini öldürdüğü gün başladı ve beni ben yapan, o günün ve tek bir kurşunun gölgesiydi. Beni ben yapan, iki kişilik bir ailenin çöküşüydü; beni ben yapan, gölgesinden bile korktuğum geçmişimdi.

Geçmişin içinde çırpınan küçük bir kız çocuğu muydum yoksa kendisini yeni yeni affetmeye başlayan yetişkin bir kadın mıydım, işte bunu bilmiyordum.

On bir yaşımdayken, yetiştirme yurdunda çalışan biri bana öfkelendiği bir anda, karakter olarak annene mi yoksa babana mı benzediğini bilmemek seni kötü bir insan yapacak demişti. Nedenini ise önümde örnek olarak alacağım kimse olmamasına bağlamıştı. Yaşı ellilerindeydi, kır saçları vardı, kısa bir boyu ve üç çocuğu. Kötü kalpli bir adam değildi ama sert bir üslubu vardı.

O zamanlar benim için insanlar bana zarar veren kötü insanlar ve zarar vermeyen iyi insanlar olarak ikiye ayrılırdı. O adam, bana hiç zarar vermemişti ve bu onu iyi bir insan yapardı gözümde.

O andan sonra bu cümleler aklıma kazınmıştı ve bir insanın kendisinin annesi de ailesi de olabileceğine kendimi inandırmıştım, hayallerimizde yaşattığımız anıların, gerçekleşmese bile bize yol göstereceğini düşünmüştüm.

Helin'in annesi, Helin'di. Helin'in üstünü örten yine Helin'di. Saçlarını ören de Helin'di. Ayağa kaldıran da Helin'di. Yemek yapmayı öğreten de Helin'di.

Ama Helin'in babası hiç yoktu. Helin, Helin'in babası olamadı. Şu an fark ediyordum; eksikliğini, kırgınlığını, öfkesini, acısını en fazla hissettiğim kişi annemdi. Bir kez bile babama öfkelenmemiştim. Annemin sırtına ağır bir yük bırakmıştım, babamın sırtı ise dimdikti ama omurgasızlığı gözlerimin önündeydi.

Neden mi hiç babam yoktu? Çünkü hayal kırıklıklarımın arasında babama yer bile olamazdı, o kadar bile kıymeti yoktu gözümde, o kadar bile beklentim olmamıştı. O kadar hiçbir şeydi ki benim için, o kadar hiçti ki...

Dizlerimin üzerine çöktüğümde kendimi ayağa kaldırırken anneme öfkelendim, ağlarken anneme kırıldım, birileri canımı yaktığında anneme koşmak istedim; bir ailem yoktu, annem ve ben vardık.

Ve şimdi karşımda Koza'nın söylediğine göre öz babam duruyordu. Ne hissetmem gerekiyordu? Öfke? Hayır, öfkelenmiyordum. Kırgınlık? Zerresi kalbimde canlanmamıştı. Ağlama isteği? Tek bir gözyaşıma değmezdi. Nefret? Hayatımda o kadar bile yeri olmamıştı. Gerçekten olmamıştı.

Ama ellerimi ve dizlerimi titreten bu duygunun adı neydi, bilmiyordum.

Helin'in annesi Helin'di ama Helin'in babası şu an tam karşısındaydı. Sanırım bu duygunun adı, şimdiye dek geçirdiğim zamanlardaki baba eksikliğini yeni fark etmemdi. Bir baba nasıl olurdu? Buna bile cevabım yoktu çünkü hayal bile etmemiştim.

Aslında dedim o an kendime, bir baba da saçlarını örebilirmiş Helin, bir baba da üstünü örtebilirmiş, bir baba da seni ayağa kaldırabilirmiş ama sen beklentilerini hep annenden yana tutmuşsun, annene inanmışsın, annene dilekler dilemişsin.

Bak Helin, baban da nefes alabiliyormuş ama sen senelerce nefes almayan anneni hayal etmişsin.

Bak Helin, karşındaki adam senin babanmış, babalığı sana öğretmeye cüret edecek son insanmış.

İyi izle Helin, ailenin bir üyesi de oymuş, seni bırakıp gitmiş, hikâyenin başlangıcında onun da adı varmış ama sen altını çizmeyi bile unutmuşsun.

Ve şimdi anla Helin, o adam da seni hiç sevmemiş.

Gözlerimin içine bakarken kaşları hafifçe havaya kalkmıştı, birkaç saniye sürmüştü ve onun arkasından içeriye giren adamların silahlarının sesi, ağzının kenarında bir tebessüm oluşmasına neden olmuştu. Sonrası büyük bir yangın yeriydi.

Birisinin beni kolumdan çektiğini hissettim, hissettiğim tek duygu olan şaşkınlıkla beni çeken kola tutundum ve o kişinin hemen yan tarafımda duran Işık olduğunu gördüm. Etrafıma baktım, yerlerde Ekip'in üyeleri vardı, karşımızda ise bizden sayı olarak daha fazla olan kişiler. Bütün adamlar, karşımdaki babam olacak o adama çalışıyorlardı çünkü silahlarını bir an bile olsun Sokak Nöbetçileri'ne ve Koza'ya yöneltmekten çekinmemişlerdi.

Kendine gel, dedi iç sesim. Sırası değildi. Işık'ın söylediği gibi içimde iki kişi yaşıyordu, birini alt etmek zor değildi.

Bartu, yerdeki silahlardan bir tanesini alıp iki silahı da karşısındaki adamlara doğrulttu. Koza, babam olacak kişinin başına silahı dayadı, yüzündeki alaylı gülümseme ise yerli yerine oturdu. Mahvolmuştuk, sayıca azdık ama Koza hâlâ gülümsüyordu.

Bir an gözlerim Yankı'yı aradı ve onu Koza'nın sırtına siper olurken gördüm. Direkt Koza'yı isabet alacaklarını bildiği için onu korumaya almıştı. Yüzünü göremiyordum fakat sırtını yasladığı Koza'dan daha gergin olduğu ortadaydı.

Karşımızdaki adamlardan en uzun boylu ve Bartu kadar iriyarı olan adam havaya bir kere silahıyla ateş açtığında Işık daha fazla önüme geçti fakat korunmaya muhtaç olmadığımın bilincindeydim. Elimle kolunu hafifçe itekledim ve öne doğru bir adım atıp parmaklarımın arasındaki silahı daha sıkı tuttum.

"Ne yazık," dedi bir anda Sadık. "Görüyorum ki paralı askerlerinizin hepsi ölmüş durumda ve karşımda kocaman bir aile kalmış." Mavi gözleri Ekip'in üyelerinin üzerinde gezindi. "Önemsizler artık aramızda değil ama önemli olanlar burada." Ve o beklediğim cümleyi kurdu. "Eğer ben zarar görürsem, sizlerden çoğu da zarar görecek. Bu aile dağılmayı göze alır mı?"

Herkes sadece bir anlık düşündü ya da bir anlık nefes aldı, bilmiyordum ama bizden ilk kurşunu sıkan elbette ki Bartu oldu ve arkadaki adamlardan bir tanesini kolundan vurdu. Ardından hızlı bir şekilde diğerini de vurduğunda karşılık çok da gecikmedi.

Kargaşa ve silah sesleri bütün salonu doldururken Koza, Sadık'ı kolundan tutup kaldırdı ve boynuna silahı dayamaya devam ederek geriye doğru sürükledi.

İlk hediyem mavi bir bisikletti, son hediyemin ise öz babam olması trajikomik olurdu. Ayrıca bir hediyeyi Yankı almışken diğer hediye Koza'ya aitti. Hayatım bu iki adamın ortasında geçiyordu, tarih sürekli tekrar ediyordu.

Benim hikâyemin başlangıcında Koza ve Yankı vardı; sonunda ikisi de olacak mıydı, bunu bilmiyordum. Belki de benim hikâyemin sonu hiç gelmeyecekti çünkü ben artık olmayacaktım.

Bir an bile şüphe etmedim, elimde duran silahla ben de karşıya ateş açtığımda Işık da diğer tarafa ilerleyip aynısını yaptı. Yankı ise yerde yuvarlanarak Ekip üyelerinin silahlarını topladı.

"Lâl ve Mutlu," dedi Bartu sırtını bir duvara yaslayıp bize doğru bakarak. İkisinden de ses çıkmıyordu, ikisi de ortalarda yoktu ve bu düşünce asıl şimdi canımın yanmasına neden oldu. "Lâl ve Mutlu!" dedi bir kez daha. Kulaklıkla onlara seslendiklerini anladım.

"Koza," dedi Yankı kalabalığın içinde en uzak duran kişiye bakarak. Sadece Sadık'ın boynuna silahı dayamıştı ve onu kendisine siper etmişti. "Onlara bakmaya git, şu an bunu yapabilecek tek kişi sensin." Koza, gözlerini açtı, öyle büyük bir alayla Yankı'ya baktı ki ortada bir espri olup olmadığını bile sorgulamak zorunda kaldım. Yankı da aynısını görmüş olacak ki nefesini verip başını iki yana salladı.

Geri geri adımlar atarak bir adamı vurduğumda hemen arkamdan birisi çıktı ve kolunu boynuma dolayıp beni boğmaya çalıştı. Yankı, refleks olarak bana geleceği sırada adamın dizine sert bir tekme geçirdim ardından kolunu tutup ters çevirerek elimdeki silahla boynuna vurdum. Yankı'nın adımı havada kaldı, Bartu, göz ucuyla bana baktı sonra bir kez daha baktı ve dudakları o şeklini aldı.

Tek şaşırmayan Koza'ydı, zevkle kahkaha attı. "Bu görsel şöleni biraz daha izlemek isterim, Helin Hanım."

"Mutlu ve Lâl'i bulmamız gerek." Piyanonun arkasına saklanan Işık, sert bir ifadeyle Koza'ya baktı. "Birisi beni korusun, onlara bakmam gerek."

"Şu an kimse kimseyi koruyacak durumda değil." Yankı, yerde sürünerek Koza'nın hemen yanına gitti, ardından elindeki silahlardan bir tanesini Koza'ya doğru uzattı. "Onlara bakmaya git, onları bul. Bu şekilde kurtulamayız, birazdan polisler gelecek, kaçmamız gerekiyor."

"Kaçmak mı?" Koza, gözlerini devirdi. "Ayrıca şu an kendi canımdan başka hiçbir canı umursamıyorum, Sonuncu. Aklını mı kaçırdın?"

"Söz verdin, Koza." Yankı doğruldu, yanındaki kolonun arkasına geçip gözlerinin içine baktı. "Bana bugün için söz verdin."

Koza dudaklarını büktü, ardından imalı bir gülümsemeyle, "Onları korumak için değil, onlara zarar vermemek için söz verdim," dedi. "Eğer bu konuya gireceksek Ekip'in hiçbir üyesini koruyamadığını sana hatırlatmam gerekecek, değil mi Sonuncu? Görüyorsun ya, hepsi yerlerde ve nasıl olduysa bir tanesi bile sağ değil."

"Kahretsin!" Dişlerini sıkan Işık, önünde onu fark etmeden yürüyen adamın sırtına sert bir tekme geçirdi ardından adam yere düşünce başına ayağıyla bastırarak tehditkâr bir şekilde Koza'ya baktı. "Her şeyi zora sürüklemek zorunda mısın Koza? Şu an onlara bakabilecek durumda olan tek kişi sensin."

Işık'ın topuklu ayakkabısı adamın yanağına baskı uygularken Koza, bir adama bir Işık'a baktı sonra başka bir kahkahayı daha ortaya döktüğünde onun yüzüne yumruk atma isteğim bir kez daha oluşmuştu, bir gün bunu yapacaktım. "Etkileyiciydi," dedi başını sallayarak. "Fakat aynısını bana yaparsan korkmam, hoşuma gider. Deneyelim bir gün."

"Koza!" dedi Bartu öfkeyle. "Şerefsiz göt herif, buradan çıkınca topuklu ayakkabıyla üzerinden ben geçeceğim senin."

Koza yüzünü buruşturdu. "İşte bu görüntü midemi ağzıma getirdi, hem de çok kötü."

Bir anda kulaklıklarımızda hışırtılar oluştu ardından içimi az da olsa rahatlatan o sesi duydum. "Yankı," dedi Mutlu. "Yankı! Beni duyuyor musun?"

"Şükürler olsun," diye inledi Işık. "Neredesin? Neredesiniz? Seni parçalayacağım, şaka mı yapıyordun?"

"Mutlu, Lâl yanında mı?" diye sordu Bartu. Bunu söylerken önüne düşen adamın suratına bir tekme attı sonra adamı ceketinden tutup kaldırdıktan sonra ona doğru koşan adamın üzerine fırlattı. Koza sadece bir an için Bartu'nun bu hareketinden korkmuşa benziyordu ama göz göze gelince hemen ifadesini düzeltti ve aynı alaylı gülümsemesini takındı.

Uzaktan Işık'a doğru yaklaşan adamı vurduğumda bize iyice yaklaşmaya başladılar. Bu, hepimizin bitişinin başlangıcı olacaktı. Öyle kalabalıklardı ki, kurtuluşumuz nasıl olacaktı, bilmiyordum.

"Bizim bulunduğumuz yerde sinyal çekmiyordu," dedi Mutlu nefes nefese. "Şu an Lâl'i arıyorum ama bulamıyorum, en son..." Sessizlik oldu, ardından dudaklarından bir küfür çıktı. "Siktir, Lâl'i almışlar, kulaklığı yerde."

Bartu donakaldı, Yankı'yla göz göze geldik. Tam o esnada dışarıda siren sesleri duyduğumuzda hepimiz için kaçınılmaz sona yaklaştığımızı anlamıştım. Koza'nın sıkıca tuttuğu Sadık Orhan dışında kimse gülümsemiyordu. Koza bile artık gülümsemiyordu, bu demek oluyordu ki cehennem yaklaşıyordu.

"Dinle," dedi Yankı, doğrulup sırtını yeniden Koza'nın sırtına vererek. Bu hareketi gözlerimi Koza'ya çevirmeme neden oldu, omzunun üzerinden ona doğru baktı ve bu hareketi hem kendisini hem Koza'yı korumak için yaptığını görmek dudaklarının aralanmasına neden oldu. Yankı arka tarafından çıkan birkaç adamı vurdu sonra dişlerini sıkarak hızlı bir şekilde şarjörünü değiştirdi. "Yangın alarmını çal, suların çalışmasını sağla. Ardından duman selektörlerini harekete geçir."

"Lâl'i ne yapacağız?" diye sordu Işık yerde sürünerek bizim olduğumuz tarafa doğru gelirken. "Mutlu, Lâl nerede?"

"Kulaklığını bodrum katında düşürmüş," dedi yanıt olarak. "Onu bulamıyorum, onu göremiyorum." Başka bir küfür daha yuvarladı ağzında. "Bana sadece birkaç dakika verin."

Siren sesleri daha fazla yaklaşmaya başladığında Sadık Orhan yüzündeki o gülümsemesini koruyarak, "Onu bulamazsınız," dedi. "Çünkü bana ait gizli yerleri bir tek ben ve güvendiğim adamlarım bilebilir." Başını aşağı yukarı salladı. "Beni bırakın, o sizin olsun çocuklar. Derdiniz neyse sonra konuşuruz, olur mu?"

Bartu, sırtını duvara sürterek bize doğru yaklaştığında gözlerindeki ateş ve korku hepimizi yakacak durumdaydı. Direkt olarak "Nerede o?" diye sordu, ardından Koza'ya, "Bırak onu," dedi. "Bırak onu, yerini söylesin."

Koza'nın yüzündeki ifadede değişiklik bile olmadı, gözleri yerdeki Ekip üyelerine kaydı ve bakışları kısıldı. Aklından her ne geçiyorsa Sadık Orhan'ın boynuna silahı daha fazla yasladı, aynı anda Yankı da sırtını ona. "Koza," dedi sanki aklından geçenleri okumuş gibi. "Bırak onu, Lâl'i burada bırakamayız."

"Koza." Işık'ın sesi yalvarır gibi çıktı. "Şu an ne dalga geçmenin sırası ne eğlenmenin!"

Sadık Orhan nefesini verip kendisini bir kez Koza'dan kurtarmaya çalıştı ama Koza izin vermedi. "Başında en güvendiğim üç adamım var ve bana bir şey olduğu dakika onun beynini patlatırlar," diye hırıldadı zorlukla nefes alarak. "Siktiğimin çocuğu, bıraksana beni."

"Koza." Sesim ona ulaştığında gözlerimin içine baktı. Başımı iki yana salladım çünkü Lâl'den nasıl nefret ettiğini görebiliyordum, nefret olmasa bile eğer ortada bir intikam varsa şu an ondan alması gereken zamandı. Şu an Ekip üyelerini bu hale getirenlerin sorumlusunun eğer Yankı ve Işık olduğunu bilirse ya da anlarsa, Sadık Orhan'ı hiç bırakmazdı.

Öyle ya da böyle, Sokak Nöbetçileri'nin kaderi yine Koza'nın ellerindeydi ve bu sefer canı tehlikede olan kişi Lâl'di.

"Bir konuda yanıldın Sadık Orhan," dedi Koza en sonunda nefesini verip. "Önemsizlerin çoğu aramızdan ayrıldı evet ama," gözleri Işık'a doğru kaydı. "Bu ailenin dağılması benim umurumda bile değil. Çünkü ben bu aileden değilim. Artık değilim." Yüzünde tehlikeli bir gülümseme oluştu. "Ve o kıza ne olduğu umurumda bile değil."

Bartu, silahları ve adamları umursamadan silahı Koza'ya doğrultup, "Şerefsiz herif!" diye bağırdı. "Seni öldürürüm! Bırak onu! Lâl'in ölmesini mi istiyorsun?"

"Koza," diye mırıldandım fakat beni duymadı. Yüzünde sabit bir ifade vardı, kime ne olduğu umurunda değilmiş gibi davranıyordu ama az önce onun en güvendiği adamlar ölürken, aynı ifade Yankı'da da vardı. Tek fark, Lâl gerçekten bu ailenin bir üyesiydi, Ekip'in üyeleri ise Koza için aile olmamıştı.

Koza için değerli olan hiç kimse ve hiçbir şey yoktu. Bu şekilde kaybedecek hiçbir şeyi de olmayacaktı.

"Bunu yapma." Yankı'nın keskin sesi, altında bir rica barındırıyordu. Bartu bir an bile olsun Koza'dan silahını ayırmıyordu, gözlerinde ilk defa ona karşı bir nefret vardı. "Bunu yapmak istemeyeceğini biliyorum."

"Tarih, Sonuncu, tarih," dedi dönüp ona bakmayarak. "Tekrar ediyor. Her şey yeniden aynı şekilde yazılıyor. Hatırla, aynısı olduğunda Lâl ne yapmıştı? Sen kimi tercih etmiştin?"

"Aynı şey değil," dedi Yankı. "Bunu sen de biliyorsun."

"Aynı şey." Çenesini kaldırıp Bartu'ya baktı. "Tek fark, bu sefer fiziksel anlamda da sırtını bana yaslıyorsun ama vurursan şaşırmam, o zaman da aynısı olmuştu."

Siren sesleri kapının önüne kadar geldiğinde Mutlu kulaklıktan, "Beş saniye sonra sular devreye girecek," dedi. "Sonra duman. Sahnenin arkasında bir merdiven var, oradan geçin..."

"Buradan ayrıldığımız anda ben zarar görürsem o kızı ölmüş bilin." Sadık Orhan'ın keskin nefesi hepimizi dehşete düşürmeye yetmişti.

"Koza." Yankı'nın sesinde korku vardı. "Onun silah korkusunu biliyorsun. Lâl'in bu korkusunu biliyorsun." Yankı kaşlarını çattı. "Onun geçmişini biliyorsun, onun yaşadıklarını biliyorsun." Başını Koza'nın başına yasladı ve gözlerini kapatıp nefesini verdi. "Eğer bir gün ölecekse de böyle ölmesini istemeyeceğini biliyorum. Hiçbir şey sandığın gibi değildi." Kısık bir sesle devam etti ama biz onun ne dediğini duyduk. "Lâl'i kız kardeşine benzetiyordun, hatırla. En azından bunu hatırla ve bir anlık şu dönüştüğün adam olmaktan vazgeç. Onun yerinde kız kardeşin olsaydı, aynı şekilde mi davranırdın?"

Koza bana baktı. O kısacık anda, gözlerindeki nefretin kalktığını ve yerini kırgınlığa bıraktığını gördüm ama bir anda yangın alarmı çalmaya başladığında ve tepemizdeki su fıskiyeleri çalıştığında Koza, Sadık Orhan'ı da kendiyle sürükleyerek sahnenin oraya doğru yürüdü. Yankı peşinden giderken Bartu da koşar adımlarla ilerledi ve adamlar bizi takip edeceği sırada duman selektörleri çalışmaya başladı. Bir anda etraf sise bulandığında Işık, kolunu belime doladı ve beni de kendiyle beraber koşturarak perdenin oraya doğru yürüdü.

Bütün bunlar olurken dışarıdaki polis megafonundan bir ses yükseldi. Filmlerde duyduğumuz o bilindik replik: "Etrafınız sarıldı, teslim olun."

Perdenin arkasına geçtiğimizde loş ışık bize kucağını açtı, sis henüz perdenin arkasına ulaşmamıştı ama kalktığı anda adamların bizim peşimizden geleceğini biliyorduk.

Koza bizden birkaç adım uzakta dururken, dördümüzün de gözlerinin içine baktı ve Sadık Orhan'ı kendisine siper almaya devam etti. Birkaç saniye sürdü, o birkaç saniyede gözlerindeki ifade, duruşu, omuzları her şeyi değişti. En son baktığı kişi Yankı'ydı. Kinle, "O benim için bunu yapmazdı," dedi. "O benim ölmemi isterdi ve istedi de."

"Bugün söz verdin Koza," dedi Işık. "Zarar vermemek için söz verdin, şu an bunu yaparsan o zarar görecek. Sen sözünü tutmamış olacaksın."

"Koza." Yankı artık sakin kalamıyordu. "Ama ona bir can borcun olduğunu da unutma." Bu cümle, Koza'nın bütün ifadesini değiştirdi, gözleri bambaşka bakmaya başladı.

Bartu ellerini saçlarına geçirip karıştırdı sonra bir an bile tereddüt etmeden elindeki silahın namlusunu Koza'nın alnına dayadı. "Yemin ederim," dedi, sesinde ufacık bir korku yoktu. "Seni öldürürüm, Koza. Bunu yaparım, gözümü bile kırpmam."

Ama Koza zaten çoktan vazgeçmiş olacak ki, Sadık Orhan'ın boynuna dayadığı silahı gevşetti sonra adamı Yankı'ya doğru itekledi ardından Bartu'nun bileğini tutup sertçe aşağıya indirdi. "Aptal herifin tekisin," dedi sert bir sesle. "O kıza âşık olacak kadar ve benim ölümden korktuğumu düşünecek kadar aptalsın." Sadık Orhan'ı Yankı tuttuğunda ve bu kez şakağına silahı dayayan o oldu. Perdenin arkasındaki sis bize ulaşmaya başlamıştı.

Yankı ve Işık bakıştı ve ardından Yankı, "Nerede?" diye sordu.

"Bana bir şey yapmayacağınızı nereden bileceğim?"

Yankı öfkeyle adamın boynuna kolunu sardı, kendine yapıştırdı ve kulağına doğru, "Onun nerede olduğunu söyle!" diye bağırdı.

Sarı loş ışık hepimizin yüzünü aydınlatırken Koza'nın aldığı sık nefesler, içinde biriktirdiği bütün öfkesini gösteriyordu. Kendisine kızgındı, olanlara kızgındı ama en çok geçmişe kızgındı, belki de geçmişte olduğu o adama kızgındı, bilmiyordum.

Sadık Orhan, eliyle aşağı katı gösterdiğinde Mutlu'nun sesini işittik. "Buradayım!" diye bağırdı, ilerideki merdivenlerin orada gölgesini gördük. Hepimiz aynı anda oraya doğru ilerlediğimizde önümüzdeki kişi

Koza'ydı. Demir merdivenin basamaklarını inerken loş sarı ışık etrafı daha fazla kapladı ardından zemini gördük ve Mutlu'yu. Işık bir an bile düşünmeden arkamdan geçerek koşar adımlarla merdivenlerden indi, Mutlu'nun boynuna sarıldı ve ellerini saçlarına geçirip alnından öptü.

Mutlu da aynı şekilde karşılık verdiğinde saçları terlemişti ve üzerindeki gömleğin ön düğmelerini açmıştı, ceketi ortalarda yoktu.

"Nerede?" dedi Yankı Sadık Orhan'a bir kez daha.

Bu sefer Sadık Orhan parmağıyla ilerideki düz duvarı gösterdi. Hiçbirimiz ne olduğunu anlayamadık ama Yankı'yı da kendisiyle beraber yürüterek o tarafa doğru ilerledi. Yan tarafında duran Koza, parmaklarının arasında tuttuğu silahı öyle sıkı kavramıştı ki bir an o silahı kaldırıp gözünü kırpmadan birinin canına kıyabileceğini bile düşündüm.

Düz duvarın önünde durdu, sağa doğru baktı, eli duvarda gezindi ve bir noktada parmakları oyalandı. Ardından bir kez duvara yumruk attığında demir sesi geldi ve birkaç saniye içerisinde beyaz duvar, yukarı doğru kaymaya başladı. Aslında duvar değildi, Sadık Orhan, kendisine ait bir yuva inşa etmişti.

Gitgide açılan kepenkler gözlerimizin önüne bembeyaz bir ışığın dolmasına neden oldu. Burasının bir garaj olduğunu anladım. Gözlerimi alan o beyaz ışıklar araba farıydı. Ellerimle yüzümü kapattım ardından silah sesleri ve Yankı'nın acı dolu haykırışını duydum.

Yankı'nın acı dolu sesini. Yankı'nın acı dolu çığlığını.

Ona ne olduğuna bile bakamadan, Koza, beni kolumdan tuttuğu gibi bir anda arkasına aldı ve bu sefer onun da acılı sesini işittim. Aynı sesti, aynı acıydı, aynı çığlıktı ve önümde sarsıldı.

Ben kurşunların önüne atlamam, demişti Koza. Şimdi beni korumak için bunu yapmıştı.

Kâbustu. Sonu gelmeyecek bir kâbustu. Olası sondu. İçinde bulunduğum durumda ölümdü. İçinde bulunduğum durumda yaşamdı. İçinde bulunduğum durumda kumardı. Arabaların farları söndüğünde Sadık Orhan'ı karşımızda gördüm, yanında üç , arkada beş adamı vardı ve silahları bize doğrultulmuştu.

Zaaflarımız bizi güçsüzleştirirdi ve aile, öyle bir zaaftı ki hiçbirimiz bu kaçınılmaz sonu düşünmemiştik. Yankı bile düşünmemişti.

Hepimizin tek düşündüğü Lâl'in canıydı fakat şimdi hepimizin canı tehlikedeydi.

Önümde duran Koza'nın omzunda ıslaklık vardı ve eli omzundaydı, parmakları kana bulanmıştı. Yankı, bir eliyle bacağını tutuyordu. Baldırına saplanan bıçağı gördüğümde aklımı kaçıracak gibi oldum. Midem altüst oldu, elimi kalbime götürdüm , hikâyemin başlangıcındaki o iki adam, ikisi de acı çekiyordu.

Bu savaşı kaybetmiştik.

"Ben sizin gibi küçük çocukları çok eğittim," dedi Sadık Orhan karşımızda dimdik dururken. "Eğitirken de savaştım, hep kazanan ben oldum." Nefretle hepimize baktı. "Küçük eğlencenizin sonucu bu olmamalıydı biliyorum ama benden ne istiyorsanız, aranızdan birisi canıyla ödeyecek." Çenesiyle beni işaret etti. "Eşek şakası yaptığınız arkadaşınıza bu çok daha güzel bir sürpriz olabilir."

Adamların silahları bize doğrultulmuşken, sırtını bana yaslayan Koza'nın dişlerinin arasından aldığı sık nefesleri duyabiliyordum. "Eşek şakası değil," dedi. Başka hiçbir şey diyemedi.

"Ah," dedi Sadık Orhan. "Bu çetenin iki lideri var, öyle mi? Hanginizi canıyla ödemek ister bana yapılan bu saygısızlığı?"

Yankı acıyla bacağını tutarken dik durmak için çaba sarf ediyordu fakat parmaklarına bulaşan kanlar onun iyi olmadığını ve iyi olmayacağını bana gösteriyordu. Önümde duran Koza'nın vücudu sarsılırken her an düşecek gibiydi, acı, vücuda girdiği ilk anda insanı ya öldürürdü ya da hissizleştirirdi. Bunu düşünmek canımın onlar kadar acımasına yetti.

"Doğum günü kızına soralım mı?" dedi Sadık Orhan bana bakarak. "Hangisinin canını almamı istersin?" Öne doğru yürüdü, karşımızda durdu ve yanındaki adamdan aldığı silahı bir Yankı'ya bir Koza'ya doğru tuttu. "Hangisinden vazgeçersen sana çok güzel bir sürpriz olur?"

Tercihler. Tercihim.

Bir tarafımda çok sonra bulduğum ve benim geçmişimin en büyük parçası olan Koza.

Bir tarafımda çok sonra bulduğum ve benim geçmişimin en büyük parçası olan Yankı.

İkisinden birini tercih etmek demek, hikâyemin başlangıcında kurtulan küçük kız çocuğunun ölümü demekti, her şey değişirdi ve dayımın ellerinde ben eminim ki son nefesimi verirdim.

"O senin kızın," dedi Koza tek nefeste. "O senin öz kızın."

Sadık Orhan gözlerini devirdi fakat odaklanamıyordum, gözlerim Yankı'nın kanla kaplı eline yöneldi. Bacağına saplanan bıçak, Koza'nın söylediği öz babamın ona sapladığı bıçaktı.

"Sizin gibi kaç tane hırsızla uğraşıyorum ben her gün, bunu biliyor musunuz?" dedi bir kez daha gözlerini devirip. "Para için girmeyeceğiniz şekil yok." Polis sesleri hâlâ geliyordu ve sis dağılmış olacak ki yukarıdaki adamlar da merdivenlerden inmeye başladı.

"Emri ver, baba," dedi Sadık Orhan'ın arkasındaki iriyarı bir adam. Baba. Babası. Sadık Orhan birilerinin babası olabilmişti.

Sadık Orhan da baba olabiliyordu demek ki.

Koza, "O senin," diye söze başlayacağı sırada kalabalık adamların arkasındaki Lâl'in, bir sandalyede oturmuş korku dolu gözlerle bize baktığını gördüm. Başına silah dayanmıştı ve gözleri irice açılmıştı. Önündeki adam tamamen çekildiğinde diğerleri de onu gördü.

"Lâl," dedi Bartu öne doğru bir adım atarak fakat elimle onu durdurdum ardından ben öne çıktım ve bu tiyatroya son vermek istedim. "İkisinden birini tercih etmeyeceğim," dedim başımı iki yana sallayarak. "Eğer birini istiyorsan, beni alabilirsin."

Yankı dönüp bana baktı, Koza da omzunun üzerinden zorlukla benimle temas kurdu, ikisini de görmezlikten geldim. "Ne cesur hareketler bunlar," dedi Sadık Orhan. "Doğum günü kızını, doğum gününde öldürmek mi?" Bu sefer elindeki silahı bana doğrulttu. Bir an bile çekinmedim, o silaha doğru yürüdüm, namlu kalbimin üzerine geldiğinde neye güvendiğimi bilmiyordum.

İçimde korku vardı, içimde endişe vardı ama içimde hissetmediğim o nefreti de artık tatmaya başlamıştım; karşımdaki adam benim öz babamdı. Bunu artık anlayabiliyordum çünkü şimdi fark ediyordum, baba demek benim için acımasızlık demekti. Dayımın bahsettiği o acımasız adam karşımdaydı. "Önce konuşalım," dedim kendimden bile beklemediğim o sakinlikle. "Sonra ne istersen onu yapabilirsin."

Hikâyesinin başlangıcındaki iki adam için sonunda kendisinden vazgeçen o kadın olmak... Güzel bir sondu, en azından hayallerimde bu şekilde öleceğimi hiç düşünmemiştim ama bir yanım o kadar rahattı ki, karşımda sanki bir hayalet vardı ve o hayaletin elindeki silahın kurşunu bile beni öldüremezdi.

"Datça'da üç sene yaşadın," dedim sakin bir sesle. Bakışları umursamaz bir şekilde beni izledi. "Baban bir kumarhane işletiyordu ve annem o kumarhanede çalışıyordu." Sadık Orhan aynı umursamazlıkla bana bakmaya devam etti. "Reşit değildi ama onu yanına aldın, onunla oldun."

"Bunları bilmeyen kimse yoktur," dedi aynı umursamazlıkla. "Ayrıca o dönemde birlikte olduğum kadınların haddi hesabı yoktu, dersinizi bu şekilde mi çalıştınız?" Arkamdakilere baktı sonra soğuk namluyu bana biraz daha yasladı.

Bir an bile şüpheye düşmeden, "Baban anneni kumarhanenin ortasında öldürdü," dediğimde gözlerindeki umursamazlık yavaş yavaş kalktı ve kaşları hafifçe çatıldı. "En yakın arkadaşın..."

"Siz Volkan'ın adamları mısınız?" dedi dişlerini sıkarak. Kim bilir hangi düşmanının adını veriyordu.

Ağzıma nefret doldu, nefesimi kinle verdim ve bakışlarım arkama döndü, direkt Koza'ya baktım. Söyleyeceklerim kendimle beraber onu da yakacaktı, bir isim iki çocuğu mahvedebilirdi. Koza ve ben o iki çocuktuk.

Koza destek alacağım son insandı, belki de şu an onun desteğe ihtiyacı vardı ama ona bakarken bakışlarında bunu görmeyi bekledim. Aynı kin, aynı nefret onda da vardı. Anladı, öyle bir güçlü baktı ki bana, nefret güce dönüştü.

"En yakın arkadaşın Harun Aktan," dedim kelimeler dudaklarımdan döküldüğünde, titreyen sesim acımı gizlemiyordu. Anlatılan o hikâyeyi yeni yeni hatırlıyordum. "Kendisi benim dayım ve annemi sana o verdi. Annem öldükten sonra ben onun ellerine kaldım." Kendimi işaret ettim, duruşum dikleşti. "Ben Helin Aktan, o adamın soyadını taşıyorum ve senin paran da şanın da şöhretin de umurumda değil. Hatta karaktersiz bir şerefsiz olman da umurumda değil. Eğer buraya gelmeden önce sürprizin bu olduğunu bilseydim zaten yüzünü görmek istemediğimi söylerdim." Sesim gitgide yükseldi. "Senden hiçbir şey istemiyorum ve yalan söylemek için de hiçbir nedenim yok." Başımı iki yana salladım. "Zamanında bir bebeği terk edip gidecek kadar şerefsiz birisin, eminim o kişiyi öldürecek kadar da cesaretin yoktur." Yüzümü buruşturdum. "Bırak artık şovu, bizi serbest bırak, gidelim."

Gözleri kısıldı ve yutkundu. Bir an bile düşünmeden, sanki eli ateşe çarpmış gibi silahını aşağıya indirdi. Gözlerimin tam içine baktı, öyle

bir baktı ki bakışlarından geçmiş geçti ve şimdiki zaman ona ağır geldi ama kötülük hiçbir zaman değişmezdi. Hiçbir beklentim yoktu, hiçbir isteğim de. Olmayacaktı fakat eğer Koza'nın ya da Yankı'nın canına zarar gelirse, intikam için peşine düşeceğimi biliyordum.

"Annen," dedi.

Konuşmasına izin vermeden, "Senin yüzünden öldü," diye karşılık verdim. "Senden bir yüzleşme istemiyorum," dedim nefretle. "Merak ettiğim hiçbir şey de yok. Bizi serbest bırak. Senden tek istediğim bu."

Merak ettiğim hiçbir şey yoktu gerçekten de. Ailem olmamasına alışmıştım, kendi yarattığım kurgularla da ailemin acısını yeterince yaşamıştım; gerçekleri duymak yeni acılar doğururdu ve benim bir babaya ihtiyacım yoktu; benim gerçek bir baba sevgisine ihtiyacım olmuştu, Sadık Orhan ise bunun için çok geç kalmıştı.

Sadık Orhan kısa bir sessizliğin ardından, "Kızı serbest bırakın," dedi arka tarafı göstererek. Gözlerini öyle bir dikmişti ki bana her ne görüyorsa aklından geçenler ifadesini yumuşatmıştı.

"Baba," dedi o iriyarı adam ama Sadık Orhan onu duymadı bile.

"Diğer kapıyı açın," diye emir verdi. Herkes donakalmış bir şekilde ona bakıyordu. "Diğer kapıyı açın!" diye bağırdı gür bir sesle. Adamlardan birisi hızlı bir şekilde koşarak garajın içindeki siyah kapıya doğru ilerledi ve düğmelere basarak kapının yukarıya doğru kaymasına neden oldu. O sırada iki adam da Lâl'in ellerini ve ayaklarını çözüyorlardı fakat donuk bir şekilde karşıya bakan gözleri bir an bile olsun hareket etmiyordu. "Bu kapıdan çıkın," dedi başıyla işaret ederek. "En güvenli kapı bu."

Lâl'in ellerini ve ayaklarını çözdüler ama o hareket bile etmeden karşısına bakmaya devam etti. Öyle korku doluydu ki bu an, bana arabanın altında korkuyla titrediği anı anımsatmıştı.

Tam o sırada, Koza, benden destek bulmak için elini omzuma doğru attığında bakışlarım ona doğru kaydı. Vurulmuştu ve bu benim yüzümden olmuştu, o destek bulmak için bana tutunmuştu ama ben, bana destek vermek istediğini düşünecek kadar aptallaşmıştım.

Sadık Orhan geriye doğru çekildi sonra hızlı adımlarla yanımızdan uzaklaşıp arabasına doğru ilerledi.

Arkasından bakarken yüzümdeki nefreti görsün istiyordum, aynaya baktığında kendisinden nefret etmeliydi. Fakat o kadar kötü birisi kendisinden nefret bile edemezdi.

"Çok Yeşilçam filmi izledim galiba," dedi Koza yarı alaylı yarı ciddi kulağıma doğru. "Hep birinin önüne atlamak isterdim Koza Arkın olarak, bu kişi sen oldun. Şu saatten sonra bana çok borcun var, küçük kardeşim." Hissettiğim nefreti gördüğü için mi böyle konuşuyordu yoksa beni rahatlatmaya mı çalışıyordu? Aslında Koza buydu. Sorgulanmaması gereken o adam.

Ben de elimi onun beline sardım. "Borcum bir de seni benim vurmam olsun o halde," dedim yüzümü buruşturarak. "Çünkü iğrenç esprilerini artık kaldıramıyorum."

Güldü, Koza gerçekten güldü ve alnıyla alnıma dokunup, "Yürüt beni köle," dedi. "Taşı beni çabuk."

Bakışlarım Yankı'ya doğru kaydı ve onun da koluna Mutlu'nun girdiğini gördüm. Bize bir kez bile olsun dönüp bakmıyordu. Işık diğer taraftan koluna girmek istedi ama buna izin vermedi ve sekerek önümüzde yürümeye başladı.

Bartu, sandalyede oturmaya devam eden Lâl'e doğru koştu. Sandalyenin önünde durdu ve ona baktı, ne yapacağını bilemedi çünkü daha önce Lâl aynı bu şekilde Bartu'dan korktuğu için kaskatı kesilmişti. Ellerini havaya kaldırdı, geri indirdi sonra önünde dizlerinin üzerine çöktü. Tam karşısına bakmaya devam eden Lâl'e, "Hey," dedi sakin bir sesle. "Bitti. Bak biz buradayız."

Lâl'in ağır bakışları Bartu'ya doğru döndüğünde gözlerinden akan yaşları yeni görebiliyordum. Konuşamamasının acısını bir kez daha içimde hissettim, bu acı öyle bir acıydı ki belki de çığlık atmak ve içinden geçenleri haykırmak istiyordu ama bunu yapamıyordu. Yaşadıklarını anlatmak istiyordu, yapamıyordu. Tek yapabildiği ağlamaktı ve korkudan öyle çok titriyordu ki geçmişinde günlüğünde okumadığım o sayfaları bir kez daha merak ettim. Suskunluğunun nedenini, silahlara olan korkusunu ve bu güçsüzlüğünü.

Koza, Lâl'i kız kardeşine benzetiyordu, nedeni neydi? Hangi geçmişimiz ortaktı?

Bartu, elini bir kez daha kaldırdı ve dokunup dokunmamak arasında kararsız kalıp, "Geçti," dedi. "Hiçbir şey olmadı." Bartu'nun eli titriyordu.

Lâl, dudaklarını oynatarak tek bir kelime söyledi: "*Korkuyorum.*"

Bu Bartu için yeterliydi. Elleri direkt Lâl'in yüzünü buldu ardından alnından öptü sonra yanaklarından ve gözlerinden. En son saçlarından ve halatların izlerinin kaldığı bileklerinden. Lâl sessiz sessiz ağlamaya başladığında Bartu kollarını onun beline doladı, bacaklarını beline dolamasını sağladı ve başını boynuna gömüp oradan da öptü ve ayağa onunla beraber kalktı. Lâl'in titreyen vücudu Bartu'nun kucağında ufacık kaldı.

Birkaç saniye birbirimize baktığımızda Bartu'nun gözlerinin dolduğunu gördüm ama hemen gözlerini kaçırdı ve çıkış kapısına doğru yürüdü.

"Bartu da çok fazla Yeşilçam filmi izlemiş olmalı," dedi Koza. "Ferit Bartu."

Kapıdan çıkarken arkamızdan bizi izleyen adamlar da, arabasının koltuğuna oturmuş Sadık Orhan da umurumda bile değildi. "Çeneni kapat, Koza."

"Ayşecik Helin." Bütün ağırlığını bana verdi.

Sertçe onu omzumla iteklediğimde acıyla tısladı. "Koza, sırası değil. Ayrıca sen Cüneyt Arkın değilsin, üstelik bu hikâyenin kötü adamı bile olabilirsin."

"Ah," dedi Koza omzuna elini bastırarak. "Kurşun eğer omzuma girdiyse şu an kalbime doğru hareket etmeye başladı, ölüyorum galiba."

Dayanamayıp gülümsedim ve yüzümü ısıran soğuğu da yerdeki karların yürüyüşümü engellemesini de umursamadım.

"Işık, sen Bartu'yla Lâl'i al," dedi Mutlu arabalarından birisine yürürken. Arka tarafta kalan polis ışıkları ve megafonun sesi devam ediyordu. Sadık Orhan'ın adı söylenip duruyordu, o kadar önemli biriydi ki polisler zarar görmesini fazlasıyla önemsiyor olmalılardı.

Benim için ise dünyanın en önemsiz insanıydı.

Ben, Mutlu, Yankı ve Koza, Mutlu'nun süreceği arabaya doğru ilerlerken, Işık Bartu ve Lâl diğer arabaya geçti.

Arka koltuğa ben ve Koza yerleştik, ön koltuğa Yankı geçti ve sürücü koltuğuna da Mutlu. Isıtıcıları açan Mutlu, aynadan bize doğru baktı sonra Koza'yla göz göze geldi. "Seni kelebek kanadından mı vurdular?" dedi ciddiyetsiz bir sesle. "Vah vah, çok üzüldüm."

"Yankı," diyerek ona doğru eğildim ama Koza, hâlâ boynuma doladığı kolunu benden çekmiyordu ve hareket etmemi engelliyordu.

"İyi misin?" Gözlerim zorlukla bıçağı gördü, tamamen girmemişti ama kan, siyah pantolonunda büyük bir ıslaklık bırakmıştı. Gömleğini zorlukla çıkarıp bacağına tampon olarak bastırdığında başını iyiyim dermiş gibi salladı.

Yankı'ya pansuman yapan yine kendisiydi, bu neden canımı yakıyordu?

Mutlu arabayı hareket ettirdiğinde Işık'ın sürdüğü araç da bizimle beraber hareket etti. "Otele mi gideceğiz?" diye sordu Mutlu, Yankı'ya. "Hastaneye gitmek ister misin?"

"Otele." Yankı'nın kısık sesi acısını gizleyemiyordu.

"Hastaneye gitmeliyiz," dedim endişeyle. "İkiniz de kötü görünüyorsunuz."

"Işık halleder." Yankı başka bir nefes verdi ve eliyle bacağına daha fazla bastırdı. "Zor durumdaysak hastaneye gideriz, şu an çok riskli."

Bir kez daha eğilip Yankı'ya bakmak istedim ama Koza, omzumdan daha sıkı tuttu ve ters bir ifadeyle ona baktım. "Bana da tampon lazım," dedi Yankı'nın üzerimdeki ceketine bakarak. "Şu ceketi versene, araba yeterince sıcak oldu."

Ceket. Elbisenin yırtılması. Yankı'yla yaşadıklarımız. Yanaklarıma ateş bastığında, "Hayır," dedim. "Ben hâlâ çok üşüyorum." Ama alnımda boncuk boncuk terler olduğuna emindim. Koza da bunu destekler miş gibi yüzümü inceledi ve kaşlarını çattı sonra Yankı'ya baktı.

"Senin gömleğin ne ara yırtılmıştı Yankı?" dedi ve çektiği acı sesinden belli olsa da sorgulamaktan geri durmadı.

"Sikeyim, Koza," dedi Yankı dişlerini sıkarak. "Şu an, şu şekilde neyi sorguluyorsun?"

"Ne halt yediğinizi," diye karşılık verdi.

"Sana ne bundan?" Yankı omzunun üzerinden ona doğru baktığında yüzünü yandan gördüm.

"Ne demek sana ne?" dedi kırılmış gibi. "Ben Koza Arkın, Ayşeciğime ne yaptığını merak ediyorum."

"Bu adam niye böyle?" Mutlu dikiz aynasından Koza'yla göz göze geldi. "Kendimi akıl hastanesine uygun görürdüm, bu benden daha beter. Farkında mısın, vuruldun sen. Omzunda şu an bir kurşun olabilir. Hayatı ciddiye al biraz."

"Ona aldırış etme çünkü canı acıyor," dedi Yankı Mutlu'ya doğru. "Hem fiziksel anlamda hem de ruhsal anlamda. Her şeyi alaya almazsa açığa çıkacağından korkuyor."

"Sen de çok sessizsin," diye mırıldandı Koza. "Hem fiziksel hem de ruhsal olarak acı çektiğinde hep sessiz olursun yoksa açığa çıkmasından mı korkuyorsun?"

"Senin ne dediğinin..."

"Siz kafayı mı yediniz?" diye sordum ikisine de. "Şu an bunun sırası mı?"

Mutlu'dan destek bekledim ama o yine beni şaşırtmadı. "Koza ve Yankı öpüşmesi bekliyorum, Helin ve Yankı öpüşmesi bunun yanında hiçbir şey."

"Mutlu!" dedim sert bir sesle. Ardından Koza'nın boynuma sıkıca doladığı ve beni neredeyse boğduğu kolunu tutup kendimden uzaklaştırdım. Koza yapay bir kırgınlıkla bana baktı ama gözlerini pencereye çevirdi sonrasında ise arabanın içini derin bir sessizlik kapladı.

Bize çok uzak olmayan otele vardığımızda arabadan ilk inenler Bartu ve Lâl oldu, Lâl hâlâ Bartu'nun kucağındaydı. Onun arkasından Işık indi. Ben de arabadan inip hızlı bir şekilde Yankı'nın kapısını açtım ve Mutlu'yla beraber onu arabadan indirdik. Bir kolunu boynuma doladığımda bir elimle de belini sardım ama bir anda diğer tarafımda da Koza'yı hissettim ve yine boynuma kolunu doladı. Yankı'nın bacağı, Koza'nın omzundan daha kötü durumdaydı ve kurşunun omzunu sadece sıyırdığından adım gibi emindim. Yine de diğer kolumu da Koza'nın beline doladım. Yankı sol tarafımda, Koza sağ tarafımda yürümeye başladık.

"İkiniz niye kızın üzerine bindiniz," dedi Mutlu arkamızdan sonra Koza'ya doğru koştu ama Koza eliyle onu engelledi. Çıplak ayaklarla, yerlerdeki karlara ve üzerimdeki elbiseye rağmen ikisini de yürütmeye çalışıyordum ve canımdan olacak gibiydim. Koza bütün ağırlığını bana veriyordu, kolunu doladığı yerde arada sırada yanağıma dokunuyordu ve Yankı ona baktığı zaman sırıtıyordu. Eğer her şeyi dalgaya alması acısıyla orantılıysa şu an Koza acıya batmış durumdaydı.

Otelden içeriye girdiğimizde resepsiyondaki adam ve kadın halimizi görüp hızlı bir şekilde yanımıza koştu. "İyi misiniz?" dedi kadın endişeyle. Bakışları Yankı'nın bacaklarına döndü. "Aman Allah'ım ambulansı aramamı ister misiniz?"

Mutlu cevap vermek için ağzını açtığında Koza direkt lafa atladı. "Teşekkür ederiz, Hanımefendi, ufak bir kaza geçirdik, ben sevgilimi kurtarırken," başıyla beni işaret etti, "yanlışlıkla koluma çarptım." Zorlukla konuşuyordu ama hâlâ kendisinden ödün vermiyordu. Yankı'yı işaret etti. "Sevgilimin erkek kardeşi de beni kurtarmak için koşarken üzerime düştü ve bıçak bacağına girdi." Gözüyle ileride asansör bekleyen Bartu ve Lâl'i işaret etti. "Kucaktaki kızı da kan tutuyor, o yüzden iyi değil."

Yankı'nın boğazından hırıltılı bir nefes döküldüğünde Işık'ın sesini işittik. "Benim pansuman eşyalarım yanımda." Büyük ihtimalle arabanın içinde her zaman bir tane bulunduruyorlardı. "Doktorum, o yüzden hastaneye gitmedik ve gerekli müdahaleleri yaptık. Yukarıda da devam edeceğim, bir şeye ihtiyacımız olursa sizi bilgilendiririm."

"Ayaklı yalan makineleri," diye mırıldandı Mutlu sessizce. "Utanmasam ikisini birbirine yakıştıracağım."

"Ta-tabi," dedi kadın sonra asansörleri gösterdi. "Siz odanıza çıkın, oraya istediğiniz her şeyi gönderebiliriz, lütfen bizi haberdar edin."

"Sevgilim," dedi Koza bana dönüp. "Nasıl da Cüneyt Arkın gibi seni kurtardım ama."

Yankı dayanamayıp arka taraftan Koza'nın omzuna bir tane yumruk indirdi, buna aldırış etmedi ve daha büyük sırıttı. İkisini de itekleyerek asansörlere doğru yürüttüğümde Bartu ve Lâl çoktan binmişti. Onların arkasından biz de bindik ve asansöre zorlukla sığdığımızda Mutlu düğmeye bastı. Kayarak kapanan kapılar ve ardından yukarı çıkan asansörün sesinden başka hiçbir ses yoktu.

O sessizliği Bartu bozdu. "İyi misin kardeşim?"

Yankı omzunun üzerinden Bartu'ya baktı. "Sıkıntı yok, daha önce de olmuştu."

Bu sefer Bartu, Koza'ya döndü. "Sen iyi misin lan şerefsiz herif?" Lâl'in arkadaki aynadan Koza'yı izlediğini gördüm ama göz göze gelince bakışlarını başka tarafa çevirdi.

"Kolum koptu," dedi Koza alayla. "Ama alışığım, sıkıntı yok."

"Yok, kopmasın," diyen Bartu tehlikeli gözlerle Koza'yı süzdü. "O kolun bana lazım, o elin de bana lazım. İşime yarayacak."

Koza yüzünü buruşturup başını çevirdi. "Bugün bana çok koşmadın mı sence de koca adam? Hoşuma gitmiyor, anla bunu."

"Bu adam düşük çenesiyle benden rol çalmaya başladı." Mutlu kıvırcık saçlarını geriye doğru attı. "Bu adam ben olmaya başladı, kanıma dokunuyor."

"İkiniz de sırası olmayan yerlerde boş boş konuştuğunuz içindir," dedi Işık fakat Koza dönüp ona baktığında Işık'ın endişeyle koluna bakan gözleriyle karşılaştı. Koza'nın bakışlarında ise ufak bir kırgınlık yakaladım ama bu çok uzun sürmedi.

Büyük bir savaştan çıkmıştık hatta her şey mahvolmuştu, benim için birçok şey üst üste gelmişti ama Koza öyle rahat davranışlar sergiliyordu ki kendi kendimi sorgulamak zorunda kalıyordum. Gerçekten acıdan ve kafasını kurcalayan detaylardan kaçış taktiği oldukça iç rahatlatıcıydı. Bunu artık ben de uygulamalıydım.

Kata geldiğimizde ikisini de taşıyarak odaya doğru yürüdüm. Mutlu hızlı adımlarla ilerleyip odanın kapısını açtı. Kapı ardına kadar açıldıktan sonra Işık, içeriye koşup malzemeleri hazırlamaya başladı, biz de onların peşinden içeriye girdik.

Yankı'yı da Koza'yı da aynı koltuğa oturttuğumda ikisi de sırtını yaslayıp başlarını tavana kaldırdılar. Sonra birbirlerine baktılar ve bir kez daha tavanı izlediler. "Helin," dedi Yankı. "Dolaptan viski verebilir misin?"

Acıyı uyuşturacağından emin olduğum için hızlı adımlarla mini dolaba ilerledim ve küçük viski şişesini uzaktan Yankı'ya doğru attım. Bartu ise Lâl'i yatağın olduğu odaya götürdü ve sürgülü kapıyı kapattı. Mutlu onların arkasından bakarken bakışları benimle kesişti ve göz kırptı. Ben de aynı şekilde karşılık verdiğimde yanıma doğru yürüdü. "Nasılsın sevgili eşim?" diye sordu o da mini dolaba eğilip içinden diğer viski şişesini alarak. "Çok çabuk boşandık." Olanlardan sonra benim nasıl olduğumu anlamaya çalışıyordu.

Işık elindeki ilkyardım malzemelerinin hepsinin masaya dizdikten sonra Koza'yla Yankı'ya doğru yürüdü.

"İyiyim, sevgili eşim," dedim gülümseyerek. "Seni Host Bey'e bırakmak istedim, büyük ihtimalle seni benden daha mutlu eder."

Mutlu yorgun bir şekilde güldü. "Ah Host Bey, benim bulutlu kekim, tarçın kafalım, güzel yüzlüm, al yazmalım." Elini kalbine koydu. "Tekrar kavuşacağımız anı bekliyorum."

Mutlu gibi duvara yaslandım ve soluklanıp kollarımı önümde bağlayarak Yankı'yla Koza'ya baktım. "Sence hangisi hangisinin hostu?" diye sordum amacım biraz kafa dağıtmaktı fakat en sonunda düşüncelere geri döneceğimi biliyordum. Bir yandan da Mutlu'nun içini gerçekten iyi olduğum konusunda rahatlatmak istiyordum.

Işık Koza'ya, "Gömleğini çıkar," diye emir verdi ve yüzüne bakmadan Yankı'nın bacağına doğru ilerledi ama Yankı viski şişesinin kapağını açarak yarısı bitecek kadar büyük yudumlarla içti. Başını yasladığı

koltuktan kaldırdı, Koza'ya baktı. Koza, elini uzattığında viski şişesini verdi o da geriye kalan içkiyi içti. Küçük şişedeki viski bittiğinde elinin tersiyle ağzını sildi ve Yankı'yla göz göze geldiler. Sonra başka tarafa baktılar. Ardından bir kez daha birbirlerine baktıklarında ikisi de hallerine gülmeye başladı. Birisi birinin omzunu, birisi birinin bacağını gösteriyordu ve alaya alıyorlardı.

"Eskiden birimize bir şey olurdu," dedi Yankı dilini damağına üç kere vurarak. "Şimdi ikimiz de ceset olduk."

"Bence ikisi de birbirinin host beyi," dedi Mutlu beni daldığım görüntüden uzaklaştırarak. "Ve bunun sonu ateşli bir sevişme olursa senin pabucun dama atılır, Helinski. Bence onların arasından çekilmelisin."

"Daha neler!" Mini dolaptan son viski şişesini de çıkarıp Yankı'ya doğru götürdüğümde elimden aç kalmış gibi onu da çekip aldı ve açıp yine yarısına kadar içti ve Koza'ya verdi.

"Yankı sen de pantolonunu çıkar, uzanman gerekiyor." Işık yüzünü buruşturdu. "Koza gömleğini çıkar demiştim."

"Kolumu hareket ettiremiyorum, çıkaramam ki," dedi Koza saf maskesini takarak. "Yardım etmen gerekiyor," duraksadı, gözlerinin içine baktı, "Nil."

"Hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun kanadını kırdığımın kelebeği," dedi Mutlu diğer taraftan öfkeyle.

Işık, Koza'nın önünde dizlerinin üzerine çöküp gömleğinin düğmelerini açmaya başladı, Koza ise gözlerini Işık'ın gözlerine dikti. Altın sarısı saçları dağılmıştı, gözlerinin altı morarmaya başlamıştı ve yorgundu, acı çekiyordu ama Işık'a bakarken gözünde bir yıldızın yanıp söndüğüne yemin edebilirdim.

Koza'nın kahverengisinde belki bir çiçek bile yetişmezdi, öyle kuraktı ama mavisindeki yıldızlar Işık için yanıp sönüyordu.

"Helin," dedi omzunun üzerinden bana bakarak. "Yankı'yı diğer koltuğa götürür müsün? Uzanması gerekiyor."

Başımı sallayıp ona doğru ilerledim ve kolunu tutup ayağa kaldırdım. Kolunu omzuma attığında bizim de gözlerimiz kesişti. Endişemi mi gördü yoksa kendimi susturduğum tarafımı mı bilinmez, çenesini başıma yasladı ve saçlarımdan öptü. "İyiyim," dedi rahatlatmak istermiş gibi. "Bu benim için sinek ısırığı, merak etme."

"Nil," dedi Koza. "Keşke gömleğin düğmeleri sonsuzluğa uzansaydı, öyle değil mi?"

Kendimi tutamayıp güldüm, Yankı gözlerini devirip, "Abartma," dedi. Mutlu ise yapacak hiçbir şeyi olmadığı için elleriyle kulaklarını kapatıp karşısındaki duvarı izlemeye başladı ve ağzının içinde bir şarkı mırıldandı.

Yankı'yı karşı tarafta kalan koltuğa oturttuğumda ve yavaşça uzanmasını sağladığımda başının altına yastığı koydum. "Çok mu acıyor?" diye sordum yüzünü buruşturduğunu görünce. "Keşke hastaneye gitseydik."

"Helin," dedi Işık. "Yankı'nın pantolonunu çıkarır mısın?"

Yankı, bunun arkasından gülümsediğinde dakikalar sonra yüzüne neşenin ulaştığını gördüm, şakayla karışık, "Pantolonumu çıkarırsan acımaz," dedi fakat bacağını hareket ettirdiğinde yüzünü tekrar buruşturdu.

Mutlu, Işık'ın ona verdiği makası bana verdiğinde ilk önce pantolonunun bıçak saplanan kısmını halka şeklinde kestim ardından ellerim pantolonunun kemerine uzandı. Yüzüm yüzüne yakın bir şekilde dururken, saçlarım önüme doğru döküldü ve perde görevi yaptı. Kemeri tokasından çıkardığımda Yankı, bir elini yavaşça kaldırdı ve turkuaz gözleri tam gözlerimin içine bakarken yanağımı okşadı. "Böyle bir gün, bu şekilde bitsin istemezdim, üzgünüm," dedi kısık bir sesle. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Kemeri açtım ardından elim pantolonunun düğmesine uzandığında parmaklarım karnına değdi, Yankı kasıldı. "Ben de böyle bitsin istemezdim," dedim gözlerimi gözlerine dikip. "Ama sonunda cehennem de olsa bugün silinmesin, ben hep öncesiyle hatırlayacağım."

Yankı dilini dudaklarında gezdirdi, alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve eli çeneme doğru ilerledi. Fermuarı indirirken, "Şu an," dedi fısıldayarak. "Daha fazla konuşma."

"Neden?" Boş bulunup sorduğum sorunun cevabını birkaç saniye içinde anladım. Kendimi tutamayıp güldüğümde Yankı da güldü ama yeniden acıyı hissettiğinde yüzünü buruşturdu.

"Pantolon mu çıkarıyorsun ameliyat mı yapıyorsun?" Koza'nın sesi aramıza girdiğinde omzumun üzerinden ona baktım ardından kendimi toparlayarak pantolonu yavaşça aşağıya doğru indirdim, Mutlu getirdiği çarşafı Yankı'nın üzerine örterken bıçağın olduğu yere oldukça dikkat ettim.

Pantolonu tamamen çıkardığımda gözlerim bıçağın saplandığı yere kaydı ve kan akışı dursa da etrafının gitgide kızarmaya ve morarmaya başladığını görmek ellerimin uyuşmasına sebep oldu. "Yankı," dedim acıyla. Gözlerim ona kaydı ama beni rahatlatmak istermiş gibi yüzüme bakmaktan başka hiçbir şey yapmıyordu.

Tam o sırada Bartu'yla Lâl'in girdiği odanın kapısı açılıp ikisi beraber çıktığında Lâl, yorgun gözlerle bize baktı ama neyse ki ağlamıyordu. "Ben Lâl'i odasına bırakacağım," dedi Bartu. Hepimiz onlara bakmaya devam ettik. "Lâl," dedi sonra boğazını temizledi. Kaşları çatıldı. "Yalnız kalmak istemiyor, yanında olacağım." Gözlerini kaçırdı, Lâl ise Yankı'ya bakıp başını bir kez iki yana salladı. Büyük ihtimalle nasıl olduğunu soruyordu. Yankı ise başparmağını kaldırıp gülümsedi. "Bir şey olursa," Bartu utanıyordu, çok tuhaftı, "haber verirsiniz. Yani uyumam. Uyumayız. Hemen yan oda zaten. Şurası. Ararsınız ya da kapıyı çalarsınız."

"Bartukıç'ım," dedi Mutlu gülümseyerek. "Sence bu kadar uzun açıklama yapıp Manas Destanı yazmana gerek var mıydı?"

Bartu onu duymazlıktan gelip bana baktı. "Helin," dedi ve kolunu uzatıp beni yanına çağırdı. Bir an bile tereddüt etmeden yanına gittiğimde kolunu omzuma dolayıp beni göğsüne doğru çekti. Ben de ona sıkıca sarıldığımda bir an bizi izleyen Koza'yla göz göze geldim, direkt gözlerini kaçırdı. Öyle sıkı sardı ki beni, Bartu'nun bu güven veren kollarından vazgeçmek imkânsızdı ve fark ettim ki bir baba, Bartu gibi sarılabilirdi. "Seninle hâlâ konuşmuyorum," dedi açıklama yaparak. "Ama bu seni merak etmeme engel değil. Konuşacağız." Alnımdan öptü, saçlarımı karıştırdı. "Bugün sana bir kez daha hayran kaldım, beton yetmez diyordum, artık bırak betonu çimento makinesi yetmez."

"Sen bana küsemezsin brocuk," diyerek geriye çekildim ve göz kırptım. "Ben iyiyim, siz de iyi olun." Bakışlarım Lâl'e döndü ve kolunu yavaşça okşadım. "Uyumayı dene, olur mu?" Lâl, beni onaylayarak başını salladı ve o da beni şaşırtıp kendine çekip sarıldı. Birkaç saniye sürdü ama yine o anne duygusunu hissettim. Ellerim havada kalmışken geriye çekildi.

Birkaç dakika sonra ikisi de odadan çıktıklarında Işık, "Yankı'nın durumu daha acil görünüyor," dedi. "Koza'nın kolunu kurşun sıyırmış, yarası pek açık değil ama Yankı'ya epey dikiş atmamız gerekecek." Başıyla Mutlu'ya işaret verdi. "Yankı'yı içerideki odaya götürelim, Helin sen burada kalıp belirli aralıklarla Koza'nın omzuna şu ilacı pamukla sürebilir misin? Mikrop kapmaması gerekiyor." Onaylayarak başımı aşağı yukarı salladım ve Koza'nın yanına doğru ilerledim, o sırada Mutlu'yla Işık Yankı'yı içerideki odaya doğru götürüyordu. "Koza oturma ve uzan, ben gelene kadar da sakın hareket etme."

Koza canına minnetmiş gibi koltuğa uzandı ve onun da başının altına yastık koydum. Yere, omzunun olduğu hizaya oturdum. Işık'ın

bıraktığı pamuğu ilaca batırdım ve çıplak omzundaki yara izine bastırdım. Koza, acıyla inledi ve gözlerini kapattı. "Çok mu acıyor?" diye sordum pamuğu yavaşça sürtmeye başlayarak. "Gerçekten de o kadar kötü görünmüyor." Gözlerim yavaşça göğüs kafesine ve dövmelerine kaydı. Dövmeleri anlamsız görünüyordu çünkü üzerlerinde yeni izler oluşmuştu, vücudundaki izler ise gözle görülürdü. "En azından bunlar çok daha kötü görünüyor," dedim pamuğu biraz daha sürerek. "Bu yaralara katlandıysan, şu acı hiçbir şey olmalı senin için."

"Üzgünüm Ayşecik ama," dedi Koza gözleri hâlâ kapalı bir şekilde dişlerini sıkarak, "küçük bir çocukken acıya daha dayanıklıydım, yaşlandıkça çekilmez bir hal alıyor."

"Yaşlı olduğunu kabul ediyorsun yani?" Hem acısını unutturmak hem de onun taktiğini kullanıp aklını dağıtmak için onu dalgaya aldım. "O zaman artık böyle şeylerle uğraşmayı bırakıp çoluğa çocuğa karış, gidip Balıkesir'e yerleş ve domates patlıcan yetiştir. Sana çok yakışır."

"Çoluğa çocuğa karışmak mı?" Gözlerini açtı ve şaşkınlıkla bana baktı, şaka yapmıştım fakat bunu ciddiye almıştı; Yankı ve Koza bazen dünyanın en zeki salakları olabiliyorlardı. "Beni baba olarak düşünebiliyor musun?"

Dudaklarımı büktüm ve pamuğu uzaklaştırıp çöpün içine attım. "Neden olmasın? İki tane erkek çocuğun olsa ve onlara gözlerini kırpmadan adam öldürmeyi öğretsen sonra onlar da büyüyünce," Koza'nın ağzını taklit ettim, "intikam alacağım, herkesi mahvedeceğim, ben bu ülkenin hâkimiyim," güldüm, "diye dolaşsalar fena mı olurdu?"

Koza da güldü. "Ülkenin hâkimi mi?" Dilini damağına vurdu. "Kırılıyorum, ben dünyanın hâkimiyim." Gözlerini tavana çevirdi, yavaşça hareket ederek yüzünü buruşturdu.

"Gerçekten," dedim neden sorduğumu bilmeyerek. "Kendini hiç çoluğa çocuğa karışmış, yanında karın varken hayal etmedin mi? Her şeyden vazgeçmişsin ve mutlu bir hayatın olmuş. Bunun hayali bile bazen bir insana huzur verebilir."

"Çok fazla film izliyorsun, Ayşecik," dedi Koza tavana bakmaya devam ederek. "Gerçek hayatta mutlu bir aile yoktur, mutlu anne babalar da yoktur ve mutlu çocuklar da yoktur."

"Vardır."

"Yoktur."

"Vardır."

"Yoktur." Güldü, öfkeyle ona baktım ve pamuğa ilacı sürüp sertçe omzuna dokundurdum. Acıyla inlemesini umursamadan aynı şekilde devam ettim.

"Tamam," dedi Koza bir elini teslim oluyormuş gibi kaldırarak. "İleride kullanacağın bir itiraf olsun ve bu konuşmamızı bir daha ikimiz de tekrar etmeyelim." İşaret parmağını kaldırdı. "Bazen hayal ediyorum." Yüzüm yumuşadığında bunu fark etse de bana bakmamaya devam etti. "Senin düşündüğünün aksine erkek çocuğu değil, kız çocuğu isterim hatta bir keresinde rüyamda görmüştüm." Bakışları bana döndü ve hevesle anlatmaya başladı. "Yeşil gözleri vardı, sarı saçları. Hayatımda gördüğüm en güzel ikinci kız çocuğuydu." İkinci kız çocuğu. "O günden sonra bir kızım olsa nasıl olabileceğini düşündüm ama sonra hayal kurmak Koza'ya yakışmaz, deyip vazgeçtim. Çünkü ben neyin hayalini kurduysam, o mahvoldu." Cevap vermek için dudaklarımı araladığımda gözlerini bana çevirdi. "Sen çok film izleyen bir Ayşecik olduğun için kesin böyle hayallerin vardır."

Ona hiçbir şeyi anlatma, dedi bir tarafım. *Bunu hak etmiyor, sana karşı her şeyi kullanabilir*, diye mırıldandı ve Işık'ın o cümleleri kulaklarımda çınladı. İnsanların zaaflarına oynuyordu, hiç ummadıkları anlarda onları kıskıvrak yakalıyordu ve ben şu an en güçsüz anımdaydım ama öyle içten bakıyordu ki ilk defa, Koza'ya inanmasam bile eğer gerçekten benim ağabeyimse onunla bir şeyler paylaşmadan ölmek istemedim.

"Eskiden öyle hayallerim hiç yoktu," dedim pamuğu omzuna yeniden sürerek ama büyük bir dikkatle beni dinliyordu. "Çünkü hep öleceğimi düşünüyordum."

"Öleceğini mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet, her gece yatmadan önce öleceğim anı hayal ederek uyuyordum, bu intihar düşüncesi değil, bir gün öleceğinin farkında olmak. On sekiz yaşındaki Helin'e bu yaşa kadar geleceğini söylesek kahkaha atardı ama yaşıyorum işte." Omzumu kaldırıp indirdim. "Sonra bir şeyler değişti, hayal kurmaya başladım." Hevesle gözlerimi açtım ve ona baktım. "Biliyor musun, ben de bir keresinde rüyamda evlendiğimi gördüm, başı çok güzeldi, sonu mahvoldu ama evleniyordum. O günden sonra hayal kurmaya başladım. Sanırım bir erkek bir de kız çocuğu isterim; oğlumu öyle güzel yetiştiririm ki kimsenin kılına zarar vermez, kızımı öyle güçlü büyütürüm ki kimse onu ezip geçemez." Yutkundum ve hızla devam ettim. "Mesela onlara ilk öğreteceğim şey bisiklet sürmek olur çünkü ben hiç öğrenemedim, masallar okurum, istedikleri yemekleri

yaparım." Güldüm. "Sevgilileriyle tanışırım, onları yemeğe davet ederim. Sonra sevgililerini kıskanırım, onları ayırmaya çalışırım..."

Bir anda susup ne yaptığımı sorguladım çünkü kendime bile itiraf edemediklerimi, Koza'ya anlatıyordum. O da bunu fark etti fakat belli etmeyerek, "Peki ya babaları?" dedi sanki hayallerimdeki adamı bilmiyormuş gibi. "O bu arada ne yapıyor? Birasını içip bıçağın ucundaki elmasını mı yiyor?"

İtiraf etmekten çekinmedim. "Bir baba nasıl olur, hiç bilmiyorum, o yüzden hayal edemiyorum." Bugün hissettiğim bütün duygular açığa çıktı. Başımı önüme doğru eğdiğimde eksikliğini hissettiğim o duyguyu Koza'dan gizleyemedim. "Bunu bugün fark ettim. O adamı gördüğümde onu hiç hayal etmediğimi fark ettim, hiç düşünmediğimi hatta hiç kızmadığımı. Ben kendimin annesi olabildim ama hiçbir zaman kendimin babası olamadım, bu yüzden bilmiyorum."

Sesim titredi, bunu gizleyemedim ama o buna aldırış etmeden, "Yankı dünyanın en iyi babası olur," dedi kısık bir sesle. "Bir baba nasıl olur ben de bilmiyorum hatta hiçbirimiz bilmiyoruzdur ama Yankı çok iyi bir baba olur." Başımı kaldırdığımda gözümden bir damla yaş aktı fakat hızlı bir şekilde elimin tersiyle silip yeni bir pamuğa ilaç sürdüm. "Ayrıca," dedi, "bunu söylediğim için birkaç saat sonra çok pişman olacağım ama o da seninle böyle hayaller kuruyor."

Gözlerim açıldı. "Sana bunu mu anlattı?" Şaşkınlığımı atlatamadım. "Siz gerçekten düşman olduğunuza emin misiniz yoksa el ele verip hepimizi kandırıyor musunuz?"

Söylediğime cevap vermedi ama yüzündeki o gülümsemeyle gözlerimin içine bakıp, "Sana bir babanın nasıl olduğunu anlatmak isterdim," dedi. "Çünkü ben hayalini çok kurdum. Benim için baba demek güç demek. Öyle bir güç ki, sana zarar vermez, sana gelecek zararlara göğüs germek yerine sana göğüs germeyi öğretir. Bak bir baba..."

Başımı omzuma doğru yatırdım, acıyla gülümseyip, "Koza," diye mırıldandım. "Bunun için çok geç kaldın. Ufacık bir çocukken bana bir babanın nasıl olduğunu anlatabilirdin, ben de sana inanırdım ama yetişkin bir kadınken ve kendimi bu şekilde büyütmüşken, anlattığın baba değil, gördüğüm baba Sadık Orhan'dan ibaret kalacak."

Yüzündeki gülümsemesi donuklaştı. "Ben de çocuktum," dedi sanki bu dünyanın en çaresiz cümlesiymiş gibi. "Ufacık bir çocuk abin olabilir, ufacık bir çocuk baban olabilir. Dinle, ufacık bir çocuk ailen de olabilir ama ufacık bir çocuk seni bütün kötülüklerden koruyamaz ve o kötülükler bir çocuğu mahvedebilir. Mahvolan bir çocuk kimseyi iyi

edemez." Başını aşağı yukarı salladı. "Ben de çocuktum, Helin. Koza da çocuktu."

"Büyüdün." Acımasız görünebilirdim ama ilk kez, ondan hesap sormayı değil, beni görmesini istiyordum. "Büyüdük. Ama sen hâlâ aynısın, hiç değişmemişsin ve ben artık korunmaya muhtaç bir çocuk değilim."

"Kendimi bir yerden sonra, birilerinden ayrıldıktan sonra yanlış büyütmüşüm demek ki," dedi boş bulunup. Maskesi yok gibiydi hatta öylesine yalın konuşuyordu ki benimle, karşımda ufacık bir erkek çocuğu varmış gibi hissetmiştim. "Yalnız kalmışım, kendime böyle büyümeyi öğretmişim demek ki. Yanlış büyümüşüm, Helin. Kendi kendimin yanlışı olmuşum demek ki."

"Ama ben de çocuktum ve senin gibi düşünmüyorum. Benim o yaşıma rağmen saracak kocaman kollarım vardı." Kendimi işaret ettim. "Ufacık bir çocuk abim olabilirdi. Ufacık bir çocuk babam olabilirdi. Ufacık bir çocuk ailem de olabilirdi ve ben onu her şeye rağmen bütün kötülüklerden koruyabilirdim, eğer elimi tutsaydı. Mahvolduğu yerde ben onun ablası olurdum, ben onun annesi olurdum, ben onun ailesi olurdum." Başımı iki yana salladım. "İşte aramızdaki fark bu."

"Ama büyüdük işte ve her şey için çok geç," diyerek bakışlarını tavana çevirdi. "Bazı şeyler sadece hayallerde kalır, kendimi böyle kötü büyütmüşken zaten bir baba olarak çocuğumu da iyi büyütemem."

Dayanamadım. "Hayalindeki çocuk Işık'a benziyor." Hareket bile etmedi. "Benim için her şey geç olabilir ama Işık konusunda duygularını dinlemeyi dene. Ona bakışlarını görüyorum."

"Abartma," dedi göz ucuyla bakıp. "Sadece çok güzel, o kadar."

"Hayalinde Işık'la evlendiğini ve ondan çocukların olduğunu itiraf etmek bu kadar mı zor Koza? İndir duvarlarını, senin de içinde bir Yeşilçam karakteri var."

Gülümsemedi hatta bakışları kısıldığında aklından ne geçiyorsa bu onun yutkunmasına neden oldu. Gözleri bana kaydı, gördüğüm saf pişmanlıktı. "Nil için çocuklarının olduğunun hayallerini günlerce bile kurabilirim, bundan çekinmem," dedi. "Bütün hayallerimi bunun için ayırabilirim çünkü elinden en çok istediği şey alındı." Ardından omzunu kaldırıp indirdi ve acıyla yutkundu çünkü fizikseldi, ruhsal olması canımı şu an çok yakardı. "Ama o hayallerin içine kendimi koyamam, bu ona haksızlık olur."

"Koza," dedim pamuğa yeni ilacı sürerken. "Maske takmaktan vazgeç. Bu konuşan adam, gerçek sensin. Eğer maske takmaktan vazgeçersen, o zaman gerçeğini herkes görebilir."

"Safsın, Helin," diyerek konuyu değiştirdi. "Bazen öyle bir vicdanını dinliyorsun ki insanları tanıyamıyorsun, belki de bu gördüğün adam maske takıyordur, nereden biliyorsun?"

"Öyle olsun." Onunla tartışmayacaktım, onu sorgulamayacaktım. Omzuna ilacı sürerken, aklımdan geçen bütün soruları yuttum çünkü ona artık soru da sormayacaktım. O Koza'ydı.

"Odanın içi çok sıcak," dedi üzerimdeki cekete bakarak. "Çıkarsana onu artık."

Parmaklarım duraksadı ama belli etmemeye devam ederek, "Kırgınlık var üzerimde, hasta olacağım bence," dedim. "Çok üşüyorum."

Koza, bir anda diğer eliyle çenemi kavradı ve başımı kaldırdı. "Bil diye söylüyorum, çirkin küçük kardeşim," dedi. "Seni o herife vermeyeceğim ve eski zamanlarınız bitti."

"Sana karışma hakkını kim veriyor ki?"

"Ortak kanımız."

"İğrençsin, Koza," dedim kusma sesi çıkararak. "İğrenç. Töre dizisi mi çekiyorsun? Koza Arkın olduğunda çok daha iyiydin. Ayrıca ben istediğim her şeyi yapabilirim, bana karışamazsın. İstersem ondan on çocuk yaparım, bu benim hayatım."

"On çocuk mu?" Eliyle alnına vurdu. "On tane Sonuncu mu?" Başını iki yana salladı. "Kâbus mu bu? Siz artık yan yana bile gelmemelisiniz."

"Neden öyle diyorsun ki?"

"Düşünsene Sonuncu'nun çocukları olmuş, hepsi filozof gibi ortada dolanıyor, sırf bu görüntü yüzünden bile seni ona vermemem lazım." Dalga geçiyordu ama bundan fazlasıyla keyif alıyordu. Yankı'nın bakışlarını ve sesini taklit ederek, "Yankıcan oğlum, beş yaşında olman, beş ciltlik ansiklopedi okumana engel değil. Say bakalım dünyadaki bütün gölleri, akarsuları, denizleri." Çenesini kaldırdı. "Helinhan kızım, dört yaşındasın ama lütfen şu integral sorusunu çözer misin? Bu şekilde olmaz. Ayrıca trigonometri dünyanın en basit konusudur."

Kendimi tutamayıp yüksek bir kahkaha atıp, "Yankıcan mı?" dedim. "Helinhan mı?" Öyle bir kahkaha atıyordum ki uzun zamandır böyle gülmemiştim.

"Çocuklar yüz değil doksan sekiz alsa serumla hastaneye götürürler Sonuncu'yu." Daha büyük bir kahkaha attım. "Mükemmeliyetçi

pezevenk, küçükken de böyleydi. Doksan dokuz alınca tebeşir tozu içer, kendisini hasta ederdi, doksan beş alsa direkt bileklerini keserdi."

"Şaka yapıyorsun!" deyip başımı iki yana salladım ama bir yandan da kahkaha atmaya devam ediyordum.

"Aynı ilkokula gidiyorduk ama Önder beni diğerlerinden ayrı bir yerde büyüttüğü için Sonuncu akşamları benim yanıma kaçar, beraber ders çalışırdık," dedi gülümseyerek. "Onun dirsekleri çürürdü, doksan dokuz alırdı ben bir kere okuduğumla yüz alırdım, kıskançlıktan komaya girerdi. Hiç itiraf etmedim ama hep kopya çekerek yüz alırdım. Şimdi duysa bir de bu yüzden bana düşman olur." Kahkahama eşlik etti ve ikimizin de sesi odayı doldurdu.

Diğer odanın kapısı açıldığında kahkaha atarak o tarafa baktım ve Işık'la Mutlu'yu gördüm. İkisi de bize şaşkınlıkla bakarken gülüşümü durduramıyordum. "Nasıl," dedim kahkahamın arasından. "Yankı? Dikiş," kahkahaya devam ettim, "attınız mı?"

İkisi de bir deliyi izliyormuş gibi bana bakarken, "Evet," dediler duraksayıp. "Sen iyi misin?" Kaşları çatıldı Işık'ın. "Yoksa bir sinir harbi mi?" Kollarını önünde bağladı, Koza'ya ters bir şekilde baktı. "Ne dedin kıza yine?"

"Hayır hayır, o bir şey yapmadı," deyip çöktüğüm yerden kalktım ve zorlukla gülüşümü durdurup içeride uzanan ve gözleri kapalı olan Yankı'ya baktım. "Nasıl? Bir sıkıntı yok, değil mi?"

Benim kalktığım yere oturdu Işık, Mutlu da Koza'nın ayaklarını itekleyerek oraya yerleşti. İkisini yalnız bırakmayacaktı. "İyi," dedi Işık başını aşağı yukarı sallayarak. "Sabaha kadar birisinin başında beklemesi gerekiyor sadece ve bunu senin yapacağından hiç şüphem yok."

"Benim de mi öyle?" diye sordu Koza ben odaya doğru yürürken.

"Evet."

"Peki, kim benim başımda bekleyecek?"

"Elbette ben kelebeğim," diye lafa atlayan Mutlu beni bir kez daha güldürdü. "Sen kimi düşünmüştün?"

"Nil," dedi ben odadan içeriye girerken. "Bazen keşke annemin karnında kalsaydı diyor musun bu çocuk için?"

Koza'nın yüzüne baka baka sürgülü kapıyı kapattığımda son gördüğüm çatılmış kaşlarıydı.

Yankı uyuyor gibi görünüyordu, bu yüzden sessizce hareket edip köşedeki çantaya doğru ilerledim ve üzerimdeki ceketi çıkardım. Elbisenin sırtındaki yırtık, oda sıcak olsa da tenime soğuk bir ürperti doldurmasına neden oldu. Elbiseyi omuzlarımdan yavaşça sıyırırken kalçamdan

zorlukla aşağıya indirdim ve eğilip çantanın içinden Yankı'ya ait siyah bir tişört aldım.

"Bayıldım bu görüntüye," dedi Yankı bir anda. "Güzel, heybetli, görkemli." Korkuyla irkilip ellerimle göğüslerimi kapatıp ona döndüm fakat onun gözleri vücudumda dolanıyordu.

"Uyuyorsun sanıyordum," dedim tişörtü direkt olarak üzerime tutarak. Aniden olmasaydı belki böyle utanmazdım fakat şu an yanaklarıma ateşin dolduğunu hissediyordum. Beni baştan aşağı süzdü sonra öyle yavaş ve sindire sindire gözlerime ulaştı ki daha fazla hissedemezmişim gibi o ateş bütün vücudumda dağıldı.

"Uyurken bile kokusunu alacağım bir vücudun var bence," dedi gülümseyerek. Hızlı bir şekilde tişörtü üzerime geçirip elime geçen ilk eşofmanı da altıma giydim. Bu da Yankı'ya aitti ve belimden düşüyordu. "Şu an belimden aşağısı iğneden dolayı uyuşmuş durumda ama neyse ki gözlerim hâlâ yerinde."

"Kendini nasıl hissediyorsun?" dedim yatağa doğru yaklaşıp lafı değiştirerek. "Ağrı kesici içmek ister misin?"

"Alkol," dedi parmaklarını şakaklarına bastırıp gözlerini kapatarak. "Birazdan getirirler."

Tek ayağımın üzerinde durup etrafıma baktım sonra yatağın köşesine oturup gözlerimi kıstım. Sargılı bacağı çarşafın dışında duruyordu, göğsü çıplaktı ve onun da göğüs kafesinde Koza'da olduğu gibi izler vardı. Bu sefer kürekkemiğindeki dövmesini açıkça görebiliyordum, onu tanıdım tanıyalı ilk defa gözlerimin önündeydi.

Şekli dikkatli bir şekilde incelerken bakışlarımı fark etti. "Daha önce görmemiş miydin?" diye sordu.

"Görmüştüm ama inceleyememiştim," diye mırıldandım ve yatağa yüzüstü uzanıp ellerimi çeneme yerleştirdim, ayaklarımı havaya kaldırdım. "Dövmenin anlamı ne?"

Uzun bir çizgi, çizgi simsiyahtı fakat çizginin üzerinde damla gibi bir figür vardı içi maviye boyanmıştı. Gözyaşı? Sanmıyordum. "Bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Gözyaşı?" dedim kaşlarımı çatarak. "Ama bu çok saçma olur."

Yankı güldü. "Biraz öyle oldu."

"Çok merak ettim," dedim ayaklarımı hareket ettirerek. "Söylemeyecek misin?"

Elini dövmeye dokundurdu ve kaşlarını kaldırdı. "Aslında altında başka bir dövme vardı ama onu sildirip bunu yaptırdım çünkü insanın

fikirleri değişebiliyor." Nefes verirken düşünceliydi. "Ablam ben küçükken..." Tam o sırada kapı çaldı ve Işık kapıdan seslendi. "Gel," dedi Yankı sakin bir sesle. Işık yavaşça kapıyı açtı ve elindeki beş viski şişesinin üç tanesini yatağın köşesine bıraktı. Geriye kalan iki şişeyi Koza'ya götürmek için hiçbir şey söylemeden çıkarken, o aralıkta bile başını eğip bizi incelemeye çalışan Koza'yı ve Mutlu'yu gördüm. Onlara baktığımı görünce Mutlu gözlerini kaçırdı ama Koza bakmaya devam etti; Mutlu ise onun önünü kapattı.

Işık kapıyı kapattığında, "Koza gözlerini bizim üzerimizden alamıyor," diye mırıldandı düşünceli bir sesle. "Kafayı bize takmış durumda."

"Yankıcan ve Helinhan'dan korkuyor."

"Ha?"

"Anlat," dedim konunun üzerinde durmayarak. "Ablan sen küçükken?"

Nefesini verdi ve bir kez daha dövmesine baktı. "Ablam ben küçükken bana dört yapraklı yoncanın ailemizi simgelediğini söylerdi," dedi omzunu kaldırıp indirerek. "Dört yapraktan her biri bir şeyi ifade eder: Birinci yaprak *umut*, ikinci yaprak *inanç*, üçüncüsü *sevgi* ve dördüncüsü *iyi şanstır*. Benim umut olduğumu söylerdi, ona umut olmuşum. Babama iyi şans derdi, anneme inanç, kendisine ise sevgi." Sesinin tonu değişti. "Annem ve babam hiçbir zaman bunları hak etmedi ama insan nasıl isterse öyle hayal ediyor." Parmakları biraz daha dolaştı dövmenin üzerinde. "O öldükten sonra dört yapraklı yoncaya inancım bitti ama sonra," gözleri bana döndü, "birisiyle tanıştım. O yoncaya inancım yeniden başladı. Ben de bu dövmeyi yaptırdım. Tek yaprak var, beni simgeliyor, sonra yanına üç yaprak daha eklenecek eğer bir gün ailem olursa." Kaşları çatıldı. "Yani öyle olması gerekiyor. Bir anlık yaptırdım." Bakışlarını kaçırdı, etrafa baktı. "Yani öyle işte. Tek yaprak olarak da kalabilir bu. Bilmiyorum." Elini saçlarına geçirdi ve burnunu kaşıdı. "Her neyse."

Hayranlıkla ona bakıp, "Çok güzel," dedim gözlerimi açarak. "Çok anlamlı." Dövmeyi uzun uzun izledim ve Koza'nın bana az önce söylediklerini ve iki çocuk hayalimi hatırladığımda gülümsemeden edemedim. "Ama Yonca yeşil olmaz mı? Bu yaprak neden mavi?"

Yutkundu. Alt dudağını içeriye doğru kıvırdığında arada sırada ona uğrayan utanç duygusunu gördüm. "Yaprakları, ait olan kişilerin en sevdikleri renklere boyatacağım." Utancını gizlemek konusunda oldukça başarılıydı. "Benim rengim mavi çünkü sen bana en çok mavi rengin yakıştığını söyledin," dedi kısık bir sesle. "Ben de o renge boyattım."

"Yankı," dediğimde başımı yana doğru yatırdım ve aklıma ilk gelen cümleyi söyledim. "Bu çok," kelimeleri toparlayamadım, "bu çok

güzel. Bu çok anlamlı. Ben," nefesimi verdim, "hayran kaldım. Teşekkür ederim."

"Ve ben bu yapraktaki umut," dedi derinden gelen bir sesle. "*Umut.* Hep umut olacağım."

"Sen umut," dedim gözlerinin içine bakarak. "Hep umut olacaksın." Yatakta ona doğru yaklaştım ve yavaşça başımı karnına yasladım. "Benim umudum oldun. Her zaman başka bir yol vardır, dersin Yankı. Bu cümle umut oldu. Bu cümle sensin. *Sen umutsun.*"

Bana öyle anlamlı baktı ki sanki hep bunu duymak istiyor gibiydi ya da ablasından sonra belki de ona bunu söyleyen ilk kişi bendim. Eli saçlarıma uzandı, yüzüme gelen birkaç tutamı uzaklaştırdı ve yavaşça yüzümü severken, "Bunu bana arada söyle, olur mu?" dedi başını sallayıp. "Bana hep umut olduğumu hatırlat."

"Sana bunu her gece uyumadan önce söyleyeceğim, söz veriyorum," dedim. "Sana hep umut olduğunu hatırlatacağım." Gözleri gözlerimin içine büyük bir hayranlıkla daldı, en içten gülümsemesi dudaklarına kondu.

"Bazen," dedi, beni öpmek için eğilmeye çalıştı fakat onu yormadan başımı kaldırdım. "Seni hak edecek ne yaptığımı sorguluyorum." Dudakları alnımı buldu, uzunca öptü sonra burnumun ucundan öptü ardından dudaklarıma ufak bir öpücük bıraktı. "Bazen," dedi bir kez daha. "Seni hak etmek için daha başka ne yapabilirim diye düşünüyorum." Yutkundu, parmakları tüy kadar hafif bir şekilde çeneme tutundu. "Ama hep," dedi bu kez. "Bir an bile şüphe etmeden, pişman olmadan, sana her baktığımda iyi ki diyorum." Dudaklarıma bir kez daha dudaklarını bastırdı, içten bir şekilde nefesini vererek öptü, diğer eli saçlarımda gezindi. Geriye doğru çekildiğinde turkuaz gözleri bütün duygularıyla bana bakıyordu. "Helin, her şey sana Helin. Her şeyim sana."

Elim çenemde duran eline doğru kaydı ve avcunun içini öpüp, "Bu cümleler umut olduğunu söylediğim için mi?" diye sordum sonra gözlerinin içindeki o anlamsız kederi silmek için güldüm. "Yoksa Işık, iğnenin içine romantiklik iksiri mi koydu?"

Bu onu güldürdü, geriye doğru çekildiğinde başımı yeniden karnına yasladım ve göğüs kafesinde iki parmağımı yürüyormuş gibi hareket ettirerek, "Ayrıca," dedim. "Bir eşin ve iki çocuğun olacak demek mi bu? Hangisi sevgi, hangisi iyi şans, hangisi inanç olacak acaba?" Kaşlarım çatıldı. "Bir de onların da mı sevdikleri renkleri yaptıracaksın?"

"Hımm," dedi eli yeniden saçlarımı bulduğunda. "Çocuklarımın belki sevdiği renkleri yaparım ama eşime benim ona yakıştırdığım renk daha iyi olur." Gülümsediğini hissettim, karnı hareket etti. "Mesela siyah. Çok iyi değil mi?"

Gözlerimi yüzüne çevirdim ve keyifli gülümsemesini izlerken kaşlarımı çattım. "O eşine söyle," dedim kızgınlıkla. "Siyah herkese yakışmaz." Sonra karnına tırnaklarımı sürttüm. "Ayrıca bu iğnenin içinde sadece romantiklik yoktu sanırım, hani uyuşmuştun sen?"

"Bir görsen kafamın içini," alt dudağını dişledi, "hayali bile çok başka o siyahların. Ah şu gözlerim bir görseydi." Kaşlarım daha fazla çatıldı. "Elbet bir gün, elbet."

"Sapık herifin tekisin," diye hırladım.

"İğneden, güzelim," dedi göz kırparak. "Ayrıca bütün kitaplarda yazar bu, liderler altlarındaki kişilere sapıklık..."

"Ay!" diye bağırdım ve bir kulağımı karnına yaslarken elimle de kulağımı kapattım. "Lütfen bunu yapma! Hayır! İmdat!"

İçeriden Mutlu'nun bağırışlarının sesi geldiğinde Işık, onu susturmaya çalışıyordu. İkimiz de içeriden gelen sesleri dinledik. Düşündüğümüzden daha uzun sürdü sessizliğimiz. Yankı elini saçlarımda dolaştırdı, ben parmaklarımı onun göğüs kafesinde. İkimiz de uzun bir süre sustuk ve suskunluk beni bugünü düşünmeye itti. Yankı da bunu anlamış olacak ki parmakları duraksadı. "Bugün çok güçlüydün," dedi başını sallayıp. "Ama sana bir tercih hakkı sunulduğu zaman bir daha kendinden vazgeçme, bunu istemiyorum."

"Kimden vazgeçmeliydim?" diye sordum. "Sen mi?" Nefesimi verdim. "Koza mı?" Kaşları düz bir çizgi halini aldı. "Kimse benim yüzümden zarar görmemeliydi ayrıca o adam cesaretsizin teki, beni öldüremezdi."

"Yine de çok güçlüydün." Başını aşağı yukarı salladı.

"Güçlü değil, hissizdim." Bakışlarımı ona çevirdim ve aklımdan geçenleri kendimle konuşmadan ona anlattım. "Çünkü hiçbir zaman babamı düşünmemiştim, bu bana sürpriz değildi. O benim için bir yabancıydı, öfke bile hissetmedim, biliyor musun? Boşluktu." Gözlerimi kapattım. "Orada, bir yerlerde gölgesi bile hiç olmadı. Böyle bir sürpriz olduğunu bilseydim, önceden bana söylemeni isterdim çünkü buraya kadar gelmemize gerek kalmazdı."

"Mutlu edeceğini düşünmemiştim aslında," dedi düşünceli bir sesle. "Sadece insanın gerçekleri öğrenmesi içini rahatlatıyor. Sen de gerçeğinle yüzleştin." Parmağı alnımda dolaştı. "Ve o adam seni bırakmayacak, Helin. Bugün bunu gözlerinde gördüm. O adam seni asla bırakmayacak."

"Cehennemin dibine kadar yolu var, Yankı," dedim umursamazlıkla. "Hayatımda yeri bile olamaz."

"Onu dinlemeyi hiç düşünmedin mi?"

"Neyi dinleyeceğim ki?"

"Belki bir nedeni vardır," diye mırıldandı. "Belki seni bırakmasının geçerli bir nedeni..."

"Hiçbir anne ve babanın çocuğunu bırakmasının geçerli bir nedeni olamaz." Lafını ağzına tıktığımda dudaklarını birbirine bastırdı ve suskunluğunu korudu. "Ve buraya gelmemizin tek nedeninin o adam olmadığının da farkındayım."

Bu konunun açılacağının bilincinde olarak elini yüzümden çekti ve Işık'ın yatağa bıraktığı viski şişelerinden bir tanesini eline alıp kapağını açtı, kafasına dikti. Onu izledim ama o bana bakmadı bile. "Ekip'in ödemesi gereken bir bedel vardı," dedi Yankı dürüstçe. "Bu intikam benim değil, Işık'ın intikamıydı."

"Bu sadece kendini kandırmaktır," diye fısıldadım ve uzanıp çenesini tuttum, gözlerinin gözlerime çevrilmesine neden oldum. "Sen Koza'nın elinden gücünü almak istedin."

"Koza'nın gücü hiçbir zaman başkaları olmaz." Gözleri kısıldı. "Ama onun senelerdir inşa ettiği evini yıkmak benim için zor olmadı çünkü kendisi de aynı şeyi yapardı." İkisi de bir anda birbirine nasıl böyle kinlenebiliyordu? "Ve yaptı da. O gün, o akşam, tek istediği bizi bitirmekti."

"Yankı." Başımı doğrulttum, elimi çenesinden çektim. "Koza'nın inşa ettiği o evde ben bir süre kaldım, o ev bana yuva olmadı ama hayatımı verdi, o evdeki insanların bana iyiliği dokunmuştu. Yıktığın sadece Koza'nın evi değildi, benim de evimdi. En azından öncesinde bunu bana söyleyebilirdin çünkü bugün iki sürprizle karşılaştım."

"Neden söylemediğim şu cümlelerinden çok açık değil mi?" diye sordu. "Ve Caner'i serbest bırakarak neden söylememem gerektiğine kanıt göstermedin mi?" Şifonyerin üzerindeki sigara paketinden bir tane çıkarıp dudaklarının arasına koyduğu anda onu geri aldım. Bu sefer alkol şişesini kafasına dikti. "Şimdi sence de çok açık değil mi seni neden bir şeylerden uzak tuttuğum?" Çenesiyle kapıyı gösterdi. "İçerideki adam, Koza. O senin geçmişin ve ben senin gözlerinin içine bakarak, seninle beraber hareket ederek o adamı bitiremem. Daha Caner'e bile izin vermiyorsun."

"Bu da kendini kandırmak," dedim gülerek. "Koza'yı hiçbir zaman bitirmeyeceksin çünkü onu öyle çok seviyorsun, öyle çok aileden görüyorsun ki... Hatta Koza da seni bitiremeyecek çünkü o da seni çok seviyor. İkiniz de kendinizi kandırıyorsunuz." Yatakta oturur bir pozisyona geçtim ve şişeyi elinden alıp ufak bir yudum içtim, viski oldukça

acıydı. "Caner'i serbest bıraktığım için bana kızgın olduğunu biliyorum ama yine olsa yine aynı şeyi yaparım." Sessizliğini korudu ve yüzüme bakmaya devam etti. "Fakat bu saatten sonra benim de kendime göre planlarım olacak ve sen de hiçbirinden haberdar olamayacaksın."

"Gitmek gibi mi?" diye sordu. Sesinde acı var mıydı, anlayamıyordum ama gözlerine karanlık çöktü. Bu kez de ben hiçbir cevap vermeden yüzüne baktım. "Helin, gitmek gibi mi?"

Kapı bir anda açılıp içeriye Koza daldığında ikimizin de bakışları kapıya doğru döndü. Bizi uzun bir süre inceledi, ardından odanın içindeki koltuğa hiçbir şey yokmuş, çok normal bir şeymiş gibi ilerledi. Hemen arkasından Işık da içeri girdiğinde başını iki yana sallayıp nefesini verdi. Koza koltuğu altından çekerek iki kişilik hale getirdi sonra yastığı düzeltip omzunda sargısıyla dikkatli bir şekilde uzandı. Şaşkınlıkla onu izlerken Işık'a eliyle gel işareti yapmayı ihmal etmedi.

"Ne oluyor ulan?" dedi Yankı Koza'ya bakarak. "Ne yapıyorsun?"

"İkinizin de gece saat başı kalkması gerekiyor," dedi Işık. "Fakat Koza burada uyumak istediğini söyledi, saat başı seninle kalkarsa canı sıkılmayacakmış."

"Mutlu nerede?" diye sordum. "İçeride de koltuk yok muydu?"

"İçeride, koltukta uyuyakaldı," dedi Işık ve işaret parmağını dudaklarına yaslayıp koltuğa doğru ilerledi. Koza'nın hemen yanına oturduğunda ve bağdaş kurduğunda dördümüz de birbirimize kocaman gözlerle bakıyorduk. Işık ne ara üzerini değiştirip en havalı pijamalarını giymişti? Gerçekten bu kız yeni gelin gibi dolanmaktan ne zaman vazgeçecekti?

"Sen iyice saçmalamaya başladın," dedi Yankı çenesiyle Koza'yı işaret ederek. "Derdin ne?"

"Yankıcan ve Helinhan," dedi onu tiye alarak.

"Ne?" dedi Işık'la Yankı aynı anda.

"Uyu Sonuncu," dedi gözlerini kapatıp. "Yarın bugün gibi olmayacak, konuşacaklarımız var."

"Bence de artık uyuyun," dedi Işık yorgun bir sesle. "Bugün çok hızlıydı, hiçbir şeyi atlatamadık, yarın zor bir gün olacak ve ikinizin de uyuşması geçince acıları katlanacak."

Yankı ağzının içinde bir şeyler geveleyerek elindeki viski şişesinden daha büyük yudumlar içti ve bitirdiğinde yüzünü ekşitip yanındaki lambanın düğmesine uzandı. Ben de diğer tarafta kalan düğmeye uzandığımda Koza, "Açık kalsın," dedi sakin bir sesle. "Karanlık beni korkutuyor. Gözlerimi açtığımda hep sizi görmek isterim, amacım dikizlemek değil."

"Koza, kapa o çeneni," dedi Yankı kaşlarını çatarak. "Bokunu çıkardın artık, karanlıktan korkmadığını biliyoruz. Kendi kendine eğleniyorsun, senden başka eğlenen yok."

"Vah vah," dedi Koza. "Eğlenmemene o kadar çok üzüldüm ki, kalbim acıdı."

"Başlamayın," dedim elimle alnıma vurarak. "Uyuyun."

Uzanıp yine de ışığı kapattığımda odanın içine karanlık doldu. Ardından Işık, "Helin nöbetleşe uyuyalım, olur mu?" dedi. "Şimdi ben uyuyayım, bir saat sonra da sen uyursun."

"Olur, tabii ki," dedim Işık'a.

Yankı, kolunu benim tarafıma doğru açıp beni yanına davet ettiğinde pencereden vuran ışık direkt bizi aydınlatıyordu ve görüneceğimizi biliyordum. Başımla Koza'yı işaret ettim, bizi izlediğine adım kadar emindim. Yankı, ne olacak dermiş gibi kafasını salladı ama ben omzumu kaldırıp indirdiğimde ağzından büyük bir nefes verip başını yastığa yasladı ve gözlerini kapattı.

Beş dakika boyunca odanın içinde sessizliği dinledim ardından duvardaki saatteki tik takları saymaya başladım, gözlerim gitgide karanlığa alışırken saatin de kaç olduğunu böylelikle görüyordum.

Tam on dakika sonra Koza'nın sesini duydum. "Uzun zamandır birileriyle uyumamıştım," dedi sakin bir sesle. "Başkalarının nefes sesini duymak güzel oluyormuş."

"Nasıl yani?" diye sordu Işık. "Hiç yanında uyuduğun bir kadın olmadı mı?"

"Ben birisinin yanında uyurken kendimi güvende hissetmem," diye karşılık verdi.

"Ama şu anda bu odada senden ayrı üç kişi var, Koza." Işık'ın keskin cümlesi Koza'ya ulaştığında çok kısa bir sessizlik daha oldu.

Nefesini verdi. "Uyuyacağımı kim söyledi, boşa nöbet tutuyorsunuz zaten." Hiçbirimiz ona cevap vermedik. Yankı'nın nefes sesi bile durakladı ama tam beş dakika sonra Koza'nın derin nefes seslerini duyduğumuzda gülümsedim.

Çocuksu ve kendisine bile göstermediği bir tarafı vardı. Bu tarafı oldukça masumdu.

"Uyudu," diye fısıldadı Işık bana doğru. "Ve uyuyacağını biliyordum."

Yankı'ya dönüp baktım ve pencereye baktığını gördüm. "Bugün Koza bambaşka birisi gibi," dedim şaşkınlığımı gizleyemeyerek.

"Hangisi gerçek, anlayamıyorum." Yankı hiçbir cevap vermedi, gözleri penceredeyken her ne düşünüyorsa kaşları çatıktı fakat o da yavaş yavaş kendini uykunun kollarına bıraktığında gözlerimi ondan bir an olsun ayırmadım.

Hikâyemin başı ve hikâyemin sonu.

Yankı'ya yaklaştım. Elim yüzünü buldu, parmaklarım yanağını okşadı ve kulağına eğildim: "*Sen umutsun* ve ben sana umut olduğunu her zaman hatırlatacağım. İyi geceler."

20.

GEÇMİŞ MEZARLIĞI

Bartu Sarca'nın güncesinden... ***14.02.2012***

Kalın urganı demire bağlarken gözlerimi ondan hiç ayıramadım çünkü bu onun intihar ipiydi, biliyordu.

"Öleceksin şeytan," dedim nefesimi vererek. Kalbimi yokladım. Ufacık bir pişmanlık bile hissetmeyecektim.

"Ama sen yaşamaya devam edeceksin," diye yanıt verdi. "Hem de beni hiç unutmadan."

"Seni unutacağım."

O ürkütücü gülümsemesi yüzünde yayıldı. "Ben hep orada olacağım, çocuk. Kâbuslarında."

Pişmanlık yoktu ama korkuyu yine de hissettim, hem de geçen onca zamana rağmen.

Onun ince boynunu urgana geçirdim, altındaki sandalyeyi itekledim ve karşımda işkence çekerek son nefesini vermesini bekledim. Korkmadım, yetmedi, bir kez daha nefes almasını sağladım sonra bir kez daha sandalyeyi itekledim.

Ona işkence çektirdim; o karşımda işkence çekerken keyifle izledim.

Son nefesini verdikten sonra arkamda muhtaç olduğum bir nefes sesini duydum.

Lâl, beni izliyordu ve benim değil ama onun gözlerinde korku vardı.

Bu gece uyudum.

Ama şeytan haklıydı.

O hâlâ kâbuslarımdaydı hem de artık yalnız değildim, Lâl'i de koruyamıyordum.

Şeytan artık ikimizi de her gece mahvediyordu.

"Birinci Sokak Nöbetçisi, Bartu Sarca"

Bembeyaz karların üzerinde uzanıyordum ve kalbimin olduğu yerden kan akıyordu.

Ellerimi iki yana açmıştım, bacaklarım yağan karın içine gömülmüştü ve yüzüme çarpan kar taneleri benim soluğumu kesmeye başlamıştı ama kendi kanımın kokusunu alabildiğim için hayatta kalmaya devam edebiliyordum.

Soğuktu, hava inanılmaz soğuktu ama o soğuk beni hayatta tutuyordu. Sıcak olsaydı kendimi belki de Tanrı'nın kollarında hissedip uyuyabilirdim ve ölürdüm ama öyle soğuktu ki buz kesmiştim.

Karlar, göğüs kafesimdeki kalbimin boşluğunu dolduruyordu, benim kalbim artık tamamen buz oluyordu.

Ama ben ölmüyordum.

Helin Aktan yine ölmüyordu, bir türlü ölemiyordu.

Ve ben ölmek de istemiyordum çünkü artık mutluydum. Bir hayatım vardı. Gerçekten bir hayatım vardı.

Helin Aktan sevmeyi öğrenmişti ama her şeyden önce, Helin Aktan sevildiğini hissetmişti.

Helin Aktan hayatının en mutlu günlerinde öldü.

Kendi hikâyemin son cümlesi bu olmamalıydı.

Çırpınmak istedim ama çırpınamadım, ellerimi kaldırıp kurtulmak istedim battığım yerden ama olmadı. Gömülüyordum, mezarım soğuktan bir kafes olacaktı; beni bu karların içinde belki de kimse bulamayacaktı.

Aklıma o geldi. İlk o geldi. Her zaman o geldi.

"Yankı," dedim gecenin karanlığında kurumuş dudaklarına bakarak. Gökyüzü simsiyahtı, ay görünmüyordu, karlar bembeyaz, yattığım yer ise kıpkırmızıydı. "Yankı," dedim bir kez daha. Öyle kısık sesle adını söyledim ki beni duyması imkânsızdı ama o öyle bir adamdı ki, sesimi hisseder sanıyordum. "*Ölüyorum.*"

Kulaklarıma uğultudan ve rüzgârın sesinden başka adım sesleri doldu. O korku vücudumdan öyle bir kalktı ki, kalbimi yerinden sökselerdi bile Yankı beni yaşatabilecekmiş gibi hissettim. Bunun adı güven miydi?

Helin Aktan, Yankı Sarca'yı sevdi, Yankı Sarca tarafından sevildi ve onu her şeyi olarak bildi. Helin Aktan bu hayatta sadece Yankı Sarca'ya güvendi.

Kendi hikâyemin son cümlesi böyle olsun, benim hikâyem böyle bitsin isterdim. Öleceksem bile bu cümle olmalıydı.

"Ölüyorsun, küçük kardeşim." Onun sesi. Koza'nın sesi. "Ölüyorsun ve yapayalnızsın." Onun yüzü. Yanımda dizlerinin üzerine çöktü. Altın rengi saçlarında kar taneleri vardı. Beni kaç dakikadır izliyordu?

"Koza," dedim zorlukla. "Ölüyorum." Başka hiçbir şey söyleyemedim, anlasın istedim.

"Ölüyorsun," dedi yüzündeki o umursamaz ifadeyle. "Ve inan bana, senin için yapabilecek hiçbir şeyim yok."

"Beni buradan çıkar." Kalkmak istedim ama sadece başımı çevirebildim. "Ben buraya gömüldüm."

Başını aşağı yukarı salladı onaylarmış gibi. "Sen buraya çoktan gömüldün." Sonra eli hiç ummadığım anda yüzüme uzandı, parmakları yüzüme dokundu. Hissedemedim çünkü lanet olsun ki çok soğuktu. "Sen zaten çoktan öldün."

Ölümden sonraki hayat bu muydu? Ateş var diyorlardı ama buz gibiydi. Benim azabım bu muydu? "Hayır," dedim inkâr ederek. "Yankı." Onun adını söylerken sesim yalvarır gibi çıktı.

Başka adım sesleri duydum ardından onun nefesini işittim. Evet, onu nefes sesinden bile tanıdım. İlk önce yanıma çöktü sonra çenesini havaya kaldırdı. Turkuaz gözleri, gözlerimin içine odaklandı ama... Yankı'nın da bir gözünün altında çarpı dövmesi vardı. Yüzümdeki gülümseme donuklaştı.

"Yankı," dedim soluk bir sesle. "Kurtar beni."

"Ölüyorsun." Koza ne diyorsa aynısını söyledi. "Ve inan senin için yapabileceğim hiçbir şey yok." Gözleri donuktu, korku bile yoktu. "Helin," dedi yüzüme yaklaşarak. "Sen çoktan öldün."

Karanlıktı, soğuktu, boğucuydu, gitgide gömülüyordum. "Hayır," dedim ama ağlayamadım bile. Canım yanmıyordu, buz kesmiştim. Bilincim gitgide kapanıyordu. "Burası neresi? Hiçbir şey hatırlamıyorum."

Koza ve Yankı birbirlerine baktılar. O an ilk defa korktum ama kendim için değil, onlardan korktum. Birbirlerine öyle çok benzediler ki sanki ikisi de benim aklımdan uydurduğum karakterlerdi, ikisinin de yüzü şu an ortaya çıkıyordu.

Ben aslında akıl hastanesinde senelerini geçiren biri miydim? Belki de Sokak Nöbetçileri sadece bir kurgudan ibaretti, hiçbiri gerçek değildi.

Ben belki de onlara ihtiyaç duydum ve onları yarattım; kendi yaralarımı sardım ama en sonunda kanamaya devam ettiğimde gerçek hayata

döndüm ve onlar bile beni kurtaramadı.

"Burası," dedi Yankı gözleri yeniden bana döndüğünde. "Burası, Helin. Geçmiş. Senin geçmişin." Yankı yana doğru kaydı ve başıyla arka tarafını gösterdi. O an, karların içinde gömülü olan kendimi gördüm. Çocukluğumu. Bembeyazdı. Gözleri kapalıydı.

Ölmüştü.

"Sen aslında o zaman öldün," dedi Koza diğer taraftan. "Kurtarılamadın. Biz seni hiç kurtaramadık."

Artık korkuyordum, hem onlardan, hem kendimden hem de olanlardan. O korkulu gözlerle Yankı'ya baktım ama yanında duran çocukluğunu gördüm. Beni kurtarmaya geldiği kıyafetleri üzerindeydi, aynı çocuktu. Donuk gözlerle bana bakıyordu.

Koza'ya baktım, onun da yanında çocukluğu vardı. Aynı kıyafetler, aynı duruş, aynı öfke.

"Ama siz," dedim. "Siz yaşıyorsunuz. Siz beni görüyorsunuz."

"Çünkü biz de senin geçmişindeyiz," diyen Koza, omzunu kaldırıp indirdi ve çöktüğü yerden doğruldu. "Fakat biz kurtulduk, sen geçmişte gömüldün."

"Hayır," diye haykırmak istedim ama fısıltıdan ibaret kaldı. "Hayır," dedim bir kez daha. Gözlerim son kez büyük bir umutla Yankı'ya döndü ama o da doğruldu, elimi uzatıp tutunmak istedim fakat çoktan geriye doğru adım atmıştı. Yanlarındaki çocukluklarıyla beraber benden uzaklaştılar.

Geçmişimdeydim, ben aslında çoktan ölmüştüm, geriye kalan zamanlarımı öylesine yaşamıştım fakat onlar kurtulmuştu.

Hayır, gidiyorlardı. Kurtarmayacaklar mıydı beni? Bu imkânsızdı. Ölüm bu muydu? "Hayır," dedim son nefesimi veriyormuş gibi ama ikisi de yüzüme bakarak geriye doğru adımlar atmaya devam ettiler. İlk defa çırpındım ama artık başımı bile hareket ettiremiyordum. "Lütfen," dediğimde son bir sıcaklık hissettim. Gözyaşımın sıcaklığı. O beni yaşatmak yerine öldürecek son darbeydi. "Beni lütfen yalnız bırakmayın." Son cümlem bu oldu.

Ama son gördüğüm yüzler, Yankı ve Koza'ya ait değildi.

Onu gördüm. Fotoğrafından tanıdığım annemi. İlk defa onu gördüm. Başımın tepesinden bana baktı ardından dizlerinin üzerine çöktü.

Ölmüştüm.

Annem yanımdaydı.

Annem ben öldüğümde yanımda olabilmişti.

"Kızım," dedi bana. Bu ses ona mı aitti? "Yalnız değilsin, ben buradayım." Hep duymak istediğim o cümleydi ama ölürken annemin sesini duymak, en kötü tarafı buydu. Ölmeden önce, tam gözlerin kapanırken gördüğün son yüz, dünyaya gözlerini ilk açtığın anda gördüğün yüz ile aynı olabilirdi.

Nefesim kesildi, avuçlarımın içinde bir acı hissettim ve ensemden bir ürperti geçti. Titreyerek gözlerimi araladığımda kapkaranlık odayla karşılaştım ve yanımda yine o tanıdık nefesi işittim.

İlk başta yattığım yere baktım, karlar yoktu, yataktaydım, sonra etrafıma.

Odaya vuran loş ışıkta ilerideki koltukta uyuyan Koza'yla Işık'ı gördüm. Onların da nefes seslerini duyabiliyordum ama başımı çevirdiğimde yüzü omzuma yakın duran Yankı'yı gördüm. Kaşları hafif çatıktı, canı yanıyor gibiydi ama nefesi derindi.

Kâbus görmüştüm. Kâbus değil, cehennemdi. Cehennemin en kötü yeriydi ve öyle bir acıydı ki gözlerimin etrafındaki yaşlar, uyurken ağladığımı gösteriyordu.

Işık'la beraber nöbetleşeceğimizi söylemiştik ama onu hiç uyandırmadan kendi başıma Koza'yla Yankı'yı uyandırmıştım çünkü uyku tutmuyordu. İkisi de uyanıp iyi olduklarını mırıldanarak geri uyumuşlardı. Dördüncü saate girmek üzereydik ve yatakta uyuyakalmıştım. Gözlerim odadaki saate kaydığında ise sadece on beş dakika uyuduğumu gördüm. Yarım saat vardı onları yeniden uyandırmaya ama değil yeniden uyumak, nefes almakta bile zorlanıyordum.

Avuçlarımın içine batırdığım tırnaklarımın acısıyla ellerime baktım ardından dişlerimi sıkıp yatakta yavaşça doğruldum. Yankı hareket bile etmedi. Normalde en ufacık sese uyanabiliyordu ama acıdan ve vurulduğu iğneden olsa gerek sersem gibiydi.

Elim boynuma gittiğinde nefes almakta zorlandığımı hissettim ve kalkıp odadaki pencereye küçük adımlarla yürüdüm. Boğazımda bir yanma vardı, çığlık atmak isteyip de atamamanın yanması olabilirdi belki de kâbusun etkisiydi.

Belki de annemin etkisiydi, bilmiyordum ama pencereden dışarıya bakınca yağan karla ve geceyle karşılaşmak nefesimi daha fazla kesti. Derin bir nefes almaya çalıştım başarılı olamadım, omzumun üzerinden Koza'yla Işık'a baktım. İkisinin de ruhu beni duymuyordu, yüzleri birbirlerine dönüktü.

Koza, bir elini Işık'ın yastığın üzerinde dağılan saçlarına yerleştirmişti, parmaklarının arasında dalgalanıyordu. Bunu uyurken yaptığına inanmadım ama görmezlikten gelebilirdim.

Bakışlarım yeniden pencereye döndü ve oraya yaklaştığımda elim pencerenin kulpuna tutundu. Tam o esnada dışarıda bankta oturan bir gölge gördüm ve içimi rüyamdan sonra büyük bir korku kapladı. Hemen sonra o kişinin Bartu olduğunu kocaman cüssesinden anladığımda parmaklarım pencerenin kulpunda duraksadı.

Elleri ceplerindeydi, gözleri tam karşısını izliyordu ve soğuktan donmuş gibiydi. Üzerinde sadece ince bir ceket vardı, saçlarına tutunan karlar onun dakikalardır orada oturduğunu gösteriyordu.

Bir an bile düşünmeden geriye doğru çekildim ve odadan dışarıya çıkmadan önce yerdeki kalın pikeyi aldım. Ayaklarıma rasgele Yankı'nın kocaman botlarını giydim, köşedeki kalın montunu üzerime geçirdim. Odadan sessizce çıktığımda Mutlu'nun hafif hırıltılı nefesini işittim.

Bir ayağı yerdeydi, bir ayağı koltuğun üzerinde. Bir eli başının altında diğer eli koltuğun üstünde. Başı ise yan dönmüştü. Onu gördüğüm anda gülümsemeden edemedim ve yere düşen diğer pikeye doğru ilerledim. Sakince üzerini örttüğümde mırıldanarak duruşunu düzeltti, gülümsedi ve ağzının kenarından bir şeyler söylemeye devam etti. Cenin pozisyonu aldığında onun aslında ufacık bir çocuk gibi görünmesi içimdeki o kötü duyguları bile yok etti.

Mutlu'yu seviyordum. Mutlu'yu gerçekten çok seviyordum hatta öyle bir sevgiydi ki, en çok ona kızgın kalamadığımı fark etmiştim. Küçük bir kardeşti ama onda en dikkat ettiğim özellik, insanları direkt analiz edebilmesiydi. Eminim benim hakkımda da birçok teorisi vardı, bir gün ona buna sormalıydım.

Odadan çıkmadan önce yedek anahtarı aldım ve kapıyı sessizce kapatıp sessiz, boş koridorda yürüdüm. Yankı'nın ayağımdaki botlarıyla yürümek imkânsız bir hal alsa da bunu umursamadım hatta asansöre binip zeminde indiğimde resepsiyondaki sarışın kadının tuhaf bakışlarını bile umursamadım.

Elimde tuttuğum pikeyi yerde sürükleye sürükleye otelin lobisinden Bartu'nun olduğu tarafa doğru çıktım ve o anda, soğuk hava buz gibi yüzüme çarptığında bunun bana iyi gelmek yerine daha kötü geldiğini fark ettim.

Büyük bir nefes verdim, gözlerimi kapattım ardından hızlı adımlarla Bartu'ya doğru yürüdüm. Botlar yerdeki karlara her batıp çıktığında çıkan ses bana kâbusumu hatırlattı ama Bartu beni duymadı bile.

Oturduğu bankın yanına gittiğimde gözlerini bile kırpmadan aynı noktayı izlediğini gördüm ve ilk defa ben de ona alıcı gözüyle baktığımı hissettim. Belki de Bartu'dan bu kadar korkmamın nedeni, hiçbir zaman onu en savunmasız anında görmememden kaynaklanıyordu, hep koruma kalkanı oluyordu. Şimdi ise oldukça savunmasızdı.

Siyah saçları onu ilk gördüğüm günlerde hep kısacık olurdu ama son günlerde uzatmaya başlamıştı. Uzun simsiyah kirpikleri vardı ve simsiyah gözleri. O gözlerini kıstığında korkutucu bir hal alabiliyordu ama şu an öyle çocuksu görünüyordu ki, yüzüne dokunsam bana bir çocuk gibi bakabileceğine neredeyse emindim.

Keskin yüz hatları ve çatık kaşları onu her zaman sert gösterse de şu an yüzündeki tedirgin ifadeden olsa gerek masum görünüyordu. Dudakları kurumuştu. Gözlerini kıstığı için kırışıklıkları belirginleşmişti.

Aramızda yaşı en büyük kişi Bartu Sarca'ydı, ruhu için aynısını söyleyemezdim ama ilk defa ona baktığımda otuzlarındaki o adamı görebildim. Olgunluğunu değil, otuzlarına kadar acı çekmiş o adamı.

Ve başka bir detay daha fark ettim. Zaman ona acı verse de güzelliğine dokunmamıştı, Bartu Sarca gerçekten de güzel bir adamdı.

"Yakışıklı olduğunu yeni fark ettim," diye bir anda söze girip yanına oturduğumda korkuyla irkilip kendini savunmaya alarak elini kaldırdı. Bir an kendimi korumaya geçtiğimde benim olduğumu görüp elini indirdi ve gözlerini açtı. Elimdeki pikeyi ona uzattım. "Ve bu yakışıklılık soğuktan ölsün istemiyorum."

Bir pikeye baktı, bir bana baktı ardından ellerini cebinden çıkarıp karşı gelmeden pikeyi aldı. "Uyumamışsın," dedi kaşlarını çatarak. "Burada olduğumu nereden biliyordun?"

"Brocuk sözleşmesine göre iki bro birbirini hisseder," gülümsemeye çalıştım, "bu her yerde yazar. Hiç duymadın mı?"

Bartu gözlerini devirdi ve pikeyi omuzlarına attı ardından bir tarafını açarak "Gelmek ister misin?" diye sordu.

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım ve gözlerimi gökyüzüne çevirip hâlâ yağan karlara baktım. Yüzüme çarpan taneler, bana gördüğüm kâbusu daha fazla yaşatıyordu ama buna aldırış etmemeye çalıştım.

Gerçekten hissediyordum, soğuktu fakat bir mezarın içinde değildim. "Neden uyumadın?" diye sordum gökyüzüne bakmaya devam ederek. "Lâl uyudu mu?"

Bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ama aldırış etmemeye çalıştım. Aynı soruyu benim için de düşünüyor olmalıydı. "Uyudu." Tek bir yanıt. Bartu'nun canı gerçekten sıkkındı.

Biraz boş bir şekilde sohbet etsem hem ona hem de bana iyi geleceğini düşündüm. "Saçlarını eskiden hep kısacık kestirirdin," dedim. "Şimdi uzatmaya mı başladın?"

Gülümsedi ama içten değildi. "Saçlarımı Lâl kesiyor, ona alıştım. Son günlerde aramız eskisi gibi olmadığı için böyle kaldı."

"Ama başka bir yerde kestirebilirdin ya da kendin kesebilirdin?" dedim konunun üzerine giderek.

"Evet, yapabilirdim," diye yanıt verdi. Bakışları bana döndü. "Ama insan alışkanlıklarından öyle kolay vazgeçemiyor, Helin."

Gözlerimi yavaşça ona çevirdim, önüme gelen saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken bakışlarımız kesişti. Düşündüğümden daha uzun süre bakıştığımızda ilk gözlerini kaçıran o oldu, ayağındaki botla yerdeki karları itekledi. "Neden uyumadın?" diye sordum bu kez. "Lâl'in durumundan dolayı mı?"

"Sadece Lâl değil." Ayağı duraksadı ama gözlerini bana çevirmedi. Sessiz kaldı, her ne düşünüyorsa kendi içinde savaş verdi.

"Sanırım benimle konuşmak istemiyorsun." Başımı aşağı yukarı salladım. "Olsun." Omzumu silktim. "En azından senin yanında güvende hissettiğim için burada kalabilirim, minik bro."

Bana baktı ve kaşları havalandı. "Güvende mi hissettiriyorum?" diye sordu sanki dünyanın en mantıksız duygusuymuş gibi. "Minik mi bro? Ben mi?" Kendini gösterdi. "Ben? Minik?"

"Hem de nasıl bir güven vermek..." Nefesimi aldığımda başımı omzuma doğru yatırdım. Ona biraz daha açık olmalı mıydım? Kendisine en fazla haksızlık eden kişi Bartu'ydu. Öyle değersiz görüyordu ki kendisini, birisinin onun yanında güvende hissetmesi bile şaşırtabiliyordu. "Açık söylemek gerekirse," diye söze başladım. "Seni tanımadan önce bir abi hatta," kaşlarım çatıldı, "bir baba sıcaklığının nasıl hissettirebileceğini bilmiyordum. Sonra bir gün bana sarıldın." Ona ilk sarıldığım an gözlerimin önüne geldi. "İçimden dedim ki, böyle güven veren kollar ya bir abiye ait olabilir ya da bir babaya. Ben bu hislerle

senin sayende tanıştım. Şimdi dünyanın en iyi abisi de en iyi babası da karşıma çıksa, senin yerin apayrı olacak."

Bartu'nun gözlerinden gerçek bir şaşkınlık geçti ve dudakları aralandı. Kaşları havalandı, öyle bir yüz ifadesine girdi ki bir an arkasına dönüp bakacak sandım ona mı söylüyorum diye. "Sen ciddi misin?" dedi.

"Ciddiyim," dedim direkt. "Sen kendinin farkında bile değilsin."

Bir süre daha yüzüme baktı sonra aralanan dudaklarını kapatıp başını yeniden yere çevirdi. "İnsan kendisinin bile bilmediği hisleri, bir başkasına nasıl verebilir ki Helin?" diye sordu. "Bir babam hiçbir zaman olmadı." Cümleyi kurarken sesi netti ama kalbinin bile titrediğini hissettim. "Bir abim de hiçbir zaman olmadı." Yüzünü alaylı ama acılı bir gülümseme kapladı. "Belki de vardır, bilmiyorum." Omzunu kaldırıp indirdi. "Bu ikisine hiç sahip olmadan bu hisleri sana nasıl verebildim ki?"

Bartu Sarca. Eğer onun kalbinin içinde yaşayabilseydim, hiçbir kötülük bana dokunmazdı çünkü sadece iyiliklerle doluydu.

Bartu Sarca. Eğer onun gözlerindeki acıyı gerçekten başkaları da görebilseydi, bir daha kimse bunu aklından çıkaramazdı ve onu üzemezdi.

Bartu Sarca. Eğer onun bendeki yerini farklı cümlelerle ifade edebilseydim, satırlar döşerdim ama tek bir cümle yetiyordu: Bir abinin, bir babanın verebileceği en güzel sıcaklık ve güven.

Sokak Nöbetçileri'ndeki herkesin bir ailesi vardı. Hepsi ailesini tanıyordu, belki ölmüşlerdi, belki görüşmüyorlardı, belki kendi elleriyle ailelerini öldürmüşlerdi ama tanıyorlardı. Kim olduklarını biliyorlardı. Bartu ise ailesini tek tanımayan kişiydi. Hiç görmemişti.

"Bu yüzden sen Bartu Sarca oldun," dedim onu kandırmadan. "Sana yalan söyleyemeyeceğim, yerinde bir başkası olsaydı bu kadar saf kalmazdı. Bu kadar masum da kalmazdı. Sen bu hissettirilmeyen duygularınla bile öyle bir baba olacaksın, öyle bir abisin ki kelimelere dökemiyorum, Bartu."

"Saf mı? Masum mu?" Gözleri yeniden bana döndü ama şaşkınlığın yanına korkunun da bakışlarına yerleştiğini gördüm. "Saf bir adam olduğumu mu düşünüyorsun?"

Başımı olumlu anlamda aşağı yukarı salladım. "Saf ve masum. Sen bu adamsın. Bu adamdan ibaretsin."

"Helin," dedi gözlerini devirerek. "Bu gece kandırılmak istemiyorum, gerçekten hiç zamanı değil."

"Kandırmak mı?" Kaşlarım çatıldığında gözlerimi gözlerine dikmiştim. "Kendinle alıp veremediğin ne senin? Kendine olan bu nefretin neden? Şu aynalara kendin için bakmanın zamanı gelmedi mi Bartu? Sürekli başkalarına çevirdiğin şu aynalarda kendini izlemeye ne zaman başlayacaksın?"

Bartu, cebinden bir sigara çıkarıp yaktığında parmaklarının ucunun soğuktan mosmor kesildiğini gördüm. Çok nadir sigara içerdi, bu da o anlardan birisiydi. Sigarasından büyük bir nefes çekti ardından başka bir nefes daha. "Yankı sana hiç benim hayatımı anlattı mı?" diye sordu donuk bir sesle. Gözleri gökyüzüne doğru havalanan sigarasının dumanındaydı.

"Hayır." Yankı'nın zaten bunu yapmayacağını biliyordu.

"Peki, gerçekte kim olduğumu bilmek ister misin?" Bakışları bana döndü, kirpiklerinin arasından bana baktı.

Aklından ne geçtiğini biliyordum. "Ne anlatırsan anlat, aklımdaki saf ve masum ayrıca o temiz adamı silemeyeceksin."

Yine gülümsedi ama bu sefer sadece acıdan ibaretti. "Otuz bir yaşımdayım, belki de otuz iki tam olarak bundan emin değiliz," diye söze başladı. "İstanbul'da doğduğumu düşünüyor Önder ama bana göre İstanbullu değilim, ailem başka bir şehirde yaşıyordu. Hislerim öyle söylüyor." Sigarasından daha büyük bir nefes çekti ve ileriye doğru baktı, kar taneleri hızlandı. "Doğum günümü bilmiyorum, Önder'e göre yaz ayında doğdum ama bence kışın çünkü soğuğu seviyorum. Verdiği his hoşuma gidiyor." Çenesi kasıldı. "Mutlu ve Işık doğum günlerimi mart ayında kutlamaktan hoşlanıyor, o ay bana doğum günü pastası alıyorlar. Yankı ekim ayını seviyor, yapraklar düşerken romantik bir pasta üfletmek hoşuna gidiyormuş, öyle söylüyor." Kaşları havalandı. "Önder, haziran ayında benim için bir pasta keser. Keyfi öyle istiyor." Gülümsedi, bu sefer acının yanında sevgi de vardı. "Lâl'i bilmiyorum. O hep diğerlerine katıldı, bana özel bir doğum günü hiç düşünmedi, belki de doğum günlerimi hiç önemsemedi."

Sessizlik oldu. Hissettiklerini hissetmek canımı yaktı ama ona bunu göstermek istemedim. "Doğum günleri," diye mırıldandım. "O kadar da önemli günler değiller aslında. Hatta bence acılı günler."

Çocuksu bir şekilde başını omzuna yatırdı. "Bu şekilde kandırıldım işte hep." Sigarasından son dumanı çekti ardından izmariti yere attı. "Kısacası," dedi ayağıyla bir de izmariti ezerken. "Ben ne zaman,

nerede doğduğunu bilmeyen ve yaşını bile kimsenin doğru düzgün tahmin edemediği o adamım. Beni üç-dört yaşıma kadar kimler büyüttü onu bile bilmiyorum, tek bildiğim dört yaşımdan sonra onların da beni sokağa attığı. Zorluyorum," dedi kaşlarını çatarak. "Onları hatırlamaya çalışıyorum çünkü büyük bir minnetim var ama asla hatırlayamıyorum. Sadece arkamda bir adımın bile olmadığını belli ettikleri bir not bırakarak beni terk etmişler, öz anne babam değiller ama beni yaşatan ilk insanlar onlardı. Keşke onlarla tanışabilseydim."

"Neden?" diye sordum. Terk edip gitmişlerdi.

"Teşekkür ederdim onlara."

"Ama Bartu," dedim dayanamayarak. "Onlar seni bırakmışlar."

"Ama Helin," dedi karşılık olarak. "Onlar kimliksiz bir bebeği büyütmüşler. Bunu nasıl unutabilirim?"

Minnet. Bu duyguyu biliyordum, verdiği his öyle ağırdı ki hangi kötülük olursa olsun bunun önüne geçemezdi. "Ama dört yaşından sonra kendini bildin, kim olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?" Kollarımı önümde bağladığımda sırtımı yasladım ve onun baktığı noktaya baktım. "İnsan kendi kendisinin de ailesi olabilir."

Nefes sesini işittim fakat ona bakmadım. Bir süre sessiz kaldı, o sessizlikte uğultuyu dinlerken aklımızdan geçenleri tahmin etmesi oldukça zordu. "Dört yaşımdan sonra bir adamın elinde büyüdüm," dedi derinden gelen bir sesle. "Önder beni alana kadar." Yine sessizleşti, ona bakmamak için kendimi zorladım ama nefesi hızlandı. "Bütün kötülükleri gördüm," diye fısıldadı, zorlukla duydum. "Bütün kötülükleri yaptım." Sonra o cümleyi kurdu. "Ne saf kaldım ne de temiz. Ne de masum. Geriye dönsem, dört yaşında o adamın eline düşen Bartu'yu öldürürdüm. Gerçekten o çocuğu öldürürdüm, acımazdım."

Başım direkt ona döndüğünde kasılmış çenesini ve elmacık kemiklerini gördüm. Boynundaki damarlar açığa çıkmıştı. Gözlerinde korku aradım ama hayır korku yoktu; tanıdık bir ifade vardı. Nefret. Kendisine duyduğu nefret. Belki de çocukluğuna duyduğu nefret.

İki seçeneğim vardı. Ya konuyu kapatacaktım ya da soracaktım... Soracaktım ve Bartu'nun çocukluğuyla tanışacaktım. Hangisini seçmem gerektiğini bilmiyordum ama tek bildiğim, onun ilk defa bu kadar açık olduğuydu.

Fakat Bartu sormamı bile beklemedi. "Bana dört yaşımda hırsızlığı öğretti," dedi soğuk bir sesle. "Cebinde parası vardı, biliyordum ama

bana hırsızlığı öğretti. Beni aç bıraktı, yemek almak için parası vardı ama beni aç bırakmaktan keyif aldı. Zorla çalmak zorunda kaldım, bu onun hoşuna giderdi." Başını iki yana salladı. "Bana kavga etmeyi öğretti ama beni döverek değil, başkalarına dövdürerek. Büyük çocukların arasında bırakırdı beni, durdurmazdı; kendimi savunmayı öğrenene kadar dövdürürdü. En sonunda öğrendiğimde aynısını benim de başka çocuklara yapmamı istedi." Sesi titredi, kalbimdeki acı büyüdü. "Yaptım." Çaresizlik sesindeydi. "Bana ne yapılıyorsa ben de başka çocuklara yaptım. Sekiz-dokuz yaşımdayken beş yaşındaki çocukları dövdüm, kendilerini savunmayı öğrensinler diye."

"Çünkü sana böyle öğretmiş," dedim savunmaya geçerek.

"Hayır, yapmayabilirdim," dedi. "Ama kendimi düşündüm. Bencil oldum." Kelimeler ağzından tükürür gibi çıktı. "Dokuz yaşımda uyuşturucu satmayı öğrendim. Kaç kişinin hayatını yok ettim, inan bilmiyorum. Kaç çocuk büyüdü de şu an benim yüzümden bir bataklığın içinde, bilmiyorum." Pişmanlık. "Bana aklına gelebilecek her kötülüğü öğretti, büyüdükçe yanındaki o çocuk haline getirdi. Ama biliyor musun, bana hiç isim vermedi. Bana hep çocuk dedi, hiç bir ismim olmadı." Bakışlarını bana çevirdi. "Ve ben bir ismim olmadığını, bana isim verildiğinde fark ettim."

Oturduğumuz yerde ona biraz daha yaklaştım ve yan dönüp kolumu banka yasladım, elimi yanağıma koydum. "Bunlar seni saflığından ve temizliğinden çıkaracak şeyler mi sanıyorsun?" diye sordum. "Gözümde hâlâ saf ve temizsin."

Bana bakmadı ama ona baktığımı hissettiği anda başını yavaşça yan tarafa çevirip yüzünü benden kaçırdı. Tanıdıktı. Korkuttu, korktum. "Saf ve temiz değilim," dedi tane tane ama sesi daha fazla titredi. "Bazen ne yaparsan yap, saf ve temiz kalamazsın."

Hayır, aklımdan geçen değildi. Hayır, aklımdan geçen olmamalıydı. Onu bu kadar çok anlamamalıydım. Ona hak vermemeliydim, onu kendim gibi görmemeliydim. "Bartu," dedim fakat sonra sustum. Doğru kelimeleri bulamadım çünkü her şey benim kafamın içinden ibaret kalsın istedim.

Başını yeniden bana doğru çevirdiğinde gözlerinin dolduğunu ve bana bakarken bunu hiç saklamadığını gördüm. "O günü hiç unutamıyorum," dedi dişlerini sıkarak. Kendini ağlamamak için değil, acısını gizlemek için sakladı. Ama en çok da utancını gizlemekti amacı. "O günleri değil," dedi

düzelterek. "O ilk günü unutamıyorum, Helin." Ellerini açtı, avuçlarının içine baktı sonra parmaklarını içeriye doğru büktü. "Yumruklarımı sıktım böyle," dedi anlatırken. Sonra eliyle yanındaki boşluğa yumruk attı. "Böyle vurdum yerlere." Birkaç kez daha vurdu. "Böyle çırpındım, vurdum vurdum vurdum." Durdu, gözünden bir damla yaş aktı. "Ama hiç bağırmadım, hiç ağlamadım çünkü canımın acıdığını görsün istemedim." Ellerini açtı, yeniden bana baktı. "Sadece ilk gün yumruklarımı sıktım, bir daha hiç sıkmadım. Bir daha hiç çırpınmadım."

Sessizliğimin yanına büyük bir acı oturduğunda, "Bartu," dedim ama devamını getiremedim.

"Belki sonrasında yumruklarımı sıksaydım, diğer günler olmayacaktı." Omzunu kaldırıp indirdi. "Ama yapmadım. Her şey bittikten sonra ben yumruklarımı hep sıkmışım, hep insanlara yönlendirmişim çok mu? Her seferinde aklıma bu geliyor. O ilk gün. O ilk kötü gece."

Kader miydi? Neden bazı çocukların yolu en kötü şekilde çiziliyordu? Bunun adı kader olmamalıydı, bunun adı azap olmalıydı, bunun adı cehennem olmalıydı ama bunun adı kader olmamalıydı. Çünkü çocuktular. Çünkü çocuklar savunmasız olurlardı.

Çünkü çocuklar, bazen kendilerini koruyamazlardı.

Çünkü çocuklar bazen o kaderlerinden kaçamaz, ölene kadar kendi çocukluklarından korkarlardı.

Bartu Sarca'nın kaderi, dünyanın en kötü çizilmiş yoluydu; kaderi ise ona büyük bir iz bırakmıştı.

Gözlerimin içine baktı, nefesim kesildi ama ondan başka hiçbir noktaya bakamadım. "Şimdi istersem binlerce çocuğu kurtarayım, Helin," dedi pişmanlıkla. Sanki büyük bir suçun kefaretini ödüyor gibiydi. "Ben kendi çocukluğumu kurtaramadım. Onun için savaşamadım."

Sakin ol dedim kendime, içimden defalarca bunu tekrar ettim ama dolan gözlerimi ondan gizleyemedim. Titremeye başlayan ellerimi de öyle. Onu izledim, onun gözlerinde kendimi gördüm; en çok kendimi görmek canımı yaktı çünkü onu anlıyordum, onu iyi edecek cümlelerim yoktu.

Bizi yok edecek cümlelerim vardı.

Benim titreyen ellerim vardı, onun sıkamadığı yumrukları.

"Seni anlıyorum," diyebildim sadece. Belki de dünyanın en ruhsuz cümlesiydi ama bunu söyleyebildim, başka hiçbir şey söyleyemedim.

"Hayır," dedi sonra başını çevirdi uzağa doğru. "Beni anlaman

imkânsız. İçimdeki bu duyguyu anlaman imkânsız. Buraya oturdum, ilk defa kendimi sorguladım ben Helin. Dedim ki, sen kimsin Bartu? Hayır, sen Bartu bile değilsin. Sen kimsin? Sonra hatırladım kendimi. Değil Lâl, kimsenin sevemeyeceği o adam olduğumu anladım. Bazen şuraya bir şey oturuyor," boğazını tuttu, "ne olduğunu bilmiyorum ama öyle bir his ki, ölmek istiyorum. Şu an değil, o çocuk ölsün istiyorum. O çocuk kendini öldüremedi diye kendime kızıyorum. Ben aynaya her baktığımda kendimden nefret ediyorum."

"Seni anlıyorum," dedim bir kez daha ama sesimin titremesini engelleyemedim.

"Hayır," diye mırıldandı sert bir sesle. "Sen o çaresizliği bilemezsin. Sen sadece beni bu şekilde iyi etmeye çalışabilirsin. Beni saf ve temiz olduğuma inandırmaya çalışacaksın ama öyle değilim. Değilim işte, anla bunu."

Dur, diye haykırdı çocukluğum. Bu son haykırışı gibiydi ama ilk defa o konuşsun, ben dinleyeyim istedim ve kendimle yüzleştim; bir başkasının gözlerinde.

Tekrar, "Seni anlıyorum," dediğimde sesim yüksek çıktı ve gözümden başka bir yaş daha düştü. "Ben o çaresizliği anlıyorum." Bir kez daha bana baktı ama bu sefer bakışları farklıydı. "Seni saf ve temiz olduğuna inandıramam artık, doğru çünkü kendimi de hiç inandıramadım. Ama dinle, aynı çaresizliği ben de yaşadım, ben de yaşıyorum." Ellerimi açıp ona gösterdim sonra yumruklarımı sıktım. "Bu yumrukları ben de sıktım, senin aksine ben bağırdım, ben çırpındım. Ben bu yumrukları hep sıktım ama görüyorsun, ikimiz de aynı noktadayız, ikimiz de aynı çaresizlikteyiz. Dinle Bartu, şimdi istersem binlerce çocuğu kurtarayım, kendimi kurtaramam."

Gözümden yaşlar akarken, bakışlarındaki ifade değişti ve artık gözlerine kendi acısının yanında benim de acım yerleşti.

İlk defa.

İlk defa birisine itiraf ettim ve bu kişi Bartu Sarca oldu. O kâbusu görmeseydim belki de bunu hiç yapamazdım, belki de karşımdaki Bartu Sarca olmasaydı yapamazdım ama söylemiştim işte. İlk defa birisine anlatmıştım, ilk defa birisinin gözlerinin içine bakarak söylemiştim. Ağırlığı değil, hafifliği üzerimdeydi.

Ama acısı ikimizi de öldürebilirdi.

Bartu sadece yüzüme baktı. Ne düşündü bilmiyordum, aklından ne geçiyordu bilmiyordum ama öyle bir acı vardı ki gözlerinde benimle

paylaştığından çok daha fazlasıydı. "Helin," dedi titreyen sesiyle. Bir şeyler söylemek istedi ama söyleyemedi. Dolan gözlerini saklamak istedi ama yapamadı.

"Biliyorum," dedim elimle yanaklarımı silerek. "Bazen çok ağır geliyor, bazen kaldıramıyorsun, bazen öyle bir boğuluyorsun ki kâbusların da seninle beraber yaşıyor. Bazen onun yüzünü görüyorsun, bazen ondan hiç kaçamıyorsun. Bazen en mutlu anında seni yokluyor, bazen hiç gitmiyor. Bazen bir silah gibi başına dayanıyor. Ama hep seninle yaşıyor. Biliyorum, Bartu. Bazen haykırmak istiyorsun, bazen susmak istiyorsun, bazen hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyorsun. Bazen de ağladığın için kendine kızıyorsun." Sesim gitgide yükselirken vücudum titriyordu. "Ama hep aynı noktaya dönüyorsun. Çocukluğuna. Senin affetmediğin değil, seni hiç affetmeyen çocukluğuna."

İç çekti, dişlerini kenetledi, yumruklarını sıktı ama kıpkırmızı gözleri onu gizleyemedi. "Boğuluyorum," dedi sadece. "Boğuluyorum, kurtuluşum yok." Kendini sıkmaya devam etti. "Kendimden nefret ediyorum." Nefesi hızlandı. "Kendini kurtaramamış bir adam, bir başkasını kurtarabilir mi Helin?" Hâlâ kendini düşünmüyordu. "En çok bu yüzden kendimden nefret ediyorum."

Lâl ve çocukluğu. Bartu'nun Lâl'i. Kendini mahvettiği Lâl. Bartu'nun uğruna ölebileceği Lâl.

Bir an bile düşünmedim, tereddüt bile etmedim ve onu kendime çekip sarıldım. Başı göğüs kafesime denk geldiğinde elimi saçlarının arasına daldırdım ve gizlemeden iç çeke çeke ağlamaya başladım. "Yemin ederim seni anlıyorum," dedim zorlukla. "Öyle bir anlıyorum ki, kimse seni böyle anlamamıştır ve biliyorum, kimse beni böyle anlamamıştır." Saçlarını okşadım, o kocaman cüssesini daha fazla sarabilirmiş gibi kollarımı doladım. "Yemin ederim çocukluğunu anlıyorum," dedim. "Yemin ederim anlıyorum."

"Helin," dedi, sonra o cümleyi kurdu. "Bunun adı tecavüzdü," diye açıkça söyledi. "Ve ben bir çocuktum. Bunun tanımını bile bilmiyordum. Ben hiçbir şey bilmiyordum." Kendisini daha fazla tutamadı, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığında eli omzuma tutundu ve öyle sıktı ki bütün acısını çıkardı, tutunduğu sanki ben değildim, kaybettiği geçmişi ya da kazanmaya çalıştığı geleceğiydi. "Helin," dedi ağlamaya devam ederek. "Ben daha çocuktum. Yemin ederim çocuktum."

İlk gördüğümde en korktuğum kişi Bartu Sarca'ydı. Hem gücüyle hem sözleriyle kalbimi avcunun içine alıp parçalayabilirdi. Üzerinden aylar geçti. Başını, parçalayacağından korktuğum göğüs kafesime yaslayıp hıçkırarak ağlayan o adam yine Bartu Sarca'ydı.

Onu her seferinde kendime benzetmemin, ruhunu yakınımda görmemin asıl sebebi buydu demek ki. İkimizin de çocukluğu yan yanaydı, el eleydi. Onun gözlerine baktığımda gördüğüm aslında buydu. Bizdik. Kendini affetmeyen iki çocuk, kendinden vazgeçen iki çocuk, aynalardan bile nefret eden o iki çocuk.

Bartu Sarca ve Helin Aktan. Ben ilk defa birine açıkça kendimi gösterdim; onun ilk defası mıydı bilmiyordum ama seneler sonra kendisi için hıçkıra hıçkıra ilk defa ağladığına emindim.

Otuzlarında Bartu, bir çocuk gibi göğüs kafesime yaslanıp ağladı. Bugünü asla unutmayacaktım, bu anı asla unutmayacaktım.

Saniyeler geçti, dakikalar dakikaları kovaladı. Onun sesli hıçkırıkları benim iç çekişlerime karıştı. Öfke patlaması olsaydı belki geçerdi ama farklıydı, bu yüzden o kollarımdan ayrılana kadar onu bırakmadım. En sonunda sakinleştiğinde başını yasladığı yerden ayıran Bartu oldu.

Kan çanağına dönmüş gözleriyle gözlerime baktı sonra elleriyle yüzümü tutup alnıma bir baba gibi, belki bir abi gibi ama en çok sevgiyle bir öpücük kondurdu. "İnan bana," dedi bir kez daha öptüğünde. "Seni hiç bırakmayacağım. Ben bıraksam bugün bırakmayacak."

Gülümsediğimde yüzümdeki elleriyle yanağımdaki yaşları sildi. "Sana inanıyorum," dedim tereddüt etmeden. "Bu gece hangi kâbus seni bu hale getirdiyse ben buradaydım, bugünü unutmayacağız."

"Asla." Bana katıldı. "Unutmayacağız, kardeşim."

"Bartu," dedim sonra aklıma gelen bir fikirle. "Ocak ayının hangi günündeyiz?"

Kaşları çatıldı, elinin tersiyle gözlerini silerken "Sanırım on ocak," dedi. "Neden sordun?"

"Bugün senin doğum günün olsun." İşaret parmağımla karları gösterdim. "Tam da düşündüğün gibi kış mevsimi, karlar yağıyor ve soğuk. On ocak senin doğum günün olsun."

Kaşları havalandı, birkaç saniye düşündü ardından, "On ocak," dedi beni onaylarmış gibi. "Doğum günüm olsun. Sanırım en çok bu tarihi sevdim."

Yumruğumu havaya kaldırıp burnumu çekerek, "O halde," dedim. O da yumruğunu yumruğuma çarptı ve ikimiz de o yumruklarımıza sakladığımız acılarımızı paylaştık. "Doğum günün kutlu olsun Bartu Sarca."

Bir süre daha o bankta sessizce oturduk sonra ikimiz de hiçbir şey demeden oturduğumuz banktan kalktık ve otelden içeriye girdik. Resepsiyondaki kadın ikimizi alıcı gözlerle izledi, ne halde göründüğümüzü bilmiyordum ama ikimizin de ayakta durmakta zorlandığının farkındaydım. Asansöre bindiğimizde ikimiz de sessizliğimizi korumaya devam ettik.

İlk bozan Bartu oldu. "Gidecek misin bizden?" diye sordu bana. Bakışlarımı ona çevirdiğimde gözlerindeki mutsuzluğu gördüm ama cevap vermemi beklemeden, "Her neyse," diye geçiştirdi. "Hangi kararı verirsen ver, ben arkanda olacağım."

"Sahiden mi?"

"Sahiden," derken işaret ve orta parmağının arasına burnumu alıp sıktı ve zorlukla gülümsedi. "Bundan sonra sen ne yaparsan yap, 'Helin haklıdır,' diyeceğim. Aynen öyle. Ortalığın anasını mı ağlattın, Helin haklıdır, biraz daha ağlatsın, derim. On beş kişiyi mi öldürdün? On altıncıyı niye öldürmemiş, Helin haklı derim. Helin Haklı. Artık soyadın bu."

Dayanamayıp ben de gülümserken karnına hafif bir yumruk savurdum. "Ben de, sen ne yaparsan, delidir ne yapsa yeridir, diye devam ettiririm. On beş kişiyi döve döve kovaladı mı? Delidir ne yapsa yeridir, Bartu Deli. Özür dilerim, sana haklısın diyemem çünkü kafayı yiyorsun bazen."

"Bu hainlik."

"Hayır, bu dürüst olmak."

"Deli miyim peki ben?"

"Biraz."

"Sen deli misin?"

"Çok fazla. Helin haklı ama deli..."

Bartu bir kez daha güldü, bu sefer içtendi. Asansör bulunduğumuz kata geldiğinde kapılar iki yana kaydı ve Bartu, elini omzuma atıp yürümeye başladı. "İşte gerçek kardeş," dedi başıyla başıma dokunarak. "Aklını aynı anda kaybeden."

O şekilde yürümeye devam ederken, o konuşmadan sonra bile beni gülümsetecek anlar yaşanması, Bartu'nun o güzel ruhundan geliyordu. Yine de bunu söylemedim. Uzun koridoru yürürken her adımda gülümsememi silen bir düşünce karnıma bıçak gibi saplandı.

Bartu da bunu anlamış olacak ki odanın kapısına geldiğimizde sorgulayan gözlerle bana baktı. Yutkundum, kararsızlıkla, "O adama," dedim cebimden oda kartını çıkarırken. "Ne oldu?"

Belki de haddime değildi ama Bartu, gözümü kaçırdığım noktaya başını eğip büyük bir gururla o kelimeyi söyledi. "Onu öldürdüm."

Şaşkınlık? Yoktu. Korku? Yoktu. Aklımdan tek bir soru geçti. "İçin rahatladı mı?"

Bartu çok kısa bir an düşündü sonra geriye doğru adım atıp yumruklarını sıkarak bana gösterdi. "Bazı izler ne yaparsan yap geçmez. Helin. Ama dinle, onu öldürdükten sonra rahat bir uyku uyuyabildim." Dürüst müydü? Bunu bana göstermedi bile. Hiçbir şey söylemeden o da Lâl ile beraber kaldığı odasına ilerledi ve beni birkaç dakika o odanın önünde yalnız bıraktı.

Bazı izler, ne yaparsan yap geçmez, dedi. Bunu zaten biliyordum. Ama *rahat bir uyku uyuyabildim* de dedi ve ben kendi kâbuslarımdan, ölümümden kurtulmanın yolunu zaten anlamıştım: Geçmişten kaçmak yerine, geçmişe kaçmak.

İnsan kendi hayatını durup düşündüğü zaman, ucu bucağı olmayan bir okyanusun içinde hissediyordu. Daha derinlere daldıkça daha fazla boğuluyordu ve en dipte geçmiş vardı. Ben her gün kendimi o geçmişe batırıp soluksuz kalacağıma, yüzeye doğru yüzmem gerektiğini yeni fark ediyordum.

Bu çok zordu, biliyordum ama artık en dibe batmaktan korkmamam gerektiğinin de farkındaydım. Sürekli geçmişe gidip, oradan kaçmak beni artık yormaya başlamıştı. Madem oraya gidecektim, orada da nefes almayı öğrenmem gerekirdi.

İmkânsızdı ama ben imkânsızları da başarabilirdim.

Elimde kahve bardağımla kayak yapan insanları izliyor, bir yandan da arkadan gelen gürültü seslerini dinliyordum.

Mutlu, sabahı hepimiz için cehenneme çevirmişti çünkü Koza ve Işık'ı yan yana yakalamıştı. Sahiden cehennem gibiydi, bağırışlarına bütün otel çalışanları gelmişti fakat o hiç susmamıştı. Sabah kahvaltısını da bize zehir etmişti hatta buna hâlâ devam ediyordu. Her şey bir yana Koza'nın umurunda bile değildi çünkü onları ilk yakaladığında verdiği aşırı tepkileri gören Koza, umurumda değilsin dermiş gibi davranıp arkasını dönüp uyumaya devam etmişti, üstüne üstlük, "Dün gece çok iyiydin bebeğim," diyerek...

Bu Mutlu'yu daha fazla çıldırtıyordu. Normal zamanda keyif alabilirdim ama şimdi kafam o kadar allak bullaktı ki Mutlu'yu sakinleştirmeye çalışmaktan başka hiçbir şey yapamamıştım. Bartu'yla karşılaştığımızda ikimiz de gece hiç yaşanmamış gibi davranmıştık fakat ne yaparsak yapalım artık birbirimize aynı gözlerle bakamıyorduk.

Hepsi bir masada oturmuş tartışmayı dinlerken hatta Koza bütün eğlencesiyle Mutlu'yla uğraşırken ben uzakta kahvemi içiyordum.

Yankı ve Koza'nın yaraları iyiydi, herhangi bir problem yoktu ama birbirlerine karşı mesafeli duruşları dikkatimi çekmişti. Koza büyük ihtimalle Yankı'nın çevirdiği dolabı fark etmişti, Yankı da Koza'nın bana olan bu yakınlığını sorguluyor olmalıydı.

İkisi arasındaki düşmanlık, iki kardeşin düşmanlığıyla eşdeğerdi ama ne olursa olsun, bir gün ikisinden birinin, diğerini bitirebileceğine inanıyordum.

Hangisi daha duygusuz davranabilirse o halledecekti.

Yankı mı daha duygusuzdu, Koza mı?

Başka bir zaman olsa düşünmeden Koza diyebilirdim ama dünden sonra... Ekip'in üyelerini gözünü kırpmadan tek tek etkisiz hale getiren Yankı'ydı ve nedeni kindi. Bu yüzden artık bu konuda Yankı'ya karşı da tarafsızdım.

Ben hangisinin tarafındaydım?

Sanırım Yankı yine haklıydı, ben taraf seçersem her şey daha berbat bir hal alacaktı.

İşin tuhaf tarafı en başından beri ikisinin de elinde tuttukları silah bendim. Tetiği hangisi çekmek isteyecekti, bilmiyordum ama ben silah olmadığımı onlara göstermenin bir yolunu elbet bulacaktım.

Yanımda hareketlenme hissettim. Onu adım seslerinden bile tanıdığım için gelen kişinin kim olduğunu biliyordum bu yüzden başımı çevirmeden karşı tarafı izlemeye devam ettim. Kalçamı yasladığım tahtaya o da kalçasını yasladı ve benim aksime elindeki bira şişesini havaya kaldırıp kahve bardağıma vurdu. Gözlerim ona döndüğünde yorgun turkuaz gözlerini ama gülümseyen yüzünü gördüm.

Ben de bardağımı havaya kaldırdığımda omzumun üzerinden arkaya doğru baktım. Bartu ve Lâl yan yana oturuyordu ve Bartu'nun keyfi yerinde görünüyordu.

Sırdaşım. Gerçek sırdaşım. Büyük sırrımı verdiğim ilk kişi. Yeri öyle bir ayrıydı ki sanki iç sesimi duydu da bakışları bana döndü ve öyle bir gülümsedi ki, o gülümsemesi bile bana cesaret verdi.

Tam o anda başka bir çift gözün bizi izlediğini fark ettim. Bartu'nun çaprazında oturan Koza ikimize bakarken göz göze geldik, yüzümdeki gülümseme silindi ardından bakışlarımı onun üzerinden çektim. Son gördüğüm kaşlarının çatık bir şekilde Bartu'ya döndüğüydü.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordum Yankı'ya. Sabahtan beri bunu dördüncü soruşumdu, hiç baş başa kalmadığımız için konuşamamıştık.

"İyiyim." Dördüncü kez aynı yanıtı verdi fakat bu sefer yanına farklı bir soru ekledi. "Sen kendini nasıl hissediyorsun?"

Dürüst mü olmalıydım? Aslında artık çok detaylı düşünmeme de gerek yoktu. "Yorgun. Ama ruhsal olarak." Ardından kaşlarım çatıldı. "Ne zaman geri döneceğiz?"

"Gece uçağımız var." Birasından birkaç yudum içti, başını aşağı yukarı salladı. "Babanı görmek seni olumsuz etkiledi, değil mi?" Hiçbir cevap vermeden kayak yapan insanlara bakmaya devam ettim. Sanırım Sokak Nöbetçileri'yle kayak yapmak zevkli olabilirdi ama şu an hiçbirimiz bunu kaldırabilecek durumda değildik. Duruşumdan anlamış olacak ki, "Başka bir şey mi var?" diye sordu.

"Başka bir şey..." diyerek söylediğini tekrar ettim. "Başka bir şeyler..." Gülümsedim, samimi bir gülümseme değildi. "Gece çok kötü bir kâbus gördüm."

"Ne gördün?" Vücudunu bana doğru çevirdi ama bacağını hızlı bir şekilde hareket ettirdiği için dişlerinin arasından inlemeyle karışık bir ses döküldü. Endişeyle ona baktığımda yüzündeki ifadeyi düzeltip sorun yok dermiş gibi başını iki yana salladı.

Rahat görünmek istedim ama başarısız oldum. "Ölüyordum." Tek bir kelime. Yankı'nın kasıldığını hissettim.

"Korku dolu bir kâbusmuş." Cevap verirken sesi tedirgin çıkıyordu. "Son yaşananlardan dolayı aklın karışmış olmalı."

"İşin tuhaf tarafı korkmuyordum, Yankı." Vücudumu ona çevirdim ve hafifçe yaklaştım. Bir çift gözün bizi izlediğinin farkındaydım, bu kişi Koza'ydı ama pek umurumda değildi. "Yani bir korku vardı ama bu ölmekten korkmak değildi, bu mutlu günlerimin tadını çıkaramadan ölmenin korkusuydu. Ve ben bu kâbusun içinde yalnız değildim, biliyor musun?" Derin bir nefes aldım. "Çocukluğum da yanımdaydı, o çoktan ölmüştü fakat ben direniyordum." Gülümsedim. "Komik. Geçmişimde çoktan öldüysem, gelecekte de yaşamamam gerekir, değil mi?"

Yankı'nın turkuaz gözleri, gözlerimin üzerinde gezinirken kaşları hafifçe çatıldı ve bakışlarımda nasıl bir ifade gördüyse etrafına baktı ardından Koza'yla göz göze geldiğinde kolumdan sakince tutup beni diğer tarafa doğru yürüttü. Göz önünde olmak istemediğini anladım, karşı gelmeyerek bulunduğumuz yerin arka tarafına beni yürütmesine izin verdim.

Kafenin çıkış kapısına geldiğimizde daha sakindi ve Sokak Nöbetçileri'nden kimseyi göremiyorduk. Çevrede birkaç kişi vardı, kayak yapmaya hazırlanıyorlardı. Elimdeki bardağı yan tarafımdaki masaya bırakıp sırtımı kafenin duvarına yasladım.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu bana en sonunda. "Koza bir şey mi söyledi?" Gözlerinde tedirginlik vardı, evet ama yanındaki endişe daha önce görmediğim türde bir endişeydi. Benim için olan endişenin yanında, sakladığı bir şeylerin verdiği endişe.

"Koza mı?" Kaşlarım havaya kalktı. "Ne söyleyebilir ki?"

Dudaklarını ıslattı, birkaç saniye kendine süre verdi. "Bilemiyorum," dedi gözlerini hafifçe kaçırarak. "Yani belki sana geçmişin hakkında bir şeyler anlatmış olabilir, sonuçta geçmişiniz ortak..." Duraksadı, gözlerimin içine baktı sonra bir kez daha gözlerini kaçırdı. "Koza işte," dedi kaçamak cevap vererek. "Bilinçaltını kötü bir şekilde etkileyebilir. Belki de ben etkilemişimdir. Bilmiyorum. Bir şey olmuştur."

"Koza artık bana ne iyi ne kötü etki edemez." Verdiğim net yanıttan sonra ona doğru hafifçe yaklaştım. "Fakat sen edebilirsin, Yankı." Yüzüme hâlâ bakmıyordu. "Benden gizlediğin bir şey mi var? Öyle hissediyorum."

Turkuaz gözleri yeniden bana döndü fakat bu kez hiç kaçırmadan direkt beni izlemeye başladı. Bu defa farklı bir taktik deniyordu.

Yankı Sarca asla yalan söylemezdi.

Aslında Yankı Sarca, bir kere yalan söylemişti, bir daha yapar mıydı?

"Şu an neyden söz ediyoruz?" Verdiği kaçamak yanıt ve beni aldığı göz hapsinden dolayı daha fazla şüphelendim.

"Benim hakkımda, bizim hakkımızda herhangi bir şey. İçimden bir ses benden bir şeyler sakladığını hatta Koza'nın da bu işin içinde olacağını söylüyor." Başımı omzuma doğru yatırdım. "Lütfen, böyle bir şey varsa bana söyle, bu hayatta güvenimi boşa çıkarmayacağından emin olduğum tek adam sensin."

Bana daha fazla güven vermesini bekledim ama beklemediğim başka bir soruyla karşılaştım. "Bana güveniyor musun?" diye sordu bütün ciddiyetiyle. Gerçekten cevabını duymak istiyormuş gibiydi.

Düşünmeden cevap verdim. "Evet." Ve hiçbir zaman Yankı Sarca bana güvendiğini söylememişti. Bununla da yüzleşmiştim.

"Ne olursa olsun mu?" diye sordu bu kez de.

"Neler oluyor?" Başımı iki yana salladım. "Sana koşulsuz şartsız güvendiğimi biliyorsun." Ardından başka bir cümle ekledim yanına. "Bu güvenimi boşa çıkarmayacağına inanacak kadar güveniyorum."

Yankı'nın bir eli arkamdaki duvara yaslandı, beni kendisiyle duvarın arasına aldı ardından alnını alnıma yasladı. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı, her ne düşündüyse bu kaşlarını çatmasına neden oldu. Ve bir cevap vermek istiyormuş gibi dudaklarını saçlarıma dokundurdu, uzun uzun öptü. Duvara yasladığı eli saçlarıma kaydı, bir tutamını kulağımın arkasına itekledi. "Öyle bir seviyorum ki," dedi kısık bir sesle. "Tahmin bile edemezsin, Helin." Kalbim tekledi, elim üzerindeki montunun yakasına uzandı ve sıkıca kavradım. Diğer eli belimi kavradığında beni yavaşça kendisine çekti. "Hiç kimse tahmin edemez. Öyle bir sevgi bu, aklım almıyor. Anlatamıyorum. Ben aklımı kaybedecek kadar Helin. Aklımı kaybedecek kadar. Kendi doğrularımdan vazgeçecek kadar."

Heyecandan yakasını daha sıkı kavradığımda, "Saçlarımdan mı söz ediyoruz?" diye sordum.

Bir anlık afalladı, gözlerini araladı sonra başını geriye doğru yatırdı. Gülümseyerek,"Saçlarından, evet," dedi. Dudaklarını birbirine bastırdı, güzel yüzüne neşe geldi. "Her saç telini tek tek seviyorum."

Elimi saçlarına geçirip karıştırdım ve dağıldığında sırıttım. "Ben de öyle bir seviyorum ki," dedim sesimi kalınlaştırarak ve onu taklit ederek. "Tahmin bile edemezsin, Yankı." Sonra kaşlarım çatıldı. "Ama sen beş yıla kalmaz kel kalırsın, sevgim de biter öyle."

"Ne?" Bir anlık ciddiye aldığında kendimi tutamayıp kahkaha attım ve bir kez daha saçlarını karıştırdım. Kendini geriye doğru çekmek istediğinde yakasından tutup kendimi ona yasladım ve kahkaha atmaya devam ettim. "Kel mi?" dedi bir kez daha. "Ben mi?" Endişeyle elini saçlarına geçirdi. "Kelim mi çıkmış? Saçım mı dökülmüş? Neden öyle söyledin?"

Yüksek sesle kahkaha atarak, "Kel," dedim. "Hayali bile tuhaf, nasıl katlanacağım?"

"Gülme," dedi ciddi bir sesle. Gülmeye devam ettim. "Gülme," dedi yine fakat daha fazla gülmeye devam ettim. Bir anda dişlerini sertçe yanağıma geçirdiğinde acı içinde inledim ama durmadan burnumdan da ısırdı sonra diğer yanağımdan ardından hızlı bir şekilde boynuma doğru indi ve beni sıkıca kollarının arasına aldı. Hem gülüp hem inlerken ondan kurtulmaya çalıştım ama asla fırsat bile vermedi.

En sonunda çenemi kavradı, başımı kaldırdı. "Bana bir daha kel dersen..."

"Kel," dedim tehdidini hiçbir şekilde umursamadan.

Bunun ardından sanki beklediği buymuş gibi dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve bir eli enseme doğru gitti. Dişlerini alt dudağıma geçirip çekiştirdi sonra sertçe öptü fakat bu çok kısa sürdü. Gözlerimi araladığımda bana baktığını gördüm, gülümsemeye devam ettim. "Bakma öyle," dedi dişlerini sıkarak. "Anla işte, içim gidiyor sana." Sonra bir kez daha dudaklarını dudaklarımın üzerine kapattı, bu sefer daha sakindi fakat kolları bana öyle sıkı dolandı ki içi giderken bile, içine hapsetmek istediğini anladım.

Elim ensesindeki saçlarına kaydı, diğer elim yakasını sıkıca kavramaya devam etti. Kar taneleri yüzümüze çarparken ve hava buz gibiyken içimde kocaman bir ateş büyümeye başladı. Öpüşüne karşılık verirken nefesimi kontrol etmeye çalışıyordum ama imkânsızdı çünkü heyecandan çoktan kalbim, göğüs kafesimde çırpınmaya başlamıştı.

Yankı Sarca. Yirmi üç yaşımdaydım ve bana böyle hissettirebilen tek adamdı, başka hiç kimse yoktu. Ve olmayacaktı, bunu çok iyi biliyordum.

Ondan başkasını sevemezdim, ondan başkasını isteyemezdim, ondan başkasını öpemezdim.

Ben Yankı Sarca'dan başka kimseye kalbimi açamazdım, benim hapsolduğum yer, bu adamdı. Geçmişim bir yerlerde ölüyse, geleceğim bu adamın kollarında hapisti ama ben bu hapsolmayı da seviyordum.

Çünkü hapsolduğum yer güvenilirdi, içinde şefkat vardı, aidiyet vardı; hem onun bana hem benim ona aitliğim...

Bu hapsolduğum yerde birçok duygu vardı ama kötü hiçbir duyguya da yer yoktu.

Öpüşü derin bir hal aldığında beni duvara daha fazla yasladı. Çevremizde insanlar vardı; Sokak Nöbetçileri diğer taraftaydı ama bunları umursamadı, ben de umursamadım. Vücudunu bana yasladı, eliyle

çenemi tutmaya devam etti, diğer eliyle de ensemden aşağıya doğru indi ve sırtımdaki kalın monta rağmen parmaklarını hissettim. Dilini dudaklarımın arasına yuvarlayıp sıcak nefesini inleyerek bana verdiğinde bana söylemediği bütün duygularının aslında beni öptüğü zaman açığa çıktığını fark ettim.

Hâlâ tedirgindi, tedirginliğinde korku vardı. Eli sırtımdan belime doğru kaydı ve beni kendine daha fazla yasladı. Dudakları duraksadı, dilini alt dudağımda yavaşça işkence ediyormuş gibi gezdirdi ve nefesim iniltiyle karışık döküldüğünde o da derin bir nefes verdi. O kadar sakin öptü ki zamanın yavaş ilerlediğini, bizim o ana kilitli kaldığımızı bile hissettim.

Bu bir veda öpücüğüymüş gibi hissettiren neydi? Sanki onu bir daha öpemeyecektim.

Nefes almak için duraksadığında elinin tersiyle yanağıma dokundu ve bir kez daha alnını alnıma yasladı. Gözlerimizi aynı anda araladığımızda nefes nefese ona baktım.

"Helin," dedi o tedirgin sesiyle. "Evden gidecek misin?" Kirpikleri hareket etti, alnını alnımdan çekti. "Kesin mi?" Duraksadı, yutkundu. "Odayı gördün, değil mi?" dedi küçük bir çocuk gibi. "Her şey vardı odada. Yatak direkt gökyüzüne bakıyor." Parmakları yanaklarımı okşadı hafifçe. "Eğer gitmezsen, seninle o yatakta gökyüzünü izleyebiliriz. Şimdi kar yağıyor. Düşünsene, çok güzel görünüyordur." Beni ikna etmeye mi çalışıyordu? Şaşırdım ama bunu ona belli etmedim. "Televizyon var, sevdiğin filmleri izleyebiliriz mesela. Romantik komedi." Gözlerini devirdi. "Evet, senin için katlanabilirim. Fotoğraflar da var. Daha fazlasını çıkarabilirsin. Bende senin birçok fotoğrafın var, onları..." Pot kırdığını fark edip başka tarafa baktı. "Yani vardır, telefon bu. Durup dururken senin fotoğraflarını çekmiştir belki. Bilemeyiz."

O kadar masum ve çocuksu duruyordu ki, dayanamayıp bir elimi uzamaya başlayan sakallarının üzerine koydum ve avuçlarımın içine batmasını önemsemeden okşadım. "Yankı," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Gitmemi istemiyor musun?"

Sorumu duymazlıktan geldi. "Odada her şey var. Şey de var..."

"Tablo." Gözlerimi kaçırdım. "Bartu onu duvara öyle bir sabitlemiştir ki asla düşmez bu arada."

Bir anda, "Öyle bir düşer ki," dedi gözlerini açarak. "Aklın şaşar."

"Ne?"

"Ha," dedi sonra sırıttı. "Düşer," diye mırıldandı. "Düşmez mi? Düşer. Parçalanır. Her şey olur."

Dayanamayıp güldüm ve başımı iki yana salladım. "Sen kafayı yemişsin."

"Hem dinle," dedi. "Ben de sana yılbaşı hediyesi almıştım. Ama veremedim."

Şaşkınlıkla gözlerimi açtım. "Ciddi misin? Ne aldın?"

Söylemek için dudaklarını araladı sonra geri kapattı. Ardından kulağıma doğru yaklaştı. "Söylemek yerine, üzerinde görsek?"

Gözlerimi irice açıp cevap vermek istediğimde yan tarafımızda birisinin alkış sesini işittik. İrkilerek o tarafa baktığımda Koza'nın dudaklarının arasında bir sigarayla kaşları çatık bir şekilde bizi alkışladığını gördüm. Yankı bakmadan onun olduğunu anlayıp gözlerini devirdi fakat benden uzaklaşmadı.

"Ne istiyorsun Koza?"

"İyiliğinizi, sağlığınızı," dedi ters bir sesle. "Ortalardan kaybolduNuz, başınıza bir şey geldi diye endişelendim."

"Başımıza ne gelebilir Koza?" Yankı kaşları çatık bir şekilde Koza'ya döndü ve en sonunda benden uzaklaştı. "Ne istiyorsun?"

"Çığ düşebilir, fırtına çıkabilir, kayak yapan biri size çarpabilir, dağlar yıkılabilir." Koza, sigarasını dudaklarının arasından çekti. "Ne yapıyordun Sonuncu Helin'in kulağına? Isınması için nefes mi veriyordun?"

Yankı bıkkın bir nefes verip, "Gerçekten ne istiyorsun?" diye sordu. "Canın mı sıkılıyor? Uğraşacak bir şeyler mi arıyorsun?"

Koza, bana sert bir şekilde baktı ardından bir kez daha Yankı'ya döndü bakışları. Her ne düşünüyorsa yüzünden rahatsız olduğu belli oluyordu. "Helin," dedi ciddiyetle bana bakarak. Tek kaşımı kaldırıp devam etmesini bekledim ama devam etmedi, bir süre yüzüme baktı sonra omzunu kaldırıp indirdi. "Yemek yiyeceğiz," dedi en sonunda, "gelin." Bize sırtını dönüp yürümeye başladı. Arkasından bakarken ikimiz de şaşkındık sonra daha fazla durmadan peşinden ilerledik.

Yankı ağzının içinde bir şeyler geveleyerek herkesin oturduğu masaya doğru yürürken Koza birkaç kez dönüp yüzüme baktı sonra kaşları çatık bir şekilde geri döndü. Amacı neydi? Koza'yı anlamak mümkün bile değildi, bir anda başlayan Yankı'yla beni yalnız bırakmama sevdasının nedenini anlamıyordum.

Yoksa...

Yankıcan ve Helinhan? Yüksek bir sesle kahkaha atmaya başladığımda Yankı çektiği sandalyesiyle dönüp bana baktı ve gözleri şaşkınlıkla açıldı. Masadaki diğer Sokak Nöbetçileri de bana bakıyordu. Koza'yı parmağımla işaret ederek gülmeye devam edip zorlukla o tarafa yürüdüm.

"Siz ikiniz," dedim Yankı'yı ve Koza'yı göstererek. "Ayrı ayrı çok zekisiniz ama yan yana büyük bir geri zekâlıya dönüşüyorsunuz."

"Oha!" dedi Mutlu, sonra alkışlamaya başladı. Işık gülerken neden böyle bir şey söylediğimi anlamıyormuş gibi başını iki yana salladı. Yankı ve Koza'nın yüzünden büyük bir şaşkınlık dalgası geçerken ikisi de kurduğum cümleden hiç hoşnut değildi.

"Kimin kardeşi be," dedi Bartu sırtını sandalyeye yaslayıp çenesini okşayarak. "Benim gibi hep en doğru tespitleri yapıyor. Çok haklısın, Helin. Hep haklısın, Helin." Mutlu, gözlerini devirip Bartu'ya dilini uzattı ardından önündeki patates kızartmasını Koza'ya attı. Sabahın öfkesini böyle geçirecekti.

"Helin!" Uzun zamandır duymadığım bir ses adımı söylediğinde yüzümdeki gülümseme donuklaştı ve gözlerim açıldı. Dudaklarım aralandığında bir kez daha, "İnanamıyorum! Helin!" diye bağıran sesini duydum.

Hadi oradan, dedim kendi kendime. İç sesim küfürler sıraladı.

Bakışlarım yanıma döndüğünde uzun zamandır görmediğim o yüzü gördüm. İki sene? Belki üç sene? Kahretsin! Bakışlarım yeniden Sokak Nöbetçileri'ne döndüğünde hepsinin dikkatli bir şekilde bana yaklaşan adama baktığını gördüm.

Daha önce böyle bir şeyle karşılaşmadıkları için hepsinin yüzünde salt şaşkınlık vardı. Yankı'nın ve Bartu'nun kaşları çoktan çatılmıştı. En rahat Koza'ydı. Elbette rahattı... Benim hakkımda her şeyi biliyordu.

Tam karşımda durdu ve ellerini yüzüne yerleştirdi. "Helin, inanamıyorum seni gördüğüme." Yeşil gözlerini kocaman açtı. "Nasıl değişmişsin!"

Yutkundum ve alt dudağımı dişlerimin arasına aldığımda birkaç saniye ne yapacağımı düşündüm. Çekindiğim neydi?

Herkesin bir eski sevgilisi olabilirdi, Tarkan da benim eski sevgilimdi ve seneler sonra en saçma günde karşıma çıkmıştı. Hem de Sokak Nöbetçileri ve Koza'nın beraber olduğu bir gün...

"Tarkan..." dedim yapay bir tebessümle. "Ben de şaşırdım." Başka hiçbir şey diyemedim.

"Kim bu oynama şıkıdım şıkıdım?" diye sordu Mutlu yüksek sesle fakat Işık hızlı bir şekilde dirseğini karnına geçirdiğinde sustu.

Tarkan öyle şaşkındı ki Mutlu'yu bile duymadı. Nasıl tanıştığımızı hatırlıyordum ama neden ayrıldığımızı hiç hatırlamıyordum. Sahiden neden ayrılmıştık? Bana bir yanlış yapmış olabilir miydi? Sanırım geçmişimin önemsiz detaylarını silmeye başlamıştım. Yankı'nın nefesinin ritmine kadar ezberleyen ben, Tarkan'la neden ayrıldığımızı unutmuştum.

Değişmişti. Biz sevgiliyken biraz daha çocuksuydu ve benden iki yaş daha büyüktü. Trajikomik bir tanışma hikâyemiz vardı. Bir gün moralimin çok bozuk olduğu anda kendime tek kişilik Teoman konser bileti alıp kafamı dağıtmak istemiştim. Gitmeden önce de bir güzel içmiş, nadir sarhoş olduğum anlardan birinde konser alanına girmiştim.

Herkes çiftti, herkes arkadaşlarıylaydı ve tek olan sadece bendim ama buna rağmen şarkıların hepsine bağıra çağıra eşlik etmiş, kendi kendime eğlenmiştim. Tabii bir noktadan sonra alkol komasına girip olduğum yere yığılana kadar...

Tarkan tıp öğrencisiydi, ilk müdahaleyi o yapmıştı sonra apar topar hastaneye götürmüşlerdi. Eğer o olmasaydı belki de ölebilirdim. Gözlerimi açtığımda onu yanımda bulmuştum, gerçekten merak ediyordu ve doktor, ona büyük bir minnet borcum olduğunu söylemişti.

Tanışma hikâyemizi unutmamanın nedeni bu olmalıydı çünkü içinde minnet duyduğum bir insan geçiyordu.

O günden sonra konuşmaya ve beraber takılmaya başlamıştık. Bunun adı sevgili olmaktı büyük ihtimalle, ben yanıma konserlere beraber gideceğim birisini bulduğum için mutlu oluyordum ya da komaya girersem, bir gün kendime zarar verirsem beni kurtaracak birisinin olmasına...

Belki de bu yüzden ayrılmıştık. Sahiden neden ayrılmıştık?

Tarkan, bir anda beni kendisine çekip sarıldığında şaşkınlıkla gözlerimi açtım ve ellerim havada kaldı. Kokusu aynıydı ve kokuları unutmamak gibi bir huyum vardı. Güzel bir kokuydu ama bana huzur vermezdi ya da ben Yankı'yı tanıdıktan sonra onun kokusunun huzur verdiğini düşünmüştüm.

Gözlerim Sokak Nöbetçileri'ne kaydığında hepsinin ağzı beş karış açık beni izlediğini gördüm, Yankı'nın ağzı büyük bir o şeklini almıştı. Gözlerini Tarkan'ın üzerinden ayırmıyordu.

"Vay canına," dedi Mutlu'nun kısık sesi. "Yankı önümdeki patates kızartmasından daha fazla kızardı şu anda."

Ellerimi sakince beline doladım ve mesafemi korumaya çalıştım. Tarkan omuzlarımı tutarak geriye çekildi ve gülümsedi. Yemyeşil kocaman gözleri, çilek renginde kalın dudakları ve sapsarı kıvırcık saçları. Her kızın etkilenebileceği bir güzelliğe sahipti. *Ben sarışınlardan mı hoşlanıyormuşum önceden*, diye düşündüm. Burnunun ucu soğuktan kıpkırmızı olmuştu. Aramızda çok boy farkı yoktu ama benimle sevgiliyken çelimsizdi, şu an ise oldukça irileşmişti. Spordan hoşlanmazdı.

Karakterini az çok hatırlıyordum. Yankı ne ise onun tam tersiydi. Çok çabuk öfkelenirdi mesela. Bir tıp öğrencisine göre oldukça zekiydi ama insanları tanımak konusunda zayıftı. Çevresindeki bütün arkadaşları Tarkan'ı dolandırıyordu, o da buna göz yumuyordu.

"İnanılmaz değişmişsin," dedi bir kez daha. "Neredeyse seni tanımayacaktım ama geri zekâlı diyen sesini duymak yetti. Bir insanı geri zekâlı demesinden de tanıyabiliyormuşum demek ki! Bana da hep geri zekâlı derdin... Sevgi sözcüğün..." Keyifle gülümsedi ve neyse ki beni serbest bırakıp geriye çekildi. "Çok büyük sürpriz oldu."

"Benim için de öyle," derken göz ucuyla Sokak Nöbetçileri'ne baktım sonra Tarkan'a döndüm. "Tatile mi geldin buraya?" Sana ne Helin? Seneler sonra gördüğün eski sevgiline soracağın soru bu muydu? "Sen de değişmişsin," dedim. "İrileşmişsin, maşallah." Ne?

"Aman Tanrım," dedi Işık. "Anladım. Eski sevgilisi."

Bir anda hepsinin yüzü Işık'a döndüğünde Yankı sandalyeyi bıraktı ve gözlerini açarak Işık'a başını salladı.

"İrileştim," dedi Tarkan samimi bir şekilde gülümseyerek. "Hatırlıyor musun, sabahları sen hep spor yapardın ben uyurdum. Şimdi ben de hep spor yapıyorum, aklıma gelmiyor değilsin."

Bartu, sertçe sandalyesini itekleyip ayağa kalkıp Yankı'nın yanına doğru yürüdü. Koza da ayağa kalktığında yüzünde keyifli bir ifade vardı. Aslında tek keyif alan Koza'ydı.

"Şimdi de ben sabahları uyuyorum," dedim onun aksine samimiyetsiz bir şekilde gülümseyerek. "Yer değiştirmişiz."

"Sen uyumayı sevmezdin ki," dedi Tarkan kaşlarını çatarak. Geçen senelere rağmen hakkımda bu kadar detayı hatırlaması tuhaftı.

"Tarkan, *kuzu kuzu* yaklaşıyor avına," dedi Mutlu gülerek. Bartu, ensesine sert bir şekilde indirdiğinde "Ah!" diye bağırdı. "Hayvan, kafam koptu."

"Artık seviyorum galiba." Geçmişten bana zararı dokunmamış biriyle karşılaşmak güzeldi. Kendim hakkında bir şeyler öğreniyordum. Örneğin, uyumaktan hoşlanmadığımı. Belki de uyuyamadığım için böyle söylüyordum.

"Buraya seminere geldim." Gururla çenesini havaya kaldırdı. "Doktor olmama çok az kaldı."

"Hem kıvırcık saçları, yeşil gözleri, kasları var hem de doktor..." Mutlu iç geçirdi. "Bir tur da benim eski sevgilim olsana *dudu dudu* dillerini sevdiğim."

Tarkan bu sefer Mutlu'nun söylediklerini duydu ve o tarafa dönüp baktığında anlamayarak kaşlarını kaldırdı. "Senin," dedi kalabalık gruba bakarak, Bartu'yla Yankı öne doğru bir adım attığında gözleri onlara doğru kaydı. "Burada ne işin var?" Sokak Nöbetçileri'ni gösterdi. "Arkadaşların mı?"

İlk defa birisine Sokak Nöbetçileri'ni tanıtacaktım. İlk defa... Ne diyecektim? Sokak Nöbetçileri onların adı. Ben de onların arasına ajan olarak gönderildim. Karanlık işler için buraya geldik, öz babamla tanıştım ama önce birbirimize silah çektik... Lanet olsun, hayatımız ne haldeydi, yeni fark ediyordum.

"Ah," dedim sonra onlara doğru yürüdüm. "Evet, kendileri benim," uygun kelimeleri bulmaya çalıştım. "Ailem gibidir."

"Vay!" dedi Tarkan gözlerini bana çevirip. "Normalde sen çok yabanisindir, bu kadar çok kişiyle nasıl yakın olabildin?"

Yankı gözlerini bile kırpmadan Tarkan'ı izliyordu hatta hareket bile etmiyordu, uzaktan birisi görse onun soğuktan donduğunu düşünebilirdi. Gözlerindeki duygu saf kıskançlıktı. Açık açık ortada, gizlemediği kıskançlık. Onu anlıyordum çünkü bu duyguları ben de yaşamıştım ama benden beter gibiydi... En azından ben idare edebiliyordum.

"He, kardeş," dedi Bartu kaba bir üslupla. "Biz de yabaniydik, ormanda tanıştık, ben ayıyım direkt. Helin de haklı ayı."

Koza kahkaha attığında tek gülen kişi oydu. Öyle keyifliydi ki masanın üzerindeki bira şişesini eline alıp kafasına dikerken gözlerindeki ifade kaçınılmazdı.

Tarkan afalladı ve bana dönüp baktı. "Ya," dedim Bartu'ya gözlerimi açıp. "Kendisi şaka yapıyor. Aralarında en şakacısı odur."

"Sorma," dedi. "Cem Yılmaz bir, ben iki."

"Bartu," dedim uyarıcı bir sesle sonra elimi Tarkan'ın beline koyup öne doğru hafifçe tanıtmak istermiş gibi itekledim ama Yankı'nın gözleri direkt elime kaydığında bakışlarında bile ateş olabileceğini düşündüm. "Tarkan," dedim Sokak Nöbetçileri'ne onu göstererek. "Kendisi benim eski..." Yankı nefesini verdi. "Eski bir arkadaşım."

Tarkan elini kaldırıp selam verdi. "Böyle tuhaf oldu. Ben kendimi tanıtayım. Helin'in eski bir arkadaşıyım," bakışlarını bana çevirdi, "eski sevgilisi demek daha doğru tabii ama arkadaş gibiydik. Çok iyi anlaşırdık, saatlerce sohbet ederdik." Ne? Ben bunu neden hatırlamıyordum? "Özellikle Helin içtiği zamanlar çok konuşur." Eskiden çok mu içiyordum? "Bir de şarkı söylemeleri yok mu, insan hayran kalıyor." Yüzünü buruşturdu. "Sesi kötü ama neşesi yeter." Güldü, "Kendimi tanıtırken bile seni anlattım, işe bak."

"*Cuppa cuppa*," dedi Mutlu üç kere elini birbirine çarparak. "Tarkan'ın bu şarkısı kadar anlamsız şu an bu çocuğun karşımıza çıkması ama eğlendim. Tuhaf."

"Adım hakkında yapılan şarkı esprilerine alışığım," dedi Tarkan Mutlu'ya göz kırparak. "Devam edebilirsin, sıkıntı yok."

"Ay bir de göz filan kırpıyor birazdan o yeşil gözlerinin zeytine dönüşeceğini bilmeden," dedi Mutlu sırıtarak.

"Anlamadım?"

"O da çok şaka yapar," dedim geçiştirerek.

"Sanırım herkes şaka yapıyor sizin tayfada," dedi Tarkan. "Keyifli."

"Hayır." Yankı'nın sesi en sonunda aramıza girdi. "Ben şaka yapmaktan hiç ama hiç hoşlanmam, gülmekten de hatta abartı tepkilerden de. Tarkan'ı da hiç sevmem."

Tarkan Yankı'ya bakıp sırıttı. Yankı ciddiyetle bakmaya devam etti. Tarkan biraz daha sırıttı. Yankı daha fazla ciddileşti. En sonunda kaybeden Tarkan oldu.

"Tanıtayım," dedim Sokak Nöbetçileri'ni gösterek. "Mutlu," dedim onu göstererek. "Kendisi benim erkek kardeşim gibidir, en komiğimizdir." *Ve eli en hızlı olanı, Yankı'dan sonra grubun yönetici zekâsı ayrıca bıçakları iyi kullanıyor, Tarkan ama bunu sana söyleyemezdim...* "Işık," dedim. "Mutlu'nun ikizi. Kendisi kız kardeşim sayılır, lafları diken gibidir." *Fazlasıyla kurnazdır, insanları çok güzel kandırır ve parmağında oynatabilir ayrıca ellerini o da güzel kullabiliyor.* "Lâl," dedim. "Kendisi..." Göz göze geldik. "Annem gibidir. En sessizimizdir, fazla

korumacıdır." *Fazlasıyla hızlı koşar, öyle hızlı ki gözünle takip edemezsin ayrıca insanı çileden çıkaran bakışları vardır ama bunu sana göstereceğini sanmam.* "Bartu," dedim, göz göze geldik, aynı yabani kişiliğiyle Tarkan'a bakmaya devam etti. "Abim gibidir. Şakalarının yanında öfkeli bir kişiliği de vardır ama insan alışıyor." *Aynı anda üç kişiyi dövebilir, bir kum torbasını patlatacak güce sahip ayrıca araba çalma hastalığı var.* Bir anda Tarkan'a döndüm. "Araban buralarda mı?"

Tarkan şaşkınlıkla bana baktı. Bartu neden sorduğumu anlayarak sırıttı. "Hayır, İstanbul'da bıraktım."

"Sevindim." Koza'ya döndüm, birkaç saniye duraksadım. Onu başkasına tanıtmak en zoruydu. "Koza," dedim. Devam etmek istedim ama yanına hiçbir şey getiremedim, getirmek istesem bile uygun kelimeyi bulamadım. "Koza işte. Kendisi her şeyle dalga geçme potansiyeline sahip." *Ayrıca benim öz abim, hayatımı her an mahvedebilir, aynı şekilde buradaki insanların da hayatını mahvedebilir. Oldukça tehlikeli.*

Biz nasıl insanlardık?

Koza ona bir tanımlama getirmememe takılmadı bile ya da belli etmek istemedi ama direkt elini Tarkan'a uzattı. "Merhaba, Tarkan," dedi kibar bir sesle. "Ben de Helin'in eski sevgilisiyim, gruba böyle dahil oldum, sen de olabilirsin." Yankı başını çevirip ters ters Koza'ya baktığında sırıttı. "Bir kişilik daha yerimiz var."

"Çok komiksin, Koza," diye mırıldandım ardından Tarkan'a döndüm. "Söylemiştim, kendisi her şeyle dalga geçebilir. Ciddiye alma."

"Oynama şıkıdım şıkıdım!" dedi Mutlu oturduğu yerden. "Bizimle yemek yemek ister misin? Boş yerimiz var."

"Yok." Yankı Tarkan'a bakmaya devam ederken gözlerini kıstı.

"Var ya," dedi Mutlu damarına basarak. "Bak yanım boş."

"Hayır, oraya benim ayakkabım oturacak." Yankı'nın anlamsız cümlesine Işık kıkırdadı.

"Benim sandalye de boş," diye atladı Koza lafa. "Zaten çok önemli bir işim var. Şey yapmam gerek..." Başını omzuna yatırdı. "Kar tanelerini elimde tutmaya çalışmam gerek."

"Kelebekler, karda donmaz mı?" Mutlu öfkeyle nefesini verdi. "Bu tırtıl haline kıyamadığım ama kelebek halinden nefret ettiğimin herifi neden donmuyor?"

"Karıcığım," dedi Koza Işık'a dönerek Mutlu'ya tepki için. "Kardeşine bir şeyler söyler misin?"

Işık gözlerini açtığında Tarkan, "Siz evli misiniz?" diye sordu.

"Evet," dedi Koza. "İkinci senemiz. Evlenme teklifi ederken beni görmeliydin, dostum," Tarkan'ın yanına yürüdü ve elini omzuna atıp sırıttı. "O kadar karizmatiktim ki neredeyse kendimle evlenmeyi bile düşünmüştüm."

Tarkan başka bir afallamayla gülümsedi. Bu gülümsemeyi biliyordum. Koza'yla tanışma gülümsemeseydi. Bir an kendimi Tarkan'ın yerine koyduğumda aslında hepsinin çok garip davrandığını anladım. Sadece ona karşı değil, genel yapıları buydu. Hepsi ayrı ayrı karakterlerdi. En normali bendim... Artık bundan emindim.

Tarkan sanki düşüncelerimi duymuş gibi, "Arkadaşların," dedi zorlukla gülümseyerek. "Aynı senin gibiler..." Uygun kelimeyi bulmaya çalıştı. "Garip yani..."

"Sen birazdan garibin tanımını göreceksin, *Megastar*," dedi Mutlu sırıtarak.

Gözlerim Yankı'ya kaydı, sabit bir şekilde Tarkan'ı izlerken onu gösterdim. "Yankı," dedim adını söyleyerek. Yüzümde ister istemez bir tebessüm oluştu fakat çok kısa sürdü. Onu nasıl tanımlayacaktım? O klişe soru... Biz neydik? "Kendisi benim..."

Yankı elini uzattı, Tarkan'ın elini tuttu ve sıkarken, "Merhaba, ben Yankı," dedi. "Helin'in *sevgilisiyim*."

Tarkan şaşkınlıkla gözlerini açtığında Yankı'nın parmakları, Tarkan'ın elinin tersine gömülmüştü. "Sevgilisi mi?" diye sordu. Gözü ellerine kaydı, çekmek istedi ama Yankı gülümseyerek izin vermedi.

"Sevgilisi," dedi üzerine basa basa. "Hatta eşi. Evet evet, eşi."

"Yok devenin hörgücünde Tarkan konseri," dedi Mutlu gülerek. "Bir de bayıl istersen Yankıtu."

"Sevgilisi mi?" Koza lafa atladı. "Benim niye haberim yok? Siz kardeş değil misiniz yahu?"

Tarkan bir kez daha elini çekmek istedi ama Yankı yine izin vermedi. "Helin," dedi Yankı'ya bakarak. "Eşin mi?"

"Eşi." Yankı bir kez daha tekrar etti. "Her anlamda eşi."

"Evlendin mi?" Tarkan bana baktı, üçüncü defa elini çekmek istedi, neyse ki bu sefer Yankı izin verdi. "Asla evlenmem diyordun."

"O seninle tanıştığı zamanlardı, çocukluğuna hatta ergenliğine denk gelmişsin, benimle tanıştı sonra," adını düşünüyormuş gibi davrandı Yankı ardından, "Teoman," dedi.

"Tarkan," diye düzeltti.

"Tamam, Kutsi," dedi Yankı.

"Kutsi ne alaka amına koyayım?" diye sordu Bartu yan tarafından. "Nasıl aklına geldi?"

"Yankıtu bayıldı," dedi Mutlu gülerek. "Sedye getirir misiniz?"

"Yankı da biraz," onun yanına doğru yürüdüm. "Şakacıdır. Bakma böyle durduğuna, aralarında en sakini ve en arkadaş canlısı Yankı'dır."

"Pek," dedi Tarkan gözlerini kısarak. "Öyle görünmüyor." Sonra ellerini kaldırıp Yankı'ya salladı. "Dostum, eski sevgilisi olmamı dert ettiysen bizim ilişkimiz biteli ve Helin beni terk edeli çok oluyor. Beni çoktan unutmuştur."

"Tarkan ya," dedim boş bulunarak. "Ben seni neden terk ettim ki acaba?" Aslında amacım gerçekten neden terk ettiğimi sormaktı ama öyle bir sormuştum ki sanki içinde pişmanlık barındırıyor gibiydi ve Bartu, başını eğip bana bakana kadar kurduğum cümleyi anlayamamıştım.

"Haklısın deriz tamam da," dedi Bartu gözlerini açarak. "Abartmasak mı?"

Yankı yavaşça bana döndü. İlk önce kulakları kızardı ardından yanakları. Nefesini tuttuğunu bir anda verdiğinde anladım. Boğuluyormuş gibi öksürdüğünde yüzündeki ifade korkutucuydu. Gülümsedi hem de "ha ha" diyerek ve bu çok tuhaftı. Sonra elini omzuma attı, "ha ha ha" dedi bu kez de. Çenesini saçlarıma yasladı ve dişlerinin arasından kulağıma doğru, "Bu çocuğu," dedi. "Mahvederim." Gülümsemesi korkutucu bir hal aldı. Tarkan'a baktı. "Yaparım." Yüzündeki sırıtmayla Tarkan'ı izledi.

"Aslında," dedi Tarkan bana doğru pişman bir tınıyla. "Sana ulaşmaya çalıştım ama telefon numaran değişmişti. Ufak bir güvensizlik problemiydi, beni yanlış anlamıştın. Düzeltmem için fırsat bile vermedin. İçimde kaldı, kaç sene geçti o yanlış anlaşılmayı hâlâ dert ediyorum."

"Senin Helin'den başka düşüneceğin bir şey yok muydu?" Yankı'nın sorusuna hazırlıksız yakalandı.

"Yankı," dedim ona ters ters bakarak. "Ne oluyor sana?" Normalde aralarında en medeni davranan adam, bambaşka birine dönüşmüştü.

"Sanırım benim gitme zamanım geldi..." Tarkan masum masum bana baktı ama onun da göründüğü kadar masum olmadığını anımsadım, en azından şu an bilerek bana böyle bakıyordu. "Helin," dedi. "Kendine çok iyi bak. Seninle arkadaş olarak kalmak çok isterdim."

"Tarkan," dedi Bartu sonra elini onun omzuna kaydı. "Adaşının çok güzel bir şarkısı vardır, bilir misin?"

"Nedir o?"

"Kıl Oldum." Gülümsedi Bartu. "Aynı benim sana olan duygularımı anlatıyor."

"Bartu," dedim ardından Yankı'nın kolunun altından çıkarak Tarkan'ın kolunu tuttum ve diğer tarafa doğru yürüttüm.

"Hoşça kal, *kuzu kuzu* git," dedi Mutlu elini sallayarak. "Başka bir evrende umarım seninle sevişiyoruzdur!"

"Aptal, kızın eski sevgilisi." Işık ters bir cevap verdi. "Helin'in eski sevgilisine yürüyorsun şu anda."

"Konu yakışıklı erkekler olduğunda ben karaktersiz bir göt olurum."

"Yakışıklı mı?" diye sordu Bartu masaya otururken. Bütün konuşmaları bizzat duyuluyordu. "Bu yürüyen samana yakışıklı diyorsan bana ne diyeceksin acaba?"

"Dağ ayısı." Bartu sinirle Mutlu'ya baktı, Mutlu orta parmağını gösterdi.

"Tarkan," dedim bana bakmasını sağlayarak onlardan uzaklaştığımızda. "Sen onlara bakma, beni paylaşamıyorlar ve kendilerinden başka herkese yabaniler. Bana da başta böylelerdi, zor alıştık birbirimize."

"Çok garipler." Tarkan endişeyle bana baktı. "Çok tuhaflar."

"Öyleler."

"Ayrıca kabalar."

"Öyleler."

"Ama onları seviyorsun."

"Çok seviyorum."

Tarkan kaşlarını kaldırdı. "Belli oluyor." Başıyla Yankı'nın olduğu tarafı gösterdi. "Onunla mutlu musun? Yani sahiden eşin mi?"

Bakışlarımı Yankı'ya çevirdim, hâlâ sabit bir şekilde durmuş bizi izliyordu. Kaşları çatıktı, kollarını önünde bağlamıştı. "Yankı Sarca," dedim. "O benim ilk aşkım." Bakışlarımı Tarkan'a çevirdim. "Eminim son aşkım olacak. Hayatımın en mutlu zamanlarını onunla geçiriyorum." Yankı Sarca dudak okuyabiliyorsa bile şu an Tarkan'dan başka hiçbir noktaya bakamadığı için ne söylediğimi anlamayacaktı.

Tarkan'ın yüzüne hüzün oturdu ama buruk bir tebessümle, "Daha ne kadar şaşırabilirim, bilmiyorum," dedi. "Ama senin adına sevindim." Cebinden bir kart çıkarıp bana uzattı. "Eğer görüşmek istersen,"

Yankı'ya baktı, "yani arkadaş olarak devam etmek istersen beni arayabilirsin."

Ayıp olmasın diye kartı aldım ama onu hiç aramayacaktım. Başımı olumlu anlamda aşağı yukarı salladığımda yeniden belimden tutup beni kendine çekti ve sıkıca sarıldı. Ben de ona karşılık verdiğimde bu çok uzun sürmedi. "Kendine çok iyi bak," dedim geriye çekilirken. "İleride adını haberlerde başarılı bir doktor olarak görmek istiyorum."

"Ah," dedi Tarkan elini kalbine koyarak. "İşte bu değişmemiş. Sen ve iyi kalbin. Söz veriyorum, adımı göreceksin." Gülümsedi, elini salladı ve geriye dönüp yürümeye başladı. Arkasından bir süre baktım, en sonunda kendi arkadaş grubunun olduğu masaya gittiğinde kaşlarımı çatıp bizimkilerin yanına döndüm.

Masanın önüne geldiğimde Yankı hâlâ ayakta bana bakıyordu. "Siz gerçekten ormandan mı indiniz?" diye sordum özellikle Bartu'ya ve Yankı'ya bakarak. "Çok kabasınız, bu hiç hoş bir şey değil. Ona ayı gibi davrandınız."

"Değil mi?" Koza kollarını önüne bağladı. "Bir de bana bakar mısınız? Öyle kibarım ki, resmen örnek oluyorum herkese."

"Sus." Ters ters ona baktım. "Saçma sapan şakaların komik değildi."

"Komikti bence." Sonra Işık'a döndü. "Ama ikimizin evlenme düşüncesi şakadan çok bir dilekti."

Mutlu eliyle alnına vurdu. "Yine iki arada bir derede kardeşime yürüyor bu." Ketçap kutusunu ona fırlattı. "İmkânsız dileklerin var, bir daha bunu yapma."

"İmkânsız mı?" Koza Işık'a göz kırptı. "Sen ve ben?" dedi gülümseyerek. "Çok güzel bir çift olmaz mıyız evlensek? Bir düşünsene, her sabah ve her akşam beni görüyorsun. Of!" Gözlerini kocaman açtı. "Her gece seni görüyorum..." Alt dudağını dişledi. "Uyumam, seni izlerim çünkü rüya gibisin." Hepimiz son cümlesinden sonra ona dönüp baktığımızda kimsenin ağzını bıçak açmadı. Mutlu'nun tepki vermesini bekledim ama o da hiçbir şey söylemiyordu. Işık'ın dudakları aralandı, hafifçe gülümsedi ve yanaklarına kanın gittiğini fark ettim.

Ne olursa olsun, Koza'ya karşı olan duygusunu engelleyemiyordu.

"Ne diyeyim," dedi Bartu en sonunda, sonra elini uzatıp Koza'nın elini sıktı. "Yavşaklığına sağlık, güzel laftı hiçbir şey diyemedim."

"Ne demek," dedi Koza da ciddiyetle. "Yapıyoruz işte bir şeyler."

Mutlu, "Şerefim, namusum, saçlarım, Pembe Panter'im hatta tek değerlim kardeşim üzerine yemin ederim," dedi. "Seni bir gün öyle bir öpeceğim ki aklın hayalin şaşacak."

"Ah," dedi Koza ciddiye almayarak. "Kardeş kıskançlığı. Tıpkı Yankı'nın Helin'i kıskanması gibi."

Yankı en sonunda sandalyesine geçti ve yanında oturan Koza'ya ters bir bakış attı. "Geçmişte kalmış, çocukluk hevesi olan, hatırlanmayan, adı bile geçmeyen, öylesine birisini kıskanacak değilim." Bartu hak veriyormuş gibi başını salladı ama gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Tarkan'mış," dedi kendi kendine. "Doktormuş. Neymiş efendim, Helin değişmiş güzelleşmiş." Bakışları bana kaydı. "Tarkan yani. Altı üstü Tarkan. Tarkan." Masanın üzerindeki sigara paketinden bir tane çekip aldı ve ucunu yaktıktan sonra derin bir nefes çekti. "Tarkan," dedi bir kez daha. İşaret ve orta parmağıyla burnunun kemerini sıktı. "Başım çok ağrıdı."

Mutlu masanın üzerinden Yankı'ya doğru eğildi ve sessizce, "Samimi söylüyorum," dedi. "Manyak olursun bak."

"Helin." Yankı'nın yanındaki sandalyeye çatık kaşlarla oturduğumda Işık'a döndüm. "Ne zaman tanıştınız? Seni unutmamış görünüyordu."

Yankı sigarasından öyle bir duman çekti ki yarısına kadar geldi. "Yok, daha neler," dedim gözlerimi devirerek. "İki ya da üç sene olmuştur, bir konserde tanışmıştık. Benim hayatımı kurtarmıştı, iyi birisidir. Ve gerçekten Tarkan hastasıdır. Yani ona yaptığınız şarkı şakaları hoşuna gider."

"Yankı Sarca beş dakika sonra tuvalete gidip ağlayarak müzik listesindeki bütün Tarkan şarkılarını silecek," dedi Mutlu kahkahayla. "Üstüne üstlük adamın antisi olacak, her gördüğünde sövmezse benim de adım Mutlu değil."

"Tarkan da ağlayarak günlüğüne yazar zaten bunu," dedi Işık gözlerini devirip. "Vah vah der, koskoca Yankı Sarca benim antim olmuş."

"O değil de," Bartu bana göz kırptı, "yok mu bir Tarkan konseri? Gidelim azıcık keyfimize bakalım."

"Ah en sevdiğim şarkısı 'Kuzu Kuzu'," dedi Işık omuzlarını hareket ettirerek.

"'Dudu Dudu' üzerine tanımam." Mutlu ayağa kalktı ve Tarkan gibi dans ederek, "Dudu Dudu dilleri lıkır lıkır içmeli, gözleri derya deniz," diyerek Yankı'ya bakarak şarkıyı söyledi.

"'Kıl Oldum' favorim," dedi Bartu.

Lâl'in konuya dahil olması beni şaşırttı. Anladığım işaret diliyle "Ölürüm Sana" dedi. Herkes şaşırdı ama Işık bozuntuya vermeden kıkırdadı.

Koza, "Boş verin," dedi. "Helin'e soralım, eski sevgilisi Tarkan hangi Tarkan şarkısını ona adamış, öğrenelim..."

Yankı daha fazla dayanamayıp, "Yeter," dedi hepsine bakarak. "Bir daha Tarkan'ın tek bir şarkısını bile duymak istemiyorum." Bakışları bana döndü. "Sen de dinleme artık." Gözlerim kocaman açıldı, diğerleri gülmeye başladı. "Dinleme işte. Kuzu kuzuymuş, duduymuş filan dinleme." Elini saçlarına geçirdi. "Hem siz nasıl tanıştınız? O seni iyi tanıyormuş gibi davranıyordu, nasıl oldu bu? Hayatını nasıl kurtardı?"

"Sen," dedim üzerine bastırarak. "Kafayı yedin." Önümdeki tabaktan bir parça ekmek alıp ağzıma attım. "Bu konuyu kapatabilir miyiz? Size söylemem gereken başka bir şey var."

"Bu konuyu kapatabileceğime inandın mı gerçekten?" dedi Yankı kısık bir sesle.

Gözlerimi devirerek bir anda, "Kararımı değiştirdim," dedim. Hiçbiri ne olduğunu anlamadı hatta Yankı'nın gözlerine öyle bir ifade yerleşti ki, konu yine Tarkan'la alakalı sandı. Bakışlarım Koza'ya döndü. "O adamla görüşmek istiyorum. Bana akşam için bir randevu ayarlayabilir misin? Eğer benimle konuşmak istiyorsa onunla konuşacağım."

Hepsinin şaşırdığını biliyordum, Koza bile gizleyemedi. "Babanla yani?" diye sordu.

"Her neyse işte," dedim yeniden masaya dönüp tabağımdan bir parça daha ekmek alarak. "Kendisine bir şekilde ulaş, onunla görüşmek istediğimi..."

"Kendisi zaten seninle konuşmak istiyordu," dedi Koza lafı ağzıma tıkayarak. "Otele ulaşmış, onlar da bize söyledi." Yankı'yla ikisini gösterdi. "Eğer istiyorsan..."

"İstiyorum." Net cevabımın ardından çatalımı et parçasına batırdım. "Bana o görüşmeyi ayarla."

"Ama hazırlık yapmadık," dedi Yankı rahatsız bir şekilde hareket ederek. "Yani sen görüşeceksin ama bizim de plan yapmamız gerek. Bunun için uzun uzun konuşmamız..."

"Yalnız gideceğim." Eti ağzımda çiğnerken gözlerimi ona çevirdim. "Hiçbirinizin gelmesini de istemiyorum."

"Bu imkânsız." Yankı elini masaya koydu ve bana doğru eğildi. "Tam anlamıyla tanımıyoruz, sana zarar verme ihtimali yüksek."

"Bana zarar verecek olsa dün akşam verirdi, değil mi?" Tek kaşımı havaya kaldırdım. "Aksine, zarar vermemek için bizi serbest bıraktı ve gördüğünüz gibi hiçbir polis bizi aramaya gelmediğine göre arkamızı da toplamış. Üstüne üstlük görüşmek istemiş. Neden yanımda velilerimle onun yanına gideyim? Korkacak hiçbir şeyim yok."

Masada sessizlik oldu. Işık, "Helin haklı," diyerek sessizliği bozdu. "O adam Helin'e zarar vermeyecek hatta gözlerinde daha farklı bir ifade vardı." Kaşları çatıldı. "Asıl önemli olan, sen neden bunu istiyorsun, Helin?"

Gözlerimi yavaşça masadan ayırdım ve Bartu'yla göz göze geldik. Beni anladığından emindim çünkü aklımdan geçenleri okuduğunu bana gözleriyle hissettirmişti. "Geçmişimden kaçmak yerine ona yürümem gerektiğini fark ettim," dedim sakin bir sesle. "En azından en kötü yolları tekrar yürürsem ve o yollara çiçekler ekersem geçmişim huzur içinde olacak. Ben huzur içinde olacağım. Kâbuslar beni rahat bırakacak."

Koza alayla güldü ve ayağa kalkıp bira şişesinden büyük yudumlar içti. "Aptallık," dedi gülerek. "Yani geçmişindeki yollara çiçek ekebileceğini düşünmek."

"Neden aptallık olsun?" Bartu karşı geldi.

Koza, işaret parmağıyla onu gösterdi. "Geçmişine çiçek ekebilseydin, bakışların böyle acı içinde olmazdı," dedi acımasız bir sesle. "Bu masadaki herkes geçmişin kurak olduğunu ve hiçbir çiçeğin yetişmeyeceğini bilir. Bu imkânsız."

Öfke içimde büyüdü, Koza'nın üstünlük taslamaya çalışması artık sinirlenmeme neden oluyordu. "Sürekli benim hevesimi kursağımda bırakmaktan vazgeç." Elimdeki çatalı sertçe masaya bırakıp, "O halde imkânsızı başarırım, sonuçta senin gibi bir adama bile tahammül edebiliyorum," dedim Koza'ya bakarak. "Ve sen de kendi imkânsızlığında çırpındığınla kalırsın." Bitmiş bira şişesini sertçe masaya koydu. "Kendi düşüncelerini insanlara aşılamaya çalışmaktan da vazgeç Koza. İlk önce kendi acılarınla yüzleşmeyi öğren, sonra gelip bana ders vermeye çalış. Hatta dur," küçümseyerek ona baktım, "sakın bir daha bana ders vermeye kalkma. Bütün kozların bitti çünkü."

"Benim," dedi Koza, Yankı'nın üzerinden bana doğru eğilerek. "Kozlarım hiçbir zaman bitmez. Bunu en iyi sen bilirsin."

Tehdit etmek. Koza'nın karakterinde en fazla olan ikinci özellik. Birincisi zaten acımasızlıktı.

Ayağa kalktığımda çatalı sertçe masaya attım. "Benim korkacak hiçbir şeyim yok," dedim üstün bir sesle. "Tek bir yalanım kalmadı artık, olmayacak da."

"Belki de," dedi Koza gözlerimin içine bakarak. "Başkalarının yalanları vardır." Yankı'nın yalanı. O iğrenç gün.

Çok kısa bir sessizlik oldu. Yalnız hayatında çekinmeden hâlâ insanların kalplerini kırmaya çalışması ve bunun üzerine gitmesi tahammülümü bitirmeye başlamıştı. Kalp mi kırılacaktı? O halde eğer Koza'nın gerçekten hisleri varsa onun kalbi kırılmalıydı.

"Biliyor musun Koza," dedim Sokak Nöbetçileri'nin yanımızda olmasını bile önemsemeden. "Hiçbir zaman sevilmeyi hak etmiyorsun, hak etmeyeceksin de."

Yankı oturduğu yerden ayağa kalkarak ikimizin arasında durdu ve bakışlarını bana çevirdiğinde, "Yeter," dedi sakin bir sesle. "Nasıl istiyorsan öyle olsun, eğer o adamla görüşmek istiyorsan görüş."

"Görüşeceğim zaten." Öfkeyle sandalyeyi itekledim. "Ve bunu tek başıma halledeceğim." Koza'ya doğru baktım. "O çiçekleri de ekeceğim elbet." Yanıt vermesini bile beklemeden masadan uzaklaştım ve otelin giriş kapısına yürüdüm. Öfkeden olsa gerek ellerim titriyordu fakat saklamak bile istemedim. Arkamdan baktıklarını biliyordum, bunu da önemsemedim.

İstiyordum. O geçmişe gitmek, o geçmişteki bütün insanlarla yüzleşmek ve intikam ise tek başıma o intikamı almak. Canımı en çok yakan kişinin gözlerinin içine bakmak istiyordum. O zaman ya ölecektim tamamen ya da bir daha hiç ölmeyecektim ve ben o gün yaşarsam, geçmişimdeki yollara çiçekler ekmiş olacaktım.

21.

VEDA

11.01.2020

Helin Aktan'ın güncesinden...

Her kelime, bir gözyaşı.

Her acı, bir vazgeçiş.

Her umut, bir veda.

Benim için bir masaldı, güzel bir masal fakat sadece benim için bir masaldı.

O masal mutsuz sonla bittiğinde hayatın gerçekleri karşımdaydı.

Gün doğumu, geceye vedaydı.

Bu satırlar da benim masalımın son satırlarıydı.

Güneş doğarken benim yarattığım masalım son buldu.

"Helin S. Aktan"

Daima başını dik tut, dedim kendi kendime boş koridorda yürürken. *Daima dik dur, daima kendinin farkında ol, daima kim olduğunu hatırla. Sen yaşadıklarınla, yaşattıklarınla; her şeyinle ve hiçbir şeyinle Helin Aktan'sın,* dedi iç sesim. Sonra ekledi.

Öyle güçlüsün ki, geçmiş seni alt edemez, sen onu yok edebilirsin.

Restoranın uzun koridorundan geçerken öz babamı görmeme birkaç dakika kalmıştı. Koza'yla yaşadığımız tartışmadan sonra odama geri dönmüştüm ama bir süre sonra ne Yankı ne Koza yanıma gelmişti, Bartu görüşmenin ayarlandığını söyleyip beni bilgilendirmişti. Birkaç defa benimle gelmek konusunda ısrar etmişti ama kesin bir dille reddettiğim için sonunda o da kabullenmişti.

Akşam yemeği için oldukça lüks bir restoranın üst katında yer ayırtmıştı Sadık Orhan. Yanımdan geçen insanlar öylesine şıktı ki benim umursamaz duruşum dikkatlerini çekiyordu. Işık'a ait bir kot pantolon giymiştim, onun kalçaları benimkinden daha dolgun olduğu için pantolon bol gelmişti. Üzerimde siyah bol bir kazak vardı. Başımda bere ve ellerimde eldiven. Ayaklarımda büyük kar botları, üzerimde Yankı'ya ait bol siyah mont.

Umurumda mıydı insanların bana olan bakışları? Zerre umurumda değildi.

Restorandan içeriye girdiğimde kapıda iki güvenlikle karşılaştım. Direkt olarak kılığıma kıyafetime baktıktan sonra kafalarında kesin yargılara vardılar ve beni kovmak için hamle yaptılar fakat tam o sırada birisi, "Hey!" diye koşarak yanımıza geldi. Güvenlikler ona dönüp baktığında elini kaldırıp koşmaya devam etti. "Kendisi Sadık Bey'in özel misafiri!" dedi nefes nefese yanımıza ulaştığında. "Lütfen hemen içeri alın."

Güvenliklerden birisi gözlerini açıp, "Ah, öyle mi?" dedi sonra hafifçe başını eğerek eliyle içeriyi gösterdi. "Buyurun efendim lütfen."

Kendimi tutamayarak, "Önyargını sikeyim senin," dedim sonra ne tepki vereceğini umursamadan restorandan içeriye girdim. Kapıya koşan ve büyük ihtimalle Sadık Orhan'ın koruması olan o adam yanıma vardı.

"Hoş geldiniz efendim," dedi başını eğerek. Saygı? Gereğinden fazla saygı? İğrençti. Alışık değildim. "Bu taraftan."

Beraber restoranın sol tarafına yürürken, masalarda oturan kadınların bana bakışları komik gelmeye başlamıştı. Koskoca Sadık Orhan'ın kızı olduğumu bilselerdi ne yaparlardı acaba? Şu an alkollü olduğum için bu düşünce bana hiç garip gelmedi fakat hiçbir tuhaflık yapmayacağım konusunda kendime söz vermiştim. Otel odasına çıktığımda hem kendime cesaret vermek istediğimden hem de Koza'ya olan öfkemden küçük viski şişelerinden iki tane içmiştim. Psikolojik olarak altüst olduğum için daha fazla etkilemişti ama en azından düşüncelerden kaçabiliyordum ve bir duyguya takılıp kalmıyordum.

En kötüsü mü olacaktı? Olabilirdi. Bunu düşünmezdim. En azından şu an.

Ayrıca ben genelde kendime verdiğim sözleri tutmazdım.

Restoranın daha loş, daha az insanın olduğu tarafına geçtiğimizde Kars ayaklarımızın altındaydı ve manzara enfes görünüyordu. Işıklar biraz uzak görünüyordu ama aslında otele çok da uzak bir mesafede değildim hatta taksiyle on dakika bile sürmemişti.

Yankı ben buraya gelmeden önce cebime zorla telefonumu sıkıştırmıştı ve şimdi elimi montumun cebine yerleştirdiğimde onu anımsamama neden oldu. Taksiye bindirirken yüzünde fazlasıyla endişeli bir ifade

vardı, defalarca telefonun yanımda olmasını istediğini söylemişti hatta söz verdirmişti. Koza konusunda ağzını açıp hiçbir yorum yapmamıştı, ona hak veriyor olabilir miydi? Belki de Koza'yı kırmama üzülmüştü. Sanmıyordum, o kadar da umursuyor olamazdı.

Sadık Orhan'ı en köşe masada gördüğümde göz göze geldik. Beni gördüğü anda masada ayağa kalkıp ceketinin önünü saygıyla ilikledi, bu alışık olduğu bir davranıştı ve üzerindeki jilet gibi gri takım elbise daha fazla sırıtmama neden oldu. Hemen arkasında duran "oğlu" beni gördüğü anda gerildi, bunu metrelerce öteden anladım.

Yanımdaki adama dönüp, "Tek başıma devam edebilirim," dedim elimi kaldırarak. Adam direkt dönüp Sadık Orhan'a baktı, Sadık Orhan da başıyla onay verince adam olduğu yerde kaldı.

Masanın yanına geldiğimde birkaç saniye birbirimize baktık. Buradaki insanların aksine o kılığıma kıyafetime değil, direkt yüzüme odaklandı. Renkli gözlerini izleyerek ceketimi üzerimden çıkardım ardından bereyi masaya attım. En son cebimdeki telefonu çıkarıp masaya koyduğumda Sadık Orhan bana elini uzattı. "Hoş geldin."

Yarım ağız gülümseyerek eline bakıp karşılık vermeden sandalyeye oturmak için hamle yaptım fakat tam o anda, başka bir adam koşup sandalyemi çekmek istediğinde afallayarak ona baktım. "Teşekkür ederim," dedim sandalyeyi tutarak. "Buna gerek yok."

"Olur mu efendim?" dedi adam ve eliyle sandalyeyi işaret etti. Birkaç garson anında masanın etrafına geldiğinde Sadık Orhan, eli havada bir şekilde öylece kaldı, birkaç saniye sonunda o da elini indirip sandalyesine oturdu. Onunla tokalaşacağımı düşünmesi komikti.

Masaya oturduğumuzda birkaç konu dışında ne konuşacağımı hiç düşünmediğimi fark ettim. Aslında duygularımla hareket etmenin daha kolay olabileceğini düşünmüştüm ama Sadık Orhan'a baktığımda hissettiğim net öfke, bazı duygularımın da önüne geçmeye başlamıştı.

Garson önüme bir menü bıraktığında, "Yemek yemeyeceğim, bir bira alabilir miyim?" dedim Sadık Orhan'ın yüzüne bakarak.

"Bira mı?" dedi garson afallayarak. "İsterseniz daha farklı seçeneklerimiz var, yeni şaraplarımızı açtırdık, ayrıca Hollanda'dan gelen..."

Dönüp, "Bira," dedim üzerine bastırarak. "Lütfen."

Bunun için bile garson dönüp Sadık Orhan'a baktığında kan beynime sıçramak üzereydi. Onayladı, onayladığı anda garson toz olup uçtu.

Benim arka tarafımda iki koruma vardı, Sadık Orhan'ın arkasında da iki koruma. Bir de oğlu.

Adamlara bakarken, "Yalnız konuşacağımızı düşünüyordum," diye mırıldandım. "Ama görüyorum ki korkudan bütün korumalarını etrafımıza toplamışsın."

Sadık Orhan ummadığım bir şekilde güldü. "Bütün korumalarım, bu restoranın içine sığmaz," dedi. "Senin beni öldürmeye teşebbüs ettiğini düşünürsek bu kadar kişi az bile."

Kaşlarımı havaya kaldırdım ve önündeki viski bardağına baktım. "Sadece bir yetmiş iki boyunda, elli bir kilo bir kadınım. Dört adamın beni bir saniyede toz bulutu haline getirebilir. Sahiden benden bu kadar korkuyor musun?" Viski bardağını dudaklarının arasına yerleştirip birkaç yudum içtiğinde parmağımla işaret ettim. "O halde bilmen gerekiyor, eğer sana zarar vermek isteseydim bu fiziksel gücümle olmazdı, büyük ihtimalle birkaç saat önceden gelir, bir garsonu tehdit eder ve o viski bardağının içine zehir koydururdum. Sonra da karşımda sen işkence çekerken adamlarının canını kurtarmaya çalışmasını keyifle izlerdim." Donuklaştı, elindeki viski bardağı havada kaldı. Gözlerinden korku geçtiğine yemin edebilirdim. "Ama böyle bir şey yapmadım çünkü seni öldürmek gibi bir derdim yok, bunu sen de çok iyi biliyorsun. Şimdi şov olsun diye çevremize topladığınız adamlarını gönderir misin? Özel konuşmak istiyorum."

Korumalar bile birbirlerine baktılar. Yarı Koza, yarı Yankı Sarca ve tamamen Helin Aktan. Belki de içimde hep bir Koza yaşıyordu kanımız bir olduğu için ve günlerimi Yankı'yla geçirdiğim için ona benzemeye başlamıştım.

Belki de ben bu kadındım, içinde sevginin olmadığı her durumda mantığımın sesi en gür şekilde duyulurdu.

Sadık Orhan başıyla adamlarına emir verdiğinde dördü de bir anda geriye çekildi, o esnada bira şişesini de garson masaya getirdi. Sonra Sadık Orhan'a döndü. "Viskinizi tazelememi ister misiniz Sadık Bey?" diye sordu.

Sadık Orhan önce bana baktı sonra viski bardağına. Yüzümde alaylı bir tebessüm oluştuğunda, "Hayır," diye yanıt verdi. "Bugün çok içtim."

"Ama henüz ilk bardağınız, yepyeni serilerimiz geldi..." Sadık Orhan bakışlarıyla garsonu susturduğunda adam, "Afiyet olsun," deyip yanımızdan uzaklaştı.

Gözlerim arka tarafta kalan oğluna kaydı. "O da gitsin," dedim Sadık Orhan'a. "Yalnız konuşmak istiyorum."

"Kendisi benim..."

"Gitsin."

"Baba."

"Merak etme," diye çıkıştım oğluna. "Babanı ellerinden almayacağım hatta umurumda bile değilsin sadece özel konuşmak istiyorum. Lütfen bizi yalnız bırakır mısın?"

Bir babanın oğlunu arkasına koruma gibi koyması ve kendi yolunda yürütmesi. Tam da Sadık Orhan'a yakışan bir hareket olurdu.

Sadık Orhan elini kaldırdı ve gitmesi için işaret verdi. "Ama baba," dedi kaşlarını çatarak. Öyle öfkeli görünüyordu ki benden bu kadar nefret etmesinin nedeninin sadece babası olmadığını bile düşündüm. Bir kez daha elini hareket ettirdiğinde karşı gelmeyerek yanımızdan rüzgâr gibi geçti ve diğer tarafa doğru yürüdü.

Yalnız kaldığımızda bira şişesini kafama dikip büyük yudumlar içtim ve gözleriyle beni takip etmesini anbean izledim. Öyle dikkatli bakıyordu ki her ne görüyorsa aynısını ben de görmek istemiştim. En sonunda şişeyi masaya geri koyduğumda, "Arkadaşların yok," dedi ciddiyetsiz bir sesle. Soğuk bir adamdı aslında bakışları da öyleydi ama ondan hiç korkmuyordum.

"Neden olsunlar?"

"Seni kurtarmak için önüne atlayacak kadar seni seviyorlar," dedi kaşlarını kaldırarak. "Yalnız göndermeleri mucize olmuş."

"Bana zarar vermeyeceğini biliyorum." Sırtımı sandalyeye yasladım. "Ama bu demek değil ki tamamen güvenliğim yok. Senin gibi korumalarımı açıkça ortaya sermemem olmadıkları anlamına gelmez." Oltaya gelmesini istiyordum ama güldüğünde inanmadığını anladım.

"Benimle görüşmeyi bunları söylemek için mi kabul ettin?" diye sordu. "Beni görmek istememekte kararlı gibiydin."

"Aslında," dedim gözlerimi manzaraya doğru çevirerek. "Kararlıydım ama sonra seni kullanabileceğimi fark ettim."

Sadık Orhan hafifçe öksürerek, "Kullanmak mı?" diye sordu. "Senin karşında yaşıtın mı var? Bu nasıl bir konuşma tarzı?"

Gözlerimi yeniden ona çevirdim. "Saygı mı bekliyordun?" diye sordum. "Saygı gösterebileceğim birisi değilsin." Masanın üzerinden ona

doğru eğildim. "Ne sanıyordun? Buraya gelip sana yalvaracağımı ya da beni neden bıraktın diye ağlayacağımı mı?" Gülümsedim. "Asla böyle bir şey yapmam. Asıl sen neden benimle görüşmek istedin?"

Sadık Orhan'ın tek kaşı havaya kalktı ve o da masanın üzerinden bana doğru eğildi. Beklemediğim bir anda, "Senelerdir seni arıyorum," dedi beni şaşkınlığa uğratarak. "Ve en sonunda karşıma çıktın. Seni tanımak istememden daha doğal hiçbir şey yok." Ardından geriye doğru çekildi ve çenesini havaya kaldırdı. "Ama görüyorum ki inatçılık konusunda annene, gururun konusunda bana çekmişsin."

Şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım ama başarılı olamadım. "Beni kandıramazsın," dedim sadece.

"Kandırmıyorum." Verdiği net yanıt ve gözlerinde yalanın kırıntısının bile olmaması neredeyse ona inanmama neden olacaktı. "Seni senelerce benim ve annenin verdiği isimle aradım ama bulamadım. Oysaki çok yakınlardaymışsın, Helin Aktan olmuşsun."

"Bir dakika," dedim işaret parmağımı kaldırarak. "Senin ve annemin verdiği isim? Ne?"

Sadık Orhan kaşlarını kaldırdı. "Evet," dedi neye şaşırdığımı anlamayarak. "Bizim için senin adın..." Bakışlarındaki ifade değişti. "*Saye*'ydi. Annen bana gölge derdi, Saye'nin anlamı gölge. Senin de adın o olacaktı." Elini çenesinde gezdirdi. "Senelerce seni bu isimle aradım ama bulamadım."

"Sana inanmıyorum..." dedim daha fazlasını duymak istemiyormuş gibi. Ama sonra geçmişimden kaçmayacağımı anımsadım. "Benim annem senin yüzünden öldü, beni hiç istemedin. Bir de bu masala inanacağımı mı sanıyorsun?"

Sadık Orhan başka bir şaşkınlıkla bana baktı. "Bu nereden çıktı?"

Elimi saçlarıma geçirdim, dağıttıktan sonra gözlerimi ovuşturdum ve gülmeye başladım. "Bana annemle benim adımı düşündüğünüzü hatta beni senelerce aradığını söylüyorsun ama annem yok, öldü. Ölüm sebebi sensin. Seneler sonra Saye diyorsun, Saye." Yüzümü buruşturdum. "Helin benim adım, anlamı da yuva. Ve ben belli bir yaşa kadar hiç yuvası olmamış bir kızım. Senin bu yalanlarına inanacağımı mı sanıyorsun?"

Dışarıya çıkmak üzere olan duygularımı dizginlemeye çalışıyordum, başarılı olacaktım, olmalıydım.

Sadık Orhan elini kaldırıp garsonu yanına çağırdı ve geldiği anda, "Bir bira da bana getir," dedi. Garson öyle bir şaşkınlığa uğradı ki belli etmemek için hızlı bir şekilde arkasını döndü, yüzünü ondan gizledi. Yanıt beklerken birkaç saniye kendisine süre tanıdı, belki de yalanları düşündü ama en sonunda, "Annenin öldüğünü nereden çıkardın?" diye sordu. Bu soru zihnimde dönmeye başladığı anda bile dizlerim ve ellerim titremeye başladı.

"Sakın," dedim dişlerimi sıkarak. "Beni bu konuda," artık sesim de titriyordu, "kandırmaya çalışma. Sakın. O kadar da değil."

"Kandırmıyorum." Garson bira şişesini masaya bıraktığında titreyen ellerimi gizlemeye çalışıyordum ama masanın üzerindeki telefon çalmaya başladığında ikimizin de gözü o tarafa kaydı.

LİDERİN arıyor...

Harika bir isim. Özellikle şu ortamda.

Hızlı bir şekilde telefonu meşgule attığımda yeniden ona döndüm.

"Kandırmıyorum," dedi bir kez daha. "Sadece nereden çıkardığını merak ettim. Annenin öldüğünü hem de benim yüzümden."

En uygun cümleleri bulmaya çalışarak "Bana her şeyi anlatan kişi söyledi," dedim net bir sesle. "Annem senin yüzünden bir silahla kendini öldürmüş hem de beni doğurur doğurmaz. Ona öyle bir acı çektirmişsin ki ben umurunda bile olmamışım, sen ise..."

"*Saye*," dedi bir anda. "Ne anlatıyorsun sen? Annen seni dört gözle bekliyordu."

"Bana," dedim ciddi bir sesle. "Saye deme. Benim adım Helin." Sonra gülümsedim. "Sadece Helin. Evet, tam olarak bu. Sadece Helin. Senelerce bu oldum, şimdi karşıma geçip bana bunları söyleyerek kafamı mı karıştıracağını sanıyorsun?"

"Senin kafanı karıştırmanın bana nasıl bir yararı olabilir?" diye sordu ciddi bir sesle. "Ya da seni üzmemin? Sadece anlamaya çalışıyorum, bütün bunlar nereden çıktı?" Dirseklerini masaya yerleştirdi. "Nasıl büyüdün? Seni kim büyüttü? Bunları sana kim anlattı?" Sonra duraksadı, gözlerine daha başka bir ifade oturdu. "Harun," dedi duygusuz bir sesle. "Seni o mu büyüttü?"

Sorduğu soruya ilk başta şaşkınlıkla baktım ardından kendimi tutamayarak büyük bir kahkaha atınca yan tarafımızda duran insanlar bize doğru baktı. Daha yüksek sesle gülmeye başladım ve Sadık

Orhan'ın bana olan bakışlarını görmezlikten geldim. Öyle bir gülüyordum ki aklımı kaçırdığımı düşünmüş olmalıydı, belki de kaçırmıştım ama kendimi tutamıyordum. Tam susacağım anda başka bir kahkaha daha yeniden bana uğruyordu.

"Harun," dedim gülerek. "Büyütmek." Bira şişesini havaya kaldırdım. "Beni büyütmek." Kahkaha atmaya devam ettim. O gülüşün arasında biradan içmeye devam ederken neredeyse yarısından fazlasını kafama diktim. En sonunda şişeyi geri yerine bıraktığımda elimin tersiyle ağzımı sildim ve gülümseyerek ona baktım. "Harun Aktan beni büyüttü," dedim. "Yedi yaşıma kadar onun yanındaydım."

"Ona seni sormuştum," dedi daha çok kendi kendisiyle konuşuyormuş gibi. "Tanımadığı birine evlatlık verildiğini söylemişti." Gözleri bana döndü. "Onunla hâlâ görüşüyor musun?"

Elimi alnıma koyup, "Ne anlatıyorsun sen ya?" diye sordum. "Ne saçmalıyorsun?" İçimde bir öfke birikti ya da biriken öfke taşmak üzereydi bilmiyordum ama kendimi daha fazla tutamıyordum. "Birkaç dakikalık zevkin uğruna ben doğdum, arkana bile dönüp bakmadan beni bıraktın ve ben o adamın eline kaldım. Yedi yaşımın yedisi de cehennem gibi geçti, ilk üç yaşımda bana neler yaptığını bile hatırlamıyorum. Geriye kalan dört yaşımın her gecesi anne diye ağlayarak ve senden nefret ederek uyudum ama bir gün beni kurtarmanızı bekledim. Annem öldü beni kurtarmadı, sen zaten hiçbir şeydin. Koca bir boşluktun. Şimdi geçip karşıma bana onunla görüşüp görüşmediğimi mi soruyorsun?" Elimin tersiyle önümdeki bira şişesini itekledim ve yere düşüp tuzla buz olmasına izin verdim. İnsanlar bize dönüp baktı ama aldırış etmedim. "Buraya sana onun yerini sormak için geldim, sonuçta aynı kumaştansınız ama görüyorum ki kötülükleriniz ayrı işliyormuş ve görüşmüyormuşsunuz. Konuşmaya devam etmenin anlamı yok."

Sadık Orhan gözlerini benden ayırmıyordu, garsonlar direkt çevremize gelip bira şişesinin kalıntılarını temizlerken birbirimizden gözlerimizi ayırmıyorduk. "Sana kötü davrandı," dedi daha çok kendisine söylüyormuş gibi.

"Onunla görüşüyor musun, görüşmüyor musun?" diye sordum sözlerini duymazlıktan gelerek.

"Görüşmüyorum," dedi hızlı bir şekilde. "Onu en son seneler önce gördüm ama kendisi her yıl bana mektup gönderir."

"Ah," dedim gözlerimi devirip. "Harun Aktan ve mektupları." Masadan sertçe ayağa kalktım ve oturduğum sandalye geriye düştü fakat umursamadım. "Amacım ona ulaşmanın bir yolunu bulmaktı, senin yalanlarını dinlemek değil."

"Otur," dedi Sadık Orhan tehditkâr bir tınıyla. "Benim yanımda böyle davranamazsın."

Ellerimi masaya yerleştirip yüzüne doğru yaklaştım. "Davranırsam ne yaparsın? Yoksa terk edip gider misin? Döver misin? Öldürür müsün? Senden korktuğumu mu sanıyorsun?"

Harun Aktan'ın öfkelenmesini bekledim ama çok kısa bir süre sonra gülümsedi. "Yemin ederim," dedi sakin bir sesle. "Annenin kopyasısın. Bakışların, yüzün ama en çok karakterin. Bana kızım olduğunu söylemeseydin bile seninle yarım saat geçirsem kızım olduğunu anlardım." Sırtımı dikleştirdim, titreyen ellerimi gizlemeye çalıştım. "Bu bile," dedi ellerimi göstererek. "Annene benziyor. Annene benziyorsun."

"Bunlar," dedim ellerimi göstererek. "Harun Aktan'ın bana hediyesi."

"Annene de onun hediyesiydi," dedi yanıtsız bırakmayarak. Kaşlarım çatıldı, *dik dur*, dedim kendi kendime bir kez daha.

Duygularım açığa çıkmak için daha fazla çırpındılar, dizginledim onları ama daha fazla gücüm kalmamıştı. Dizlerimin üzerine çöküp avazım çıktığı kadar bağırmama ya da ağlamama çok az kalmıştı.

Sadık Orhan benim öz babamdı. Belki de değildi. Neden her şeye bu kadar çabuk inanıyordum, bunu söyleyen kişi Koza'ydı. Ona neden güveniyordum?

Bana Saye diyordu, anlamı gölge.

Ben Helin'dim, anlamı yuva.

"Konuşma bitmiştir," dediğimde o da ayağa kalktı ve montumu üzerime giyip telefonumu masadan alırken yanıma geldi. Görmezlikten geldim ama o bir anda kolumu tuttu, elektrik çarpmış gibi kendimi ondan uzaklaştırdım.

"Ondan nefret ediyorsun, Saye," dedi sakin bir sesle. "Ve nefret ettiğin adamın sözlerine inanarak beni dinlemiyorsun. Güvenmemeni anlıyorum ama insanlara karşı böyle olmaman gerekiyor." Her zaman sakin konuşması ve bakışlarındaki dinginlik bana Yankı'yı anımsatmıştı.

"Bana Saye deme," dedim öfkeyle. "Ayrıca bu hayatta 'güvendiğim insanlar' var ve sen onların içinde bile olamazsın. Diyelim ki anlattığın

gibiydi..." Yüzümü buruşturdum. "O adamın, Harun Aktan'ın karakterini hiç mi anlamadın? Beni gerçekten bulmak isteseydin bulurdun." Geriye doğru bir adım attım. "Annem öldü, sen beni terk ettin." Sonra kollarımı iki yana açtım. "Hem öyle olmasa bile geçen zamanı geri alabilir misin?" diye bağırdım, herkes dönüp yeniden bize baktı.

"Sakin ol," dedi sanki bu mümkünmüş gibi.

Ben Helin'dim, kendine verdiği sözleri tutmayan o kadındım.

"Sadık Orhan'ın kızıyım!" dedim herkese duyurarak. Rezillikse rezillik çıkaracaktım. Evet, kendime verdiğim sözleri tutamazdım. Geçmişle böyle mi yüzleşmek istiyordum? O halde bunu yapacaktım. "Bu adamın senelerdir unuttuğu kızıyım ve bugün beni yanında istiyor! Herkes duysun, bu adam beni bok gibi bir hayatın içinde terk etti!"

Amacım onu öfkelendirmek miydi? Belki de içimde öz babama karşı bir öfke vardı ve şimdi bu şekilde dışarı çıkıyordu. Bilmiyordum, hiçbir şey bilmiyordum sadece içimde savaşan o kişiyi susturamıyordum.

Helin.

Helin ve Saye.

Korumaları direkt olarak bana koştuğunda ve iki tanesi kollarımdan tuttuğunda kendimi kurtarmaya çalıştım ama izin vermediler. Sadık Orhan hızlı adımlarla üzerime doğru yürümeye başladığında insanlar şaşkınlıkla bizi izliyorlardı.

Tam karşımda durdu. Elini kaldırdı, vuracak sandım ama parmakları çenemi kavradığında başımı havaya kaldırdı. "Senin," dedi kelimenin üzerine baskı yaparak ama sessizce. "Peşini bırakmayacağım. Beni dinleyeceksin sonra ne istersen yapabilirsin çünkü senelerce seni aradım, hep çabaladım. Küçük bir kız çocuğu gibi davranmadığında beni dinlemen gerektiğini de fark edeceksin." Elini çenemden çekti. "Harun Aktan'ı bulmak mı istiyorsun? Senin için onu bulurum ama neden aradığını da söyleyeceksin bana."

Emir veren ve üstün cümleleri. Kendini son çıkış sanması hatta içten içe ona ihtiyacım olduğunu düşünmesi. Hiçbir zaman onun nasıl biri olduğunu hayal etmemiştim ama şimdi düşündüğümde beni terk eden adam tam olarak bu olmalıydı.

"Neden mi arıyorum?" diye hırladım dişlerimin arasından. Sonra yüzüne doğru yaklaştım, son kez çırpındım ama adamları beni serbest bırakmadı. Kısık bir sesle, "Onu öldürmek için," dedim. "Hem de

kendi ellerimle. Bu kız çocuğu onun nefesini kesecek. Eğer ulaşırsan bunu da iletirsin. Helin seni öldürecekmiş, de. Ondan artık korkmadığımı da ekle."

Korkuyordum, bunu anladı mı bilmiyordum ama daha fazla yüzüne bakmak istemedim çünkü insanları tanımak konusunda başarılı olduğunun farkındaydım.

Dik dur, Helin dedim kendime en başında söylediğim gibi. *Dik dur ve kim olduğunun farkına var.*

Adamlardan birisinin bacağına sert bir tekme indirdiğimde acıyla inleyip öne doğru eğildi, kolumu bırakmak zorunda kaldı. Diğerinin dikkat dağınıklığından faydalanarak kolunu sertçe çevirdim ve yan taraftaki masaya doğru itekledim. İki adam da şaşkınlıkla bana bakarken yeniden bana doğru hamle yaptılar ama Sadık Orhan onları eliyle durdurdu.

"Sen," dedi Sadık Orhan ve gözlerine korku yerine sanki kendisi bunu başarmış gibi gurur oturdu. "Etkileyici."

Dik bir şekilde durdum, üzerimdeki montun yakasını düzeltim. "Bir daha iki korumanın değil, dördünün birden beni tutması gerektiğini anlamışsındır umarım."

Daha fazlasını yapamadım, dizlerim titremeye başlamıştı, amacım gizlemek değildi ama kendimi bile kandırmaya alışmak istiyordum. Dönüp yürümeye başladığımda, "Saye," dedi yine arkamdan. "Görüşmek üzere. Bana yeniden geleceksin çünkü aynı annene benziyorsun."

İnsanlar beni izledi, sessizlik gitgide arttı. Ortalığı dağıtmak, kendini göstermek ve arkasını dönüp gitmek. Bu bana eski Helin'i hatırlatmıştı; güçlü olmak değil, güçlüymüş gibi davranmak eski Helin'di. Gerçekten güçlendiğimde her iki kadını da içimde yaşatacaktım, biliyordum.

Umursamaz bir tavırla omzumun üzerinden ona baktım sonra alayla gülümseyip önüme döndüm fakat döndüğüm anda dolan gözlerimi engellemek mümkün değildi.

O kadar hızlı adımlarla o restorandan çıktım ki beremi o masada unutmuştum, sonradan fark ettim. Koridoru koşar adımlarla geçtim, kendimi asansöre attığımda zemin kata bastım ve yirmi kat boyunca nefesimi kontrol etmeye çalıştım ama zorlanıyordum. Öyle zorlanıyordum ki bir an önce kendimi temiz havaya bırakmak istiyordum.

Azap gibi gelen saniyelerden sonra zemin kata vardığımda asansörün

kapılarının yavaşça açılmasını umursamadan kendimi o aralıktan dışarı attım ve koşarak çıkış kapısına gittim. Yanından geçtiğim birkaç kişiye çarptım ama önemsemeden koşmaya devam ettim. En sonunda kendimi dışarıda bulduğumda yağan kar direkt yüzüme çarptı ve ayaklarım karın içine battı.

Taksi çevirmekle uğraşmak yerine karanlık yolda koşmaya başladığımda çevrede tek bir insan bile yoktu. Geldiğim yerin köşesini döndüm ve sadece koştum. Nefesim kesilene, gözlerimden akan yaşları durdurana kadar koştum. Ayaklarım tökezledi, karlarda zorlandım ama koşmaktan hiç vazgeçmedim. Soğuk yüzümü ısırırken zihnimde dönen düşünceler bir türlü susmuyordu.

Kaçtığım neydi? Kafamın içinden mi kaçıyordum yoksa geçmişimden mi? Neden kaldıramıyordum? Neden kendimi en güçlü hissettiğim zamanda bile yıkılacakmış gibi oluyordum?

Geçmişim.

Annemin yaşıyor olma ihtimali.

Babamın beni hiç terk etmeme ihtimali.

Koza'nın abim olması.

Harun Aktan'ın yeniden karşıma çıkması.

Sokak Nöbetçileri ve Koza arasındaki savaşta silah olmam.

Geçmişime koştuğumda kurtulacağımı sanıyordum ama daha büyük bataklıktı, geleceğime baktığımda ise...

Evet, orada beni seven insanlar vardı. Sokak Nöbetçileri vardı. Benim ailem olmuşlardı. Yankı vardı, Bartu vardı. İkisine karşı koşulsuz güvenim vardı. Hepsine duyduğum sevgi vardı, onların bana olan sevgileri vardı.

Beni gerçekten seviyorlardı, bunu hissetmiştim çünkü bana, beni sevmiyormuş gibi bakan insanlara öyle çok alışmıştım ki onların beni sevdiklerini görebiliyordum.

Işık vardı, benim sırtımı direkt yaslayacağım ve yolumu çizerken gücüme güç katacak o kadındı. Öylesine kuvvetliydi ki ona ilk defa imrendim.

Lâl vardı. Hiçbir zaman bana karşı hangi duyguları barındırdığını anlayamamıştım ama şimdi görüyordum, o da seviyordu. Seviyordu değil mi? Gitmemi istememişti, ben üzüldüğümde saçlarımı seven kişi Lâl'di.

Mutlu vardı. Yıkıldığım anda yüzümü güldüren ve en başından beri hiç çekinmediğim kişi oydu, sevgisini ilk gün bile hissetmiş olmam tuhaftı çünkü iyi anlaşacağımızı biliyordum. Kalbimi kırmıştı ama kalbimi kırdığı için üzüldüğünü anlamıştım.

Koza vardı.

Koza gerçekten vardı.

Lanet olsun ki Koza'nın varlığına bile şükrediyordum şu anda. En azından geçmişimde bana zararı dokunmayan tek insan oydu, aslında onun da bana zararı dokunmuştu ama o kadar çok kötülük görmüştüm ki bunu bile görmezlikten gelebiliyordum.

Geleceğim oradaydı, onlardaydı. Tek başıma üstesinden gelemiyorsam, güvendiğim insanlarla üstesinden gelebilirdim.

Başaracaktım.

Başaracaktım.

Hayır, başaramayacaktım.

Durduğumda ellerimi dizlerime koydum ve içimi çekerek ağlamamak için kendimi durdurdum. "Ağlama," dedim kendime. "Ağlama, ağlama, ağlama." Ve arkamda bir ses işittim, bir hışırtı belki de adım sesi. Gözlerim hızlı bir şekilde arkaya döndüğünde köşede bir karartı gördüm, yeniden önüme döndüm ve daha hızlı koşmaya başladım.

Geceydi, çok karanlıktı etrafta kar sessizliği vardı. Gökyüzünden yüzüme çarpan karlar, tokat gibi hissettirmeye başlamıştı. Aklıma kâbusum geldi.

Daha hızlı koştum.

Saye, dedi iç sesim bana. *Saye*.

İçimde durmadan savaştığım o kadın Saye miydi? Mezarın içine gömülen çocukluğumun adı Saye miydi?

O zaten sadece gölge olabilirdi. Geçmişimin gölgesi, çocukluğum Saye.

"Değilim," dedim kendime. "Yalandı. Yalan söyledi." Hangisi yalan söyledi? Hangi geçmişim yalan söylüyordu? Hangi geçmişim benden bir şeyler saklıyordu?

Harun Aktan?

Sadık Orhan?

Koza?

Arkamda daha fazla adım sesleri duyduğumda omzumun üzerinden baktım ve iki iri adamın yürüdüğünü gördüm, bakışları benim

üzerimdeydi ve orta yaşlarındaydılar. Beni takip ettikleri her hallerinden belliydi, yüzlerini gizlemeye çalışıyorlardı.

Çığlık attığımda ikisi de dondu kaldı ama ben daha gür bir sesle çığlık attığımda onlardan kaçmak için bütün gücümü verdim. Zarar vereceklerdi, bana dokunacaklardı, belki de döveceklerdi ya da çok daha fazlası...

Yere düştüğümde ellerimle yerden destek almaya çalıştım ama parmaklarım karların içine battı. Sürünerek zorlukla doğrulmaya çalıştım ve yeniden arkama baktım ama kimseyi görmedim. Karşıma başka bir yerden mi çıkacaklardı? Hayal miydi? Onlar bana ne yapacaklardı?

Korkuyordum. Çok korkuyordum. Onları alt edebilirdim ama korkuyordum, savaşmaktan bile şu an korkuyordum.

"Lütfen," dedim kendi kendime. "Lütfen. Lütfen." İlerideki otel ışıklarını görüyordum ama oraya koşmak için gücüm olsa da titreyen dizlerim beni engelleyecekmiş gibi geliyordu.

Şu an bu karlara uzansaydım ve sadece bir saat bunu yapsaydım, vücudum bu soğuk karların içine kâbusumdaki gibi gömülürdü, ben ölürdüm, geçmişim ölürdü.

Ama geleceğim de ölürdü.

Ben artık mutlu olmak istiyordum.

Bütün kuvvetimi vererek doğruldum, her zaman olduğu gibi kendimi ayağa kaldırdım ve otele kadar koşmaya devam ettim. Yine ayağa kalktım, yine yaptım bunu ama bu sefer kendimden çok geleceğimi düşündüm.

Belki de beni ilk defa geçmişim yere düşürdüğünde geleceğim için ayağa kalktım; ama bunu yaptım.

Kulaklarımı bütün seslere kapattım, sadece koştum.

Tek istediğim Sokak Nöbetçileri'ne ulaşmaktı, sonra ne olacaksa olsundu ama şu an tek istediğim onlarla birlikte olmaktı.

Fark ediyordum, onlardan gideceğimi söylemiştim ama şimdi bu istediğim son şey bile değildi. Bu hayatta bana iyi gelen, yolumu güzelleştiren onlardı eğer onlardan da gidersem yaşamak için hiç hevesim kalmazdı.

Gitmeyecektim. Ben Sokak Nöbetçileri'nden ve Yankı'dan gidemeyecektim.

Otelin girişine nefes nefese ulaştığımda, dün Bartu'yla oturduğumuz bankta Koza'yla Yankı'nın olduğunu gördüm. Yankı oturuyordu, Koza

ayaktaydı ve ona bir şeyler anlatıyordu. İkisinin üzerinde de sadece kazakları vardı, apar topar dışarıya çıkmış gibi görünüyorlardı. Yankı'nın sigarasının dumanı gökyüzüne karışıyordu.

Beni bekliyorlardı. Yüzüme dakikalar sonra bir gülümseme yerleşti. Bütün bu soğuk havaya rağmen ikisi de merakla beni bekliyor olmalılardı.

Buğulanan gözlerimle zar zor seçebiliyordum ama hararetli bir tartışmanın içinde oldukları belliydi.

Tek istediğim sarılmaktı. Tek istediğim o kollardı. Hatta seslenmek istedim ama nefesim kesilmeye başlamıştı bu yüzden yavaş adımlarla duvardan destek alarak onlara doğru ilerledim. Otelin arka tarafına geldiğimde sesleri bana ulaşmaya başladı. Koza Yankı'ya bir konuda akıl veriyor gibiydi, Yankı ise başını eğmiş bir şeye bakıyordu.

"O günü ikimiz de aklımızdan silemeyiz," dedi Koza, düz sakin bir sesle. İlk defa tınısında korkuyu hissetmiştim. Duvarın arkasındaydım. "O gün ikimiz de Önder'i öldürmek konusunda söz verdik, Sonuncu." Suçlayıcı bir şekilde Yankı'ya döndü. "Ama sen vazgeçtin. Sen hep vazgeçtin. Sen ilk önce hep kendinden vazgeçtin."

Yankı'nın sesine kin bulaşmıştı, bu çok nadir olurdu. "Keşke bu kararımdan hiç dönmeseydim." Önder'i öldürmek? O ne yapmıştı? İkisinin de sesindeki bu nefretin nedeni neydi? "Onu hiçbir zaman affetmedim ama Lâl için..."

Lâl Sarca. Sokak Nöbetçileri'nin gözbebeği ve Yankı'nın onu korumasına alışmış Lâl Sarca. Her ağladığında her düştüğünde Yankı'nın onu korumasını isteyen Lâl Sarca.

Onun ellerinden bunu alan aslında bendim çünkü Yankı'ya robot olmadığını göstermek için elimden geleni yapıyordum.

Lâl Yankı'yı robotlaştırıyor muydu? Neden bir anda Lâl'e böyle öfke dolmuştum? Neden ikisinin arasındaki bağın, Işık'la arasında olan bağ ile aynı olduğunu kabullenemiyordum?

"Lâl için her şeye göz yumdun." Koza güldü, her zamanki gülüşüydü. "Lâl için herkesi karşına aldın." Sesine ise hayal kırıklığı oturdu. "Biz seninle birdik, sen düştüğünde ben seni, ben düştüğümde sen beni kaldırıyordun ama Lâl için benden bile vazgeçtin." Koza işaret parmağını ona salladı. "Lâl için kendinden bile vazgeçtiğin zamanların oldu senin ama bak ne oldu? Lâl'in ilk vazgeçtiği kişi sen oldun.

Aç gözlerini Sonuncu, onun sessizliği nefretinden geliyor. O herkesten nefret ediyor."

"Öyle değil." Yankı başını iki yana salladı, "Lâl yerinde kim olsa aynı şeyi yapardım. Lâl yerinde kim olsa..."

"Sonuncu," dedi Koza sert ve baskın bir sesle. "İntihardı. Sokak Nöbetçileri'nde iki kişi intihara kalkıştı, birisi Nil, birisi de sendin." Sesine yeniden o korkunun tınısı bulaştı. "Eğer o gün seni bulmasaydım, şu an burada oturuyor olmayacaktın. Seni ben kurtardım, Lâl senin ölümünü bekledi."

Lâl Yankı'nın ölmesine göz mü yummuştu? Bunu neden yapmıştı? Yankı onu affetmiş miydi? Ölebilirdi, şu an yanımızda olmayabilirdi.

Sokak Nöbetçileri'nden iki kişi intihar etmişti. Birisi Yankı Sarca'ydı. Kendi canından bile vazgeçmesinin nedeni, Lâl'in Yankı'dan vazgeçmesiydi.

"Lâl'in yerinde kim olsa aynı şey olurdu," dedi Yankı bir kez daha.

"Ama Lâl yerinde bir başkası olsaydı, tercih edilen sen olmazdın," diye yanıt verdi Koza.

Yankı'nın acılı bir şekilde tebessüm ettiğini gördüm. Profilini seçebiliyordum, Koza ise direkt bana dönüktü ama dalgınlığından beni görmüyordu. "Hayatımı kurtardığını yine mi hatırlatıyorsun, Koza? Bu hiç aklımdan çıkmıyor, çıkmayacak. Ben sana bir can borçluyum."

Neden? Niçin? Düşüncesi bile beni mahvetmeye yeterdi, Yankı Sarca kendi canına kıyamazdı.

"Kardeşimsin," dedi Koza bir anda. Sonra hızlı bir şekilde düzeltti. "Kardeşimdin, ayrıca benimki kurtarmak değil, ödeşmekti, çünkü sen de bana aynısını yapmıştın," dedi.

Yankı ilk önce sessizleşti ve bu beklediğimden daha uzun sürdü ama sonra o kelimeyi kullandı hem de hiç olmayacak birisine. "Korkuyorum, Koza." İkisinin de gözlerinde birbirlerine karşı nefretleri yoktu aksine, nefret değil muhtaçlıktı.

"Aynı şeylerin olacağından ve Helin'in de intihar etmesinden korkuyorsun." Koza, Yankı'ya korkma demedi, ben olsam derdim ama o demedi. "Ve korkmak konusunda haklısın ama başka bir korkun daha var, değil mi Sonuncu?"

Dudaklarım aralandı onlara seslenmek için ama içimden bir ses yapma dediği için yavaşça yürüdüm ve onlara daha fazla yaklaşıp ağacın arkasında durdum, olabildiğince kendimi gizlemeye çalıştım.

Yankı kısa bir süre düşündü, çökmüştü, her ne olduysa ya da neye bakıyorsa mahvoluyordu ama bir yandan da suçlu bir adam gibiydi.

"Bunu ona açıklayamam çünkü artık bana güvenmez," dedi en sonunda sakin ama fazlasıyla kederli bir sesle. "Anlamıyor musun? Bu aramızdaki her şeyi bitirebilir."

Bu aramızdaki her şeyi bitirebilir mi? Bizi ne bitirebilirdi ki? Bugün Yankı'nın o tedirginliğini anımsadım, gözlerindeki korkuyu ve o veda öpücüğünü. Hissetmiştim ama geri plana atmıştım. Şimdi tam karşımdaydı.

Sokak Nöbetçileri bir masaldı, ben o masalın prensesi değildim fakat kendimi öyle sanmıştım. Hayır, aslında prenses de sanmamıştım, ben o masalın prensesi olmak istemiştim.

"Ama bir gün öğrenecek." Koza'nın sesi daha net ve daha sertti. "Geç olmadan bunu ona söylemen gerekiyor, duygusal davranmaktan vazgeç, mantıklı ol. Aklını kaybetmek şu an sana hiç yakışmıyor, gerçekler Sonuncu."

Gerçekler. Sokak Nöbetçileri bir masaldı, ben o masalın kötü karakteri miydim? Gerçekler bunlar mıydı?

Yankı elini saçlarına geçirdi, parmaklarının arasında bir fotoğraf karesi tuttuğunu gördüm. "Neyini anlamıyorsun Koza?" diye sordu. "Bu aramızdaki bütün güveni bitirecek. Helin bana güveniyor, bu onun tek dayanağı, bunu biliyorum. Eğer bana olan güveni biterse, geriye kalan hiçbir şeye de güvenmeyecek. Benim canım cehenneme, onu düşünüyorum."

Kalbimin üzerine bir ağırlık oturdu, nefesim daha fazla kesildi ya da ben nefesimi tuttum bilmiyordum ama artık ayakta durabilecek gibi değildim. Benden bahsetmiyorlardı. Benden bahsetmemeleri gerekirdi. Ben değildim, değil mi? Şakaydı belki de? Evet, şu an beni görmüşlerdi ve Koza oyun oynamak istemişti, Yankı da öylesine kabul etmişti. Koza'nın her zamanki şakalarından birisi olmalıydı.

Yankı Sarca, Helin'in güvenini bitiremezdi, bu imkânsızdı.

"Ben olsam direkt söylerdim," dedi omzunu kaldırıp indirerek. Umursamaz görünüyordu ama gerçekten öyle miydi, anlayamıyordum.

"Sen elbette söylerdin," dedi Yankı Koza'ya. "Çünkü Helin sana hiçbir zaman güvenmedi." Acımasız bir cümleydi ama doğruydu. Fakat şu da vardı ki, Koza'ya güvenmesem bile onun yolundan senelerce yürümüştüm. Hem de farkında olmadan ve hâlâ onun çizdiği yoldaydım.

Güvenmediğim Koza, beni Sokak Nöbetçileri'yle tanıştırmıştı; kendisi ailem olamazdı ama bana aile bir vermişti. Bir başkası bunun

Koza'nın kalbinin iyiliğinden olduğuna inanırdı ama ben amacının beni en yükseğe çıkarıp sonra da o yükseklikten atmak olduğunu düşünüyordum.

"Ve sana güvendi," dedi Koza. "Sen de o güveni boşa çıkardın." Ardından elini kaldırdı.

"Bir nedenim vardı," diyen Yankı başını art arda iki yana salladı. "Geçerli bir nedenim vardı."

"Güven, nedenler dinlemez tıpkı yalanların nedenleri dinlemediği gibi." Koza gözlerini kıstı. "Onun yalanlarının nedenlerini dinlediğinde yine de ona güvendin mi?"

Hayır.

Elim kalbime doğru gitti, hayır bunu istemiyordum. Bir şeyler yıkıldı, inşa edilen her şey yerle bir oldu. Hayır, ben Yankı Sarca'ya güveniyordum. Ona olan güvenim, benim tek çıkışımdı.

"Onun elinden aldığım şey yalanlardan bile büyük..." diyen Yankı ayağa kalktı ve Koza'ya o fotoğraf karesini gösterdi. Ben göremedim, sırtı bana dönüktü. "Bu şekilde olmamalıydı. Bu şekilde bir şeyleri öğrenmemeliydim. Bu şekilde bilmemeliydim." Koza'ya elindeki fotoğraf karesini verdi. "Bana bunları o anlatmalıydı, ben kendi ellerimle onun elinden geçmişini aldım, bana o geçmişi bir başkası anlattı."

Koza, derin bir nefes aldı ve elindeki fotoğraf karesine bakarken gözlerini yeniden Yankı'ya çevirdi ama tam o anda beni de ağacın arkasında gördü. Göz göze geldik, gözlerimin içine baktı; uzun uzun. Yankı başını önüne eğmişti ve ellerini saçlarına geçirmiş çaresizlikle bir şeyler mırıldanıyordu.

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım, çaresizlik beni de mahvedecek gibiydi. Susmalıydı, devam etmemeliydi çünkü kaçarken geleceğime çarpmıştım. O geleceğimde güvensizlikle karşılaşmıştım. "Sus," dedim dudaklarımı oynatarak.

Koza susmadı.

"Bu Helin adına gelmiş, o adam tarafından gönderilen dokuzuncu mektup," dedi. "Ve sen bir kere o mektupları okumaya başladın, her şeyi öğrendin hem de bütün detaylarıyla. Onun elinden sana geçmişini anlatmasını aldın ve o adamdan her şeyi dinledin, güvenini yok etmişsin ne fark eder?" Koza fotoğraf karesini havaya kaldırdığında kendimi gördüm, çok küçüktüm iki yaşında, belki de üç? Önümde doğum günü mumları vardı, fotoğraf fazlasıyla eski ve yıpranmıştı.

Sokak lambasını aydınlatan ışık bu sefer huzur vermiyordu. Yağmur değil, bu kez kar yağıyordu ve bizi kurtaracak kimse yoktu.

Zaman aylar öncesine döndü, Yankı'ya okuyamadığım mektubu verdiğim o anı hatırladım. Nedeni bilinmez, ona koşulsuz bir şekilde güvenip vermiştim. Onlarla tanıştıktan sonra gelen ilk mektuptu. Dokuz mektup daha mı gelmişti?

Koza devam etti, durmadı. "Harun Aktan bu mektuplara Sadık Orhan hakkında bilgiler koyarken onun babasını bulan da bütün bu görüşmeleri ayarlayan da sendin. Amacımız Harun Aktan'ı köşeye sıkıştırmaktı ama görüyorsun, biz köşeye sıkıştık. O adam bu mektuplarla bizimle oynuyor."

Güven. Benim sözlüğümdeki tanımı Yankı Sarca'ydı.

Benim iznim olmadan, benim gerçeklerim olmadan başıma gelen her şeyi belki de o mektuplarla dayımın ağzından okumuştu ve günlerce hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmıştı. Acı çektiğim her an aslında detaylarıyla gözlerinin önündeydi, Harun Aktan'ı gördüğümde gerçekten orada olduğunu da biliyordu. Hatta o günden sonra bir hafta ortadan kaybolmuştu.

Sadık Orhan, Yankı'nın Harun'u düşürmek için hazırladığı bir kumpastı ve tek plan, Ekip'i indirmek de değildi.

Elbette bir şeyler anladığını düşünmüştüm ama bu kadarı çok fazlaydı. Ben anlatacaktım, ben söyleyecektim. O mektuplarda neler yazıyordu? Babamı mı anlatmıştı? Peki ya annemi?

Kendi hayatımı dışarıdan izleyen bir figüran gibi hissettiren Yankı Sarca'ydı oysaki kendimi hayatımın başrolü sanıyordum.

Yankı kendisini yeniden banka bıraktığında Koza'nın elinden fotoğraf karesini çekip aldı. Bana baktı, küçüklüğüme, sonra derin bir nefes aldı ve gözlerini gökyüzüne çevirdi. "Bu canımı çok acıtıyor, Koza," dedi. "Bu fotoğraftaki çocuk canımı çok yakıyor ama onun canı daha fazla yanıyor. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ben kendi ellerimle onun saçlarını kestim, o gün öyle bir acı çekti ki, her şey değişti."

Koza çenesini havaya kaldırdı, ellerini ceplerine yerleştirdi. "Belki de seni anlar," dedi Koza gözlerimin içine yeniden bakarak. Yankı başını kaldırıp olumsuz anlamda iki yana salladı. "Belki de bizi anlar," diye devam etti. "Belki de kendisinin güçsüz olduğunu ve bize ihtiyacı olduğunu fark eder, belki de geçmişin hep kurak olduğunu ve tek başına halledemeyeceğini görür," dedi diken gibi cümlesiyle. "Belki de gelip bir gün sana kendisi anlatır."

"Hayır." Yankı kesin cevabıyla beraber banka koyduğu zarfı kaldırdı. "Bana hiçbir zaman anlatmadı, ona o anlarında yaklaşmama bile izin vermedi. Sana anlattı, senden yardım istedi ama bana anlatmadı, anlatmayacaktı. Bir şeyler yapmam gerekiyordu, bu şekilde olmuyordu." Gözlerini Koza'ya çevirdi, sesinin titrediğini duydum. "Çaresizdim, çok çaresizdim."

"Ne bu? Helin'e yapacağın konuşmanın hazırlığı mı?" Küçümseyici bakışlarını Yankı'ya çevirdi. "Biraz daha ikna edici olmalısın."

"Koza," dedi dişlerinin arasından. "Çaresizliğimi görmüyor musun?" Yeniden ayağa kalktı ve ellerini yüzüne kapattı. "Çok çaresizdim. Hâlâ çaresizim ve sen bunu biliyordun. Her yolu denedim, her yolu deniyorum."

"Ne gibi?" diye sordu Koza. "Onu evden kovmak gibi mi?" Bu da ikisinin bir oyunuydu. "Şu an peşine iki adam taktın onu izlemesi için." Az önce korktuğum o adamlar, Yankı'nın peşime taktığı adamlardı. "Çünkü buraya geldik, Harun Aktan buraya gelebilirdi. Ona ulaşabilirdik. Helin peşindeki adamlarla karşılaşırsa ne olur hiç düşündün mü?"

"Onu korumak için her yolu deniyorum." Yankı çaresizdi ama ben öylesine dağılmıştım ki konuşmanın devamında daha neler çıkacaktı bilmiyordum. Az önce korktuğum, bana zarar vereceğini düşündüğüm o iki adamı Yankı peşime takmıştı. O restoranda da onlar var mıydı?

"Onu korumak ayrı, onu kuklan yapmak ayrı, Sonuncu. Elindeki telefonda bile ses iletimi açıktı ve biz onların bütün konuşmalarını dinledik. Bu, ondan önce Helin'in geçmişine saygısızlık. Hiç kendine dönüp sordun mu, amacın sadece onu korumak mı yoksa duyduğun güvensizlik mi?"

Elim cebimdeki telefona gittiğinde acıyla yutkundum. Ne zamandan beri haberim olmadan peşimde adımlıyordu? Ne zamandan beri geçmişimi ellerimden alıyordu ve ne zamandan beri söz hakkım bile yoktu kendi hayatımla ilgili?

Beni yönetiyordu, bütün güvenime rağmen. Sadece bu yaşımı da değil, bütün yaşlarımı. Bu iyileştirmek değil, yıkmaktı. Bu korumak değil, parçalamaktı.

Gözümden yaşlar akarken ağacın arkasından çıktım ve küçük adımlarla onlara doğru yürüdüm, Yankı çaresiz bir şekilde Koza'ya o soruyu sordu. "Beni anlar mı?"

Onu daima anlayan tarafım, kırgın gözlerle bana bakıyordu. Kendimi kalbimden vurduğumda bile bahaneler üreten tarafım, şimdi duyduklarıyla yıkılmıştı.

Kendimi özgür hissettiğim yerde aslında Yankı'nın kafesinin içindeydim.

Koza hiçbir cevap vermeden bana bakmaya devam ederken Yankı da artık ne olduğunu anladı ve Koza'nın baktığı tarafa başını yavaşça çevirdi. Beni gördüğü anda vücudu kaskatı kesildi, elinde tuttuğu zarf bir anlık titredi. "Bilmiyorum," dedi Koza. "Bunu ona sor, artık her şeyi biliyor."

Koza bilerek yapmıştı. Koza yine kendisi istediği için bir tiyatro sergilemişti ve benim yıkılacağımı bile bile yapmıştı bunu ama haklıydı, en sonunda bununla yüzleşecektim.

Sessizce ağlayarak, iç çeke çeke onlara doğru yürürken nasıl hâlâ ayakta durabiliyordum bilmiyordum ama Yankı Sarca'ya güvenmenin büyük bir kumar olacağını hiç düşünmemiştim. Daha neler vardı? Kendimi onun karşısında geçmişimle yüzleşmeye hazır hissetmiyordum ve şimdi onun karşısında çırılçıplak geçmişimle durduğumu biliyordum.

Birkaç adım uzağında bekledim, düşündüğümden daha uzun süre birbirimize baktık. Dudakları aralandı bir şeyler söylemek istedi ama geri kapattı. Elini kaldırıp beni tutmak istediğinde kendimi ondan uzaklaştırdım ve sakince uzanıp fotoğraf karesini elinden aldım. Çevirdiğimde küçüklüğümdeki yüzümle karşılaştım, silik görüntüdeki bendim ve o kız çocuğu gülümsüyordu. Alnında bir yara izi vardı, o yara izi Harun Aktan'dan kaçarken yere düştüğümde olmuştu. Derin değildi, şimdi silik bir izi vardı. O yaşımda öyle bir acı hissetmiştim ki bir daha hiçbir acı o acının yanına yaklaşamaz sanmıştım.

Şimdi aynı acıya sahiptim fakat bu defa kalbimdeydi.

"Bak," dedim fotoğrafı havaya kaldırarak. "Ben." Sakin bir şekilde diğer elindeki zarfı aldım. "Bak," dedim bir kez daha. "Bu da geçmişimi mahveden adamın bana gönderdiği mektup." Gözlerimin içine bakarken acıyla yutkundum. Her baktığımda bana güveni hissettiren o gözleri şimdi öylesine yabancı geliyordu ki alnımdaki yara izi sanki açıldı ve daha fazla acıdı. Sanki yeniden yere düştüm.

Fotoğrafı sakince parçaladığımda gözleri hâlâ gözlerimdeydi. Küçük Helin'in son izleri yerlere döküldü ve karların içinde kaybolmaya başladı. Rüyamdaki gibi sanki o Helin öldü, karların altında gömülecekti, çamur olacaktı ardından yüzü tanınmayacaktı.

Her şey kâbusumdaki gibiydi. Koza vardı, ben vardım, Yankı vardı; çocukluğum karların içine gömülüyordu. "Bak," dedim Yankı'yı göstererek. "Sen. Yankı Sarca. Güvendiğim o adam."

Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildiğimde bir adım geride duran Koza olanları izliyordu. Keyif alıyor muydu bilmiyordum ama bunun olmasını istediğini biliyordum.

"Helin," dedi Yankı. "Ben," omuzları düştü, nefesi hızlandı, "yapacak hiçbir şeyim yoktu. Bunu yapmak zorundaydım." Ellerini iki yana açtı. "Başka çarem yoktu, gerçekten yoktu." Uzanıp gözyaşlarımı silmek istedi fakat biraz daha geriye çekildim. Her zaman gözyaşlarımı silecekti, o silecekti ve ben ona izin verecektim.

Bu onu mahvetti ve benim gerçeklere daha fazla kucak açmama neden oldu.

Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. "Ben sana güvendim," dedim. "Ben sana her şeye rağmen güvendim, en çok sana güvendim." Mektubu havaya kaldırdım. "Asıl tuhaf olan ne biliyor musun? Bunların dışında da bir şeyler saklıyorsun benden, biliyorum ama en çok yaralayan ne oldu biliyor musun? Geçmişimi ben sana anlatabilirdim ama sen bu adamdan dinlemek istedin. Sadece bekleyebilirdin, hazır olduğumda bunu yapabilirdim." Başımla arka tarafımı gösterdim. "Ne zamandan beri adamlar beni takip ediyor? Evden kovulmamın asıl nedeni neydi? Koza'yı kullanmanın nedeni?" Gülümsedim. "Seni asıl korkutan neydi? Sadık Orhan'la konuşmalarımız hakkında ne düşünüyorsun?" Başını iki yana salladığında ne düşündüğünü bile bilmek istemiyordum. "Yankı, ne zamandan beri benim iplerim senin elinde ve beni oynatıyorsun?"

"Helin," dedi, uzanıp ellerimi tuttu fakat elektrik çarpmış gibi ondan kaçtım. "Beni anlamaya çalış," dedi. "Şu an mantıklı düşünemiyorsun, aklın karışık. Bak beni dinle sadece bir kez dinle."

Kulaklarım uğulduyordu ve nefesim kesiliyordu. "Beni hiçbir zaman bir silah gibi kullanmayacağını söylemiştin," dedim başımı sallayarak. "Keşke beni bir silah gibi kullansaydın Yankı, bir kukla gibi değil."

Bana yaklaştı fakat ben ondan kaçtım ve adımlarım hangi noktaya gidiyorsa o noktaya ilerledim. Kolumu kavradı, elini savurdum. Yüzüme dokunmak istedi, sertçe onu omuzlarından itekledim. "Dokunma bana!" Sesim, kar sessizliğinin ortasında çınladı ve uğultu yaptı. "Ben kendimi tam kalbimden vurduğumda bile sana güvenmek için nedenler yarattım!" Gözlerimden yaşlar akarken utancı da hissetmeye

başlamıştım. "Neyi bilmek istiyordun? Ne öğrendin? O adamın bana neler yaptığını okumak içini rahatlattı mı? Geçti mi? Geçti mi Yankı!" Avazım çıktığı kadar bağırırken ellerini havaya kaldırdı ve titrediğini gördüm.

Geriye dönüp yürümeye devam ettim ve sokak lambasının ışığı tam tepemizden vururken, eli elimi kavradı ve geri döndürmek istedi. Teni buz gibiydi.

"Ben bir daha," dedi başını iki yana sallayarak. "Bir daha bunu yaşamak istemiyorum." Sesi titriyordu. Koza'nın onun arkasında olması, onu bu şekilde görmesi umurunda bile değildi. "Bu şekilde değil."

İlk başta ne demek istediğini anlamakta zorlandım fakat daha sonrasında gözleri, sokak lambasına kaydığında o anılarının içinde onu ve kendimi gördüm. Benim hayalimde ikimiz vardık, onun hayalinde tek başınaydı. Bir çocuktu, o sokak lambasının altına terk edilmişti. Bunu iyileştirmiştim fakat yine bir sokak lambasının altındaydık.

"Her zaman bizi kurtaracak başka bir yol mıdır?" diye sordum defalarca sorduğum o soruyu yineleyerek.

"Var," dedi ve gözlerinin dolduğunu gördüm, belki de yanılsamaydı ya da ben onu böyle görüyordum. "Benim senin için her zaman bir çarem, bir yolum var." Çaresizliği sesinde duydum, çaresizliği gözlerinde gördüm. "*Bana güven*, her zaman başka bir yol var."

Defalarca onun beni terk edeceği anı düşünmüştüm. Her seferinde kalbimde bir katran kaynayıp durmuştu, ihtimallerden kaçarken bile ölmeyi dilemiştim fakat şimdi, o noktada olan bendim.

Ona güvenmiştim, o kendine güvenmediği zamanlarda bile.

Onu sevmiştim, o bana sevgisini göstermediği zamanlarda bile.

Ona âşık olmuştum ve ona bunu söylemiştim, o bunu söylemezken bile.

Ben aslında bütün yollarımı onunla inşa etmiş, en çok onun anlattığı masallara inanmıştım.

Bu bir masaldı, ben o masalın ne kötü cadısıydım ne de prensesi. Ben bu masalın hiçbir şeyiydim.

"Artık buna inanmıyorum," diye yanıt verdim çenemi havaya kaldırarak. "Çünkü geçmişime giden bütün yollar kapalı, kurtuluşum imkânsız." İşaret parmağımla onu gösterdim. "Mutlu olabilirsin, sen bana güvenmiyordun artık ben de sana *güvenmiyorum* ve bizi kurtaracak yollara inancım bitti. Sen bitirdin, o güvenle beraber."

Geriye doğru bir adım daha attığımda bana yaklaştı ama arkamı dönüp yürümeye başladım. Otele değil, başka bir yola. Neresi olursa ama oraya dönmeyecektim.

Sarı sokak lambasının ışığı bize çarpıyordu. Yağmur yağıyordu, Yankı beni öpmüştü ve ben ona güveniyordum, bizi kurtarmak istemiştim.

"Helin," dedi peşimden gelirken. Başka bir sokak lambasının altında beni durdurduğunda kolumu tutup çevirdi. "Beni bir kez dinle, sadece bir kez," dedi. Eli kolumdan elime doğru uzandı bir kez daha, turkuaz gözleri yalvarır gibi baktı bana. "Beni anlayacaksın, her şeyi anlayacaksın."

Kendi hikâyemin son cümlesi.

Helin Aktan, Yankı Sarca'yı sevdi, Yankı Sarca tarafından sevildi ve onu her şeyi olarak bildi.

Ama Helin Aktan Yankı Sarca'ya bir daha güvenemedi.

Bu olacaktı. Biliyordum. Gerçek buydu.

Masalın son cümlesini ise hiçbir zaman bilemeyecektim. "Sen benim ayaklarıma kapanmadan hemen önce sana geleceğinle ilgili bulunduğum temennileri hatırlıyor musun Yankı?" diye sordum acıyla. Sanki daha fazla mahvolabilirmiş gibi büyük bir acıyla bana bakmaya devam etti. "Hepsinin hâlâ arkasındayım. Mutlu ol Yankı, hayatına çok seveceğin ve güvendiğin birisi girsin." Acı boğazımı yakıyordu.

"Senden başkası umurumda değil," dedi ve bir damla yaş aktığını gördüm yanağından. Elimi tutup yüzüne kaldırdı ve sert bir tokadı zorla yüzüne vurdu. "Acısını çıkar benden, bağır çağır, her şeyi yap ama bana bunu yeniden yaşatma."

Elimi ondan çektiğimde yeniden tutmak istedi ama ondan kaçtım. "Bensiz mutlu ol Yankı," dedim yeniden. "Ama o temennilerime eklediğim başka bir şey daha var." Ellerimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. "Hayatın boyunca hiç unutma benim üzerimde bıraktığın bu güven kırıklığını ve bir daha kimseye karşı da yapma bunu. Neden biliyor musun? Çünkü kimse sana benim kadar güvenmeyecek." Yutkunduğumda kendimde hiç görmediğim o güç, şimdi benimle beraberdi çünkü ilk defa kalbim, avcumun içinde paramparçaydı.

Bitmişti. Bitmiştik.

Bir anda yeniden dizlerinin üzerine çöküp, "Bir kez daha yaparım bunu," dedi nefesini vererek. "Bin kez daha dizlerimin üzerine çökerim. Bana bunu yeniden yaşatma. Ben iyileştim, Helin. İyileştirdim bütün

terk edilişleri. Seninle iyileştirdim. Şimdi sen gidersen benim için her şey eskisi gibi olacak." Eli ellerimi buldu bir kez daha. "Gidecek misin?" diye sordu çocuk gibi. "Gün doğsun, Helin. Bırak gün doğsun. Ben o çocuk gibi hissetmek istemiyorum yeniden." Gözlerim sokak lambasına kaydı ve acıyla nefesimi verdiğimde ellerimi tutan elleri titriyordu. "O zaman da karlar yağıyordu böyle. Aynıydı, her şey aynıydı."

Belki de her kaybetmekten korktuğunda buz gibi olmasının nedeni buydu çünkü soğuk bir gün, ailesi tarafından bir sokak lambasının altında terk edilmişti.

Sarı sokak lambasının ışığı bize çarpıyordu. Karlar yağıyordu, Yankı tam karşımda duruyordu, güven bitmişti, ikimiz de artık kurtulamazdık.

O sokak lambasının altında ben onun yanına gitmiştim, şimdi ondan gidiyordum.

Bütün yaşanılanlar, bütün yaşatılanlar, bütün acılar, bütün gerçekler ve bütün olması gerekenler. Biz buyduk. Yankı ve Sadece Helin olabilir diye düşünmüştüm, Yankı Sarca ve Helin Aktan ise olamazdı.

Biz ikimiz de imkânsızdık.

Ellerini bıraktım, geriye doğru bir adım attım.

Gün doğmak üzereydi ama sokak lambaları sönmemişti.

Geriye doğru bir adım daha attım ve ikimiz de o an fark ettik, bu sondu.

Bu bir vedaydı.

Bu gerçek bir vedaydı.

Ona umut olduğunu her gece hatırlatacağımı söylediğim günün ertesi gecesi, onu bir sokak lambasının altında bütün umutsuzluğuyla bırakıp gittim.

Unutulmayacak günlere bir yenisi daha eklenmişti o da benim Yankı'yı bir sokak lambasının altında terk edip gittiğim 11 ocak gecesiydi. 2 kasım tarihi bu şekilde silindi ve yerine kötü bir anı yerleşti.

Bizim güzel tarihimiz yok oldu.

Sokak lambaları ise bize yine şahitti.

DEVAM EDECEK...